

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

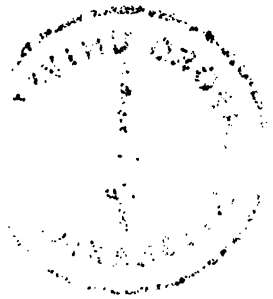
Stanford University Libraries

3 6105 128 546 467

5164

141E26

Hlídka literární.

Listy věnované literární kritice.

Ročník XI.

Za redakci a vydávání zodpovědný:

P. Bernard Plaček,
O. S. B.

Pořadatel obsahu:

Dr. Pavel Vychodil,
O. S. B.

V Brně 1894.

Tiskem a nákladem papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských.

AP52

H57

v. II

1894

STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES
Stacks
FEB 19 1980

O b s a h.

Strana	Strana
Clánky.	Flammarion, Konec světa (Vychodil) 388
Blokša, Michelangelo jako básník 201, 241	Guth, Lémancké silhouetty 22
Bouška, Jacinto Verdaguer 3	Historický Archiv (Tenora) 251
41, 121, 281, 321, 361, 443	Hlasy Katolického Spolku tiskového
Čech, Rozbor básně Svatopluka Čecha	(Blokša) 188, 423
„Hanuman“ . . . 7, 83, 206, 247, 441	Hostiunský, Čtyři rozpravy (Vychodil) 267
Funtíček, Několik poznámek o naší	Hrdina, Turistické humoresky (Vlas) . 387
literatuře pedagogické . . . 1, 46, 81	Hrubý, Řečice Kardašová (Tenora) . 401
Holeček, Anatole France a jeho kri-	Jablonský, Básně (Vychodil) 303
tické názory 85, 128, 161	Janovský, Marco d'Aviano (Tenora) . 341
	Jirásek, Sebrané spisy (Vrzal) . 180, 339
	— Staré pověsti české (Mka) 182
Posudky.	Jodas, Pověsti krkonošské (Chlumecký) 309
Almanach „Zlaté Prahy“ (Vrzal) . . 461	Kabinetní knihovna (Zavoral, K. Dostál,
Ambrož, Anděl Strážný (V. K.) . . . 188	Vrzal) 53, 336, 371, 457
Andrlík, Robinsonka (Vlas) 63	Kašpar, Tělocvik (Apetaur) 22
Archiv přednášek a řečí učitelských (n.) 51	Klika, Mužové práce (Vychodil) . . 312
Basl, Básně (Dostál) 454	Knihovna „Besed lidu“ (Malota, Blokša,
Bayer, Přerovsko (Tenora) 165	Zavoral) 345, 467
Besedy mládeže (Petr, Hořský) 109, 383	Knihovna učitelská (Hořský) 383
Besedy slovenské (Malota, Vrzal, Vy-	Knihovna „Zlaté Prahy“ (Vrzal) . . 133
hlídal) 61, 96, 255, 340	Kolísk, Dr. Pius Maria Mortara (Vy-
Bibliotheka mládeže studující (Korec) 184	chodil) 462
Bibliotheka mládeže (Hořský) . 386, 463	Kořenský, Evropa (Vychodil) 25
Boček, Večerní zpověď (Dostál) . . 454	Kosmák, Kukátko, V. (Dostál) 66
Braníš, Dějiny středověkého umění	Kukla, Ze všech koutů Prahy (Vy-
v Čechách (Ekert) 12	chodil) 455
Braun, Z dob poddanství. Dvě histor.	Kulda, Legendy (Bouška) 342
povídky (Blokša) 422	Kuttan, Svatba (K. D.) 455
Brodský, Z pole i lesa (Dostál) . . 107	Kytice (Petr, Vlas, Hořský) 67, 105, 385, 462
— Kvítí a kvítka. Feuilletony. Zvesnic	Levné svazky novel (Blokša, Vrzal,
a samot (Blokša) 136	Skalík, Zavoral, Vlas) 186
Byron, Nebesa a země (Bouška) . . . 377	265, 342, 456, 465
Čech, Petrklíč (Vychodil) 301	Lhotský, Obrazy (St.) 62
— Zpěvník Jana Buriana (Vychodil) 410	— Vyučování ve třídě elementární
Červinka, Zápisník (Kyselý) 94	(Funtíček) 223
České spisy pro mládež (Vlas) . . . 106	Libuše (Dostál, Holeček, Zavoral,
148, 228, 425	Blokša) 26, 176, 264, 422
David, Charakteristické obrázky (Fun-	Lorenc, Školní zahrada (Krejčů) . . 402
tíček) 459	Matfk, Rozmluvy hrvatsko-české (Ma-
Dědictví maličkých (Stojan, Vlas) 25, 149	lota) 22
Dětská knihovna (Petr) 109, 231	Mašek, Utíkej Káčo! (Vychodil) . . 187
Divadlo s loutkami (Petr) 70, 231	Malice Lidu (Kabelík, Tenora) . . 138
Drápal, Paměti farnosti holické (Tenora) 344	172, 252, 313
Draper, Dějiny konfliktů (Vychodil) . 14	Militký, Majoratní dědic (Petr) . . . 23
Dvořák, Sursum corda (Bouška) 97, 141, 169	Modrá Knihovna (Zavoral, Dostál,
	Vrzal) 67, 108, 148, 226, 382

	Strana
Mřstík, Maryša (Mráz)	379
Naše knihovna (Vrzal, Zavoral, Blokša)	176
310, 455	
Nová knihovna pro mládež (Vlas)	229
269, 346	
Novotný, Nejkrásnější pohádky (Vlas)	229
Ochotnické Divadlo (Vrzal, Beneš)	135
145, 267	
Ottova Laciná knihovna (Vejchodský, Blokša, Zavoral, Sedlák)	55
254, 307, 375, 413, 457	
Pestré květy (Vlas)	149
Pokladnice mládeže (Vyhliďal)	106
Procházka, Dle přírody (Korec)	185
První moravská obrázková knihovna pro českou mládež (Petr, Horský, Vlas)	25, 69, 387, 464
Přítel domoviny (Vejchodský, Dostál, Blokša, Vychodil)	55
66, 108, 146, 226, 263, 309, 312	
Quis, Hloupý Honza (Vychodil)	95
Rais, Rodiče a děti (Bafina)	143
Repertoire českých divadel (Beneš)	103
144, 266	
Rezek a Svátek, Dějiny Čech a Moravy (Tenora)	369
Romanová Knih. „Světózora“ (Vrzal, Vlas)	133, 466
Rozpravy České Akademie (Rypáček)	261
Ruská knihovna (Vrzal)	18, 58, 220
Salonní Bibliotheka (Vejchodský, Skalík, Kyselý, K. Dostál)	18, 260, 300, 408
Savage, Manžel z ochoty (Vrzal)	374
Sbírka spisů pro mládež (Vlas)	228, 466
Sborník světové poesie (Vrzal, Skalík, Blokša)	256, 337
Skalík, Sursum corda (Bouška)	171
Skuhřavý, Pravopis (Apetaur)	21
Slezská Kronika (Funtíček)	147
Sokolová, Veselé hlásky (Vlas)	64
Strakosch-Grassmann, Der Einfall der Mongolen (L.)	48
Stroupežnický, Dramatická díla (Kabelík)	419
Šaškova Moravská Bibliotheka (Zavoral, Vejchodský, Vychodil, Bouška, Funtíček)	20, 55, 59, 305, 329, 421
Šimáček, Dvojí láska (Kabelík)	416
Šimon, Za řera (Korec)	219
Šlejhar, Dojmy. Florian Bílek (Vychodil)	263
Šmaha, Americké táčky (Blokša)	461
Šolcova Illustrovaná knihovna (Blokša, Zavoral)	225, 338
Šťastný, Hory a doly (K. Dostál)	218
Václavěk, Moravské Valašsko (Tenora)	296
Váňa, Ruský Slovník (Vrzal)	379
Vaněk, Pravěk Palestiny (Kyzlink)	10, 211

	Strana
Verne, Doktor Ox (Zavoral)	456
Vilímkova Illust. knihovna rodinná (Vrzal)	102
Vilímkova Knihovna mládeže dospívající (Vlas)	105, 269, 424
Vilímkova Knihovna „Malého Čtenáře“ (Vlas)	228
Vrchlický, Ě morta (Kyselý)	297
— Moderní básníci francouzští (Bouška)	327
403, 446	
Winter, Dějiny kroje (Tenora)	216, 371
Wunsch, Vrchlický jako učitel lidstva	
Vrchlický jako básník milostný	104
Zábavná bibliotheka (Blokša)	466
Zábavy pro mládež (Vlas)	64
Zábavy večerní (Dostál, Malota)	26
67, 107, 345	
Zap, Dějiny Karla IV. (Tenora)	295
Z malého světa (Vlas)	347
Žertovné Divadelní Hry (Vrzal)	135
Literární rozpravy v časopisech	27, 348

Paběrky.

Z naší belletrie	27
Zasloužený dík	28
Vaňkův „Pravěk Palestiny“	70
O suggestivní terapii	70
České čtení číslic	71, 232, 271
Čeští nakladatelé	71
Flajšhans o překladě bible	109
Lacinova „Česká Kronika“	110
„Pařížské Mody“	150
Ethická kultura	150
Pravopisná strakatina	189
Jos. K. Šlejhar	189
Nemorální historie	189
Novinářstvo	190
Vrchlický o jednotném názoru světovém	270
Podřečí v belletrii	271
Knihkupec Bačkovský	271
Čeština a čeští spisovatelé	426
Jak se u nás překládá (A. Dostál)	426

Zprávy.

Listy z Prahy. XVII.—XX. 28, 150, 232, 468	
Londýnské „Athenaeum“ o kontinentální literatuře (Koudelka)	314
Národní divadlo	32
Ústřední spolek českých profesorů	32
„Katechetické Listy“	32
„Poutní kniha“	71
Nový dějepis Moravy	71
„Matice Moravská“	72
Družstvo „Vlast“	72
Cena Náprstkova	72

	Strana		Strana
„Museum“	72	Španělsko (Bouška)	398
„Levné svazky novel“	72	Švédsko (Koudelka)	353
„Palestina“	72, 272	Papežský okružník o studiu Písma	160
Dějiny nové doby	72	Armenské novinářstvo	196
Umělecká Beseda	111	Honorář japonských spisovatelů	196
„Boj za právo“	111	Lombrosova theorie	275
„Illustrované Listy“	111	Zábava našich umělců	275
„Konec světa“	155	Tischendorfovo vydání N. Z.	360
„Rozhledy po lidumilství“	155	Nová světová řeč	360, 399
Novinky	155	Thensaurus linguae latinae	360
„Časopis učitelek“	156	Nejstarší chrám	360
„Šotek“	190	Hudební památky rakouské	360
Šechův „Mladý živnostník“	190	Knižný trh rakouský	360
„Kde jest reformace?“	190	Apolarismus	360
Pomůcky správné češtiny	271	Historie ruské literatury	360
Sv. Čech v ruském překladě	272	Skepticismus mládeže (Šilhan)	398
Sjezd katolíků českého jazyka	348	Brandesovy „Hlavní proudy“	399
„Malá Slovesnost“	388	Staroarabské rukopisy	399
„Anthologie“ Vrchlického	426	Staroklasické jazyky	399
„Sborník Historického Kroužku“	426	Fototypografie	399
„Rajhrad 1045—1895“	427	Monumenta Tridentina	399
Nová Knihovna pro studující mládež	427	Pomník Stendhalovi (A. K.)	436
Anglie (Koudelka, Vychodil) v každém téměř čísle		Zola o Lourdech	436
Bulharsko (Malota)	273, 350		
Francie (Koudelka, Vychodil) v každém téměř čísle			
Charvatsko (Malota)	33, 72, 156, 349		
Italie (Koudelka, Bloška, Vychodil) v každém téměř čísle			
Německo (Koudelka, Dostál, Vychodil)	38		
192, 352, 393			
Polsko (Škalík, Šilhan)	34, 111, 350, 388		
Provence (Bouška)	40, 75		
Rusko (Vrzal, A. O.) v každém téměř číisle			
Slovensko	72, 388		
Slovinsko (Malota)	32, 272, 348		
Srbsko (Malota)	34, 273, 349		

Feuilleton.

Bulgakov, Současný knižný trh	275
— O novější žurnalistice	437, 472
Holeček, Něco o K. Klostermannovi	197
Vychodil, Něco o popularisování vědy	118

Dodatky	40, 80, 160, 320, 360, 476
Zasláno	120, 399, 440, 475

Opravy. Str. 42. ř. 17. zd. čti Big. —
332. ř. 13. sh. čti: Záhada ta. — 334. ř. 21.
sh. m. zhola čti zpola. — ř. 30. sh. čti
se mně více. — 427. ř. 1. sh. čti 850-letou;
ř. 3. sh. čti 1045—1895.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 1.

Několik poznámek o naší literatuře pedagogické.

Píše Jan Funtíček.

Nehledíme-li k literatuře novinářské, pak jistě co do počtu plodů literárních jest po belletrii na prvním místě literatura pedagogická. Tak v Německu, tak u nás. V tomto století největší část našich spisovatelů vůbec, pedagogických zvlášť, patří ke stavu učitelskému, jednak na školách vyšších, jednak na školách obecných. V řadě těchto budeme přihlížeti na předním místě k činnosti literární učitelstva škol obecných i měšťanských.

V novinách, posudecích, ano i v belletrii, ba poslední dobou i ve vážných publikacích vědeckých bývá zjev ten, že mnoho učitelů péra se chápe, označován chorobným, a této prý nemoci učitelské říkají psavost. Nechci nikterak popírat, že někteří učitelé nejednou svou literární činností posudek tak přísný zavinili; ale naopak pokud se týká prací literárních pro učitelstvo samo určených, nepovažoval bych tuto „psavost“ za veliké neštěstí, jelikož je dobře známo každému, jak se myšlenky naše tříbí, kdykoli se pokusíme pérem je vyjádřit. Vždyť jest jisto, že se vzděláváme, když si soukromé dopisy o věcech vážných píšeme. Že pak na př. články v časopisech pedagogických — jakož i jiné — soukromé dopisy nahrazují, přísluší jim cena vzdělavací, jak hledíc k osobě píšící, tak ke čtoucí, a proto jim dlužno přisouditi i oprávněnost, třeba jen poměrnou. Ovšem rádi také naopak přiznáváme, že články ty právě jako soukromé dopisy vyznačují úroveň vzdělání odborného i obecného jak u píšícího, tak poněkud i u čtenářstva.

A zase dodati třeba: Co tu praveno o píšících z řad učitelstva, platí také o spisovatelích ze všech jiných stavů; jen že právě stav učitelský nad jiné jsa četnější, vykazuje toho druhu případy častější.

Že jsou některé literární práce učitelské počátečnické, nikterak nepopíráme; ale který literat nebyl počátečníkem? Každý se teprve od prvopočátků prokřesává; jen zdali se každý prokřeše? Mnohý třeba po mnohoslibném počátku umlkne, jiný zase nepatrnou prací počíná, ale nicméně usilovnou snahou dodělá se slušných výsledků. A konec konců platí jak o jiných odvětvích literatury tak i o literatuře učitelské: Mnoho povolanych, málo vyvolených.

* * *

Učitelstvo pracuje několika literárními směry. Práce jejich lze dělit na dvě hlavní skupiny: 1. vychovatelskou a školskou ve smyslu užším a širším, 2. ve skupinu, zabírající všechny práce jinorodé. Největší část těchto spadá v obor písemnictví prostonárodního — a dobře tak. Vždyť učitelstvo svým působením jak ve škole tak mimo školu má jednak příležitost osvojit si prostonárodní způsob podání, jednak také nejlépe poznává, čeho se lidu nedostává v pravém vzdělání. A přehlížejíce toto odvětví literární činnosti učitelské, nemůžeme nedati svědectví pravdě, že učitelé již slušný počet dobrých prací toho druhu vykonali. Jest zvláště na čase, aby učitelstvo také života národněhospodářského bedlivě si všímalo a příhodnou četbou toho druhu náš lid opatřilo. Počátky se již i tu staly. Platné služby koná učitelstvo ve sbírání látky vlastivědné a národopisné. Výstavky národopisné v posledních letech na Moravě pořádané byly umožněny horlivou účastí učitelstva, jež zároveň s kněžstvem i jinými stavy dotčených prací velmi horlivě se účastnilo. Doklady toho jsou četny. Také v literatuře národopisné činnost tu lze stopovati, a ještě patrnější bude bohdá při výstavě pražské. Učitelstvo pokouší se také v jiných oborech vědeckých, a nepochybujeme, že si i školy obecné a měšťanské průběhem let vychovají dobré pracovníky vědecké. Též by se mohlo poukázati na některé práce z literatury krásné, ale pokud se zdařilých prací týká, dosud nikoli nejčetnější.

Avšak všechny tyto práce, pokud nejsou vychovatelskými a školskými, považovati třeba poměrně za vedlejší, aniž je tím podceňujeme. Jako může býti lesník, voják, kněz dobrým básníkem, není proč by jím nemohl býti právě učitel, po případě učitelka? Přece však máme za to, že průměrný učitel-spisovatel více může pořídit píše o věcech svého povolání, tak jako průměrný lesník-spisovatel daleko platnějším jest pracovníkem v oboru lesnickém, než v oboru jiném.

Proto rádi vidíme učitele na záhonu školském zaměstnaného — třeba i pérem, jako kněze ve vědách bohoslovných. Prospěje-li učitel spisovatel pérem svým buď vědě vychovatelské, buď výkonnému vychovatelství, nebude tím zásluha nikterak malá, ani menší, než kdyby se třeba osvědčil u vědě historické, národohospodářské, v básnictví atd. I neváháme tu vytknouti smutný zjev, že se dosud veřejně i soukromě od mnohých neučitelů na literaturu vychovatelskou pohlíží téměř s jakýmsi opovržením, tak že přívlastek „školský“ mívá tu smysl příhany, ba opovržení. Srovnajte jen, mluví-li se na př. ve vědecké i prostonárodní literatuře o chovu vepřů, hovězího dobytka, o pěstování stromův, o lesnictví, je-li tu pozorovati u obecnstva stopu příhany? Ale mluví-li se ve spise o výchově mládeže, jak doma, tak ve škole, tu je to — něco jiného, patrně něco — horšího?! Nebyly-li již mnohé spisy o chovu dobytka i od „vysokých sněmů“ značnými cenami vyznamenány? Kterých spisů vychovatelských, i výtečných, bylo od našich sněmů — jen povšimnuto? Což budiž jen mimochodem řečeno! Tato nevšímavost nechat neodstraší našeho učitelstva od neunavné, usilovné, prohloubené, nepředpojaté činnosti v oboru

vychovatelském a školském. — O této práci učitelské napíšeme řádky další.

Myslíme-li na úspěšnou činnost literární v oboru vychovatelském, tu nemůžeme jinak než vyloučiti z oboru úvah těchto ony učitele, kteří jsou napřed spisovateli, pak — teprve snad „učiteli“ dle jména. Našli bychom snad i mezi českým učitelstvem doklady takých pracovníků, kteří svým působením vážné učitele-spisovatele jen poškozují, v neváznost je uvozující. Jako v oboru lesnickém jen onen spisovatel dovede vědecky pracovat, jenž je sám dokonalým lesníkem, bystrým, neunavným pozorovatelem a pronikavým myslitelem, tak i v oboru vychovatelském: kdo není dobrým, dokonalým vychovatelem výkonným, sotva co dokáže také v literatuře pedagogické, leč snad vynikne činností kompilatorskou, plagiatorstvím, nechutným rozředováním. A přece také opačně je známo, že mnozí dobří výkonní učitelé — k literární činnosti v každé příčině způsobilí — mlčí. Proč? Nemají z pravidla kdy, buď pro nával prací školních, buď pro početné starosti o vlastní rodinu, o chlebiček vezdejší. Takovým učitelům mělo by býti umožněno, aby v oboru vědy vychovatelské pracovali.

(P. d.)

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Sig. Boušky, O. S. B.

Úvod.

Roku 1890. vydala slečna *Annie Vivanti* (George Marion) sbírku svých básní „*Lirica*.“ Pověstný satanský básník *Giosuè Carducci* napsal ku sbírce této úvod. Je to vlastně list, který básnířce poslal po přečtení rukopisu jemu zaslaných básní. Carducci, který byl vždycky k mladým talentům básnickým upjat, u slečny Vivanti učinil výjimku, uvedl ji do literatury a dokonce napsal o básních jejích obšírný článek do známého římského listu „*Nová Anthologie*.“ V „*Předmluvě*“ své praví Carducci: „Slečno, v mém básnickém zákonníku je tento článek: Kněžím a damám nebudiž dovoleno dělati verše. Vůči kněžím nikoli, vůči vám zrušil jsem tento článek svého zákonníka.“

Tedy pouze dama nalezla milost před očima Carducciho, kněží nikoli; na těch neustále leží jeho anathema. Jaké básně slečny Vivanti jsou,¹⁾ o to se zde nejedná, nám jde pouze o princip.

¹⁾ Hned v úvodu praví básnířka:

To není tabák, cigara a likéry,
líh žádný — to je pouze poesie!

Zde malá ukázka z veršů těch: Kdo jsi?

Po vlastní mé se ptáš? Já odpovídám,
té nemám, vlastní mou je země celá,
můj děd je Vlach a matka Němkyne
a za rodiště Anglii jsem měla.

A víra moje? Chodím na mši,
ač původně jsem protestantka křtěna,
mne hudba povznáší a občerství,
jsem židovka dle proflu i jména.

Jak stará jsem? Tak skoro dvacet roků.
A jaký cíl můj? Ach, ten neznám dosud.
Co hledám? Nic. Já směju se a pláču
a miluju a čekám na svůj osud.

(J. Vrchlický.)

Nač pak zde vypravuji celou tu historku? Slova Carducciho již leckde byla opakována a charakterisují namnoze i poměry naše. I u nás leckde se smýšlí tímž způsobem o kněžích básnících. Práce sebe lepší, když vyšly z pera kněze, se umlčují aneb alespoň bagatelisují. Mnozí slovo „kněz“ považují za Kainovo znamení na knize veršův a v literatuře dává se jim z milosti místo poslední. K tomuto předsudku, který jest výsledkem protináboženského smýšlení mnohých vrstev, přistupuje ještě druhý stesk, že máme u nás katolických básníkův úžasně málo. Časopisy naše katolické přinášely často rýmovačky, při nichž šel člověku mráz po těle, a dokonce pisatele jejich vyhlašovaly za básníky! Máme katolických básníků málo, neboť básníky nelze dělati, ti se rodí. Nebylo také řádného vedení, vychovávání mladých talentů, z kterých by jednou něco býti mohlo. Mnohé časopisy otiskují šmahem všecko, co se jim zašle, beze vší kritiky, nerozlišující zrní od plev. A potom! U nás se málo studuje cizí a velká poesie katolická, vzory literatury světové, a bez pilného a neunavného studia nedopracujeme se žádných větších výsledků. Poesie naše jest většinou protikatolická a ze strany naší produkuje se málo, ne-li téměř nic. Sbírají se kapitally, zakládají fondy, ale plodné práce se neustále nedostává. Třeba tu neunavného studia, nezištné, pouze za vyměřeným, vznešeným cílem jdoucí práce! I v naší straně se mnoho mluví a pracuje málo. Mnozí raději okamžité nápady své, ať dobré čili nic, za tepla nesou do redakcí a tiskáren, než aby delší dobu věnovali pracovnímu stolku svému a pak objevili se s výsledkem třeba nevelikým, ale za to poctivým a spravedlivým svého studia.

Nemajíce v literatuře vlastní velikých vzorů, musíme se obrátiti k cizině, tak jako to činí spisovatelé z tábora protivného, musíme studovati cizí vzory, ovšem že vzory téhož směru, jakým jdeme sami. Dante, Calderon, Tasso, sv. Teresie, sv. Jan z Kříže atd. zůstanou vždycky vřdčnými hvězdami básníkům katolickým, jasnými vzory, klasickými učiteli, k nimž vždycky chvalitebno do učení choditi.

Z veliké řady těchto vzorů vyjímám současného básníka katalanského *Jacinta Verdaguera* a hodlám o něm v delší studii jakožto o básníku katolickém, básníku knězi promluvíti. A ježto zjev Verdagerův úzce spojen jest s novou literaturou katalanskou vůbec, jest nutno, abych i o této, a sice předem se zmínil. Verdager dnes oceněn jest nejen ve své užší vlasti Katalonii, ale i v celém Španělsku, ba i za hranicemi vlasti na celém současném Parnasse. Díla Verdagerova jsou překládána skoro do všech evropských jazyků, hlavně jeho epos „Atlantida,“ nejlepší kritikové španělští a francouzští napsali o něm celé knihy, slavíce jej nejen jako básníka velkolepých epejů rázu profanního, ale i jako nesmrtelného pěvce mystických, ryze náboženských zpěvů. Nám jest J. Verdager prvním katolickým básníkem naší doby a tedy vzorem nejlepším našim domácím básníkům katolickým, kteří v něm naleznou mnoho k povzbuzení a poučení vlastnímu. — Nedávno napsal Jaroslav Vrchlický na Verdaguera tuto pěknou znělku:

Verdaguer.

Měj Jacinte! V své dětské víře jistě
jak maják v tmy pláš na vysoké skále,
tam zakotven v hloub, k hvězdám patříš stále,
kde Stella maris hoří v záři čisté.

Děš k našim vášním: Odstupte a zmizte:

Děš k našim bojům: Zaplaň, ideale!

Jak magům svítilo v pouti víry malé
kdo hynou, s kříže obejmí je, Kriste!

Sám, skoro sám svou pěješ báseň lásky
na srdce Toho skloněn, který z prachu
zved' hříšnici, jenž bludy naše chápe.

Ty neznáš srdcí ani čela vrásky,
jsi zde již celý stopen zoře v nachu,
v němž Michal na leb satanovu šlape.

1. Řeč katalanská.

Velmi často shledáváme se i u vzdělanců s bludným míněním, že katalanština jest pouhým nářečím (patois) španělštiny, zrovna jako provençalštinu mnozí (i ve Francii!) prohlašují za nářečí frančtiny. Oboje tato tvrzení jsou naskrze nesprávná. Katalanština i provençalština jsou jazyky zcela samostatné, nikoli pouhá nářečí, jazyky kvetoucí, které mají a měly již dávno veliké literatury vlastní, dříve než španělština a frančtina sama. O poesii provenčalské staré, zvané troubadourské, bude to nyní všeobecně známo, že kvetla dříve než poesie sesterské frančtiny a že řeč provenčalská byla po staletí „řečí básníků“ celé vzdělané Evropy! Ne tak známo to o katalanštině, která v prvých svých počátcích spadá s provençalštinou úplně v jedno. Ježto v literatuře naší dosud ničeho o poesii katalanské nemáme, jest nutno, abych zmínil se o řeči a staré literatuře v Katalonii, dříve než promluvíím o moderním znovuzrození literatury katalanské, která v nejedné příčině se podobá i literatuře naší a proto zájem náš na ní je zcela oprávněný. Naskrze katolický ráz moderní poesie katalanské musí nám tuto tím dražší učiniti a heslo katalanských básníků Patria, Fides, Amor, musí nám býti tím dražší!

Ku práci své použil jsem různých pramenů katalanských, francouzských i německých a na místech případných je udám. Podotýkám znova, že práce má v příčině této je zcela novou, že neměl jsem dosud ušlapané cesty před sebou a proto nemohl jsem také napsati studii takou, jak by žádoucí bylo a jak bych si sám nejvíce přál! Čtenář musí vzíti za dobré jak v textu, tak v ukázkách nesmělých překladů mých z básníků katalanských za vděk alespoň s dobrou vůlí mojí, které snad u mě nikdo popírati nebude.

* * *

Poloostrv pyrenejský má několik samostatných literatur, mezi nimi některé zvláště vynikající.

1. Literatura španělská, vlastně kastilská, neboť nářečí kastilské stalo se ve Španělsku panujícím a zabralo prvé místo ve škole, v úřadech i v literatuře.

2. Literatura portugalská.

3. Literatura baskická. Řeč Basků nebo Eusků, bydlících kolem zálivu Biskajského na obou březích španělském i francouzském, jest řeč prastarých obyvatelův Evropy, řeč velice těžká, praehistorická, zcela neodvislá ode všech řečí nynější Evropy, má starý, nesmrtelný zpěv „Canto de Altabiscar,“ opěvující pád a konec Rolandův. Mimo národní ballady a písně, nemají Baskové z minulosti své mnoho, teprve nyní, a to vlivem básníků katalanských, Baskové k novému oživil život, zavedli si též „květinové hry“ (o nichž později) a též program troubadourů katalanských: Vlast, Víra, Láska! přijali za svůj. Skrovná literatura jejich jest v počátcích.

4. V rozkošném zákoutí Galicie, slynoucí nádhernými zálivy, zahradami a poutnickým místem Santiago, kam zbožní z celého světa spěchají ke hrobu sv. apoštola, jest domovem lahodná řeč galicijská, která bohatostí samohlásek a zdobnělin předčí nade všechny řeči poloostrova pyrenejského. Literatura její neveliká ve svých pastorales a vaqueiras, je začkou staré provençalštiny, ale slyne tím, že se má za matku řeči Camoensovy a že je starší nynější kastilštiny. V našem století řeč ta po vzoru katalanštiny taktéž k novému vstala životu. *Rosalía Castro de Murgía* byla největší hvězdou básnickou moderní Galicie. V řeči té psal *Fruimés* svoje eklogy a nešťastný *Añon* své melancholické písně.

5. Asturie má taktéž svůj zvláštní idiom (též bable zvaný), řeč hrdinná, nezkrocená račy, která se uzavřela veškerému vlivu arabskému i provenčalskému a jest ve své malé, ale rázovité literatuře zcela originelní.

6. Konečně přicházíme k řeči o literatuře katalanské (katalonské). Tuto řeč nazývají ve Valencii limousinskou, na Mallorce mellorquinskou, ale název katalanština jí především přísluší. Řečí tou mluví se v severovýchodní části Španěl od hrabství Rousillonského na svahu východních, sněhem pokrytých Pyrenejí až k rozkošným zahradám Valencie a k palmovým hájům Elchy a Murcie. Řečí tou mluví se na ostrovech balearských, na tom „květinovém koši, který se houpá na vlnách moře Středomořího.“ V Barceloně, Athenách Katalanů, v Leridě, Manrese, Geroně, staroslavném Vichu (Ausona), rodišti nesmrtelného apologety a filosofa Balmesa, v Tarragoně, Palmě hlaholí tato řeč, kterou V. Hugo nazývá živoucím, skvoucím idiomem. Nejlépe malá ukázka, tuším, ukáže ráz řeči té. Vzata je z básně Jacinta Verdaguera „Sen sv. Jana.“ Příkladám slovný překlad španělský a vlastní rýmovaný.

Sant Ambrós.

Un arbre hi ha al Cayre
que perfuma l' ayre
de mística olor,
á qui l' agullona
son bálsam li dona
dels bálsams la flor.
¿De mes goridor

San Ambrosio.

En el Cairo hay un arbusto
que perfuma el aire
de esencia mística;
al que lo hiere,
le regala su bálsamo
flor de todos los bálsamos.
Arbol que mejor cure

Svatý Ambrož.

V Kaife strom se vlní
a vzduch stále plní
vůní tajemnou.
Kdo jej raní, tomu
balsam z toho stromu
kape pojednou.
Kdež pak naleznou

quin arbre 'n tindria,
Jesus, mon amor?
Longino ho sabria,
que un raig ne rebia
ferint vostre Cor.

que Vos, ¿dónde lo habrá,
oh Jesus, amor mio?
Bien lo sabria Longino,
que lo hizo brotar copioso
hiriendo vuestro Corazon.

lepší balsam, Kriste,
jenž jsi láskou mou?
Longin, to jest jisté,
měl jej, Srdce čisté
zbožnuv dykou svou.
(P. d.)

Rozbor básně Svatopluka Čecha: „Hanuman.“

Napsal *Leander Čech*.

I. Úvod.

Die wahre Poetik ward nicht erdacht,
Sie hat sich stets von selber gemacht,
Aus echter Poeten Stoff und Wesen
Brauchst du sie nur fein heraus zu lesen.

Na poetiku nesmí se pohlížeti jako na zákonodárkyni umění, třebaš výsledky jejího bádání o mnohém mohou poučiti samého tvořícího básníka. Vědecké její snažení velikou obdobu má s počínáním věd přírodních vůbec. Poetika přijímajíc hotové básnické útvary za předmět svého bádání, pozoruje a popisuje naskytlé zjevy, roztrřiduje a rozeznává jednotlivé druhy básnické na základě společných znakův a ze získaných takto pozorování abstrahuje všeobecné zákony, kterými se řídí a spravuje básnické tvoření. Kdykoli se před ní objeví nové dílo básnické, zkoumá a rozebírá je, a jakmile našla v něm znaky, které se kryjí s výsledky již danými, zařadí útvar nový v kategorie, kterých až do té doby zkušeností nabyla. Vyskytne-li se však nový útvar, který se nekryje ničím s poznatky získanými, nezbyvá jí nic jiného, než stanoviti druh nový, při čemž podporována jsouc výsledky všeobecné esthetiky určovati může, zda odchýlné znaky jevíci se při útvaru novém jsou skutečně novým zjevem a úkazem činnosti a tvořivosti básnické, či snad způsobeny jsou nedostatkem básnické síly, tak že podobné plody jsou také jen zrůdné a degenerované výstřelky ochablé činnosti básnické, jako na svět přivádí i stále tvořící příroda různé tvary abnormalní. Kdyby poetika stála již na takovém stupni dokonalosti, na jakém se octly dnes vědy přírodní, nenastávaly by žádné obtíže. Ale poněvadž i poetika příliš dlouho přes pravý počátek Aristotelem učiněný pouze aprioricky byla pěstována, hromadí se v ní, jako v esthetice vůbec nejasnosti a nedokonalosti, které působí pravý chaos. Největší závadou jasnosti a zřetelnosti v esthetice i poetice jest naprosto nedostatečná a nesouhlasná terminologie, která má za nutný výsledek naprostou vratkost pojmovou. V této příčině v poslední době se ozvaly důtklivé dva hlasy z Francie. A. Naville v rozpravě: *La beauté organique* (*Revue philosophique* 1892 č. 8. str. 182.) praví: „Může-li věda pokračovati jen prostředkem dobře sestrojené mluvy, esthetika musí řeč svoji znovu předělati. Zbaviti slovo veškerého určitého významu, aby se ho mohlo užívati k vyjádření čehokoli, jako se to stalo s výrazy: vyjadřovati, výraznost, výrazný, znamená poškozovati vědu a ohrožovati její budoucnost. Esthetika by potřebovala, aby byla objasněna

novou terminologií a novými klasifikacemi.“ S Navilleovým výrokem úplný souhlas pak projevil L. Couturat v rozpravě: *La beauté plastique* (*Revue philosophique* 1893 čís. 1. str. 53). Kdo pak s věcí jen trochu blíže se obíral, uzná, co by se dalo uvést z esthetiky a poetiky slov, která, jako tuto uvedené slovo výraznost, zbavena jsou veškerého určitého významu, veškeré určité souznačnosti, tak že každý týchž slov v jiném užívá smyslu.

V poetice nesnáze tyto zvětšují se tím, že následkem antagonismu, který z příčin vysvětlitelných a hlavně německou esthetikou zaviněných se vyvinul mezi esthetikou, poetikou a kritikou s jedné strany a výkonným uměním se strany druhé, zaměňování pojmů často se děje přímo úmyslně. Jest jisto, že účinku a zálibě skutečných plodův uměleckých neurčitost pojmových významů není na ujmu a škodu. Nazvu-li některou skutečnou a dokonalou báseň romancí nebo balladou nebo jen pouze povídkou, přese všechny hádky a spory theoretikův účinnosti právě básně okolnost ta není ni s nejmenší závadou. Dám úmyslně příklad z cizí literatury: účinnosti básně Schillerovy: *Bürgschaft* nepřekáží, hádají-li se theoretikové o to, je-li to ballada či romance či pouhá povídka, ale jedná-li se o vědecké pojímání tohoto básnického útvaru, bylo přece nutno stanovit, je-li to báseň toho či onoho druhu nebo konečně zcela různý od těchto kategorií útvar. Jako každá věda, podobně i poetika, chce-li se vyznačovat vědeckou přesností, s ustálenými pojmy musí počítati. Jen se nesmí přijíti s dokazováním: ta která báseň není dobrá, poněvadž není na př. romancí. Pro poetiku jest nutno úplně určité stanovit, jakou báseň nazývati romancí. Přejde-li však nyní básník a nazve-li nějakou báseň romancí, ačkoli báseň jeho znaků druhu tak pojmenovaného nemá; nikdo rozumný na světě nebude vyhlašovati básně té za špatnou, je-li skutečně dílem uměleckým. Esthetik rozborem vyšetří všechny vlastnosti díla podobného a shledá-li získané poznatky jako vlastnosti toho kterého již určeného druhu, zařadí báseň tu v určitou kategorii; jinak ji prohlásí za druh nový. Však při podrobném rozboru by se ukázalo, že není tak snadno často a často vytvářeti nové druhy v básnictví, že vznikání nových druhů básnických se děje pochodem a vývojem velmi znenáhly a dlouho trvajícím.

Vyskytne-li se tedy úkaz, že některá báseň se řadí v různé kategorie, příčina toho může býti buď ta, že v této otázce poetika vůbec postrádá pojmové určitosti a zevrubnosti, buď že všechny vlastnosti té které básně nebyly náležitě vyšetřeny a pojmenování jí dáno jen dle některé v oči bijící vlastnosti. Jako pak básnické útvary české literatury dosud vůbec málo byly probírány se stanoviska rozborné poetiky, není divu, že i tu vystupuje dosti nerozřešených a sporných otázek, kolísání a nejistoty. Vezmeme-li v úvahu Sv. Čecha báseň „*Hanumana*,“ jejíž celá komposice a provedení vyniká tolika esthetickými přednostmi, a jejíž účinek jest tak rozhodně básnický, vyskytuje se cosi podobného. Sv. Čech nazval báseň svoji bajkou,

jiní báseň tu pokládají za epos zvířecký, jiní snad ještě za něco jiného ji mají. Nic neubližuje nesjednocenost tato básnické účinnosti této básně. Ale pravá odpověď na tuto otázku bude dána podrobným rozbořením jejím, z něhož vysvitnou všechny její hlavní znaky a příčiny její záliby.

II. Látka básně „Hanuman.“

Báseň „Hanuman“ vypravuje o posledním Hanumanovi, králi opic, který královskou hodnost svoji zdědil

utvrzeným posloupností řádem
přímo od božského Hanumana,
opického reka slavného.

Tento vrátiv se z Evropy, kam jej mladého kdysi zavedl zastřeliv jeho matku námořník, začal ve státu svém zaváděti opravy směřující k tomu, aby opice zjednavše si lidský vzhled dál pak chutě stoupaly „po stupních mravu, umění a věd ve člověčenství jasný velechrám,“ přemohl revoluci od přívrženců starého pořádku zosnovanou, a zatouživ po tom, aby opí říš a vládu stvrdil souhlas velmocí, a by Evropané uviděli v plném vzdělanosti květu opičí jeho državu, odhodlal se na cestu do Evropy. Ale zvěrokupec Němčík Hagenbeck spáchal na něm a jeho komonstvu zradu, zajav všechny opice a prodav je na různá místa. Hanuman sám žije italské potulné hudebníky: pištee na dudy a děvku zvonící na strakatý tamburin.

Básnická látka „Hanumana“ jest děj naprosto básníkem smyšlený. Ve vlastním svém jádru nesouvisí pranic se starověkou zvířeckou bájí indickou. Odehrává se za doby naší a jest tedy daleko vzdálen od věku, kdy vznikla a se rozvíjela zvířecká báje indická. Vše, co v básni jaksi jeví vzpomínky na zvířeckou bájí indickou, jest jen vedlejší prostředkem, který slouží k tomu, aby živějším bylo lidské počínání opic, jest pouze nutným následkem toho, že děj položen do Indie, kde byla vznikla báje o státu opičím. Tato zcela sic odůvodněná souvislost, která jinak podstatného znaku naší básně netvoří, zjednána předně tím, že náš Hanuman se pokládá za přímého potomka dávného slavného krále opičího. Za druhé že v řečích i dějích opů se uvádějí bytosti indického bájesloví: Parvati, Višnu, Brama, Samudra, Parabrama, Šiva, Krišna. Dále že opům dána jména indická: Hanuman, Bhandragura, Vindragupta. Konečně že připomínají se události z indických herojských pověstí známé. Tak připomíná Vindragupta tento starověký děj:

Když bohu, jenž tvar lidský na se vzal,	pak vykonala udatnosti divů,
milostnou Sítu obřím Ravanaš	jak Hanumanem obru odňata
kdys unes' na Lanku, tu nehledal	choť Ramova, jak mostu oblouk smělý
u lidí pomoci, než volal nás,	přes moře na Singhalu vystavěly
na Hanumana spoleh', na Sugrivu.	pak ruce opičí — to v dějin desky
A co ta slavná opí knížata	je slavně psáno nesmrtnými lesky.

Tedy děj, který se vypravuje v indickém eposu Rámájaně. Ravana, král obrův ostrova Lanky (Ceylonu), unesl manželku Sítu králevici Ramovi, který dobrovolně s ní šel do vyhnanství, aby se

bratranec jeho mohl státi nástupcem královým. Tu spolčil se Rama s opicemi, jejichž panovník, Hanuman, šťastně mu vyzvěděl, kde Ravana Situ ukrývá. Opice vystavěly most z pevniny na ostrov, a Rama přemohl Ravana a vysvobodil Situ, kterážto mu pomocí ohně pravdozvěstného dokázala, že neporušila v zajetí věrnosti manželské. Vykonav skutky tak slavné, vrátil se Rama po uplynutí roku 15. do vlasti, kde potom dlouho zbožně a šťastně kraloval.

Děj básně Svatopluka Čecha jest tedy naprostým výmyslem básníkovým. I jest důležitě určení a stanoviti, zdali děj tento sám o sobě pouhým svým rozvojem jest schopen vzbuditi esthettickou zálibu, zda básník děj tento vypravuje pouze k vůli ději, zda působiti hleděl pouhým vypravováním čistě epického děje. Odpověď na tuto otázku bude možno dáti, až seznáme obsah básně čili básnické upravení vypravovaného děje.

Posudky.

Ještě jednou: **Pravěk Palestiny.** Sepsal *O. F. Vaněk.* (Srv. „Hlídka lit.“ 1893.)

Byl mi nedávno poslán opis p. Vaňkova sebevědomého „Zaslána“ v „Času“ proti mé recenzi jeho spisku. Když jsem spisek p. Vaňkův přečetl, myslil jsem, že by bylo zbytečno příliš se o něm šířiti, poněvadž nesprávnosti v něm obsažené jsou příliš zřejmy. Proto můj posudek ve „Hlídce literární“ byl tak stručný. Později však jsem se domníval, že by se mi mohlo vytýkati — jako se nyní skutečně stalo, — jako bych pouze něco tvrdil, čeho nedokazuji, proto jsem zaslal redakci „Vlasti“ posudek obšírnější, kde uvádím četné nesprávnosti ve spisku p. Vaňkově. Je-li již otištěn, nevím, poněvadž pošta sem dochází teprve za deset dní. Pan Vaněk myslí, že mám „za přispění řádného hebrejského slovníka ve svém posudku odhalovati lži, podvody a klamy.“ Naráží patrně na ona hebrejská slova, která jsem mu jako chybná vytkl. Jsou rovněž blíže vysvětlena v druhém posudku; poněvadž však p. Vaňkovi na tom tolik záleží, zmíním se o nich tuto zvláště, ponechávaje ostatní stranou.

1. Žádám p. Vaňka, aby mi z nějakého slovníka dokázal, že hod velikonoční se jmenoval pešach a nikoliv pesach.

2. Odkud se dá dovoditi, že sloveso pasach znamená „křepčiti.“ Tvrdím, že znamená „přejíti,“ „kulhati“ (v nifalu: „býti chromým“). Tak se může p. Vaněk poučiti ze slovníka Geseniova, který jest, jak myslím, dosti spolehlivým. Ostatně není v této příčině mým jediným zdrojem slovník, nýbrž text sám. Chci-li se přesvědčiti, jaký význam které slovo mělo, vyhledám si příslušné místo a podle hermeneutických pravidel (usus loquendi, contextus logicus, conditio loquentis) soudím o významu slova.

V II. Král. 4, 4 se praví: „A Jonathan, syn Saulův, měl syna chromého (slovně: poraženého na nohou); bylo mu pět let, když přišla zpráva o Saulovi

a Jonathanovi z Jizrael. I vzala ho chůva jeho... i upadl a ochroml (jippâsêch).“ Chromý člověk přece nekřepčí.

III. Král. 18, 21 praví Eliáš k lidu, jenž přišel k zápasu mezi ním a kněžími Bálovými: „Jak dlouho kulháte (pôs*chím) na obě strany? Je-li Hospodin Bohem, jděte za ním; je-li Bál bohem, jděte za ním!“ Myslí p. Vaněk, že jest lépe překládati: „Jak dlouho křepčíte na obě strany?“ — Podobný význam má i adiectivum od tohoto slovesa odvozené: pissêch = chromý. II. Král. 9, 18; Levit. 21, 18.

V arabštině znamená sloveso fasacha „oddělovati“, obyčejně pak „býti slabým“ (na duchu neb na těle). Viz nejlepši moderní slovník: „Vocabulaire arabe-français.“ Beyruth 1893 p. s. fasacha.

P. Vaněk se odvolává na III. Král. 18, 26, že prý kněží Bálovi „křepčili“ kolem oltáře, a to prý je původní význam tohoto slovesa. Vším právem však překládá Genesius „hinken“, „kulhati“, „pokulhávati.“ Že to je pravý význam tohoto slovesa na tomto místě, učí usus loquendi, jak shora patrno, context tomuto významu v nejmenším nevádí a conditio loquentis tím méně. Jestli celý tento děj, jak si každý snadno přečísti může, psán se silným příděchem ironie.

Ostatně i kdyby sloveso pasach křepčiti znamenalo, nenásleduje z toho tak neslýchaný nesmysl, že by židé o hodu velikonočním byli požírali své prvorozence. V Písmě sv. se uvádějí celé řady prvorozenců, kteří patrně ušli lidožroutským choutkám svých rodičů. Prvorozence snědli najednou, co pak jedli druhá léta? Či si snad své syny nasolili? Něco podobného dosud nevyčetl židům ani nejhorší antisemita. Kdyby v jiné literatuře někdo napsal vážně něco podobného, celý svět se mu vysměje. U nás však projde i tak tlusté sousto:

3. Žádám p. Vaňka, aby mi z některého slovníka, či mluvnice dokázal, že jméno Jahve jest hifilová forma slovesa chajá.

4. Aby mi dále dokázal, že se slovesa kûn užívalo kdy ve smyslu roditi. Užívá se ho v odvozených formách ve smyslu „postaviti“, „upevniti.“ V první, v hebr. neužívané, formě znamená podle assyrštiny „pevně státi.“

To jsou ty výtky, které jsem vzhledem k hebrejským jeho vědomostem učinil ve „Hlídce lit.“ Jest jich, jak viděti, málo a panu Vaňkovi bylo s jeho „řádným hebrejským slovníkem“ učiněnou hračkou mne usvědčiti ze lži neb nevědomosti, ale on praví, že jsem mu nic nedokázal ani nevyvrátil. P. Vaněk může býti ubezpečen, že budu míti nemalou radost, když mi poví jméno toho zázračného slovníka. Ale podám mu ještě několik jiných otázek z toho oboru:

1. Aby mi laskavě udal slovník, z něhož jde na jevo, že se oni duchové pouště nazývali šeddím (chybně přepsáno m. šédím).

2. Ze které mluvnice mi p. Vaněk dokáže, že slovo šaddaj má pravidelný (to ještě k tomu!) mnohočet šeddím (chybně přepsáno m. šédím).

3. Kde v bibli stojí haj Jahve (m. chaj)?

4. Ze kterého slovníka přepisuje p. Vaněk jméno údolí Gen. 14, 3 Šeddím (m. Siddím).

Někdo si pomyslí, že jsou to pouhé ukázky, že pan Vaněk z hebrejštiny pramálo umí, ale to je to, že on z těch nesprávných

forem, kterých v hebrejštině není, vyvozuje ony rouhavé důsledky, které jsem mu v druhém posudku vytkl; jako na př. že jest el-šaddaj, t. j. Bůh všemohoucí totožným se zloduchem pouští (Šěd, egypt. Šet), nebo že Jahve podle významu značí totéž, co modla Kijjún a pod.

Cítí-li se p. Vaněk slovy mými osobně uraženým, pak vyznávám upřímně, že jsem urážlivého úmyslu zdaleka neměl. Měl jsem před sebou jeho spis a z toho jsem soudil; padlo-li někde příkřejší slovo, je tím p. Vaněk vinen sám. Když jsem četl ty hrozné blasfemie a tu neslýchanou nešetrnost ke slovu Božímu, byl jsem velmi zarmoucen, i není divu, že jsem někdy užil ostrého slova. Rád bych věděl, kdo máje třeba jen špetku víry, aby zůstal chladným, čta spisek p. Vaňkův. Co jsem psal o ceně spisku, na tom trvám. Myslí-li p. Vaněk, že jsem mu nic nevyvrátil, toho ponechávám úsudku čtenářovu. Některých věcí, jako na př. o Esauovi „chlupatém demonu,“ neb o tom lidožroutství přece nikdo vyvracetí nebude. Předně proto, že p. Vaněk vůbec žádného důvodu neuvedl, jednak proto, že se může člověk nad podobnými věcmi jen zasmátí.

Myslí-li bych si, že mně p. Vaněk neodpoví, měl bych k tomu právo. Na můj posudek o jeho „Zkazkách“ atd., kde Misraim, t. j. Egypt přestěhoval se všim činem do Palestiny, mi zůstal odpověď dlužen, bezpochyby proto, že tenkrát nebylo těch „kompetentnějších hlasů.“ Že „Pravěk“ byl jimi doporučen, jsem slyšel, posudku samého jsem nečetl, proto nevím, v jakém ohledu byl schválen. Ostatně mi po tom nic není.

Já se za povolanější autority neschovávám; mám svůj úsudek a na něm trvám.

Pana Vaňka pak znova veřejně vyzývám, aby mi ze slovníků, resp. z grammatik dokázal, že jsem se dopustil lži, podvodu nebo klamu, vytýkáje mu shora uvedené nesprávnosti, z nichž nezbytně souditi musím, že hebrejské grammatiky nezná, ba že ani ještě hebrejsky čísti neumí, a že tudíž k řešení tak nesnadných otázek, jako jsou kritické dějiny pravěku Palestiny, při nichž přece jest dokonalá znalost originalního textu Písma sv. nezbytnou podmínkou, schopen není. Odvolává-li se p. Vaněk na povolanější autority, které jeho spisek schválily, tím nedokázal pranic. Já mu uvádím konkrétní případy a na ty žádám odpověď, k čemuž mne p. Vaněk svým „Zasláno“ vyzval. Až mi to, co shora uvádím, bod za bodem vyvrátí, pak jsem mu k dalším službám.

V Jerusalemě, dne 19. listopadu 1893.

Dr. Fr. Kyzlink.

Dějiny středověkého umění v Čechách. Napsal J. Braniš, c. k. konservator a professor české vyšší realky „Matice školské“ v Budějovicích. V Praze. Nakl. Höfer a Klouček. Díl I. 1892, str. 112; díl II. 1893, str. 180. Cena obou dílů 3 zl. 30 kr.

Obsáhlé pole dějin staročeského umění výtvarného jest oblíbeným rejdištěm německých stranníků, kteří stůj co stůj snaží se dovoditi, že cokoli zbylo nám ve vlasti naší z uměleckých výtvorů starých

dob, je prý výhradním výplodem superiorního ducha germanského. V té příčině stal se pověstným Bernard Grueber a ještě pověstnějším Alfred Woltmann, někdy professor university pražské, jenž ctihodné stavitelské památky hlavního města království českého, kterýmž celý vzdělaný svět právem se obdivuje, s podivuhodnou smělostí a rovnou nevědomostí šmahem prohlásil za skvělé pomníky nevyrovnané duchaplnosti německé. Co tito stranníci o našich stavitelských památkách světu namluvili, přešlo zatím do všech konversačních slovníkův a odborných knih německých, odkud plané ty vývody bývají prostě opisovány a za bernou minci přijímány. Nejnověji kráčí po stopách těchto padělatelů dějin výtvarných umění v Čechách professor německé university pražské Dr. Josef Neuwirth, jenž strannickost svou snaží se zakrývatí učeným apparatusem historickým a z národní předpojatosti pouští se do konjunktur přímo směšných, jakož usvědčil ho konservator prof. Jos. Braniš ve svém spisku „Jak píše historii českého umění“ (V Kutné Hoře 1890), o němž svým časem „Hlídkka literární“ posudek měla.

Naproti těmto zkrucovačům a padělatelům psalo se s české strany o stavitelských památkách našich nesoustavně, porůznu v odborných časopisech, sbornících a monografiích. Ze starších spisovatelů českých byli to zejména Vocel, Mikovec, Zap, Xav. Beneš a Zach, kteří v oboru tom pilně pracovali. Za naší doby je však nutná potřeba, aby toto důležité odvětví písemnictví bylo vzděláváno vědecky a soustavně, oč skutečně stará se již po léta monsignore Ferd. Lehner, jenž ve výborném svém „Methodu“ již po devatenácte let sbírá látku k obšírným. vědeckým dějinám výtvarného umění v zemích koruny Svatováclavské. Neunavný badatel ten má již větší díl rozsáhlé látky k tomuto žádoucímú dílu přichystaný k tisku. Když založena Česká akademie, proslýchalo se, že dílo toto, na něž hmotné prostředky jednotlivcovy by ovšem nestačily, vycházeti bude jejím nákladem. Zatím z příčin nám nepovědomých odkládá se touto věcí. Tu odhodlal se konservator prof. Jos. Braniš vydati prozatím příručnou knihu o dějinách středověkého umění v Čechách, kteráž by byla spolu průpravou k obšírnému vědeckému spisu z tohoto oboru, jehož bohdá snad přece jednou se dočkáme. Oba díly spisu námi oznámeného obsahují 290 stran velkého formátu s 245 ilustracemi, z nichž některé zaujímají celou stranu. V díle dosti objemném není tudíž poměrně mnoho textu, za to však je text velice obsažný. Slohutný spisovatel máje na zřeteli účel své práce, aby hověla širokým vrstvám vzdělaného čtenářstva českého, líčí naše památky stručně a přece důkladně, jasně a slohem vytříbeným, veda si opatrně a pohrdaje planými konjunkturami, v nichž libují si mluvkové z tábora Woltmannova. Čtenář odborník nalézá ve spise tom i mnohou myšlenku novou, a byť i spisovatel jí ne-odůvodňoval, nemaje k tomu místa, není pochybnosti, že myšlenka ta je zdravá. Znajíce pana spisovatele jakožto svědomitého odborníka, věříme mu, že všecko, co nám tuto podává, psal nejen na základě studia spisův a pramenův, ale i dle osobní znalosti většiny domácích

i cizích památek, jež na opětovaných cestách svých vlastním zkoumáním seznal a bedlivě srovnával. Dílo jeho jest znamenitou obranou našich poctivě českých středověkých památek uměleckých, jež nám prozatím stačí, a poskytuje všem milovníkům české minulosti četbu velice příjemnou a poučnou. Na počátku prvního dílu položil spisovatel výklad slov méně známých, aby čtenář názvosloví technického neznalý textu rozuměl, a na konci obou dílů jsou důkladné rejstříky jmen i věcí. Illustrace, vesměs sličné, vypůjčil si spisovatel po většině od c. k. ústřední komise pro zkoumání a zachování uměleckých a historických památek ve Vídni, a některé dal poříditi dle fotografií. Jsme tudíž spisovateli za krásné dílo toto povděční a želáme, aby dostalo se mu ochotného přijetí do všech knihoven českých. *Fr. Ekert.*

Vzdělávací bibliotheka. Sv. 9. *J. W. Draper:* „Dějiny konfliktů mezi náboženstvím a vědou.“ Z angličtiny přeložil dle 21. vydání *S. Mokřej.* V Praze 1892.

Angličan Draper (1811—1822), jenž ode mlada žil v Americe, náleží k oné škole dějepisců, kteří (jako Buckle, Lewes a j.) stáli na stanovisku empirismu a positivismu. Byl lékařem a učitelem přírodních věd. Tím se mnoho z jeho dějepravy vysvětluje. Překl. o něm podotýká plnou hubou, že v Americe „najednou spadla s něho pouta anglické bigoterie a klerikalní fanaticismus netisnil jeho svobodomyšlného ducha.“ To je zajisté velmi hezky řečeno.

Nejznámější dílo Draperovo jsou Dějiny rozumového vývoje evropského. Naše dílo o sporech mezi náboženstvím a vědou vydáno 1873 ze vzteku nad Vatikanským sněmem. Vztek ten bouří v celém díle, ačkoliv, jak p. překl. opět velmi hezky podotýká, „muž vědy [jako Draper totiž] ani nedovede psáti strannicky.“ Dílo záhy převedeno též do Španěl, kde madridská akademie vypsalá cenu na odpověď; Orti y Lara dobyl ceny svou apologií.

Toto dílo Draperovo je kloakou všech výčitek a pomluv proti katolictví. Začíná náboženstvím řeckým ve 4. stol. př. K. a stopuje vědecké i náboženské spory až do nejnovější doby. Postup bádání přírodovědného vyličen podrobněji a co do věcných údajů velmi poučně. Méně jistou ruku má spis., jakmile se octne ve filosofii. a úplně pozbývá rovnováhy. jakmile se mu udá zřiti — osoby neb ústavy křesťanské, zvláště katolické; tu opět s něho „najednou — používám slov p. překl. — padá klerikalní [tak] fanaticismus“ a ustupuje — inu fanaticismu neklerikalnímu. Z řečí jeho o otázkách přírodních odnášíme si dojem, jakoby Církev byla měla nechati dogmat a nauk o Bohu, o Kristu, o posvěcování duše atd. a poučovati svět, že se země točí kolem slunce atd. Že jemu na tom záleží, chápeme, ale dějepiscectví takového nechápeme. Co učinil z Cyrilla Alex., Augustina Hipp. a jiných velikánů víry a vědy křesťanské, vymyká se klidnému úsudku; veškero šíření se o tom by nezbytně upadlo do téhož ostrého tonu o něm, jakým se nese jeho hanopis. Božskému Mistru našemu ovšem vede se, jak učenníkům svým už přepovídal. mnohem

hůře. Pan překl. i spolupracovník jeho p. G. M. (Masaryk?) mají snad tolik soudné nestrannosti, aby aspoň poměr Mohammeda ke Kristu Pánu, tak jak se v dile Draperově jeví, uznali býti — neřeknu rouhavým, toť u nich nemá smyslu, ale zajisté — podle a perfidně podaným. O Kristu ostatně mimo rouhavé poznámky Draper mnoho nemluví; neníť mu On zakladatelem křesťanství, nýbrž Cyrill Al., Konstantin Vel., Augustin a jiní. Všecko známé věci! A „jisté,“ dodal by moderní stylist.

Moralka celé fabule Draperovy jest: církev katolická byla odjakživa překážkou vzdělanosti a jest opravdovým neštěstím pro Evropu. Monstrosní ten výsledek je takto v celé své lživosti zcela jasný. Vyvracetí jej do podrobná, bylo by připustiti mu jakousi důvodnost, již nemá.

Jak řečeno, soptí spis. proti osobám i věcem katolickým způsobem někdy zdánlivě vědeckým, někdy posměšným. Škoda, že dějiny šly přes to a jdou i dále svou cestou, která tak málo se sbíhá s Draperovou konstrukcí. Na př. vizme nejnovější události v Itálii a Německu. Ten proklínaný a přece tak vznešený Pio nono a vedle něho Vittore Emmanuele, a ta nynější smečka vlasteneckých defraudantů — jaké to postavy! P. de Lagarde napsal, když italská i cizí společnost neznabožů atd. oslavovala individuum, jakým byl Giordano Bruno: man muss genau kennen, was man beschwärmen will! Draper jest advokatem kde kterého dobrodruha. I Fridrich II. našel v něm velebitele, ačkoli takoruka zároveň s nemalou prudkostí se útočí na kruté soudy proti kacířům. Dobrá vůle všechno spraví!

Z posměšků proti věcem katolickým zaslouží jmenována býti obmezená naivnost, s jakou pohlíží spis. na zázraky. Při záplavě moslemismu na př. prý nestaly se zázraky, aby jí přítrž učinily, kdežto jindy se jimi plýtvalo. Inu, prozřetelnost Boží neměla tehdy ještě takového rozhledu po světových dějinách, jako americký vědec.

Napadá mi tu ještě jiná ukázka takového „empirického“ dějepisce. Čtu najednou, že v Betlemě (tuším) prodávají (nemýlím-li se, mniši) mléko P. Marie a prst Ducha sv. Žasnu, nedůvěřuji — avšak konečně je na světě všecko možno; lidská hloupost je velká a zloba ještě větší. Pátrám tedy, a dostávám v odpověď:

„V Betlemě je neveliká jeskyně v křidové půdě. Tak aspoň myslím, poněvadž půda je bílá a měkká. Podle starobylé legendy prý Panna Maria ze strachu před pronásledovateli upustila několik kapek mateřského mléka, které padlo na stěny jeskyně. Odtud prý její mléčná barva. Tak mi vykládáno od Arabů. Z měkké hlíny dělají moučku a z té hnětou malé okrouhlé koláčky s obrázkem Panny Marie. Mám jich sám několik. To je to „mléko Panny Marie.“ (Dr. Fr. Kyzlink. Srv. Sepp. „Jerusalem und das heilige Land“ I. 468, který hmotu nazývá „Bergmilch“ nebo „Mondmilch.“) P. zpravodaj dále píše: „O prstu Ducha sv. jsem nemohl nic vypátrati, nikdo o tom nic neví.“

Komu by tu nepřipadly na mysl naše „slzičky“? A takové věci jsou hrozitánskou pověrou a zatemnělostí náboženskou! Spis. totiž

něco zaslechl a fantasiroval podle toho dále. Napište někam, že v Patagonii našli se lidé s ocasem na metr dlouhým a třebas i s rohy — a máte vědu hned při sobě. Kachna Nerudova s rypákem jako má čuně jest ještě nevinňátkem proti našemu lovcí „pověř.“

Chválím velice, že jsou v knize takorčka doslovně podány některé věroučné výroky sněmu Vatikanského, jen že místy chybně; p. překl. a jestliže kdo jiný přečte spis až do konce, může se tu něčemu přiučiti. „Anathema sit“ neznamená však „proklet buď,“ nýbrž asi tolik, co: jest a budiž (veřejně) vyobcován z Církve, čímž ovšem též vypadl z ústavu spásy, jímž jest Církev. Spílání následující odráží se od „Vaticana“ jako hrách od skalní stěny. Spis: vidí v tom, že Vat. nemluví o osobě Kristově, o Svátosti oltářní a j. pod. předmětech, již v Tridentě a dávno před tím definovaných, známku moderního vlivu. Přejme mu té naivní radosti; nevědomost prý hříchu nečiní.

Tolik o povaze díla. Dostačí to, abychom poznali, jak se naše české studentstvo „vzdělává“ v oceňování svého zděděného náboženství. A takto se vysvětluje mnoho, velmi mnoho v naší veřejnosti. Lidé znající ze své víry sotva špetku katechismu, mudrují o náboženstvích o všecko pryč a raisonnují o katolictví, jakoby to byl včerejší návrh spolkový. Nikdo neupírá vad a chyb v dějinách církevních; staly se velké. Ale jsou to přece jen stíny zářivého obrazu. Zde však v tomto spise vidíme popsání společnosti, na niž by se mutatis mutandis hodila známá slova snášlivého prý Komenského o církvi římské. Dějepis podává jiný obraz! —

O překladě zaslal nám svou dobou p. Dr. V. B. obšírnější zprávu s ukázkami ledabylosti. Na 12 prvních stranách je 14 vět nesprávně neb nesmyslně přeložených, alespoň dle francouzského vydání, samým Draperem přehlíženého. Nám ovšem na tom nesejde, jak takový hanopis je přeložen; proto jsme se o tom jen slovem zmínili. Zajímavá je z toho zvláště věta a překlad na str. 12.:

S'il en est ainsi, pour ce qui se passe sous nos yeux, comment pourrions nous pénétrer dans les sentiments et la pensée d'hommes qui vivaient dans un autre milieu que le nôtre et que nous n'avons jamais connus?

Má-li se věc tak i v případech, které se odehrávají před našima očima, tu by nám nemělo dostačovati to, že jest nemožno správně pojímatí činy osob, které žily před mnoha lety a osob takových, kterých jsme nikdy neviděli? [tak].

Původní myšlenka (jest-li též v anglickém originále?) je zajisté vzácná. Draper sám jí nenásledoval; on posuzuje a odsuzuje věci, o nichž nemá ponětí. Pouhopouhou frasí je tedy u Drapera elegický konec: „Stále platí to, co napsal Esdra [tak] u babylonských řek vrbami věnčených více než před třiadvaceti stoletími: „Pravda trvá a je stále mocna; žije a vítězí na věky.“¹⁾

Ano, ano, my jsme o tom přesvědčení!

P. Vychodil.

¹⁾ Výrok jest v 3. (apokryfické) knize Esdr. (4, 38: „pravda ostává a vzrůstá se“...). Draper je velice „bibelfest,“ jak říkají Němci; Pentateuch na př. smetl ze starobylosti, jako nic.

Salonní bibliotheka. Č. 83. „Blesky na horách.“ Verše *F. S. Procházky*.
V Praze 1893. Nakl. J. Otto. Str. 96. Cena 60 kr.

Celkem týž genre, jako v lyrické části dřívější Procházkovy sbírky „Různé zvuky.“ Autor má svůj zvláštní vlastní sloh i v této knize. Co do látky věnován celý druhý oddíl poesii vlastenecké „Na různé adresy,“ což mnohemu jistě bude trnem v oku, zvláště milovníkům literárního kaviaru, o kterém tak rozmarně pěno ve „Vzpouře knih,“ sršící sarkasmem. Úskaliny retoriky a frase obeplouvá básník jednou šťastně, po druhé o ně naráží; celkem jest úspěch jednotlivých básní tím větší, čím prostější užito formy, za to slibný dojem často naráz se splošťuje, když za myšlenku rytěruje pouhopouhý flatus vocis; loď poesie se pak ztroskotá „a zbude slov jen poetických troska“ (16). Tak na př. zpívá skřivan oráčovi: „Jak pluhu ocel též ocel jest čela. V myšlence ceny své vzdorně jen křisni. Vyleti jiskry, vzplane vlast celá.“ To se těžko překládá do prosy a ještě hůře do praxe. Nebo „Moravě“ věští se spása odtud, pospěje-li „za heslem světového pokroku výš s národem nad planých dogmat chmuru.“ Co to? — Pikantisovati vlastenecké verše Koniášem (70. a 83.) a „anathematy Říma“ bude možná ještě hezký čásek náležeti k dobrému tonu; naproti tomu autor zcela loyálně odbývá známou inventurní přítěž:

Hus Žižka, Žižka Hus ve stálé směsi
jak *salva guardia* lpí vám na ústech,
však po čems víc, než slovech — ani slech. (75.)

Adressuje-li básník růženec a „vzdechy k němým patronům“ na pl. tit. firmu starých bab, podivně se nese, klade-li několikastránkovou deklamací o našich národních poměrech v ústa patronu tak němému, jak už je Lumír.

Oddíl první „Žluté listí“ obsahuje náměty dosti rozmanité; reflexe vsazeny z valné části v rámeček kreseb přírodních. Uprchlé mládí, zklamané naděje, životní „rozczarowanie“ tklivě vypsáno v básních „Z parku,“ „Elegie,“ „Starý čáp.“ Co ještě ostatek sem obsahem přiléhá, působí daleko méně. Báseň „Ve květu“ účinkuje dojemným kontrastem; jaro bohatými svými půvaby zve, volá, s jarem čeká i láska: „A ty ještě otálíš?!“ tak apostrofuje básník svou přítelkyni — mrtvou. Za to tlukot ženina srdce věští autorovi, „čím jako v básni žijeme šťastni“ („Rolničky“). Však ani samo to rodinné štěstí — demonstrováné tu i na rodince ptáci („První stéblo“ a „Co ptáci hovořili“) — není beze chmury, viz pěkné číslo „V osvětleném okně.“ Je tomu jako s tím „Zpívajícím polem“: dozrávající osení posílá již rolníka pro kosu, že mu dá celoroční chléb, — v tom trom a blesk hlásí se svým osudným: „Až budu-li já chtít!“ — „Krůpěje“ ve přírodě jsou jako lidské slzy: „vždycky zkvítá po nich novou žití.“

Poznámka, kterou jsem svrchu učinil o Procházkově formě, latí i co do tohoto oddílu. Ba zde zvláště cítíte, jak důležitě jest obvažně hospodařiti s poetickými obrazy. Přeplněnost tropy a figurami

zavdy různorodými, jindy temnými, ruší dojem většiny čísel. K tomu se připlichtí někdy také podařená nedověcnost, a máte snadno po účinku slohy, nejednou i celé básně. Ukázky podám jen dvě. — Básník odpouští „Čtenářce romanu,“ že četla knihu od posledních stránek, toť známá zvědavost; věští jí však zároveň, že i ona bude rekyní „romanu živobyti,“ ve kterém nebude moci obsah anticipovati.

Však jista buď, že slovo jedno
vždy v knize té se nalezne,
neb což ten autor dokázal by
bez lásky slova vítězné?
To jedno už, zda v oné chvíli
se prst mu s péra v konci smekne,
neb v dosaženém zrovna clli
smrt suše „konfiskabl“ tekne.

Básník jede se svou ženou, jež se ptá, proč na rozcestích a v poli tolik křížův a soch.

Snad že proto, aby oráč chudý,
nežli radlo skloní, klek si tudy,
nebo se snopem kdy zvedá páz?
Zdali proto, mne se, drahá, ptáš?
Ne. Však aby po půl věku denní
viděl stále krutou bídu svou,
stejně trpké svoje utrpení
k pomstě v nebe strmět před sebou.
Aby v pluhu, než jej ruce zvednou
k svojí práci, ucítil přec jednou
krvavých těch kos a cepů hryz,
z nichž krom pout jej sobě ukul kdys. („Na obzoru.“)

Proložená místa a druhý citat vlastně celý dokazují snad moje hořejší tvrzení. Jak rozuměti tomu smeknutí prstu s péra v konci? Kdo by mohl žádati po rolníkovi, když nakládá obilí, aby ke všemu všude ještě se snopy poklekal? Podrobte otištěný tu passus analysi podrobnější, k jakým dospějete závěrům? Podobných ukázek bylo by lze podati celou řadu. Z toho zase přijdete na místa, že radost je čisti. Přejeme básníkovi, který má pravé porozumění pro themata vážná, aby našel co nejšťastnější cestu účinně je tlumočiti. Autorův dobrý fundus instructus jest jistě s to; kromě toho přítomná sbírka obsahuje výhradně věci starší, z let 1886—89., jak podle módy na obálee udáno.

J. J. Vejchodský.

Ruská knihovna. XVI. Spisy Nikolaje Vasiljeviče Gogola. Překlad rediguje Jar. Hrubý. Sv. 3. „Mirgorod.“ „Novelly a Arabesky.“ Přeložil Ignác Hošek. V Praze 1893. Nakl. J. Otto. Str. 441. Cena 1 zl. 50 kr.

O N. V. Gogolovi bylo již častěji promluveno v našem časopise, tak že našemu čtenářstvu všeobecná charakteristika spisů jeho je známa. Přítomný svazek rozdělen ve tři části, z nichž první, nadepsaná „Mirgorod,“ obsahuje „povídky, které jsou pokračováním Večerův na Dědince blízko Dikaňky,“ o nichž jsme pojednali v minulém ročníku na str. 26. a násl. Tak jako k „Večerům,“ tak také k povídce „Vij“ užil Gogol maloruského podání o Vijovi, to

náčelníku diblíků, jehož víčka sahají až po zemi. Fantastický živel však už je tu dovedně spojen se skutečností života. Líčíť se tu velice případně život v burse (duchovním učilišti), a předvedeno několik typických postav, z nichž vyniká zvláště filosof Choma, jemuž bylo čísti modlitby nad mrtvolou čarodějnice, dcery jednoho z nejbohatších setníků, která s Chomou již za živa čary své provozovala. V povídce „Starosvětští statkáři“ a ve „Vypravování o tom, jak se pohněval Ivan Ivanovič s Ivanem Nikiforovičem“, není už žádných pověr. nýbrž líčí se tu vesměs život skutečný tehdejších maloruských drobnějších statkářů, život se všemi jeho nepatrnými projevy a směšnými stránkami. Obě tyto povídky plny humoru a veselé komičnosti. Sužet „Vypravování“ není originální, nýbrž Gogol vypůjčil si jej u staršího spisovatele první čtvrti tohoto století, u Naréžného, ale zpracoval jej zcela samostatně; podobně samostatně nakreslil také charaktery jednajících osob. Povídka proniknuta komičností, ale konec její není komický: nakresliv nicotný život hrdin svých, kteří ze samolibosti a malicherných, egoistických a hloupých příčin přerušili dlouholeté, dojemné přátelství své, Gogol smutně volá: „Teskno je na tom světě, pánové!“ Tím tu poprvé jasně projevil se humor Gogolův, k veselé náladě přimíšen cit zármutku. Ještě více zármutku nalezneme v překrásné, tklivé idylle „Starosvětští statkáři,“ zármutku nad tím, že život lidský utrácí se na malichernosti, drobotiny, a že v tomto malicherném životě malicherné příčiny působí veliké převraty. V idylle té nakreslen patriarchální, skromný, tichý a klidný život samotářské, statkářské rodiny, starého statkáře Afanasije Ivanoviče a choti jeho, Pulcherie Ivanovny, ruských Filemona a Baucidy. Život jejich byl tak samotářský, že „ani jediná tužba jejich nepřelétala za tyčkový plot, obklopující neveliký dvorek,“ že nevěděli o světě, vášních, tužbách a pokušeních, znepokojujících svět. Prostosrdeční stařečkové ti to šťastni byli svou vzájemnou láskou, a „nebylo možno hleděti bez účasti na jejich vzájemnou lásku“; byli spokojeni svým nečinným, malicherným, jednotvárným životem. Také čtenář kochá se sympathickou kresbou tohoto života, ale z jemných nárážek autorových poznává, že život ten není pravidelný život lidský, nýbrž že se velice podobá životu zvířecímu, životu bez vyšších duševních zájmů, bez vážných idealův. Oni starají se jen o to, co by jedli. Takovým životem lze kochati se „na chvíli,“ ale nelze s ním na vždycky se smířiti. Lidé ti byli sice mravně čisti, ale nežili jako lidé, tvorové obdařeni rozumem; proto Gogol dobrosrdečně vysmívá se takovému životu lidí, starajících se výhradně jen o pokrm. Počínajíc epizodou o kočce silněji projevuje se cit zármutku autora, zármutku, jenž vysvětluje se ne tak tím, že se líčí smutná událost, smrt dobrých stařečků, nýbrž spíše myšlenkou, že v lidském životě často malicherné příčiny vedou k osudným, velice smutným následkům, zvláště v životě lidí, kteří nemají vážných zájmů.

Historická novella „Taras Bulba,“ nejdelší a nejceněnější dílo tohoto svazku, jest už téměř prosta komičnosti, za to v ní převládá

prvek tragický. Novella ta epickým tonem reprodukuje charakter života polodivokých záporožských kozáků, popisuje zvláštní život ten v době míru i války (sr. hl. II. i III.), i předvádí jednotlivé typy. Kozáci žili v době míru hýřivě, velice bujně a vesele, širokým rozmachem ruské přírody. Veliké byly jejich schopnosti. „Nebylo řemesla, kterého by nebyl znal kozák; napáliti pálenky, udělati vůz, namlít prachu, udělati kovářskou, zámečnickou práci a přidavkem k tomu se veseliti až se hory zelenají, píti a hejřiti, jak dovede jen Rus — všechno to bylo mu hračkou“ (str. 35.). Synové jejich vychovávali se válkami. Vedlit kozáci stále války s Turky, nepřátely křesťanství, i s katolickými Poláky, proti nimž hájili pravoslavi, zastávali se sedláků proti polským pánům a židovským nájemcům. Zástupcem kozáctví s jeho dobrými i špatnými stránkami je Taras Bulba; „byla to jedna z těch povah, které mohly vzniknouti jen v bouřlivém XV. století v polokočovném koutě Evropy.“ Byl to muž hrozně tvrdohlavý, smělý, muž železné vůle, všecek oddaný kozáctvu a zájmům společným, při tom však hrubý, ukrutný až nelidsky. Vlastní rukou zabije mladšího syna Ondřeje, že přešel k Polákům z lásky ke sličné Polce, dceři vojevody v městě Dubnu, které kozáci obléhali, s pevným duchem přítomen popravě staršího syna Ostapa, Poláky zajatého, a když sám padl do zajetí, přivázán řetězi ke stromu, odsouzen ke spálení, nic toho nedbá, nic nemyslí na sebe, nýbrž na kozáky. Ale čím železnější je vůle, tím dojemnější je projev citu v tomto mužovi, když milovaný syn Ostap byl zajat. — Velice tklivý jest obraz ženy Bulbovy s její měkkou povahou, kterou po ní dědil mladší syn Ondřej. Mateřská láska její, jak se jeví v první hlavě novelly této, nakreslena tak prostě a při tom tak umělecky! Vůbec „Taras Bulba,“ co se týče historické hodnověrnosti a uměleckosti, náleží k předním historickým plodům ruského romanopisectví. (O. p.)

A. Vrzal.

Šaškova Moravská bibliotheka. Č. 48. „Život utrpením.“ Náčrtky dělnického života v podhoří. Napsal J. Vejvara. Ve Velkém Meziříčí 1893. Nakl. J. F. Šásek. Str. 117.

Jsmo povděčni p. autorovi, že předeslal několik slov této malé svoji knížce, neboť, upřímně řečeno, nevěděli bychom jinak, jak vysvětliti sobě účel, jež při zachycování těchto prostinkých obrázků měl na mysli. „Hleděl jsem prostě několika vždy řádky naznačiti, kterak se ti cizáctí chlebedárcové chovají oproti českým dělníkům, a jak ty cizácké továrny na mysle lidu účinkovaly a doposud působí.“

Škoda, že autor dostal svému slibu pouze z polovice, vyličiv v tenounké svoji knížce velikou řadu bezpráví a příkoří, jež v „řické“ továrně se lidu činí; co však následkem jich se v duši lidu toho dělo a děje — toho čtenáři nepověděl; zda povědět neuměl, neodvažujeme se pouze na základě těchto črt, jimž pečet povrchnosti až příliš důkladně vtisknuta, tvrditi. Tím ovšem ztrácí celé to dílo vysoce z ceny umělecké, a to tím více, že psáno je slohem až příliš — nu řekněme populárním. Stačila by snad již tato slova k označení

vniterné ceny spisku, kdyby nejednalo se nám o něco důležitějšího. Autor totiž věnoval své řádky „českým dělníkům v podhorských továrnách.“ Nechceme nijak pochybovati, že byl veden upřímným soucitem a šlechetným úmyslem, ale tak, jak svůj dar upravil, neodvážili bychom se jej na stůl dělníkův položit. V nynější době, kdy mysl dělníků beztoho rozněcována listy politickými, kdy agitací apparatus socialistů pracuje plnou parou, nemůže knížka autorova dělníku prospěti, jen hořkosti přimnoží, jen trpkosti přidá. Nač líčiti teprve — a k tomu tak suchým, prostým slohem — dělníkovi to, co zná z bolestné zkušenosti mnohem lépe, když k líčení nepřidáno ani slova, jež by poučilo, povznadlo, myslí dodalo, když ze všech těch postav, zde letmo nakreslených, mimo „Hejny,“ v „První škole v Říkách“ není ani jediné, jejíž příklad by srdce potěšil, ducha posílil a povzněl. Autor v předmluvě jaksi nejasně praví: „K těm hrůznějším (t. j. látkám) namnoze zavdali příčinu někteří ze samotných utiskovaných svojí někdy až nemístnou trpělivostí, neodhodlaností, nezmužilostí. jichž celá ctnost nic jiného není, než nechávání, odkládání, opouštění, čekání, na jiné spolehání, nicnečinění!“

Čtenář právem tedy čeká, že proti těmto vadám bude autor bojovati, že proti těmto chabým duším postaví zářivé příklady odhodlanosti, zmužilosti a p. V knížce jeho však, kdekoliv se dělníci postavili na odpor, skončil vždy nešťastně, zničením jednotlivce, poškozením celku. Tím jakoby za pravdu bylo dáváno oněm, na něž v předmluvě týskáno.

Autor dle všeho studuje poměry v továrnách; není tento spisek první, v němž o nich pojednává, přáli bychom si jen v zájmu věci samé, aby studium šlo trochu do hloubky, aby, chtěje opravdu prospěti ubohému dělnickému lidu, neobmezoval se jen na líčení krutosti „těch cizáckých chleboďárcův,“ ale všiml si i stinných vlastností dělníků samých: pak jistě najde to pravé slovo, ten pravý výraz, jenž otřeše srdcem, poučí a zušlechťi mysl, pak bude kniha takového obsahu skutečně cenným darem „českým dělníkům“ — tento spisek jim ještě není!

Method Zavoral.

Sborník učitelský. Sv. 5. „Pravopis ve II. třídě školy obecné.“

Methodický příspěvek ku vyučování mluvnici. Napsal *Julius Skuhřavý.*

V Praze 1893. Nakl. A. Wiesner.

Spisovatel podává učitelstvu našemu methodicky upravené učivo pravopisné pro druhý školní rok (2. třídu škol pěti- a víceřídnic), kde žáci učí se správně psáti samohlásky dlouhé a krátké, „i“ po měkkých, „y“ po tvrdých souhláskách a poznati mají základní pravidla interpunkce vět jednoduchých. Pílí velikou a obezřelou důsledností sneseno množství přiměřených příkladů, jichž potřeba, mají-li pravidla pravopisná — dle slov předmluvy — státi se zvyklostí, vejíti v krev. Varuje se zbytečně theorisovati, věnuje autor všecken čas praktickému cvičení sluchovému, jazykovému a písemnému. S čítankou spojují methodický postup četné úkoly. Ke konci pak

všecka látka stručně i přehledně je zopakována a ve připojeném „hodinovém pláně“ dle měsíců, týdnů i jednotlivých hodin učebných stejnoměrně rozvržena. — Můžeme upřímně, bez vážnější výtky knihu tuto doporučiti; není učitelskou jenom pomůckou vydatnou, ale i vzorem, jak svědomitě a pečlivě naukám o řeči mateřské vyučovati jest. Jako si přejeme, aby „Pravopis“ hojný užitek přinesl škole a vzdělání národnímu, tak doufáme, že p. spisovatel vyplní slib v předmluvě vyslovený a upraví také v ostatním učivu pravopisném cestu schůdnou a spolehlivou. J. A.

Ještě jednou: **Tělocvik** pro letní dobu. Sepsal J. Kašpar. Srv. „Hlídku lit.“ 1893 č. 11.

P. spis. poslal nám obšírnou a trochu podrážděnou odpověď k uvedenému posudku, v níž ujišťuje „p. kritikusa,“ že „k němu na cvičení choditi nebude,“ a brání se proti těmto výtkám: že si nehleděl dosti správné češtiny, že v povелеch klade infinitiv (a to prý pro lepší výslovnost neiotovany) místo imperativu, a že zavádí některá nepěkná slova. Nemáme místa nazbyt, a celá knížka nám za to nestojí, abychom obranu téměř půlarchovou otiskovali. Proto jsme také požádali p. referenta, aby odpověděl co nejstručněji. Red.

Obrana p. Kašparova nevyvrací ničeho, nýbrž jen opakuje aneb zamlčuje, co v posudku nechváleno. O infinitivech a imperativech praví, „že proti gustu žádný dišputát.“ Nepotřebuji tedy, leč totéž pořekadlo obrátiti vůči p. spis. Důvody, že povel jest rozkazem, a že třeba mateřštiny užívati tak, jak jest, a ne ji libovolně bez potřeby („pro nepovolaná ústa,“ jak p. spis. praví) komoliti, jsem uvedl; není tedy pouhé gustu na mé straně. Že posudek mluví pouze o jazykové stránce, jest pochopitelné; obsahuje spis věci známé a obvyklé, tak že o nich nebylo třeba dále hovořiti, ovšem pak o zvláštnostech slohu. Že sloh knížečky je podle „Reglementu“ a němčiny nechutně šroubován (třeba i ve statích z jiných knih opsaných). toho také p. spis. upříti nemůže. Důkazem toho jest nemírné množství verbálních substantiv a zbytečné i ostudné opisování (viz některé příklady v posudku). Nepravdivo pak je tvrzení páne Kašparovo: „Kdyby učil tělocvik jiný p. učitel jiným způsobem, ani by se jim (žákům) tak nelíbil.“ Také u nás děti se těší na hodinu tělocvičnou, také jinde mají kázeň dobrou, velí rázně i těmi „měkkými“ imperativy! Aspoň nemusejí si vytýkati, že kazí řeč. Opakuji, o čem jsem přesvědčen: Žádný přítel správné a lahodné češtiny nemůže tohoto tělocviku pochváliti. Smýšlí-li p. spis. jinak, já mu dále nebráním. J. A.

Rozmluvy hrvatsko-české. Uspořádal Václav Z. Mařík, em. učitel v Záhřebě. V Praze 1893. Cena 30 kr. — Až dosud, vyjmouc Vymazalovu mluvnici jazyka charvatského, nebylo v české literatuře příručného spisu, který by Čechům usnadnil naučiti se jazyku bratrského národa jihoslovanského. Tomuto nedostatku pomůže pro začátek dobře praktická knížka, sestavená p. Maříkem, již rádi doporučujeme. Názvy „hrvatský“ a „chorvátský“ se nám nepodobají, onen se neujme, tento je maďarský. J. Malota.

Dr. J. Guth: Lémannské silhouetty. Ill. F. Engelmüller a A. Scheiner. V Praze 1892. Nakl. J. Otto. Str. 105. — Miněny jsou obrázky z krajin okolo

jezera Lemanského (nač Lémanškého?). Vedeni jsme mimo jiné do Genevy, Lausanny a Vevey, do pověstného Chillonu, do výchovaciho ústavu v Lancy, v němž vychován též nynější egyptský místokrál, pak i na další vycházky (Chamonix, Jura, Mont Salève). Manýra p. spis. byla zde už vícekrát zmíněna. Kniha čte se až na některé ty nevtipné vtipy příjemně i také s užitekem. Úprava je skvostná.

Knihovna lidu a mládeže.

Majoratní dědic. Povídka z dob našeho probuzení. Mládeži vypravuje *Ed. Milittký*. V Praze 1893. Nakl. I. L. Kober.

Počátek vypravování spadá do r. 1847. Ervín, 18letý syn hraběte Křinského, budoucí majoratní dědic, dokončil studia gymnasiální. Zdraví je chatrného již od mládí, lékaři kdysi určili mu životní pout pouze do 10. roku, zmožen pak nad to horlivým studováním, vypadá neduživě. Okolnosti té miní ve svůj prospěch využití bratranec jeho Artur, kterýž jest asi o čtyři léta starší, sirotek, jemuž otec zůstavil sice zadlužený statek, ale za to mocnou nadějí, že bude jednou po neduživém Ervínu dědicem velikého jmění Křinských. Ervín však neumírá. Pečlivé ošetřování matčino udržuje mu život. Při zábavě, kterou pořádá rodina Křinských na oslavu dokončených gymnasiálních studií Ervínových, poradí Artur starému hraběti, aby poslal syna svého zotaviti se na venek. Doufá, že zbaven pčce matčiny brzy zahyne. Starý hrabě si zalže, že má radu od proslulého francouzského lékaře a vyšle Ervína na jeden ze svých zámků, v romantické krajině položený Křín. Ervín odjíždí sice nerád, ale brzy se mu na Křínu zalíbí. Jedenkrát usne v lese poblíž polozbořeně kapličky. Kolem ruky spícího ovinula se jedovatá zmije. Náhodou jde tudy starý Pánek, mlynář ze vsi, a ten mladého hraběte vysvobodí z nebezpečí. Ervín jest velice vděčen a dá si vypravovati dějiny kapličky, kteráž je postavena na památku pobití Braniborcův, ale přičiněním nynějšího zlého vrchního Vlčka úplně zpusťla. Starý Pánek se Ervínu zalíbí. Po krátkém čase hrabě zabloudí na potulce náhodou až k jeho mlýnu. Tu pozná české knihy, o nichž až dosud neměl tušení, setká se tu s Pánkovým vnukem Václavem, studujícím medicíny, a pomocí obou seznámí se s novým ruchem v českém národě. V Ervínu, po německu vychovaném, probudí se náhle český vlastenec. Učí se pilně česky, seznamuje se s naší literaturou, čte rukopis Královodorský, literárním statím se učí nazpaměť, na vzdor vrchnímu dá kapličku restaurovati, účastní se vlastenecké slavnosti na zříceninách hradu Jestřebí atd. Zlý Artur shledá brzy, že se mu nepovedlo. Všecka ta činnost osvěžila Ervína nejen na duchu, nýbrž znamenitě mu polepšila zdraví. Svádí tedy bratrance svého k nebezpečné jízdě a lovu, ale marně. Konečně spojí se s potměšilým vrchním, kterému jest Ervín trnem v oku. Vyláká bratrance na blízký svůj zámek Krakovec a nastrojí, že Ervín vyjede na ryze a nikoliv, jak obyčejně, na hnědouši. Na Krakovci zdrží Ervína do večera. Ve stáji zamění mu ryzku za stejně zbarveného, avšak divokého koně. Ervín ani sluha, který koně vyvádí a sedlá, ničeho nezpozorují. Ervín teprve později shledá, že má koně nepravého, ale je pozdě. V divokém letu uhání s ním kůň po cestě ke Křínu. Pojednou zahřmí střelná rána. Kůň odbočí

s cesty a sletí i s jezdcem do blízkého lomu. Pádem se zabije, ale jezdec spadl náhodou na hromádku svátého sem listí a tím je zachráněn, pouze omdlí. Brzy však přispěje mu ku pomoci věrný jeho soudruh Václav, kterýž za dne přišel na stopu úkladu. Zpozoroval, že vrchní něco kuje. Nesпустиł ho proto s očí a následoval ho krok za krokem, až se dostal na místo neštěstí, ovšem později, než mohl Ervína varovati. Střelná rána pocházela od vrchního, Ervín měl jí býti zabit. Kule náhodou jezdce minula, náhodou i pád do lomu nebyl smrtelný. Úklad se tedy nezdařil. Artur však neustál. Vypátral, že Ervín se v Praze účastní důvěrných schůzí tehdejších českých vlastenců. Podplatil sluhu, aby mladému hraběti zastrčil do kabátu psaní vlastizrádného obsahu. Ervín jest udán, zatknut a uvězněn. Zpráva o tom sklátí starého hraběte Křinského, hrdého a přísného aristokrata, na pokraj hrobu. Přese všechny prosby a nářky své manželky umiňuje si Ervína vyděditi a ustanoviti Artura universálním dědicem. V okamžiku, kdy již poslední vůli chce podepsati, otevrou se dvěře a vchází nejvyšší purkrabí. Hued uhodne, co se děje, a proto zadrží ruku hraběte. Nevina Ervínova vyšla na jevo. Purkrabí dal pozorovati služebnictvo, a tu byl zrádný sluha přistižen, kterak dává své tetě uschovávatí část svých jídášských peněz, a v bytu Arturově našel se náhodou otisk nastrčeného psaní. Prozrazený Artur přehá a hrabě umírá, žehnaje svému synovi. Tou dobou prohlášena je konstituce. Z Ervína stal se vlastenecký šlechtic český. Životem ho doprovází věrný jeho přítel Václav, kteréhož udělal svým zámeckým lékařem.

Tot stručný obsah povídky. Máte tu polozbořenou kapličku, zříceniny hradu, událost se zmijí, pikle Arturovy, divokou jízdu při měsíci, ránu z bambitky, tajemné schůzky českých vlastenců ve starém klášteře, zkrátka všechny ty rekvisity romantických historií, jaké má literatura pro dospělé šťastně za zády. Děj postrkují a důležitou roli hrají různé náhody. Psychologické nepravdy a podivnosti se vzájemně střídají. Ervín na př. zná jen tolik česky, kolik naučil se z mládí od služebnictva, nepozná ani, že jazyk bible králické je český, ale když mu po chvíli Pánek předčítá staročeský text ze Všehrd, je pojednou unešen, pohnut a na české vlastenectví obrácen. Podivně se nese, čteme-li, že Václav, rozšafný mladík a medik, spatřiv v lomu omdleného přítele, odbude nejprve své dlouhé nařikání nad domněle mrtvým a potom teprve ho ohledává, není-li snad přece živ. Naivně se líčí, kterak starý Pánek, dřív než počne vyprávěti o kapličce, „pohlédne k ní zbožným okem, chtěje ji snad odprositi, že svévolně (!) odhaluje roušku její minulosti.“ Ale dosti! Spisovatel chtěl asi napsati povídku na povzbuzenou k lásce k vlasti, úmysl se mu však nepodařil, vlastenecká stránka jeho povídky je slabá a čtenáře nejméně bude zajímati. Spisovatel líčí něco dosti mdle podle běžné legendy o našem probuzení národním. Avšak dnes již nestačí sytiti mládež pouhými vzpomínkami, jak se u nás kdysi snad slovy a řečením vlastenčilo, je svrchovaně nutno a důležité jiným obsahem naplněný pojem vlastenectví v duši mládeže vštěpovati. „Majoratní dědic“ se nám nelíbí. Ervín jest umělá květina, odevšad čiší ta dělanost, nedostatek života, a proto povídka k životu nemluví. Spisovatel asi cítil tuto základní

vaďu, a proto ji hleděl nahraditi vlasteneckým horováním. Horuje o Praze, o hradě královském, který nazývá přehnaně „démantem krásy nehynoucí, poslední (!) útlkem tužeb a přání našich“ a pod. Jinak Militký není ani stylist. Ličení jeho jsou rovněž chudá jako všední. Řeč jest umělkovaná, často nehezky kroucena.

Povídka počtena byla jubilejní cenou „Ústř. spolku professorů středních škol.“

J. Petr.

První moravská obrázková knihovna pro českou mládež. R. IV. č. 24.

„Javorský purkmistr.“ Povídka z doby slezské povodně. Dospělejší mládeži napsal *A. B. Štastný*. Illustr. K. L. Thuma. „Drobné povídky z dětského života.“ Napsal *A. B. Štastný*. — R. V. č. 6. a 7. „Rosné krůpěje.“ Milé mládeži napsal *A. B. Štastný*. Illustr. K. L. Thuma. Ve Velkém Meziříčí. Nakl. J. F. Šašek.

Pan Štastný pěstuje v písemnictví pro mládež rozmanitá odvětví: historické i nehistorické povídky, pohádky, báchorky, allegorie, bajky i — anekdoty. A jako jeho anekdotám vymyšleným a nevymyšleným schází vtip, říz, tak schází ostatním jeho pracím zase jiskra a život, aby svým obsahem malého čtenáře zaujaly. — Litujeme, že knížky p. Štastného doporučiti nemůžeme.

J. Petr.

Evropa. Kulturní obrázky pro mládež. Napsal *J. Kořenský*. S 12 obr. v textě a s 26 přílohami. V Praze 1893. Nakl. A. Storch. Str. 312.

Objemný a velmi skvostně i vkusně vypravený spis jest na letoším vánočním trhu zajisté nejlepším dárkem pokročilejší mládeži školní i odrostlé. Ve stručných obrázcích vypravuje „zběhlý“ p. spis. o pamětihodných místech celé Evropy, od severu na jih, od západu na východ. Vábihost obrázkův jeho nespočívá ve fantastice, nýbrž ve způsobu, jakým umí ličiti a poučovati o krajinách i obyvatelstvu, o zeměpise, dějinách i statistice. V 307 statích ovšem uměl p. spis. při vzácné obsažnosti svého slohu pověděti hodně mnoho, aniž čtenáře svého unavuje; již tím skupením látky do krátkých odstavců četbu díla znamenitě zpříjemnil. Mluva jest ušlechtilá i srdečná; snad nebylo ani třeba čtenáře tak často oslovovati.

Doporučujeme dílo co nejlépe.

R.

Dědictví maličkých pod ochranou sv. Karla Boromejského v Hradci Králové. Č. 36. Podíl pro údy na r. 1892.

„Dědictví maličkých“ plní již řadu let čestně svůj úkol, jež si bylo svého času vytklo. V počátcích svého založení bylo v letech šedesátých jedinou četbou pro mládež, poněvadž tenkrát bylo málo patričních spisů pro útlejší věk vydáváno, než i době nynější, kdy denní listy tak často oznamují nový časopis aneb celé sbírky vhodných (!) dárků pro mládež, jest „Dědictví maličkých“ vítanou knihou v domácnostech našich.

Číslo 36. obsahuje tři poučné povídky, z nichž dvě jsou dějepisné, třetí „Pro nemocnou matku,“ dojemný obrázek ze života poutnického, malým čtenářům podává. Povídky tyto znamenitě pobaví, dospělejší

dítky i patričně poučí, jelikož tuto doplňují se nabyté vědomosti školské v oboru dějepisném. Ve všech těchto povídkách pěkně druží se pravé vlastenectví založené na podkladě náboženském, což se nám zvláště zamlouvá. Prosté, jednoduché vypravování beze vši škrobenosti a marného přepínání citů. Jež naši mládež k ořepané sentimentalnosti přivádí, působí rozhodně způsobem utěšeným v povahu dětskou. Po stránce jazykové pozorovali jsme mnohé nedostatky. Tisk je pěkný, zřetelný, i přidané obrázky jsou dosti názorné. *Fr. Stojan.*

Zábavy večerní. R. XIII. č. 3. „Staré panstvo.“ Obrázky z minulých dob. Napsal *B. Brodský.* Část I. V Praze 1892. Nákl. Cyrillo-Method. knihtiskárny.

Historická povídka má u nás hojně pěstitelů, bohužel belletristické ty výrobky nedbají ani samozřejmých nároků na celkovou věcnou pravdivost, natot aby se řídily nějakou poetickou spravedlností! Cyklus obrázků historických „Staré panstvo“ od B. Brodského nemá sice dle šablony dvě protivné strany, jednu dobrou — druhou špatnou, ale bude se spisovateli stříci, aby nezabředl ve výstřednost straně protikatolické protivnou: zahrnouti nekatolíky šnahem špatnostmi. Jinak bude mít historická povídka a roman u nás dvě kategorie: tu budou katolíci vzor špatnosti, onde nekatolíci. To mimochodem.

„Oko za oko.“ Pan Bohuslav Mirk ze Solopisk mstí smrt přítelovu na panu Ferd. Karlu Lukaveckém, vůdci loupeživé sběře vojenské. Obrázek vzat z let 1618.—1626., kdy „vlastní bratři tahali se mezi sebou o moc v zemi, nevšímajíce si při tom ve své vášni, jak celý roj cizopásníků na rodných luzích pevně usazuje své sosáky... Pomoz si každý sám, to (sic) bylo heslo, jemuž naproti stálo heslo druhé: kdo s koho, ten s toho...“ (str. 47.). Polovice 16. století charakterisována v obrázku „Bratři Prčíti,“ ukazujícím, jak na mnohých místech „rozvlnili asi ‚bratři‘ (jednota bratrská) klidný život v bouři.“ Zajímavou je kresba bohoslužby „církve“ bratrské. — Črta „Otec a syn“ vypravuje, jak „vinou ženy nešlechtné jedna větev pánů Lukaveckých, jichž předkové k nejznamenitějším rodům v zemi patřili, po meči vyhynula.“

Pro lid se hodí. Zvláštní ceny sbírka nemá. Vytknouti jest, že slovesa vět vedlejších po způsobu německém často stojí na konci věty. Jiných poklesků jazykových kniha též prosta není. *A. D.*

Libuše, Matice zábavy a vědění. Ročn. XXII. „Přemysl Otakar II.“ Roman od *Sofie Podlipské.* Tři knihy. V Praze 1893.

Přemysl Otakar II. a jeho život — podklad romanu velkolepého. Ta velkolepost jest v osobě, činech, době králově; zda i ve zpracování, jest otázka jiná. Spisovatelka rozvíjí svůj světový názor, podávajíc tu myšlenky (a snad i smyšlenky) své o boje různých idejí, středověku, renaissanci, klasicismu, dogmatech, o Kristu, lidumilství, demokracii řádu františkanského, o Albertu Velikém atd. atd. Čtením pro lid roman není naprosto. Lid reflexím spisovatelčíným neporozumí, ba sotva o ně stojí. *A. D.*

Literární rozpravy v časopisech.

V. Bezdek, Bourget a Spinoza (Lit. 1. 17). — J. Bloška, Náboženství a vzdělanost (Obz. 20 n.). — L. Čech, Psychologie dramatických básní Hádkových (Lit. 1. 17). — Emerson-Vdňa, Poesie a obraznost (Lit. 1. 20). — Vl. Štastný, Odkaz práce (Obz. 22 n.). — J. Voborník, Kollárova idea a romantismus (Sv. 37). — J. Vorel, Panslavismus v literární produkci (Lit. 1. 17). — J. Gnatowski, Studie o nejnovějších proudech ve Francii (Przegl. polski 6 n.). — St. Tarnowski, T. Lenartowicz (Przegl. pol. 9). — K. Czaykowski, Zásluhy Koperníkovy o filosofii (Przegl. powsz. 11 n.). — E. Bobrov, Umění a záliba (Voprosy filos. 5). — S. Glagolev, Otázka o nesmrtnosti duše (Voprosy filos. 4 n.). — V. Jarmerstedt, Světový názor kroužku Stankevičova a básnictví Kolcova (Voprosy filos. 5). — A. Kornilov, O lidské řeči (Voprosy filos. 5). — A. Vvedenskij, O způsobech víry vzhledem k vědě (Voprosy filos. 5). — Th. Achelis, O rozličných metodách psychologie (Ggw. 16). — L. Bahlse, Španělské prameny dramatického písemnictví (Ztschr. f. vrgl. Litt.-Gesch. 3). — A. Bartels, Cíle nynějšího literárního hnutí v Německu (Grenz. 42). — H. Blümer, Procházky v oboru metafor (Grenz. 24 n.). — E. Eckstein, O ceně komiky (Dtches Dichterheim 1). — K. Erdmann, Názorná mluva (Kstw. 19 n.). — H. Grimm, Literatura o Dante (Dtache Rdschau 6). — K. Grottewitz, Melancholie v mod. liter. (Zuschauer 1). — H. Gruber, Podobnost v západní literatuře (Ggwart 37). — C. Gutberlet, Tomáš Aqu a Im. Kant (Katholik 8). — Huppert, Probabilismus (Katholik 8 n.). — G. Karpeles, Slovanská renaissance (Magaz. 32). — W. Kirchbach, Duše rýmu (Magaz. 31). — Kralík, O krásnu přírodním (Oest.-ung. Revue 6). — W. Kreiten, Pascalova poslední léta (Stimmen aus M.-Laach 7 n.). — Písňe Mirza Schaffy (tamt. 10). — H. Nord, Humor a humoristé (Grenz. 27). — E. v. Sallwürk, Hamletovská hádanka (Bl. f. litt. Unterh. 19 n.). — Schlechta-Wesshrd, Původ a význam hist. názvů župa a župan (Mitth. f. Gesch. d. Deutschen in Böhmen 1). — H. Schacht, Moderní lyrika (Ggw. 24). — Scheu, Forma a obsah (Zuschauer 2). — B. Stern, Počátky divalla v Rusku (Allg. Kunstchronik 14 n.). — A. Tille, Vývoj řeči a duševní pokrok (Nord u. S. 7). — V. Traudt, K životopisu písňe (Kunstw. 3). — Xanthippus, Dramatika a divadlo (Kunstw. 3 n.). — E. W., Náprava kritiky (Kunstw. 18). — Wychgram, O národnostním citu (Bl. f. litt. Unterh. 43). — Athenská lidová moralka v dramate (Grenz. 29 n.). — F. Brunetière, Vývoj lyriky 19. stol. (Nouvelle Revue Europ. 13 n.). — E. Cornus, Reklama a veřejnost (Études relig. 11). — A. Gardeil, Evolutionismus a zásady sv. Tomáše Aqu. (Rev. thomiste 1 n.). — L. Roure, Ctnost kantovská, ctnost křesťanská (Études relig. 11). — C. Cantù, Poslední romantik (Nuova Antol. 20). — G. Manzoni, Začátky romanticismu (Nuova Antol. 19).

Paběrky.

Z naší belletrie. Zajímavo jest srovnati aspoň několik nejnovějších (letošních) výtvorů belletrických za účelem tím, aby se poznalo, v jakých látkách, hrdinách a místech se libují. V nejnovějším romaně Mrštíkovi „Santa Lucia“ vystupují samé nevěstky až na Kláru, ve které však také mnoho dobrého jádra není, když hned na první setkání s neznámým mladíkem dovede si dávatí dostaveníčka. Také některé chválené obrazy Prahy svým feminismem až zarážejí. Hrdina Jordán sám bydlí u špatné ženštiny a chodí do pověstné krémy jakés u Löfflerů. — Karáskova povídka „Bezceští“ má za hlavní hrdinku trafikantku nevěstku a vypisuje se do podrobná, jak nevinný student venkovský ji jest sveden a nadobro zkažen. I tato povídka, vydaná v „Mor. bibl.“ hraje z části u Löfflerů. — Macharova Magdalena v „Nových proudech“ uveřejněná líčí pokus, bývalou nevěstku dožtati z bordelu a přivéstí ji k dobrému životu. — I Merhautova „Bahnitá luka“ mají za hrdinku nevěstku a obsahují divné sceny. — K. Červinka v nové „Nivě“ líčí souchotinářskou

děvu (učitelku), která by se v lese ráda poddala, ale milencovi jí bylo líto. Týž pán uveřejnil v posledním sešitě „Nových proudů“ povídku, v níž hrdina — jako Hamlet filosofoval o tom, zda být či nebýt — uvažuje o tom, měl-li by se spustiti se služkou; ale „maso prý jako maso“ a proto chutě do toho. Škoda, že nešel ještě trochu níž. Ve „Vesně“ pak týž autor v povídce „Přátelství“ vypisuje zábavy zpustlých studentů v pokoutní krčmě pražské. — Ot. Auředníček má v „Nedělních listech“ „Hlasu národa“ ze dne 10. prosince povídku, ve které líčí pustý život pražské krásky, její nástrahy na ženicha a konečné úplné poklesnutí mezi nevěstky. Nejzajímavější při tom však jest, že bývalý ženich její, kterého opustila k vůli baronovi, potom, když zas baron jí nechal, k ní se vrací na její pozvání a si umíní, pomstíti se na ní tím, že jí užije k ukojení chtíčů svých a potom jí nechá. A tuto opravdu originalní pomstu, na niž by si měl p. spis. vzíti patent, také provede. — V jistém časopise pražském pak dokonce dama vyličuje, jak se dala svěsti hejskem, ač milovala řádného muže, a jak sklamána byvši, nyní smyslné rozkoše už neužívá s bývalou vášní, nýbrž prý asi takový má z ní požitek, jako když boháč někdy obyčejné housky místo lahůdek pojídá. Klášternici prý není ani v nejmenším, a společnost prý ji za to přijímá ochotně mezi sebe a má ji ráda. — V brněnském životě nalézají Fr. Roháček („První hřích“) a zvláště Jos. Merhaut také více takového materialu, než naše umění snese. O Merhautových povídkách promluveno tu vloni se vším možným uznáním. On si však ten svůj domnělý realismus vzal tak do srdce, že píše (v „Mor. Orlici“) ještě hůře nežli dříve. — Tu se každý otáže: Tedy to je ten novodobý pokrok umělecký? To je povznášející a očistný obraz našeho českého života, který vyjádřen v číslicích vydává 90⁰/₀ akademiků našich na pěstění prostituce?

Je to čisté umění, ke všem všudy!

x.

Zasloužený dík. Vězeňský duchovní vypravuje, kterak známý spisovatel romanů vstoupil do vězení a prohlížel si tam pro své skladby zařízení žaláře, vězně atd. Dva uvěznění mladíci jej poznali a volali k němu: „Vy zaslužíte těchto pout, jež my nosíme, spíše než my. My jsme zde jenom proto, že jsme vašich nauk následovali a dvě nebo tři osoby k tomu svedli. Vy však jste svedl tisíce lidí, a nákaza, kterou jste rozšířil, vymáhá denně nových obětí.“ („Stimmen aus Maria-Laach“ 10, 537.)

Zprávy.

Listy z Prahy. XVII. Prání i na tomto místě projevené, došlo splnění. Jaroslav Vrchlický jmenován ne sice hned na druhý běh r. 1893. řádným professorem, jak se mohlo státi, nýbrž teprv na zimní semestr letošní professorem zatím mimořádným literatur jinonárodních na české universitě. Zahajovací přednášky jeho proměnily se v malé slavnosti, návštěva hojná potrvála. Mezi posluchači jsou zastoupeny všechny obory vyšších věd; i technické na ně docházejí. Všichni chválí si krásný přednes i pečlivě upravovaný postup výkladů. Z novin je povědomo, že Vrchlický má čtení o Calderonovi a jeho době a o italské literatuře novější. Slibujeme si mnoho

zisku z této působnosti jeho pro písemnictvo naše. Nejen že z nich mohou vyrůst srovnávací dějiny literatur evropských, ale snad bude časem Vrchlickému možno, rozšířiti obor svých přednášek též na novou literaturu českou. Čerpáme tuto naději z článku jeho o sonetu v Pastrnkově almanachu Kollárovském. Tam Vrchlický projevuje, že se obírá pilně též literární historií českou. Pokládali bychom to za událost přímo šťastnou, kdyby aspoň novodobé poesii naši se dostalo rozboru a výkladu o jejím rozvoji a významu od znalce poesie světové, který by tedy jednotlivé proudy její mohl stíhati vždy až k prameni, ale který by jí také zachovával lásku i v největší ehudobě její. Nejen hlava aby hovořila, nýbrž také srdce — toho vůbec bude brzy zase potřeba českému slohu a české práci duševní, při čemž však nemyslíme, aby všecko české bylo hezké, aby se spisovatelé rozplývali ve vlastenecké lyrice, nýbrž aby do slohu vkláduli ono hřejné oduševňující něco, co na př. francouzskému slohu vážnému zajišťuje stálé vítězství nad čtenářstvem a co zdobí ze slovanských zejména sloh polský. U nás v pracích vzdělávacích příliš převažuje chladný, střízlivý rozum — a ten nechytá. Snad by bylo možno i ve slohu hledati částečnou příčinu úkazu, že ubývá chuti k vážnému, naučnému čtení — kterýž úkaz, kdyby měl se rozšířiti a ustáliti, jistě by se rovnal národní pohromě. Neboť český národ dovede čeliti přívalné moci němectví jenom vzdělaností i srdce sobě podmaňující. Zaklepon asi záhy nové starosti na náš národní byt, a bude třeba vyrvati se trochu z ohlušující vřavy denního života a oddati úvahám, přemýšlení, z něhož by se zrodila nová práce, ale soustavnější, jednotnější a zejména také k celku hledící a tomuto celku opatřující stupně k pokroku vyššímu.

Doslýcháme s některých stran, že lid dělný se sbíhá pilně po vzdělávacích spisech českých ze všech oborů — a hle, co se ukazuje? Není jich, není, aspoň ne takových, aby jim ta vrstva čtenářstva rozuměla. Kterýsi nakladatel připadl na myšlenku, podle poptávky objednávat i poučné rozpravy z jednotlivých oborův u vynikajících pěstitelů vědy, a jedná takto jistě svědomitěji, než ten, kdo vědychtivost širšího obecnstva odbývá bezcennými a nespolehlivými kompilacemi. Že v našem písemnictvu se jeví stále citelný nedostatek spisů poučných pro věk dospělejší asi 16—20 let, je už starý stesk. Teprve nedávno napsány byly domácí dějiny pro takovéto čtenářstvo — a pravdu-li dí pověst, chystá se jich už čtvrté vydání. Kdybychom se měli dotknouti všech polí, kde se volá a touží po poučení obecném, byl by to jistě výčet dlouhý a proto málo radostný. Zde by měla zasáhnouti pomocnou rukou Akademie a bohaté fondy své otevřítí na podporu takové práce; neboť nakladatelé naši neslýchají posud rádi o knihách vzdělávacích mimoškolních, a posud vyskytují se případy, že knihu sebe cennější si musí vydati spisovatel nákladem vlastním, jako nejnověji dr. Hanuš Máchal spis vyčerpávající všecko vědění o bohatýrských písních lidových u Slovanů. Ale kolik jich tak můžeme učiniti? Za to zmáhá se literární bejlí docela podle pohádky Elišky Krásnohorské o sedmikráskách a kopřivě. Jen ji sedmikrásky pustily mezi sebe a už to odpykaly celou existencí svou. Míníme zejména pikantní četbu. Bůh sám ví, kde se pojednou u nás vzalo tolik „spisovatelů“ pikanterií! Ba ani damy mezi nimi nechybějí. Průpravu k tomu má ovšem dorost dobrou v některých našich humoristických listech

a skladbách. I na dopiskách a nádobkách jsme se konečně vzmohli na stejný stupeň se sousedy, a to v obsahu i formě velmi užlehtily, na př. § 13. „Jen chlastat.“ Na „české karty“ namazáni mužové, kteří si aspoň od svých neobmezených čtitelů zasloužili něco lepšího, než býti otloukánu po hospodách — Ve „vyšším“ zboží po sprostém Amoru vynořil se „Vějíř“ a v belletrii též umělecké vede nyní veliké slovo pád dívky. Bordelové hrdinky přišly k nebyvalé cti a slávě. Pudry sexualni se probírají a rozebírají, jakoby na nich závisela jsoucnost národa. Ani o státním právu svém nemáme tolik výkladů a rozborů. Nebylo by tak zle, kdybychom byli velikým národem, měli zajištěnou existenci, všeho dost, čtenářských vrstev hojnost přerozmanitou. Ale jsme národem poměrně chudým, nemáme z celé veliké minulosti nic než historii svou a jazyk, všech našich středních škol je dohromady ani ne tolik, co vysokých škol mají Němci, a charakterů máme až bédno málo. Tovární život nám otravuje mravně lid (stojí také za přemýšlení, čím to, že našinec je a zůstává obyčejně jen dělníkem, kdežto cizinec se vyšínuje na továrníka), a nyní nám jediné a hlavní čtenářstvo naše bude otravovati „krásná“ literatura? Maně nám tu připadají slova roztomilého faráře v Čechově Živovi pronesená k hrdinovi básně:

— — — Napřle je mi — teknu to přímé —
věčný ten dithyramb o kráse a lásce a dívkách,
jímž hlaholí Parnas, jímž blouzní všechna slovesnost,
jak by žití cílem byly hlavním rozkoše lásky,
jak by nehl vyší k horování na světě podnět.
Z úmyslu nic nemluví o hvězdných cílech a touhách, —
však zdali láska k lidem blahotvorná, k ctnosti a dobru,
láska ku vlasti svojí a k národu více neváží,
nežli požár, jímž krásný zrak mužů srdce zažihá?

A o lásce přál by si čítati také jiné obrazy a jiné stránky její, nežli s jakými se stále a stále v romanech i básních setkáváme. Ke sdružení bytosti mužské a ženské třeba zajisté lásky mocné,

— — — však tato láska
tvář má valně jinou než láska romanu a básně.
Tať pudu jarní vzlet v poetickou řízu odívá,
v něm jediném hledajíc nejvyšší slasti pozemské.
Avšak tento plamen sladký brzy slábne a hasne,
jím krb manželský neživí své teplo miloučké,
tam třeba stálejší, jinaký roznění plápol:
svazkem posvěceným k sobě manželzy do skonu vízí
vzájemné povinnosti obou, jich cíle společné,
štěstí pospolité, v neštěstí podpora družná,
k dítkám láska obou, o ně stejná péče radostná.
A když takto spolu trůd zmohše a bouře životní,
v klidném podzimu svém k upomínce si poznovu věnčí
myrtou skráně šedé příručné Filemon a Baucis:
toť věru krásnější manželské lásky je obraz,
nežli onen, kdy ženich v rozkošném zápalu touhy
k ložnici ozdobené spanilou si nevěstu zavádí.

Ale dobrý farář ví, že takovéto názory za dnešní doby se poslouchají jako zhortěné harfy ton. „Dnes je život jiný!“ slyšíme opravdu se ozývati hlasy; „kam s takovými názory šosáckými? Poesie má býti výrazem skutečnosti!“ Ale snad ta skutečnost všechna prozatím ještě nevypadá tak, jak se nám představuje v nejmladších verších a povídkách, nýbrž jenom

část, a to jistá část skutečnosti, která tak vypadala asi za všech časů. Jen že se nedrala tak mnohostranně na povrch. A snad také ještě nepozbyly platnosti všechny ty nesčetné výroky o ušlechťujícím úkole umění. Otázka ethiky a esthetiky je sice náramně spleťtita, ale znamenití spisovatelé všech národů shodují se v tom, že básnění by skleslo na příjemnou hříčku, kdyby se odvrátilo od velikých zájmů své doby a přestalo se snažiti o vyléčení panujících vad společenských jakož i o zušlechťování citu a mysli. Pěkné myšlenky pronesl o této věci H. Heiberg v posudku romanu Suttnerové, pravě: Co mezi dvěma lidmi se děje v komůrce — i nech ať k tomu měsíc dělá divnou tvář — nemá soudce, nikoli, a má své plné právo. Ale na veřejné ulici libá se nejvýše ruka. — Nezavírá-li člověk dvéře i před nejbližším okolím, když odloží kabát a vestu, dělá toaletu? A v knihách má náležeti pojednou k „vyhošťování všeliké lživosti z chrámu umění,“ když se zjevuje, a jsme posud z esthetického příkazu své výchovy zakrývali závojem? Ti, kdož se podrobují zákonům ušlechtilé zjemnělosti z tisíciletého rozvoje našeho se vyvinuvším, odhazují růži pro červa. Právě-li někdo: Nepišu pro mladé dívky a dívky, může se mu odpověděti: Pak musíš mít genialnost velikána, jichž jména čas zvěčnil. Pro tuto genialnost se ti mnoho promine a přehledne, co snad i u nich bylo nedostatkem. Neboť tak se věci mají. Viz Emila Zolu Ale poněvadž se lidé jako Shakespeare, Zola a spisovatel Wahlverwandschaftu (Goethe) nerodí každý den, nýbrž vždy jen za 500 let jednou, mají také poctiví učenici uměn zůstatí v těch mezích, které jich dílům propůjčují ráz obecného čtení hodný.

A velký esthetik Vischer napsal: „Stojí-li nahé osoby na obraze v pozadí, už je tím osten odňat odporu proti nemravu a necudnosti. Nahé dejte do mythologie neb do ráje, kde není policie ani jí není třeba, ale ne na ples.“

Věčně pravdiva pak zůstanou též slova Fr. Palackého, kterých by bylo škoda, aby upadla v zapomenutí:

„Býti spisovatelem není ještě zásluhou. Poměr spisovatelstva k národu neliší se v té příčině podstatně od poměrů školního učitelstva k lidu. V té míře, jako dobrý učitel náleží k největším dobrodincům, náleží učitel špatný také k nejhorším škůdcům veřejným, třeba by se ničím více neprohřešoval, nežli že nejdražší klenot lidu, srdce i mysli vzrůstajících pokolení obmeškává věsti k dobrému. Také čtenář každý svěruje srdce i mysl, kdy vše, co nejvýtečnějšího sebe má, aspoň na okamžení tomu spisovateli, se kterým se právě obírá; i běda každému, kdo lichými snad vnaďami svodí svěřence svého s cesty pravdy a spravedlnosti!“

Ale pozoruju již, že by se z mého dopisu málem vyklubalo postní kázáníčko — a Vy jste si přáli novinek a klípků z Prahy. Ale budiž dovoleno i mně někdy učiniti to, co pokládají také někteří spisovatelé za svůj úkol: vyplniti totiž tolik neb tolik listů papíru černými písmeny.

— Kottův Česko-německý Slovník, zvláště grammaticko-fraseologický nedávno ukončen sešitem 133. v VII dílech, vydáván byv od r. 1875. Žádali jsme odborníkův o obšírnější úvahu o dile tom, již svou velikostí imponujícím, avšak nepodařilo se nám úvahy takové dostati. V prvních letech provázen slovník velkým účastenstvím české veřejnosti,

kteřé později téměř docela utuchlo. O práci své rozpisuje se p. sestavovatel v Doslovu. Zprva, jak známo, měl slovník jeho býti po přednosti fraseologickým; látka měla vyplniti asi 130 tiskových archů. Později ku přání nakladatelstva doplňováno dílo na úplný slovník česko-německý, a to tak, že doklady slov českých a synonymiky jejich vypisovány obšírně, asi tak, jako ve slovníku Jungmannově. Takto by slovník měl podávati celou zásobu češtiny, ve spisech i v nářečích uloženou. Neúplný jest ovšem v obojí části, neboť není použito spisů všech, nářečí pak nejsou dosud s dostatek známa. Mnoho nedostatků vysvětluje p. sestavovatel svoji chorobou a nedostatkem stálých spolupracovníků. Vytýká se dílu předně nesouměrnost pozdějších částí s prvými; byla také potřeba dvojího dosti obšírného Dodatku. Dále vytýká se nespolehlivost po stránce fraseologické. Hromadí se tu doklady různých slov a vazeb, aniž je vždy podotčeno, jsou-li správné. U nás, kde i „nejlepší“ spisovatelé píší a psali špatně česky, v té neb oné části jazykové správnosti, najdou se doklady na všechno. Jestli právě čeština na tom stupni, na kterém jest nezbytně potřebno, mluvu autoritativně řídit i a nikoli pouze poukazovati na vzory, jak se smí diti na př. u Němců. V tom a snad i v jiném má slovník Kottův jakési vady, jež ovšem jsou mu na ujmu, ale nemohou zajisté zastříti velkých předností. Mimochoodem podotýkáme, že v pravopise cizích slov došel Kott asi k těm výsledkům, jakých se náš časopis drží, jako k nim nezbytně dojde každý, kdo chce trochu důsledně psáti. — Ze zajímavého doslovu vyjímáme ještě zprávu, že látka slovníku čerpána — kromě slovníkův a netištěných pramenů — z 91 děl ve 120 svazcích. Cedulek bylo asi 957.104, jež vážily 169 ³/₄ kg. Naproti slovníku Jungmannovu je Kottův asi dvakrát tak veliký. Pan sestavovatel hodlá dále přijímati příspěvky a dodatky ke svému slovníku, kterých kdyby nemohl již použití dostane se České Akademii.

— Národní divadlo v Praze vydalo obvyklou svoji výroční zprávu, letos desátou, v níž je přehled minulého roku i desíletí. Původních prací českých se dávalo r. 1893. 176, všech představení bylo 417; jinot slovanských děl dáváno 15.

— Ústřední spolek českých professorů v Praze vydává svůj „Věstník“ ve volných lhůtách, který podle dosavadních tří sešitů zaujme místo mezi předními časopisy vědecko-vychovatelskými. Mimo čistě školní záležitosti týkají se některé statě také širších otázek; takofka senační jsou „Paběrky z českého slovníku“, kde je vyčtena celá řada chybných tvarů v nynější češtině, a to i na př. takových jako je slovo „básník“, utvořené prý chybně, ať pochází od „básniti“ neb od „básně.“ Redaktory „Věstníku“ jsou proff. Fr. Bílý a H. Soldát.

— „Katechetické Listy“ počaly vycházeti měsíčně (mimo srpen a září) v Praze redakci X. Dvořáka, H. Dudy a V. Hojsy. Předpl. 2 zl. ročně.

Slovinsko. *Paulína Pajkova*, jejíž spisy u Slovinců těší se z veliké obliby, počala vydávati své „Zbrane spisi.“ V prvním svazku jsou obsaženy básně a několik povídek. O spisovatelce samé lze říci, že opravdu jest rozenou básníčkou. Ve svých básních, jak zajisté přirozeno, libuje si v mezích ženskému srdci nejpřístupnějších, v lyrice. Erotika, přátelská láska, láska mateřská a k vlasti, toť podstatný obsah její básnické tvorby. „Materni glasovi“ zaujímají

zajisté přední místo mezi jejími básnickými plody. Vedle básní umístěny v prvním svazku některé povídky. „Občutky na novego leta dan“ činí na čtenáře nemilý dojem pověstným „světobolem.“ „Odlomki ženskega dnevnika“ poukazují, že spisovatelka prožila „Sturm- und Drangperiode.“ Mají však silný nádech sentimentalní. Nejlepší z povídek jest „Blagodejna zvezdica.“

■ — Neumorný spisovatel a vlastenec slovinský *Dr. J. Vošnjak* uveřejnil v „Narodni knjižnici“ druhý svazek svých „Zbranih dramatičnih in pripovednih spisov.“ V prvním svazku jeho spisů byl uveřejněn román „Pobratimi,“ v němž uložen kus jeho autobiografie. Líčí v něm velmi sympathicky boj štyrských Slovinců za národnost a vlast. K „Pobratimům“ důstojně se řadí druhý svazek jeho spisů „Lepa Vida,“ drama o 5 dějstvích. Podkladem pěkného tohoto dramatu jest soujmenná národní píseň. Děj plyne velmi lehce a připravuje dramatickou vinu. Jednotlivé výjevy jsou logicky dobře spojeny a odůvodněny až na nepatrné výjimky. Látka sama je trochu kluzká, tak že mimovolně připomíná pověstná moderní dramata francouzská. Tomuto nebezpečnému úskali dovedl spisovatel obratně vyhnouti tím, že Vidinu neomlouvá a nezakrývá lesklými frasemi po způsobu francouzském.

— *A. Aškerc*, velmi pilný a nadaný spisovatel, pěkně a zábavně popsal svůj „Izlet v Carigrad.“ J. Malota.

Charvatsko. *S. Draženović* ve svých „Crtice iz primorskoga malogrodskeg života“ vystupuje jako dovedný portraitista maloměstského života. Jeho obrázky a povídky, v nichž líčí i u nás známý onen prostý, tu a tam přepjatý život v malém městě, jsou rozkošny, plny jádrného humoru, z něhož často vystrkuje své růžky štiplavá satira. „Nova era,“ „U dida,“ „Martinova oporuka,“ „Koban zavjet,“ „Tijesno je“ a j. zasluhují vši pozornosti.

— „Crte a slike“ (Črty a obrázky) nazval *L. Ladanjski* sbírku svých povídek. Ladanjski jest mladým, avšak nadaným spisovatelem. Jeho básnická tvorba je teprve v počátcích. Velkých společenských problémů neřeší; svou látku vybírá doposud jen ze života rodinného. Sbíрка obsahuje pět povídek, z nichž nejlepší jsou „Ružičin snubok“ a „Gradenić.“ Maloměstské intriky zobrazeny jsou, řekli bychom, v humoresce „Nova era.“

— Neznámý doposud básník *Mladen Barbarić* vydal nevelikou sbírku svých básní „Rodoljupke,“ v nichž opěvuje domovinu, její minulost, její pokleslost, její naděje na lepší budoucnost. Myšlenky jsou velmi ušlechtilé a proto zasluhovaly by též tu a tam ušlechtilější formy, která jest na některých místech prosaickou a frasovitou.

— *A. Virag* velmi pěkně přeložil Goetheova „Fausta.“

— Chvalně známý v charvatské literatuře pseudonym *Tugomir Hrvat-Bošnjak* (T. Alaapović) napsal větší (91 str.) epickou báseň „Nesudjenica“ (Nesouzená). Již pro svou ideu jest báseň pozoruhodnou. Hájit myšlenku, že jak Mohamedani tak křesťané v Bosně jsou jedním národem kvi i jazykem. Myšlenku tu opěvuje v „Nesudjenici“ v sedmi zpěvech.

Oj hvala ti (Bože), hvala na vijeke
što si braći oči razvezao,
da se mila upoznaše braća;
daj, razveži sveinu rodu oči,
da se braća mila, jednokrvna
jednom barem tužna upoznaju.

— *Milana Senoova* (syna † romanopisce A. Šenoy) veselohra „*Ka ko vam drago*“, o níž jsme se zmínili již roku loňského, vyšla jako samostatný otisk z „*Vience*“ roku předešlého.

— Zasloužilý spolek literární „*Družba sv. Jeronima*“ vydala pro své členy za r. 1893. následující publikace: „*Pobožnost molitvena na slavu presvetoj Trojici i na čast blaženoj Djevice Marii i svetima*“, sedmý svazek „*Životinja*“ od Davorina Trstenjaka, v němž zábavným a poučným způsobem líčí užitečnost a škodlivost ptactva. Třetím svazkem jest světoznámá *Wisemanova „Fabiola“* a konečně prostonárodní kalendář „*Danici*“, který samojediný vydán ve 40.000 výtiscích. Zjistě neklamné svědectví o jeho oblíbě.

— „*Matice Hrvatska*“ oznamuje, že letošním rokem začne vydávati „*Národní charvatské písně*.“ Sbirka bude obrovských rozměrů; bude obsahovati 10 svazků. Letos vyjde první svazek.

— „*Jugoslavenška akademija*“ vydala 26. sv. svých „*Starin*“ se zajímavým obsahem i pro laika. „*Dva cjenika za trg slobod i kralj. grada Varaždina*“ od prof. J. Jankoviće, „*Podvržená poslední vůle Ivana Lučiče Trogirského z r. 1679.*“ a *Dra. Jagiče „Grškoviceo odlomak glagolskog apostola.*“ V úvodu k této rozpravě dí, že Šafaříkova myšlenka o glagolici až dosud jest platnou. Toliko na některých místech ji doplňuje a opravuje. Tak na př. dokazuje, že nejenom hranatá glagolice, ale i kulatá jest charvatskou. Taktéž velmi zajímavé jest pojednání R. Lopašiče „*Prilozi za povijest protesta u Hrvatskoj.*“

J. Malota.

Srbsko. Historik *Stojan Novaković* ve svém obširném díle „*Srbi i Turci XIV. i XV. veka*“ líčí dle věrohodných zpráv první vpády a nájezdy Turků do Srbska před i po bitvě na Kosovu poli.

— Ve 22. svazku „*Spomenika*“ srbské král. akademie *Marka Dragoviće* „*Dokumente o Ščepanu Malom*“, srbském králi, z moskevského archivu ministerstva zevnitřních záležitostí vedle zajímavých výpisků *Stojana Novakoviće* „*Iz memoara Ibrahim-Mauzur efendije iz 1813. i 1814. godine*“, kterými na mnohých místech objasněna současná historie Srbska.

— Život srbského učitelstva pěkně ve svých povídkách „*Slike*“ vyličil *Janko Veselinović*. Péro jeho jest dovedné a spisovatel dobrý pozorovací talent.

J. Malota.

Polsko. (Cestopisná literatura.) Do nedávné doby byla cestopisná a zeměpisná literatura vůbec v Polsku pravou Popelkou. Teprve v letech posledních se vzmohla. *Josef hrabě Potocki* procestovav Přední i Zadní Indii hlavně jako neohrožený a šťastný lovec tygrův i lvů, napsal o této své dobrodružné cestě velmi zajímavý spis, kdež slohem jasným i plynným vedle svých příhod loveckých popisuje báječný kraj lotosu i pochmurných pagod, a vplétá do svého vypravování též mnohé zajímavé věci kulturně-historické.

— *Pavel kníže Sapieha* napsal knihu o své cestě po Indii, Číně Japonsku a ruské Sibiři. Je to pestrá mosaika přerozmanitých dojmův a vzpomínek, tu vážných, ba často i filosofických, jinde zase rozmarňých i dosti všedních. Zejména jeho zprávy o Sibiři jsou velmi zajímavý.

— *Henryk Sienkiewicz*, znamenitý romanopisec polský, prodlev za příčinou svých studií ve střední Africe, napsal o zemi této nepříliš objemný,

za to však skvostný a opravdu básnický spis. Obrazy nevýslovné krásy střídají se před zrakem čtenářovým. Majestátní poušť, útulné oasy, divukrásné tropické noci, tyto dojmy nesmazatelně utkví v mysli čtenářově z knihy Sienkiewiczovy.

— *Karel hrabě Lanckoroński* předstihl cestopisným dílem svým všechny své předchůdce. Spis jeho (Na okolo ziemi. 1888—1889. Wrażenia i poglądy. Krakov 1893. Str. 343) bude zaujmáti přední místo v cestopisné literatuře polské. Už r. 1884. podnikl hr. L. vědeckou cestu do Malé Asie, kdež s několika druhy obíral se hlavně studiemi archaeologickými. Odtud poslal přes 30.000 fotografií do své otčiny, jež milovníkům archaeologie uschovány jsou v paláci Rozdolském. Též museum Jagielloňské obohatil přemnohými sádrovými odlitky vzácných děl antických. Cestu svou kolem světa konal směrem k východu. Delší dobu prodlel v Himalajích a v Přední Indii, a též tato část se čtoucímu nejlépe zamlouvá. Tam celou duši svou otevřel krásám majestátní přírody, a dojmy své přemělným pérem popsal ve své knize. Vedle krás přírodních všímá si též děl uměleckých a poměrů kulturních. Mile dojme čtenáře líčení návštěvy u francouzského missionáře v Himalajích, jesuity P. Desgodia, jehož spisovatel zastihl natírajícího barvou schody svého prostižkého domku. Po několika chvílích poznal v něm slovutného učenice a spisovatele světoznámých děl o Tibetě, kterážto krajina byla do nedávna Evropanům nejméně známou z celé Asie. Po dlouhých letech dobrovolného vyhnanství a těžké práce uchoval si slavný missionář svou ryze francouzskou povahu, plnou jemnosti a ušlechtilosti, tak že i v dalekých krajích asijských zatanulo spisovateli na mysli známé rčení: „Gesta Dei per Francos.“ Takový zjev jest nejvhodnější ilustrací i důkazem přísloví onoho. Dále popisuje staroslavné Delhi, „Řím Indů,“ posvátný Ganges, a všude vplétá do popisu svého okolí vzpomínky historické, kulturní i politické. Duchaplny jsou jeho poznámky tam uprostřed divokých poměrův asijských o civilizaci evropské. Ze San Franciscu přeletí širé stepi americké, a navštíviv Londýn, vrací se do vlasti. Četbu spisu odporučíme i čtenářům našim, jazyka polského poněkud zběhlým.

Fr. Skalk.

— Polská knihovna, roku 1838. v Paříži založená a mající nyní asi 60.000 svazků, ponechána nyní polskou společností pro dějepisť a literaturu krakovské akademii, která při ní zřídila vědecký odbor. Jím má býti polským učencům zjednáván přístup ku vědeckým pramenům pařížským a zároveň podporován styk francouzských učenců s krakovskou akademií. V odboru tom jsou kn. L. Czartoryski, Gadon, Mickiewicz, Rusteyko. Ředitelem a zástupcem akademie jest dějepisýtec Dr. J. Korzeniowski.

Rusko.¹⁾ Nedávno zemřeli dva básníci ruští, zástupci dvou různých směrů ruské poesie, Pleščeev a Apuchtin, první pěvec života, druhý pěvec čistého umění, první stoupenec Nekrasova, druhý stoupenec umělecké školy Puškina. *Alexej Nikolajevič Pleščeev* narodil se 22. listop. 1825 v Kostromě ve staré rodině šlechtické, universitu studoval v Petrohradě, ale studii nedokončil. Již jako mladík sedmnáctiletý v „Sovremenniku“ 1843 uveřejnil překlad básně Rückertovy: „Píseň poutníkov“ a 1846 vydal sbírku básní, v nichž ohnivě obořil se na nepěknou skutečnost okolního života a vybízel přátele, aby směle chopili se díla. R. 1849. byl zavřen jako člen kroužku

¹⁾ Přepisujeme: e — e (vysl. ě), ž — ť neb je, я — 'a neb ja.

Petraševského do pevnosti petropavlovské a poslán jako prostý voják do orenburského kraje, zbaven všech práv na jmění. Teprve 1857 byla mu navracena práva dědičného šlechtictví a 1858 směl se usaditi v Moskvě, což on učinil 1859. Roku 1872. přestěhoval se do Petrohradu, účastnil se redakce „Oteč. Zapisek“ řídě oddíl básnický až do zaniknutí jejich 1884. V posledních letech vedl básnický i belletristický oddíl „Sěverného Věstníka.“ Vrátiv se z vyhnanství, básnil znova „staré písně na nový lad“ a uveřejňoval je v „Rusském Věstniku“ Katkova. Ale v písních jeho nebylo dřívějšího mladistvého nadšení a blouznění, nýbrž musa jeho nesla pochmurnou pečeť zoufalství, pessimismu beznadějného a zármutku. nářku nad neutěšeností a pomíjejícností života. Básně ty jsou jednotvárný, bledý. Pleščejev mnoho překládal z básníků německých.

Alexěj Nikolajevič Apuchtin narodil se 14. listop. 1841 v Bolchově, městě orlovské gubernie. Vychován byl v právnické škole, kterou opustil 1859; nějaký čas sloužil v ministerstvu vnitřních záležitostí. Prvních 10 básní jeho pod společným názvem „Derevenskije očerki“ bylo otištěno 1859 v „Sovremenniku“, a básně ty obrátily na sebe pozornost Turgeneva i Nekrasova. Uveřejniv v letech 1859.—1862. v různých časopisech ještě asi 20 básní, umkl na dlouhou dobu. Roku 1872. v „Grazhdanině“ vyšla jeho báseň „Nedostrojennyj pamjatnik“, a on opět umkl až do polovice let osmdesátých. Teprve 1886 vydal sbírku svých básní, již kritika i obecenstvo přijalo velmi lichotivě. Hlavní předností básní těch je krásná forma, melodický verš, umělecká prostota, nenucenost i lehká melancholie. On neobírá se zlobou dne, a všecku tvorbu věnuje líčení milostných citů velikosvětského člověka, lehce oklamaného, trochu melancholického a trochu již obstarlého. Vůbec lze jej nazvati pěvcem lásky nešťastné. Nejdelší báseň jeho, „Rok v klášteře“, opěvuje otrockou oddanost milované bytosti. Překrásná je básnička „S kurjerskim počzdom.“

— „Sočinenija“ hr. *Lva N. Tolstého* vyšla v Moskvě v devátém vydání ve 13 svazcích. Do vydání toho pojatý: „První vzpomínky“ a články o hladu, které vydají pouze asi 70 stránek. Mnohé ze statí, které napsal Tolstoj jako publicista i učitel, ve spisech dosud obsaženy nejsou. Již častěji jsme ukázali ve „Hlídce lit.“, jak často L. Tolstoj odporuje sobě samému. Tak ve statí „Ženám“ praví: „Mužovi dán zákon práce, ženě — zákon roditi děti,“ a v „Listě za příčinou odpovědi na statí „Ženám““ dí, že muž má zveličovati blahobyť člověčenstva, žena zachovati pokolení lidské. „Ideální žena,“ praví dále, „dle mého úsudku bude ta, která rodí, odkojí a vychová největší množství dětí.“ V „Doslovu ke „Kreutzerově sonátě““ najednou tvrdí opak, že muž i žena mají se starati ne o zachování lidského pokolení, nýbrž že mají hleděti zbaviti se lásky tělesné, svádění ke hříchu, očišťovati sebe a žíti jako bratr i sestra, byť i tím pokolení lidské zahynulo. — Ve článcích: „Co nám dělati,“ „O práci i přepychu“ a „Ruční práce i duševní činnost“ (1889) energicky pobízeli všechny k ruční práci, která je povinností i štěstím pro všechny, pobízí pracovati pro sebe i pro jiné, pro osobní i společné, obecné blaho, pracovati, poněvadž toho třeba ke zdraví tělesnému i duševnímu, k tomu, aby nastala rovnováha sil, stále rušená abnormním životem lidí bohatých, k nimž

články ty se hlavně obracejí. A hle, najednou ve stati „Ne-dělanije.“ otištěné v zářijovém sešitě „Sěverného Věstníka“ 1893, nejen že zavrhuje vědu jako prázdné zaměstnání, nýbrž obořuje se na práci vůbec, odporučuje lidem „svého kruhu“ i třídy pracovní, aby přestali pracovat a změnili své pojmání života, že pracovitost není žádnou ctností, nýbrž spíše prostředkem, jímž podobně jako kouřením nebo kořalkou hledíme skryti před sebou nepravdivost a nešlechtnost svého života. Vůbec práce nemůže prý býti ctností podobně, jako ctností není jísti.

— „Posrednik“ pro vzdělané čtenáře vydal A. V. Sternovu novellu „Sňatek z lásky.“ Hrdinka z aristokratických kruhů není krasavice, ale má čarokrásné oči; zamiluje se do hezkého raznečince, nadšena ne tak krásou jeho tělesnou, jako spíše duševní. Příbuzní její zbraňují takovému sňatku, ona však přece bere si hrdinu za muže; byl zatím hrdina stal se slavným dramaturgem. Ale tento sňatek z lásky nebyl šťasten, oni se rozešli po pěti letech, hrdinka žila ctnostně 11 let sama s dětmi, až konečně muž, jehož sláva jako spisovatele dramatického zatím byla klesla, obrátí se ke ctnostné ženě, žádaje jí o pomoc, kteréž i dosáhne. Hrdinka vystavena hodně v růžovém světle, hrdina nakreslen jako muž nicotný a ničemný. V novelle není živých osob, ani originalních stavů; všechno je stereotypní. Co jí autor dokázal? Že sňatky z lásky za nic nestojí?

— P. Zasodimskij (* 1843), známý svým romanem ze života národního „Kronika vsi Smurina“ (1874), vydal nový roman ze života selského s názvem „Grěch“ (Hřích), obraz venkovského života v odlehlem severním koutě Ruska. Centralní, hlavní jednající osobou romanu je Grigorij Čeban, silný a pevný mužik, jenž všecku naději skládá ve práci, nashromáždění bohatství. Jako neunavný pracovník nenávidí lenosti, pohrdá slabostí; ve shromažďování bohatství pomocí práce vidí zálohu blahobytu a štěstí. K choti, synu i snaše je surový, bezcitný, nelitostný, nemilosrdný. Moha se jednou zachrániti sám i snachu z řeky vytáhnouti, sám se zachránil, jí však nepomohl i pokládal si to za hřích, a hřích ten jej mučí. Teprve venkovský krejčík Prokofij ukáže mu na hlavní jeho hřích, přílišnou přístnost, bezcitnost k lidem, a Čeban jakoby se znova narodil, stal se jiným člověkem a v útrpnosti, soucitnosti s lidmi našel pokoj své duši, pokoj, porušený „hříchem.“ Postava Čabanova je typická, i jiné osoby jsou plny života i pravdy.

— Novella M. L. Peskovského „V gluši“ ukazuje na velikou důležitost národní selské školy i venkovských učitelů, kteří v těžkých okolnostech mnoho již přispěli k šíření osvěty. Ale to, co líčí Petrovskij, je velikou výminkou, něčím, co se málo pravdě podobá. Jeho ideální hrdina, učitel Prachov, jenž všechny síly svoje věnoval selské škole a ruskému národu na skromném poli venkovského učitele, překvapující výsledky, jakých dosáhl, neodpovídají normalnímu typu ruských učitelův a ruské školy národní, ač jsou možny a žádoucný ve skutečnosti.

— V A. V. Suvorinově „Deševé (laciné) bibliotece“ vyšla tato díla veleplodného belletristy a cestopisce V. J. Nemiroviče-Dančenky (* 1848): „Na bezljudjě,“ „Murmanskaja strada,“ „Privolje“ a „Poljar-noje lěto“; jsou to náčrtky o životě pomorských obyvatel na severu u Ledového moře.

— „Chata“ slove sbírka povídek a črt *N. N. Stepanenky*, jejichž známkou je plachtivě nyjící ton, příliš pochmurný pessimismus, neumělé líčení různých způsobů smrti, nucený sloh a nepropracovanost sujetův.

— *Anna Volchovská* vydala sbírečku pěti povídek: „Meloči žizni“ (Drobtý života), nevynikající ani obsahem, ani původností. *A. Vrsal.*

Německo. Vychovatelům mládeže doporučuje se vychovatelská učebnice pro akademiky od univ. prof. *Dra. C. Kriega* (Lehrbuch der Paedagogik. Paderborn 1893. Str. 376. Cena 4-50 m). Dílo vyniká užítkováním náboženských i filosofických nauk, zvláště vědy společenské. K theorii vychovatelství přidány stručné dějiny jeho.

— Známé dílo *Geschichtslügen* od xyz vyšlo nedávno v 11. vydání. Články ypsilonovy nahrazeny jsou jinými, a vůbec dílo ve mnohých částech opraveno.

— S německou podrobností napsána o starověké esthetice kniha *Die Geschichte der Aesthetik im Altertum* od J. Waltera (Leipzig 1893. Str. 891), která vyčerpává sice zprávy literaturní, v úsudku však a výkladu je mnohdy nespolehlivá, zvláště u Aristotela.

— Pro dějiny církve v Rakousku veledůležité, ovšem málokomu přístupné bude dílo, jež vydal nedávno ve Vídni Herm. Zschokke: *Die theologischen Studien und Anstalten der katholischen Kirche in Oesterreich* (aus Archivalien), str. 1235, cena 18 zl. V první části spisu pojednal vydavatel o theol. studiu v Rakousku vůbec. Celé dílo jest nejen pro theologa, nýbrž pro každého vzdělance velmi zajímavé, pro nás ovšem hlavně, pokud se týká naší vlasti. Dějiny ústavu brněnského napsal prof. Dr. Hodr, olomouckého pak prof. Dr. Tittel a prof. Dr. Kachusk. Ve stati o ústavě litoměřickém (prof. Dr. Kordač) jsou zvláště pozoruhodny spolehlivé údaje o Feslovi a Bolzanovi.

— Zajímavé příspěvky ke slavistice přináší program chebského gymnasia: *Zur slavischen Namenforschung in Tirol. Rätoromanisches aus Tirol v. Unterforcher.*

— Boj o Apostolicum, totiž o apoštolské vyznání víry, který vzplanul mezi protestanty, vyvolal též u katolíků dva vědecké a důkladné spisy. Jeden sepsal benediktin *S. Bäumer*, druhý jesuita *C. Blume*. Narážky a zmínky o Apostolicum nalézají se již ve 2. stol. Byla zajisté hned od počátku křesťanství potřeba nějaké formule, která byla podkladem při přijímání do Církve. Slovné znění její není s dostatek podáno, jelikož bylo více méně tajné; okolo r. 500. nalézáme však nynější znění zavedeno v jižní Gallii.

Francie. A. Leroy-Beaulieu vydal v Paříži svou studii *Les Juifs et l'antisemitisme* (1893), v níž hájí židů proti antisemitům, ale s různým štěstím. Abbé Chabauty, Gougenot de Mousseaux a hlavně Drumont zajisté s dostatek poučili Francii o nebezpečí židovském, byť konečně nebylo ono jediným. Pravdou ovšem i takto zůstane, že každý národ má takové židy, jakých zaslouží, jak napsáno nedávno v „*Revue d. d. mondes*.“

— Známý filosof *Joseph de Maistre* našel povolání životopisce ve Fr. Descotesovi (J. de M. avant la Révolution. Par. 1893 2 sv. Cena 7 fr. 50 c.) Spis. doplnil známé zprávy novými, čerpanými z archivů a hlavně z objevených rukopisných vzpomínek přítele M., chev. Roze, a uvádí nás v zátíší vznešené a vzácné rodiny M., z níž dva členové Josef a Xavier literárně vynikli, jakož i ve veřejnou činnost jeji.

— E. Champion je dobrým znalcem, ale přece jen obhájcem *Voltairea* ve svých *Études critiques* o něm. Hájí ho krok za krokem, máje za to, že jakmile zmizí to, proti čemu V. bojoval, bude v něm svět mítí vzácného vůdce ke světelným výšinám. Na neštěstí podává sama látka, spisovatelem bedlivě sebraná, čtenáři dobrou pomůcku, přesvědčiti se o opaku. „Tous le goûts à la fois sont entrés dans son âme.“ (Polybibl. 1893, 10. str. 345.)

— *Essais de littérature contemporaine* od G. Pellissiera obsahuje některé poučné statě o písemnictví francouzském (Bourget, Feuillet, Brunetière, Zola a j.), o shakespeareovském dramatu ve Francii, o symbolismu atd. Spis. nejde příliš do hloubky ve svých rozbořech, není ani dosti důsledným, ale píše dosti zajímavě. Pessimismus v novém písemnictví klade na účet — křesťanství!

— Počátkem r. 1893. začala *Société d'études sur la question Louis XVII.*, 19. října 1892 sestavená, vydávati svůj měsíční Bulletin po 50 c.

— Pěkný životopis slavného biskupa Freppela vydal v Paříži jesuita *Et. Cornut* (str. 422). Spis. oceňuje celkem správně všechny stránky velečinného života toho, zvláště pastýřskou a vědeckou. Spisek jeho proti Renanovi rozšířen v 25 vydáních. Za Vatikánského sněmu zaujímal Fr. důležité místo proti gallicanismu.

— O Zolově „Doktoru Pascalovi“ píše Ch. Arnaud, kritik *ò. Polybiblion* (říjen 1893): „Vlastním předmětem „D. P.“ je Zola sám — jest oslava díla jeho, dvacetí svazků jeho Rougon-Macquartů... Zola jest Tomáš Diafores vědy. Je v této věci tím, čím byli Scudéry a Chapelain v poezie, naivním pedantem, který přečet knihy myslí, že jest vědcem... Nevím, zdali se ukázal strategem ve „Zkázce“, inženýrem v „Germinalu“, peněžníkem v „Peněžích“, mechanikem ve „Člověku-bestii“, ale ujišťuji vás, že naprosto není lékařem ani fyziologem v „Doktoru Pascalovi“... Povaha osob jeho jest určována nikoliv jejich organizací, nýbrž vůlí spisovatelovou.“

Itálie. Místo zaniklých sborníků *Rivista critica e bibliografica della letteratura Dantesca* a *l'Alighieri* vydává G. B. Passerini měsíčník *Giornale Dantesco* v Římě a v Benátkách. Číslo čítá přes 40 stran, cena je 20 l., pro cizinu 22 l. ročně.

— Za řízení A. de Gubernatis sestoupila se v Římě společnost lidovědná, jež vydává *Rivista delle tradizioni popolari in Italia*, ačkoli vychází již výtečný *Archivio per lo studio delle tradizioni popolari* od znamenitého folkloristy G. Pitře.

Provence. *E. Portal*, „La letteratura provenzale moderna“ (Palermo, Gius. Pedone Lauriel 1893); „La littérature roumaine“ (*Essai bibliographique*. Paris, H. Champion 1893); „Poučsio e versiou provençal“ (Avignon, J. Roumanille 1891); „Intermezzo poetico“ (Edizione a C copie numerate. Palermo, Zapulla 1892). Baron Emil Portal v Palermu jest v současné literatuře zjev nad jiné zajímavý. Píše a básní plynne italsky, francouzsky a provenčalsky (nářečím Mistralovým). Mladý a nadšený spisovatel tento jest ohnivým apoštolem moderního hnutí provenčalského, jest členem spolku spisovatelů provenčalských „*Felibrige*“, překládá básně felibrů do italštiny, píše studie literární o jejich dílech a sám básní mistrně v rozkošném jazyku Mistralově. Před námi leží objemná kniha Portalova „La letteratura provenzale moderna“ (str. 440), která vydána byla subskripcí jen pro ty, kteří předem se přihlásili. Kniha rozpadá se ve dva díly: první jest studie literárně historická o původu řeči *d'oc* (lingua d'oc), o literatuře provenčalské ve středověku (poesie troubadourův), o řeči a literatuře provenčalské v nové době, o jejím znovuzrození skrze felibry, o zařízení „*Felibrige*“. Následuje pěkná stať o pravopise a prosodii provenčalské (nejlepší práci v té příčině na vědeckých základech založenou podal Aug Bertuch, německý překladatel „*Mireje*“ Mistralovy, ve studii k témuž překladu přiložené) a biografie všech čelnějších felibrů a felibress. K této části druzí se i stať o zahraničních členech „*Felibrige*“ (*sò ci dòu Felibrige*), mezi nimiž se zvláštní láskou k národu českému jmenuje Portal i pisatele těchto řádkův a J. Vrchlického a vypočítává studie a překlady obou felibrů se týkající. První díl končí rozpravou o spolku felibrů languedockých „*La Cigale*“ (Cikada), který jest pendantem k „*Felibrigi*“, ale liší se hlavně tím, že užívá obou řečí francouzské i řeči *d'oc*, a článkem o národní písni a tancích Provenčalů. Díl druhý jest květozor z básní felibrů i cigalistův, a sice v původní řeči; pod čarou jest slovní italský překlad v prose. Referent zná dvě jiné krásné anthology z básní felibrů: ¹⁾ Delillovy „*Poésies provençales modernes*“ v plynném francouzském překladě veršovaném a C. Hennionovy „*Les fleurs félibresques*“ v původní řeči i v překladě francouzském veršovaném a velmi

¹⁾ Obě vyšly v Avignoně u J. Roumanille, 1881 a 1888.

dokonalém, a chystá sám již delší dobu českou anthologii felibrů v rozměrech originalů. Dílo Portalovo není dějinami literatury provençalské a také jimi býti nechce. Je to práce více bibliografická, velice záslužná, neboť jest dosud jedinou toho druhu, a Provençalé sami, neřku-li Francouzi, nemají žádných dějin a vůbec žádného samostatného díla o vývoji „Felibrige.“ Nejlepší práci dosud jest francouzsky psaná kniha kancléře „Felibrige“ Pavla Mariétóna v Paříži: „La terre provençale,“¹⁾ ale to jest vlastně cestopis protkaný všude velice instruktivními úvahami literárními a hojnými citaty. E. Portal pracně sebral veliký materiál z děl a časopisů provençalských, jakož i čerpal z osobních styků s felibry; dílo jeho jest snůškou podrobností pilného a svědomitého provençalisty, na základě jehož může se v budoucnosti budovati dále. Vždyť hnutí felibrů není ještě tak staré, spadá do polovice našeho století a jest ve mnohé příčině analogické našemu znovuzrození.

S. Pouška.

Anglie. „By Right of Succession“ zove se trojsvazkový román *Esmé Stuartovny*. Mladá vdova, jež má syna a tři dcery, stane se dědičkou svého bratrance, jenž zemře bez závěti. Týž zanechá po sobě dvě ditky, dcery, ale poněvadž se všeobecně za to má, že otec jejich nebyl zákonitě oddán, jsou následovně zbaveny všech nároků na nějaký podíl z dědictví. Vdova je šetrně vyztrnádí z domu, odveze do Německa že na vychování. Před svými dětmi nikdy se ani slovem o jejich existenci nezminí. Zvláštní však náhodou zavítá její syn do téhož města a ubytuje se v témže domě, co jeho neznámé sestřenky bydlí. Zamiluje se do jedné z nich, machinace matčiny pak zmaří šťastný nálezn listiny dotvrzující, že Sibyl a Grace jsou manželskými dětmi a tudíž zákonitými dědičkami. Z povah pěkně nakreslena vdova, ne tak vynikají povahy obou dívek. Pěkné jest líčení domácího života rodinného v Německu; stavba však celku jest příliš umělkovaná.

— „The Voice of a Flower“ *E. Gerarda* jest romantickou povídkou, snad lépe by bylo bývalo udělati z toho balladu, točící se kolem květiny, jež vypučela z rovu zavražděného milence. Z povídky vane něžná láska k přírodě a dýchá jemná vůně středověkého mythu.

A. Koudelka.

— Max Müller, slovatný badatel v oboru srovnávací vědy o náboženství mluví ve svých posledně vydaných přednáškách o přirozeném náboženství (14 Gifford-Lectures) velmi důvěřivě o významu svých výzkumů, srovnává je s — objevy Koperníkovými. Mnohé výroky jeho již déle nedocházejí obecného souhlasu, neboť i on upadá v jednodušnost. Přirozené náboženství jeho chce zbytečným učiniti nadpřirozené; při tom úmyslu a té naději třeba ovšem mnoho — zapomněti z dějin náboženství, než se kdo odhodlá k tomu přistoupiti. Uvádíme poznámku tuto z té příčiny, že u nás se zdá míti M. Müller podle jistých veřejných projevů vyšší vážnost, než ji má ve světě vědeckém. Ba v onom spise o přirozeném náboženství dopouští se místy již neuvěřitelné ledabylosti, an na př. z místa „pokolení toto zázraku hledá,“ dovozuje, že Kristus odsuzoval zázraky!

¹⁾ Paris, A. Lemerre, 1889.

Dodatek.

Dp. farář J. Hejna v Drahově upozorňuje redakci vzhledem ke str. 442. r. 1893., že Zap nazvav rozdávaní pod obojí „osudným,“ vzal výraz ten z Palackého (Dějiny III. 1. 173).

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 2.

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Sig. Boušky, O. S. B. (Č. d.)

Řeč katalanská jest dcerou latiny jako všechny jazyky romanské. Nejvíce podobá se španělštině, jako provençalština sesterské frančtině, ale kdežto provençalština bohatostí svých samohlásek, dvojhhlásek a trojhhlásek jest mnohem jemnější, zpěvnější než frančtina, jest zase katalanština mnohem úsečnější než španělština. Jakkoli provençalština a katalanština z jedné řeči vznikly, dnes jeví se značný rozdíl mezi nimi. Katalanština odvrhnuvši mnohé koncovky a vypustivši mnohé hlásky ve středu slov, stala se tvrdší, rázovitější, zvučnější než španělština. Tak na př. španělské Dios (Bůh) zní katalansky Deu, cruz (kříž) zní creu, luz (světlo) llum, pecho (prsá) pit, ojos (oči) ulls, corazon (srdce) cor, rayo (paprsk) raig, gozo (radost) goig atd. Stejně se skracují i jiné tvary: infinito = infinit, delante = davant, dulce = dolç, de alto = dalt atd.

Také výslovnost jest jiná: *v* čte se jako *č*, tedy Verdaguer čti Berdager; *raig* čti rajč, *llum* = *ljum*, *h* píše se *ny*, tedy Catalunya = Cataluňa, *h* po koncovém *c* dává větší důraz, tedy Vich čti Vig. blanch = blang, *r* koncové mnohdy nezní, amar čti amá, senyor čti seňó; *x* čte se jako *š* na počátku (*xifra* = šifra), po *i* (*aixam* = ajšam), po *n*, *t*, *r* (*panxa*), jindy *x* = *ks*. *h* se nečte; *j* = *ž*.

Katalanština jest řeč krásná, velikými básníky vytříbená, kteří ji učinili podajnou básnickému slovu, řeč velikých a výmluvných kazatelů, jako sv. Vincence Ferrerského. Přísloví provenčalské o ní praví, že rozveselí otce a rozpláče děti.

2. Dějiny řeči a literatury katalanské.

Katalanština jsouc odvětvím řeči *d'oc* (langue d'oc) v počátcích svých je totožnou s řečí troubadourů.¹⁾ Jest nutno pravdu tuto uvést,

¹⁾ Victor Balaguer, „Historia politica y literaria de los Trovadores.“ — J. Fastenrath, „Catalanische Troubadoure der Gegenwart.“ — A. Savine, „La renaissance de la poésie catalane.“ (Důkladná studie při jeho překladě „Atlantidy.“) — A. Baumgartner S. J., „Das Wiederaufleben der catalanischen Poesie.“ (Viz „Stimmen aus Maria-Laach“ 39.) — Mgr. J. Tolra de Bordas, „Une épopée catalane au XIXe siècle.“ — Viz také mou studii v „Obzoru“ 1891, str. 180. a 181.

ježto někteří spisovatelé katalanští pro přílišný patriotismus faktum to popírají. Prvotní ta řeč vznikla z řeči lidu, zvané *lingua rustica*, která se podstatně lišila od spisovné latiny. Touto smíšeninou vulgární latiny a řeči domácích mluvilo se na celém pobřeží od Marsilie až po Alicante. Ovšem že každá krajina měla své zvláštnosti jazykové, ty však v celkovém rázu řeči ničeho neměnily. Máme ukázkou řeči té z 9. století v přísězné formuli Ludvíka Německého, která počíná: „Pro deo amur et pro cristian poblo et nostro commun salvament, d'ist di en avant (= de istâ die in antea), in quant deus savir et podir me dunrat (mihi donat)...“ Je to nejstarší památka řeči d'oc a přece neliší se valně ode dnešní katalanštiny. Častý styk obyvatelů břehu moře Středozemního vyrovnával různosti lokální řeči té.

Victor Balaguer, vedle Verdaguera největší básník katalanský, rozeznává ve své „Historia de Catalaňa“ tři periody literatury katalanské:

1. Provenčalská, od 9. až k počátku 13. století; totiž od počátku jejího až do války albigenké a do vypuzení troubadourů z jihu Francie.

2. Katalonská, jež počíná ve století 13. kronikářem Jaume el Conquistador, a

3. Valencijská, jež ve století 15. slavným básníkem Ausias March počíná. Přidržíme se toho rozdělení.

Mistral praví ve svém velikém slovníku provenčalštiny, že slovo Catalunya, lat. *Catalaunia* = *Gothalanía*, t. j. zem Gothův a Alanů, kteří při stěhování národů se tam usadili. Zajisté, že stopy jazyka těchto národů jsou patrný v řeči katalanské, tak jako v provenčalštině jsou mnohé prvky fenické, řecké a arabské.

I. Od století 9. do 13. není žádného rozdílu mezi poesíí provenčalskou a katalanskou. Jih Francie i sever Španěl byl jedinou zemí, v níž kvetla poesie troubadourská. To bylo východiště této nové poesie, odkud šířila se po celém tehdejší vzdělaném světě. Když r. 1112. zasnoubil se hrabě barcelonský Ramón Berenguer III. nebo Veliký zvaný s Dulcí, dědičkou vých. hrabství provenčalského, spojila se Provence a Katalonie v jedinou zem, v jediný celek geografický i duševní. Mistral trefně praví ve slavené odě na básníky katalanské:

— quand avian dins Marsiho, à-z-Ais, en Avignon,
quarco bèuta de grand renom,
n'en parlavias à Barcilouno.

(Když jsme měli v Marsilii, v Aix, v Avignoně nějakou slavenou krásu, mluvili jste o ní v Barceloně.) A dále praví, že po sta let Katalané a Provenčalé sdíleli mezi sebou vodu, chléb a sůl. Oba národové vzájemně se navštěvovali, splynuli v jedno a poesie jedněch byla poesíí druhých. Ovšem že zdroj poesie troubadourské nutno hledati v Provenci samé!

Poesie troubadourská vykvetla jako báječný květ takorůž přes noc, neočekávaně a rozlila vůni opojnou do celého světa. Bohužel, že to byla později vůně otravná, která květinu tu zahubila. Vůně nezkrocené smyslnosti, rafinovanosti formální, která zabředla naposled

v úplnou neplodnost. Formálně jsou moderní básníci dosud žáky starých troubadourů, kteří bravurní kousky veršovníctví, kejkle rýmu, refrainu a metra přivedli až ku hranici bizarnosti a nemožnosti.

Troubadouři byli stavěni na roveň stavu šlechtického a také mnozí ze stavu toho básníky byli. Pedro Katolický byl sám troubadourem, hrabata barcelonská a králové Alfonso I. katalonský a Alfonso II. aragonský zvali troubadoury na svůj dvůr a zahrnovali je svojí přízní. Troubadour Bernardo de Ventadorn, syn topiče, stal se přítelem svého pána a milencem Leonory Akvitanské, budoucí matky krále Richarda, zvaného Lví Srdce. Guido Folquet, syn zehudlého rytíře, byl troubadourem a odloživ lyru vstoupil do řehole, stal se později kardinalem a pak papežem Klimentem IV. Troubadouři jezdili od hradu ku hradu, všude byli rádi viděni, častováni, zpívali svoje písně, často závodili mezi sebou o palmu vítězství, a damy, které byly předmětem většiny jejich písní, byly také soudci v básnických závodech. Úcta mariánská byla sice původem středověké úcty k ženám vůbec, bohužel však, zvrhla se tato galanterie troubadourů často v nemrav, tak že deváté přikázání z desatera přišlo téměř v zapomenutí. Dějiny troubadourů vypravují často o ukrutných skutečích, jimiž se na nich mstívali sklamaní manželé. Známa jest pověst o hraběti z Rosellé, který manželce své předložil za jídlo připravené srdce troubadoura Guillema de Cabestany.

Po zlaté době poesie troubadourské přišel nešťastný den bitvy u Mureta 13. září 1213. Proti Albigenským vedena křížácká válka. Hrabě Toulouský podporoval Albigenské a tu vtrhli Francouzi do Provence, vedeni jsouce Montfortem. Král Pedro přišel s Katalonci a Aragoncei svému příbuznému hraběti Toulouskému na pomoc, ale padl sám v bitvě u Mureta. Troubadouři přehli z Provence do Katalonie a tu podporovali vznik nové literatury katalanské.

II. Po smrti Pedra stal se panovníkem Aragonie a Katalonie syn jeho Jakub I., který jest pravým zakladatelem národnosti katalanské. Jaume I. stal se hrdinným životem svým (1213—1276) národním heroem katalanským. Maury porazil ve třiceti bitvách, vzal jim Valencii a Mallorcu a sobě získal jméno „Dobývateľ“ (el Conquistador). Za něho stala se katalanština spisovnou řečí, jazykem učencův a spisovatelů. Nebyl sice básníkem, ale jako pravý hrdina byl i v tom podobný Cesarovi, že napsal první kroniku hrdinských skutků svého lidu. Jako Dante povýšil italštinu po světovládě latíně na řeč spisovnou, tak i Jaume I. jazyk katalanský učinil řečí literární. Básníci katalauští slaví jej dosud jako velkého hrdinu svého národa. Constanti Llombart píše o něm:

Král Jakub zemřel! velký dobyvatel,
jenž hrůzou byl a zděšením všech Maurů,
jenž ve prach zdeptal půlměsíc nepřátel,
kříž svatý tyče všude s věncem lauru.

Král Jakub zemřel, nepremožen, tiše,
a meče ocele, jenž planul v jase.
tři vyrval království, tři velké říše
svou paží mocnou muslimanské rase.

A třicet bitev dobyl v boje plamů,
jak Cesar napsal svojich činů divy,
jsa zbožný křesťan, dva tisíce chrámů
své vlasti dal a zákon spravedlivý.

Jsa šlechtivosti, soucitu pln vezdy,
byl, krásou plana, královským vždy rekem,
vzor rytířstva, jak světlo nové hvězdy
král Jakub svítí celým středověkem.

S ním počíná nově období literatury katalanské. Praktický duch Katalanův ukazuje se tu hned v poesii. Šroubovanost, nepřirozenost, rafinerie poesie troubadourské ustupuje zde přirozené prostotě, nehledané kráse. Také dějepisci vypravují zcela prostě, nenadsazující v hyperbolách a nezmenšující z falešného patriotismu skutky nepřátel chvály hodné. Vedle Jakuba I. je tu chronista *Bernardo Desclot*, básník a voják, a chronista *Muntaner*, který věrně líčí dějiny katalanských výbojů z Mallorky a Valencia až do Sicílie a Athen. K nim druží se filosof *Arnaldo de Vilanova* a podivuhodný *Ramon Lull*, filosof a autor díla „*Ars magna*,“ zprvu dlouhá léta kavalír na dvoře Jakuba I. Dobývatele, pak samotář, vystudovav v Paříži bohosloví, chtěl Maury vědeckým způsobem na víru obrátit, cestoval po Tunisu, Cypru, Palestině, chtěl zříditi novou výpravu křížáckou, byl v třetím řádě sv. Františka, odešel do Tunisu posléze pln touhy po mučenické koruně, zajat, ale vysvobozen janovskými kupci, zemřel konečně po mnohých útrapách r. 1315. ve věku 80 let. R. Lull jest nejpodivuhodnější postavou století 13. Jedni jej vyhláší za blouznívce, jiní nepřilíš cení spoustu jeho 400 děl, jiní jej ctí jako světce a na Mallorce jej dosud mají za národního světce a mučedníka.

Po této době prosy následoval ve stol. 14. bujný rozvoj milostné poesie za panování Juana I., jemuž dějiny přidaly název *amador de la gentileza*, poněvadž zřídil na dvoře svém „soud lásky“ a po příkladě troubadourů v Toulouse, zavedl také v Katalonsku květné hry (jo flourau). Když totiž sláva troubadourů a jejich umění počínala v Provinci mizeti, sešlo se roku 1323. v máji sedm troubadourů v Toulouse a svolalo básníky k veřejnému zápasu básnickému, při němž vítězům jako ceny dostalo se různých květin. Zde byla založena společnost básníkův a spisovatelů vůbec ku pěstění řeči d'oc. Byla to první literární společnost v Evropě vůbec. Sedmero oněch troubadourů jmenovalo se *consistorium veselé vědy* (*gay saber*). Spolek ten byl pod ochranou města. Tyto květné hry obnovila v Toulouse koncem 15. století *Clemencia Isaura*, která jim jako královna slavnosti předsedala. Královnu tuto volil vítěz v zápasech. Felibrové provençalští obnovili v našem století tyto jo flourau a královna volí se vždycky na sedm let. Taktéž v Katalonsku slaví se tyto květné hry nyní. R. 1888. předsedala jim v Barceloně královna regentka *Maria Kristina*.

III. Roku 1410. zemřel poslední z rodu hrabat barcelonských král *Don Martin* a s ním zanikla akademie veselé vědy v Barceloně a přenesena byla do Valencia. Květné hry slavily se zde dále, ač ne tak slavně jako dříve. Za *Alfonsa V. Moudrého*, který dobyl Neapole a byl veliký ctitel Řecka a jeho Mus, dostala se italská renaissance do Katalonie a nebyla bez vlivu na domácí produkci. *Alfons V.* dal se korunovati v starohellenském *Parthenope* vavřínem, tak založil básnický dvůr a tam také zemřel v náručí své milenky, kdežto moudrá manželka jeho *Doña Maria* doma kralovala. *Alfons V.* byl jeden z nejslavnějších panovníků. Řeč *Homera* a *Perikleá*, *Musa Dantova* a básníka *Ausia Marcha* a *Juana de Mena* jej slavily. Na

jeho dvoře v Neapoli byli rytíři katalanští a básníci, ale sídlo Mus bylo tehdy ve Valencii. Tam byl katalanský Petrarca *Ausias March*, nejoriginelnější z básníků katalonských. *A. Febrer* přeložil v tercínách „Božskou komedii“ Dantovu, *F. Alegre* Ovidiovy „Metamorfosy.“ V téže řeči měl sv. *Vincenc Ferrerský* svoje úchvatná kázání a *Corella* psal překrásné náboženské básně. — Jakkoli sám Cervantes obdivoval katalonský román *Joana Martorella*, ztratila přece řeč katalanská mnoho ze své slávy, když se obě koruny kastilská a aragonská v Isabelle a Ferdinandovi spojily. Politická jednotu sama již vylučovala různost jazykův, a sice vždy ve prospěch kastilštiny, která počala nebývale zkvétati. Cervantes, Lope de Vega, Calderon převýšili všecko, co dosud literatura katalonská nejlepšího měla.

Roku 1714. byla obležena Barcelona a pod zříceninami kouřícího města zanikla se svobodou, jak praví Victor Balaguer, i literatura katalonská. Řeč katalonská odtud vypuzena byla z trůnu, z úřadů, ze studoven učenců, lyry básníků zmlkly a pouze v soukromí rodinném a ve chrámech zněla ta jindy tak slavná řeč katalonská. Za Filipa V. byla Katalonie pokastilštěna. Celá století ležela literatura katalonská jako mrtvá, teprve v prvé třetině tohoto století slavila své vzkříšení.

3. Renaixensa.

První úder na rakev, v níž byla pochována literatura katalonská k dlouhému spánku, byla „Oda na vlast“ *Bonaventury Carlose Aríbau*, která vyšla r. 1834. v časopise „El Vapor“ v Barceloně. Báseň ta nepronikla, ale povzbudila mnohé básníky, aby zkusili sílu svou v jazyku mateřském. Téhož roku přeložil Joan Cortada báseň Grossiho v milanském dialektě psanou. Miquel Antoni Martí vydal malou sbírku katalonských básní. To všecko vzbudilo jen malou pozornost. Neobyčejný však úspěch, který byl jako rána na zvon, znějící celým Katalonskem a budící spáče k novému životu, byla báseň *Joaquima Rubió y Ors* „Dudák Llobregatský“ (Lo Gayter del Llobregat), vyšla 16. února 1839 v barcelonském listě „Diario.“ Báseň ta jest mezník, od něhož počíná nová literatura katalonská, nová doba života a práce.

Dudák Llobregatský.

Kdyby stříbrné své žezlo
král ti dal i korunu,
posadiv tě na trůnu
oblékl tě ve šarlat,
dal bys milostné své písně
za královský přepych kdesi,
dal bys husté svoje lesy
i veselý Llobregat?

Kdyby slíbil ti král Maurů
perly bohaté a skvělé
i své dívky uzardělé
i svůj palác u zahrad,
dal bys, dudáku, svou sladkou
chýši, do níž vítr věje,
lůžko z trav, kol něhož spěje
pénou vln svých Llobregat?

Kdyby kouzelník ti, pěvče,
nabídl obláčné hrady,
kde se svítí hvězdy vsády,
v modru divuplných vlnad,
zapomněl bys potom pro ně
potoky a mlhy, sněhy,
letné noci plné něhy,
dívky, jež má Llobregat?

Nikoli, ne; nad vše cením
sobě rudé svoje duhy,
nad šarlat svůj pláštík chudý,
nad perly a nad brokat,
nad paláce maurské všecky
jest mi chýše moje, ano,
když ji milka zdobí ráno
květy, jež má Llobregat.

Víc než kouzelníka hrady
Monseny je mi pod nebesy,
jenž má korálové tesy
s čelem, kam snív věčný pad',
i ty chladné zimní noci,
novým dnem kde překvapení
slychali jsme v zanicení
zkázky, jež pěl Llobregat.

Kdyby stříbrné své žezlo
král mu dal i korunu,
posadiv jej na trůnu
oblékl ho ve šarlat,
nedal by své lásky písně
za královský přepych kdesi
dudák ten, ni svoje lesy,
opěvát jen Llobregat.

Pod pseudonymem „Dudák z Llobregatu“ napsal potom básník řadu katalonských básní ve španělském listě „Diario de Barcelona,“ jež vydal ve sbírce roku 1841. Zde praví v předmluvě: „Proč by neměla Katalonie vzdáti se ponižující úlohy žačky nebo napodobitelky a stvořiti si vlastní od kastilské neodvislou literaturu? Proč by neměla znova zříditi své květné hry a svou „akademii veselé vědy“ a znova překvapiti svět svými písněmi?“ (P. d.)

Několik poznámek o naší literatuře pedagogické.

Píše Jan Funtíček. (Č. d.)

Za posledních dvacet, třicet let napsali naši učitelé na sta knih a na tisíce článkův odborných. Kdo alespoň z větší části měl knihy ty v ruce, kdo dotčených článků přečetl a prohlédl alespoň tolik, kolik stačil, dosvědčí, že se naši učitelé, spisovatelé pérem dotkli všeho možného, tak že bývají opravdu v rozpacích, o čem by psali, aby tolik listů vychovatelských dovedli zásobiti dobrými články, po jakých by učitelé čtenáři s chutí sáhli. Že nyní většína listův učitelských po této stránce svému čtenářstvu nevyhovuje, stěžuje si z nás kde kdo. Ba lze pozorovati, že tu a tam vzniká přímá nechuť ke straně, která se tak učitelstvu předkládá, jelikož je již mnohokrát přežvýkána a do omrzení pořád znova předkládána. Co tu třeba činiti? Učme se od rolníka! Když již půdu dosavadním pluhem poměrně mělčeji vzdělával, tu po víceletém obdělávání obsahují hořejší vrstvy méně živných látek, a rolníku jest proto hlouběji orati, aby spodními vrstvami promíchal hořejší, aby látky ve spodních vrstvách dosud ladem a bez užitku ležící mohly býti zužitkovány. A tak i pro naše učitelstvo vůbec, pro spisovatele pedagogické zvláště nadešla doba — hlubšího orání. Pravda, hluboké orání je namáhavé, vyžaduje také více času, více trpělivosti a vytrvalosti: za to však bude bohdá i bohatší žeň. Vždyť i v tomto oboru jak po stránce vychovatelské, tak po stránce vyučovatelské leží dosud mnoho mrtvé půdy ladem! Má-li se v této příčině pokrok státi, jest nutno, aby pedagogičtí spisovatelé jednotlivými otázkami podrobněji se obírali, aby se v nich hlubších kořenů mohli dopracovati. Důsledkem toho bude, že každý z nich obor svého pozorování, zkoumání, přemýšlení a urovnávání omezí na menší políčko, toto že si přesněji vymezí a vyměří, a na tom že bude jeho snahou vychování a vyučování zvelebiti, zdokonaliti. Další důsledky takové práce objeví se v tom, že jednak přestane nahodilost v činnosti učitelské a spisovatelské dosud se jevící, a že sama sebou se upraví cesta k žádoucí větší soustavnosti.

Prohlubovati práci vychovatelskou a vyučovatelskou bylo od věků snahou všech předních vychovatelů. Snaha tato ať tím účinněji se jeví v nynějším pokolení učitelském, a to proto, že i rodina, i národ,

i stát, i církev, krátce veškerý nynější rozvoj společenský od zlepšeného vyučování a vychovávání daleko více i žádají, i — očekávají!

A to oběma směry: ve výchování a vyučování theoretickém i výkonném. Obé třeba prohloubiti i zdokonaliti. Jako je jisto, že theoretický vychovatel nemůže postrádati četných cenných zkušeností výkonného vychovatele, tak i opačně tento zdokonalí svou práci vědeckými výzkumy onoho. Přece však větší váhu kladu na vychovatelství — výkonné. Myslím si tu učitele spisovatele jako — zahradníka spisovatele. Že je taký zahradník u všeobecných rysech s botanikou i jinými teoriemi zahradnickými, se předpokládá a též právem požaduje. Méně — a snad i málo — na tom záleží, třídí-li zahradník rostlinstvo dle té neb oné více méně nedokonalé soustavy botanika učeného. Hlavní věci u něho jest, aby rostlinstvo znal, aby jeho pěstění rozuměl, aby je uměl po všech stránkách pozorovati, aby je uměl zdokonalovati. Takovému zahradníku pak nebývá potíž o látku pro časopis zahradnický. A skutečně obsahují odborné spisy i časopisy zahradnické tolik nových vzácných výzkumů, zkušeností, že jsou bohatým pramenem studií pro botanika theoretika.

Skoro bychom mohli i zahradníkům i přírodopiscům záviděti. Bude však lépe než záviděti, raději — napodobovati. Jsmeť my také zahradníky a máme štěpy daleko vzácnější, a co do látky pozorovací daleko bohatší, a ovšem nad jiné schopnější zdokonalení. Ať nás nikterak nemate, jestli se pedagogičtí theoretikové ve svých soustavách různí, ba přímo si odporují: my poznávejme, tedy studujme, pozorujme, zkoušejme své vlastní chovance a snažme se vychovávat i vyučovati je dle jejich přirozenosti a po všech dobrých stránkách je zdokonalovati, všechny pak nedobré jejich stránky odstraňovati neb aspoň seslabovati. I bude tak naše české dítě předmětem a cílem našeho zamilovaného studia. Z prohloubeného soustavného studia českých dítek nasbírají čeští učitelé spisovatelé tolik vzácného materialu pro své články časopisecké, že by s dorostem nové generace učitelské dočekal se i soustavného zpracování vědeckého.

Je-li úkol tento nad jiné důležitým a odůvodněným, pak dere se nám již na rty otázka: Zdaž a kterou měrou dosavadní naše listy a spisy vychovatelské požadavku tomu vyhovují? Odpověď není úplně příznivou. I tu se staly mnohoslibné počátky, a jelikož práce toho druhu jest obtížná, také skrovné počátky. Práce toho druhu již vykonané přirovnal bych k dobrému semenu, jehož jen malá část padla na půdu úrodnou. Větší část byla nevíšmavostí pošlapána neb udušena spoustou článkův a spisů jiných, ne snad úplně bezcenných, ale nejednou známým způsobem „upravených.“ Ze tří článků (spisů), jež jsou právě po ruce, „upraví se“ čtvrtý. A toto upravování není většinou ani úmyslné — nedím zlomyslné — nýbrž poměry vynucené. Jest totiž mnoho tiskáren, z nichž skoro každá chce míti list učitelský. Redaktor se najde snadno, a hrstka odběratelů též. (Část z nich platí hned, u ostatních se nedoplatky vypominají a třeba i lichvářskými příplatky vynutí.) A jako mnohé tiskárny splodily

mnohé časopisy, tak zase mnohé časopisy potřebují mnoho článkův, a tedy mnoho spisovatelů. Číslo má v určitý den býti vydáno, ale — článků není, a proto se vynutí na spisovatele, a ten nahonem napíše, co má právě po ruce; nemá-li, jest mu stat — „upraviti,“ „vzdělati,“ při nejmenším (a snad i nejlepším —) přeložiti. Tak to chodí. Tak je učitelstvo, tak jeho časopisy, tak jeho spisovatelé ve vleku — tiskáren. Dokládám: ve vleku rok od roku horším, a odtud pochodí nejvíce vad činnosti naší literární. Zjev ten ostatně není patrným snad jen při stavu učitelském, ale i při jiných, jen že u nás až příliš do očí bije. Ať tedy vzchopí se učitelstvo naše v této příčině k samostatnosti vnější i vnitřní. Stanou-li se totiž časopisy i spisy učitelské odborné nezávislými na knihtiskárnách a nakladatelích, pak se zmenší vynucená „psavost,“ pak se soustředí více dobrí spisovatelé učitelé, pak zaniknou časopisy méně cenné, pak bude lze při menším počtu dobrých časopisův a spisův odborných podávati čtenářstvu práce i jakostí, i kolikostí cennější.

Daleko však větší váhu kladu na samostatnost vnitřnou, výše naznačenou. Jako varuji učitelstvo před závislostí vnější, tím důtklivěji je nám třeba výstrahy, abychom se nedávali do vleku přerozmanitých „systemů“ vychovatelských, měnících se rok po roce dle nových, novějších a — nejnovějších systemů „filosofických.“ Položíš-li do této věty místo „měnících se“ raději „bortících se,“ pochopíš snadno, jak vratké by bylo vychovatelství, měnící se neustále jako korouhvička na střeše dle větrů — filosofických. Jak pěkně Kosina v „Hovorech“ svých ukázal, že výkvět moderní filosofie — „ideje mravné,“ jsou již od věků v prostém — katechismu! Proto ať jest po příkladě nedostiženého Komenského základem, východiskem i cílem našeho vychovatelství na pevné skále vystavěná a nikým nepřekonaná mravouka křesťanská, a ze všech jiných soustav filosofických vybírejme jen přesná, zjištěná fakta. A toliké hypotese ponechajme theoretikům; náš material ve škole je na experimenty o hypotésách více méně pochybných — příliš drahý a vzácný. Podaří-li se pak každému českému učiteli-spisovateli jediným faktem samostatně vypořádaným rozmnožiti poznatky vědy vychovatelské a vyučovatelské, učiní naše české vychovatelství veliký pokrok. (P.d.)

Posudky.

G. Strakosch-Grassmann: Der Einfall der Mongolen in Mitteleuropa. Innsbruck 1893. Str. 227.

Tataři na Moravě byli v dějepisné literatuře již málem pohádkou. Ba již ani v mlhavém oboru pověstí a bájí neměli pokoje. Z pověstí o pobytu jejich u Olomouce je aspoň vylučuje i nejnověji spis kustoda olomoucké knihovny Vilibalda Müllera (Beiträge zur

Volkskunde der Deutschen in Mähren. Wien und Olmütz 1893. Str. 115—116: Die Mongolen vor Olmütz), an vykládá, že lidové podání, dosud o ráděni Tatarův u Olomouce v okolí toho města zachované, mylně sčítá na Tatary, čeho se vlastně o 12 let později dopustili Kumáni. Jak nerád asi historiograf Olomouce trhá tímto výkladem poslední útržek listu z dějin svého města, na němž Palacký, Dudík a jich předchůdci a následovníci vypisovali událost tak významnou pro Olomouc i širé kraje západní, jako dle nich byla porážka Tatarův u Olomouce r. 1241. Útěchou auktora zmíněného jest arci, že nezahájil boje, nýbrž je pouze zálohou šiku, v němž stáli Schwammel, Wolff, Goll, Bachfeld a jiných mnoho. Historikům těmto tanuly rozličné cíle před očima. Jedni chtěli v niveč obrátiti tvrzení, že by Čechové a zejména král Václav I. měli jakoukoli zásluhu o odvrácení zhouby tatarské od západní Evropy, a šťastně — po svém rozumu — dokázali pravý opak: že totiž král Václav I. byl neslýchaný zbabělec, utíkáje před Tatary až do Königsteinu v Sasích; druzí zase hleděli při tom hlavně k básni rukopisu Královédvorského „Jaroslava“, aby dovedli nehistoričnost a novodobý původ její; někteří z nich posléz učinili koncem svých vývodův obě a popírali tudíž i statečnost našich předkův i dovozovali nepravost „Jaroslava.“ Všem šlo o přiměřený výklad starých historických zpráv tak, aby prameny jim příznivé uznány byly za podstatnější než nepříznivé. Tak dále se i se strany obhájců veliké bitvy u Olomouce proti Tatarům. Tím způsobem byli popěrači bitvy u Olomouce ze starých kronikářů našich podcenění Dalimil i Pulkava i polský kronikář Dluhoš, který z nich čerpal.

Polemickým duchem nejvíce prosluli Schwammel ve svém spise proti Palackému a Wolff v dějinách Mongolů. — Professor české university Goll interpretuje tolikéž ve svém „Historickém rozboru básni rukopisu Královédvorského“ (v Praze 1880) zprávy Dalimilovy, Pulkarovy a Dluhošovy záporně v neprospěch události před Olomoucem roku 1241., jak je líčí Palacký a jeho následovníci, a vztahuje některé z nich k r. 1253., kdy Kumáni vpašli s Belou IV., králem uherským, na úkor českého krále Přemysla II. do Moravy. — Též Jiří Bachfeld v disertaci své (Die Mongolen in Polen, Schlesien, Böhmen und Mähren. Innsbruck 1889) pomíjí ve 4. kapitole její docela Olomouce, jakkoli se v kritice pramenů zastává velmi vroucně Dluhoše, kdežto po příkladu J. Golla a Jos. Truháře (dle článku jeho v Mittheilungen des Instituts für österr. Geschichtsforschung. Bd. IX. Wien 1888) báseň „Jaroslava“ zavrhuje naprosto. Než Bachfeld už ví také, že král Václav I. nedlel v Königsteině saském, aby se tam skrýval před Tatary, nýbrž aby jednal s knížaty německými o společnou výpravu proti nim. Vyvrací tedy přímo úsměšky Wolffovy o zbabělosti toho krále; od něho mohl by se poučiti též Vilibald Müller, zdali Tataři uměli dobývati pevných měst, což se historiografu olom. nezdá („Die auf die Belagerung fester Plätze durchaus nicht eingerichteten Nomadenhorden“).

Obsáhlou znalostí pramenův a příslušné literatury vůbec jsa obrněn, popisuje nájezdy Tatarů po Střední Evropě mladý učitel realky jihlavské Dr. Gustav Strakosch-Grassmann spisem, vloni na jaře vydaným (*Der Einfall der Mongolen in Mitteleuropa in den Jahren 1241 und 1242. Mit 5 Karten*). Neběží nám o nic, leč oznámiti nový názor německého historika na věc, pro nás historicky i literárně veledůležitou; pročez nehledíce ostatního obsahu,¹⁾ vytkneme stručně soud jeho o příbězích Tatarův u Olomouce a pramenech té věci se týkajících.

Postup jeho líčení jest asi tento: Po bitvě u Lehnice 9. dubna r. 1241. Tataři učinili nájezd do Lužice, jak svědčí pokračování Annalů sv. Pantaleona rýnokolínského, tak že král Václav I., nedoraziv včas k Lehnici, kam s vojskem směřoval, obrátil se a táhl na jihu Krkonoš k Žitavě a odtud k saskému Königšteinu, neboť očekával pomoci proti Tatarům z Němec. Tím se potvrzuje zpráva Dalimilova

Do Čech mnoho lidí z Němec přijide,
král s nimi mimo Žitavu na Taterý jide,

kteráž nedocházela náležitě pozornosti, dokud nebylo známo pokračování Annalů právě řečených, vydané teprve r. 1868.

Tataři však nevtrhli odtud do Čech, jak byla obava, nýbrž zamířili mezi 21. dubnem a 9. květnem roku 1241. na Moravu, táhnouce od Krnova přes Bruntál, Unčov, Litovel, Jevíčko až ke klášteru Doubravníku, odtud pak na jih k Brnu, v jehož okolí zle řádili.

I k Olomouci se odvážili, zabočivše tam, jak na mapě (č. III.) je vyznačeno, od Unčova, oblehli Olomouc a zničili klášter Hradiště tamže, což listinami jest dotvrzeno. Před Olomoucem dle Dalimila ztratili králevice, dle Pulkavy pak odražení jsou odtamtud zásluhou pána ze Šternberka, který zabil náčelníka tatarského, kdežto Dlugoš, čerpaje z obou, rozkládá, že vůdce Tatarů, vynikající rodem i hrdinností, odvážil se s některým lidem neprozřetelného útoku na hradby města, opuštěn však byv od svých, padl v zajetí Vítězi nad ním dána jest od krále Václava I. odměnou hvězda za znak a hrad Šternberk v držení.

Strakosch-Grassmann odchyluje se tedy od historiků německých i prof. Golla tím, že Dalimilovy zprávy o zabiti tatarského králevice nepodceňuje, zprávu pak Pulkavovu a tudíž i Dlugošovu, ačkoli jest v některých rukopisech Pulkavovy kroniky vřazena k r. 1254., z důvodu, jež obšírně vykládá, potahuje k r. 1241. a přikládá jí rozhodnou důležitost. Posléze shledává též shody mezi zmíněnými kronikáři a jinými fakty. Od r. 1242.—1253. vyskytuje se prý totiž v listinách krále Václava I. pan Zdislav ze Šternberka, nikdy však před r. 1241., leda mezi r. 1235.—1241. pan Zdislav z Chlumce, který jest asi se Zd. ze Šternberka táž osoba (Fr. Palacký a Šembera). Padlým králevicem zdá se Strakoschovi-Grassmannovi býti Kajdu, sedmý syn Džagatajův, náčelník voje tatarského, který při vpádu Tatarů do Polska pustošil území Sierazské, Łeczyzské a Kujavsko, a jehož jméno po obležení Olomouce v pramenech zaniká.

¹⁾ Srv. Lit. Centralblatt 1893, č. 47.

Dr. S.-G. doličuje nad to zvláštním přídavkem (II) velmi pěkně a zevrubně hodnověrnost Dalimilovu a rozděluje zprávu jeho o tatarských nájezdech ve dvě, tak že se první část její končí obležením Olomouce, druhá pak, která vlastně náleží před první, obsahuje popis událostí ve Slezsku, Kladsku a Lužici. Podrobnosti Dalimilem uvedené lze dotvrditi jinými doklady, a zjevno prý, že Dalimil užíval domácích a současných pramenů, které buď sám spojil v jedno, buď nalezl v předloze své, ztracené nyní kronice Boleslavské. — Stran váhy, kterou Dr. S.-G. přičítá Pulkavovi, jakož i vzhledem k vročení zprávy jeho z r. 1254. k r. 1241. bude ovšem třeba ještě důkladnějšího rozboru, ježto ani prof. Emler při nejnovějším, kritickém vydání Pulkavovy kroniky (Fontes rerum Bohem. V. 1893) nesoudí příznivě o historické ceně její a zmíněnou zprávu z r. 1254. klade k r. 1253., při čemž odkazuje na pramen její ze 13. stol., Dru. S.-G., jak se zdá, neznámý.

Spisovatel arci pokládá výpravu tatarskou na Olomouc za odbočku, pro směr tažení jejích na Moravě málo významnou. Jako však se jeho spisem jeví, že nebylo případno vyhlášovati boj s Tatarý u Olomouce za odbytou bajku, tak bude potřebí uvažovati dále, nebyli-li Tataři nezdarem u Olomouce přece donuceni místo pohodlné cesty údolím Moravy dáti se horším směrem na jihozápad. Ani básník „Jaroslava,“ kteroužto báseň i s ostatním R. Kr. Dr. Strakosch-Grassmann prohlašuje za dílo 19. stol., nepřeceňoval význam vítězství u Olomouce, jelikož ono zprostilo Tatarů výslovně jen Hanou, a tam dle mapy Strakoschovy vskutku Tataři neprošli; kdo ví, nevyzkoumá-li se později také podstatnější příčina, proč Tataři, zvítězivše tak slavně u Lehnice, obrátili se brzy zase na jih, než jsou ty důvody, které uvádí Wolff a po něm Str.-Gr., zejména ten, že Tataři měli „veliký respekt“ před Němci. Není-li to s dostatek objasněno, není možná spatřovati nesrovnalost ani v tom, že Tataři, poražení u Olomouce, pronikají dále do Moravy; vždyť jim i dle Wolffa záleželo na tom, aby se tuze neoddalovali od střediska svého v Uhrách, a po porážce u Olomouce nemohli tudíž tihnouti na sever, nýbrž na jih.

Zbývá zkrátka pátrati ještě všestranně, aby se pobyt Tatarů na Moravě náležitě objasnil, a k tomu nutno sebrati též kde který starý zápis i nápisy v kostelích, hradech a jiných památkách, jak se sám spis. přimlouvá v předmluvě pozoruhodného spisu svého. L.

Archiv přednášek a řečí učitelských. Red. A. K. Víták. Sv. 8.—10. V Praze 1893. Nakl. Fr. A. Urbánek. Cena sešitu tříarchového 60 kr.

Účel této sbírky je samým nápisem naznačen. Vydavatelé chtějí na předním místě snad obsahem poučovati učitelstvo a snad i obecenstvo (kolik neučitelů sbírku tuto odebírá?); na druhém místě usnadňovati čtenářům přípravu na podobné přednášky; na třetím místě mohly by takové sbírky býti pro učitelstvo školou řečnickou. Bezděky vzpomínám si tu na „Sbírku přednášek a rozprav“ u Otty vydávanou, jednak na sbírky posvátných řečí chrámových. Kdežto

Ottova sbírka chce prostonárodním výkladem seznámiti čtenářstvo s nejnovějšími výsledky vědeckého bádání, jest úkolem sbírek kazatelských usnadňovati přípravu a býti školou řečnickou.

Vítákova sbírka přednášek a řečí učitelských nepředkládá učitelstvu věci nových, neznámých, anyť delší její články obsahují věci v učitelstvu známé a do omrzení otřepané, na základě knih, které má veliká část učitelstva ve vlastních neb úředních knihovnách zpracované. Neplní tedy úkolu svého podobně jak Ottova sbírka — alespoň vůči učitelstvu. Z neučitelů málo kdo je koupí, již drahotou jsa odpuzován. Měly-li by tyto sešity usnadňovati přípravy na přednášky učitelské ve schůzích, nu tu připouštím rád, že z části kladně, z části (snad větší!) záporně tu působiti mohou... Že by však spolkový život učitelský byl měl z nich dosud valný prospěch, neosmělil bych se tvrditi. Že pro řečnictví učitelské leccos dá se tu zkoristiti, připouštím; není však toho mnoho (mluvím pořád o nadepsaných sešitech!). Neškodilo by po příkladu Svatopluka Čecha sestaviti z těchto ukázek i „národního“ i „vlasteneckého“ i „učitelského“ řečnické fraseologii, jak se průběhem posledního čtvrtstoletí vypěstovala.

Poměrně nejzajímavější jsou ve všech třech sešitech „řeči drobné.“ Snad všechny jsou obsahem i formou správné, některé i zdařilé. Mimochodem budiž řečeno, že jsou tu také některé proslovy od neučitelů. Některé rýmovačky (zvláště páně Vítákovy) mohly dobře býti pominuty. Do nekonečna i z listův odborných i politických otiskovati proslovy o témž tematě, podobné jako vejce vejci, není hospodářské. To platí též o člancích delších, jež jsou v každém sešitě („svazku“ Sarchovém) na předním místě položeny.

Přednáška páně Frantova (z r. 1878.!) je ze všeho obsahu těchto sešitů nejlepší, ač obsahuje hned na počátku tvrzení nejasná a sporná. Článek páně Volfův „Náhledy o všemmíru“ atd. je zbytečná kompilace, zvláště první část jeho. Článek o knězi-buditeli Dominiku Františku Kinském podává některé zajímavé zprávy, zvláště pokud autor sám (p. Víták) život Kinského stopoval. Ale o s n o v a článku mohla snad býti soustavnější a přehlednější. Časové narážky na str. 118. i v jiných člancích a sešitech jsou vysvětlitelné, ale mnohdy zbytečné, ne-li škodlivé. Přednáška zesnulého L. J. Kovářička o písních „Hej Slované“ a „Kde domov můj“ udusí cit ve spoustě slov. Promluva Tytlova (na str. 127.) byla tuším redakční činností poněkud „upravena,“ aby měla ráz obecnější, bez místního zabarvení, a tím snad utrpěla. Promluva Vítkova o potřebě spolků ku podpoře chudé a opuštěné mládeže je klidná, věcná, pěkná. — Úvod ke článku Vítákovu „Stručný životopis Jana A. Komenského“ mohl býti stručnější a správnější v řeči o „předních vůdcích národu českého“ (str. 147.). Byl od nich národ veden? Snad, ale — do záhuby! Proč se nenazývá „vůdcem“ národa náš Žerotín?

Výklady na str. 150. zabíhají daleko a mohly by se učitelstvu ve zlém vykládati. Podobně na str. 202. a 203. („Ale právě proto, že osvěta pokročila, třeba i v církvi přemýšleti o prostředcích, jimiž

by všeliké výkony církevní se usnadnily a přístupnějšími se staly.“ Souvisí tato odbočka s Informatoriem, o kterém se právě jedná?) Jinak jest článek o Komenském snůška výpisků. Stať „o domácích poradách učitelských“ (Jilovský a Vackář) obsahuje věci dobré, ale sloučením dvou přednášek celek utrpěl. Však prvý požadavek v řeči je mluvit a psát jasně. Ve článku Vítakově o Komenského „Informatorii školy mateřské“ jsou zajímavý doklady na str. 197. a 198. Jinak podává článek tento jen obsah jednotlivých kapitol řečeného spisu. Nebylo by lépe spis Komenského pro potřeby nynější upravený vydati lacino (za 10 kr.) a rozšiřovati tak mezi lid?

Promluva Kodymova při odhalení pomníku učitele Josefa Zemana pěkně se čte. Stať „Učitelstvo a věda“ měla býti prohloubena; více jasnosti by neškodilo. Řeč Vítkova o svépomoci učitelské je poučná.

Jazyková stránka všech vytčených statí i proslovů je dobrá.

Na str. 99. čteme: „Děti se vlastně nerodí ani mravně dobré ani mravně zlé. Obojí zakládá se na svobodě, která se toliko nečinností rozumu objevuje.“ Jak tomu rozuměti?! — Na str. 150.: „A tak jako Bůh ve své neskonale moudrosti tomu chtěl, aby byla na světě rozmanitost jazyků, tak také stalo se jen svatou vůlí jeho, že jest na zeměkouli různost vyznání náboženských.“

Míst nepřesně řečených mohli bychom ještě více doložit. „

Kabinetní knihovna. LXIV. B. Kaminský: „Mecenáš.“ V Praze 1893.

Nakl. F. Šimáček. Str. 197. Cena 70 kr.

„Cesty ke slávě posety jsou mrtvolami. Podívejte se kolem sebe: co mrtvých chodí mezi vámi! Co rozletělo se kdys mladých, bujných perutí tam ke strným výšinám slávy, ke slunci nadšení, ku hvězdě ideálu... co hlav bujných, mladých blouznilo o nesmrtelnosti... a dnes ty bujné druhdy perutě otlučeny jsou a ochromeny“ (str. 184.).

Jistě lákové thema, byť i ne nové, líčiti život těch ubohých, ztracených existencí od prvního rozletu v říši idealův, až k oné bolestné chvíli, kdy většina z nich hyne mravně, a jiní, jako Ludvík Šrom v této povídce, luští otázku svého života zcela prostě, skokem do vody. Kamenický zdál se nám býti nad jiné povoláním podati věrný obraz těch bojů, snah, vítězství a sklamaní, jichž je pln život každé mladé, opravdu nadané, umělecké duše, než dospěje k cíli: uznání a slávě, či zanikne v neuznání a chudobě. Prožil sám ta léta přípravná na pražské malířské akademii, a na mnohé stránce své povídky buď dává tušiti, či přímo vyslovuje své vlastní sklamaní, ba, zdá se nám, z řádek těch vane až příliš mnoho trpkosti při vzpomínkách na onen ústav a na system kdysi v něm panující.

V povídce „Mecenáš“ vyličen krátký životní roman jednoho z těch mladých umělců. Ludvík Šrom, chudý akademik, plný naivnosti až pohnutlivé, „mládeneček“, „neviňátko“, žije tím tuctovým životem chudého studenta, v naprosté neznalosti světa a lidí, odkázán na nepatrnou podporu svého „Mecenáše“ pana Friedla, majetníka renomované „továrny nábytku“, jemuž

kreslí cenníky a návrhy ozdobně řezbářských prací. Jest mu za to nekonečně vděčen, byť mu čím dále tím jasnějším bylo, že tím svůj talent zanedbává. Jen „nemluvným, ostýchavým a smutným“ je vždy víc a více. Kdysi potkal dívku, nyní sedmnáctiletou, jež před dvěma léty byla při svatbě jeho družičkou, Bertu „divných, krásných, šedivě modrých očí.“ Setkání to rozhodlo nad celým jeho životem. Zamilovali se do sebe rázem, aniž bylo třeba si to teprve povědět. „Ne — proč? Oba to víme,“ dí Ludvík. K vůli Bertě zanedbal několikrát „akt“ na akademii, professor, jehož byl dříve miláčkem, jež začne plísňiti; klidný, tichý Šrom se najednou vzepře a konce — propuštění z ústavu. Mezi tím p. Friedl potkal jej vedoucího se s Bertou; hezounké děvče upoutalo jeho pozornost, vzpomněl si, že znal se již s její matkou; obsypává ji zdvořilostmi, jež na dívku působí mocněji než Šromovi milo, ba dokonce, provázeje ji jednou k večeru na Hradčany, dovolil si v okamžiku, kdy všichni byli stopeni v čarovném pohledu na večerní Prahu, objati Bertu kol pasu. Holka „se odtrhla teprve, kdy učitela na sobě hrozný, zoufalý pohled Ludvíkův.“ Konec uhodneme již snadno. „Mecenáš“ poslal vyhnaného akademika Šroma do Mnichova na své útraty — celý ústav mu záviděl to štěstí — a zatím, nu zatím Berta začala se nositi bohatě, „rtý její byly plnější, usmívané, z očí zmizel plachý, tázavý výraz, a krása její, podivuhodná, opojná krása stala se vyzývavější a hrdou.“ Jen družky její, „jež dříve se jí vyhýbaly, že byla oblečena chudě, nyní vyhýbaly se jí z té příčiny, že jí elegantní ty šaty kupuje — někdo!“ Ludvík neočekávaně přijel do Prahy a uviděl ji, tak že rázem poznal všechno. Vrhł se na ni — omdlela, a druhého dne stala se matkou mrtvého chlapečka. On sám, v domnění, že ji zabil, skočil do vody.

Prostý obsah, není-li pravda? Škoda, pravíme prostě. Kolikrát už v té naší literatuře vykreslen takový „nezkušený, ideální jinoch,“ jenž pro lásku k děvčeti všednímu, zcela tuctovému děvčeti, si sahá na život. Myslím, že čtenáři se již nadobro zprotivily ty mělké, slabé povahy, jež první větší zklamání životní již naprosto zdrť. A zjev charakteristický pro naši dobu, ne pouze u Kaminského: před samovraždou vzpomínají na tak mnohé věci, jen na jedinou nikdy ani slovem: jest za hrobem také ještě něco? Snad cítil to autor sám, že ve chvíli, kdy Šrom skočil do vody, uvedl na scenu velmi působivě potřeštěného básníka, deklamujícího: „Umřít, usnout... usnout! Snad mítí sny? To nás zaráží, nám vůli mate. Oh mne to zbláznilo,“ dodal hlasitě atd. Opakujeme, škoda, že ten mladý roman zakončen tak všedně, škoda tím větší, že v povídce nanešeno rozkošných detailů dokazujících, že Kaminský jest opravdu umělcem, ať již líčí vířivý, pouliční život pražský, či trochu svévolný život studentů-umělců. Některé figurky jsou skvostně podány, byť jen několika tahy, několika případnými slovy; viz „Mamuti,“ denní společnost ve vinárně, mrzák „general,“ šičky, dělníci atd. Dojmem vzrušujícím působí vysoce dramatický výjev s utopencem. Za to ku podivu osoby hlavní dopadly velmi slabě. Bertě porozumí ze čtenářů sotva kdo. Činí zprvu dojem vážné dívky, prošlé školou utrpení, plné hlubokého citu, viz scenu na Střeleckém ostrově, tím více překvapuje, jak snadno ji dostal „Mecenáš“ do svých tenat. Autor tu zaznamenává

pouhá fakta, o nějakém psychologickém výkladu tohoto duševního processu u Berty ani stopy. A ještě slabší je p. Friedl, mecenáš. Zde kreslil Kaminský naprosto dle šablony. Výstřední figurka „Ouřada“ není originalní ani u Kaminského, tím méně v naší literatuře. Vytkli jsme upřímně, co na této povídce se nám zdálo býti slabým, abychom tím důrazněji směli dodat, že přes tyto vady se jeví všude ruka obratného stylisty a výborného pozorovatele.

M. Zavoral.

Ottova Laciná knihovna národní. Číslo 110. *Josef Konrád*: „Na útěku.“ Novella.

Který čtenář shledává vrchol literárního požitku v tak zvané napínavosti, ať sáhne po této knížce; nepokazí se z ní, nepolepší se z ní, ale zvědavosti uchystán tu řádný skřípec. Kdyby se oddily této novelly označovaly obsahovými hesly, našly by se as i takovéto nadpisy: Oklamáný detektiv. Štěkající sluha. Nocleh ve vězení. Tajemná noční modlitba. Oběšenec uprchlíkem. Za mreží pvnosti S. Lorenzo. Pes listonošem. Záchranná šňůra a pilka atd. K tomu tajemné noci, vojenské hlídky, střelba, poranění, množství překážek, — tragická pointa — a dušičko zlatá, nejsi-li ještě dosti poznápinána, pak žasnu nad soliditou tvých šlach. Tím vším nebudiž však řečeno, že by se tu nebylo čím ponuditi. Konsument sebe vděčnější jistě nečtenu ponechá mnohou sentenci, rozmluvu, popis, zvláště od poslední třetiny díla, kde autora jaksi opouští vypravovací živost a vítězí fadessa. Jiní, méně vděční lidé budou žehrati zvláště na psychologickou mělkost a přímo klasickou nepřírozenost dialogu. Výsledný dojem přirovnal bych ku mdlé příchuti sladkého dřeva.

J. J. Vejchodský.

Č. 117. *Jan Herben*: „Na dědině.“

Šaškova Moravská bibliotheka. Dilo 45. *Jos. bar. Krušina ze Štamberka*: „Črty.“ Ve Velkém Meziříčí 1892. Nakl. J. F. Šásek.

Dilo 47. *Vlasta Pittnerová*: „Ze žďárských hor.“

Přítel domoviny. Ročn. VIII. čís. 6. *Vlasta Pittnerová*: „Na rychtě.“ V Praze 1892. Nakl. Ed. Beaufort.

O „tom milém našem lidu“ psala a píše celá řada horlivých belletristův; o největší jich části nelze říci, že by se příliš mučili suchoparnými studiemi: ba model na lidovou výrobu mají mnozí zařízen tak pohodlně, že se u nás jaksi zhusta mluvívá o „vzácné plodnosti“ toho onoho autora. Čím dále určitěji ozývá se reakce: „Vaši lidé musejí myslet a cítit jako v životě, ale také musejí jednat, pohybovati se a mluvit jako v životě.“ Nebudtež to figuriny z výstavových chalup. Ať i mluva jejich jest taková, jakou de facto hovořívají v pospolitém životě. Odtud odvozuje se — ne právo, — ale zrovna povinnost užívati v belletrii dialektu, vulgarismu, pokud nespadá v obor neslušnosti; rozumí prý se, že všechna nářečí a podřečí mají stejná práva. Co v těchto vývodech je správného, co vadného, ať rozhodne forum odborné. Zásady ty však se tak jako

tak prakticky ujímají. Referujeme pod společným záhlavím o čtyřech knihách realisticky-lidopisných, jak se nahodile sešly.

Kulturně-historická belletrie p. Dra. Herbenova, jež dosud vrcholu dospěla v díle „Do třetího i čtvrtého pokolení,“ byla již v těchto listech charakterisována podrobně a zcela instruktivně. I tentokrát zavádí nás autor na moravský jih, na Hodonsko; spisovatelovo rodiště, zvané tu „Starou Vsí,“ jest dějištěm čísel nejucelenějších. Ano, jsou to opravdu — „sami v sobě“ — ti prostí lidé, jako jedinci i jako skupiny; autor jich nepřikrášluje, ale též zbohádarma nehyzdí: ano tak ten slovácký lid rozumuje, cítí, jedná, žije, mluví. Mluva lidu podána zcela věrně a velmi dovedně; reprodukovati na př. řečnické výkony „Strýce Jordánka“ vyžaduje již umělosti. — Několik postav známe již z předešlé autorovy tvorby; novým zpracováním došly jedny žádoucí zaokrouhlenosti („Kus lunta“); jiné pozbyly původní barevné sytosti (na př. „Helvítká,“ „Písmáci naši“). Z nových skizz jsou nejlépe podány všechny úvodní „Tři obrázky.“ Slovácká hrdá revnivost vyznívá z črty „Pekařík contra Jaborník“; soudilská manie tepe se v „Žežulce,“ ale tu jest sujet přece jen nerealisticky malicherný. Čísla „Vencílek“ a „Píseň beze slov“ jsou propletena nápadnou sentimentalností; za to „Pan fořt“ a „Cigán v nesnázích“ kypí humorem, jen že se vymykají z jednotného rámce knihy; do jisté míry též obšírná stať „Ú fabríky,“ ač jinak nemálo charakteristická. — P. spisovatel zakončuje knihu tklivým výkřikem: „Kdo dobrý pomoz!“ Hodonsko právě tyto dny o pomoc volá, prosí... a také jí skutečně potřebuje. Přes to podotýkám po skromném svém mínění, že leda pessimista mohl by zpovsěchňovati fakta vypsaná v obrázcích „List,“ „Podpis,“ „Slovácký sloh,“ a přidejme sem pro příčinnou souvislost i kresbu „Za školou.“ Víím, že intelektuální úroveň moravského Slovácka není skvělá, ale tak zle přec, doufám, není. — Z těch ukázek „slohových“ nemohu poznati, co tu speciálně slováckého; kde který cíp naší vlasti může se honositi obdobnými ridiculy. Že v knize zvěčněno to ledaco o nápise pod obrazem sv. Františka Serafa, lze jen litovati. Činiti se špatnou výslovností experimenty na modlitbách, také není vrcholem vtipu. Inu p. Dr. H. nerád propustí spis bez invektiv naznačeného druhu. Od kněžských figurek stupňuje se věc až po takovéto elukubrace:

„Jaké brázy asi přestál tento lid, nežli v něm udusili víru bratrskou a způsobili takový převrat v potomcích, že ti přilnuli k víře otcům jich nepřátelské se stejnou vášní a že dnes hotovi byli by pro víru tu cediti krev, které otcové jich klnuli!“ (Str. 162.)

Cui bonum? táží se bez vášně. Může katolík, jen trochu uvědomělý, šířiti četbu, která se mu posmívá?

Citat otištěný v úvodě k přítomnému referatu pochází z pera p. barona Krušiny ze Svamberka,¹⁾ jehož první belletristickou publikaci mám před sebou. Autor líčí nám lid podkrkonošský tak věrně, jak podrobně jej prostudoval. Hrdinové jeho jsou lidé prostí. Sebevědomý, ale nešťastný koňar, schátralý pan Řeřicha, žvatlavý pohádkář, dovedný

¹⁾ „Literární listy“ z r. 1890. č. 3. a 4.

handlíř a karbaník Šrejma, řezbář-mrzák, jenž Kristu Pánu vrývá demonický výraz tváři, hudebník, jenž vraceje se s Rusi, hyne steskem po svojíně, zkrachovaný venkovský spekulant, drvař, ježž pouhá sirka spráteluje s protivníkem — toť jednoduchá gallerie osob jednajících, více méně svérázných. Sem náleží též „Křtiny“ o ději poměrně nejbohatším, ale nejasném. Jsou podkrkonošské sváteční služby Boží na str. 189. nn. popsány opravdu realisticky? Několik různorodých črt porušuje jednotnost knihy; nacházíte tu folklor, dvojí ohlas „Lovcových zápiskův“ („Edynkovy návštěvy“ a „Ve vůni horského lesa“), aby pak nic nechybělo, zabloudila sem i hyperromantika: „Pohádka z Podkrkonoší.“

A nyní ke stránce vnější. Cituji:

„Venckóóó! Vencko náááá!“ — „Jak juž du!“ — „Ty se tejka zvostra seber a krčni do Křivenic do hospody. Sedi tam strejček Brabcu. K němu dojdeš a vykonáš mu, že ho tetička Brabcova pěkně pozdravuje a že už muže jít domu, že je všecko v cajku.“ — „No kut! A co dyby se ptal —“ — „I nic! Jen pověz, co ti nakazuju, von juž bude vědět. Čkej! Až si to odbudeš v hospodě, zastau se u doleňich Strnadu, aby tetka hnetinko přišla k Brabcovom. Tak a běž honem.“ — „Ale mámo, dyby se strej Brabcu pfeći ptal? Je-li to hoch anebo důce —“ — „Ale duše infámská, kdo ti vo tomhle poudá? Jen di a běž!“ (Str. 172.)

Snad vás taková „nizká“ mluva frappuje. Ale co dělat? Pokud se v knihách vítají a na jevišti applaudují dialekty jedny, nezbyváá referentovi, než i tuto zjistiti autorovu schopnost auditivně-reprodukcni. Též zrakové vněmy p. spisovatel podává pečlivě, až do zámezi pečlivě. Detail jest prostředek jistě účinný (viz črtu „Poslední sirka“), ale též značně choulostivý, jak svědčí str. 179. nn. přítomné sbírky; myslím, že nikoliv literatura, nýbrž leda papírnické závody získaly by, kdyby se mělo zaznamenávati každé hrdinovo protáhnutí, zívnutí, plivnutí... Autor se poslední dobou odmlčel; bylo by škoda jeho studiím ležeti ladem. —

Paní Vlasta Pittnerová jest sympathickým literárním zjevem. Nepopíná své tvorby k výši, pro kterou nemá žádoucího fondu, a právě proto vane z jejích prací jakési upřímné, přítulné teplo. Dějiště svých obrázků, žďárské hory, zná všestranně a cítíte, jak vroucně k němu lne; zná však i něco pro belletristu ještě důležitějšího: opravdový život a umí se vhloubiti v povahu lidí, které předvádí. Dialektu a lidových úsloví užívá hojně, ne však vždycky důsledně. Děj plyne u ní tempem nenáhlým, místem až příliš volným; máť spisovatelka stále čeho si všimati, u čeho se zastavovati. Ve sbírce „Ze žďárských hor“ jest asi nejceennějším číslem „Pro maminku“; složitý psychologický process vystižen správně, nesnadná charakterisace podána zdařile. „Výměnkář“ a z části i „Paní radní“ jsou osvěženy zdravým humorem. Do obrázku „Ze stesku“ vneseno mnoho sentimentalnosti, potýkající se s pravděpodobností; sebevražda Běláčkova není rozhodně s dostatek motivována. „Mrzáček“ je črta dojmavá, ale slabší.

Bylo třeba svéží umělecké síly, aby nepřiliš nová a romanticky zabarvená rozloha práce „Na rychtě“ nabyla žádoucí solidity a potřebného produševnění. Zvlášť povahopis zasluhuje tu plného uznání.

Po stránce formální upozorňuji, že pí. spisovatelka píše větami příliš dlouhými a prokládá je četnými vsuvkami. Přesvědčil jsem se, jak při hlasitém čtení vadí způsob ten čtenáři i posluchačům. — Na další činnost paní Pittnerové lze se právem těšiti. *J. J. Vejchodský.*

Ruská knihovna. XVI. Spisy Nikolaje Vasiljeviče Gogola. Překlad rediguje Jar. Hrubý. Sv. 3. „Mirgorod.“ „Novelly“ a „Arabesky.“ Přeložil *Ignác Hošek.* V Praze 1893. Nakl. J. Otto. (O.)

Po maloruských povídkách následovaly petrohradské, věnované líčení života v hlavním městě; bystrozraký Gogol záhy našel v životě tom bohatý material pro svá díla. Humor jeho v povídkách těchto přijímá smutnější povahu, než v povídkách maloruských; ve smích u jeho viděti hluboký zámutek, ve smíchu tom skrývají se slzy. Gogol vysmívá se nepěkným zjevům skutečného života, neodpovídajíc jeho idealům, přesvědčení a pojmům; ale uvažuje o jejich příčinách i následcích, často zhoubných, rmoutí se nad zjevy těmi. Nejlepší z petrohradských povídek je novella „Plášť,“ v níž Gogol líčí smutný stav Akakije Akakjeviče, chudého úředníka petrohradského. Vlivem této novelly a západních lidumilných ideí v letech čtyřicátých počali ruští spisovatelé prolévati hojně slzy nad hořkým osudem chudých úředníkův, bojácných, neschopných a ponížených právě tak, jako Akakij Akakjevič, oděných v týž vetvý plášť, jako on. Vzpomeňme si jen na „Chudé lidi“ Dostojevského a jeho hrdinu Děvuškina!

Akakij Akakjevič Bačkorka sloužil v jednom oddělení ministerstva; cokoli se vystřídalo ředitelův a všelijakých náčelníkův, jej viděti pořád na jednom a témž místě, v též hodnosti, týmž úředníkem na opisování. V kanceláři neprokazovali mu žádné úcty, strážníci v předsini si ho nevšímali, náčelníci zacházeli s ním jaksi chladně, pánovitě, mladí úředníci tropili si z něho šašky. Sloužil horlivě, s láskou, žil pro svůj úřad. Opisuje, když došel k písmenům, která byla jeho miláčky, „byl všecek u vytržení; usmíval se, mžikal očima, pomáhal pysky, tak že už z tváře jeho bylo možno vyčísti každé písmeno, které malovalo péro jeho... Kromě opisování nebylo pro něho na světě nic.“ Skromnický plat jeho byl příčinou, že ubohý úředník, aby se chránil před severním mrazem, nosil obnošený vetvý plášť, který byl úředníkům předmětem úsměšků. I umínil si Akakij Akakjevič, že si dá plášť spraviti, ale krejčí mu rozhodně odepřel plášť kousky, záplatami spravovat; nebyloť k čemu kousky přišít; látka byla zcela shnilá, záplata neměla se čeho držet. Konečně ubohý úředník byl krejčím přesvědčen, že bez nového pláště se neobejde. Jsa nad míru spořivý měl v rukou polovici peněz na plášť, 40 rublův. Aby druhé polovice peněz nabyl, rozhodl se ještě umenšiti bez toho skrovnické útraty aspoň po celý rok: „zanechati pití čaje, nerozžihati večer svíčky..., po ulicích stoupati co možná nejlehčeji a nejopatrněji po kamenech a dlažicích, aby tím způsobem neroztrhal brzy podrážek; prádlo co možná nejřídicěji dávati pradleně, a aby se neobnosilo,

pokaždé, když přijde domů, je svléci.“ Pomalu obmezoval se tak, že naučil se večer každý den hladověti; „ale za to se krmil duševně, nose v mysli své stále obraz budoucího pláště. Od té doby jakoby sama bytost jeho byla se jaksi doplnila, jakoby se byl oženil, jakoby jakýsi druhý člověk byl s ním přítomen, jakoby nebyl sám, nýbrž jakoby jakási příjemná družka života byla se uvolila kráčet s ním po dráze životné, — a družkou tou nebyl nikdo jiný než týž plášť.“ Stále navštěvoval krejčího, mluvil s ním o plášti. A když ředitel mimo nadání ustanovil mu za odměnu větší plat, Akakij Akakijevič brzy sehnal celých 80 rublů. Den, kdy krejčí konečně plášť donesl, byl nejslavnostnější v životě Akakije Akakijeviče. Ale, bohužel, o plášť brzy ho oloupili, Akakij Akakijevič se nachladil, dostal záskrt, potom objevila se horečka, a on brzy vypustil ducha. „A Petrohrad zůstal bez Akakije Akakijeviče, jakoby ho v něm nikdy ani nebylo bývalo.“ Místo jeho zaujal v kanceláři jiný.

To jest obsah smutného vypravování o ubohém úředníku petrohradském. Podobným typem ubohého úředníka je Popriščin v „Zápiskách šilencových.“ — Novella „Nos“ je satirou na spisovatele, kteří líčí předměty překvapující a napínající mysl čtenářův, pranic se nestarajíce, zda to, co vypravují, odpovídá skutečnosti. Fantastická novella tato podává historii nosu kollegijního assessora Kovaleva, muže pyšného svým zevnějškem i hodností, jež hrozně mrzelo, že obličej jeho najednou byl zohyzděn uříznutím hezkého, souměrného nosu. Nos ten mu uřízl opilý holič, žena jeho zapekla ho do chleba; holič ze strachu chtěl se nosu zbaviti, vhodil jej do řeky. A najednou Kovalev hledaje nos uvidí jej v podobě státního rady ve stejnokroji jezdití a choditi po Petrohradě. Ze všeho toho vznikla řada směšných výjevů, jež končí tím, že Kovalevu přinesl jeho vlastní nos policejní úředník: chytili jej, když chtěl ujet do Rigy. A nos Kovalevu k veliké jeho radosti opět přirostl na předešlé své místo. A Kovalev procházel se, jakoby se nebylo nic přihodilo, na Nevském prospektě v čistém a naškrobeném límečku, a nos také, jakoby se nebylo nic přihodilo, seděl na svém místě.

Zmínky ještě zasluhují arabeska „Nevský prospekt“ s typickými postavami ideálního umělce Piskareva a praktického poručíka Pirogova, i novella „Podobizna.“ — Překlad Hoškův vyniká opět věrností, a uhlazeností.

A. Vrzal.

Šaškova Moravská bibliotheka. Dílo 50. „Bezcestí.“ Roman *Jirího Karáska*. Ve Velkém Meziříčí 1893. Nakl. J. F. Šašek. Str. 312.

Abiturient plzeňského gymnasia, Štěpán Hofmann, přichází do Prahy, aby, nebyv přijat do semináře, jako externista připravil se na to, státi se „řádným, vlasteneckým knězem.“ Osud, či vlastně p. autor, uvádí ho k p. JUC. Suchoradovi, „věčnému“ studentu (ač, mimochodem řečeno, je tomuto teprve 25 let), cynikovi nejhrubšího zrna. Hofmannovi se sice ani řeči ani chování Suchoradovo nelíbí. ale konečně „utěšoval se: i takový společník bude pro mne výhodou.

Ostražitost, abych se nedal svěsti, utuží moji povahu, odstraní z ní všechny nedokonalosti, jako oheň očisťuje zlato, aniž je ničí — a takovým vzácným charakterem musím býti, chci-li se jednou státí řádným, vlasteneckým knězem!“ Věčná, věčná škoda, že za chvíli potkal na schodech paní Amalii Naglovou z Treuenkronu, „bývalou operní zpěvačku, nyní trafikantku,“ takto „chorobně krásnou, jako stvořenou, by opěvána byla nervosními básníky v hudebních slokách, prosycených vůní zvadlých věnců hřbitovních.“ Opakujeme, škoda — neboť dnes jest o jednoho „řádného, vlasteneckého kněze“ méně. Hofmann, tento ideal čistého jinocha, tento budoucí vzor kněze, ač slyšel od Suchorada, že nechce ani mluvit o pí. Naglové — („je to příliš špinavé prádlo“), vida ji podruhé v Théâtre Variété — zatoužil po ní, ač mu „nešlo nikterak do hlavy, že by bylo slušné, aby se dama samojediná odvážila do lože takového divadla v průvodu důstojníka.“ Po tom, co slyšel od Suchorada, co ve Variété o ní mluvili sousedé! Jako tyto podrobnosti jsou tak zcela přirozené, je přirozeným i to, že pí. Naglová sama se zakoukala do Hofmanna. Pozvala ho beze všeho k sobě; a prokoukla jej ihned: „Je polo chycen, zdráhá se, upejpá — snad má nějakou lásku, již přísahal věrnost až za hrob (slabě se usmála), — ale to překoná a na konec bude třeba útočný! Ale ať! Bude to milá hračka... (a zase se usmála).“ A Hofmann se opravdu upejpál. Když pozvala ho k obědu („Mám ráda kolem sebe mladé tváře...“), „Štěpán se zapálil a zakoktal: „Milostpaní... já... už... tento... Račte odpustit, já již obědval!“ Rozkošný detail, není-li pravda? Ale co platno všechno bránění, trafikantka nepovolila. Hofmann uprchl tajně rodičům, kde měl strávit svátky — byl u ní na Štědrý večer — začala koketovati, a konec konců: „slyšel náhlé fouknutí, kolem tma, povstal, dvě horké ruce ovinuly se mu kolem krku“ atd. Na neštěstí rektor mu oznámil, že byl viděn na Štědrý večer „ve společnosti damy velmi pochybné, ano prahanebné pověsti“ a Štěpán dostal consilium abeundi. Že trafikantka náhle schladne a přivede si jiného, mohl vědět celý svět, jen Hofmanna to zdrtilo. Roman končí popisem morální kocoviny Štěpánovy, jenž sedí zaduman nad dopisem matčiným, v němž mu oznamuje, že jim žid vše prodal, že našli útulek u strýce a že všichni těší se jedinou nadějí, že za tři léta bude kaplanem. Nic více.

Pan J. Karásek v jedné z nesčetných svých polemik tvrdil, že „jest umělcem, který se našel!“ Bylo by škoda, díme prostě, kdyby opravdu byl toho mínění. Tato první práce měla by mu býti důkazem, že má k tomu ještě velmi daleko. Neví posud, co chce. Chtěl psátí realisticky, uvádí se zálibou při popisech — jinak mistry rozhodně zdařilých — nejmenší detaily, na př. když pí. Naglová se probudila: „narovнала podušku, v níž hlava její prohloubila teplou jamku!“ — to vše je hezké, ale osoby samy naprosto nejsou líčeny realisticky, ani ten komický kandidát „řádného, vlasteneckého kněžství,“ ani ta „chorobně krásná“ trafikantka, ba ani Suchorad. Opakujeme, že bychom litovali, kdyby autor ve svém díle viděl více než nezdařený

pokus; neboť jsme pevně přesvědčeni, přes všechny tyto vady a naivnosti mladého autora, že v něm vězí kus uměleckého talentu, a že, co nedovedl povědět dnes, dovede říci podruhé, snad až potřetí — ale dovede jistě!

Polemika jeho s „Časem,“ otištěná na obálce romanu, ilustruje podivně naše literární poměry.

M. Zavoral.

Besedy slovanské. Svazek 1. „Nemilí — nedrazí.“ „Gorolomov.“

Napsal *A. Vazov*, přel. *J. Koněřza*. V Brně. Nakl. J. Barvič. Cena 30 kr.

„Besedy slovanské“ uvedeny dosti čestně do světa. Pravíme dosti čestně, neboť literatura bulharská (pan překladatel se o tom nezmiňuje, že by povídky byly přeloženy z bulharštiny), ač jest nejmladší z moderních literatur evropských, může se již vykáhati dobrými, ba znamenitými spisovateli. *A. Vazov* počítá se mezi nejlepší bulharské spisovatele, a obě jeho povídky: „Nemilí — nedrazí,“ „Gorolomov,“ jež přináší první svazek „Slovanských besed,“ nepatří mezi poslední. Obě líčí boje utlačovaných Bulharů, které podnikli za svobodu. Na svých hrdinech ukazují nám dva různé druhy vlastenců, kteří bojovali za vlast. „Nemilí — nedrazí,“ nezištní to trpitelé a bojovníci za vlast, ubozí „chušové,“ kterým nedostává se v cizině (v Rumunsku) ani nejnutnějších životních potřeb, bojují s nadšením a láskou za utlačovanou vlast v povstáních r. 1876.—1878. Gorolomov, hrdina druhé povídky, charakter podlý, taktéž bojuje v četě dobrovolníků — vlastně nebojuje, ale zbaběle prchá — používá ve své zisknosti náhody jemu se naskytnuvší, aby se stal slavným a oslavovaným. „Nemilí — nedrazí“ jsou povahy drsné, ale ryzí. Toliko láska k vlasti a naděje, že budou moci vystrojiti válečnou dobrovolnickou četou „chušův“ a utlačované vlasti přispěti na pomoc, přiměla je k neomluvitelnému skutku — vloupati se do pokladny bohatého kupce. Idealista, básník Brčkov, tot bezúhonná, obětavá duše, která opouští pohodlný domácí krb a kráčí vstříc jisté smrti.

A odměna vlastenců těch? Makedonský, který neocenitelných zásluh si získal, odměněn za všechny útrapy tím, že „nyní jest úředním poslem a levou rukou (pravou ztratil v boji) zametá kancelář...; a tento lev Staré Planiny, tento hrdina gredetinský třese se před hlasem neurvalého písaře.“ Za to Gorolomov, který puzen jsa svou slávyčtivostí zúčastnil se srbsko-bulharské války r. 1885., padouch, duše černá, již podobně sotva by našel, zbabělec, který, aby život zachránil, tajně prchá, zahrnován je téměř poctami, že dovedl využítkovati náhody, zajav „prý“ tři Srby a dobyt sám celé vesnice, netvor ten stoupá výš a výše „ne co den, ale co hodina.“

Tyto dva druhy vlastenců vylíčeny velmi zdařile s mnohými zajímavými episodami. Tendence povídek zajisté úplně zřetelná. Děj sám plyne rychle a živě, tak že téměř vše vidíme svýma očima. Překlad jest plynutý; pěkně se čte. Poklesky, kterých jsme postřehli, jsou nemnohé. Prvé číslo „Bes. slov.“ lze doporučiti všem sečtějším čtenářům.

Jan Malota.

Obrazy z veškerých dějin milé vlasti naší Rakousko-Uherské. Pro školu a dům sestavil *Alois Lhotský*. V Třebíči 1893. Nakl. J. F. Kubeš.

Kniha rozvržena ve čtyři doby. První začíná dějinami nejstaršími až do r. 1273., druhá do r. 1526., třetí do r. 1740., čtvrtá líčí dějiny rodu habsbursko-lotrinského. Ku konci přidány básně vlastenecké, památní dnové, jakož i přehledná tabulka o posloupnosti panovníků rakouských, Přemyslovců a Babenberků. — Z předmluvy uvedené seznáváme, proč kniha tato vydána. Jednak nedostatek dějepisné látky ve školních čítankách, což milerádi potvrzujeme, jednak vlastenecká povinnost každého občana, znáti dějiny své vlasti, přiměla p. spisovatele, aby sestavil obrazy z dějin rakouských. Kniha nese se rázem školským, jak z celého dějinného pásma vysvítá, a to tím více, jelikož na konec podrobně jest udáno, jak kterých článkův a na kterém stupni jich užití lze ve škole obecné. Ale v tomto ohledu jest nám doznati, že dle stávajících předpisů normalních osnov není přípustna do školy obecné příruční kniha z dějepisu, ano osnovami těmito všeliké užívání pomocných knih ve škole naprosto se zakazuje, tak že kniha tato dle přání p. spisovatele nebude nikdy „knihou čítací“ ve škole.

Však i celkové podání látky tuto obsažené pramálo vystihuje účel knihy, za jakým je sepsána. Bez vnitřního spojení způsobem kronikářským pojednává o některých zjevech v osudech říše rakouské, při čemž událostí důležitých pomíjí, maličkostmi a anekdotami si vypomáhá, jež jsou i pro nejnižší stupeň dětský beze vší ceny. Takové vyprávěnyky zajisté nepohnou nikdy mládež k činům velikým, k zápalu čistě vlasteneckému. Jsou dějiny naší vlasti, jakož i účastných osob bohaty činy památnými a ději znamenitými, jež patřičně doloženy svého cíle se nemínou. Při tom dovolueme si upozorniti, že v dějepisné stati o 155 str. neděje se bezmála žádné zmínky o kulturním vývoji národů rakouských a o jejich duševním životě v různých dobách.

Po stránce věcné uvádíme, že Morava nebyla od r. 1028. z dob Břetislava I. (rok tu není udán), poněvadž v červnu r. 1029. holdováno v Olomouci Jitce Svinobrodské, trvale spojena s Čechami. R. 1182. byla udělena jako léno říše německé na sněmu Řezenském Kunratu Otovi, jenž ale se vzdal po strašné bitvě Loděnické titulu markhrabského. Skutečně vidíme ale Moravu opět připojenu k Čechám teprve r. 1197., kdy Přemysl Otakar I. uděluje Moravu bratru VI. Jindřichovi výslovně jako léno říše české a ne německé. Přemysl Otakar stal se králem 15. srpna 1198 (ve knize uveden na výběr jednou r. 1198., dvakrát 1197.), dědičné království potvrzeno až r. 1212. zápisem Bedřicha II., když i papež Innocenc III. ve zvláštní bulle r. 1204. s tím souhlasil. Vladislav II. panoval do r. 1173., ne do r. 1171. Že skutečně byly v Čechách za Oty Dlouhého zlé časy, viděti z dokladu, že ani „žebrákům nedali pokoje.“ Na str. 75. dovidáme se, že Budín jest hlavní město v Uhrách. Též „Maximilian I. jako střelec se nikdy nechybil“ (!) Pojem „vlast“ je celkem zmatený a nejasný. Mluvnických vad znamenati několik. Psaní přídavných jmen zeměpisných jest úplně libovolné. Nezřetelná jest věta: „Starí Němci loupež u cizích a nepřátel za chvalnou pokládali.“ Přidané básně vlastenecké jsou místy pěkné, mnohé z nich jsou jen plané rýmy beze vší vnitřní ceny a formy básnické.

Končíce úvahu svou dokládáme, že sotva vyplní se touha pana spisovatele, aby kniha jeho byla „jako dějepis biblický vítanou knihou čítací ve škole i v rodině rakouské.“

Fr. St.

Knihovna lidu a mládeže.

Robinsonka. Příhody dívky na opuštěném ostrově. České mládeži napsal *F. J. Andrlík*. Se 4 obrázky V. Černého. V Praze 1893. Nakl. J. Vilímek. Str. 167. Cena 90 kr.

Spisovatel v úvodě odvolává se na známé příhody dobrodružného jinocha Robinsona Crusoe, příhody, jež poutaly a poutají dosud mladé čtenáře.

„A přece jsou tyto příhody,“ praví pan spisovatel, „jen vymyšleny... a odvážné činy jeho jsou pouze pravdě podobné báchorky. Poutají-li čtenáře smyšlené příhody, lze se nadíti, že je tím více dojme skutečná, pravdivá událost, která nemá dosud rovné v lidské paměti. A co nad to, hlavní osobou a hrdinou této události nebyl — jako v „Robinsonu Cruseovi“ — odvážný mladík, jenž lehkomyslně opustil rodiče, domov i vlast, nýbrž slabá dívka, která... z lásky sesterské dobrovolně se obětovala a volila opuštěný ostrov za svůj domov. Toliko zápiskám zasloužilého missionáře španělského jest děkovati, že zvěděli jsme o této příhodě...“

Spisovatel tedy doufá, že kniha jeho najde velikou oblibu, aspoň takovou, ne-li větší, z jaké se těší „Robinson,“ a spoléhá na to, že podává skutečnou událost. Ale měl by uvážiti, že nezáleží vždycky na tom, co se vypravuje, nýbrž jak, a potom, že jeho praneobyčejná pravdivá událost podstatou ne mnoho se liší od „pravdě podobných“ smyšlených událostí, poněvadž také tyto smyšlené události mohly neb mohou se uskutečniti, jsou možny aspoň v neobyčejných okolnostech, podobných oněm, za kterých se udála příhoda, která nemá rovné v lidské paměti. Vymyšlená možná příhoda a taková řídká příhoda, jaká se nám tu vypravuje, mnoho se od sebe neliší. Bude tedy třeba podobně poutavě tuto neobyčejnou příhodu vypravovati, jako vypravována ona příhoda smyšlená, aby došla stejné s touto obliby. Pravdivá událost suchoparně vypravovaná jistě neupoutá bujně fantasie mládeže.

A tu třeba vyznati, že spisovatel vypravuje sice dosti zajímavě, ale ne dosti umělecky, ne dosti básnicky. Příhody mladé dívky Makumy na opuštěném ostrově Galashatu sotva asi upoutají tak mysl dětskou, jako „Robinson.“ Tendence p. spisovatelova byla dobra, ale to ještě není dosti. Spisovatel tvrdí, že líčí skutečnou příhodu, ale nedovede jí tak názorně podati, aby čtenář nutně soudil, že tomu tak bylo, a ne jinak. Jak Makuma chtějí zachrániti svou mladší sestru Lokumu vrhla se do moře a dostala se ku břehu, jak z ostrova přeplavila se na jiný ostrov, toho čtenář dobře si nevysvětlí. Stalo se to snad, ale jak? To básník má doplniti svou fantasií, ukázati, že tak se to stalo a ne jinak. Líčení spisovatelovo takto se zdá pravdě nepodobné. Nestačí prostě podati to, co podávají prostě zápisky, má-li spisovatel podati něco ve formě umělecké; tu má spisovatel básník na pomoc fantasii, aby doplnil, čeho v zápiskách prostého referenta není. — V „Robinsonce“ jsou mnohé pěkné stránky, zajímavé zprávy o misiiích, mnohé pěkné obrázky a výjevy, ale dílo umělecké to není. To však nikterak nevádí, abychom práci Andrlíkovu doporučili. Přes nedostatky své má čtené přednosti před knihami, které se u nás pro mládež doporučují.

A. Vlas.

Zábavy pro mládež. Sv. 176. Red. F. J. Andrlik. „Poštovský holub.“ „Štědrý večer.“ Dvě povídek pro mládež. Napsal K. J. Zákoucký. V Praze 1893. Nakl. Jar. Pospíšil. Str. 77. Cena 22 kr.

První povídka jest úryvkem z dějin utrpení lidu slováckého v Uhrách pod krutou vládou Maďarů, kteří lidu tomu všemožně chtějí odníti jeho mateřský jazyk. Jurek a Jenůfka byli děti slováckého myslivce, jenž zastřelen pytláky. Děti vzal na vychování správce statků Klamárik do Aradu, kdež hleděl je odciziti jazyku mateřskému. Správce jinak s nimi špatně nenakládal, ale syn jeho Arpad, kterému otec vystavoval je za vzor pilnosti, týral děti, že ony uprchly, poslavše dříve po poštovském holubu, jenž letěl z Turecka do Anglie, prosbu k dobrým lidem. Holub náhodou zastřelen, a lístek dostal se do rukou českého knížete Dobrkovského, jenž děti vyhledal a jich i matky jejich se ujal. Roku 1878. Jurek jako lékař ošetřoval raněného Arpada, jenž z nouze dal se k vojsku, a pomohl mu, že se stal ředitelem panství u knížete Dobrkavského i chotěm Jenůfky, jež zatím byla učitelkou. — „Štědrý večer“ dojemně líčí, jak malé děvče, Boženka, pilně pomáhá matce, churavé vdově, dobývati výživy. Jednou na „štědrý den“ matka ležela nemocna; smutný štědrý večer. Ale děvče náhodou (!) nalezlo peníze, odevzdalo na faře, a ten, jemuž peníze patřily, matku její i hodnou Boženku odměnil.

První delší povídka rozhodně vyniká přirozeností rozvoje nad druhou, která cele založena na náhodě, ač náhoda i v první hraje nemalou úlohu. Prosté vypravování dětem se zalíbí. A. Vlas.

Veselé hlásky. Hodným dítkám napsala *Vilma Sokolová*. Illustr. E. Boháč. V Praze 1893. Nakl. J. Otto. Str. 66.

Kniha tato, co se úpravy týče, náleží k nejnádhernejši vydaným u nás knihám pro dětský věk. Úprava knihy dělá panu nakladateli všecku čest. Bohužel, že obsah až příliš pokulhává za úpravou. Básně V. Sokolové skoro ničím nevynikají nad básně, jež přinášejí laciné knížečky pro děti, knížečky v chudobné úpravě a maličkém formátu. Ovšem tím nebudiž řečeno, že máme za zbytečné a škodlivé vydávati sbírky takové v tak pěkné úpravě. Přáli bychom si ovšem, aby v tak nádherně upravené knize byl také pěkný obsah, aby obsah odpovídal vnější formě, ale kde vzít takový obsah? I dětské básně může psáti jen povoláný básník; ale naši osvědčení básníci kromě Sládka a Krásnohorské nepiší básní pro děti. A tak dětské básnictví dobrými básněmi je velice chudé, a nakladatelé vidouce velikou potřebu básní pro děti, přijímají do nákladu básně jen poněkud obstojné.

A takovými obstojnými básněmi, o nic horšími, než píší lepší ze spisovatelů pro děti, jsou básně Sokolové. Verš její je dosti plynňý, sloh uhlazený, dikce čistá, ale básnického vzletu v něm není. Slova a myšlenky, které vkládá básnířka do úst dětí, jsou přiměřeny věku jejich, jejich rozumu; obsah básní, smysl jejich nebude pro ně asi těžký, vyjmeme-li několik básní, obsahem pro děti obtížnějších, aby jim porozuměly. V „Otázkách“ na př. druhá a třetí sloha je

nejasná, a slova taková vkládati v ústa dítek je nepřirozeno. Rovněž samomluva dítěte v básni „Kaplička,“ kdež dítě srovnává srdce své s kapličkou a rozbírá srovnání to, je strojena. Nejvíce se nám líbí mezi básničkami V. Sokolové obrázky ze života zvířat, na př. „První sníh,“ na který tak udiveně dívají se mladí zajíčkové (srv. přísloví: Hledí na to jako zajíc na nový sníh!), jedni si to přichvalují, druzí však hned poznávají nevýhodu sněhu, „Hrdina,“ kde zajíc napomíná zajíčky k hrdinství, aby se nebáli, ale sotva hne se strašák, starý zajíc první dá do noh, „Rak,“ kde básnička trefně připisuje rakovi nůžky krejčího, jimiž rak stříhá broučkům a rybičkám šaty, „Muzikant“ (o cvrčkovi), „Sýkorka,“ „Žabka,“ „Kohoutek“ a j. Jedna z nejzdařilejších básní je také „Tatiček,“ kde se vypravuje, jak radostně děti vítají otce, jenž po celý den pracuje, aby dětem zaopatřil chléb. Přirozený pro děti je výklad přírodního zjevu v básni „Obláček.“ Zdrobnělých jmen užívá Sokolová často i tam, kde děti nezdobňují. Přirozeno, že děti říkají: hvězdička, postýlka, andílek, křepelíčka atd., ale že by říkali „housenička,“ jak básnička nadepsala jednu z básní, to asi méně. Děti zdrobňují to, co je milé, pěkné, ale ne, co jest odporné, byť to bylo sebe menší. Jinak je to titěrnost. A. Vlas.

Kukátko čili Život v obrazech. Sepsal V. Kosmák. Díl V. V Brně.

Nákl. Dědictví sv. Cyrilla a Methoděje na r. 1892. Str. 538. Cena 1 zl. 20 kr.

Oblíbený kukátkář čtenářům svým napsal rozsáhlý cestopis „Kus světa,“ cestu do Horní Ammergavy v Bavořích ke světoznámým hrám pašijovým. Cestu na Vídeň, Innsbruck, přes Švýcars, Mnichovem do H. A., zpáteční pak Mnichovem přes Solnohrad kukátkář popisuje zajímavě a živě, jak ani jinak neumí. Vtipy a anekdoty střídají se s popisy krajín a měst, jež kazatel i karatel peopomijí podle své povahy proplétati reflexemi odevšad čerpanými, tu rozjímaje, tu napomínaje. Polovici cestopisu plní jádro i účel cesty, pašijové hry, jež tak podrobně popsány, jakoby je divák před sebou zřel. Hluboký zůstává dojem v duši čtenářově líčení božského a všelidského dramatu na Kalvarii dokonaného; jak teprv se rozechvěje srdce divákovo! Neboť venkované ammergavští, výbornými jsouce herci již rodilými, pílě nešetří a živou věrou oživují výkony své, jak spis. jistí. (Hlavní osoby, Ježíš, Maria, apoštol Jan, přede hrou jdou ke stolu Páně a od sv. přijímání přímo — na jeviště). Zdařilé a vhodné obrázky jsou ozdoubou cestopisu a doprovázejí péro spisovatelovo případně.

Mimo to čtenáře čeká ještě vlastní „Kukátko“ — „obrázky ze života,“ jež kreslí umělec dovedný a osvědčený, a skutečně „lidový.“ Jsou tu obrázky plné života a poesie, pravé „básně v prose,“ a hlásí se k nejlepším pérokresbám toho druhu ze 4 dílů dřívějších „Kukátek“ (na př. „Ježíšek,“ „Na konci roku,“ „Štědrovečerní sen,“ „O Božím těle,“ „Slzy“). Brzy zase v plném akkordu zaznívá struna humoristická, výsměchem satirickým dobírajíc si přemrštěnou „zpanštilost“ společnosti maloměstské („Jen nóbl,“ „Lamentace paniček,“

„Fonograf“), a zase nakukuje „Kukátko,“ jak naše „matky obce“ hospodáři po dědinách („Úryvek z obecních účtů slavné obce Drnkálova za rok 1846.“). Nejzdařilejší humoreskou bez ostnu satirického je „Prodej a kup lysáka.“ Postava Jakubova, jak se sama charakterisuje slovy a skutky vlastními, jest velezdařilým typem věrného čeledína, čeledína každým coulem; a ten lysák nevěrný a přece „z lásky se přetvařující!“ Takový obrázek nakreslí jen umělec. Výbor Dědictví Cyrillo-Methodějského zavděčil se knihou tou údům jistě.

A ještě slovíčko. Spisovatel rád moralisuje. A v té věci bylo by si přáti od něho někdy maličkého sebezapření. O cestopisu nemluví. Ale v „obrázcích“ mravné naučení je semo tamo trochu hledáno. Tak na př. „Nepřítel koz“ je črta o sobě výborná, obrázek zrovna křičí. Ale doklad, že „tou kozou jest každá vášeň,“ jest srovnání utroque pede claudicans, smím-li upřímně mluvit, a k předešlému se nijak nehodí. Mimo to „Kukátko“ pracováno nejdříve pro „Hlas,“ a mezi údy Dědictví jest dosti a dosti čtenářů, kteří nejen nečtou novin, ale mimo kancional a knížky modlitební sotva kterou knihu berou do ruky. Pro ty prostě čtenáře měla býti slova cizí, třeba zdomácnělá, jinak nikoli nutná, aspoň pod čarou vysvětlena. Satirické obrázky maloměstské (viz „Jen nób!,“ „Lamentace paniček...“) pro Dědictví se méně hodí. Ti „páni a paničky,“ na jichž adresu psány, knihy z Dědictví sotva čtou, a tak pedagogický moment četby, u Kosmáka nikoli poslední, mohl by se tu snadnuce minouti svým účinkem. Ale to jen tak mimochodem.

A. D.

Přítel domoviny. R. IX. Sv. 5.—6. „Staré panstvo.“ Historické obrázky.

Napsal B. Brodský. Část II. V Praze 1893. Str. 187.

Jednajícími osobami dvou obrázků jsou „urození a stateční páni.“ Politických zápletek a veřejného života si panstvo nehledí, spíše divokých a bujných kousků, jak svědčí hlavně obrázek „Divoci,“ který z celého cyklu je poměrně nejlepším. S rostoucím zájmem čtenář pozoruje, jak dva hlavní rekové, pan Bechyně a Krsňák, chtějí zbýti jha ženského, lezou v tenata nová, horší prvních, jha manželského, a učí se zároveň se soudruhy býti krotkými. — Povídka „Urozená rychtářka“ v povahopisu osob má nesrovnalosti, postava Ctiborova je pravdě nepodobná. Do knihoven pro lid lze knihu zařaditi. — Nechvalno jest, že spis. uprostřed vypravování, ba i na konec předvede novou osobu do děje nijak dříve nezasáhnoucí, aby byl nějaký konec, šťastný nebo nešťastný. „Staré panstvo“ zdá se býti vůbec pracováno na kvap; jsou obrázky málo zaokrouhleny.

A. D.

Zábavy večerní. R. XIV. č. 3. „Z našeho venkova.“ Povídky a obrázky.

Napsala L. Grossmannová-Brodská. V Praze 1893. Nákl. Cyrillo-Method. knihtiskárny. Str. 159.

„Na Božích skalách“ je prostá místní pověst. — „Ze starých časů“ pokus historické povídky z dob robotních počátkem 18. století. — „Převrácené vychování“ ukazuje, kam vede

nerozumná snaha mnohé matky dáti dceru do cviku, „aby se naučila německy, na piano, jemnějším ženským pracím, uhlazenému chování a všelijakým způsobům.“ — „Byli si souzeni“ poměrně nejlepší črta, pokus venkovské povídky, ač i tu různé nesrovnalosti. Romanticky přibarveno vypravování „Pod ochranou sv. Václava.“ Proč myslivci Prokopovi padl na ruce obraz sv. Václava, an střílel na Pepičku, je hádankou. Zázrak? Nebylo po ruce vysvětlení? — „Zmalovaný ženich“ známá svým motivem veselá příhoda mohla býti kratší. — „Upomínka (snad Vzpomínka) na rok 1848.“ — Anekdota na 4 str. „Trest Boží“ stihl hospodáře za krutost na výměnkáři.

Spisovatelka se snížila k lidu, i nejprostšímu, a chce ho poučiti, ušlechtit, vadám odučiti, pobaviti; dobře tak. Ale umělecká úroveň obrázků mohla se a měla vznést výše. Do knihoven venkovských se hodí. Vytríbenější díkce by knize neškodila. A. D.

Modrá knihovna. Čís. 14. „Ze vsi i z města.“ Napsal J. A. Vízek. V Praze 1893. Nakl. Dr. V. Řezníček. Str. 244. Cena 45 kr.

Dva obrázky, první ze vsi: „Štěpinové“ a druhý z města: „Ambrož Kameník.“

Až ku podivu jsou zlí ti lidé, jež nám autor kreslí. Starosta Štěpina, syn jeho Václav, žena, tchýně, syn i otec Kameníkův, starý, plešatý baron, cynický ředitel divadla atd., všichni tak plní zloby, a beze všeho citu, že cítíte péro začátečnickovo, jenž, chtěje líčiti realisticky, kreslí jen do ruda a do černa. Rozboru obsírnějšího povídky ty nesnesou. Štěpinové jsou tak darebácky prohnání, že v jich možnost čtenář jednoduše neuvěří, a Ambrož Kameník jest jako manžel tak dokonale pod pantoflem, že celá dojemná historie jeho první lásky — takto hyperromantická — nesetře s ním stín směrnosti. Žena mu na př. smí říci: „Na Maxe jsi tak ukrutný, jakoby to ani nebylo tvé dítě,“ a on jen něco zasyčí, a přece praví před tím autor sám, že Max byl o „čtyři léta starší, než Kameníkova známost se svou chotí.“

Vypravování je plynulé, a jako čtení pro lid vykoná snad i tento svazek „Modré knihovny“ svůj úkol; aspoň líčení jmenovitě v první povídce je dosti živé, aby našlo v lidu hojně čtenářů. M. Zavoral.

Kytice. Sbírka zábavného a poučného čtení pro mládež. Sv. 20. „Jenovéfa.“

Příběh z dávnověkosti od K. Šmída. V Praze 1893. Nakl. I. L. Kober.

Pohnutlivý příběh o Jenovéfě je obecně znám. Nesčíslněkrát byl spracován, ať již jako povídka, nebo prstonárodní drama, nebo naivně malovaný obraz. Jest již jaksi majetkem lidu. Zvláště ženy a dívky rády se podávají tklivému vypravování o utrpení hodné paní. O původu Šmídovy „Jenovéfy“ vypravuje synovec jeho, Albert Werfer: Jednou za nedělního odpoledne procházel se Šmíd v anglických sadech za Tannhausem a spatřil tu několik dívek z nedělní školy, any horlivě čtou z jakési knížky a mezi čtením utírají si slzy s očí. Šmíd požádal o knížku. Bylo to prstonárodní zpracování příběhu

o Jenověfě, jak je tenkrát kramáři prodávali. Šmíd vyžádal si na čas knížku domů a za krátko spracoval povídku pro děti.

Šmíd vypravuje prostě, srozumitelně a tím se mládeži (i lidu) povždy zamlouval a zamlouvá dosud. Pěknou jeho předností je hluboká, nefalšovaná jeho zbožnost. Svým vroucím, náboženským citem Šmíd až nehospodárně plýtvá, často na škodu působivosti, tak že misty ztrácí se nit povídky a vypravování tone. Čtoucimu zdá se, jakoby četl v modlitební knize. Jinak opětným překladem Šmídovy povídky literatura naše mnoho nezískala. Vypravování Šmída je rozvleklé, s četnými anachronismy a pravděnepodobnostmi. Pravdě nepodobné jest, že nalezenou, vracející se Jenověfu vítají „všecky urozené paní a slečny z celého okolí shromážděné,“ pravdě nepodobné jest, že dopisy Jenověfny, zasílané hraběti a zachycené Gólem vyskytnou se opět v pokoji hraběncině a j. Nevhodné a nepochopitelné pro dítě 6—7leté, v lese odchované, jsou výklady Jenověfny o záhadě smrti, věčnosti, nesmrtelnosti.

Povídka o Jenověfě patří k slabším plodům Šmídovým. Překlad (původce není podepsán) není prost germanismů. J. Petr.

Sv. 21. „Růženka Jedlohradská.“ Povídka pro rodiče a dítky od K. Šmída. 1894.

Rytíř Dobromil Jedlohradský jest na svém hradu dávným odpárcem svým, zlým a mstivým sousedem, rytířem Budivojem Smrkohradským přepaden, zajat a odvezen na Smrkohrad a zde uvřzen do hlubokého vězení. Dcerka jeho Růženka prchne do lesů k uhlíři Domaborovi, o němž slychala otce vypravovati. Zde touží po otci, přemýšlí, jak se mu přiblížiti, pomoci a snad přispěti k jeho vysvobození. Přestrojena za prodavačku hub, natřena hnědou barvou v obličejí dostane se na Smrkohrad. Štěstí jí přeje, že přijme ji za děvečku žena vrátného. Příjemným chováním a šlechetným srdcem dívka si každého nakloňuje a získává důvěry. Provází i vrátného do žalářů, kde setká se s otcem svým. Všeemožné se snaží, aby mu krutý stav zlepšila. Jedenkrát za nepřítomnosti Budivojovy se stane, že malý chlapeček jeho, špatně sřížen chůvou, spadne do hluboké zámecké studně, uvízne však na štěstí na železném háku, který do zdi studně je zaražen. Růženka s nebezpečím vlastního života chlapce vysvobodí. Hrdinství to nakloní jí paní hradu, kteráž přijde potom na stopu Růženčina původu. I rytíř Budivoj, když vrátí se z boje, zaujat jest činy mladé dívky, tak že po vnitřním boji vrátí Dobromilovi nejen svobodu, ale i zabrané zboží. Oba dávní odpárci se smíří, Růženka dochází odměny.

„Růženku Jedlohradskou“ mládež ráda čítává, nejvíce pro tklivý, poutavý obsah a smírné zakončení. Jinak vypravování Šmídovo trpí vadami. Zapomíná Šmíd často na povídkáře a dlouze moralisuje, někdy zbytečně. Tak na př. dívku, která je proniknuta obětovnou láskou k otci a lásku tu již dokázala skutkem, není třeba důtklivě napomínati k plnění čtvrtého přikázání (str. 71.). Nehezky vypadá, moralisuje-li děvčátko Růženka vážnou paní hradu, jindy zas vrátnou. Odporné je místo, kde mnohomluvná vrátná široce se rozpovídá o vadách svých bývalých děveček. (Na př.: „To byla hrozná klepna a ke všemu ještě přilhala. Huba jí šla jako dryáčnici.“) Nerozumně táže se Růženka uhlíře (který přec dli hluboko v lesích, daleko od Jedlova) druhého dne po zajetí otcově: „Což jste ještě tu hroznou zprávu neslyšel?“ Nepřirozených míst je dosti. Tak na př. Dobromil

ve vězení dlouho nepoznává svojí dcery, ani po řeči, nepřirozená je celá událost s chlapcem spadnuvším do studně atd.

Překlad nevyniká mnoho nad Pečírkvův z r. 1858., kterýž nad ně místy předčí preciznějším a češtějším slohem.

O Šmidovi dlužno říci ještě slovo: Vliv jeho byl veliký, na mládež i na spisovatelstvo. Nejen v Němcích, ale i u nás suggeroval literaturu, která pod jeho vlivem se vyvíjela. Tím i vady jeho tvorby přešly do našich dětských povídek: sentimentalní ton, přecitlivělý cit, nejasný kolorit místní i časový a tudíž neurčitost, nedostatek psychologické hloubky a pravdy, vyumělkovaný názor na život a j.

Šmíd byl šlechtetný kněz a lidumil, vážíme si ho, ale v opětném převádění jeho spisů do našeho jazyka nejeví se literární čin, tím méně pokrok.

J. Petr.

První moravská obrázková knihovna pro českou mládež. Č. 9. „Nové kvítky z besídky.“ Napsal *E. Musil-Daňkovský*. Illustr. K. Thuma. Ve Velkém Meziříčí 1893. Nakl. J. F. Šašek.

„Bujný Vítek“ byl zkažený mladík. Žil jen ve společnosti zlých soudruhů, „beze studu pokračoval rok za rokem v bezbožnosti a kdykoliv co špatného provedl, vždy se ještě smával.“

Nepomohl výprask častý
ani vlídné poučení —

Tím vším zarmucoval hrozně nemocného svého otce, kterýž konečně uleh, aby již nepovstal. Před smrtí požádal ještě syna:

Vyplň jediné mi přání,
umru potom sladce, klidně.
Každého dne po klekání
vejdi v toto místo krotce,
vzpomeň na svůj celý život —
vzpomeň též na svého otce!

Syn slíbil, otce pochoval, ale hned zas

nerušeně se soudruhy chvíli krátil
v radovánkách... Večer ale
v komůrku se přec navrátil.

Jakmile vstoupil, popadl ho strach. Zdálo se mu, že vidí u dveří postavu svého otce, kterýž mu smutně kyne. Vítovi zmizely hned s tváří růže, dal se na pokání a stal se hodným člověkem, až se lidé divili.

To je pedagogická poesie a poetická pedagogika p. Musilova. Ukázka tato stačí, abychom si utvořili úsudek o celé jeho tvorbě. Autor je slepý pro rozvoj básnické literatury české, jinak byl by se neodvážil rýmováčky svoje dáti vytisknouti. Třeba srovnati ještě jen Langerovu „Můru“ a téhož obsahu Musilovu „Rozkoše strojí záhubu“, aby jasno bylo, jak v pojetí i formě pozadu zůstává tvorba páně Musilova za prostřední poesii let starších. Pan Musil má však ještě jednu vadu, kterou třeba vytknouti a se vším důrazem odsouditi, ježto vada ta u nejednoho spisovatele pro mládež se opakuje. Myslím tu „mluvu,“ plnou archaismů, neologismův a provincialismů, což má

snad nahraditi naprostý nedostatek poesie: znov, saží, krystalistý, klásečky, větví (neutr.), družé, letní sáně, u vycházce, u návratu, doválen boj krutý atd. Konečně upozorňují, že do dietetiky patří neznámý dosud výrok, že práce i umění podává zdraví. *J. Petr.*

Divadlo s loutkami. Seš. 17. „Nenaříkejme na Adama.“ Hra o dvou jednáních. Napsal *Jan Al. Cupal*. S původními obrázky od M. Aleše. V Praze 1893. Nakl. A. Storch syn. Cena 12 kr.

Založeno na známé anekdotě: Dřevař natíká na Adama, že jedl v ráji se stromu zapovězeného, čímž ztracen ráj a člověk musí v potu tváře chleba si dobývat. Dřevaře vyslechne hrabě, kterýž si umíní, že ho přesvědčí o pošetilosti nářku. Pozve dřevaře i se ženou na zámek, kde mohou bez starosti žít. Hned na poprvé obklopí je hojností jídel. Pouze přikryté misky nemají se dotýkati. Avšak jakmile hrabě od stolu se vzdálí, žena dřevařova puzeň zvědavostí nazdvihne křidlu a z misky vyletí ptáček. Hrabě v tom vejde, za trest dá dřevaře i jeho ženu ze zámku vyhnati, a poručí sluhům, aby se jim vysmáli.

Hra končí pokynem pro loutkaře: „Sluhové se smějí a výsměšně pokřikují, Kašpárek radostně poskakuje, dřevař se ženou plačky odcházejí.“ Ušlechtilá pointa! *J. Petr.*

Paběrky.

Vaňkův Pravěk Palestiny posuzuje obranně také p. B. M. v „Lit. Listech“ (č. 3.). Nestojí za to, probíratí šířeji ty vědecké axiomy tam nahromaděné, jen o semitské filologii třeba se zmíniti, protože v tomto případě mnoho rozhoduje. P. referent míní principiálně, že „dějiny věd nejruznějších mohou poučiti každého odborníka s dostatek, aby nestál hrdě na svém odborném stanovisku a s patra pohlížel na ty, kdož nechodili pro svoje vědomosti do nějaké orthodoxní školy vědecké.“ Zní to již méně naduté než p. Vaňkova slova o řádném slovníku hebrejském, ale má to býti přece trumf; p. referent ani netuší, jak nešťastný. „Orthodoxní škola vědecká“ je tentokrát každá škola, kde se učí správně hebrejsky čísti; hebrejštiny neorthodoxní není, leda by ji pp. Vaněk a B. M. byli vynášli. Kdo chce filologicky operovati a na operace ty zavěšovati dalekosáhlé důsledky ethnologické, ten má napřed jazyk sám znáti; tu neplatí, že „samohlásky nejsou ničím a souhlásky máločím.“ — A co se týká těch ostatních pochvalných posudků, nepřeje si snad p. B. M., abychom mu vyprávěli příběh o kritikovi kamarádovi, který sice věci nerozumí, ale recenzi přece napíše, dá ji spisovateli posuzované knihy opravit i dodá ji do časopisu, věnovaného nápravě podvodův a zlořádů v tom kterém národě. Stávají se někdy takové příběhy — u nás ovšem ne, to jinde.

O **suggestivní terapii** píše Dr. Vratislav Kučera ve „Květech“ (1894. 1. 32) m. j.: „Apoštolové léčili mazáním svatými oleji, žehnáním, vkládáním rukou a modlitbami. Podobně jako pohané mají také křesťané svoje talismany. Jsou to amulety, pozůstatky svatých mučenníků, popel sv. Petra, svěcené kočičky a podobné věci suggesti vyvolávající... Papež Innocenc III. byl pak o nezbytnosti kněží u nemocného tak přesvědčen, že vydal rozkaz, dle něhož lékaři bez duchovních nikomu nesměli poskytovat

ani rady ani pomoci.“ To je jakási divoká medicínská „věda,“ tahle ta! Pan Dr. Kučera patrně také katechismus zapomněl a lepsi mu se nenaučil.

České čtení číslíc. V učebnicích nižších a středních škol zavádí se vyslovování číslíc, jež není v celé koruně svatováclavské slýcháno, totiž vyslovování domněle české, v pravdě však latinské, jako na př. 21 = dvacet jeden, 25 = dvacet pět atd. Že řeč naše ke čtení takovému nesměruje, viděti z jedenácti, dvanácti atd., jakož i ze staršího jedenmécitma atd. Vyslovování latinské ukáže se v jistých případech nemožným, na př. $\frac{1}{21}$ atd., a matematikovi vřbec velmi překáží. Co se pak prvotného vyučování týče, napíše-li dítě správně třináct = 13, tedy tři vyslovené napřed a pak jedničku, dovede také napsati pětadvacet = 25; jinak snadno napíše sedmdesát pět = 705, jak zkušenost učí, neboť jest nuceno mluvit i poslouchati ve škole zcela opačně, než doma, a to bez kusa důvodu. Podobně zbytečno je, šířiti latinský způsob výslovnosti při leto počtech, samými řadovými číslovkami, který jest nejen rozvláčný, nýbrž v některých pádech i odporný pro několik stejných koncovek, na př. roku tisícího osmistého devadesátého čtvrtého. Mnohem lepší a více slovanský je způsob klásti řadovou číslovku až na konec, na př. roku tisíc osm set čtyřidevadesátého. Neopravujeme zbytečně živé mluvy a hledme si přesnosti její v jiných věcech.

Zmínka o některých českých nakladatelích, jak si počínají naproti literárním časopisům, otištěná v „Lit. Listech“ bez udání pramene, vynesla jim nelibost literárního oznamovatele, vydávaného pražskými knihkupci, a dle toho zřejmě tala do živého. Přestali jsme prozatím na všeobecné stížnosti; budou-li pp. nakladatelé, jichž se týká, chtít, podáme jim určité doklady a jména.

Zprávy.

Poutní kniha, obsahující poučení, modlitby a písně, vydána péčí „Cyrillo-Methodějského Dědictví“ v Brně za podíl 39. r. 1893. Hlavním úkolem jejím jest, zavésti poutní modlitby a písně, obsahem i slohem správné a vhodné, a tím vykořeniti to kramářské, zhusta pověrečné a nevkusné zboží, které se lidu o poutích často předfíkává. Úkolu tomu vyhoví „Poutní kniha“ plnou měrou, ujmou-li se jí povolání činitelé; a toho jest už na výsost potřeba. Objemná, velmi vkusně vypravená kniha (str. 892, cena 1 zl. 50 kr.) je sestavena velmi pečlivě; spolupracovníci vyhnuli se obojí krajnosti, vyloučiti vše dosavadní, a býti k tomu příliš povolní. Až vykoná tato kniha svoje poslání, bude zajisté příznivější chvíle, vynechati z ní i to, co méně vhodného z ohledu na zvyk ponecháno. Co do písní (počtem 299), upravil jich náš básník Fr. Kyselý 106, Fr. Klínkáš 70 a j.

Nový dějepis Moravy vydal nynější historiograf moravský Bretholz, bezpochyby aby pochybnou kvalifikaci svoji k nástupnictví Dudíkovu povýšil nade vši pochybnost. Proto také začal psáti dějiny od počátku, nikoli tam, kde Dudík přestal, neboť jeho zásady a směry jsou jiné, t. j. asi takové, jaké z Brna terrorisují český živel. Prof. Dr. Kameníček podrobil spis Bretholzův spravedlivé kritice (v „Časop. Mat. Mor.“ 1894, 1), již také o sobě vydal; je to práce pozoruhodná. Celkem pozorovati i dle toho velmi zajímavé konce,

ve kterých jsme se na Moravě octli naproti rokům padesátým a šedesátým, že ex officio, za naše peníze se nám hanobí naše minulost!

Matice Moravská měla 15. pros. m. r. 1802 členy. Na rok 1894. dostanou členové bez příplatku II. díl Bartošovy „Dialektologie“ s mapkou moravských nářečí (v ceně 6 zl.).

Družstvo „Vlast“ vykazuje koncem r. 1893. příjmů 42.313 zl. 96 kr., výdajů pak 21.672 zl. 31 $\frac{1}{2}$ kr.

Cena Náprstkova za r. 1893. dána M. A. Šimáčkovi dramatu „Jiný vzduch.“ „Svatobor“ vypisuje znova Náprstkovu cenu 300 zl. do 12. února 1894 na vážné drama z dějin nebo přítomnosti české neb na ušlechtilou veselohru neb na dramatický obraz současného života.

Museum, list českomoravských bohoslovců (r. 28.), vydává čestné svědectví našemu dorostu duchovnímu, jak v práci duševně tak také v obětovnosti hmotné. Naproti těm „akademikům“ zvláště, kteří lomozi proti theologii, je to významný a důstojný památník, volající každému z nich: hleďte si raději svého! Co do odebíraných časopisů zarazilo nás ve zprávě bohoslovců pražských, že náš mezi nimi není. Není o to, ale o to...

Levné svazky novel počalo vydávati nakladatelství F. Šimáčka čtyřikrát za měsíc po 10 kr. První svazek obsahuje novelly A. E. Poe. Jen bude-li lze tolik dobrého četiva vždycky zaplatiti!

Palestina („Palestýna“), nádherné obrázkové dílo, vydává se po sešitech třicetikrejcarových u E. Beauforta v Praze. Spisovatelem jest osvědčený cestopisec Fr. Klément (Quido Mansvet). Práce jeho jest důkladná i poutavá, liší se však od jiných poněkud tím, že nejví té piety ke „Svaté Zemi,“ které jsme uvykli, ačkoli není nešetrnou; jest ostatně pochopitelné, že na takových novomodních potulkách nynější poměry palestinské oné illusi nejsou právě nejpriznivější. Úprava tisková i obrázková jest opravdu nádherná.

Dějiny nové doby (od roku 1815.) vydává Dr. J. Kryštůfek v Praze u Bursíka a Kohouta; prozatím na dílo jen upozorňujeme.

Slovensko. Kalendářů slovenských, na rok 1894. vydaných, posuzují „Slov. Pohľady“ osm, z nichž dávají přednost „Slov. domovému kalendáři“ od Karla Salvy pro vlastenecký jeho ráz, jehož sice žádný z ostatních neuráží, ale méně pěstuje.

— **Tovaryšstvo**, sborník literárních prac v storočnú pamäť prvého „Učeného Slovenského Tovaryšstva“ vydává pomocí některých vlastenců Fr. Richard Oswald, známý vydavatel slovenských „Lit. Listů“ v Ružomberku. Dosud vydán pěkně upravený prvý svazek o 344 str. s obrázky.

Charvatsko. Známy realistický spisovatel a romanopisec charvatský *Eugenij Kumičić* svým dovedným perem napsal nový historický román „Urota Zrinsko-Frankopanska,“ v němž líčí nejzajímavější část charv. dějin „urotu“ — spiknutí bana Petra Zrinského a Krsta Frankopana, která skončila velmi smutně, na popravišti r. 1671. v Novém Vídeňském městě. Je to dílo pozoruhodné v současné literatuře charvatské. Ač „Urota“ jest dílem vynikajícím, přece pozorovati, že Kumičić nepohybuje se na půdě sobě obvyklé. — Na pole dramatické velmi šťastně vstoupil spisovatel *Dinko Polžeo* svým dramatem „Marija Stančevićeva.“ Předvádí v něm osudy dvou rodin, poctivého Charvata Stančeviče a podvodného Itala Skarponiho.

— *A. Trsić Pavičić* napsal veršovanou tragedii „*Ljutovit Posavski*“ v pěti jednáních. Děj čerpán z dějin charvatských. Líčí boje za jednotu a svobodu národa charvatského proti Frankům a Němcům.

— Dle zpráv charvatských listů vydá *Dr. A. Harambašić*, znamenitý básník, co nejdříve drama, jehož hrdinou jest poslední charv. král Petr Svačić.

— Romanopisec *Šandor Gjalski* dokončuje roman ze současného literárního života charvatského. Právě letos zahajuje desátý rok své spisovatelské činnosti.

J. Malota.

Rusko. V předešlé zprávě o ruské literatuře zmínili jsme se o oněch novellistických pracích, které vyšly samostatně. Ale kdo chce znáti povahu nejnovější literatury ruské, musí ji sledovati v časopisech, v nichž díla básnická i prosaická poprvé na svět vycházejí. Plody předních novellistů ruských vycházejí hlavně v měsíčnících, velkých či „tlustých“ žurnalech, jako jsou: „*Věstník Evropy*“ (red. M. Stasjulevič, vychází v Petrohradě, a předplácí se na něj do ciziny 19 rublů), „*Russkaja Mysl*“ (red. V. M. Lavrov, vychází v Moskvě, předplácí se 14 r.), „*Sěvernyj Věstník*“ (red. M. N. Albov, vychází v Petrohradě, předpl. 15 r.), „*Russkij Věstník*“ (red. po smrti Katkova F. N. Berg, vychází v Petrohradě, předpl. 17 r.), „*Russkoje Bogatstvo*“ (red. P. V. Bykov i S. J. Popov, vychází v Petrohradě, předpl. 12 r.), „*Mir Božij*“ (věnovaný hlavně dospělě mládeži, red. V. Ostrogorskij, vychází v Petrohradě, předpl. 10 r.) a „*Russkoje Obozrěnije*“ (vychází v Moskvě, předpl. 17 r.).

„*Věstník Evropy*“ v poslední době přinesl náčrtek *V. Mikuličův*: „*Mimočka otravilas.*“ Asi před 4 lety v témž časopise vyšel první náčrtek Mikuličův o Mimočce; v něm vylíčeno dětství, panenská léta i sňatek Mimočky. R. 1891. tamtéž vyšel druhý náčrtek, „*Mimočka na vodach*“ (M. v lázních), v němž se líčí další osud její. Již tyto dva náčrtky obrátily na sebe pozornost; v nich autor zdařile, živě, jasně, reliefně nakreslil typ Mimočky, velikosvětské damy, kukly velikosvětských salonův a plesových sálů. Vyhýčkaná, rozmazlená vychováním zrovna jako dítě nezná života, neschopná samostatného kroku, je stvořena jen k tomu, aby užívala života a ničeho sobě neodpírala v mezích světského tonu a služnosti. Ona nemůže existovat bez dvacetitisícového dýchodu mužova. Proto chtějí se provdati, učiniti tento osudný krok v životě každé ženy, určující další osud života jejího, nehledí na lásku, na charakter, přesvědčení, snahy, mravní pojmy, nýbrž ze spekulace hledí jen na kapsu jí souzeného. Souzen jí starší general, a Mimočka na radu rodičů beze všeho bere si ho za muže. Brzy však u obstarlého, nemilovaného manžela se nudí, schne, stává se nervosní, upadá do zádumčivosti. Doktorů posílají ji na Kavkaz do lázní, doufajíce, že jí pomohou ne tak lázně, jako nějaký roman milostný. A najednou tato maličká, vděkuplná, lehkomyšlná žena s ptačí hlavičkou i s ptačím srdcem opravdově se zamiluje, ale opuštěna mnoho duševně trpí a konečně se otráví. Autor čistě objektivně vylíčil mravně nepěkný duševní svět lehkomyšlných Mimoček; ale čtenář vida tyto mravně vychováním zmrzačené, skoro nepřítelny bytosti, necítí k nim odporu, nevole, nýbrž spíše jich lituje a soucitně sleduje za jejich osudem. Nakresliv určitě typ Mimočky autor v poslední, třetí části líčí hlavně onu společenskou třídu, v níž Mimočky žijí, třídu, kde skutečnými lidmi jmíni pouze ti, kteří čistě

se umývají, slušně a dle módy se odívají, dobře jedí, třídu, kde sedláky, dělníky a řemeslníky nemají za lidi, kde za jedinou důstojnou vědu má se věda něžné vášně, lásky, kde nic nedělají a jen se baví, třídu lidí duševně i mravně zpustlých, bahenní hnilobu. Náčrtky ty psány pěkným obrazným a originalním jazykem; kresba vyniká vypouklostí, živostí, svěžestí a jasností barev; rozvoj situací je nenucený, přirozený; postavy vynikají živostí, a zvláště zdařile vedle Mimočky nakreslena druhá hrdinka této třídy, Olga, žena vzdělaná, rozumná, energická, ale právě tak egoistická jako Mimočka, žena bez všílidského ideálu. Kromě jemné psychologické analýsy hlavní předností talentu Mikuličova jest originalní, silný a umělecký humor i jemný sarkasmus, s nímž autor pohlíží na své osoby a duševní svět jejich. Vůbec náčrtky ty čtou se velmi pěkně a jsou potěšitelným zjevem současné novellistiky. — Z ostatních novell „V. E.“ jmenujeme: „Gospodin Arskov“ od *Korabčevského*, „Bez mužej“ od *Vinické*, „Neobyknovenaja“ od *Sěverova* a dramatický obraz *V. Krylova* „V gluši Sibirji.“

„Sěvernyj Věstnik“ přinesl předně prostě a teple napsanou povídku „V slobodkě“ od *Olgy Šapirové*. Piják a šeredný tlučhuba Portnagin má rozumnou a pracovitou dceru Duňasu, která žije celou rodinu; Feđu, nadaného a sympathického bratříčka, dala do gymnasia k veliké zlosti celé vesnice. Časem zloba přestala, a vesnice vážila si svého gymnasisty. Feđa dobře se učí a ve šlechtěném zápalu představuje si již dobu, kdy otevře školu ve vsi. Najednou však ředitelství gymnasiijní oznámilo Duňasi, že Feđa není schopen, aby dále ve studiích pokračoval. Spolužák jeho prostřednictvím rodičů chce se ho ujati; ale opilý otec urážkami zasype syna, celá skoro vesnice zvedne se proti nešťastnému studentu, že lezl, kam nepatřil. Ubohý Feđa vezme si život, oběsí se. Těžko u srdce po přečtení této povídky. — Báječně plodný *Potapenko* uveřejnil v „S. V.“ novellu „Semejmaja istorija,“ sujetem i zámyslem pro autora dosti pozoruhodnou. Mladý student vypravuje tu historii, jež se stala mezi jeho rodiči. Rodiče jeho se dobrovolně rozešli, matka žije s přítelem otcovým, otec pak, jenž miluje a váží si dosud ženy, žije s herečkou. Jsouce ještě dosti poctivi a pořádní rozhodli se, že k vůli dětem se nerozjedou, že budou žít spolu a hrát před světem i dětmi dosti dvojsmyslnou, lživou úlohu šťastných manželův. Ale děti všecko pozorují: syn mění se v provinciálního halamu, aby nezůstal za jinými, dcera v lehkomyslnou slečnu. Idealista student, jenž si byl utvořil jakýsi ideal o životě rodinném, obviňuje nejprve otce, že porušil život rodinný, a udělá veřejný škandál, nepodav ruky milencovi matčinu, velmi řádnému člověku dle slov autorových. Matka jest uražena a opustí děti, dům. Dcera mění se ve vážnou dělnici myslí, gymnasista-halamu v pořádného člověka. Mladý student pozdě lituje, že z egoismu urazil matku, jejíž mileneček, vytýkáje studentovi nezkoušenost života, surově posmívá se jeho mladistvému idealismu, jeho nevinnosti a čistotě, jež prý vlastně jsou „nedostatky.“ „Nevinnost — je veliká nevědomost. Čistota — je tělesná i duševní nezralost. Na těchto vlastnostech sestrojil jste svůj životní ideal; ale ideal ten je křehký a při sebe menším styku s životem se rozbije. Žijte trochu a uvidíte, že člověk na každém kroku potřebuje shovívavosti a v této shovívavosti také záleží spravedlivost.“ „Ne čistoty třeba žádati od lidí,“ praví sám student, „nýbrž poctivosti.“ A tak Potapenko místo mladistvého

ideálu pravdivosti v životě, místo spravedlivosti vyslovuje za ideal shovívavost, zkušenost životním hnusem zmoudřelých starců, zavrhuje všeliké hnutí směrem k ideálu, nepravdu, lživost poměru mezi manžely vystavuje za poctivost. Tím Potapenko jeví se pravým zástupcem onoho mladého pokolení, jež zavrholo suchoparné idealy otcův a spokojilo se s nepěknou skutečností, v níž mu souzeno žíti. — Bezecná je novella *L. Gurevičova* „Poručeníje.“

„Russkaja Mysl“ otiskla v posledních sešitech *Potapenkovu* novellu „Na pensiju,“ cestopisné náčrtky *A. P. Čechova* „Ostrov Sachalin,“ povídku *J. A. Salova* „Mamzel“ a náčrtek *Z. N. Gippiusa* „Kostino mščenije.“

„Russkoje Bogatstvo“ přináší zajímavé náčrtky *D. N. Mamina-Sibirjaka*, nadepsané: „Dětskija těni.“ Mamin až dosud byl znám jako ethnograf-belletrista, jenž objektivně, chladně, přísně realisticky líčil život uralského obyvatelstva. Osoby jeho byly nakresleny tahy ostrými, vypouklými, ale ne dosti určitými; obrazy jeho byly živý, ale suchoparný. Po jemné psychické analýse nebylo u něho stopy. Vůbec Mamin podobal se spíše chladnému, lhostejnému ethnografu, bystrozrakému pozorovateli a nadanému vypravovateli hluboko promyšlených pozorování, než pravému umělci. Jen popisuje přírodu zauralského kraje autor povyšoval se ke skutečné poetické náladě, pathosu, nadšení. Teprve v poslední době umělecká, poetická jiskra jeho talentu jasněji zazářila v „Dětských stínech“ a „Noktjurnech,“ jež přináší „Russkija Vedomosti.“ „Dětské stíny“ vynikají prostotou námětů; před námi táhne se řada dětských stínů, zahubených krutostí života, i dospělých lidí, jejichž život zlomen těmito bledými dětskými stíny. Mamin kreslí nešťastný život ztracených dětí, hledí na něj s hlubokým zármutkem, nikoho neobviňuje, spíše všech lituje, a melancholickou náladu tu přenáší také na čtenáře. Obrázky Maminovy plny smutných tónů. — *N. Garin*, jenž r. 1892. tak šťastně vystoupil na pole literární v „R. Bogatstvu“ „Dětvím Těmovým,“ uveřejnil tamtéž r. 1893. „Gimnazisty,“ řadu črt ze života současného mladého pokolení; jeho gymnasté jsou osmnáctiletí mladíci. Je tu mnoho pěkných, teple napsaných stránek, ale také dosti mnoho bledého, nedodělaného, neurčitého, podobně jako neurčité nálada nynějších mladíků s jejich neurčitě idealistickým humanismem, s idealem, který nemá určité a konkrétní formy. Těžko určit, co bude z takových mladíkův. — O romaně *P. Zasodimského* „Grěch,“ jenž prvotně vyšel v „R. Bogatstvu,“ zmínili jsme se předešle. Upozorníme ještě na povídku *Julie Besrodné* „V izbě,“ „Mečtateli“ *N. Zlatovratského* a „Derevenskij eskiz“ *Iv. Bunina*; je to náčrtek z venkovského života lidu.

Z belletristických děl „Rusského Obozrěnija“ jmenujeme: „Zlyje vichri“ *Vs. Solovjeva*, „Chudožnik Bezpalov i notarius Podleščikov“ *Averkieva* a „V tiši“ *A. Sterna*.

V „Miru Božím“ táhl se do nekonečna nudný roman *D. N. Mamina-Sibirjaka* „Vesennija grozy.“ A. Vrzal.

Provence. O moderní Provenci ví se dosud pramálo, mimo *J. Vrchlického* a *A. Zieglera* ve Vidni a referenta není nikoho, kdo by v té věci vůbec v Rakousku pracoval, o provençalštině mluví se naprosto nesprávně jako o dialektu frančtiny (!) a mnozí znají pouze něco o středověkých troubadourech, moderní

snahy a práce felibrův úplně ignorující. Vždyť E. Portal ve přítomném díle sám vyznává, že r. 1889. své „Appunti letterari“ (studii o troubadourech) ukončil úpadkem poesie troubadourské, nevěda o současné kvetoucí poesii felibrů! Řeč, zvaná „langue d'oc“ aneb provençalština v širším smyslu, jest řeč samostatná, sesterská frančtině, tak jako katalánština jest řečí samostatnou, španělštině příbuznou, ale nikoli nářečím kastilštiny. Ernest Legouvé mluvě v sezení Akademie 3. června 1884 o Mistralovi, praví: Vytýká se provençalštině: „le provençal n'est pas une langue, c'est un patois“ a odpovídá na tuto výtku: „non c'est une langue d'ancêtre, la langue d'oc et la langue d'oïl sont deux soeurs, et si la seconde a eu l'honneur de devenir l'idiome national, la première a brillé pendant plusieurs siècles d'un éclat incomparable, elle a inspiré des chefs-d'oeuvre immortels —“ Frančtina i provençalština jsou sice dcery latiny, ale obě povstaly přece jen podstatně z prvků jiných a hned z počátku žily vedle sebe jako dvě řeči sesterské, ano provençalština měla dříve než frančtina svou kvetoucí literaturu a stala se „řečí básníků.“ Válkami albigenanskými, úpadkem poesie troubadourské a násilným centralismem francouzským poklesla provençalština a po mnoho věků živořila jen v lidu, jsouc považována Francouzy za pouhé patois, avšak v našem století obrody tolika literatur národních povstala i provençalština k novému životu. Dnes mluví řečí tou více než deset milionů lidí od řeky Loiry až k moři Středomořímu. Mistral ve svém ohromném slovníku „Tresor dóu Felibrige“ uvádí sedm nářečí řeči této: provenčalské, languedocké, aquitanské, auverňatské, gaskoňské, limusinské a daufinské. Nářečí provenčalské nejspíšeji mluví se v poříčí Rhony a v Avignonu; toto nářečí povýšil F. Mistral a přední felibrové Aubanel, Roumanille, Gras a j. na řeč spisovnou a Mistral svými velkými básněmi epickými („Mirèio“, „Calendau“, „Nerto“) vybrousil ji na řeč klasickou. Neznám melodičtější, ohebnější a bohatější řeči romanské nad řeč Mistralovu. A proto nemohu schváliti úsilí mnohých felibrů, kteří píší v podřečích nepatrných visek pyrenejských z ješitné marnivosti podati něco nového. Řeč Mistralova, které rozumí od Loiry až k moři každý, měla by se přijati konečně ode všech felibrů za řeč jedinou spisovnou, a to tím spíše. Ježto nejkrásnější díla moderní poesie provenčalské psaná jsou v řeči té a vydala se již dávno na okružní cestu po světových literaturách. (Referent chystá do tisku velkou 12zpěvovou idyllu Mistralovu „Mirèio.“) Hnutí novoprovenčalské zasloužilo by zvláštního pojednání, a bude-li čtenářům milo, referent v listě tomto šířeji o něm promluví; prozatím upozorňuje na svou podrobnou studii o zakladateli moderní poesie provenčalské J. Roumanillovi v „Obzoru“ r. 1891. Dílo Portalovo vyčerpává veškerý rozsah nynější literatury provenčalské a také charakteristicky v přidaném květořadu čelné felibry uvádí. Jednu velikou vadu však Portalovi vytknouti musím, je to úplné pominutí kněze básníka Simeona Lamberta. Nesouhlasím sice po bedlivém studiu nynějšího stavu poesie provenčalské s kritikem Kreitenem S. J., který r. 1875. ve „Stimmen aus Maria-Laach“ Lamberta za prvního básníka Provence vyhláší, tím Lambert ani tehdy nebyl, ale stavím jej hned vedle Mistrala a Aubanela; básníkem větším než Roumanille Lambert jistě jest. (Viz o něm stať naši v bohoslav. časopise „Museum“ r. 1892.) Portal nepominul Lamberta schválně, stało se to asi tím, že jediné dílo Lambertovo „Betelén“ vyšlo po jeho smrti († 27. máje 1868)

pěci hraběnky de Forbin a jesuity P. Gabriela Bouffiera, ale Portal měl dílo také ceny a váhy znát! „Betelén“ jest cyklická báseň opěvující mládí Spasitelovo slohem nadšeným, prorockým; mnohá čísla jsou hodna básníků jako jsou Dante a Verdaguer. Koho by věc zajímala, toho odkazují na Kreitenův výbor z básně té.¹⁾ Zcela pochopitelně nalezla kniha Portalova velikého ohlasu v Provinci a chystá se právě její francouzský překlad. Úprava knihy jest velice slušná. — „La littérature roumaine“ jest nevelká práce bibliografická, poskytující pěkný přehled po současné literatuře rumunské. Portal byl přirozeně ke studiu této literatury veden sympathiemi, které chovají Rumuni ku Provençalům; královna rumunská Carmen Sylva, jmenovaná od felibrů „mestréso en gai sabé“ (t. j. mistrýni umění básnického; gai sabé = veselá věda), jest v neustálém styku s felibry a vyslanec rumunský, básník Basili Alecsandri při básnickém zápasu, který pořádala Academia felibrenca r. 1878. v Montpellieru, obdržel prvou cenu za skladby svoje. — „Prouvensio e versio un prouvençalo“ jest malá knížka původních básní provençalských, k nimž autor přidal překlady z Petrarky (XI. canzona) a ze Zoly (některá místa z „La faute de l'abbé Mouret“). — „Intermezzo poetico“ jsou původní básně, ponejvíce sonety a parafrase básní Alecsandrových a jiných felibrů.

S. Bouška.

Italie. „Per l'amore“ zove se sbírka črt a novell *A. Sorvilla*. Podkladem všech je láska, jak už nápis napovídá, a to kromě dvou, ve všech láska nešťastná, ba tragická. Autorovi upříti se nedá jistá dovednost a zručnost slohová, zvláště popisy okolí jsou zrovna živé, odkoukané, ale ne tak se věc má co do pojmání života; charaktery jeho osob jsou příliš manýrované podány, jest viděti, že spisovateli nedostává se potřebné ještě zkušenosti a osobního vnímání.

— „Ore allegre“ jsou črtý, povídečky, nové vydání starých a známých už věcí od *G. Petraie*, a k tomu obscenních.

— „F. K. 32. Ferma in posta.“ Je to řada hrozných a zvláštních dobrodružství, jež začínají vraždou a probíhají krádeží, loupeží atd., záměnou osob a mrtvol. Je to roman bez ceny umělecké ze života soudního vzatý. Autor *Luigi Pavia*.

— „I drammi della miseria“ zove se roman *Marca Lanzy*, pravil jsem roman, ale je to spíše polemická práce proti obchodu s bílými otroky, co tím myslím, snad uhádne čtenář. Umělecké ceny práce ta nemá žádné.

— Za to „Casi da novelle“ jsou pěknými, moderními imitacemi staroitalských povídek. Kdyby však poslední ze šesti povídek autor, *Manfredo Vanni*, byl potlačil, nebyl by čtenáře o mnoho připravil.

— „Gli amanti“ sluje sbírka pastelů *M. Seraové*, počtem třinácti. Pastelové kresby nevylučují, ba přímo vyžadují jisté manýrovanosti; elegance a jistá sytost barev jsou charakteristikou takových obrázků, ale Seraová zase až příliš mnoho podrobností, impressí a jiných kudrlinek do těch obrázků nanesla, až to skoro unavuje (srv. „Poslední list“).

— „Pipa e boccale“ jest sbírka velmi pěkně psaných, ale fantastických — což jediné lze jim vytýkati — povídek *S. Di Giacomu*.

¹⁾ „Bethlehem.“ Aus den neuprovenzalischen Weihnachtsliedern des Pfarrers Lambert. Ausgewählt und frei übertragen durch W. Kreilen S. J. Vyšlo u Herdra 1882.

— „High-life“ jest sbírka sedmi povídek *A. Fallanca*, již spisovatel sám pojmenoval „světskými pastely.“ Inu Bourget zavedl modu pastelovou, a teď kde kdo oběti té modě přináší. Ale rovněž Fallanca, jako svrchu dotčená Seraová, zapomněl, že u pastelu hlavní věcí jest forma. A forma Fallancových pastelů, nemluvě ani o jiném, postrádá všech vlastností k takovým obrázkům potřebných.

A. Koudelka.

Francie. V „*L'Astre noiru*“ snaží se *L. A. Daudet* sloučiti skutečnost s fantasií, vědu s utopií, drama s komedií, ale povedlo se mu to jen částečně. Osoby jeho zůstávají abstrakcemi a není mezi jejich řeči a skutky žádné úměrnosti. Děj se rozvíjí až s těžkopádnou zdlouhavostí a nudností následkem zvláštního slohu. „Černá hvězda“ jest zosobněním egoismu genia, jenž mní, že sám sobě dostačí, když se povznese nad všechny společenské a obvyklé svazky a řády. Moralka by byla asi tato: genius bez srdce jest plamen, jenž svítí, ale nehoří. V romanu je mnoho osobních narážek. Roman končí hrozně efektní kapitolou: ve Francii povstane nový Napoleon, porazí Německo, zmocní se knížectví Senesteského, obnoví císařství, zcentralisuje Francii a jmenuje generalissimem knížete Tronquina a vládcem slavného Malauvea — dvě hvězdy, jednu strategickou a druhou vědeckou. A tak mění se filosof svobody ve filosofa tyranství!

— „*La tourmente*,“ roman *P. Margueritte*a, jest psychologickou prací, až příliš psychologickou, řešící oblíbené thema: adulteria. Začíná to stálé pytvání srdce cizího dle našeho unavovati.

A. Koudelka.

Anglie. *Mrs. W. K. Cliffordová* vydala souborně své povídky, dříve v magazínech uveřejňované, pod názvem „*The last touches and other stories*“; převládající ton v nich jest vážný, ba poněkud zádumčivý, náměty jednotlivých povídek vzaty jsou většinou ze skutečného života.

— „*A Girl with no name*“ jest vypravování brdinky, jež sama ostavena byvši musila si posice v tomto světě vydobyti. Co vystála a jak konečně snaha její úspěchem korunována byla, má sloužiti za povzbuzení mladým čtenářkám. Spisovatelky jméno: *Judith Hathawayová*.

— „*Stories from Black and White*“ zove se sbírka prací ilustrovaných od osmi autorů, mezi nimiž jsou Clarke Russell, T. Hardy a Mrs. Oliphant. Nejlepší jest povídka Hardyova „*To please his wife*.“

— *A. K. Greenova* povídka poslední „*Marked, Personal*“ vyznačuje se taktéž charakteristickou známkou téhož spisovatele, t. j. tajemnůstkářstvím a sensačností. „*Marked, Personal*“ jest dareba, jenž má v rukou tajemství, jímž může každou chvíli mnoho životů zničiti, ale když se konečně objeví, t. j. když zvědavost naše nanejvýše byla napjata, nedělá na nás tak hrozného dojmu.

— „*Doctor Quixote*“ jest jakási melodramatická povídka o muži, jenž vše, svou lásku, své vyhlídky, své štěstí obětuje, aby jiným život snesitelnějším a snazším učinil. Trochu „nadlidský“ hrdina. Hrdinka, romantická dívka, už jest přirozenější, ač vůbec povahokresba není právě silnou stránkou neznámého spisovatele. Obětuje příliš mnoho své snaze ukázati, jak šlechtná povaha na okolí působí. — *M. B. Cross* podává ve svém trojsvazkovém romaně (31 sh. 6 d.) „*The Saffron Robe*“ evoluci, jak by někteří řekli, lásky nebo duše (podle jiných) mladé nevinné dívky. Práce oplývá pěkným líčením domácího života, a lze ji směle dáti každé dívce do ruky.

— *Justina Mc Carthyho* povídka „The Dictator“ podává zkušenosti diktatora ve vyhnanství. Hrdina, dobrodružný Angličan, spravoval kdysi osudy jihoamerické republiky Glorie. Když nás spisovatel seznamuje, činí to v Loudýně, kamž se po vyhnání svém byl utekl. Ale netrvá to dlouho, reakcionářská a nevlástenická vláda jest svržena, a náš hrdina vrací se do své milé Glorie i se ženuškou.

— „The Personal History of Jim Duncan“ *J. Penningtona Marshdena* má potud jakýsi význam pro čtenáře, který se probere těmi třemi svazky jalových pleskaček, že ho seznamuje s vězením pro dlužníky v Nov. Yorku a s jednotlivými případy, pro které ten aneb onen se tam dostal. Jiný spisovatel americký, P. Kennan, vylíčil vězení sibiřská a krutost Rusův, ale páni Yankeeové by měli napřed doma zamést, neboť soudě z výňatků z Marshdenovy povídky, zakládá-li se na pravdě a skutečnosti, nevypadá to v jejich žalářích pro dlužníky mnohem skvěleji, nežli na Sibiři.

— „Steadfast“ jest práce neobyčejně zajímavá, a to tím více, že jednající osoby, aspoň hrdina, jak spisovatelka *R. Terry Cookeová* v předmluvě ujišťuje, historickými osobami jsou. Děj zkrátka je tento: Philemon Hall, vrátiv se po dokonaných studiích bohovědeckých, nalezá svou nevěstu, s níž se byl před odchodem zasnoubil, jako mrzáčka Co tu dělají? Svědomí mu velí, aby ji za což pojal a pokud možná její postavení zpříjemnil. A to také učiní. Ale této jedné oběti není dosti. Churavou ženu jeho navštěvuje Esther Dennisová, pravý opak nemocné. Ký div, že častým stýkáním zahoří k ní srdce pastorovo láskou, a když mu první žena umře, pojímá ji za což, ač Esther zatím udržovala poměr se sobeckým mužem, jenž nabaživ se jí, odkopává ji, tak že vlastně pastor Ph. Hall koná skutek milosrdný. Vadou povídky jest jakási nepevná charakteristika vedlejších osob, jež spisovatelka tu a tam příliš a zbytečně postrkuje do popředí. Dvojím způsobem lze v povídce líčiti historický charakter, přímým a nepřímým. Při onom hlavní osoba vystupuje stále do popředí, vyjadřuje se a čtenářům představuje slovy a skutky, chor, jenž chválu neb ocenění zásluh jeho píše, zaujímá vedlejší postavení. Tohoto způsobu lepší spisovatelé méně užívají. Nepřímá metoda užívá nominalního hrdiny, jenž není čelní povahou povídky, ale jenž na ni stále poukazuje, jsa nosič její, hrdina knihy, vystupuje jen v neobyčejných okolnostech. Jeho vystoupení jest zrovna takové váhy, jako návštěva králova nebo jako v řeckých legendách sestoupení na zemi některého z bohů. Deputovaný hrdina, jenž nese břímě dne a horka, slouží za reflektora skvělých vlastností muže, jenž jest větší než on. — Tohoto způsobu užila také *Edna Lygallová* ve své historické povídce „To Right the Wrong.“ v němž seznamuje čtenáře své s osobností Johna Hampdena (srv. loňské „Květy“; překlad Váňův), konstitučního reformatora 17. století.

— „Can this be Love?“ (Může to být láska?), poslední povídka *Mrs. Parrové*, vyniká sice nad prostřednost, ale co do charakteristiky jednajících osob zůstává za dřívějšími jejími pracemi.

— Pěknou sbírku rozličných povídek pro hochy vydal *Alfred Miles* pod názvem „Fifty-two Stories for Boyhood and Youth.“ Rozdělena jest kniha v sekce, dle toho, kde a za jakých okolností hrdinové vystupují; tak jedna sekce zove se „Hoši po škole“, druhá „Hoši na palubě“ a pod.

— „The Angel of the Revolution“ jest, jak udává titulní list, „povídku budoucích hrůz,“ které na svět přijdou, a tož od socialistů. Pohlížíme-li na povídku tu se stanoviska překonaného už „Pohledu do budoucího ráje“ od Bellamyho, potom dlužno nám vyznati, že za ním pokulhává; hledíme-li však na ni jako na výtvar fantastických povídek J. Verneových, možno říci, že je napínavostí ještě překonává. Spisovatel *Mr. Griffiths* obral si za thema světovou revoluci a federaci evropských a mimoevropských krajin, v nichž se anglicky mluví, již k místu přivodí muž, jenž byl svého času obětí ruského tyranství. Nápomocným v díle tom je mu vynálezce vzdušné lodi. Pomocí těchto lodí podaří se anarchistům povaliti všechny monarchie a vládní soustavy a zavésti na místě jejich všeobecnou a jednoduchou formu existenční, z níž kromě jiných věcí války a břemena spojená s vydržováním stálého vojska jsou odstraněny. (Mimochodem podotýkáme, že v povídce té ruský car jest do Sibíře jako sprostý vězeň exportován!) „Andělem“ revoluce jest dcera náčelníka „terroristů,“ jež, prosím, vlastní rukou odpravuje zrádného ženicha a manžela. Kdo jest milovníkem napínavého čtení, voici un livre de cette sorte!

— „Hartman the Anarchist“ jest povídka podobná předešlé, jen že její hrdina spisovatele *Douglasa Fawcetta* jest sprostšího a hrubozrnějšího kalibru, neboť ničí a pálí všechno šmahem za tím účelem, aby učinil z naší polokoule takový chaos, jaký tu byl před stvořením.

— „Barabbas“ zove se povídka (3 sv.) *Marie Corelliové*, jež zaujímá jedno z čestnějších míst mezi anglickými spisovateli. Děj otáčí se kolem postavy známého z Písma sv. lotra Barabáše. Spisovatelka předvádí nám jej předem v scéně soudní u Piláta, potom jako diváka na hoře Kalvarské, dále jako strážného hrobu Kristova, jako svědka zjevení se Pána Matí Majdaleně a zjevení se Mistra v domku nazaretském. Barabáš poznává, že „Nazarejský“ není obyčejný člověk, ale pochybnosti jeho rozptylují se jen pozvolna. Konečně však umírá jako „věřící.“ To by byl zkrátka načrtnutý děj, ale ptáme se, dovoleno-li spisovateli takovým způsobem falšovati historii a k tomu historii Písma sv., jak to činí spisovatelka. Předně spisovatelka mluví o zjeveních Krista Pána po jeho zmrtvýchvstání, o nichž v Písmě sv. nikde zmínky, za druhé, kdo jí řekl, že Barabáš miloval sestru Jidáše Iškariotského, Judithu, a že Barabáš byl tím ďáblem, jenž Jidášovi vnukl — ze sobeckých důvodů — zraditi Mistra, a kde čerpala zprávu, že „mystická“ povaha, vystupující v romanu pode jménem Melchiora, je táž osoba s oním králem od východu, jenž se přišel poklonit Pánu; a mnoho jiných ještě nesprávností vyskytá se v romanu a „fikci“ nemístných.

— *Walter Besant* také svým romanem (3 sv.) „The Rebel Queen“ slávy své nerozmnožil. Tendence jeho jest dokázati, že láska jest mocnější nežli logika. A potom moralka díla dokazována na židovské moudrosti a ctnosti!

A. Koudelka.

V posudku o díle Draperově (1894 str. 15. tohoto časopisu) vyslovena domněnka, není-li spolupracovník *G. M.*, v české předmluvě jmenovaný, prof. Dr. T. G. Masaryk. Tento oznamuje redakci listkem ze dne 15. ledna, že on tím *G. M.* nikterak není. Protož mylný dohad onen milerádi odvoláváme.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 3.

Několik poznámek o naší literatuře pedagogické.

Píše Jan Funtídek. (O.)

Mám za to, že by opravdu stálo za to, uvažovati podrobněji o samostatnosti naší literatury pedagogické. Předně bylo by vymeziti, pokud by se v poměrech nejpriznivějších tato samostatnost udržeti dala, pak teprve ustanoviti příznaky, aby dle nich bylo patrno, pokud se naše literatura pedagogická nesamostatnou jeví. Nemoha se tu do podrobností pouštěti, dotýkám se jen jediné otázky: Zdali totiž časové proudy vůbec, politické proudy zvlášť, potom které z nich a kterou měrou na naši literaturu pedagogickou působí? Že působí, jest jisto, a také těžko působení to zameziti. Jiná jest, pokud působení to jest — prospěšno. Tu tyto proudy již různíme na prospěšné a — škodlivé. Přirovnal bych je ke proudům ovzdušným — na strom, na osení působícím, je rozvlňujícím. Kdežto některé větry na rostlinstvo blahodárně působí, jsou mu jiné — záhubou. Tolik je však jisto, že každý prudší vítr je — na škodu. Proto jest žádoucí, aby jak škola, tak literatura školská všech prudkých nárazů, budovou od základův otrásajících, byla ušetřena.

Tím však nebudiž nikterak řečeno, že by měla literatura pedagog. státi jako sloup na břehu řeky — času neodolatelně dále se valícího — majíc oči zavázané, uši ucpané, ruce a nohy spoutané. Jako škola sama, tak i literatura pedagogická — vychovávající pro život, a to při nejmenším pro — zítřek, z pravidla pro řadu budoucích let — musejí naopak státi u oné řeky na místě povýšeném, pozorující zbystřenými smysly, kam — řeka míří, kam teče — Je-li pak pravda, že nevychovávané pro — minulost, je-li dále pravda, že na základě kratinké přítomnosti budujeme budoucnost, pak je nezbytně třeba, aby také literatura pedagogická pilný zřetel měla ke všemu, co se děje v přítomnosti, a na základě všestranného rozhledu, aby samostatně s opatrností a prozíravostí téměř počtářskou pohlížela k věcem, které přijíti mají... Požadavek tento je veliký, splnění jej cele a plně je lidem nemožno; však u věcech velikých opravdová vůle jest už mnoho! Hleďme proto vpřed, abychom alespoň jako vůdce vlaku viděli případné nebezpečí včas! Vyhovuje-li naše literatura pedagogická tomuto požadavku? Skrovnou měrou! Proč? Předně proto, že Komenských rodí se málo, podruhé proto,

že u nás mužové na výši vědy i doby stojící, poměrně málo pedagogické literatury se věnují, potřeby, že učitelstvu neposkytuje se dosti příležitosti k příslušným studiím, počtvrté, že tu samočinnost učitelstva není přiměřeně veliká — a to vše řečeno nehledíc k četným umělým, úmyslným překážkám. Kladu zde zvláštní váhu na dotčenou samočinnost. Této se tu otvírá rozsáhlé pole činnosti! Bude tu třeba uvést v souvislost příčinnou 1. rodinný život a vychovatelství, 2. náboženský život a vychovatelství, 3. národní život, 4. hospodářské poměry, 5. státní poměry, 6. zdravotní, 7. společenské („socialní“) atd.

Každý ten úkol bude pozměněn a doplněn zřetelem ke všem naznačeným poměrům v zemích našich! Otázky ty čekají podrobného vědeckého rozboru. V. Prausek namítl asi před 10 lety v hovoru otázku: „Jak bys ty, učiteli, otče, vychovával a vyučoval syna svého, kdybys se s ním ocnul beze všech knih a pomůcek — na měsíci?“ (Měl tedy Čechův p. Brouček svého předchůdce!) Co otázkou mínil, naznačeno proloženým tiskem. Jen bych si dovolil doložit, že naše pedagogická literatura je nejednou zrovna fantasticky psána jako methodický návod, jak žít — na měsíci — tak že je často ještě méně pravděpodobnou než výlet páňe Broučkův na měsíc! Jen aby procitnutí naše bylo — příjemnější. Proto jako naši zahradníci nepíší si návodu, jak by se dala pěstovati jablona — v Australii, nedím na měsíci, nýbrž určitě jen pro naše podnebí, v našich poměrech, tak ať činí i naši pedagogičtí spisovatelé naproti našim domácím daným poměrům!

A tak samostatná samočinnost naše budiž také — samorostlou!

Tím však nebudiž řečeno, že by takto samorostlost vylučovala ušlechťování cizími rouby — ač jsou-li vzácnější našich domácích, a nad to — ujmou-li se a osvědčí-li se. To jest: Nechceme nijak vyloučiti studium cizích literatur pedagogických, ba doporučujeme je, aby se dalo ještě hojnější měrou než dosud, ale i důkladněji, i všestranněji, i soustavněji.

Budeme však do češtiny překládati spisy jen skutečně vynikající a pokud se pro naše poměry a pro jich zlepšení hodí. „Ústřední“ spolky učitelské by měly v této příčině míti odbor znalecký, který by výtečné spisy cizí vyhledával, zkoumal, přeložiti a zpracovati dával, aby se nedělo vše maně, nahodile — jako dosud. Ve většině činnosti mimoškolní jeví se téměř naprostá — nahodilost.

Ještě slovo k naznačené naší domácí české samorostlé pedagogice. Vážné práce toho oboru již máme jednak v samostatných knihách, jednak ve článcích. Upozorňuji, že ideu tuto zrodila Morava, na Moravě Olomouc (zvláště zvěčnělý, nezapomenutelný professor Jan Havelka), a že v Brně zvláště František Bartoš, insp. Macháček a Vorel vzácné a pozoruhodné práce toho druhu vykonali. Jest však žádoucí, aby nám povolané péro napsalo předem, jak náš lid český v různých krajích osedlý skutečně děti své vychovává (se všemi přednostmi i vadami), jaký ideal, jakou soustavu vychovávací si lid vytvořil

ve svých příslovích, pořekadlech, pověrách, obyčejích, písničkách, pohádkách, kroji, výšivkách, řemeslech, hospodářství. Také sbírka — lépe řečeno výběr — dotýčených soudních přelíčení, pokud se v nich způsob „vychování“ lidového u nás obráží, byla by na místě. A na tomto podkladě bylo by možno postavit samostatnou pedagogiku, jak náš český lid vychováván býti má, čeho se tu třeba stříci, co třeba zachovati, co lze zdokonaliti, a ke každému tomu úkolu vyhledávati příhodné cesty a prostředky. Toť hle opět veliký úkol, a jest nejvyšší čas, aby byl už vykonán. Zatím tu doporučiti třeba hojně podrobných monografií. Radíme, aby každý náš spolek učitelský, aby každý časopis učitelský ročně alespoň některou část této úlohy pracoval. A to tím více, jelikož úkol ten přirozeně souvisí s novějším rouchem národopisným.

Končím úvahu svou poznámkou, že literatura pedagogická není psána jen pro — učitelstvo, nýbrž že je povinností všech, jimž na dobrém vychování mládeže záleží, — a záležitosti má — tedy na předním místě povinností rodičů, dále školských samosprávních úřadů (místních školních rad), kněží, poslanců i — politických časopisův, aby literatuře pedagogické přiměřenou věnovali pozornost.

Rozbor básně Svätopluka Čecha: „Hanuman.“

Napsal *Leander Čech*.

III. Obsah básně.

Obsah básně Čechovy „Hanuman“ jest čtenářům těchto listů zajisté tak znám, že delšího souvislého vypravování jeho nebude potřeba. Shrňme jej tedy co nejstručněji.

Básník rozdělil obsáhlou báseň svoji v deset nestejných oddílů (zpěvů). Z nich první a desátý, majíce se k ostatní básni jako proslav a doslov (prolog a epilog), jsou právě vzhledem k otázce, o kterou tu jde, nejdůležitější, a bude se nám jimi později důkladně obírat; poněvadž s dějem, který se v básni vypravuje, nesouvisejí, prozatímni pominutí toto není na závadu.

Děj vlastní se počíná zpěvem druhým a končí devátým. Obsah těchto zpěvů shrňme v tento přehled.

II. zpěv. Ličení rozvalin indického města v pralese, bydliště potomků posvátných opic kdysi zde chovaných. Zastřelení matky ošetřující posledního Hanumana a odvěčení Hanumana na koráb.

III. zpěv. Život Hanumanův na lodi za jízdy do Evropy, cvičení jeho v různých kejklich a poklonách. Přistání v anglickém městě přístavním, poslední krásný sen Hanumanův o vlasti. Umělecká pout po Evropě. Hanuman octne se s námořníkem na lodi, která pluje do Indie; podnik genialního impressaria. Plavba do Indie. Bouře, ztroskotání korábu, zachránění Hanumanovo.

IV. zpěv. Líčení pralesa za probouzejícího se rána. Valný sněm opic Hanumanem svolaný: líčení sněmoviště, řeč Hanumanova, v níž oznamuje velkou svoji ideu a první tři počátky opravné činnosti, odpor Vindragupty, replika králova, námitka Bhandragurova, oznámení krále o ztroskotání lodi. Hupy, přemety a skoky opů ku břehu.

V. zpěv. Líčení krásy břehů mořských. Příchod opic a divý jich rej na břehu. Opičí most k lodnímu vraku, z něhož se vynášejí po mostě všechny předměty. Příchod krále, který rozkazuje, aby vše bylo dopraveno do jeho lesní državy.

VI. zpěv. Nový život v opičím státě. Život a zařízení královo (palác, park, hostiny). Konstituce ve státě opičím. Různí stavové tohoto státu vesměs tak si počínající jako ve státech evropských. Umění a společenský život.

VII. zpěv. Znepokojování opic od papoušků. Vznikání nespokojenosti a vypuknutí revoluce. Vojenská výprava Hanumanova proti vzbouřencům: líčení vojska, nesnáze pochodu, odpolední odpočinek, noční výprava trojím proudem, obléhání nepřátel, první ústup, pokárání Bhandragury, velkodušnost Hanumanova, odmítání Vindraguptovo, zjevení tygra, odhazování zbraně a vyšplhání na stromy, vítězství královo, slavnostní vjezd do králova sídla.

VIII. zpěv. Zadumaný Hanuman svolává nový valný sněm a oznamuje, že jest odhodlán podniknouti do Evropy velkolepou výpravu, aby zjevil světu opičí svou državu a hlavně, aby vyhledal si sličnou choť; vypočítává zároveň všechn prospěch, jež z této výpravy opice budou mít, a těší se na slavné přivítání.

IX. zpěv. Zajetí krále a jeho komonstva zvěrokupcem Hagenbeckem, jenž zavřev je do klecí, přivezl je do Evropy a rozprodal k nejrozmanitějším účelům. Konec vzdělanostních snah v opičím státě.

Nejnápadnější vlastnosti naší básně jsou, že se v ní vypravuje jistý děj a že nositeli děje toho jsou zvířata; odtud dostalo se jí pojmenování epos zvířecký. Ale oboje věci vyžadují bedlivější úvahy. Epos zvířecký jak se vyvinul v národním podání francouzském a německém byl čistě komický; předváděl totiž vady, převrácenosti a nedostatky lidské tak, že je učinil vlastnostmi zvířat, čímž daleko snadněji vyloučila se veškerá soustrast, jakož i mravní zodpovědnost. „Všude“ — praví Baumgart (*Handbuch der Poetik* str. 171.) — „v básnictví zvířecím jest živel epický, vlastní jeho síla, v opačném poměru se živlem poučným a satirickým. V plné svěžesti a epické šíři, ve své celé původní naivnosti a předmětné určitosti vyvíjela se ve středověku báje zvířecí, především v našem německém „Reineke“; satira sem vnikla jen měrou skrovnou a úplně episodicky.“ Německé epos zvířecí jest obrazem života lidského té doby, kdy epos ono se vytvářelo. Klesala doba romantického rytířství. Zvrhnutí a rozpadání společnosti rytířské, úpadek feudální monarchie a pokaženost hierarchie, což znáhajícím se duchem občanským provázáno bylo potupou a nenávistí, roznítily ducha v pravdě básnického k nejzdařilejšímu výtvaru epické poesie: oddav se s moudrým uměleckým obmezením

úplně epickému rázu pověsti a určuje své vypravování pouze jednotou zvoleného děje, učinil uměleckým dílem nejvyššího, čistě komického účinku své vypravování o činech, nesnázích a konečném triumfu lstivého a nesvědomitého Lišáka za časů jak násilné tak slabé despotie krále Nobela, kdy surově i drsně si počínají jeho loupežníci vasallové za hladké a ochotné assistance duchovních hodnostářův i služebníků. Žádná tendence ze zevnějška vložená neruší postupu jednotně se vyvíjejícího děje, nikde satira nepřerušuje epického zájmu, nikdy na místo nezkalené radosti z věci se odehrávajících a jich čistě komiky nenastupuje trpkost a rozhořčenost nebo vážné přesvědčení strannických bojů. (Baumgart, tamtéž str. 313. a 314.) I Goethe, který látku tuto zpracoval v uměleckém svém známém eposu zvířeckém, setrval při čistě komice předváděných dějův a událostí; vady, pošetilosti a převrácenosti jednotlivých stavů nepřekročují okruhu komického, a jen dívajícím se na poměry tyto okem doby nynější by věci některé se mohly zdátí upřílišenými. Čistá komičnost jest tedy znakem eposu zvířeckého a bájí zvířeckých. Samy naše české báje zvířecké jak se zachovaly v písních národních neb i ve známé jediné bajce „Džbán a liška“ dokazují tento čistě komický ráz a účinek bájí zvířeckých, jak jej také velmi dobře vystihl Fr. L. Čelakovský ve své básni: „Veliký trh ptačí.“

Jest ovšem pravda: jakmile zvířata začala býti nositeli děje v básních umělých, vše se rázem mění. Vniká živel allegorický, satirický, často i poučný, tak že mnohdy epické vypravování a epický děj bývá úplně zatlačen didakticko-satirickým příměskem. Nelze-li na př. již naše básně: „Nová rada“ nebo „Rada zvířat“ počítati k čistému eposu zvířeckému, tím méně ještě v umělých německých nápodobeninách šestnáctého století, na př. v básních Spangenbergových neb Rollenhagenových.

Jest ostatně zajímavé, že epos zvířecký národní jest vlastně jediným čistě komickým eposem. „Komický epos jest zakrnělou větví na stromu poesie,“ praví dobře Baumgart. (Tamtéž str. 328.) To, co se vydává za eposy komické, jest buď rázu parodicko-satirického (Tassoni, Boileau, Pope), buď čistě satirického (Butler); jindy k těmto žívlům přimísena jest i frivolnost a trivialnost.

V našem „Hanumanu“ není čistý živel komický, vedle něho shledáváme satiru i parodii. Poměr tří těchto žívlů blíže nyní určíme.

Anatole France a jeho kritické názory.

Literární studie. — Napsal Fr. Holeček.

Jest jisto, že pokrok, jež učinila kritika — zvláště literární — v druhé polovici našeho století, je značný. Nemůžeme ovšem říci, že to, co uznáváme dnes za dokonalé, bude takové též v očích našich potomkův, ale pokroku upříti nelze. Všimněme si jen, jak posuzovala se

díla ducha lidského v jistém směru kritickém. Tu obracen zřetel hlavně ku knize bez ohledu a vztahu k původci jejímu. Přicházela k výtvaru uměleckému s celou řadou esthetických definicí, abstrahovaných v nejlepším případě z jednoho neb více děl, jež právě za dokonalá se pokládala, a tyto definice byly jí při posuzování a třídění uměleckých výtvarů zákony pevnými a nezrušitelnými. Podávala především výměr krásna a na základě jeho potvrzovala, zatracovala, chválila, napomínala a na pravou cestu uváděla. Ježto však tyto výměry krásna byly obyčejně velice rozdílné, stávalo se, že i definice esthetické, nemajíce pevného podkladu, byly co nejrozumnější a že kolik různých výměrů, tolik různých esthetik. Mimo to objevovala se pořád častěji díla, jež víc a více vymykala se z rámce theorie, jež kladla si úkoly mající pramálo aneb nic společného s požadavky právě panujícími. Proti suché doktríně vzepjal se život a kritika byla v koncích. To bylo ovšem přirozeným následkem domněni, že dílo umělecké jest celkem úplně nezávislým na poměrech světa vnějšího, že má středisko v sobě samém. Zapomnělo se, že výtvar umělecký nespádá do ruky kritikovy jako s nebe, nýbrž že počátek a původ jeho tkví v duchu člověka, spisovatele, že vznikl v určitém duševním stavu. Chce-li pak kdo výtvaru tomu porozuměti, chce-li ho správně pochopiti a oceniti, tu nevyhnutelně třeba jest, aby poznán byl tento duševní stav spisovatelův, aby poznán byl autor sám.¹⁾

A mimo to „jest zcela pochopitelné, že čteme-li knihu nějakou, bezděky povstává v nás přání poznati i autora výtvarů nás bavících, nám milých a příjemných. A tento obecný postup od díla k původci jeho nastoupila moderní vědecká kritika.“ Tak praví p. L. Čech v úvodu ku své kritické studii „Karolina Světlá,“ a tím vyznačuje v krátkosti celý úkol kritiky moderní, totiž poznání a ocenění nejen díla, ale i původce jeho.

Takovou tedy úlohu vytkla si kritika vědecká, jejímž zakladatelem jest H. Taine. Tato nová kritická methoda, zbudovaná na podkladu přírodovědeckém, sociologickém a psychologickém, pokládá se teď všeobecně za nejlepší. Stoupenci její hledí dosíci pokud možno největší objektivnosti a učiniti tak z kritiky vážnou vědu.

Podobný však cíl vytkla si též škola přívrženců Sainte-Beuveových, jenž již o něco dříve před Tainem poznal nedostatky metody esthetické. Ale tito počínají si zcela jinak než přívrženci kritiky vědecké. Pro ně není kritika vědou, nýbrž uměním. A ježto v umění nelze stanoviti pevných a stálých pravidel, tedy ani v kritice není to možné. K pravé objektivnosti nedospěje prý člověk nikdy, a proto není nikterak nutno, aby kritik vázal se na jisté normy, jež snad právě za objektivní se považují; nýbrž třeba pouze pověděti, jaký dojem (impression) dílo na něho činí, a upozorniti čtenáře na přednosti a krásy uměleckého výtvaru. K tomu pak není třeba ani doktriny, ani určité, pevné metody, nýbrž jen ducha vnímavého a srdce upřímného. A o těchto

¹⁾ S úvodními větami zcela nesouhlasíme, jak jsme už častěji vytkli; je to právě zase jen úsudek jisté strany. Pozn. red.

impressionistech vůbec, speciálně pak o A. Franceovi chci pojednat i a vyložit, pokud možno, názory, — o metodě nelze tu mluvit — jimiž se při posuzování a oceňování knih i autorů jejich řídí.

Ovšem, tanou mi na myslí kritické francouzští, neboť tam vlastně vzala kritika moderní počátek a tam též dále se vyvíjela a nynějšího stupně dosáhla.

Nejprřednějšími a skoro jedinými zástupci této impresionistické kritiky literární jsou podle Brunetiéra: Jules Lemaitre, Anatole France a Paul Desjardins.¹⁾ Kritika prvního z nich J. Lemaître, shovívavá, až se zdá skoro ironickou, jest ještě dosti objektivní. Lemaitre zří vše, co jest pro i proti, a postupně staví se na stanoviska nejrozumnější; on má vybroušenost ducha vtípného a dobrou vůli srdce prostého. Pochybuje však bez ustání o všem. Ale přes tento vše šířící skepticismus miluje člověčenstvo a nemaje sám víry v blaho a štěstí, nechce aspoň víry té u jiných zviklati, ač se zdá, že jim ji skoro závidí. Při tom je humanistou i člověkem zcela moderním. Respektuje tradici a miluje přec nevýslovně vše, co nového. Umí psát o předmětu, jenž ho zajímá, neobyčejně vřele, že dovede upoutati a zaujati mysl čtenářovu úplně. Hlavním pak rysem jeho kritických causerií jest jakási shovívavost a láska.

Naopak jest P. Desjardins v tomto ohledu jeho úplně protivou; neboť nemiluje nynější literatury jako Lemaitre, nýbrž spíše ji nenávidí. Vzbuzuje spíše představu apoštola a proroka než kritika. Jemu jest literatura, jak dí o něm France, onou oblodou z Apokalypsy, a styl jest podle něho zlem. Jest neobyčejně přísný, nekritisuje, ale zatracuje bez milosti.

A střed mezi oběma zaujímá jaksi France, ač blíží se daleko více k Lemaîtreovi svou láskou ku knihám a shovívavostí k jejich původcům než k Desjardinsovi. Anatole France, jenž sluje vlastně A. Fr. Thibault, narodil se r. 1844. v Paříži. Po studiích věnoval se zcela literatuře. Psal básně, romany, studie literární a záhy upozornil na sebe veřejnost. Zvláště vynikl celou řadou románů ze současného života (na př.: „Balthasar,“ „Kniha mého přítele,“ „Thaïs,“ „Perletová skříňka“ atd.), z nichž „Zločin Sylvestra Bonnarda“ korunován byl francouzskou akademií. Ostatně básnická i spisovatelská jeho činnost posouzena byla v loňské „Osvětě“ J. Vrchlickým.

Zbývá tedy činnost jeho jako kritika časopisu: „Temps,“ v němž uveřejňoval a uveřejňuje již po delší dobu své kritické studie. Studie tyto vycházejí též souborně v jednotlivých svazcích a vyšlo jich dosud 4 díly pod názvem „La vie littéraire“ (život literární).

I.

Jak již řečeno, jest France horlivým pěstitelem a zastancem kritiky impresionistické. Nekritisuje tedy podle určité metody, nýbrž zaznamenává prostě vzpomínky a dojmy, jichžto zanechalo v duši

¹⁾ J. Lemaitre: „Les Contemporains, études et portraits littéraires.“ 5 vol. „Impressions de théâtre.“ 6 vol. — P. Desjardins: „Esquisses et Impressions.“

jeho to neb ono dílo. Ovšem nesmíme si mysliti, že řekne zkrátka: to je hezké nebo špatné, to se mi líbí, ono nelíbí, nýbrž něco zcela jiného. Ostatně věc se snad průběhem pojednání objasní.

Jako impressionista nepokládá kritiku za vědu, nýbrž za umění. A proto jest, jak dí, úlohou její čtenáře pro předmět kritizovaný zaujmouti, sympathii jeho mu získati a především na všechny krásy a přednosti jeho upozorniti. K tomu však není třeba žádné zvláštní doktriny, žádného systému, nýbrž pouze duše vnímavé, jemného a vytříbeného vkusu a především lásky a odpuštění. Nejsou tedy jeho kritické studie učené rozbory, nýbrž spíše duchaplné a poutavé „causerie,“ psané slohem nad míru jasným a půvabným.

Úkol kritiky označuje ostatně sám dosti zřejmě, an dí: „Kritika právě tak jako filosofie a historie jest druhem romanu sepsaného ku potřebě duchů bystrých a zvědavých, a každý roman jest v pravém slova smyslu autobiografií. Dobrý kritik jest ten, jenž vypravuje dobrodružství své duše mezi dokonalými díly své doby. Není kritiky objektivní, právě jako není umění objektivního, a všichni, kdož si lichotí, že vkládají do díla svého něco jiného než obraz vlastní duše, podléhají nejklamnější illusi. Pravda jest, že nikdo nevychází ze sebe... Jsme uzavřeni v sobě jako ve věčném vězení. A co nám zbývá nejlepšího, jest podle mého zdání, abychom vážně uznali tento ošklivý stav a přiznali se k tomu, že mluvíme jen o sobě, kdykoli nemáme síly mlčeti. Aby byl upřímný, měl by kritik říci: „Pánové, chci mluvit o sobě u příležitosti Shakespeara, Racina, Paskala nebo Goetha“ („La vie littéraire“ I. préf.).

Jak viděti tedy, stojí France na stanovisku, že kritika nej-subjektivnější jest zároveň nejzajímavější, ježto podává kritiku příležitost, aby ukázal nejen cizí, ale i své schopnosti a vlohy intelektuelní nejvzácnější a nejrozsáhlejší. A vskutku má každý kritik podobnou příležitost spíše než kdokoli jiný. A právě tak jako předvádí nám před oči obraz postav a osob duchem spisovatelovým vytvořených a z nich pak soudí o spisovateli samém a zachytiv jeho obraz rysy význačnými, nám ho ukazuje, právě tak můžeme zase my učiniti si pojem a představu určitou o osobě kritikově z toho, jakým způsobem nám dojmy své podává, a jaké ty dojmy jsou. Máme tu tedy několikery požitek. Můžeme se kochati i v díle rozebíraném i v rozboru samém; vidíme, jakým způsobem zobrazuje spisovatel sebe, své představy, skutečnost a zase jak zobrazen jest sám kritikem, jenž právě tak, jak počíná si spisovatel vůči osobám, jež tvoří, počíná si vůči spisovateli, jehož obraz na základě díla jím provedeného nám představitel chce, a mimo to pak můžeme sami, jak již řečeno, vytvořiti si v mysli též obraz kritikův.

Tyto obrazy však jsou vždy odvislé od toho, kdo je právě tvoří, jsou subjektivní, ať již řídí se při tom pravidly a zásadami jakýmkoliv, ježto právě tyto zásady nejsou nikterak nutné a stálé. Snaží prý se sice, tak praví France, přívrženci kritiky vědecké dokázati opak toho, ale sotva se jim to kdy zdaří. Jest prý sice mnoho

různých způsobů, jimiž lze skládati romany, ale jest — podle nich — jen jeden způsob posuzování. Není pravidla, podle něhož mělo by se složit dílo originelní, ale jest prý pravidlo pro posouzení jeho. A opíraje se o tyto již napřed stanovené zásady, má kritik vše pochopiti, rozlišiti a vysvětliti. Jak to však možno — ptá se France — když ona pravidla učinila z kritika ne svobodného občana literární republiky, ale otroka, otroka snad trpělivého a stoického, jako byl starý Epiktetos, ale přece jen otroka. Tím běže se kritikovi vnitřní svoboda. On má sice vše pochopiti, všemu rozuměti, ale nikdy nemá, nesmí sám něco cítiti, nýbrž pověděti jen, jak výtvar umělecký shoduje se s danými zásadami, nebo, jak jim odporuje. Toť povinnost velmi nesnadná a mimo to i nejasná. „Nebot' vskutku, což jest těžšího než oceniti snahu a namáhání spisovatele bez uvážení, k čemu vlastně směřuje toto namáhání? Jak může kdo přáti novým ideám a zachovati přece při tom jakousi rovnováhu mezi repraesentanty původnosti a tradice? Jak rozlišovati a neznati zároveň tendenci spisovatelových? Jakýž to úkol posuzovati díla pouze rozumově, když nepůsobí než na cit... Toť vpravdě příliš mnoho, toho netřeba vyžadovati na lidské kritikově přirozenosti...“ proto, poněvadž nikdo toho nedokáže. Má tu člověk ovšem cit i rozum k dispozici, ale toť nástroje, jež velmi často selhávají. „A proto neobdržíme nikdy pevných výsledkův, a naše kritika nepozvedne se nikdy k majestátní vážnosti vědy. Ona bude se vždy potáceti v nejistotě.“

A co plyne z toho? Závěrek učiníme snadno. Poněvadž nejsou zákony kritiky ustáleny, jest zcela přirozeno, že rozsudky a úsudky její nejsou neodvolatelný, a že proto má každý právo pověděti, proč se mu to neb ono dílo ducha lidského líbí, nebo nelíbí, zvláště čekají-li jiné od něho poučení. Popíraje takto možnost, že by kritika mohla státi se vědou, stojí přímo v kontradiktorickém odporu s tvrzením Tainovým, Brunetiérovým, Weiszovým, Schérerovým a j.

Tito soudí, podle France, o všem chladně a vědecky, neohlížeje se při tom na nic, leč na pravdu. Kritiky jejich jsou jakýsi druh psychologické anatomie. Tito anatomisté ze školy Tainovy mají prý ovšem ducha vědeckého, pozorují vše velmi pronikavě, mají pevnou a jistou metodu, ale nedovedou nikoho rozehráti, nikoho pro předmět kritisovaný zaujmouti. Jsou příliš učení a pedantičtí, a proto přichýlil se France raději k Sainte-Beuvovi, jenž ponechává každému úplnou volnost.

Ale tu nastává nám otázka: Kam vedla by as kritika subjektivní ve svých důsledcích? Musíme uznati, že povstal by tu skutečně jakýsi kritický nihilismus, jenž sotva by byl umění ku prospěchu. Kdež byl by onen pořádek, lad a sklad, jež konečně i France vždy a všude žádá? A proto není divno, když vyčítá mu na př. Brunetiére, že nezná ani zákonů kritiky, že nemá pevného kriteria, aby mohl posuzovati díla ducha lidského, že těkaje sem tam podle své záliby, odporuje si velmi často, a že konečně je ve své subjektivnosti uzavřen jako v temném vězení.

A jak brání se France? Klidně, s jakousi ironií chválí svého odpůrce, an dí, že váží si vysoce pevně konstruovaných jeho kritik. Jeho spis o vývoji kritiky od Renaissance až na naše doby jest vskutku znamenitý, a milerád prý vyznává, že vše v něm jest ladné a methodicky seřádné, a že pořádek ten jest velmi šťastný, imposantní, nový... Avšak v obdiv jeho míší se jakési překvapení, když zří, kam a jak kráčí těžkopádně sice, ale pevně a jistě celý ten voj ideí. Vždyť Brunetiére učinil si tu úkolem aplikovati theorii evoluční na kritiku literární, ač krátce před tím s velikou energií snažil se dokázati podřízenost vědy moralce a seslabiti autoritu její, založenou na vědách přírodních. „Tyto idey (darwinistické), řekl výslovně, musí býti falešné, poněvadž jsou nebezpečné,“ a teď buduje najednou novou kritiku na základě evoluční hypotese. „Nepravím sice, poznamenává k tomu ironicky France, že si Brunetiére odporuje, ale poznávám jen jeden tah jeho povahy, jeden rys jeho charakteru...“

Zná pak Brunetiére dva druhy kritiky; jedna jest dobrá — kritika objektivní, druhá špatná — kritika subjektivní. A proč? Poněvadž ze subjektivnosti upadá se v illusi, ve smyslnost, poněvadž kritika subjektivní posuzuje a oceňuje díla duševní podle toho, jaké z nich plyne potěšení, jaká rozkoš, což ovšem jest prý nesmyslem. Neboť nemáme si oblíbiti dílo duševní spíše, než máme pro to nějaký rozumový důvod. Člověk jest tvorem rozumným, a proto jest třeba, aby rozumoval; neboť jest nezbytně třeba rozumu, nikterak však není třeba hledati a nalézati všude jen potěšení, zálibu. A jen kritika objektivní řídí se důvody rozumovými, ne však subjektivní. Ale ve skutečnosti, pokračuje dále France, jest reálné i zdánlivé jedno. K lásce a utrpení dostačují obrazy, jichž objektivnost dokazovati netřeba, ježto život, ať chápeme ho jakkoliv, jest jen sen. „Tot vše, čeho třeba k založení věd, umění, moralky, kritiky impressionistické a třeba i objektivní... Vždyť ve skutečnosti vidíme svět jen prostřednictvím smyslů, jež jej přetvořují a zbarvují podle své libosti. a o to se ani Brunetiére nehádá.“ Ba naopak opírá se o tyto podmínky poznání, aby zbudoval svou kritiku objektivní, an činí jí podkladem obecný, povšechný souhlas. Avšak podklad tento jest špatný; neboť souhlas onen, jenž dostačí snad k tomu, aby utvořil a zachoval společnost, nedostačuje nikterak, jde-li o to, aby pevně ustavena byla přednost jednoho básníka před druhým..., neboť nic není méně pravděpodobno, než že by se v témž kraji nalezlo dvě lidi, kteří by absolutně stejně pojali a procítili třeba jediný verš Vergiliův. Pouze matematika má jistý druh vyšších pravd, jež všichni musíme uznati, ale všude jinde jest absolutní souhlas nemožný, ježto vůbec žádný jev není absolutně stejně proniknut dvěma pozorovateli.

Že pak má toto platnost svou především na poli umění a literatury, uznává konečně sám Brunetiére, ač ovšem ihned tvrdí, že tento rozdíl a nesouhlas není tak přílišný.

Co pak se týká stupňů velikosti, jež udělována bývá na fakultách a universitách, je známo, že takové diplomy jsou užitečny jen

k zachování pořádku a pravidelnosti slávy. Tratit mnoho na své ceně následkem odporů lidských. V theorii můžeme si představit kritiku, jenž na základě vědy soudí pevně a určitě, nikterak však ve skutečnosti, neboť nikde nemáme ustálených principů a obzvláště ne v poznání děl duševních („La vie litt.“ III. préf.).

A proto jest marno budovati zvláštní theoretické metody, ať již na základě tom aneb onom, ježto, krátce řečeno, není na poli literárním ani jediného mínění, jež by se nedalo seslabiti a vyvrátiti opačným; neboť rozumováním dá se dokázati velmi mnoho. A proto též není divu, že nedůvěřuje France esthetice. Tam užívá prý se rozumování a argumentování častěji než kdekoliv jinde. Rozum jest ovšem dobrá věc, praví tu France, ale přece řídí se jím lidé jen zřídka. „Instinkt a cit je vedou. Svých vášní, lásky, nenávisti a především strachu poslouchají. Dávají vždy přednost náboženství před filosofií a rozumují jen tehdy, když ospravedlniti chtějí zlé žádosti a špatné skutky, což ovšem jest směšno, ale dá se odpustiti. Rozum, kdyby lidé pouze jeho poslouchali, přivedl by je různými cestami k závěrkům nejnestvůrnějším, jak viděti lze na původcích některých sekt a heresí náboženských.“

Proto tedy rozum nemůže býti spolehlivým vůdcem člověka, nýbrž spíše třeba poslechnouti hlasu srdce.

A mimo to „esthetika nemá pevného podkladu; toť vzdušný hrad. Chtějí ji podepřítí o ethiku. Ale není ethiky, jako není ani sociologie.“

Tím ovšem liší se France velice od těch, kdož chtějí učiniti z kritiky vědu. Pracují hlavně na základě sociologie, avšak podle Francea není sociologie, a to proto, poněvadž pravá biologie, na jejímž pouze základě stanoviti lze sociologii, nebude stanovena ani za milion let. Ovšem že odvolávají se tu zástupci kritiky vědecké opět na tradici a povšechný souhlas, ale marně. France tu souhlasu přímo popírá.

Pravda prý sice, že povšechné, obecné mínění přeje někdy dílům ducha, avšak nikterak na základě svobodného úsudku, svobodné volby, nýbrž na základě předsudku. Díla, kterým se všichni diví, jsou ta, jichž nikdo důkladně nezkouší. A vskutku, mnoho-li je svobody v aprobaci, již dáváme klasikům řeckým, latinským a i francouzským? Není-liž vkus náš podroben celému množství okolností, jež nemají nic společného s dílem, jež právě jest v našich rukou. Lidé poslouchají velmi rádi úsudku jiných, nemohou-li sami souditi jistě a následují ho, poněvadž jest v nás mocný pud napodobovací. Tento pud ovládá všechny naše skutky a vládne naším smyslem esthetickým. A proto zrovna tak nemají knihy, jež od vyjití byly v nelásce, mnoho naděje na oblibu, jako opět knihy jednou za výtečné uznané jsou ve vážnosti i když jsou již nesrozumitelné. Co dokazuje, že onen souhlas je následek předsudku, toť to, že padne-li předsudek, klesne též souhlas. „Ossian, dokud se věřilo v jeho starobylost, pokládán byl za rovna Homerovi; pohrdají jím však, když se zvědělo, že je to vlastně sám Mac-Pherson.“ Všude dává se velice mnoho, zvláště teď, na signaturu,

a věru ledacos, co se nám líbí proto, že nese vignetku spisovatele oblíbeného, nelíbilo by se nám, kdyby neslo vignetku spisovatele náhodou neoblíbeného.

Ale i v posuzování spisovatelův a umělcův uznaných jest ohromný rozdíl; ba může se státi, že co jeden pokládá za přednost, uznává druhý za vadu.

A obdivují-li lidé přece něco stále, tu mají vždy a vždy jinou příčinu k tomuto obdivu. Tak na př. „Ilias vábí nás dnes jakýmsi primitivním, barbarským charakterem, jež v ní dobrodušně nalézáme, kdežto ve století 18. chválili Homera, že zachoval v ní pravidla epopee.“

„Buďte ujistěni,“ řekl Boileau, „že užil-li Homer slova ‚pes,‘ učinil tak proto, poněvadž slovo to je v řečtině ušlechtilé.“ Teď se tomu smějeme a přece za dvě stě let budeme se i my zdáti směšnými, ježto konečně nelze počítati mezi pravdy věčné, že Homer je drsný, a že tato drsnost jest obdivuhodná — („La vie lit.“ IV. préf.)

Není-li tedy žádný úsudek zcela objektivní, nýbrž je-li vždy odvislý nejen od toho, kdo ho tvoří, ale i od mnohých jiných okolností, tu nutně vyplývá z toho, že úsudek ten též nikoho neváže, leda svého vlastního tvůrce. A k čemu řídit se tedy jistou, pevně stanovenou zásadou, anebo pevným vědeckým systemem, když snad již zítra bude vyvrácen a nahrazen jiným, třeba zcela opačným? Nemá-li tu každý jednotlivec právo, aby pronesl mínění své upřímně a volně, bez ohledu na ostatní? Takové as otázky namanou se samy při čtení a pozorování názorů Franceových. A věru že odpověděli bychom kladně, kdyby nám dokázal France absolutní pravdu svého tvrzení. Avšak právě proto, poněvadž jistí, že žádný soud lidský není zcela objektivní, musíme vyznati, že ani jeho soud není objektivní, a že je to pouze vlastní názor Franceův, o jehož pravdivosti dá se pochybovati právě tak, jako pochybuje on o pravdivosti mínění a názorů jiných. Neboť zdaž nemůžeme dokázati důkazy též ze zkušenosti vedenými, že cit, o ten mu vlastně jde, jest zrovna tak špatným vůdcem člověka jako jím proskribovaný rozum? France chce, aby především zušlechtěn a vytříben byl cit, ale zapomíná při tom, že stává se právě tak jednostranným jako ti, kdož zanedbávajíc cit, vzdělávají pouze rozum. Jest zajisté třeba, aby i rozum i cit byl patřičně třiben, aby obojí stálo na výši souměrné, a jisto jest konečně, že jen ten jde za pravým cílem a jeho též dosahuje, jehož cit hluboce založený a všestranně vzdělaný a zušlechtěný jest ovládán a veden rozumem. Pravda ovšem, že přílišné užívání logiky není zajímavé, ale navzájem jest jisto, že citlivůstkářství zprotiví se ještě dříve.

A mimo to není to s těmi zásadami a soustavami tak zlé, jak líčí nám France. Přisvědčili bychom, ba byli bychom k tomu donuceni, kdyby mohl nám dokázati a nás přesvědčiti, že system, jenž následuje, jest horší toho, jenž předchází; ale toho tuším nedokáže.

Podle toho, co právě uvedeno bylo, mohli bychom mysliti, že nemá France o kritice příliš vysoké mínění; avšak není tomu tak, ba právě naopak.

Kritika jest mu jedním z nejdokonalejších umění. „Kritika, praví, jest nejposlednější co do času ze všech forem literárních; skončí snad tím, že je někdy všechny v sobě zahrne. Podivuhodně hodí se společnosti velmi civilisované, společnosti bohaté i na vzpomínky i na rozsáhlou tradici . . . Zdar její předpokládá více vzdělání, než vyžadují všechny ostatní formy literární.“ (II. str. 177.)

Toto tvrzení jest ovšem zcela oprávněno; neboť kritika předpokládá vždy nejen předmět, jenž posouzen býti má, ale i důkladnou znalost nejen předmětu, nýbrž všeho, co s ním jest ve spojení, ať již přímém nebo nepřímém. Kritika vyžaduje velkého, všestranného vzdělání, nevšedního bystrozraku a pak nestrannosti.

A těch vlastností nelze Franceovi upříti. Sečtlost jeho, vzdělání a ostrovtip jsou vskutku veliké. Zná literaturu řeckou i římskou důkladně — o moderní ani nemluví — a jest jí nakloněn upřímně. Tím ovšem liší se značně od obou zástupců impressionismu, hlavně od Lemaître, jenž naopak pokládá Řeky i Římany ve všem za překonané. Jemu nejsou klasičtí národové vzhledem k nám ničím; my přy jsme daleko dokonalejší, cit i rozum náš jest daleko vytříbenější a vyvinutější. France však pro klasicismus Řeků a Římanů přímo horuje. „Věřím pevně, praví mezi jiným, že bez latiny bylo by veta po kráse genia francouzského. Latina není nám jazykem cizím, jest nám jazykem mateřským . . . Všichni, kdož mezi námi myslili trochu důkladněji a pevněji, naučili se mysliti v latině. Nepřepínám řka, že kdo nezná latiny, nezná nejvyšší jasnosti řeči. Všechny řeči jsou temné vzhledem k ní. Literatura latinská jest nad jiné uzpůsobilejší tvořiti duchy . . . Roma měla idey jednoduché, silné, nečetné. Ale to proto, poněvadž byla a jest nevyrovnatelnou vychovatelkou . . .“

A v pravdě je tomu tak. Čemu může naučiti se mladý žák ku př. z Hamleta? Ovšem, je to celý svět; ale jak může učiniti žák svým majetkem všechny ty spousty ideí a chaos obrazů nejistých, mlhavých? Ždaž jest u žáka vyvinut smysl pro abstrakci tak jak tu třeba? Jistě sotva. Literatura anglická je sice poetická a hluboká, ale příliš abstraktní a spleťitá pro mládež. A německá? Vezměme Fausta! Pravý to sklad ideí a citu, ale co s ním? . . . „Otevřeme však historii Tita Livia. Vše tu spořádáno, jasno, jednoducho. Titus Livius není sice hlubokým geniem, ale jest dokonalým vychovatelem. Nerozuší nás sice nikdy, ale jak správně myslí! Jak snadno dají se ukázati a vyložiti jeho myšlenky! . . . A obsah? Vše tam nalezneme. Čtení o vlastenectví, hrdinnosti, obětivosti, náboženství předkův i o účtě k vlasti. Hle, toť klasik! Nemluví ani o Řecích. Ti jsou květ, vůně . . .“

A tato láska ku klasicismu má u něho za následek lásku ke středověku, k tonu středověku, jenž mnohým, velmi mnohým jest předmětem posměchu a nenávisti jako ku př. Leconte de Lislovi. Ovšem u Lisla hodí se snad tato nenávist ještě tak k děláni veršů, ale nikterak nehodí se k děláni historie. France nevidí ve středověku jen nevědomost, temnost, hranice a j., nýbrž dí, že středověk

zdál by se nám mnohem méně temným, kdybychom ho lépe znali. Žili tehdy ovšem lidé, kteří činili mnoho zlého, ale žili zase lidé, již způsobili mnoho dobrého, ani připravovali svět pro nás, svět, z něhož se teď těšíme. Mnoho milovali, mnoho trpěli a proto se jim mnoho odpustí. France vidí ve středověku výtečné umělce, kteří budovali katedrality aniž pověděli svého jména, vidí mnichy moudré a učené, vidí theology, kteří přese všechny subtilnosti šli za nejvyššími idealy. Zkrátka, zří všude svaté věci práce a lásky. A poesie? Vyhovovala zajisté, praví o ní, požadavkům své doby, jako naše vyhovuje moderním, pomáhala snášeti nudu života a podávala jistou část krásna, jehož všichni měli potřebu. A konečně v mnohém ohledu dává přednost poesii troubadourů před poesii třeba samého Leconte de Lisle, jemuž je středověk tak protivný. („La vie lit.“ I. 96—98.)
(O. p.)

Posudky.

Karla Červinky Zápisník. Básně. V Praze 1892. Nakl. F. Šimáček. Cena 30 kr.

Karel Červinka jest realista — mladý, nadaný a slibný. Nelze chváliti, že v realizování odbočuje místy trochu daleko; proto prvý oddíl této sbírky — „V nemocnici“ — málo se může zamlouvat. Líčení jsou věrna i nálady vystiženy, ale z celého oddílu vane dým cigaret a zápach špitální. Jsou li některé básničky, jako „Melancholie“ aneb „Návštěva před operací“ tklivý, jiné zase upadají až k cynismu („Před kostrou“) neb do přílišného naturalismu („Soused“). Nelíbí se nám nijak pessimista (v básničce „Propuštěn“), tážící se: „mám-li právo dál žiti?!“ — a ještě méně, tvrdí-li:

ach, stačí jediný, jediný stisk
zbraně a konec je všemu! . . .

Uvedený pessimismus jest — bohudíky! — tuším jediný v celé sbírce, hledíť Červinka dosti vlídně na svět; osvědčuje to obzvláště v oddílu druhém — „Poslán domů.“ Máte tu mimo některé slabší dosti pěkných, idyllicky půvabných, ba rozkošných obrázků: „Zase doma,“ „Zájezdni hostinec,“ „Klid slepic“ (lépe snad „Klid výměnkářův“), „Nedělní mše,“ „Sousedská.“ — I ve třetím oddílu — „Illustrace“ — Červinka se zamlouvá, neboť případně „illustrová“ zejména koketerii, naivnost i blaseovanost děvčat. Báseň „Snoubenci,“ ač chce býti vroucnou, jest mdlá, nucená; školácky theoretickou jest „Povinnost.“ — Formě mohlo se místy dopřáti ještě pečlivějšího brusu. Také třeba, aby forma shodovala se s obsahem; tak na př. chvátavý verš daktylický nehodí se k loudavé „Procházce nemocných.“ Co do obsahu vůbec, jest si přáti, aby básník (ač to pochopitelným pokleskem realistů vůbec) nevybočoval thematem básně aneb do básně nepřiváděl předmětů, jednotlivostí, které samy odbočují za hranice poesie, za patrné meze říše krásy; děje se tak nejhustěji v pracích veršovaných, jichž obsah nemá nijaké důležitosti vůbec aneb postrádá kouzla krásy,

jemuž by bezděky podléhati bylo každému čtenáři. Není to tudíž moralisováním, nýbrž esthetickým požadavkem, vytýkáme-li básníku, že uvádí Vesnu (v básni „Jarní“)

do mlází zelených, kde též se páří zajíc
za jitra šerého při svitubledých hvězd.

Bez odporu leccos případnějšího a co do zjevův a zákonů přírodních důležitějšího v mlázích se najde než zrovna pářící se zajíc; až do takých nuancí poesii kráčet nelze, zejména jsou-li jen nahodilé a k celku ne právě nutné. Aneb položití do půvabné krajiny v dobu senoseče jako centrum jatky s krysami, porážením a kouřící teplou krví a pod. jest povážlivo; líčení třebas jest věrné, ba mistrné, ale výsledek, dojem jest přece jen — krev, hnus, odpor. Uměti najíti patrné hranice poetické krásy v životě všedním jest úkolem realismu, ale choullostivým uměním.

Fr. Kyselý.

Hloupý Honza. České pohádky. Vypravuje *Ladislav Quis*. Ill. M. Aleš. V Praze 1892. Nakl. F. Topič. Druhé vydání. Str. 75. Cena 1 zl.

Znamé pohádky o mezinárodní postavě jsou tu zpracovány veršem. Ve 14 obrázcích líčí básník pozemskou dráhu Honzovu, od čtrnácti let, kdy byl ještě kojen a kdy poprvé šel do kostela, až do nebe. Honza je silný, avšak líný; je hloupý a i s rozumností svou má neštěstí. Učí se latině až do zbláznění, třeba jej z toho vyléčiti. Hledá rozum a najde jej, najde filipa. Pak už se daří jinak. Začíná to sice službou u sedláka, ale pak přemůže Honza čerta — „Honzu ne čert, leč Honza čerta vzal“ — má peněz dost, stane se rychtářem, ba i králem, zavře smrt do kabele, ale když nic neumírá, jest nucen ji pustiti a s ní jíti. Do nebe se vetřel podloudně, skočiv za Němcem právě vpuštěným.

Halenu svoji hodil na zem,
postavil se na ni rázem.

Marně jej Petr vyhlánil.

„Na mém já stojím!“ Honza děl.

Na Honzu horlí Petr Kristu,

„Nech,“ dí Pán, „má právo k místu:

Na svém on stoje válí svou,

získal si říši nebeskou.“

Není zřejmo, že by Hloupý Honza, tak jak se o něm u nás vypráví, měl býti nějakým národním hrdinou neb zástupcem národní rázovitosti. Zfetel vyprávěnek jest obrácen úplně k zajímavým příhodám, šťastným i nešťastným, které ho při jeho hlouposti i samorostlém důvtipu potkaly. Ethická stránka ustupuje téměř docela do pozadí; není tu osobnosti, není duševného děje, vše jest náhoda, výsledek přírodního pudu a štěstí. Celek nepovznáší se hrubě nad zvířecí bajky, a výtěžek básnický je také dosti skrovný. Jsou to ty obyčejné protivy chytrosti a hlouposti, přírodního pudu a vzdělání, užitečného a škodlivého a pod., které tu ve svých zápletkách a rozuzleních překvapují a ve smích uvádějí. Příběhy nás zajímají, smějeme se nesnáším, do jakých Honza sebe neb jiné uvedl, on za to nemůže a jiným buď dobře tak neb aspoň neškodí; v nejapnostech vycitujeme zdravý smysl přírody, a líbí se nám, že to tak všechno pěkně vesele dopadlo.

Spis. chtěl myšlenkovou prázdnotu trochu vyplniti, a proto zaostřil některé příběhy ve vtípné narážky, jako na př. o latině,

o štěstí hloupých a zvláště v uvedených závěrečných verších, jež mají asi vlastenecké poslání. Upřímně řečeno, jakožto báseň se mně dilo toto jaksi nechce líbiti. K zajímavosti a veselosti nepřispěl básník téměř ničím. Předně příliš chvátá. Síla námětu je v situacích a ději, o kterých básník nepraví takorčka nic více, než prostá fakta, a to ještě mnohdy verši dosti kotrbatými a nejasnými (srv. na př. jak se stal Honza rychtářem). Líčení básníkovo je suchoparné, hovory neobratně vpleteny a jako usekány; všecko tu pádí a letí. Také p. skladatel na epika příliš mnoho sám vtipkuje; je těch vtipů sice málo, ale na tenhle děj jest jich až příliš mnoho, jelikož z nich slyšíte hlas básníka českého 19. stol., a ne osoby básně. V „Humor. Listech“ se to snad líbilo, básnický komický epos to není. Čta ty vysokoběžné úvahy o významu tohoto národního prý eposu, byl jsem zaražen, že tak málo krásy a velikosti z něho chápu, styděl jsem se přiznati, že v něm místy nevidím než povážlivě planou rýmovačku, ale nemohu si pomoci.

Úprava jest velmi pěkná. Ceny ilustrací Alešových neumím posouditi.

P. Vychodil.

Besedy slovanské. Red. V. K. Jeřábek. R. I. sv. 2. (listopad-prosinec 1893).

„Poručík Bělozor.“ Povídka *A. Marlinského* (A. A. Bestuževa). Z ruštiny přel. *J. Koněřza*. Str. 110. — „Kmotr Ivan.“ Ruská národní pověst. Napsal *D. L. Mordovcev*. Z ruštiny přel. *J. Koněřza*. Str. 46. V Brně. Nakl. J. Barvič. Cena 30 kr.

Podnikavý brněnský knihkupec J. Barvič počal vydávati novou sbírku zábavného čtení s názvem „Besedy slovanské.“ Sbírká ta počala již jednou dříve vycházeti, ale tehdy vyšly pouze 2 svazky, z nichž první přinesl Gogolovu pěknou histor. novellu „Taras Bulba“ a druhý dvě povídky: „Nájezd“ i „Námořník Nikitin“ od Marlinského-Bestuževa. Tehdy se patrně „Besedám slov.“ nedařilo, tak že po 2. sv. zanikly. Každý, kdo se zajímá o ruskou literaturu, věděl, že „Taras Bulba“ vyjde v pěkném překladě p. Hoškově u Otty v „Ruské knihovně.“ Nač tedy zároveň dvakrát tutéž věc vydávat? nač tutéž věc dvakrát kupovat? Povídky pak Marlinského-Bestuževa byly špatným lákadlem pro odběratele, kteří už předem znali cenu povídek tohoto spisovatele. A ještě v prospektu slibovala se celá řada překladů z Marlinského-Bestuževa, porízených týž p. J. Koněřzou! Napadla nás tehdy myšlenka, že p. Koněřza nemaje innoho vkusu pro díla skutečně umělecká, aby posoudil díla Marlinského sám, ani neznaje přímo zdrcující kritiky, kterou na Marlinského více než před půl stoletím napsal kritik Bělinskij, považoval Marlinského-Bestuževa za velikého spisovatele, jehož skvostné povídky dávno už jsme měli mítí všechny přeloženy! I chtěl asi p. Koněřza tuto mezeru v naší překladové literatuře doplniti a proto hned přeložil skoro všechna díla Marlinského, tak jak je vydal petrohradský nakladatel A. S. Suvorin ve své „Laciné knihovně“ (Deševaja biblioteka). Povídky ty v originále koupil za laciný peníz a pak rychle čtenářstvo české svými překlady tak

vzácných děl chtěl obdařiti. Patrně po Marlinském přišli by na řadu jiní podobní velikáni ruské literatury N. A. Polevoj, N. V. Kukolnik a j., jejichž díla vydána v téže „Laciné knihovně“, na které však Rusi dávno už zapomněli, protože mají díla v pravdě umělecká, kdežto díla oněch spisovatelů ruskou kritikou dávno odsouzena. Za takového stavu věci nemohly „Besedy slovanské“ přinést naši literatuře žádného užítku, leda že by kazily neb urážely dobrý vkus čtenářů, vytríbený zatím zdravým realismem ruských spisovatelů čtyřicátých a šedesátých let.

Tedž redakci „Besed slovanských“ převzal p. Viktor K. Jeřábek. Nevíme, pokud se pan redaktor vyzná v literaturách slovanských, z nichž překlady „Besedy“ přinášejí. První svazek, kterého jsme nečetli, přinesl dvě povídky bulharského spisovatele Vazova, druhý, který máme před sebou, přináší překlady dvou ruských povídek. „Kmotr Ivan“ od histor. spisovatele D. Mordovceva, je rozhodně pěknou národní pověstí a zasluhuje překladu. Postava „kmotra Ivana“, cara Ivana Vasiljeviče, je tu jako živá; historický kolorit pověsti je věrný. Ani „Poručík Bělozor“ není úplně špatnou prací; čítámeť jej k lepším dílům A. Marlinského. Místy v něm nalezneme trochu humoru, místy zdařilé popisy života námořnického, ale milostná zápletky vyznačují se nepřírozeností, jako vůbec nepřírozenost, strojenost, banalnost je známkou prací tohoto spisovatele. Proto bychom p. redaktora upozornili, aby v „Besedách“ nedával příliš mnoho místa „marlinovštině.“ Možná, že podobné milostné historie, jaké psal A. Marlinskij, některým čtenářům, zvláště pak citlivým čtenářkám s bujnou fantasií se zalíbí, ale umělecké ceny nemají. Jest ještě celá řada ruských novellistických děl, která tak brzy neprijdou na řadu v „Ruské knihovně“ Ottově, a která zasluhují daleko spíše překladu, než hyperromantické povídky A. Marlinského.

Cena svazečků slušně upravených je mírná. I nelze si nepřáti, aby „Besedám“ dobře se dařilo, aby přinášely lidu dobrou četbu za laciný peníz.

A. Vrzal.

1. *Xaver Dvořák: Sursum corda.* Básně. V Praze 1894. Nákl. Cyrillo-Methodějské knihtiskárny. Cena 60 kr.
2. *Sursum corda! Básně Fr. Skálíka.* V Praze 1893. Nákl. vlastním.

Skoro současně ku konci minulého roku vydali dva básníci-kněží své sbírky veršův a ku podivu pod týmže jménem. X. Dvořák sice již dávno v „Blahověstu“ oznámil jméno své nové knihy a Skálík taktéž učinil v „Obzoru“, ale básníci patrně o sobě nevěděli a tak divnou shodou ocitl se tentýž titul na dvou nových knihách. Tím více nás shoda tato pobízí, abychom o obou sbírkách najednou promluvili a je spolu srovnali.

Knihu X. Dvořáka, řeknu to hned a upřímně, pokládám za jednu z nejlepších, které vyšly roku minulého. V poesii katolické je to u nás dosud nejlepší, co máme. Ne snad, že bych knihu tu schvaloval ve všem tak, jak přede mnou leží, nikoli, dále se o tom zmíním, ale Dvořákovo „Sursum corda“ zřejmě ukazuje, jakého

máme umělce v naší chudé poesii katolické, básníka ryzího, svérázného, samostatného. V knize Dvořákově jsou vzácná čísla neskonale krásy, formálně vytříbená a obsahem právě perly poesie duchovní, mystické. Dvořák sbírkou touto postavil se rázem v čelo všech našich básníků kněží, ukázal jasně, co dovede a co by vykonati mohl. Od poslední sbírky Dvořákovy „Stínem k úsvitu“ básník učinil hezký krok ku předu. Tehdy vyčítal mu, tuším „Lumír“, že kniha jeho jest jaksi bojácná, ostýchavá, že váží každé volnější, ráznější slovo. Knize této výtky té činiti nelze. Spíše budou mnozí, kteří nepochopí některá čísla sbírky jeho a ve známé úzkoprsosti své chytí se slovíček, aby z nich vytloukali kapital pro sebe.

„Sursum corda“ jest dílo mužného, zralého ducha, dílo básníka, který není již nováčkem v poesii. V poesii sacerdotalní, v mystice, v poesii mariánské myslím nemá u nás soupeře. V knize není nic epického; znám některá čísla poesie Dvořákovy — připomínám krásnou romanci na sv. Jana Nep. loni v „Čechu“ uveřejněnou, — která jej staví čestně vedle znamenitých legend Kyselého; bezpochyby že básník čísla ta schovává si pro sbírku příští, na kterou bych se skutečně těšil! Legendy jsou poslední dobou u nás zanedbávány (znám z mladých F. Leubnera, který mnohoslibně v tomto druhu poesie pracuje) a bylo by dobře, kdyby naše poesie katolická obrátila se na toto pole, kde by měla látky hojnost a práci velice vděčnou.

„Sursum corda“ jest kniha vážná, plná myšlenek, které nutí k delšímu přemýšlení. Nevím, zda bylo tak u každého, ale mně nebylo možno přecísti tuto knihu Dvořákovu jedním dechem, četl jsem na několikráte a vždy znovu a znovu. „Sursum corda“ jest četba těžká myšlenkami i dikcí, která jest při vši své brilantnosti, upomínající na Vrchlického, místy drsná, plná, úsečná. Co ještě více četbu stěžuje, jest nesouměrnost vniterné stavby, která jen místy zachována byla. Přál bych si něco, v čem Vrchlický právě jest mistrem, dovedet mistrně do knihy své praviti umělou stavbu kostry, někdy pouze zdánlivě, ale přece vždy tak, že čtenář má illusi, již u něho vzbuditi chtěl, že vniterné zařazení knihy jednak odpovídá názvu, vhodně volenému, jednak samo od stupně k stupni čtenáře vede v intencích skladatelových. Dvořákovu „Sursum corda“ místy působí jako chaos, básně sledují po sobě bez vniterného důvodu a tím dojem čísel předešlých nejen že se nesouhlasuje nebo nestupňuje, ale často ruší. Je to výtku pouze formální, ale myslím, že by byl Dvořák tím jenom získal, kdyby byl skladby k sobě patřící shrnul, celek rozdělil na cykly a tyto také označil. Čtenář konečně je vždy pohodlný a žádá, aby mu autor sám pomáhal a radil.

Nechci tím Dvořákovi škodit, naopak, kniha jeho jako málokterá se mi líbila a četl jsem ji s opravdovým nadšením. Zvláště vzácná mi byla čísla mystická v knize té, jeť právě tato nejvlastnější poesie náboženská u nás dosud zanedbávána a téměř neznáma. To bylo též pohnutkou mi, že počal jsem studovati Verdaguera a jeho mystické práce, jakož i jeho vzory sv. Jana z kříže, sv. Teresii a j. Dvořák formou svojí jest zcela moderní, vliv Vrchlického není u něho nepatrný,

jako vůbec u všech našich básníků mladších, ale pouze formálně a ani tu ne vždycky; za to co se týče obsahu a látky jest Dvořák vždycky svůj. Zvláště pak v mystických skladbách svých má Dvořák věci neobyčejně vřelé, často myšlenky překvapující svou novostí a odvážností. V bujně fantasii své a v bohatosti obrazů připomíná mi tu Verdaguera, s nímž mnohou strunu má podobnou. Uvedu příklad. Svého času jsem otiskl ukázkou z Verdaguera „Snu sv. Jana“ v našich listech. V knize Dvořákově nalézám skladbu, která mě velice překvapila. Myšlenkou i celým zpracováním svým upomíná na číslo ze „Snu sv. Jana“ „Sv. Bernard.“ Kladu je zde vedle sebe:

Sv. Bernard.

*Intuere et respice passiois
quomodo rubet. Lib. de Pass. Cap. 41.*

Kde sad Kalvarie stál,
našel Lásku svého žití,
Ježíš kefem se mu zdál,
na němž pino růží svítí.

Přibít na ukrutný kříž,
v každé ruce drží růží,
růží v každé noze nř,
nejkrasší se k boku druží.

V růží boku přilétá,
usedá mystická včela;
svatý Bernard včelka ta,
kéž má duše by tam sněla!

Tam pak sbrátral ten med,
který ve svých dílech nechal,
v nebe vcházeje i zpět
touto zlatou Branou spěchal.

Včely.

Tu v samých růžích k nebi vzhůru pněl
kříž — v slunce žáru nř se růže rděly:
výš rány krvavé, jež dlaně měly
a nohy i bok, jenž se otevřel.

Hvězd živých, zářících, roj zlatých včel
sem z dálky přiletěl v kout osamělý,
v hloub rudých kalichů těch, jež se chvěly,
spit vñi v pospěchu se potápěl.

A zřel jsem v duchu, Kriste rozepjatý,
kol růží ran, jež svítí na Tvém těle,
jak chvěje se tu mystických roj včel;
by mohly sytit oheň srdcí svatý,
med Božský ssáti v hořkost svého žele,
Ty's bok až do srdce jim otevřel.

Není-li to ohlas poesie Verdaguera? Psal-li Dvořák básně svou samostatně, slouží mu stejně ke cti, jako kdyby ji byl napsal po četbě básně Verdaguera, když tato z paměti vymizela a jen v básnické výhni jeho později jako reminiscence přijala roucho nové.

Stejně krásných čísel a ještě mnohem krásnějších nalézám v knize Dvořákově celou řadu. A tyto jsou mi zárukou jeho skvělé budoucnosti na českém Parnasse v čele ostatních básníků katolických, ty jsou mi dosud základními rysy jeho uměleckého charakteru. Ale proberme knihu po pořádku.

„Sursum corda“ jest věnováno světícímu biskupu a proboštu v Staré Boleslavi nejdp. Kalousovi v důkaz vroucí vděčnosti a vděčné oddanosti. Hned úvodní básně „Pontifices“ jest mu věnována. Obdivoval jsem skladbu tu hned, když vyšla v „Růži domin.“, kde svítla jako maják vedle obyčejně slabých básní našich časopisův asketických. (Výjimku čestnou tu činí „Škola B. S. P.“, která přinášívá často básně pozoruhodné.) Básně neveliká, ale klasická. Sloha poslední opírá se o Zjevení sv. Jana:

Ty's jedním z nich! nám vznešený jdeš v čele;
Báh nutí nás Ti zvolat „Archanděle!“
a „Příteli!“ chce zrak Tvůj přelaskavý,
však srdce milující: „Otče!“ praví.

Následuje oda „Soli Deo!“ a podobná „Tvým věčně být,“ tlumočí lásku k Ježíši. Krásná je básně „Labutě,“ s níž srovnává

básník měsíc nebem plující a hvězdy za ním jdoucí s rojem ptácat.
„A tak plují v tichém tahu v jakés kraje záhadné, na věčnosti jistě
prahu dnes ukončí pyšnou dráhu, než vzplá slunce záhadné.“ Básník
srovnává s nimi svou poesii:

Poesie! kam mě nese?
Sny mé? jde jich k věčnu let,
umdlí-li, pak tělo střeše
duše má a dá se v plese
přes práh hrobu k věčnu v let!

„Vlny řeky,“ jedno z nejlepších čísel knihy, mají krásný obraz:

To láva hořícího kráteru!
víc záře nevdechne ni večeru
jas slunce oblakům — či Bůh Svě skráně
snad noří vznícené v ty vodní pláně,
a lásky žár, jímž jímá lidstva rod,
chce hasit v chladu vln a v chladu vod?

Krásná jest „Porta coeli“ v bohatých a těžkých slohách
psaná. Básník originelně líčí hřbitov:

Jest brána černá, kde má noha vchází,
kdoš rozlil moře ticha v dalek malý,
sem v tento kout, a vlny, které hází,
hle, jak by strauly a jak by stály:
ne, to jsou hroby, kam za idealy
se ponořili mrtví potápěči;
zda nalezli tam, po čem touhou pláli?
a počet jejich roste, vždy je větší
a nejdou zpátky k těm, jenž v slzách tady klečí.

Poslední verš velmi případně alexandrinem ukončuje stavbu
melancholické slohy a vyznívá jako echo. Básník dále provádí důmyslný
obraz o potápěčích. Básník není hluchým k té bolesti, k té bídě
morální i hmotné, která jej všude obklopuje, všude cítí spolu s trpícími,
a odtud ta hluboká jeho melancholie, která je základní strunou jeho
básnické lyry. Jeho práce není hříčkou pro zábavu, jest dílo k přemýšlení
vzbuzující a nutící. Jest knězem a proto ví, kde jest východiště
z toho labyrintu vášní a bolu a odtud také jeho heslo „Sursum
corda!“ které si sám říká jako povzbuzení, neustále klesaje perutěmi
svými k těm, kteří trpí dole a jsou jeho bratry. Proto také jeho kniha
ne vždy jest ohlasem jasného hesla „Sursum corda!“ je v ní mnoho
stinu, mnoho šera. Zcela jinak je tomu u Skalika, u něhož není záhad,
není bolu, vše jest povznesené, jasné, zřejmé. Krásně praví Dvořák
ku konci znamenité básně „Porta coeli“:

Jak vlny myšlenky jdou mojí hlavou,
na břehu mrtvých sedím; jak se mísí
to ticho míru zde s tou v dále vřavou,
a myslím, až jen zapadnu sem kdysi,
zda klid též ozáří mé stuhlé ryse;
pak smrt, jež všecko vlídně usmíruje,
sny dětství blahé zas tam v duši vzkřísí:
i slouchám v naději, jak vítr duje,
zda charon v spuchřelé už lodi nevesluje!

Následují dva sonety ze Sv. Hory, které bych byl vřadil k básním marianským později následujícím. Prvý sonet „Na obzoru“ tlumočí cit pěvcův, když spatřil zdáli zlaté bány svatyně svatohorské:

to tiché kouzlo dál se nitrem snuje:
jak rána dávná když se zaceluje!

Druhý sonet velmi delikátní líčí dojem básníka, když stál „Na prahu“ (svatyně):

Cos jako paprsk pad v mé hlubiny:
a v chvíli té mně bylo, jak by svadlo,
co hríchem bylo, vše a — s duše spadlo.

Po svižných slohách opěvujících „Dým kadidla“ přicházíme k velkolepé básni „O salutaris hostia!“ Jest čistě Dvořákovská, jiný básník by u nás také nenapsal:

Ó moci čaruplných slov, ó sílo!
ó tvářej „Buď!“ jež se rtů lidských hřímá:
chléb, který ruka moje chvíli třímá,
v něm cítím veliký šep, jak by bilo
v něm srdce, které světy obejmá.

(Spojení verše třetího a čtvrtého zdá se mi poněkud drsné.)

Básník líčí úchvatně nesmírnou velebu posvátného okamžiku při mši sv. a končí:

A strach mi náhle schvátí srdce celé;
kdy cherub uklání své hlavy v mdlobě,
kdo směl by z tvorů, Bože, patřit k Tobě:
Ó lásko, srdcí lidských archanděle,
vstaň z hloubi a mé zastři oči obě!

Báseň „Věčná lampa“ považuji za nejkrásnější a naskrze umělecké číslo knihy. Takých básní je vůbec málo na světovém Parnasse. Citovati neustále nelze, musil bych opisovati naporád. Báseň je plna genialních obrazů; básník obyčejný by z nich nadělal básní celou řadu. Řekl bych, že báseň ta podobna jest nejlepší básní Verdagerovým, svojí mystikou jest jim sourodá. Jen jeden obraz:

Kristův bok! ó lampa božská a zářivá,
z Tebe se z věčna a do věčna přelívá
plamenné moře.
Dnes hořá pod krytem kamenných kathedral,
v katakomb labyrintu zda se dřív nevedral
svit Tvojí zoře?

Nádherne obrazy „Martyres“ a „Confessores“ patří k úvodní básni „Pontifices.“ Jsou to články téhož řetězu. K nim druží se čestně oda věnovaná novosvěcencům „Oblati.“

Následuje devět básní věnovaných svaté Panně. Dvořák okázal mistrovství své v tomto genu již dříve celou knihou samostatnou, myslím, že tato čísla jsou mnohem dokonalejší.

Vróucí a delikátní jest „Hvězda Boží.“ Jaká to mistrnost verše a dikce! „Květ kaštanů“ je mistrným pendantem ku „Včelám.“ Následují motivy vánoční. „Sonet satirický“ jest v posledním verši pointou svojí trochu neomalený. „Slzičky“ krásně upomínají na národní legendu o kvítkách těch a končí vlasteneckým

povzdechem. Hluboká a originelní jest skladba „Altera creatio.“
Po známých „Včelách“ následuje „Můj štít“:

Klesnu-li jak Spartan v statečnosti,
tož jen mrtev na štít — na ten křít.

Pěkný je rondel „Juž dní se!“ Umělecky dokonalý jest druhý
rondel „In amaritudine,“ kde poslední verš slohy krátký a úsečný
stupňuje verš předcházející:

— myšlenky v duši hořké jak blín,
lilek a slín!

aneb:

— těžký ten stín, jenž z daleka spěl,
přes hroby spěl!

Mohutná jest báseň „Nic víc!“ zničí svým refrainem chmurně
a neúprosně jako Poeovo „Nevermore!“ Báseň ta jest v nynější
poesii naší velice pozoruhodná mužným a rozhodným protestem proti
neustále opěvané a hledané rozkoši:

Ty's vzala úsměv rtům a duši ctnost
a sladký mír a dětství veselost
a tvátím nach a mládí pel zas čelu,
dřív rovna v jasu nebes archandělu,
teď hrůzná v zjevu, jenž se za hrob sklání, —
jsi prokletí za Boží smilování
nic víc!

Delikatní báseň „Mně nechte ji...!“ jest plna něžných
obrazů tutéž myšlenku vystihujících. Následuje větší oda „Lesům,“
zase jedna z nejlepších skladeb knihy. (O. p.) S. Bouška.

Vilémkova ilustrovaná knihovna rodinná. „Maloměstský pepř.“

Hrstka humoresek, povídek a šlehů. Napsal *Václav Štech*. Illustruje Artuš
Scheiner. Seš. 74.—81. o 32 str. po 20 kr. Str. 280. V Praze 1893.

Štech napsal kdysi zdařilou veselohru „Maloměstské tradice.“
Ale všechno, co vydal později, ať kusy divadelní ať novellistické, všechno
to zůstává za „Maloměstskými tradicemi.“ Tam byl jadrný humor a
svěžest, které není v pozdějších pracích. Autor věnoval přítomnou
sbírku Ignátu Herrmannovi, kterého patrně si vybral za vzor líce
život maloměstský, rodinný i společenský. Ale nelze říci, že by
humoristickými povídkami mohl se postavit po bok Herrmannův.
V povídkách jeho není originálního humoru, vtipy jeho jsou namnoze
prázdné. Obsah povídek je příliš malicherný. Autor tu a tam chce
podati četbu pikantní. Náměty některých povídek („O. E.,“ „Motýl“) —
připomínají francouzské novelly o eizoložnicích, nevěrných ženách a
milostných dobrodružstvích. Drobný Don Juan v „Motýlu“ nakreslen
tak zběžně a nejasně, že čtenář sotva pochopí, oč tu běží. Vůbec
nejasnost, neurčitost je známkou těchto povídek. Čtenář neví, co
spisovatel chce. Píše-li na př. v „Motýlu“ satiru na časopisy, které
pikantní četbou lákají odběratele, či tepe upejpavé čtenáře, či kreslí
společenský typ, — všechno to pro čtenáře zůstane hádankou. Jindy
obsahem dlouhé povídky jest místní anekdota, která pro české čtenáře
nemá významu. Ještě nejpoutavější jsou povídky „Věneček“ a „Bud-

nická voda.“ Zvláště z motivu první povídky pravý umělec byl by vytvořil pěkný maloměstský romanek s výraznou postavou nadšeného idealisty Synka; je to nejsympathičtější osoba celé sbírečky. Také z námětu „Budnické vody“ dala by se zpracovati pěkná novella.

Povídky Štechovy psány podivným slohem; skládají se ze samých drobných odstavců, nedopovězených vět a jakoby useknutých rčení.

Úprava knihy je velmi vkusná.

A. Vrzal.

Repertoire českých divadel. Sv. 38. „Rozklad.“ Hra o 5 jednáních.

Napsal *Fr. Xav. Svoboda*. V Praze 1893. Nakl. F. Šimáček. Str. 110.

Cena 60 kr.

Spisovatel podává nám obraz tak často v životě opětovaný a obzvláště v nynější době bohužel tak často opětovaný: Statek, který rolník zvelebil, v pravý rozkvět přivedl, přichází v nastávajícím již pokolení v niveč. Ovšem jakožto základní příčinu úpadku neudává spisovatel nynější špatné poměry národohospodářské, nejsou to příčiny nutnosti, proti kterým stav rolnický nyní zápasiti musí, nýbrž za bod východu vzat byl spisovatelem případ obecný, barvitosti postrádající, praobyčejné marnotratnictví spojené s vyssáváním statku osobami cizími. Neupíráme, že i v podobném rozebírání křiklavých poměrů může se tajiti mnoho mravních momentů, že i tu hra může poskytnouti zásadu možné nápravy. Jest nad slunce jasnější, že rozhazování majetku rodiči těžce nastrádaného jest nešvar, který by dobrou školou se dal aspoň poněkud omeziti, a proto snad takový důraz klade pan spisovatel na dobrou výchovu dětí, která má býti především rozumnou a tak vedenou, aby odpovídala právě určení toho neb onoho člověka. I náš rolník zařídil vychování dítek svých. Vychování to však nemohlo utužiti tužby chovanců ve společné a jedné výslednici, nepřipravilo je k životu na statku hospodářském. Dostali vyššího vzdělání, ovšem že jen polovičatého, a tím odpadla zároveň síla uskrovnění, a tím více zase rostla touha po samostatnosti, vlastní neskromný náhled a úsudek, tvrdohlavost atd. I povahy jejich jinak byly špatny. Lhali a podváděli, rafinované intriky nebyly jim cizí, a k otci svému i nelásku často dávali na jevo. S trpkostí hleděla ona žulová, pravá postava starého českého rolníka na toto nové pokolení a zrakem prorockým viděla pád rodu, zaviněný jeho vlastním špatně zařízeným vychováním. Tak často si stěžoval sousedovi svému, starému výměnkáři a přednášel mu svou obavu. Bohuš, syn jeho, zamiloval se do marnivé, vyhýčkané dcery tajemníka tamějšího, fintilky to, která neměla o vedení hospodářství ani ponětí, a dcera jeho Bětuška milovala Jindřicha, zběhlého studenta, který právě všemi nectnostmi vynikal. Poměr ten byl přirozený, hledali ušlechtlejší rassu. Věci se přioštrřily, když starý otec jejich Douša přivedl na statek pí. Zikánovou, ovdovělou svou bývalou milenkou, s kterou se nyní sám také oženil. Chtěl dětem dáti matku, aby ji poslouchali a snad poněkud aspoň ve svém chování i požadavcích se zmírnili. Leč přilil oleje do ohně. Zikánová podporovala děti v jejich smýšlení a naléhala na Doušu,

aby jim nebránil v jejich lásce. Byla dvojí svatba. Od té doby to šlo úplně s kopce. Samé hostiny, kávové dýchánky, víno se pilo a hodovalo se bez mezí. V Bohušovi se v krátkém čase ozval duch otcův, hleděl práci vyzískati to, co ubývalo na jmění, a poněvadž to zmoci nemohl, stával se mrzutým, hrubým a počalo ho to celé hospodářství v domě mrzeti a dráždit. Katastrofa se blížila. Byl svátek paní Zikánové. Veškera přízeň se sešla a hodování nastalo. Cukrovínek, vína bylo do sytosti, zatím co mladý hospodář pracoval na poli a starý výměnkář na dvoře se zakalenýma a vypoulenýma očima to vše pozoroval. Konečně již starý Douša to nemohl snést a šel dovnitř, aby tam všem pověděl pravdu. Byla to scena opravdu zdrcující. Starý, udřený muž viděl mrhat majetek a uštván, uplván a uražen samým synem, jenž zatím s pole se vrátil, musil siň opustiti. Ještě mu bylo slyšeti výčitku synovu, že on tím vším vinen, proč dovoloval ty snátky. A syn z rozhořčení svého, ve kterém chtěl všecko vyhnati a vymlátiti, lichotivými řečmi hostů vyléčen a ukolébán, popíjel s nimi a statek hynul dále.

V pátém jednání jest krátký, filosofický doslov. Musí tak býti. Jedno pokolení pracuje a se namáhá, aby to druhé zase rozházelo, by mělo třetí zase co shromažďovati. Svět jest kulatý, brzy jest den u konce, aby po něm nastala noc. A tím starý Douša usmířen, těší se na pokolení, které zase statek v rozkvět uvede. Tím končí tato hra. Znamenitého v ní mnoho není, a repertoire náš jest zase o jednu původní práci rozmnouzen, čehož nemusíme litovati, ale také velká radost se nepřikazuje. Není to dílo, které by mělo nějakou novou, velkou ideu, ale dobře snad nám vyličuje maloměstské poměry, kde není ani vlastně rolníků ani měšťanů, kde chytají se zvyků velkoměstských a materielně i duševně při tom zakrňují. Ta filosofie v pátém jednání jest také snad v rozporu s celou tendencí kusu a v mravním ohledu nás úplně neuspokojuje. Ovšem chtěl básník poněkud usmírující náladu zavést, ale to mohl snad docela jiným způsobem učiniti.

V. Beneš.

Jaroslav Vrchlický jako učitel lidstva. Jaroslav Vrchlický jako básník milostný. Aforistická srovnávací causerie s čelnými básníky našimi i cizími. Podává *Hugon V. Wunsch*. Nakl. Fr. Bačkovský. Str. 172 a 160. Cena po 2 kor. — První květenbor výroků vzdělávacích pokládáme za nápad nešťastný, alespoň v tomto provedení; neboť kdyby si člověk měl ze všeho toho vzíti poučení, ze všech těch odporův a kolikrát nesmyslů by se jistě zbláznil. Slávě básnickové neposlouženo tím ani dost málo. — Druhá sbírka jest přiměřeněji sestavena. Valné ceny však ani ona nemá. Počkejme raději, až básník sám dokončí svou „Anthologii.“ Jakého vkusu ostatně p. Wunsch jest, ukazuje tato „neumělá sloka, jež platí našemu oslavenci:

Jsa učitelem lidstva,
stal jsí se professorem;
v tom povolání obém
vždy lidstvu budeš vzorem.“

Knihovna lidu a mládeže.

Kytice. Sbírká zábavného a poučného čtení pro mládež. Sv. 24. *Andersenovy „Vybrané báchorky.“* Přel. *K. Petřík.* V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober. Str. 135. Cena 45 kr.

Hans Christian Andersen (1805—1875), básník danský, náleží k oněm šťastným spisovatelům, kteří hned za života nabyli evropského jména a slávy. Hlavní specialností jeho talentu jsou báchorky. Prostota, nenucenost, naivnost, veselý humor, všecko, čeho žádáme od báchorky, bylo v jeho uměleckém nadání. Jeho báchorky přeloženy do všech řečí. Pan K. Petřík podává v přítomné knížce překlad (zda překlad pořízen z původního, danského textu, či pouze, jak to u nás bývá, z němčiny, toho z nadpisu se nedovídáme) 16 báchorek, které zajisté dojdou oblíbenosti u dětí, k nimž Andersen tak snížit se dovedl zůstávaje při tom básníkem. Škoda jen, že cena svazátku je tak vysoká. *An. Vlas.*

Vilémkova knihovna mládeže dospívající. VII. „Roman mladého hochy.“ Napsala *Marie Robert-Haltová.* Přel. *Kl. Šuranová.* V Praze 1892. Nakl. J. Vilímek. Str. 204. Sešit o 32 str. po 20 kr.

Děj „romanu mladého hochy“ odehrává se na různých místech Francie a Anglie. Dědeček mladého hochy, pan Gilbert, živil nepatrným výslužným 3 děti po zemřelém synu, z nichž nejstarší, Etienne, vida, že dědeček nešťastím upadl do choroby, tajně prchl z domu, aby prací řemeslnickou pomáhal rodině. Nejdříve nezkušený hoch přišel do Paříže, a tu byl by pomalu upadl v nečinnost a úplnou chudobu. Teprve, když vstoupil do učení k jednomu poctivému a dovednému zámečnickovi, vedlo se mu lépe, ale nedoučil se; zámečník zemřel. Etienne hledal práci v různých městech, posléze zašel do Marseillu, kdež však zneužili jeho nezkušenosti k přečinu, pro který Etienne prchl do Anglie. Tu pomocí přítele otce svého Duclaira našel zaměstnání v hutí Newallové. Výborné toto místo opustil ve válce francouzsko-německé, v níž navštívil vlast, setkal se se svými milými a našel je šťastny. Také on měl pěkné postavení a za choť Floru, dceru Duclairovu. — Celé vypravování je téměř idylické, prostické a účelem knihy jest poučiti mladíky, čeho se jim varovati a co činiti, aby zabezpečili vlastní pilnosti a příčinlivosti postavení svoje. „Roman mladého hochy,“ poctěný cenou francouzské akademie, čte se velmi pěkně. *A. Vlas.*

VIII. „Krotitel hadů.“ Roman pro mládež. Napsal *Ludvík Roussélet.* Přel. *B. Čermák.* Se 68 obrazy malíře Adrienna Marie. Str. 230. V Praze 1892. Seš. o 32 str. po 20 kr.

Děj tohoto romanu odehrává se r. 1857. na poloostrově indickém, a líčí se v něm povstání domorodých Indů proti nenáviděným vetřelcům evropským, sáhíbům, t. j. šlechticům, pánům země, jak je domorodci jmenují. Centrální osobou romanu je starý indický lékař, zaklínač a krotitel jedovatých hadů, Mali. Týž zachránil od smrti syna bohatého statkáře gandapurského, Ondřeje Bourquiena, potomka

slavného důstojníka francouzského, když statek gandapurský byl zradně přepaden knížetem bihurským Dunduem, či Nanou Sahibem, který stavěl se na oko přítelem Angličanů, zatím však znovu chtěl nabýt královské koruny maharatské. Nana unesl Bertu, sestru Ondřejovu, a tu Mali s Ondřejem vypravili se hledat ji neproniknutelnými pralesy indickými, hustými džunglemi, horami himalajskými, až po mnohých nebezpečnostech a dobrodružstvích ji našli a unesli z Pandarpuru, kdež Berta byla zasnoubena se sedmiletým princem. Anglický kapitán Algernon zastal se jich, když oni směle byli se bránili proti lupičům, a pojal za choť Bertu. Ondřej, jenž se byl shledal i s otcem, kterého měl za mrtvého, stal se pánem statku otcovského. — Autor líčí, jak laskavě Francouzi zacházeli s indickým obyvatelstvem, a ukazuje, jak upjatě k Indům chovají se Angličané a tím nezískají lásky těch, které utiskují. Ale při tom autor uznává také některé přednosti Angličanův a neomlouvá divokého počinání domorodců proti Evropanům. Plynne četbě vadí ohromný počet cizích jmen. *A. Vlas.*

České spisy pro mládež. Čís. 36. „Povídky z hor.“ Napsala *Anna Řeháková*. V Praze 1893. Nakl. A. Storch syn. Str. 66.

„Povídky z hor“ čerpány ze života slovanských bratří našich v alpských krajinách, v jižních Korutanech, v Triglavu a Krasu. První a nejdlejší povídka: „Jak Jerica došla štěstí“ předvádí nám postavu milé, veselé, dobrosrdečné a obětavé Jerice Draganové, čtrnáctileté dcery chudé vdovy po nešťastném myslivci. Jerica pomáhá matce živiti mladší bratry i sestry, nalezne jednou raněného pána v horách, ošetřuje ho, a bohatý muž za bedlivé ošetřování pomůže jí vystudovati na učitelku. Jerica Draganová je nyní výbornou učitelkou v Lublani a žije u svého dobrodince. — „Mírkův štědrý večer“ předvádí obětavého třináctiletého pasáčka Mírku, který z lásky k mladšímu bratru, jež živil, zmrzl pase na štědrý večer stádo starostovo. — Povídka „Lavina“ líčí, jak 25. února 1879 na vesnici Bleiberg s vrcholu Dobrače snesla se lavina, zasypala mnoho domův a lidí, mezi nimiž dceru bohaté a hrdé selky Magorové, jež pak ujala se chudé, osiřelé Johanky, společnice zesnulé dcery své. Selka s ní ne právě nejlépe zacházela, až dívka obětavostí zvítězila nad hrdou selkou. — A tak v knize Řehákové nakresleny tři pozitivní, ideální, obětavé postavy, tři dobré duše dětské, jež dětem zajisté budou následování hodným vzorem obětavého života. Vypřavování je prosté, dětskému věku přiměřené. *An. Vlas.*

Pokladnice mládeže. Sbírka spisů pro mládež. Pořádá A. Mojžíš. Sv. 45.

„Z našich i cizích krajů.“ Přírodopisné obrázky. Ku zábavě i poučení mládeže napsal *Jan Dolenský*. S 2 obrázky. Str. 79. Cena 1 k.

V úpravném sešitku Jan Dolenský čte mládeži dvacet kapitol z největší knihy, jakou kdo kdy viděl, totiž z knihy přírody, čte o netopýru vodním, myšákách, rejsku, lasičce, pumě, tchoři, o životě na pampách amerických, vlku, šelmě dravé, velbloudu, kozorožci a

kamzíku, o lenochodu, slonech, kosích a jejich příbuzenstvu, slepýši, hlemýždi, raku mořském a langustě obecné, houbě mycí, jižním ovoci, bridlici — usiluje dítkám před oči postavití nejrázovitější znaky těchto tvorů. Při některých člancích spisovatel jest málo obsažným, za to tím více hledí si vzletného, květnatého slohu, jenž srozumitelnosti v knížce přírodopisné částečně vadí; na jiných místech užívá spis. slov, dětem málo nebo docela neznámých, jež třeba bylo v poznámce vysvětliti (durra, lian). — Jak již podotčeno, úprava knihy jest slušná, tisk jasný; přese všechno to myslíme přece, že knížka, čítající 79 stran s dvěma obyčejnými obrázky, může býti lacinější. Jinak knihu doporučujeme dospělé mládeži.

J. Vyhliďal.

Zábavy večerní. R. XIV. č. 1. „Na Velebince.“ Obraz z naší doby. Napsal *Václav Špaček*. V Praze 1893. Nákl. Cyrillo-Method. knihtiskárny. Str. 135. Cena 40 kr.

Prostinké vypravování o rodině továrníka Velebína. Po smrti zbožné a lidumilné manželky p. továrník se oženil s baronkou Svojetínskou; zaveden v domě život a pořádek z velkosvěta, zábavy, dříve tu neznámé, a přepych. V továrně přibyla nedělní práce, aby se šetřilo, ač katastrofa nezažehnána. Dělníci pak továrnu vypálili, a rodinu všecku mimo zemřelou baronku přijal k sobě nejstarší syn Vojtěch, farář, k němuž dříve všichni byli nanejvýš nevšimavými. V ději i povahopisu stopy péra začátečnického (srov. prvotiny P. Vojtěcha, požár továrny. NB. tak honem se továrny nevypalují!). Správnost řeči obstojná, ale svědomitý brusíř ledaco by opravil. Hodí se jinak lidu i mládeži.

A. D.

Z pole i lesa. Obrázky z mysliveckého života. Napsal *B. Brodský*. Díl II. V Praze 1893. Nákl. Cyrillo-Method. knihtiskárny. Str. 95. Cena 30 kr.

Veselé i smutné příhody ze života mysliveckého. Rázu žertovného jest „Latina,“ ovšem myslivecká, v níž myslivci se cvičí v pivovare; z podobných kratičkých anekdot sestavena „Pravda i lež.“ Tragické pozadí mají obrázky „Dva soupeři,“ „V hlubokém lese“ a „Nebezpečný výstřel,“ jimž napínavosti neschází; nejlepším z nich jest první, podaný prostě sice, však se životní pravdivostí. Obrazy „V hlubokém lese“ (jak myslivec Kořínek donutil pytláka přiznati se k vraždě přítele jeho, myslivce Herouta) a „Nebezpečný výstřel“ (ve formě soudního vyšetřování se dvěma mladými myslivci) nesou patrně ráz hledanosti, touhu po tajemném a překvapujícím. To viděti hlavně v posledním vypravování, jež obsahuje podklad k objemnému romanu. Tu a tam spisovatel podotýká, jak škodlivá je vášeň pytláčiti. Na str. 55. přímo pravi: „Pytláctví vášeň všech nejhorší.“ Zevnější úprava slušná, cena přiměřena.

Řeč spisovatelova bohužel jest bez barvitosti, sloh pak často německý; viděti to na pořádku slov u větě, frastické chudobě slovesné, již málo nahrazují substantiva po zákonech syntaxe německé a j. věci. Studium Bartošových spisů by tu snad bylo dobrým protilelkem. *A. D.*

Modrá knihovna. R. II. čís. 4. „Krví a železem.“ Kladské povídky. Napsal *Václav Řezníček*. V Praze 1893. Nakl. Dr. V. Řezníček. Str. 136. Cena 60 h.

Název „Krví a železem“ byl heslem dobývačné politiky pruské v bojích o Kladsko, jak líčeny v povídce „Od Dušníku k Levínu“, a dle téhož hesla upevňováno panství nové v zemi vybojované, obsah „Příhody kněze Ondřeje.“ Spis. píše prostonárodně, ale tento sloh populární má také nectnosti, na př. výrazy někdy nad potřebu hrubé, někdy zcela nesprávné. Vypravovatelem šťastným Řezníček všude není. Str. 17. „Co ti schází?“ [tak], ptá se Čejp své manželky. „Mír srdce!“ zněla [tak] odpověď. Tak mluví herečky, ne selky! — Předností knihy jest, že obrací zraky čtenářovy na nešťastné, ztracené sourodáky pod panstvím pruským — kus zanedbaných dějin našich. V knihovnách pro lid má dobře své místo.

V „Příhodě kněze Ondřeje“ líčen nadšený milovník svého národa a císařovny Marie Teresie, lidumil kněz Ondřej. Dva zběhové, na vojnu násilně odvedeni byvše, svádějí při soudu vojenském vinu na kněze Ondřeje, že prý je k tomu naváděl ve zpovědi. Kněz tajemství zpovědního neruší, nijak se neháje. Přímou a úplně usvědčen není, ale dán přece pro štvání do vězení, a na rozkaz králův oběšen. Výpovědi svědčící proti knězi: Řekl prý, že „zrušení přísahy, násilně vynucené nekatolíkem na katolíku není žádným hříchem“ — na otázku vojínovu ve zpovědi, „není-li hříchem od vojska prehnout“ řekl, že „je to těžké,“ a jiného těšil, že se dočká doby, „kdy ze zámku kladského zavlaje prapor Marie Teresie.“ Spisovatel proti obyčejí jinde zřejmému jeví zde jakési sympathie ke katolicismu, že byl hrází germanisaci zároveň s národností českou. A. D.

Přítel domoviny. Ročn. IX. „Hejtmanka Alena.“ Historická povídka od *J. L. Hrdiny*. V Praze 1893. Nakl. Ed. Beaufort. Str. 160.

Dojem povídky je silný: čtenář by chutě kterémukoli protivníku Husitů hlavičku srubnul. neb aspoň pohladil cepem, sudlicí. Na str. 81. se čte: „Kdybyste někde četli (jako jsem četl já, totiž spis. Hrdina), že žena Jana Roháče z Dubé byla krvelačnou kání, která měla srdce z kamene a ruce ze železa, která byla v boji neranitelnou a proto, že prolila více lidské krve než deset nejzuřivějších Táboritů, již prodělali celou husitskou vojnu, nevěřte tomu. To psal člověk nepřítel a psal tak zúmyslně.“ A jaká že byla? Snad taková, jakou si ji vykouzlila fantasie spisovatelova? To že česká amazonka, typus pravé, skutečné Táboritky? Hrdinova hejtmanka nemá v rukou bible, jako jiné Táboritky a snad jí ani neznala. Pominulť spis. náboženský ráz vojen husitských úplně, líče je spíše jako odboj lidu za útisky robotní a drobných zemanů proti hrstce „pánovitých šlechticův a řadě klášterů s mnichy zahálčícími, již nesejou, nežnou a přece žijí bezstarostně“ (str. 18.). „Vzpoura lidu proti šlechtě zahálčivé a rozmařilé a proti kněžstvu jest skutek oprávněné msty“ (tamt.). Hejtmanka Alena, vlastně Eliška, dcera pána Kornoužského z Kolovrat a manželka hejtmána husitského

Roháče z Dubé, má skutečně veliké štěstí. Je mezi nepřátely několikrát, ba i zajata, a šťastně vyvázne. Jak je možný výjev na str. 108., věru nevím: Alena zajata jsouc ve věži hradní, volá na Tábority v údolí pod ní rozložené, oznamující zradu — a dive divoucí: ne bez výsledku. Též přímo báječně vyvázli Husité z věže přiběnické. Zbytečně přivlečení za vlasy Johanité, aby dostali šturec figurou odchovance svého, bídáka pana Otíka Valkouna z Adlar. — Místy oplývá povídka lyrismem, sentimentálním bušením na cit. Tím řečeno dosti o knize té. A. D.

Besedy mládeže. Sv. 301. „Rybář a jeho syn.“ Dějepisná povídka z doby Karla IV. Napsal A. B. Štastný. Se 2 obrázky. V Praze 1893. Nakl. M. Knapp. Str. 108. Cena 30 kr.

Český sochař Libor životními osudy zahrán jest i se svým synem Janem až do Pisy, kde r. 1355. vypukne známý odboj proti Karlu IV. Vzpouří se šťastně potlačena, buřiči potrestáni, věrni odměněni. Mezi těmito i Jan, kterýž pro císaře cedil krev. Ku konci se s otcem Liborem vrací opět do vlasti. — Po přečtení jako byste přišli z loutkového divadla: loupežníci, rytíři, hodní a špatní lidé se nám představili, řeči se za ně odřikaly, řinčely meče, blýskaly se dýky, tekla neviditelná krev, opona spadla. — Že by se podobnými povídkami pěstoval v mládeži vkus, znalost dějin, života nebo něco podobného, rozhodně popíráme.

J. Petr.

Dětská knihovna. Sbírka četby vhodné čtenářům nejmladším. Čís. 6. „Jehličí.“ Sedm povídek. Napsal Fr. Hrnčíř. V Praze 1893. Nakl. Dr. Fr. Bačkovský. Cena 20 kr.

Pan Hrnčíř je dosti sympathický zjev mezi spisovateli pro mládež. Nepovznáší se sice nikde vysoko nad úroveň běžné tvorby, ale doporučovala ho vždy poctivá jeho snaha spisovatelská, solidní povídkový sloh a výběr látek, kterýž ukazoval, že autor samostatně přemýšlí a netvoří podle šablony. „Jehličí“ bohužel musíme připočísti k slabším jeho pracím. Mezi sedmi povídkami jsou tři upravené překlady — cizí původ je dobře znáti, — avšak ani jedna z nich se nám nelíbí. Nepodařená a docela nepěkná je „Housenka.“ Povídky „Bezruký a Větrovský“ chybí pedagogický takt. Že by to byla „vhodná četba čtenářům nejmladším,“ nemůžeme dotvrditi.

J. Petr.

Paběrky.

Bible a její překlad kralický je předmět — sedmistránkového pojednání p. V. Flajšhansa v „Naší Době“ (seš. 5.). P. spis. je znám jakožto pilný sběratel a rozbíratel slovíček, i těšili jsme se, že nám o překladě poví několik pěkných věcí. On však si tentokrát raději zapytlačil na poli biblickém a „spáchal“ v několika těch odstavcích o bibli a textu jejím tolik vědecké naivnosti a ignorance dohromady, že bezděky vzpomínáte na „drží čelo...“ a nedíváte se pak už pranic, že „Sušil ovšem podal řeckého textu obraz úplně nesprávný,“ a že „překlad jeho není daleko tak pečlivě propracován, jako

překlad Blahoslavův“ (!!), a že „čeština je v něm neobvyklá a chybná.“ Prosím, to si dovoluje v r. 1894. napsati člověk, jenž bibli sotva několikrát viděl, nedím v originalech četl, o muži, který N. Zákon ve třech řečech uměl nazpamět a kde který český a slovanský překlad prostudoval. Ale pardon! Pan Flajšhans pluje pod vlajkou Mistra Jana Husi, a proto jen radikálně! А помѣтай с такими вѣdeckými „упоминками“!

Prof. Laciny (Koldy Malinského) **Česká Kronika** byla v tomto časopise již oznámena (1893. str. 462.). Pochváleny tam četné přednosti její, něco málo jen vytčeno. Nyní, kdy máme v rukou sešity jednající o době husitské, potvrzujeme znova chválu tam vyslovenou, ale co do náboženské znalosti a historické spolehlivosti ve věcech husitských jsme pohříchu nuceni upozorniti čtenáře své, aby knihy té lidu katolickému na čtení nedávali. Důvod je ten, že stanovisko její jest úplně protikatolické. Spis. praví, že nebude kalem (totiž znemravnělostí kněžskou té doby) hýbat, no nechat; soudní akta konsistoře pražské nevydávají kněžstvu tak hrozného svědectví. Netřeba se ani o Husovi a díle jeho dále hádati, protože spisovatelé, jako p. prof. Lacina, nemají o významu toho náboženského sporu ponětí, stojíce úplně na stanovisku Husa jakožto pobloudilého již fanatika, nikoli na stanovisku nestranném aneb na stanovisku jeho, dokud byl knězem a theologem katolickým. Každá obrana jeho, že nebyl kacífem, je v ústech jednotlivce a zvláště laika dětinskou domýšlivostí. Prof. Lacina staví, jako jiní spis. toho druhu, stranu protikatolickou do světla co nejlepšího, katolickou co do nejhoršího; jaké by to bylo „vlastenectví,“ kdyžť i katolíci byli Čechové, nebude každému jasno. Úmysl je zřejmý: štvátí proti Církvi. Proč a zač, ovšem nikdo neví, neboť husitou nikdo z nich není a nebude, ale tak je to v modě.

Na str. 540. píše p. prof. Lacina podle „našeho dějepisce“: „Co zástupce svobody duchovní, co křísitel zásady o právu osobního přesvědčení ve věcech víry, byl by (Hus) odvoláním (před sněmem círk.) zmařil sebe v duchovním ohledu naprosto. Nemaje voliti nežli mezi smrtí tělesnou a duchovní, volil si záhubu těla.“

Tak?! Slabý sice theolog, ale přece theolog Hus tedy snad nevěděl, že náboženská společnost křesťanská nespočívá na svobodě osobního přesvědčení, nýbrž na jisté dané nauce? Tož tedy Hus byl „křísitelem“ nauky, že každý smí věřiti cokoli, bez vědomí povinné poslušnosti? Ano, tak píše laik liberal 19. století; Hus jakožto kněz a theolog nemohl nevěděti, že křesťanská víra spočívá na autoritě, a to viditelné. To nebylo jeho „svědomí,“ co z něho posléze mluvilo, nýbrž tvrdošíjně důsledný odpor, který vůči zástupcům autority a celé dosavadní nauky nemůže býti nazván, leč domýšlivostí. A té si Hus měl býti vědom, a ne odvolávati se ke Kristu.

Slova dějepiscova o duchovní a tělesné smrti jsou více theatrální, než v této věci lze připustiti. Husovi byl, tak jako nám, smrtí duchovní těžký hřích, a ne odložení justamentu, kterým by byl sice pozbyl u husitů záře hrdinství, ne však u lidí, kterým jest pýcha hlavním hřichem. Stojí-li tedy proti sobě věty: sněm nemohl jinak jednati — Hus nemohl jinak jednati, tedy je v tom „nemohl“ velikánský rozdíl; si duo faciunt idem, non est idem.

Slovem, Hus vědomě podvracel zásadu víry křesťanské, ať už posléze, kdy zajisté mluvila více podrážděnost než víra, domníval se býti v právu či ne. Tak jest povinen souditi každý křesťan a každý, kdo má ponětí o významu nauky ve společnosti náboženské. Soudí-li spisovatelé naši jinak, ať si; ale nežádejte pak, aby podvrtné názory takové pro jakési boucharonské vlastenectví byly mezi katolíky šířeny. —

I v ostatních částech tohoto oddílu „České Kroniky“ jest mnoho strannosti. Chtěli jsme ji původně do podrobná sledovati, ale bylo by to bezúčelné; z uvedeného vysvítá dosti jasně, proč se proti každému dílu takového směru se stanoviska svaté víry a tedy důležitějšího zájmu než je husitské vlastenectví katolíkům třeba rozhodně opřiti. O ostatních podřízených věcech pomlčíme.

Zprávy.

Umělecká Beseda vydala na oslavu třicetileté činnosti skvostně upravenou sbírku vzpomínek na zemřelé členy neb ukázek děl jejich. (Pořad. Jar. Hrubý. Str. 176.) Náčrtky ty obsahují mnoho pěkných a zajímavých podrobností životopisných a literárních. Závěrečný rozhled po třiceti letech jest kus českého dějepisu literárního a uměleckého. Obrazy jsou pěkné (až na titulní) a pěkně provedeny; skizzy Purkyňovy jsou trochu nejasné. Celkem vzácná kniha. (Mimochodem podotčeno, den narození a úmrtí Sušilova udán nesprávně.) — Za třicet let věnovala „U. B.“ účelům uměleckým asi 120.000 zl. rozšířivši mezi členstvem a obecnstvem mnoho uměleckých děl. V provolání letoším obrací se k obecnstvu s vyzváním, aby hojněji přistupovalo za členy (platí se ročně 5 zl., začež dostane člen roční premii a jest účasten slosování děl uměleckých).

Boj za právo, sborník aktů politických u věcech státu a národa českého od r. 1848. Část I. a II. (až do r. 1860.). Bedlivý sestavovatel J. M. Černý odebral se mezi tiskem díla na věčnost; po něm převzal práci Václ. Schulz. Prozatím přestává nakladatelství dílo vydávati, a to z příčin politických. Dílo jest opravdu velmi cenné a jest si přáti, aby ho naši vlastenečtí novináři a řečníci hojně používali. Celkem vydáno 27 sešitů po 20 kr.; čísel obsahuje sbírka 318.

Nové „Illustrované Listy“ po 6 kr. začal vydávati V. Burkart „Brno-Praha.“ Je to asi český otisk německého časopisu, pořádaného směrem vídeňských interessantůh listův. Ani literatura ani umění naše tím ničeho nenabude, nepozbude-li. Máme „Náš Domov,“ ten podporujeme; takového zboží pak nechme.

Polsko. Jesuita, *hrabě Badeni*, napsal výtečnou knihu pro lid: „Život sv. Ignáce z Loyoly.“ Kdo roku loňského na akademické schůzi Velehradské slyšel mluvit známého literata polského, tomu při četbě knihy této bude se zdáti, že slyší jeho srdečná, prostá, avšak při tom obsahuplná slova. Jest se nám přiznati, že podobného životopisu světcova v naší literatuře nemáme. Překlad knihy Badeniho vřele doporučíme našemu některému „Dědictví.“ Kniha jest ozdobena zdařilými obrázky. Stran 506, cena 1 zl. 20 kr. Vyšla v Krakově nákladem Michala Mycielskiego, T. J.

— (Belletrie.) V době poslední vyšla spousta knih belletristických, jež však téměř všechny nevynikají nad prostřednost. Druhého vydání stěží dočká se jich 10 procent, o dalších vydáních ani nemluvě. Jako i u nás měrou povážlivou začíná se zažírat do belletrie polské cizí, neumělecký naturalismus.

— *Gabriela Zapolska* vydala ve Varšavě dvě dvojdílné knihy: „Szmata życia“ (Cár žití) a „We krwi.“ Spisovatelka už svým mottoem vyznává, že jest naturalistkou. Kopíruje Zolu a Katulla Menděsa, pokud se týká jejich stinných stránek; daleko však za nimi talentem pokulhávajíc, předností jejich nedovede napodobiti.

— Známa spisovatelka *Marie Konopnicka* napsala sbírku novel a obrázků s názvem „Na drodze.“ Ze 12 obrázků šest jedná o šilencích, ostatní mají za hrdiny chudé židy a ještě chudší řemeslníky a dělníky. Ličení jest plastické i věrné.

— *Kosakiewicz*, jenž se zálibou líčí život mládeže zvláště studující s jeho slastmi i strastmi, vydal novou pověst „Wladek“ téhož rázu. Pěkný dojem popisu života studentského nemile ruší pochmurná událost rozvodu rodičů „Wladkových“, což i v ohledu uměleckém jest knize na újmu pro nedostatek motivu.

— *Żofie Kowerska* napsala dvě knihy „Dzidzia“ a „Irena.“ Milé teplo sálá z obou spisů; postavy osob jednajících jsou sice prosté, ba možno říci i všední, ale pravdivé a jasné.

— Otázkou židovskou zabývají se spisovatelé *Maryan Gawalewicz* a *Klem. Junosz*. Knihy jejich „Mechesy“ (nadávka židům) i „Pajaki“ (pavouci) jsou výkřikem protestu proti demoralisujícímu a vyssávajícímu vlivu židovstva, jichžto heslem jsou slova starého Yancpomadera v „Pavoucích“: „Dobrý dlužník jest lepší než čtyry koně; . . . nestarej se o mrtvé zboží, když máš dosti živého.“

— „Mgla“ jest název jiné nové knihy *M. Gawalewicza*. Líčí se tam spor mezi optimismem a pessimismem; pessimista Gajski podlehne, optimista Krempel dosáhne, po čem touží, srdce i ruky panny Genie.

— *El Orzeszkowa* vydala v Petrohradě novou pověst: „Dwa bieguny“ (Dva poly, světy). Jedním „světem“ jest společnost moderních salonů, bavící a nudící se. Druhým „světem“ jest život práce, obětí a velkých ideí. Hrdina pověsti, patřící do „světa prvního,“ mile jest dojat zjevem panny Severiny Zdrojovské ze „světa druhého.“ Uznává špatnost dosavadního svého života, vidí potřebu nápravy, avšak převyšuje prý to jeho síly. Proč však převyšuje? Odpověď nám zůstává spisovatelka dlužna. Což bála se pohlédnouti vzhůru k nebi a v hloubi srdce lidského?

— „Mamin synek,“ „Na warszawskim bruku,“ dvě knihy *St. Graybnera*. Málo děje, množství malicherných podrobností a ličení; vyžili starci, hýřící mladíci; několik scen dosti škandalních, přemnoho ani zábavných, ani potřebných, ba ani pravdivých, — tot stručný obrázek obou knih.

— „Listy Maszy do Paszy,“ napsal *B. A. Jer*. Sbírká obrázků kreslených s okem slzavým, plných tu nářku, tu hořké ironie, čerpaných z temných stránek dějin styků ruskopolských při Visle. Charaktery výraznosti a věrností jsou znamenity.

— „Obrázky“ jest jméno nové knihy *M. Parczewské*. Vesměs dýši prostotou a něhou venkova, z něhož vzaty jsou. Jakýsi ušlechtilý smutek vane celou knihou, nad mnohým obrázkem se čtenář hluboko zadumá. *Fr. Skalka*.

Rusko. Redakcí známého bibliografa i kritika *S. A. Vengerova* počala v Petrohradě vycházeti „*Russkaja poezija*“, sbírka děl ruských básníků s kriticko-biografickými studiemi, bibliografickými poznámkami a podobiznami. Dosud vyšly dva svazky. V prvním nalezáme básně Antiocha Kantemira se vstupním článkem V. Stojunina, básně Tretjakovského s úvodní statí Irinarcha Vvedenského i básně M. Lomonosova se statí prof. N. N. Buliče. Svazek druhý obsahuje díla Alexandra P. Sumarokova se vstupní statí M. D. Chmyrova i prof. Buliče, básně Vas. Majkova se vstupní statí L. N. Majkova, básně Jermila Kostrova se statí P. O. Morozova i Vas. Petrova s úvodem J. A. Šljapkina. Hlavní účel sbírky této jest historicko-literární úplnost. Výborné statí Stojunina, Buliče, L. Majkova i jiných charakterisují nejen spisovatele, jimž jsou věnovány, nýbrž i dobu, v níž působili, ukazují význam děl jejich v rozvoji ruské. Vvedenskij chtěl rehabilitovat Tretjakovského, jehož básnické činnosti tolik se vysmívají. Básníkem V. Tretjakovskij nebyl, verše jeho nelíbily se ani současníkům pro svoji těžkopádnost. Jeho „*Telemachida*“ je bezcenná báseň. Správně však Vvedenskij ukazuje na veliké zásluhy neobyčejně pracovitého Tretjakovského jako profesora řečnictví, jenž ukázal na nutnost, aby se psalo „ne slavjanským jazykem, nýbrž prostým ruským slovem, t. j. jakým Rusi mezi sebou hovoří.“ — Všecky ostatní statí podávají důkladné životopisné zprávy a kritické úvahy o dílech spisovatelův, ukazují, jaké místo zaujímají jednotliví spisovatelé v kulturní historii ruské. Z úryvků dopisů jednotlivých spisovatelů ozřejmuje charakter zvláštních okolností života 18. stol., kdy nabubřelý lyrismus šel ruku v ruce s ostrou satirou. Týž spisovatel, který v ódách opěvoval vysoce postavené, privilegované lidi, v satirických verších hlásal rovnost všech lidí; týž básník, který velebil milce carů, mluvil o marnosti hodností a bohatství. Týž básník, který hlásal lásku k nižšímu lidu, bil své nevolníky. To bylo charakteristickou známkou zvláště doby Kateřiny II. Hlavní předností knihy jsou ovšem kritické rozbory děl se stanoviska současníkův i se stanoviska pozdějších pokolení. Autorové kritických statí hledí na spisovatele jako na syny své doby, a takový historický názor na spisovatele je správný.

— Kritické studie o Kolcovu obohaceny jsou pěknou studií *Viktora Ostrogorského*: „*Chudožnik russkoj pěsni A. V. Kolcov*“, jež k padesátiletému jubileu smrti A. Kolcova byla původně otištěna v *Miru Božím* 1892. Autor chtěl v knize své podat charakteristiku osoby i poesie Kolcova i jeho předchůdců, kteří skládali písně národní.

— V biografické knihovně F. Pavlenkova: *Žizň zaměčatelnych ljudej* vyšel pozoruhodný životopisný náčrtek o A. S. Griboědovu od *Al. M. Skabičevského*. Známy tento kritik podává nejen životopisná data o velikém spisovateli dramatickém, nýbrž i pěknou úvahu o jeho komedii: „*Hoře z rozumu*.“ V téže knihovně vyšly také biografické náčrtky o G. Deržavinovi od *S. M. Brilianta*, o M. V. Lomonosovu od *A. Lvoniče-Kostrici* a o Iv. S. Nikitinovi od *F. Sivického*.

— „Siluety“ je název sbírky novell i povídek *G. Mačteta*. Autor jeví tu hlubokou sympathii s poníženými a uraženými, nevinně trpícími i vinnými, „svými“ i „cizími,“ „nepřátely,“ lidumilně pohlíží na lidi dobré i zlé, zbloudilé, nešťastné. Z toho ovšem nejde, že by autor nedělal rozdílu mezi svými a cizími; naopak ohnivě miluje Ukrajinu, vlast svoji, nezapomíná na zla, která dělali vlasti jeho Poláci, ale odpouští jim to a zve ke smíru své i cizí, jak to viděti z pověsti „Bělaja panna.“ Pověst končí slovy: „věř, doufej, miluj.“ V „Židovi“ autor z nemístné až lhostejnosti náboženské vybízí své krajany ke smíru se židy. V povídce té je mnoho nepravděpodobnosti. „Chameleon“ je spisovatel, který má malý talent, žádného přesvědčení, ale za to mnoho drzosti a nestydatosti. On nemá směru žádného i drží se toho směru, který právě se mu zdá výhodný. Ze spolupracovníka jednoho z lepších, poctivějších listů přechází k tiskovému organu pochybné pověsti. Jeho žena, která kdysi byla nadšena jeho pěknými slovy, pozoruje s hrůzou, co se děje s jejím mužem i uteče od něho k matce. I k tomuto ničemovi cítíte ze slov autorových lítost jako k nešťastníkovi. „Pessimistka“ poletuje jako motýlek za skvělou partií a zaplatila za to mnohými lety neutěšeného života staré panny. Ani v epidemii „Choleře“ není všecko špatné; i cholera udělala mnoho dobrého, poněvadž byla mnohým pobídkou k lidumilnosti a účinné lásce k chudým.

— „Otgoloski 60-ch godov“ — slove dvojsvazková sbírka náčrtkův a povídek *Alexandra Molotova*. Šedesátá léta v Rusku byla dobou probuzení a rozvoje sebezpoznaní všech tříd ruského národu; všecko oživovalo, všecko krácelo ku předu, všecko věřilo, doufalo, čekalo. Ale v knize Al. Molotova není žádných „ohlasův“ oné doby, není v ní řeči o nadějích, nadšení, omylech a poblouzení tehdejší doby. Delší povídka „Na novuju dorogu“ připomíná sotva dvě tři črty oné doby. Osoby, které autor vyvádí, necharakterisují doby.

— V Ruském Bogatstvu vyšel obrázek Mamina-Sibirjaka „Teša Nata,“ který působí nejasný, neurčitý dojem, protože autor velikou ideu ukládá tu v drobnou formu; tím obrázek jest jako by dětskou hračkou a ne uměleckým dílem. Nata, jež kdysi měla milostný roman s chudým šlechticem, jenž ji unesl, ale pak rodiči byla odvezena, svírá mladé city vychovávaných dětí, obřezuje mladé výpustky lidské právě tak, jako zahradník Mosej obřezuje výpustky stromové. Ale nedaří se jí to; Soňa, v níž tak pevně doufala, utekla jí k synu téhož šlechtice, který ji kdysi byl unesl.

— Pěkně napsány v téměř časopise náčrtky života v dívčím ústavě „Dvadcať lět nazad“ od pí. *Luchmanové*. Spisovatelka ukazuje, že atmosféra uzavřených ústavů ženských rozvíjí v dívkách chorobné tahy sentimentálnosti a mrzačí je.

A. Vrzal.

Anglie. Snad nikde není literární tržiště tak bohaté o vánocích jako v Anglii; tam o té době celá záplava spisů, najmě pro mládež, se dostavuje, z níž tuto stručně a krátce o některých spisech se zmíníme, a to dle pohlaví. Dle galantnosti začneme od děvčat.

„Prince Rupert's Namesake“ od *E. Weaverové* jest histor. povídkou „rytířství,“ ale z doby po restauraci. Rupert jest hlavní osobou a pěkně kreslenou, nelze to však říci o párku Margery a Clivea. — Ze Škotska dějin

vzatou povídkou jest romance *M. Macleanové* „A Romance of Skye.“ Děj spadá v dobu, kdy „Horalé“ (Highlands) škotští začali se právě z barbarství nejhoršího vymaňovati. Náleží historická povídka k jednom z nejlepších vánočních knížek. — „Home Sweet Home“ jest povídka *Mr. Soanse* o nevďčné dceři. Margaretě se přejí klidný a pokojný život (chudobný) v rodině, opustí jej, ale brzy se vzpamatuje a vrátí se zpět, aby byla podporou na stará léta svému churavému otcí. — „The Bents of Battersby“ jedná o děvčatech Bentsových (jedné rodině), jež potká neštěstí, jež se však výhodně provdají, kdežto děvčata stejnojmenná z rodiny bohaté a hrdé po čase značně klesnou. Autor *B. Manvell*. — „Scarlea Grange“ od *A. Colbecka* jest historií dcery Ludittiny. Pí. Rouseová stane se chotí farmaře v Torleydalau, jehož mladší bratr však na ni pohlíží jako na vetřelkyni. Přirozeně: po smrti svého manžela, jenž bez závěti skoná, jest vyhnána z farmy, ale věrně vychovává svého syna Jima. Když Jim doroste, odhalí pásmo všech pletich, a pí. Rouseová vrací se zpět na svůj zákonitě jí patřící majetek s Jimem, jenž pojme hodnou dívku Dorotu za ženu. — *Miss L. Watsonové* „A Garden of Girls“ jest sbírka povídek, jež mají býti ilustracemi či živými doklady k osmeru blahoslavenství. — *Miss Careyové* „Esther Comeron's Story“ jest denník anebo autobiografie nešťastné, ale hodné dívky. Otec její špekulacemi přijde na mizinu, a Estherey ujme se její strýc Geoffrey, jenž jí dopomůže ke šťastnému sňatku s Mr. Lucasem. Ale hlavní děj spočívá v líčení, jak Esthere jest matkou mrzáčkovi malé Doté. — Jaké zlo a jaká bída z toho pochází, když někdo pravou láskou pohrdne pro muže, jenž lásky nezasluhuje, toť hlavní moralka Dory v povídce „The Clever Miss Follett“ od *J. K. H. Dennyho*. — Co vše přetrpěti jest pravé lásce, toť thema povídky „A Fair Claimant“ od *Miss F. Armstrongové*. — „Fifty-two stories for Girlhood and Youth“ jest sbírka povídek, uspořádaná *A. H. Milesem*. Mezi přispívajícími jmenujeme: Harrietu-Beecher-Stoweovou a Louisu Alcottovou, Dra. Gordona Stablesa, T. B. Aldriche. — „Namesakes“ od *E. Everett-Greenové* jedná o osudu dvou stejnojmenných a sobě nápadně podobných hochů. — Když se ztratí bankovka značné summy a když ji zlá teta najde v truhlici své neteře, již nenávidí, snadno si domyslíme, že nevinná oběť podezírání nejednu hořkou pilulku musí polknouti. Toť v hlavním jádru trest povídky „The Andersons“ od *Agnes Giberneové*. — „The Close of St. Christopher“ od *E. Marshallové* jedná o dívce Penelopě, vzoru dívek, a o Algernonu, mladém, poctivém a hrdinném křesťanu; oba stanou se oběťmi klepů malého města. Ale odměnou oběma jest uzavření ideálního sňatku. — Lady Delamere, macecha, jest roztomilá a života plná žena, jež jenom trpkost způsobuje své nevlastní dceři Keithi, již se podaří konečně usmířiti svou macechu tím, že jí zpět přivede jejího vlastního synáčka Mastera Carla. Toť trest povídky „Keith's Trial and Victory“ od *E. E. Greenové*. — Táž spisovatelka v povídce „Tom Heron of Sax“ líčí o oživení evangelické strany v 18. století v Yorkshireu. Hrdinou jest Tom Heron, jenž končí násilnou smrtí, byv zastřelen od najatých vrahů, co kázal v sousední obci. — Rovněž historickou povídkou od téže spisovatelky jest „Evil May-Day.“ Předmět její činí vzpoury v Londýně r. 1517.

Pro mladíky. „The White Conquerors of Mexico“ jedná, jak název už napovídá, o dobytí Mexika Cortesem. Autor *M. Kirk Mumroe*. — *M. Windera*

„With the Sea Kings“ jedná o alžírských korsarech; to se rozumí, že pár Angličanů s nimi bojujících koná — divy! — O banditech, piratech a šlechticích, smíme-li toho názvu užití, jimž pěstní právo α a ω , jedná *M. Fenneho* „Yussuf the Guide.“ — O arktických lovcích velryb jedná téhož spisovatele „Steve Young.“ — „Fergus Mac Tavish“ jest historie hochá žijícího na obchodnické stanici daleko na severozápadu Ameriky. Autor *J. Macdonald Osley*. — „The Heart of Montrose and other Stories“ jest sbírka povídek, jejímž hrdinami jsou hoši a dívky, jež v čas zkoušky osvědčují, co dobrého v nich, Autorka *E. Carrová*. — O výbojích Angličanů v Africe jedná *Mr. W. Pimbletta* „In Africa with the Union Jack.“ — *Mr. Richardsa* „Warreors of Britain“ líčí jednotlivé hrdiny z dějin Anglie, tak na př. krále Artuše, Harolda, Richarda, nazvaného „srdce lví,“ Černého prince a Jindřicha V. až po generála Gordona. Neškodilo by něco podobného u nás z našich dějin. — „Roger the Ranger“ líčí dobrodružství mladého lovce (hunter) v Americe, jemuž nedá nepokojná krev sedět v jeho farmě. Autorka *E. F. Pollardová*. — „The Jacobite Exile“ nejoblíbenějšího to spisovatele pro mládež (hochy) angl. *G. A. Hentyho* líčí dobrodružství Charlieho, syna Marmadukea Carstausa, s Karlem XII., králem švédským. Vytyká se práci nemožnost, aby hrdina byl tak hrozně všudy-přítomným, jak v povídce se doličuje. — Týž spisovatel v povídce „Through the Sikh War“ líčí dobytí Punjaubu od Angličanů v Indii. — Kdo se z hochů chce poučit o rybách a rybácích, tomu možno doporučit knihu *M. Fenna* „Menhardoe.“ — V povídce téhož spisovatele „Bunyip Land“ líčí se dobrodružství dvou hochů Jacka Pennyho a Jimmyho v Nové Guineji. — *A. Miles* sestavil pro hochy sbírku povídek nejlepších spisovatelů, „Fifty two Stories for Boyhood and Youth.“ — *A. Langovu* „The true story Book“ nelze doporučovati, jedná o různých domnělých pretendentech na trůn a o jiných osobách nikterak chvalné pověsti. — *G. Stablesa* „Westward with Columbus“ jedná o jednom britském a jednom irském plavci, kteří se nalezali v družině Kolumbově na jeho výpravné a objevné cestě do Ameriky. V ostatním drží se historie. — *Mr. Hentyho* „St. Barkolomew's Eve“ jest historií z války Hugenottův, ale autor vyhýbá se líčení vražd. — Z francouzské revoluce vzata povídka „Little Count Paul“ spisovatelky *E. M. Fieldové*.

Pro děti. *Mrs. Cuthellové* „Two little Children and Ching“ jedná o psíku, Chingu, kolem jehož zmizení hlavně se povídka točí. Děti jsou Guy a Violeta. Guy zachránil od utopení zloděje psíka, a za to dostává Chinga zpět. — *Mr. Milesa* „Fifty-two Stories for Childsen“ jednají o princeznách, o domácích zvířatech a o radostech a žalostech školáků. — „My Book of History tales“ a „My Book of Ribble Stories,“ ona sbírka podává dramatické příběhy z anglických dějin, tak na př. o královně Marii škotské, o Kanutovi danském atd.; tato líčí jednotlivé příběhy biblické, na př. přechod přes Rudé moře, krále Šalomouna atd. — „Our Ghosts“ jest kolekce strašidelných povídek od *Ed. Leigha*. Nehrubé cenné. — „The Boy and Angel“ od *R. J. Rybsa* zasluhuje doporučení pro pěknou tendenci prostých povídek a naučení. — „As Gold is Tried“ od *H. Boulwoodové* jedná o dívce, jež se stydí za svého otce, jenž jest odsouzen, ale potom přijde k poznání, a lituje svého jednání. Otec ostatně se také napraví. — Tím bychom byli jen některé pozoruhodnější uvedli, ne všechny!

A. Kouřelka.

Italie. *Mario Rapisardi* napsal báseň s titulem: „Leone.“ Podnět a inspiraci zavdaly básníkovi poslední smutné události na Sicilii. Hrdinou básně vyrozumívá se hrabě Lev Tolstoj. Hrdinkou pak básně jest Nera, dívka, jež nadšena ideami Leonovými, opustí dům otcovský, aby ho následovala. Děj odehrává se hlavně mezi těmito dvěma osobami a končí potrestáním Leonovým, jenž se stává obětí svých doktrin. Báseň obsahuje hojnost teorií, o nichž se dnes tak živě debatuje a básník zcela správně soudí, že hrůzy dnešní zavinily kruhy vládnoucí, moc mající, jen jedné věci se nedotýká, — totiž pohnutí náboženstvím katolickým.

— *G. Verga* vydal pod nápisem „Don Gandeloro e Cia“ sbírku 12 povídek, z nichž pět odehrává se dějem ve světě divadelním, tři v klášteře, ostatní pojednávají různá themata. Vynikají všechny hlubokou znalostí srdce lidského, našeho života, a předností autorovou jest, že této své znalosti nedává čtenářům cítiti přílišnou povídavostí nebo líčením. Verga kreslí postavy se několika, ale za to význačnými rysy, dialog jeho jest úsečný, a to jen tam, kde ho skutečně třeba.

— „Note di letteratura contemporanea“ obsahuje dvě studie *M. Puglisiho Pica*, a sice: „Il felicismo dell' arte e la critica moderna“ a „Guy de Maupassant novel.“ Lepší tato.

— V dílku „Tre poeti“ podává *F. M. Zandino* studii o třech básnících francouzských, kteří representují pod různou formou a s různým pojetím rozličné stavy a podmínky pessimistické, v kterých duch nynějšího století tone. Podány též z nich ukázky. Básníky těmi jsou: *Ed. Harancourt, J. Rameau, Aug. Dorchain.*

— „Gli animali nella Div. Commedia“ zove se zajímavá studie *Mich. Lessony* (Unione Tip. Ed.) o jednotlivých zvířatech, jež vystupují v tom nesmrtelném díle, a o názorech o nich z tehdejší doby (když totiž žil Dante). Zatím probráno jenom „Peklo.“

A. Koudelka.

Francie. Smrt jednoho z neoriginalnějších spisovatelů francouzských, *Leona Cladela*, zavdala podnět k práci „La Villa Bon-Accueil,“ jakémusi to almanachu na jeho počest vydanému, do něhož nejčelnější a nejpřednější spisovatelé přispěli svou hřívnou.

— „L'empire des femmes“ od *G. Coussin-Constantina* jest fantastická země, ideální, liboli, říše, kde ženy jsou voleny do sněmů jako muži, vydávají a ruší zákony a zahajují celou řadu oprav, při nichž, jak doufají, ničeho neztratí. Nu, zkrátka řeši či řešiti se tu chce otázka úplné ženské emancipace.

— „Du haut en bas“ jest jemná, duchaplná satira, v níž *Gyp* (pseud. spisovatelky) šlehá urozené, umělce, finančníky, politiky, slovem: celý ten svět dnes triumfující, svět pochybný, plný marnivosti a nicoty.

— *E. M. de Vogüé* ve svých povídkách a črtách: „Coeurs russes“ seznamuje rusofilovné Francouzy s neznámou jim zemí.

— „Le bouchon de paille“ jest historie dvou malířů povah a smýšlení z míry různých. Jeden z nich vidí, jak druhý náhle a rychle slávy nabývá, aniž se mohl naučiti tajemství, které by mu také na vrch pomohlo. Vítězstvím a slávou druhého nepozbude (nezřekne se) své poctivosti a dobroty, ale bolí ho, že jméno jeho upadá v zapomnutí. Roman psán ve slohu naturalistickém od *Maurice Montéguta.*

A. Koudelka.

FEUILLETON.

Něco o popularisování vědy.

P. Vychodil.

Victor Cathrein píše v předmluvě ke své „Moralphilosophie“: „Vědecké dílo psáti prostě populárně, je zhola nemožno“; a má rozhodně pravdu. Vědecké dílo chce býti především přísně soustavné, předpokládá, co předpokládá třeba, začíná u věci samé a ne u počásí neb u přátelského posezení, mluví o věci a ne o osobách, na kterých nezáleží, dokazovati a vyvracet příslušnými, tedy především vědeckými důvody, uváděti neb opravovati cizí domněnky, pokud toho zasluhují, atd.

To všechno jsou vlastnosti, které vědeckému dílu jsou nezbytné, které však je stejnou měrou činí nepopulárním, aspoň podle toho, jak se popularnosti rozumívá. Dle toho by veškeré popularisování vědeckých předmětů bylo nemožno. Nanejvýš by tu popularnost mohl zachrániti ještě prostý, vůbec srozumitelný sloh, na který se též obyčejně při ní myslívá.

Co do slohu tedy, rozumí se samo sebou, že vědecký předmět vyžaduje též vědeckého slohu. Ten není souznačný se slohem vůbec nesrozumitelným, ale do jisté míry přece. Kdo chce vědecký spis čísti, má znáti také příslušný sloh, totiž sloh, který nevysvětluje každého pojmu a názvu, který jest podle časového pokroku již differencovaný a shuštěný, jsa pro každý odbor jaksi odborným a pro ostatní obecnost tajemným písmem. Jinak by se spisovatel nedostal s místa, kdyby v tom smyslu chtěl psáti srozumitelně pro kdekoho. Předpokládám tu ještě pořád slova domácí, česká. Obtíž je tím větší, potřeba-li slov cizích, buď úplně neznámých anebo moderně bezbarvých, jako jsou ty principy a diskusse a pod. Sloh populární bude se jim co nejvíce vyhýbati nebo je vysvětlovati; vysvětliti ovšem bude nucen i české názvy umělé, protože neznalci znamenají právě tak málo, jako cizí. Číslice také popularnosti v obyčejném významu nepřidávají, ačkoli jsou v jistých oborech nezbytné a veleprospěšné.

Je tedy na oko sice protimyslné, ale samo v sobě zcela správné, že věda náleží zasvěcencům, t. j. že vědecké bádání nemůže býti populární a vědecké zároveň, a to ani obsahem ani slohem. Na toto stanovisko se naše literatura už vyšinula, ale mnoho vzdělanců našich ještě ne. Ještě pořád se věsí na paty požadavek, aby bylo všecko psáno co nejvíce in usum delphini, lehce jako pyří a průzračně jako voda. Tu vědu — kdo pak by se s tím namáhal, je to tuze těžké; to je tak pro professory — ale ne pro lid. Inu ovšem že ne pro lid, ale probůh, vždyť universitu máme jedinou, a ta je chudinka dost bídně opatřena, kdežto intelligence je kromě těch „professorů“ ještě hodně mnoho!

Jest pochopitelné, že kdo mezi lidem žije a srdcem k němu přilnul, že má bolest nad zástupem, nemaje mu čeho poskytnouti

na poučenou; snadno se pak také vysvětlí, proč je s tou učenou literaturou tak málo spokojen. Ale velice nespravedlivě jest, měřiti tím veškeru literární práci vůbec. Dělení práce té pokročilo již i u nás; každý nezmůže všeho, ale každý, kdo něco z toho zmůže, zaslouží uznání — druhý ať se zase přičiní jinde. Nám škodí právě ta prožlукlá popularnost, protože ji zaměňujeme s ledabylostí. Literaturu odbýváme s novinami při hrnečku kávy, neb užíváme ji na dobrou noc. Jen pěkně pohodlně, jenom v ničem ne nad prostřednost! Takto chceme životem proklouznouti v samých kukátkách a obrázcích, nanejvýš aby v tom byl nějaký hrubý vtíp („ten mu dal!“), ale věci jdou jiným, vážnějším a obtížnějším chodem. Má-li spis jednat o dějinách, tu aby spisovatel hledal napřed nějakou tiradu, která by chuť podráždila. Má-li jednat o předmětě náboženském, lékařském, přírodopisném, mravnostním atd., potřeba osoby zavésti napřed někam na pivo, nebo podniknouti nějaký výlet atd. — zrovna jako u těch daufinův — u děcek. Pová-li se však věc zkrátka a dobře, tak jak jest, uspoří se papíru, pozornost ostane u věci a nebloudí po restauraci, ušetří se času, a poučení je vydatnější.

Ale poučení právě třeba hledati!! Vzdělanci naši, kteří vědecké nebo populárně poučné knihy čtou, chtějí sice věděti, co v nich jest, ale při tom také chvíli tu příjemně ztráviti. Kdyby učitel, kněz, právník, lékař atd. knihy té potřeboval na př. jako pramene ku přednášce a podobně, t. j. kdyby se z ní chtěl poučiti, zajisté by mu nebyla „těžká,“ ba právě by byl povděčen, že v ní „něco“ jest, t. j. kus solidní vědy. Dejte rolníku nebo průmyslníku knihu, která proň obsahuje poučení, nebude mu tak brzy „těžká,“ má-li jen trochu zájmu o věc. Představte si předčítání poučných spisů, jaké někteří duchovní správcové svým osadníkům zařizují. Co si počne předčítatel s těmi planými úvody nebo šroubovanými dialogy, jde-li mu o to, aby posluchači se o věci poučili? Usnadniti poučení, ano, zcela dobře; ale podávati, po případě chtíti všechno v bonbonech, je dětinská rozmazlenost, kterou vychovatel hledí vykořeniti, a jest tím nehodnější, čím větší je vzdělanost, již si kdo osobuje.

Je tedy přece nějaká vědecká literatura populární? Není, ale jest literatura, která prostě a populárně poučuje o některých snadnějších předmětech vědeckých, zvláště o těch, které pro život duchovní a hmotný jsou důležité, aby jemu aspoň nějak prospěly.

Prospěti ovšem může jen pravda; pravdou pak jest ve vědě jenom pravda dokázaná. První a poslední pravidlo popularisování vědy jest — o stránce formální, totiž jasnosti a stručnosti slohu i věci netřeba dále mluviti — aby se podávaly jen zjištěné výsledky vědeckého bádání, ne hypotese ani ne bádání samo, leč kolik jest potřebno na vysvětlení věci, a to výsledky takové, které lidu skutečně na něco jsou. Nejsem zastancem makavé, takorčka materialistické užitečnosti ve vzdělávání lidu, ba naopak myslím, že třeba zřetele jeho od té hroudy častěji pozvédati; ale těmi „hloupostmi“ z geologie, astronomie, chemie atd., kterých se mu kolikrát napovídají, se toho

nedosáhne. Pod kritikou ovšem jest ono zákeřnické darebáctví v literatuře, jak jistí lidovci šíří materialismus a opičáctví jménem vědy proti náboženské mravnosti; totéž platí o podobné dějepravě protináboženské. Ale i odtud mohou si naši vybrati douška: tam se neštítí těch buněk, plasmatů, číslic, kostí atd., a to jen aby škodili — a my bychom chtěli to všechno odbývati jen vtipkováním, „populární“ povrchností, kteří chceme prospěti dobré věci? To pomůže jenom na chvíli, a snad ani to ne; tak lácono se pravda neprodává ani nevykupuje, když byla zašantročena...

Mimovolně bych zaběhl také do lidové belletrie, kde také trivialnost a hrubost nebo nudná, šablonovitá prostřednost má býti čímsi populárním, co zatím nám naturalismus podřívá náboženství i mravnost. O tom snad někdy jindy. Pro dnešek budiž poznámkami těmi jen naznačeno, že každý předmět má práva na přiměřené zpracování; kdo chce mluvit o věcech vědeckých, nesmí se štítiti vědecké, nesnadné práce. Jenom na základě jejím lze lid přiměřeně, populárně poučovati. V tom jest, myslím, celé popularisování vědy.

Ydavatel „Literárních Listů“ p. prof. Fr. Dlouhý poslal nám tuto opravu:

Na str. 71. „Hlídky literární“ zařaděna jest zpráva, že „Literární listy“ otiskly Vaši zmínku o nakladatelích „bez udání pramene.“ Na str. 418. loňských „L. l.“ mohli jste se a můžete přesvědčiti, že řádky z „Hl. lit.“ otisklé jsou zcela zřetelně označeny značkou „Hl. lit.“ Domníváje se, že křivě ono narknutí dostalo se do ctěného listu Vašeho nedopatřením, žádám slušně, abyste tuto moji opravu na tomtéž místě, kde zpráva Vaše byla otiskléna, uveřejniti sobě neobtěžoval.

Při té příležitosti dotknu se ještě jiné věci. Na str. 28. „Hl. lit.“ referent Váš X napsal, že v povídce „Přátelství“ (Vesna č. 24) „vypisují se zábavy spustlých studentů v pokoutní krémě.“ Tím ovšem čtenář „Hl. lit.“ uveden jest v domnění, že povídka ona tyto zábavy má za hlavní předmět a vypisuje je bůhví jak. Zatím „povídka“ je psychologická studie o vzniku přátelství dvou studentů („spustlost“ bylo by jim těžko dokázati) a jeho konci; z celých 11 sloupců jest několik řádků věnováno oné zábavě, a ty nejsou nikterak pohorlivé. Račte si sám práci tu přecísti a uznáte, že i v tom bylo ukrivděno; tentokráte ovšem úmyslně.

Odpověď naše je tato:

1. Přidavkem „bez udání pramene“ nemínili jsme „Lit. Listům“ činiti výčitku, nezáležít nám na tom, aby časopis náš byl jmenován, nýbrž aby se pravda šířila, ať ji řekne kdokoli; slovy těmi chtěli jsme jen vysvětliti, proč pražský knihu-kepecký oznamovatel se obořil na „Lit. L.“ a ne na nás, od nichž poznámka vyšla.

Když by tedy sl. vydavatelstvu „Lit. Listů“ tolik na tom záleželo, ač to nestojí za řeč, tedy bychom opravu jeho rádi uveřejnili. Takto však ji uveřejňujeme pouze na doklad, jak se člověk v horlivosti může zmýlit (a my to tentokrát nejsme), neboť na str. 418. „Lit. Listů“ (1893.) není skutečně o „Hlídce lit.“ ani zmínky; stoj to zde tím spíše, anot sl. vyd. „Lit. L.“ svou „opravu“ již také ve svém časopise vytisklo na naši adresu. Tedy retour!

2. Poznámka ta nepochází od redakce, a veleváženému pisateli jejímu netroufáme si opravy k odpovědi poslati, poněvadž zajisté co napsal, napsal z dobrých důvodů.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 4.

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Sig. Boušky, O. S. B. (Č. d.)

Úspěch básní Rubiových byl neobyčejný. Kniha šla z ruky do ruky, četla se ve shromáždění vzdělavců i prostého lidu. Romance přednášeny s nadšením a o předmluvě knihy se všude mluvilo, disputovalo, byloť to poprvé, že učiněn pokus oživit pokleslou katalanštinu a učiniti ji zase řečí spisovnou. Přirovnal bych Joaquima Rubió y Orsa k provenčalskému patriarchovi Jósè Roumanillovi, který v téže době počal v Provinci psáti verše v řeči své mateřské a tím, zrovna jako Rubió dal podnět k nové literatuře domácí. Roumanille také přeložil do provenčalštiny báseň „Dudák Llobregatský.“

Básně Rubiovy našly velikého ohlasu mezi mladými a dosud neznámými básníky katalanskými. V Katalonsku i na Mallorce ozývali se nové a nové básnické talenty a kupili se kolem Rubia y Orse. Barcelonská Akademie krásné literatury vypsala cenu na nejlepší báseň katalanskou, chtějíc tak podporovati literární činnost v provincii, a cenu obdržel J. Rubió y Ors za epickou báseň, opěvující tažení Kataloncův a Aragonců do Řecka. Báseň ta byla do dvanácti jazyků přeložena a vydána r. 1889. v Barceloně ve třech svazcích. Rubió není tvůrcem literatury katalanské, jako jím není Roumanille v Provinci, ale byl zajisté jiskrou, která padla v látky hořlavé a vzrostla v požár rozměrů netušených. Mezi novými spisovateli jsou jména zvučná a slavná, která udržela se napotom v poesii a vědě katalanské a mnozí z nich stali se „mistry veselého umění.“ Tak záhy po Rubiovi ozvali se Antonio de Bofarull, Tomas Aguiló, Milá y Fontanals, Geronimo Roselló, Mariano Aguiló a j. Ve Valencii básník Théodor Llorente chopil se lyry a Bofarull r. 1859. vydal první sbírku básníků katalanských „Los Travadors nous,“ analogický to almanach provenčalským „Li Prouvençalo“ (Barvíny), vydaným již r. 1852. Roumanillem.

Roku 1840. vyšel v Barceloně první katalanský časopis „Lo Pare Arcanjel“ a na Mallorce literární časopis „La Palma.“ Zároveň s poesii počalo i vědecké vzdělávání jazyka katalanského. R. 1847. znova vydán slovník Magina Ferrera „Diccionario catalan-castellano,“ 1848 španělsko-katalanská grammatika, 1852 „Diccionari de la rima“ satirika Pau Estorch y Siqués. Roku 1853. vydal slavný

kritik Milá y Fontanals kritickou studií o národní poesii katalanské a vzory nevydaných romancí národních. Zde jedna na ukázkou:

„Kam jdete, hrabě, kam jdete tak ráno?“
 „Navštívit hraběnku, ji dlouho nezřel jsem.“
 „Hraběnka mrtva jest, vám řeknu, ano,
 dnes pohřbu den, my právě na mši svatou jdem.
 Jdu černé vyzdobiti stěny v sále
 a děti zemřelé též v smutku obléct šat.“
 Na slova ta šel mladý hrabě dále.
 A ostřil meče hned hrob temný otevřel.
 „Hraběnko, vstaňte, hrabě vás jest tady.“
 „Jak vstáti, hrabě? nemožno mi více vstát.
 Ožeňte se, mé poslechněte rady,
 a kterou pojmete, jak mě ji mějte rád!
 A na ni mysle, vzpomenete na mě.
 A děti naše ty zavřete v klásteru,
 by světa neznaly, jenž svádí klamně,
 ať modlí Otčenáš se z rána, k večeru.“

Victor Balaguer (* 11. prosince 1824), jež mnozí za největšího básníka a spisovatele katalanského považují, již jako hoch čtrnáctiletý napsal romantické drama, ale v jazyku kastilském. Když byl vydal na 30 her kastilských, opustil divadlo, a napsal kastilsky novelly na Montserrat a pak historické studie o své vlasti, které mu zjednaly jméno „kronikáře barcelonského“, což ho vedlo později ku sepsání výtečného díla „Historia de la Cataluña.“ Roku 1849. založil v Barceloně spolek básníků „La Violeta de Oro“, chtěje obnoviti v Katalonii staré květné hry. Zabýval se stejně politikou jako poesii, teprve však r. 1857. napsal první svou katalanskou báseň a věnoval ji po zvyku katalanském Panně Marii Montserratské. Tato svatyně národní hraje vůbec v poesii katalanské vždycky velikou úlohu. Katalanci mají starou píseň na tuto Bohorodičku: „Lo Virolay de Madona Santa Maria“ ze 14. století, dosud v rukopise zachovanou a počínající:

Rosa placent, soleyl de resplendor
 Stela lusent, yohel de sanct amor,
 Topasis cast, diamant de vigor
 Rubis millor, carboncle relusent.

Báseň Balaguerova na Pannu Marii Montserratskou vzbudila nesmírné nadšení a básník sám od té doby se nazval „*Trovador de Montserrat*.“ Montserrat jest katalanské palladium. Hora se svatyní a sochou Madony jest nejposvátnějším místem Katalonie. Říkávají: dole leží Španěly, nahoře Katalonsko. V odě Balaguerově poji se hluboký cit náboženský s citem vlasteneckým, mystika se vzpomínkami historickými. Balaguer jest politik i básník zároveň, jest nejplodnějším, nejmodernějším básníkem svobody a lásky ku vlasti v Katalonsku. Nazval bych jej katolickým Vrchlickým v Katalonii. Balaguer jest katalanský Mistral. Jako tento ujal se věci jednou započaté, stal se jejím promotorem, jejím nadšeným bojovníkem. Jako Mistral znal Balaguer výtečně dějiny své země i jazyka, opíral se tedy všude o staleté, pevné základy, čerpal nadšení ze slavných dob minulých. Stal se duší celého hnutí novokatalanského. Jako politik byl záhy

oceněn od vlády madridské, byl slaven v Barceloně i v Madridu, stal se zástupcem snah a ideí katalanských ve sněmu, členem vlády a i členem akademie jazyka španělského (1883). V předmluvě k básním svým: „*Poesias catalanas completas 1868*“, vydaným pod jménem *El Trovador de Montserrat*, praví: „Katalonie může, chce a musí býti sestrou Kastilie, její otrokyní nikdy!“ Život Balaguerův byl vždycky velmi pohnutý. Jedné doby byl též politickým vyhnanecem, ale jen na krátko, brzy se vrátil a byl zahrnut cti a vysokými úřady. Dvakráte byl vicepresidentem kortesů, jednou presidentem státní rady, r. 1888. ministrem zámořských osad. Výtečný publicista, historik, kritik, řečník a básník. Svůj život výtečně paroduje v básni jedné:

Hlad s nouzí kdysi přišli společně
a se mnou v domě žili statečně.
Tak zapomnění ode všech jsme žili
čas dlouhý spolu tři za doby hrůz.
Však v posled šli, mě při tom oloupili
o srdce mého kus.

Pak přišla láska ke mně, vzácný host;
jí dům můj jak by náhle ve chrám vzrost,
v chrám, který životem a světlem slynul,
a tancem, plesem, hudbou, kvítím Mus —
však přehla též a s ní jakoby zhynul
i srdce mého kus.

A po ní přišel ke mně žití boj
a byl mně mnohé, tvrdé pátky zdroj.
Boj dlouhý byl i starost o mé přístí,
hned bit, hned vstal jsem na vítězný vřz,
však posléz zanechal jsem na bojišti
i srdce svého kus.

Však novou sudbou posléz podivnou
jsem politiku, vílu dostal zlou.
Na místo naděje by vždy mi plála,
jen klam mi přines chvatný její klus,
a potom jako zástavu mi vzala
poslelní srdce kus.

Od doby té já divný patron jsem,
mně lhotejna je celá tato zem.
Má lice bledá prázdnotu jen zračí,
ni vášně žár ni ledu mráz a hnus,
a každý řekne: Hle, muž kolem kráčí,
jenž nemá srdce kus!

Ohnivý apoštol katalanského národního a literárního znovuzrození Victor Balaguer vyvolal celou četou znamenitých básníků, jejichž hlavou a tlumočnickem byl. Jmenuji výtečné pěvce Montserratu: Theodor Llorente, kněží Marian Campá a Jacinto Verdager, právník Theodor Creus, Pau Bertran y Bros, Joseph Franquesa a j. Vedle Balaguera neobyčejně vynikl veliký mistr formy *Angel Guimerá*, básník příšerných ballad a četných dramát; hodinář Frederich Soler stal se zakladatelem divadla katalanského a knihař Constantí Llombart zaujal čestné místo mezi básníky. Roku 1857. vedle Balaguera poprvé vystoupila slavná básnířka Josepha Massanés de Gonzalez. Zprvu psala kastilsky (1841) náboženské písně, provanuté duchem proroků, které „byly prvním Ave Maria, jež celou generaci žen dosud mlčících uvedly ve chrám.“ Studovala díla starých troubadourů katalanských a počala pak sama v řeči té básniti. U básníků byla v také účtě, že ji r. 1862. zvolili za královnu květných her, aby korunovala vítěze Gerónia Rosselló.

Roku 1857. Antoni de Bofarull ve spolku s Rubiem, Milou a Balaguerem založili v Barceloně, vlastně obnovili staré květné hry a 1. května byli přátelé poesie (noble, excellen, moravilhosa, é vertuosa Donna Sciensa) k zápasu pozváni. Těmito joch florals počíná rozkvět moderní poesie katalanské. V Barceloně založena Academia de la Joventut Catòlica, která vypisovala literární ceny a jejímiž

mecenáši byli hlavně biskupové barcelonský, vichský, tarragonský a urgelský. J. Verdaguer věnoval akademii těchto jinochů katolických mnohé skladby své, zvláště nádhernou odu „Kdo jako Bůh?“ Básníků neustále přibývalo, tvořily se i různé školy básnické, znak pravého, nadějného života. Hlavně, když básník Francesch Pelay Briz založil (1864) básnický almanach „*Calendari catala*“, počaly nové proudy v poesii katalanské býti patrnými. S poesii úzce souvisela zároveň politika, snahy antikastilské, jichž reprezentantem v zájmu svobody byl hlavně Balaguer, kdežto básníci valencijsští (Llorente a j.) nikdy ve věci té tak činnými nebyli jako vlastní Katalané.

Balaguer v předmluvě své knihy „*Recorts y Esperansas*“ praví: Pro mně jest moderní literatura katalanská výrazem živě vzbuzeného citu národnosti a ztracené svobody a zároveň naději lepších časů ve znovuzrození národnosti iberské... Dvě školy se nám soudobě představily, bojující o palmu vítězství; jedna jde ku předu, druhá zpět. Obě vyvolávají vzpomínky minulosti: jedna, aby je podávala jako svatou památku blaženému rozjímání svých stoupenců, druhá, aby je vrhala jako důkazy a příklady na sporné pole úvahy. V jedné jsou učenci a doktoři, v druhé vojíní a apoštolové; v jedné invalidové, v druhé mužové činu. Mohli bychom též říci, že ona škola chová zedníky, tato stavitele. K prvé škole náleží hlavně Rubió y Ors, Milá y Fontanals a Aguiló, vůdcem druhé, nově jest Balaguer. Balaguer ostře vystoupil proti této skupině archaistické, háje práci novou, tvůrčí, proti platonické zálibě v minulosti. Školu svou nazývá „národní.“ K ní patří ti, kteří berou inspiraci ze života a ideí tohoto století, všichni, kteří staví, kteří cítí bít v sobě duši národa povolného ku vznešené práci, všichni, kteří v prameni své touhy a své bolesti, ve vzpomínce minulosti nalézají nadšení a důvěru v budoucí časy lepší, jedním slovem: ti, kteří oplakávají zříceniny národnosti katalanské a povznášejíce své slavné vzpomínky, plačí s národem, trpí s ním, doufají s ním, žijí s ním a obracejí se k němu v řeči svých otců, neboť vědí, jak praví *Mistral*, že je-li národ otrokem

Si tèn sa lengo, tèn la clau
Que di cadeno lou deliéuro.
(Udržuje-li svůj jazyk, má klíč,
který pout jej zbaví.¹⁾)

Tyto snahy byly Balaguerovi vytýkány od vlády madridské jako snahy revoluční a Balaguer jako spiklenec byl za hranice Španěl vypovězen. Neprávem, neboť Balaguer miluje vášnivě svou vlast, Katalansko, chtěje obroditi je národně i spisovně, pracoval jen ve prospěch širší vlasti své Španěl, bojoval proti vždy neblahé centralisaci, která snahy provincií potlačuje a hubí, ku vlastní škodě. Dobře praví Milá y Fontanals: „No pot estimar sa nació, qui no estima sa provincia!“ V politickém ohledu jest poměr Katalanců ku Španělsku týž, jako poměr Provençalů ku Francii. A také felibrové provençalští stejně soudí o věci své jako katalanští o svojí. Cituji slova nynějšího presidenta felibrů provenčalských (capoulié) *Fèluxe Grase*:

¹⁾ V básni věnované „*I troubaire catalan*“ 1861.

Ame moun vilage mai que toun vilage,
Ame ma Prouvenço mai que ta provinço,
Ame la Franço mai que tout!

(Miluji svou vesnici více než tvou, miluji svou Provence více než tvou provincii, miluji Francii nade vše!)

Dobře podotýká básník provençalský Mariéton, že jednota nemusí ještě býti jednotvárností!

4. Styky Katalanů s Provençaly.

Zcela samostatně a soudobě obrodila se v Provenci národní literatura provençalská. Básníci dali si jméno felibrů, starý název učitele, učence, spisovatele. Vlášenkář a lidový poeta Jasmin byl jejich předchůdcem. Psal však v podřechu agenském a díla jeho se neujala. Jak jsem již řekl, provençalským Rubió y Orsem byl pozdější knihkupec a nakladatel felibrů Roumanille. On stal se učitelem genialního Mistrala a vyzval jej, aby provençalsky psal. Nebýti Roumanilla, byl by dnes Mistral členem akademie a největším soudobým básníkem francouzským. Roumanille vydal (1848) prvou sbírku svých prvotin „Li Margarideto“ (Sedmikrásy), vzbudil celou řadu žákův a vydal (1852) almanach „Li Prouvençalo“ (Barvinky), který jest mezníkem nové poesie felibrů. V tomto almanachu vynikli již dva napotomní genialní pěvci provençalští *Mistral* a *Aubanel* (čti, jak psáno). R. 1859. vydal Mistral svou genialní idyllu „Mirèio“, která jej rázem učinila hlavou všech básníků provençalských a zároveň jedním z největších poetů moderního Parnassu vůbec. Lamartine byl uchvácen četbou této dvanáctizpěvové idyllu, napsal o něm hned druhý den velkolepou chválu a slavil jej jako provençalského Homera. „Je vais vous raconter aujourd'hui une bonne nouvelle! Un grand poète épique est né! Un vrai poète homérique dans ce temps-ci... Oui, ton poème épique est un chef-d'oeuvre! Nous ne te demandons pas d'où tu viens ni qui tu es: Tu Marcellus eris!“ Proroctví to se splnilo. Lamartine založil slávu Mistralovu.

Sláva Mistralova a úspěchy felibrů pronikly přes vysoké Pyreneje do sousední Katalonie a nalezly mocný ohlas u národa bratrského. Ku konci r. 1860. přišel básník a technik katalanský *Damás Calvet* do Taraskonu v Provenci, kde se sešel s čelnými felibry Roumanillem, Mistralem, Aubanelem a Bonaparte-Wysem (anglický lord a básník, který se přiučil výtečně provençalštině a v řeči té několik děl básnických napsal, jeden z promotorů hnutí novoprouvençalského). *Damás Calvet* stal se tu prvním členem spolku „Felibrige.“ V srpnu roku příštího věnoval *Frederi Mistral* troubadourům katalanským velkolepou odu, která počíná:

Ó bratři katalanští, poslyšte, řekli nám,
že v dáli vzkřísili a uvedli jste v plam
snět jednu naší krásné řeči,
nechť, bratři, vlny své čas leje zářivý
na naše révy, olivy,
ať v údolích i na vrších jim svědčí!

Z Alp k Pyrenejím až my ruku v ruce dnes
již vzbudíme, básníci, romanské řeči ples,
toť svátost, rodinu již světí
a umí k pradědům vždy syny připojit,
a k zemi člověka, toť nit,
jež hnízdo pevně váže k sněti.

Také Roumanille praví:

Ted mohu zemřít, Bože světa,
nebo uviděl jsem, kterak květvá
strom, jež jsem vsadil v Provençii!

a těší se, že ve stínu jeho vidí Provençaly a Katalany, jako syny téže matky, znáti se k sobě bratrsky, vzájemně si ruce tisknouti, společně pěti a jako bratry se vzájemně milovati!

Od té chvíle počínají se básníci obou národů vzájemně navštěvovati, účastní se společně domácích květných her a odnášejí si domů palmy. Tak r. 1864. první básnička provençalská *Roso Anaïs Gras* (později manželka Roumanillova) obdržela v Barceloně prvou cenu za básně svoje a téhož roku Katalan *Pelay Briz* přeložil „Mirèio“ do katalanštiny.

Roku 1865. navštívil básník Bonaparte-Wyse Katalany a věnoval jim katalansky psanou báseň. (Básník tento, který loni umřel, jest jednou z nejzajímavějších postav provençalského Parnassu. Psal básně své anglicky, provençalsky a katalansky.)

Jak jsem již řekl, byl Victor Balaguer ze Španěl vypovězen a uchýlil se r. 1866. do Provence mezi felibry. Bylť je téhož roku sám dobrovolně navštívil, nevěda, že v krátké době musí prositi o jejich pohostinství. Věnoval jim mnohé básně, mezi nimi tuto zajímavou:

Troubadourové Provence,
v zlaté struny hrající,
mezitím, co v opojení
celý svět vám naslouchá,
otevřete, jestli milo,
troubadouru brány své,
který prchá z místa v místo,
z vlasti svojí vypuzen,
vzdálen rodiny a přátel,
v cizí zemi samotén.
Ve vlasti mě troubadourém
montserratským nazvali,
nebo ku chvále svaté Panny
zaznívala píseň má,
nebo má píseň starým zvěstem
sladké vlasti patřila;
opěvám svou domovinu,
otrocký lid probouzím,

svatým jest dědictví jeho:
svoboda, již pohrdá.
Bludný troubadour já dneska
klepám u vás, přejte vstup,
přístřeší mi poskytněte,
dejte pohostinný dům,
troubadourové Provence,
milost Boží buď můj dík!
— — — — —
Troubadouři, moji bratři,
vyslyšte můj, prosím, zpěv,
pohostinství odplácejte,
které jste mi poskytli;
dejž vám Bůh, jenž odměňuje
ty, kdož psance těšili,
by vám nikdy nescházelo
chleba vašem na stole,
stálá radost v srdci vašem,

právě v zpěvu nadšení,
na rtu vašem stálý úsměv,
v domě štěstí, pokoj, mír.
A když jednou navrátím se
do vlasti své předrahé,
k patronce své domoviny
plesně vzhůru poletím,
kleče tam u její nohou
zavolám pak plesaje:
„Ó ty přemocná Madonno,
perlo, již má Montserrat,
chceš-li můj slib nejkrásnější
slyšet z řader nadšených,
dej, ať nevyhasne nikdy
v srdci, krvi kypící,
vzpomínka na provençalské
troubadoury, bratry mé!“

Felibrové jej také okázale a srdečně přijali. S Mistralem a předními felibry navštívil památnou studánku Vauclusu u Avignonu, zde složil provençalskou píseň na felibry a Mistral přednesl svou odu na troubadoury katalanské. Tak byl „troubadour montserratský“ v Provençi docela jako mezi svými. Básník Bonaparte-Wyse povolal na 30. květen 1867 zástupce všech nářečí languedockých na památný zámek Font-Segugno (kde byl 21. máje 1854 založen spolek „Lou Felibrige“), a zde slavena veliká třídní slavnost, k níž se mimo felibry i mnoho katalanských básníků dostavilo. Balaguer věnoval felibrům několik skladeb, v jedné pje:

Krásný blankytný Provence,
země lásky přesladká,
nikdy nezhasne v mém srdci
drahá na tě vzpomínka.
Ztel jsem Nimes, viděl Marseille,
Arles, Avignonu hrad,
a já myslím, matka země
krásnějších měst nemá snad.
Ó ty země zaslíbená,
Provenci ty osvědčená,
chraň tě Bůh všech od žalů,
sláva tobě, Mistralu!

Tvojich troubadourů věnec
jest mi dávno milý tak,
Aubanel tam s Roumanillem,
Roumieux, Mathieu, Mistral,
neb mé rety ode dávna
učily se notovat
felibrů tvých sladké zpěvy,
konzlo tvého jazyka.

Ó ty země zaslíbená — —
atd.

Mistral věnoval Balaguerovi dva skvostné sonety, z nichž zvláště první je nad jiné zajímavý prorockým duchem, jaký tu Mistral jakož i jinde podivuhodně osvědčil. Zde můj překlad (Lis is clo d'or, str. 340.):

Ty kdybys byl plul na Kanary jaře,	chov vepřů stvořil by milionáře,
snad klobouk získal bys co admiral,	a jako voják byl bys general,
neb tonsuru snad přijav semináře,	a prostý sedlák zdravé měl bys tváře,
dnes byl bys mitru, berlu v ruku vzal,	mír Boží v tvé by chatě kraloval.

Však, že jsi vlastencem a píseš básně,
že hlas tvůj v každou vážnou při zní jasně,
že's člověka chtěl spasit, čistit chlév,
svět vždycky k nesmrtelným slovům hrubý,
tvá vida křídla, jimiž pták se chlubí,
tě ranou pušky zahual z rodných niv!

Ale již v zimě r. 1867. směl se V. Balaguer vrátiti do vlasti své a zvolen za presidenta výboru (consistorium) květných her v Barceloně (1868). Byla to slavnost neobyčejná, velikolepá. V triumfu dostavili se felibrové provençalští, troubadourové z Valencie: *Querol, Llorente, Ferrer* a z kastilských básníků přišli: *José Zorilla, Ventura Ruiz Aguilera a Gaspar Núñez de Arce*, aby slavili smír mezi literaty kastilskými a katalanskými. Katalonie a Provence, Kastilie a Katalonie slavily bratrství. Verdager zde byl poprvé představen Mistralovi a tento mu prorokoval slavnou budoucnost: Tu Marcellus eris!

Dne 7. máje podnikli všickni básníci tuto společnou pouť na svatyni montserratskou a všude byli s velikým nadšením přijati. Frederi Mistral věnoval snědé Panně Marii Montserratské, již Katalané zvou La Moreneta, provenčalskou báseň v duchu katalanském psanou. Tam praví:

Přišel jsem do tvé kaple	Neboť před tváří tvé slávy	Tož, královno Katalanů,
pokleknout na dlaždicích,	a před tvou čistotou,	kteřá deptáš s výše své
v ubohém mém srdci lidském	poznal jsem, že moje žití	naše milhy, ve prostoru,
překypoval divný strach,	není nic než zmatek jen,	ježž mi zbývá proběhnout,
a tu náhle slzí proudy	a že moje dílo, běda!	veď mě jako moje matka,
zalily mě v tentýž čas.	není nic než sporý dým.	veď mě, děcko maličké!

Na Montserratě v národním svatostánku katalanském nadobro zpečetěno bratrství Katalonců a Provenčalů. Vděční Katalonci za pohostinství Balaguerovi prokázané poslali felibrům drahocenný dar, který od té chvíle hraje velikou úlohu v národním životě Provence. Je to stříbrná číše, mistrně ciselovaná, umělecké dílo sochaře Fulconise. Je to kalichovitá kupa, jejíž nohu tvoří dvě postavy představující

Katalonii a Provinci, objímající se pod palmou. Kolem jest nápis katalanský: „Record ofert per patricis Catalans als felibres Provençals per la hospitalitat donada al poeta catala V. Balaguer. 1867.“ (Na památku věnováno vlastenci katalanskými felibrům provençalským za pohostinství prokázané básníku katalanskému V. Balaguerovi.) Dole na roze kalicha jsou verše Balaguerovy:

Morta diuen qu'es,
Mès jo la crech viva.

(Říkali, že jsi mrtva, ale já věřím, že's živa.) A pak verše Mistralovy:

Ah! se me sabien entèdre!
Ah! se me voulien segui!

(Ach! kdybyste mě uměli poslouchati, ach, kdybyste mě chtěli následovati!)

Mistral složil děkující báseň Kataloncům a tato podivuhodně stala se národní hymnou provençalskou. Píseň uvedena v hudbu, při schůzích a slavnostech felibrů, zvláště při květných hrách Mistral vstane, vezme do ruky číši Katalonců, naplněnou ohnivým vínem Provence a zanotuje prvou slohu. Chor odpovídá mu pak po každé sloce refrainem. Oda ta zní takto:

Provençalé, vizte číši,
Katalanů vzácný dar,
dokola v ní nesme k výši
domáciho vína žár.

Refrain:

Číše svatá,
vrchovatá
v proudu bystřinách
lij ve vlnách
do duše vzmach
a sílu do povah!

Staré, hrdé, volné plémě
poslední má život v nás,

felibři když padnou, země
a s ní národ padne v zkáz.

Číše svatá, atd.

Lidu, který klíč, raší
snad jsme první letorost,
snad jsme sloupy vlasti naší,
jeť vzlet i zmužilost.

Číše svatá, atd.

Vlej v nás naděj nevinnosti,
mládí divupný sen,
upomínku minulosti,
víru v budoucnosti den!

Za čest vlasti, jak se patří,
druzi téhož úkolu,
Katalané, další bratři,
pijme všichni pospolu!

Číše svatá, atd.

Číše svatá, atd.

Vlej v nás pravé pochopení
pravdy, krásy v pracích všech,
vznešené to rozechvění,
které jášá na hrobech.

Číše svatá, atd.

Vlej v nás oheň poesie,
vše, co žije, opěvat,
umít ona ambrosie
lidi v bohy předělat.

Číše svatá, atd.

(F. d.)

Anatole France a jeho kritické názory.

Literární studie. — Napsal Fr. Holeček. (Č. d.)

II.

Ačkoli nechce sloužit France skeptikem a brání se proti podobnému nařknutí, přece jenom jest soudný čtenář jeho causerii přesvědčen o opaku. Nic nevadí, že přímo popírá, že by o něčem pochyboval, an dří: „Nejsem skeptikem, nejsem přívržencem učeného pyrronismu, neboť vždy jsem strach postaviti se na tuto půdu, jež pohlcuje vše, cokoliv na ní stane. Měť jsem strach z toho slova: „Pochybuji.“ Síla jeho je taková, že ústa, jež je jednou pronesla, jsou navždy

zapečetěna a nemohou se již otevřítí. Kdo pochybuje, musí mlčeti, neboť každá řeč je tvrzení. A poněvadž jsem neměl chuti mlčeti a odříkati se, chtěl jsem uvěřiti, uvěřil jsem. Věřím aspoň v posloupnost jevův a relativnost věcí.“ Toť ovšem přímé popření toho, co mu vytýkají, ale škoda, že popírá France skepticismus svůj jen slovy. Skutky svědčí o něčem jiném. A konečně je ta víra v relativnost věcí a posloupnost jevů zcela zvláštní, podivná víra. Jest vlastně zase jen druh skepticismu. Ovšem že skepticismus Franceův není tak šířavý a absolutní jako na př. Lemaîtreův; je to spíše jakési váhání s pronesením úsudku, o němž ví, že není absolutně jistý. Je to skepticismus spíše kritický než filosofický, spojený se štiplavou ironií. A ironickým dovede France býti až k míře nejvyšší. Tak na př. charakterisuje Leconta de Lisle, praví o něm: „Leconte de Lisle neví, existuje-li skutečně, poněvadž, jak dí, neví, co jest ‚býti‘... A přece tento filosof, jenž popírá tak pevně vše absolutní a věří, že vše jest pouze relativní, že co jest dobré pro jednoho, je zlé pro druhého, že konečně věci existují jen zdánlivě, tyž duch okamžitě mění názor svůj, kdykoliv se jedná o jeho umění. Neví sice, existuje-li sám, ale nepochybuje, že absolutně existují jeho verše. Vyznává, že vlastnosti věcí jsou jen zdánlivé jako věci jsou jen illuse, ale nepochybuje, že jeho rým jest dobrý... Zkrátka, tento nevěřící filosof stává se, jde-li o jeho umění, věřícím nejhrošlivějším...“ (I. 100—101.)

Všimněme si však blíže těchto slov! Nevyznává-liž též France něco podobného, když dí, že reálnost i illuse jest vlastně jedno a totéž? Nepraví-liž upřímně, že věří jen v relativnost věcí? Neodporuji-liž slova právě uvedená tomu, co výše položeno?

Věřu, že ironická poznámka o Lislovi platí plnou měrou též o původci jejím. A to jest též jednou z vad Franceových, že si velmi často odporuje. Ale zdá se, že jest mu to lhostejno. Nermoutí se nad tím ani trochu, ba přiznává se k tomu zcela upřímně a nepokrytě. Musí prý se již odpustiti ubohým lidem, praví, že nerosovnávají se vždy jejich zásady s jejich citem. A jako prý jediný rozsáhlý kraj mívá podnebí různé, tak není ani ducha obsáhlejšího, jenž by nezahrnoval v sobě četné kontradikce. Člověk prý se velmi často zmýlí, a proto musí se mu mnoho odpustiti.

Příčinou častých odporů Franceových jest, právě tak jako u Lemaîtrea, dilettantismus. Ovšem že tento dilettantismus jest něco zcela jiného, než co se slovem tím obyčejně myslí. Záleží totiž ve vědomí, že zjevy jsou příliš četné, než aby nám dovolily utvořiti si o nich naprostý a výlučný soud aspoň nynějším apparatusem intelektuálním. Tento dilettantismus, jenž rozšířil se poslední dobou ve všech skoro literaturách, má své přívržence a má též své odpáře.

Přátelé jeho definují ho, na př. P. Bourget, jako „disposici ducha velice intelligentního a zároveň velice rozkošnického, která působí, že jsme po řadě přístupni veškerým tvarům lidského života, a která nás vede tam, že se můžeme propůjčiti všem, ale nemusíme se vzdáti žádnému z nich“ (Les contemp. par Lemaître III. 348.).

Odpůrci však nevidí v dilettantismu nic jiného než jakousi neustálenost a slabost, jež působí, že duch dilettantův zří najednou deset, dvacet fasí, ale nejsa schopen potřebného úsilí, aby rozhodl se pro nejlepší z nich, klesá zpět v radosti své vlastní duše. Dilettant spatřuje největší slast v kolísavém a nerozhodném pochybování, ale duch v pravdě veliký a mužný nespokojí se tím, nýbrž snaží se proniknouti na samé dno věci a zjevu. („Hl. lit.“ r. IX. č. 11.)

Má ovšem tento dilettantismus své vady, ale má též své půvaby jako vůbec každý druh eklekticismu. Pravda ovšem, že dilettant jest tvor náramně nestálý, ale pravda též, že duše jeho jest neobyčejně přístupna každému dojmu krásy. On chce, jak dí Vrchlický, vše obejmout, vše znát, vše spít duší svojí, co kvete, září, svítí v soše, malbě, písni. On dovede pochopit ducha antického právě tak jako moderního až do posledního záchvěvu; vše prožije, cítí, chápe, ale nikdy není ukojen. Všude se zastaví, ale odevšad přináší ve svém srdci jen jakýsi neklid, nespokojenost a hořkou touhu. Rád by vše zahrnul ve své duši, ale čím více se namáhá, tím lépe poznává, že je to nemožno. Umění roste takorůzka před očima, ale život se krátí. Dilettantismus Franceův není ovšem tak absolutní, ba jest umírněný a klidný, ale je to přece též dilettantismus. Duše jeho dovede pochopiti a pojmuti v sebe věci, názory a city nejrozličnější a nejprotivnější, jen když jsou ve svém způsobu krásny. On přečte se stejnou radostí roman idealisty-romantika Feuilleta i naturalisty Daudeta; stejně rád kochá se v kráse rozkošných novell a povídek G. de Maupassanta i v psychologicko-analytických romanech P. Bourgeta. Jej upoutá „Následování Krista“ a Didonův „Ježíš Kristus“ jako spisy Renanovy. Zkrátka vše, cokoliv jest nějakým způsobem krásno, má místo v jeho duši. Pouze výstřednost, ať již v jakémkoli směru, nenachází v očích jeho milosti, zvláště druží-li se k ní prázdnota a banalnost.

Řídí se vždy heslem: láska, milost, odpuštění vůči těm, kdož dovedou ho zaujmouti; neboť přímo vyznává, že milosrdenství a odpuštění jest jednou z nejlepších ctností. Velice dojat jest slovy hymnu: „Qui Mariam absolvesti, et latronem exaudisti, mihi quoque spem dedisti,“ a sice proto, poněvadž, jak dí, ve slovech těch jest obsažena celá moralka. Milost, odpuštění, naděje! „Toť moralka křesťanská, praví, jež zdá se mi nekonečně sladkou a moudrou. Ona nepřekoná snad vždy pýchy duše a smyslné síly těla, ale rozšíří v srdcích našich znavených svůj božský mír a naučí nás odpouštěti všechny urážky i zrady, jež spáchali na nás ti, které jsme příliš milovali“ (II. str. 9.). Avšak této lásky jeho, jak již řečeno, nejsou účastni ti, kdož vzbuzují v něm nelibost a odpor, ovšem vždy odůvodněný. Tak na př. G. Ohnet nenajde milosti u něho nikdy. Ostatně s tímto romanopiscem je to zvláštní. Všechna kritika, objektivní i subjektivní, je proti němu, odsuzuje ho šmahem, a přece jest Ohnet ze všech spisovatelů vůbec nejvíce ctěn, a vydání jeho romanů čítají se do set. Příčinu toho vidí na př. Lemaître v tom, že romany Ohnetovy odpovídají potřebě a krasochuti massy. Praví umělci

nestarají se ani dost málo o to, co se líbí nebo nelíbí massám lidu, ale řemeslníci a obchodníci toho využítují. France pak dí o něm přímo, že když už ho musí počítati mezi romanopisce, že musí též pro klid duše a pokoj svědomí říci, že Ohnet se stanoviska umění jest ještě hluboko pod komparativem slova: špatný. A dále praví, že kdyby byl nemusil, že by byl zemřel bez poznání a přečtení jediné řádky Ohnetovy, poněvadž starostlivě vyhýbá se tomu, co se mu zdá šeredno. Má prý sice Ohnet též svou sílu a talent, ale jen k tomu, aby vše, cokoliv dostane se mu do rukou, učinil banalním, aby to zkarikoval. Jeho mělkosti a duševní prázdnoti leká se více než raffinované brutalnosti naturalistův a temnosti symbolistů. Je skutečně hodno podivení, že úžasná jeho chudoba a nevkus mohou se přetvořiti v přihlouplicích mozcích v dojemnou a romantickou poesii. Inu ovšem, jest známo, že voskové figury ve výkladních skříních vlásenkáře dovedou též inspirovati gymnasistům poetické sny. A romány G. Ohnetovy jsou v literatuře právě tím, čím jsou v plastice voskové hlavy vlásenkářů (I. str. 64.).

G. Ohnet není však jediným, koho se leká, kdo naplňuje ho nelibostí a odporem. Ani pseudonaturalisté v pravém slova smyslu nemají v něm příliš vřelého přítele. A především je to sám mistr jejich Emil Zola, jenž často zakouší ostří jeho britkého péra. Neposuzuje ho sice tak příkře, jak učinilo známých pět žáků jeho,¹⁾ když po vydání romanu „Země“ opustili prapor jeho, odsoudivše úplně jeho veškerou činnost literární, ale nemá ho rád, nesympathisuje s ním. Uznává ovšem jeho velikost, odvahu, energii, pílí a talent, ale daleko více je toho, co mu vyčítá.

Především ovšem předhazuje mu, že, ač chce slouti realistou a naturalistou, není jím právě tak jako romantikové a idealisté. Pracuje prý na podkladu vymyšleném vlastní obrazotvorností jak oni; neboť učiniv středem všeho zákon dědičnosti, nestojí nikterak na půdě pevné a skutečné, nýbrž na půdě fingované, ježto zákony dědičnosti jsou nám úplně neznámy. A mimo to přestřeluje vždy a všude, vida jen hřích, hnus a kal. Vyličil nám na př. venkovany ve své „Zemi“ jak oplzlé a zhýřilé žvástaly, a přece je známo, že taková venkovaná nikdy a nikde neexistují. U nich je ctnost spíše než všude jinde, ale Zola jí nevidí, poněvadž nemá pro věci krásné smyslu. Chce nám představovati ve svých romanech celé vrstvy společnosti, ale nepředstavuje jich nám tak, jaké jsou, nýbrž právě naopak. Jemu uniká půvab věcí, krása, vznešenost i jednoduchost. Ba i když jmenuje vesnici, potok, člověka, volí vždy jméno nejsprostší... Nezná krásy slov jako nezná krásy věcí. Schází mu krasocit.

Nejhorší vlastností však jest u něho smyslné líčení oplzlosti a zvířeckosti. Škoda prý práce a talentu, jež vynaložil na to, aby útočil na všechny obrazy krásy a lásky, aby popřel vše, co jest dobré. Vypověděl idealismu válku bezohlednou, a přece úmysl jeho: podati v „Rougon Macquart“ všechny stavy fysiologické a všechny

¹⁾ G. Quiches, P. Margueritte, L. Descaves, J. Rosny a P. Bonnetain.

podmínky sociální jedné rodiny, má v sobě něco velkého a symetrického, což ukazuje nám ho jako autora idealismu nejpříchýlnějšího. Východiště jeho, dědičnost, jest jen zdánlivě pravé... Není tedy realistou. A proto zrovna v jakési extasi volá France: „Jest v nás ve všech, velkých i malých, pyšných i pokorných jakýsi pud krásy; touha po tom, co zdobí a krášlí, rozšířená po celém světě, tvoří půvab života. Zola však o tom neví. Jest v člověku nesmírná potřeba lásky. Zola o tom neví Touha, žádostivost a stud mísí se v duších v rozkošných odstínech. Zola o tom neví. Jsou na zemi tvary velkolepé, myšlenky vznešené. Zola o tom neví. Jsou duše čisté a srdce hrdinná. Zola o tom neví. Ba i slabost a poblouzení mají svou dojmavou krásu. Bolest je svatá. Že slzy jsou posvátny, toť v základu všech náboženství. Neštěstí stačilo by učiniti člověka člověku nakloněným, ale Zola o tom neví. On neví, že lidské věci vdechují, vlévají pouze dva city duchům dokonalým: obdiv a milosrdenství. Zola jest hoden hlubokého politování“ (I. str. 237.).

A proto mu France odpouští. Těší se sice, když prohlášením pěti oněch stoupců Zolových zasazena byla hrubému naturalismu rána nezhojitelná; raduje se, že zlomeno bylo násilí naturalistů diktujících všemu umění: Buď budeš naturalistické, nebo zhyneš; že padla tyranie Zolova, „ale není zase třeba, praví dále, bojovati proti naturalismu tak příkře a prudce, jako se teď děje, an nikdo nezůstává nestranným Především nebudme nespravedliví! Uznějme, že po dobu své slepé tyranie učinil naturalismus též velké věci. Vina jeho byla, že chtěl býti sám, že snažil se vše ostatní vyloučiti a idealismus úplně zničiti, připraviti mu „ruinas dementes.“ Avšak panování jeho zůstavilo též velké pomníky, a některá díla jeho zdají se býti nezrušitelná... Byl-li pak teď doktrinářský naturalismus poražen, vezme, že první povinností vítězovou jest respektovati přemoženého, hájiti jeho majetku a protežovati ho. Dokonalým dílům školy Zolovy vzdejme čest! Ostatně ví France též dobře, že realismus, když už přišel, přijíti musil. Byla to reakce proti výstřednímu romantismu, byl to návrat k přírodě, jímž romantikové pohrdali, byla to odvěta rozumu. A že převrat neudál se bez extremů, že totiž realismus upadl až v naturalismus, toť už osudem každého převratu a vůbec všech lidí. Třeba však vždy uznávati, že i realismus i idealismus mají právo na své bytí, ježto odpovídají dvěma druhům temperamentu lidského, jež příroda tvoří a bude tvořiti vždy, aniž se kdy podaří jednomu vyloučiti úplně druhý.

To ví France, a proto jest mu dílo realistické právě tak milo jako idealistické, jen když nemá na sobě znaku výstřednosti. Výstřednost, jak již výše řečeno, neodpouští ani nové škole „symbolistův a dekadentů.“ Nemůže jich milovati, poněvadž nechce zároveň s nimi tápati ve tmách.

(O. p.)

Posudky.

Romanová knihovna „Světózora.“ Sv. 29. *I Potapenko: „Láska.“*
Roman. Přeložil V. Mrštík. V Praze 1893. Nakl. F. Šimáček. Str. 427.
Cena 1 zl. 10 kr.

Knihovna „Zlaté Prahy.“ Sv. 3. „Slovo a skutek.“ Roman. Napsal
I. N. Potapenko. Přel. K. Štěpánek. V Praze 1893. Nakl. J. Otto. Str. 296.

Obě knihovny našich illustrovaných časopisů přinesly v minulém roce překlady romanů Ignatije Nik. Potapenky (* 1856), jednoho z nejmladších ruských spisovatelův, o němž bližší zprávy laskavý čtenář najde v „Historii literatury ruské“ od A. G. Stína. Tým v ruské literatuře získal popularnost teprve r. 1890. novellami „Ve skutečné službě“ a „Sekretář jeho excellence.“ Roman „Láska“ (Ljubov) vyšel r. 1892. v „Russké Mysli“ a „Slovo a skutek“ (Slovo i dělo) téhož roku v „Artistu.“ A hned rok na to vyšly romany ty v českém rouchu. Z toho, že tak spěchali pp. překladatelé seznámiti české čtenáře s těmito plody mladého spisovatele, dosud u nás neznámého, soudili by snad mnozí, že překladatelé vybrali plody pro Potapenkovu literární činnost zvláště charakteristické. Toho však o romanech těchto říci nelze; naopak oba vybrány z děl Potapenkových zcela nahodile a oba náležejí ke slabším pracím jeho. Potapenko zná nejlépe život selského duchovenstva, tu je doma. Proto nejtypičtější a nejlepší díla jeho vzata ze života tohoto. Taková jsou: „Ve skutečné službě“, „Sestero“, „Ostrovtipně“ atd.

Potapenku zajímá zvláště poměr cíle, který si lidé vytkli, k síle, kterou mají, process dostižení cíle nebo nedostižení. V romaně „Láska“ autor ústy jedné z osob jednajících dává takové napomenutí mladé divce, Věře: „...nestav sobě plánů, které milionkrát převyšují tvoje síly, nechťj zdvihati tíhy, která síly tvoje může zlomit“ (17.) Hrdinka romanu, Nataša, postavila si také plán, určila si cíl, který přesahoval síly její; proto zakusila tolik neštěstí. Sebedůvěřivá dívka tato chce špatné učiniti dobrým a tohoto cíle chce dosíci silou lásky své. „Láska“, píše Nataša, „je hrozná síla, která přemoci musí všechno.“ Ale láska její není láska obyčejná. „Zamilovati si člověka dobrého“, uvažuje Nataša, „to dělá člověk jen sobě k vůli, ale zamilovati si člověka špatného a učiniti jej dobrým — to už je zásluhou.“ Pevně věří, že „láska musí zvítězit i nad samolibostí a sobectvím“, volí si za muže surového, hrubého sobce Brjagalova proti vůli své matky i vychovatele. Ale Brjagalov je povaha tvrdá, železná, sobecká, jež mu nedovoluje se ponížiti, jež chce vládnout nade vším, všechno podrobuje své vůli. A tak Nataša, jež tak věřila v sílu svoji, záhy po sňatku s ním poznává svoji slabost, poddala se jeho vlivu, ztratila vůli svoji, obětovala svoji lásce přesvědčení; z lásky, ze zdvořilé povolnosti a šetrnosti k němu zapomněla na svoji původní ideu, získati ho pro své lidumilné názory, aby nezištně, bez touhy po vděčnosti sloužil prostému, nevědomému lidu, pomáhal mu hmotně i mravně, duševně. Když však její sestra Věra vyčítala jí, že se stala nevěrna

svému přesvědčení, svým náhledům, které chtěla buď jak buď uvést v život, Nataša procitla, postavila si svoji hlavu, vymanila se z nadvlády mužovy a žádala na něm, aby žil jejím srdcem, miloval, co ona miluje, nenáviděl, čeho ona nenávidí. Železný, pilný, samolibý Brjocalov nechce se poddati, odírá mužíky nesvědomitě, nestydatě vyuzítkuje špatných jejich poměrův, aby nabyl zisku a konečně, když mu to žena vytýká, se špatnou ženštinou odejde pryč a hýří veřejně v městě. Při tom však stále trápí se, an vášnivě miluje ženu, které se nechce podrobiti. Proto Nataša učiní první krok ke smíru, jede do Petrohradu za sestrou, doufajíc, že se tu setká s mužem. Když pak tam nebezpečně onemocněla, sestra její Věra oznámila to Brjocalovu, ten přijde k ní, smíří se s ní a odveze ji na Krym, aby se tu vyléčila tělesně. Brjocalov duševně byl vyléčen láskou její: „byl nemocen egoismem, a Nataša ho vyléčila svou láskou.“ Brjocalov od té doby přijme její slechetné zásady, pracuje pro jiné, nečekaje od nich vděčnosti. A tak na konec síla lásky Natašiny přece jen zvítězila nad sobectvím Brjocalova. — To jsou hlavní myšlenky romanu Potapenkova, jenž trpí četnými vedlejšími a zbytečnými příměskami a slabou motivisací. Jak najednou z netečné, apathické Nataši stává se dívka plná energie, samostatnosti, žádostivá boje, toho z romanu si nevysvětlíme. Nač vůbec počátek romanu, kde se ličí kontrast povah, apathické Nataši a ohnivě, nadšené Věry, nechápeme. O Věře později v romaně nalezáme jen zmínky jako mimochodem. Četné vložky v romaně jsou zbytečné, a vůbec roman nevyniká promyšleností plánu ani důsledností v rozvoji děje. Místy je nudný, rozvláčný. — Myšlenky o přednosti života, živých lidí před vědou chladnou, mrtvou, o tom, že pravý život je pracovat pro jiné, žít pro jiné a tím rozšiřovati život, a podobné, připomínají vliv učení hr. Tolstého, jemuž Potapenko podléhá.

Potapenko podobně jako mnozí z novějších belletristů ruských kreslí velice chladnokrevně, lhostejně mravní mrzáky. „Ať si žijí i padouši na Božím světě,“ toť asi psychologický základ poměru Potapenkova k negativním hrdinům. Takovým „padouchem“ v romaně „Slovo a skutek“ jest selský učitel Berestin. Pocházel z chudé rodiny selské, ve škole projevil pěkné schopnosti, byl dán na zemské útraty do újezdního učiliště, pak do učitelského ústavu a stal se učitelem v Oboltoyce. Celý život svůj chtěl věnovati službě selskému lidu, jeho hmotnému i mravnímu povznesení. Štěstí se na něj usmálo, a on se oženil s bohatou statkářkou Marinou Potravinou, ne z touhy po jejím bohatství, ovšem ani ne z lásky k ní: vášeň jej najednou přepadla, a on pak byl ve své cti nucen vzít si statkářku, k níž jako chudás pro její bohatství cítil dlouho odpor. Statkářka má dobré srdce, přeje si, aby muž její užil velikého jejího jmění ve prospěch selského lidu, jemuž chce sloužiti spolu s ním. Berestin chce dále učitelovati a vésti dřívější skromný život, nechce užívat jejich peněz pro sebe. Dárek, 50 tisíc rublů, který mu žena dá, chce věnovati na zřízení vzorné ferme. Poněvadž však nedostane hned

povolení ke zřízení fermy, jede zatím se ženou na její žádost, aby jí udělal také nějakou radost, na Krym, odtud do Evropy. Ale působením nového způsobu života, bezděčné nečinnosti, pohodlí, působením světa choullostivých a hrubých rozkoší otevřela se jeho povaha, špatné náklonnosti procitly, nízké, hrubé vášně, které dlouho spaly, se probudily, a on s lačností hladového zvířete vrhl se na život, stal se otrokem vášní. Žena vytrhla jej s kořenem z chudobné půdy, s níž byl srostl a žil, a přesadila ho do tučné, bohaté půdy, která neodpovídala silám jeho, přesahovala je. Oddav se rozkošem, Berestin opustil ženu, zůstal v cizině bez ní. Choť jeho odejela do Ruska, doufajíc, že ferma, kterou zařizovala, dřívější jeho ideal, přivede jí zbloudilého muže zpět. Ale Berestin zradil úplně své přesvědčení, neuposlechl listu jejího, aby se vrátil, čímž jí zasadil ránu, které podlehl. Marina umírajíc, vášnivě milovanému muži odporučí poslední vůli skoro veškero jmění; jen vzornou fermu, která měla zlepšiti místní zemědělství, naučiti sedláky lepším způsobům obdělávati pole a tím zvýšiti blahobyť kraje, a 50 tisíc k zabezpečení fermy odporučila zemstvu ke správě. Berestin prohýřiv v cizině 50.000, které původně chtěl užiti na zřízení fermy, vrátil se do Ruska, prodal statek, který mu žena zanechala a odejel do Petrohradu, aby tam peníze stržené prohýřil. Když úředně odevzdávali zemstvu fermu, která podle vůle zesnulé nazvána jménem jejího muže Berestina, řečník prohlašuje, že pouze Berestinovi jsou zavázáni, že ferma zřízena, i zvedá číši na jeho zdraví. Z přítomných pouze bývalý přítel Berestinův, podnapilý Četverikov, vzepře se proti přípitku takovému „padouchovi.“ Pouze Četverikov nazve jej pravým jménem a ten je v nepřičetném stavu! Ostatní oslavují padoucha. „Hody trvaly do pozdního večera.“ Tímto lehkým ironickým úsměvem Potapenko končí roman; ale čtenáře neuspokojí takový poměr spisovatelův k jeho hrdinovi, jenž tak hanebně zradil své přesvědčení, opustil své idealy, jenž mluvil pěkná „slova,“ ale dělal hnusné „skutky.“

Preklad Mrštíkův je plynější nežli Štěpánkův. A. Vrzal.

Žertovné divadelní hry. Sv. 70. „Medvěd.“ Žert v jednom jednání od A. Čechova. Z ruského přel. Karel Štěpánek. V Praze 1893. Nakl. M. Knapp. Str. 21. Cena 15 kr.

Ochotnické divadlo. Porádá Arnošt Schvab Polabský. Sv. 88. „V rodinném zátíží.“ (Bébi.) Veselohra o 3 jednáních od N. J. Severina. Z ruského přel. Karel Štěpánek. V Praze 1893. Nakl. M. Knapp. Str. 76.

Ruské drama po smrti Ostrovského nemá žádného aspoň poněkud nadanějšího pěstitele. Plody dramatické novější doby ruská kritika skoro úplně ignoruje. Kdežto dramatické plody Ostrovského, Pisemského, Potěchina a jiných starších dramatiků tiskly se své doby v tlustých žurnalech, dramata novějších spisovatelů sotva kdy nalezneme v lepších tlustých žurnalech. Dramata, která měla na jevišti úspěch, která se nejčastěji dávala, bývají obyčejně lithografována v obmezeném počtu. Díla ta nemají skoro ničeho společného s literaturou, uměním; jsou

to téměř dětinské plody formou i obsahem. Místo živých osob vystupují tu mluvící panáci, loutky, pronášejí řeči, které nemají žádného smyslu, žádné myšlenky. Díla podobné ceny přinášívá též časopis krásných umění a literatury s názvem „Artist“, „Dnevnik Artista“ i „Teatralnaja biblioteka.“ Tu také vyšel žert Čechova „Medvěd“ a veselohra N. Severina, nazvaná v originále „Bébi“, v překladu „V rodinném zátíší.“ — O umělecké ceně těchto plodů nelze mluvit. Čechov chtěl napsati hru charakterní, nakresliti hrubého sedláka, medvěda v podobě mladého statkáře Smirnova, jenž přichází k mladé vdově, statkáře Popové, aby mu zaplatila dluh, hrubě ji uráží, ale posléze nabídně jí ruku, a vdova, jež po smrti mužově zavřela se mezi čtyři zdi, ruky jeho neodmítne. Celek je velice nudný, postava Smirnova nakreslena z hruba. — „V rodinném zátíší“ je kus ještě nudnější a bezcennější. Námět má trochu francouzský nátěr. „Bébi“ jest jméno děvčátka, jež podhodili bezcitnému sobcovi Pavlovu, jenž pouze o své zdraví se stará; prostřednictvím starší damy dva mladí nešťastní milenci, kteří se nemohli vzít. Pavlov neměl se svou ženou Olgou žádných dětí a žil s ní stále v hádkách. Užívaje života, svedl nějaké blouznivé děvče, a hle — najednou v bytě svém nalezne dítě i myslí, že je to dítě jeho. Žena o dítěti zví, Pavlov je ve velikých nesnázích a je rád, že žena miluje dítě, které on považuje za své; smíří se se ženou a je k ní velice laskav, myslí, že žena ví o jeho poklesku. Rozmluvy jednajících osob, na př. rozmluvy Pavlova s Vorobinem o tom, co slouží ke zdraví, a co škodí, jsou nesnesitelně suchoparné.

A. Vrzal.

Bohumil Brodský: Kvítí a kvítka. Cyklus obrázků. V Brně 1893. Nákl. papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských. Str. 346. Cena 80 kr. — **Feuilletony.** Ve Velkém Meziříčí 1893. Nakl. J. F. Šašek. — **Z vesnic a samot.** Obrázky z českého jihu. Část I. V Praze 1893. Nákl. Cyrillo-Methodějské knihtiskárny.

Mezi spisovateli, kteří se nyní nejčastěji objevují v rozličných knihovnách, bibliothekách a sbírkách četiva, jest B. Brodský. Hned v prvních dvou číslech letošního ročníku „Hlídky lit.“ referoval A. D. o dvou knihách od téhož spisovatele a my máme opět před sebou tři sbírky prací ze tří rozličných knihoven, které všechny vyšly minulého roku. Uvážíme-li, že v prvních dvou námi nahoře uvedených knihách je 55 (31 + 24) samostatných prací, třeba menších a ve třetí dvě delší povídky, zajisté podivíme se plodnosti a pílí spisovatelově. My s radostí pochválíme též jeho vzácnou tendenci, která se jeví ve všech jeho dílech, má totiž spisovatel vždy na mysli, aby bavě čtenáře též utvrdil v dobrém nebo poučil. Jiná jest však, jsou-li všechny ty povídky, obrázky a feuilletony též dokonalé po stránce umělecké. Od spisovatele, který tak veliké ukazuje nadání a tak plodný jest, žádáme to přísněji než u začátečníkův. Ale tu jest nám opakovati, co již zmíněný referent pověděl v č. 2. „Hlídky lit.“ že na velmi mnohých pozorovati přílišný kvap, myšlenka je neprohloubena, charaktery

nedostatečně načrtnuty. Ve mnohých povídkách z prvních dvou knih obětoval spisovatel dobré tendenci své někde i pravděpodobnost. Leckde poznati, že to neb ono musilo se státi, že toho spisovatel potřeboval, odměny dobrého jsou příliš nápadné jakož i tresty za zlé příliš rychlé. Co však ještě hůře zaráží, jest někde zřejmá nedbalost a spěch ve slohu a jazyku. Vyskytují se nápadné omyly, jichž v jiných spisech není a kterých by se spisovatel jistě uvaroval při větší pozornosti. Nejméně takových poklesků nalézáme ve knize námi na třetím místě uvedené, „Z vesnic a samot,“ ač i tu lze čísti u mně, proti rodičům m. k rodičům, na rodiče, máme než tebe (193) m. nemáme..., též při nemíti klade spisovatel zásadně akkusativ (nemám peníze, zásobu). Řekneme též hned, že spis tento i po stránce umělecké máme ze tří námi uvedených za nejlepší. V obou povídkách „Povolil,“ ač tu bychom si přáli trochu příhodnějšího nápisu, i „V chalupě“ jest základní myšlenka pěkně provedena a charaktery dobře nakresleny. Kdo žije mezi lidem, zajisté najde ve svém okolí nějakého Pinkasa, až na přílišnou povolnost k synu Tomáši, a díky Bohu podnes i Šídlo a Jelínka.

První sbírku napsal spisovatel „Kvítí a kvítka.“ Nápis není nepřihodný, neboť podává nám spisovatel v knize té v 31 povídkách vskutku celou kytku užitečných i jedovatých kvítků ze života našeho lidu a dělnictva. Mnohé obrázky jsou pěkné a případné, jako „Sasanka,“ „Šťovík“ a j., osvětlující blaho socialistické. Jiné opět malují nám rozličné chyby a ctnosti, jichžto příklad v každé můžeme najíti vesnici.

Spisovatel však nadepsal též i jednotlivé povídky jmény rostlin, při některých přidal sám aspoň nějakou aplikaci hrdiny nebo děje s nápisem, ale u většiny marně hledáme nějakou spojitost, jako proě Matěje Maříka, který neměl jiné touhy, než aby se stal nějakým sluhou v zámku, nazval „Kozí pysek,“ též proě je nápis XIII. povídky „Pomněnka“ nebo XX. „Koniklec.“ Některé nápisy, jako zmíněný právě „Koniklec,“ „Chebule“ a j. nedobře se hodí k něžnému nápisu knihy „Kvítí a kvítka.“ Velmi pěkné jsou „Jasmín“ a „Sedmikráska,“ ač v této poslední je též mnoho již povídkového. V „Chudobince“ podiví se každý, že z písaře a nedostudovaného studenta stal se pro poctivost hned ředitel velkého kupeckého závodu. Též ve „Stoklase“ je starosta čarodějník, jehož by si zajisté nyní každá ves přála, když za jediný den tak jednoduchým prostředkem učinil z tuláka usedlého občana. V „Tulipánu“ zaráží každého zvláštní vystupování Boženy, od včerejška plnoleté, proti strýci, protože ve vypravování je charakter její velmi nejasný.

Též i v této knize rozličné chybičky by se mluvě vytýkati mohly, jako: mázlejí se s ním, bylo to jen pro mé štěstí, nemá srdce a rozum, příšerný zrak, nebylo mu nikoho rovno atd., ale není to zde tak zlé, jako ve „Feuilletonech.“ Zde jakoby byl spisovatel zamýšlel shrnouti všechny své chyby proti jazyku. Užívá pořád a pořád německého infinitivu a všechno „počíná.“ Na str. 25., 27., 28., 189. má po dvakráte sloveso „počal“ dle němčiny. My máme k tomu přece slovesa trvající a opětovací, která sama sebou naznačují počátek, praví Bartoš. Chlubíme se něčím,

ne s něčím, a bysme (42), sevřela rty, aby se jí nemusily smáti. Vůbec spisovatel mnoho musí a též může, kde Čech hned činí. Mohli aspoň na čas naléztí (9) m. nalezli, zkusil jíti po práci m. šel. My nechodíme ke spánku aniž se oblékáme v šaty, nýbrž chodíme spat a oblékáme šaty nebo se oblékáme do šatu. Čech též, třeba platí ve světě za velkého umělce, nechodí po berli, nýbrž o berle a s berlou. Zdál se viděti m. zdálo se mu, že vidí. „Manžel“ sklání spisovatel ještě „manžele“ atd. Za chyby tiskové máme: děti se smáli, varhaníci hrály a jiné podobné.

„Feuilletony“ jest opět soubor 24 obrázků podobných „Kvítí a kvítka,“ jen že zde více hleděno k městům. Též některé motivy se zde opakují, jako vůbec život lidský se opakuje se změnou času, osob a místa. Pěkný, ač smutný, jest hned obrázek první „Trhan,“ „Na vorech,“ „Bázlivý hrdina.“ a j. Ve „Starouškově“ chtěl zase jen spisovatel sám, aby to tak dopadlo, jak vypravuje. Po synu sháněl se starý rektor již dlouhou dobu, oplakal jej pak jako padlého v boji, dcera neměla dětí, hrabě chtěl dáti rektora pro starobu na pensi a najednou o štědrém večeru pozve oba staré manžely farář k večeři, a když se vrátí, naleznou v osvětlené škole syna, dceru rdící se s dítětem, a farář doručí starouškovi dekret od hraběte, že výslužba jeho odvolána a on dostane pomocníka. Podobně nikdo neuvěří, aby starý myslivec myslil, že je to zloděj, který se spouští po provaze k němu i když naň vystřelil, jak vypravuje se ve feuilletonu „Lišky,“ který s „Několik dopisů“ máme za nejslabší.

S potěšením velikým jsme vždy čítávali zprávu, že opět nějaká nová kniha od B. Brodského vyšla, neboť jsme napřed věděli, že zajisté nebude otrávena duchem, který tak mnohou knihu nyní činí místo poučení svědcem k bezbožnosti a nemravnosti, ale právě proto přejeme si, aby spisy jeho též po stránce umělecké byly dokonalé, potom se budeme teprv chlubit pracemi jeho. Co jsme vytkli, toho se spisovatel varoval v jiných spisech úplně, proto raději méně, ale dokonalé, ať jest jeho heslem!

Všechny tři knihy lze knihovnám pro lid jinak doporučiti.

J. Bloška.

Matice lidu. R. XXVII. č. 4. a 5. „Santa Lucia.“ Roman *V. Mrštka.*
V Praze 1893. Str. 360.

Veliká města, jsouce středisky průmyslovými a také osvětovými tu většího, tu menšího kraje, přirozeně soustřeďují v sobě množství lidí, také mládeže nabývající v nich vzdělání vyššího. Mládež tato ve velikém městě ocitá se namnoze v okolnostech docela jiných než v jakých do té doby vyrůstala, a veliké město se svým ruchem továrenským a pouličním, se svým čilým životem společenským atd. přirozeně mocně působí na další její duševní rozvoj; vždyť je to v době, kdy jsme dojmům a vlivům nejpřístupnější. U národů velikých, majících četná universitní města, jež po přednosti lze nazvati takovými osvětovými středisky, není vliv jednoho z nich ani tak veliký ani tak důležitý jako u malých, kde je takové středisko jediné, jako u nás Praha.

U nás jest nejen poutavo, ale také se stanoviska národního velmi důležitě zvěděti, kterak působí nové ovzduší pražské na sta

a sta mladých lidí, kteří se slétají do Prahy za svým vzděláním, a to s vroucí láskou v srdcích k této stověžaté matce našich měst, „v tento střed, jenž všechny snahy, síly, všecken lid pojil, živil ruch,“ ubení jsouce tisícovými vzpomínkami na slavnou minulost národa, s níž královská Praha — tato naše Moskva, a jak ji spis. nazývá, Santa Lucia — tak těsně je sdružená. Proto zajisté jest úlohou velmi krásnou doličiti vliv Prahy na studentstvo toto po stránce mravní, společenské a národní. Dodáváme k tomu také: a úlohou blízkou, neboť spisovatelstvo naše téměř vesměs prožilo v Praze svá léta studentská a nejlépe může tudíž vliv ten znáti. Nicméně se řešení této otázky nepodjal v romaně dosud nikdo až V. Mrštík svou práci „Santa Lucia.“ S jakým zdarem, budiž ukázáno následujícími řádky.

Jiří Jordán, rek našeho romanu, byl synem chudého mistra továrního v Brně, který stěží živil čtyřčlennou svoji rodinu. Náš Jiří, určen jsa ke studiu, konal tato s prospěchem dosti bídým na českém gymnasiu brněnském, načež se měl po přání svých rodičů státi knězem. V Jiřím však čtením rozmanitých spisů ku Praze se vztahujících probudila se zatím mocná touha po Praze, která jej ponukla pustiti se bez vědomí rodiny divadelním vlakem z Brna vypraveným do Prahy. Prodal knihy a za peníze takto nabyté pobyl nějaký den v milovaném městě. Tímto pobytem však jeho touha tím více vzrostla, zvláště když po maturitě nastala doba, kdy měl se rozhodnouti o jeho budoucím povolání, což znamenalo pro něho buď bohosloví anebo Prahu. Celé dva měsíce svíráu jest Jordán touto trapnou nejistotou a sžíravou svojí touhou po Praze, v kterémžto trudném stavu myslí dokonce přišel jednou opilý domů. Tu rodina rozhodla se, že vyhoví tajnému přání Jiříkovu a dá jej na další studia do Prahy; chtějí ho podporovati, dokud by se sám v Praze neuchytil.

Rozloučiv se s rodinou, Jordán s rážovými nadějemi jel do Prahy. Cestou seznámil se s medikem Hégrem, k němuž také se přistěhoval. Konečně byl v Praze! Začal k radosti bujněji žít, a vrcholem jeho požitků bylo, že hned prvního dne seznámil se s mladičkou, sotva šestnáctiletou žabkou Klárou. Hned však poznáv, že by dlouho s penězi nevystačil, počal obcházeti pány, jimž byl doporučen, aby se někde uchytil a zabezpečil si existenci. Bohužel, marně; nemohl se ničeho domoci, a když náhodou dostal za opis přednášek 8 zl., zmocnila se ho touha poznati trochu Prahu v jejím vnitřním životě. Zašel k „Flekům“ a odtamtud do noční kavárny k „Löfllerům,“ kde opojoval se libaje tamější opilou sklepnicí; následující dny ovšem musel zase nahrazovati, co byl takto vyplýval, a uskrovnovati se. Chodíval jen do přednášek, ale ne zcela pravidelně, a za Klárou. Konečně poznal, že všechny jeho snahy někde se uchytili jsou marny; zastavil svou peřinu, snáší dále hlad a zimu, ale dlouho netrvá jeho boj. Fysické i mravní síly jeho jsou zlomeny: Klárka jím pohrdla, Hégr vypůjčiv si poslední jeho dvacetník, nechal ho o hladě, tak že Jordán vloudiv se do hospůdky, pije pivo neplatě a vrátiv se v horečce domů dostává chrlení krve a v nemocnici umírá.

Z toho viděti, že obsah našeho díla, jinak dosti rozsáhlého, jest jednoduchý. Žádné epizody neodvracují naší pozornosti od reka, jímž celý román počíná — autor uvádí nás in medias res: jsme v nemocnici, kde chorému Jordánovi před očima se představuje celý jeho minulý život — a jehož smrti také končí. Za to však spisovatel velikou péčí věnoval partiím vyličujícím duševní stav našeho hrdiny, reflexím, a zejména líčením. V těchto částech je viděti největší sílu spisovatelovu; ať jen připomeneme líčení nemocnice, cesty divadelním vlakem, života hospodského, zvláště pak různých líčení krás Prahy, třeba tato místa jsou až příliš hledaná a j.

Z celého díla zjevno, že spisovatel vzdělal se pilným studiem moderního romanu cizího.

Již ve volbě reka. Roman moderní, věren jsa choré době, jejímž je dítkem, všímá si přespříliš všelikých abnormit, kdežto člověk normalní nevzrušuje, nepoutaje není jeho rekem. Proto nám také Mrštík nepředvede typu studenta českého, aby na něm dolíčil vliv Prahy, ač tak učiniti měl.

Nedbejme toho, a spokojme se s Jordánem spisovatelovým! Všimneme-li si ho blíže, vidíme, že není ani pravdivý a důsledný. Zcela jiný jest Jordán brněnský, zcela jiný pražský, ale dodáváme hned, že neviděti, jak by se to stávalo vlivem Prahy.

Jordán brněnský pochází z rodiny chudé a jest účasten „malého, malicherného života utlačeného člověka.“ Chudoba, jak sám se zmiňuje, velmi těžce pocituje křivdu. U Jordána citlivost zvláště jest vyvinuta a přechází někdy až v citlivůstkářství. Jordánovi stále se zdá, že mu někdo křivdí. Ještě v Praze stýská si Hégrovi: „Za psance jsem tam byl, za nebezpečného člověka lidem i sobě. Plili přede mnou a z tváře mně vyčítali špatnou budoucnost.“ Toho v romanu samém neviděti: tam již Jordán je roztrpčený, chová se spíše sám proti jiným málo jemně a nešetří tuze jejich útlocitu. On sám plije slyše o sobě z úst opilého Slezáka úsloví v lidu běžné (str. 74.), jehož „jed cítil.“ Ze spolužáků jeho Matoušek „byl mu oddán na život i na smrt, ale toho Jordán sám považoval za hadr, kterým se vytíral školní prach,“ a zvláště stále nedůtklivějším i jedovatějším se stával vůči svým učitelům, čehož četné doklady uvádí spisovatel se zvláštní zálibou. Tak na př. zmiňuje se o kočičně, jak se „mýlil“ Jordán místo Kočičně, o znamenitém výkladu pumpy atd.

Jinak jest Jordán v Brně dosti pilný, ovšem svým způsobem. Sám prohlašuje: „Vlohy, nevlohy, pracovat se musí všude“ (117), a také k maturitě připravil se náležitě. „Všecko, co viděl, chápal ihned, za to s formou vedl ustavičný boj: číslice, letopočty, zákony, dogmata... házel od sebe jako přítěž“ (28) atd. I privatně se vzdělával v knihovně musejní.

Ostatně spokojoval se s tím, čeho mu rodina mohla poskytnouti; nejvýš dopřával si 1—2 sklenic piva, při čem se bavival pohledem na sličnou dcerušku hostinského. To byl také jediný jeho styk s dívkami kromě sestry.

Bylť Jordán vůbec povaha uzavřená, snívá. V trudných okolnostech svých vybíjil si svět jiný, čistě ideální, a jelikož je studentem českým, přirozeně vesnívá a tento svět do Prahy, jež myslí venkova našeho vždy tak mocně k sobě vábí. Vidíme tohoto snílka, jak povoluje své touze po Praze, která vzrostla v něm ve vášeň čtením dějepisným, utíká bez vědomí rodičů divadelním vlakem do ní pokochat se jejími krásami. Vidíme ho ve vlaku chvěti se rozčilením v očekávání věcí příštích a vystupujícího v Praze znamenati se svatým křížem. V divadle celý večer jest jako v jiném světě, a jako zsinálý v měsíční záři poslouchá dunění Vltavy. Opravdu idealista!

Takto pochopujeme slova spisovatelova, že vábila ho do Prahy žízeň po něčem „jiném,“ „ne hlad mladého, po rozkoších a smyslných

radostech dychtícího těla, ale hlad očí, hlad sluchu, hlad citu, srdce, duše a konečně i těla, žádost čistě ideálního vzletu, jakým se chlubití mohou jenom povahy mladé a silné, hazardní a zdravé“ (45) „Vytvořil si Prahu v podobě tak ideální, že ve své lásce k ní rostl a nutně hynul zároveň už dávno před tím, než do Prahy nastoupil první krok.“ Toť správně řečeno: Jordán musel zhynouti, poněvadž se nedovedl přizpůsobiti skutečnosti, což nutno každému, zejména tomu, kdo jde do Prahy, představuje si ji jako vzor vši dokonalosti. V Praze nastává „rozčarování,“ a ideální dříve gymnasta často končí jako „lump“ Hégr! (O. p.) J. K.

1. *Xaver Dvořák: Sursum corda.* Básně.

2. *Sursum corda!* Básně *Fr. Skalka.* (Č. d.)

Rondel „Chci žít“ jest pěkným protestem proti těm, kteří nevěří v nesmrtelnost duše lidské. Následují dvě krásné básně věnované dětem. V tomto genu má u nás Dvořák vždycky ruku velmi šťastnou. Jaká to něha v každé jeho básni děti opěvající! Maně vzpomínám podobného mu umělce českého, výtečného malíře dětských sujetů, který podivnou shodou vyvolil si pseudonym Dvořák, aby i v cizině hodně česky znělo. U tohoto převládá v dětských motivech více humor a naivnost dětská, u básníka našeho více něha, jakási posvátná úcta k těm nevinným, čistým duším dětí. Báseň „Modlíci se dítě“ je plna gracie:

— dvě očka, hvězdičky dvě vznaté.

Když modlí (!) otvíráš je nadšeně,
z nich proud se fine, něhy, krásy,
že sotva mrtvý Kristus na stěně
udrží zamčené své řasy!

Stejně krásná, ale hlubší jest znělka „Vaším očím.“

Báseň „Spící Angela“, jakkoli zdařilá, nezdá se mi dobře hoditi se v rámeček celé knihy. Lamartinovská meditace „Umírající,“ bohatá dikcí i myšlenkou čestně se druží k předešlým motivům dětským.

O samotě tu stojí dva „Hořké sonety“ „Jitro v horách,“ kde chudá matka ráno se děsí, že děti vstanou a nebudou mít chleba, a „U dveří cirkus,“ kde slavná tanečnice zapomíná pro potlesk na děcko své venku touhou po matce a mrazem hynoucí. Jsou to pendanty dva, idyllický a moderní. Dvě matky, o nichž možno přemýšleti. Báseň „Ve vlašské kapli“ je těžko srozumitelná; myslím, že tu vadí, jako i jinde, nesprávná interpunkce. Pozoruhodná je meditace „In dubiis!“ v mistrných slokách psaná. Výslední zvuk Dvořákovy lyry jest melancholie, která všude vyznívá a zvláště v této skladbě. O skutečných pochybnostech u básníka kněze nemůže býti řeči, pro něho není záhad, není slabých chvil, kde by snad pochyboval. Zří mužně a odhodlaně budoucnosti vstříci. Ale kněz není sám, jeho povolání jej určuje jako vůdce, rádce, těšitele, spasitele jiných. On jde cestou, kterou Kristus šel, jde ve šlépějích jeho. Vida tu lhotejnost našeho věku k náboženství Kristovu, tu bídu všude

způsobenou naprostým nedostatkem lásky k Bohu a bližnímu, jak ji Spasitel hlásal, nemůže býti slep a hluch k tomu, co jej obklopuje, cítí s tím davem bloudících, cítí jejich muka. U Dvořáka soucit zvláště pronikavým zvukem se ozývá mezi city jinými. Jeho duše jest resonanční deskou, v níž chvějí se výkřiky a stesky trpícího lidstva. Dvořák stojí před obrazem Ukřižovaného, visícím v šerém koutě ve prachu smutku, uvažuje o prvých dobách křesťanství a mučedníkův a diví se, kam prchl ten žar nadšení starých dob.

A dnes? proč srdce hořem usedá,
proč hlava má se mllobou sklání k zemi
a přes tvář slzy řinou ručejemi?
proč pochybnost v mé duši pozvedá
svou hlavu — haď, jenž v keři víry dřímá?
kde lid Tvůj a proč rtové jeho němí,
a Tebou, Bohem svým proč pohrdá,
jenž krví Svou jich vinu těžkou snímá
a cítí prales v řadrech v svatý požár vznímá?

Takým způsobem básník dále, pln pochyb se táže. Báseň končí:

Hle, v tom se stíny hnaly po stropích;
ret (Kristův) chvěl se, jak se mluvit otevírá —
Ne! ztrhaný zrak dál se před sebou v tmu vzpírá.

Báseň vyznívá dissonancí a přílišným pessimismem, který i jinde se mi u Dvořáka nelíbí; zvláště proto, že není umělecky odůvodněn. Cítíte místy velkou nespokojenost, velký bol, ale nevíte proč, odkud se řine? Formálně vadí mi v básni této opominutá cesura v konečném alexandrinu.

„Silhouetty“ mají soucit s dělníky, vracejícími se za krásného večera domů. Krásná jest báseň „Slza,“ zvláště svou poetickou definicí v třetí sloce:

Je to vůně duše tvojí
puklé v rudý květ,
je to nard, jenž zlatý stéká
na listy a snět;
je to moře, jímž uniká
bolu lidský duch,
kam se azur nebes níží,
kudy v těžké chvíli shlíží
v srdce lidské Bůh.

Velmi pěkná je náladová báseň „Klid poledne,“ poněkud smělá konečným obrazem.

Zvláštní dojem na mě činí poslední básně knihy: „Žebračka,“ „Žalm chudých,“ „Dědici Kristovi,“ „Věk XIX.“ Dvořák tu holduje modernímu realismu. Jest to něco nového u něho, neznámého dosud. Ačkoli se mi zdá, že ta novota není tak vniterní, že jest spíše jen formální. Ale to jest jisté, že básně tyto při vši neobyčejnosti myšlenky, která jest tu smělá, neohrožená, nespoutaná, při vši mistrnosti verše znějí v knize „Sursum corda“ cize. Ani nejsou ve shodě s její titulem. Jsou to čísla nová, cizí svým uměním, které jest jiné než ona čísla předešlých. Jsou to bezpochyby básně z poslední tvůrčí činnosti Dvořákovy, a řeknu přímo, že na tomto

poli bych ho neviděl rád. Mně se nechce nějak zamlouvatí ta „poesie“ cárů, hadrů, hniloby, špíny, krve a slin. Poslední dobou jest to již věru chorobné, co všecko se k nám pod vlajkou realismu přináší. Nelíbí se mi to ani v dekadentech francouzských, kde je to konečně výstřelek nesmírného, košatého stromu bujné poesie a kde se to snese, ale u nás, u nás není to na místě. Je to pouze moda, nic víc. Hledání novosti. Poesie stará byla zdravá, normalní, nyní třeba těm, kteří hrozí se Čechova přiznání:

v dáli, blízku
opěli jsme každou třísku (Šotek)

něčeho nového, nebývalého, výstředního. Odtud ta nová záliba v nemoci, patologii, v krvi, hnilobě, neustálém smutku, zoufalství, pessimismu. Dobře praví Paul Bourde při druhém vydání známé sbírky „Déliquescences“ o dekadentech: „Il ne s'agit pas de s'amuser en ce monde; la joie et le rire sont, comme la santé, méprisés du décadent.“ Ale nechme dekadentův, aby si pak někdo nemyslel, že Dvořáka také za jejich stoupence pokládám (!), ač nebylo by divu, kdesi byl i Paul Verlaine citován jako básník katolický a dokonce i Péladan, jehož děl přece žádný katolík docela schváliti nemůže. Verlaine v poslední době znečistil lyru svou nestoudnostmi, o nichž nejlépe pomlčeti (Pour Elle). Ostatně o Péladanovi brzy se na tomto místě šíře zmíním. Mně jednalo se pouze o tu neustále vzrůstající u nás poesii hnijící krve, slin, špíny atd. Nelíbí se mi to. Růženě Jesenské vyčítalo se množství hvězd, sluncí, květův atd. v jejích básních, byla slova ta i počítána a na druhé straně jest už skoro na čase tu neustálou hnilobu, hnís, sliny, špinu, hnisající ránu atd. také omeziti na míru aspoň snesitelnou. Konečně jsou mi ty hvězdy přece jen milejší než ten neustálý hnís a zápach hnijící krve. (O. p.)

S. Bouška.

Rodiče a děti. Napsal K. V. Rais. V Praze 1893. Nakl. F. Šimáček.

Nad všechny spisovatele, kteří čerpali látku k svým povídkám z vesnického, života českého vynikl K. V. Rais. Jak on, ještě nikdo nám nenakreslil života českých venkovanů. Poštěstilo se mu vystihnouti ráz povahy a života českých vesničanů tou měrou, že člověk čta práce Raisovy osoby jednající s úplnou určitostí před očima vidí a do té krajiny se přenáší, kde se děj odehrává. Ve sbírce své „Rodiče a děti,“ jež jest jaksi pendantem k „Výminkářům,“ dospěl Rais v drobné povídce svého vrcholu. „Pes“ a „V tiché chalupě“ jsou práce velmi cenné. V črtě „Pes“ vylučuje nám spisovatel Antonína Lubasa, který „se šel podívat domů.“ Provedení jest úsečné, účinné a umělecké. Jak věrně a psychologicky správně vylíčeno tu shledání Toníkovo s otcem a macechou, kteří ho nepoznávají hned, a to proto, že ho poznati nechťejí obávající se, že si přišel pro svůj podíl po nebožce matce! Ani bratranec ho rád nevidí domnívaje se, že si přišel peněz vypůjčit. Jediný pes, starý, bezzubý Ořech ho poznává ihned a velikou radostí div řetězu nestrhá.

Antonín vezme si Ořecha dítkám svým ukázat, že on jediný doma u rodičů ho poznal.

„V tiché chalupě“ obral si spisovatel za předmět poměr mezi přivdalou snachou a výminkáři. Prosvítá tu předsudek, že jen ten se dobře ožení, kdo mnoho vyžení; ať žena je povahy také, či onaké. Toník Koutecký vezme si za ženu chudou, ale hodnou dívku Pavlu Pozdníkovu. Rodiče mu dlouho bránili, ale když jinak nechtěl, svolili sice, avšak všechna jejich nenávist obrátila se proti mladé snaše. Po svatbě hned začíná v tiché chalupě nebhřmotný, ale tím zarytější boj proti Pavle. Pavla snaží se ve všem rodičům mužovým vyhověti, ale marně; ať dělá, co dělá, nic jim po chuti neudělá. Stále ji pronásledují, až ji z chalupy vyštvou. Toník jde za ní. Ježto však z toho těžce Pavla onemocní, umíní si Toník nevrátiti se již na otcovskou chalupu a vymění ji, ač je výnosnější, za špatnější chalupu švakra Kubíka. Kubík, jenž má dceru starých Kouckých, není povahy podajné a proto brzy se ukáže, že přišla kosa na kámen; nastanou hádky, soudy; staří Kouckí litují potom, že vyštvali syna s hodnou snachou. Nejpodarenější vylíčený postavy rodičů Toníkových, zvláště matka je tak mistrně dle skutečnosti nakreslena, že máme málo postav v naší krásné literatuře, jež by se jí rovnaly. Otcí vadí poněkud až přílišná tvrdost.

Nejsympathičtější vylíčena je Pavla poněkud arcif idealisovaná. Toník je trochu passivní povaha, ale celkovým rázem povídky odůvodněna. Rovněž postavy vedlejší jsou velmi rázovitě podány.

V podrobnostech má Rais ruku velmi šťastnu; vybírá jen ty, které děj neb osoby charakterisují, a to s velikým zdarem.

Třetí črta „Dřínův Joza“ koncem svým trochu čtenáře překvapí, že se maně zamyslí, zda konec Jozův dostatečně odůvodněn. Bylo by dobře bývalo hned na začátku povahu Józovu poněkud prohloubiti snad jen několika črtami.

Úsudek všeobecný náš o této sbírce jest nejpříznivější. Přejeme lidu českému i sobě, aby pan spisovatel hodně mnoho tak ušlechtilých obrázků nakreslil; třeba jsou i stínové, ale povznášejí. *Fr. Barina.*

Repertoire českých divadel. XXX. „Archa Noemova.“ Fraška o 8 dějstvích. Napsal *Ant. Lokay*. V Praze. Nakl. Fr. Šimáček. Str. 90. Cena 50 kr.

Je to fraška skutečně dosti zajímavá. Zajisté že může poskytnouti dosti veselé látky ta věc, že vidíme tu starého dohazovače s paničkou jeho, kteří z čista jasna zdědí velké jmění, hospodařiti v nově zakoupeném letohrádku, kdež také úmluvou i náhodou neboli překvapením určitý kroužek jim podobně komických osobností se sejde. Láska a namlouvání, sklamání a komická hrůza i zde se vyskytují a můžeme říci, dosti účinně.

Děj pro mnohonásobné zápletky dopodrobna vypisovati by bylo zdlouhavé. Vrcholí v tom asi, že jakýsi pan Kobliha, Pražan, ujede neustálému pronásledování své milované či nemilované (jak jí pravil) do Afriky. Ale nejede do Afriky, nýbrž na vilu páně dohazovačovu.

Uvidí tam paní Mrázovou, též z Prahy, ač jí dříve neznal, která mimochodem řečeno z nedorozumění přetrhla svůj milostný poměr s dr. Hradilem, a zamiluje se do ní. Mrázová, aby jaksi potrestala doktora svého, který též na vilu zavítal, a aby ho pořádně vyzkusila, na oko Koblihovi svoluje. Již jest to téměř ujednáno, neboť doktor po jakési pomluvě samému právě Koblihovi ustupuje, zřeknutí to slyší i paní Mrázová za dveřmi a — ze žertu mohla se snadno stát skutečnost. Avšak v tom přijde zpráva z Prahy, že na letohrádek na návštěvu zavítá sestra panina. Nastala velká příprava a vyhlédání až již byla na místě. A nyní jenom si pomysleme překvapení páně Kobliho, když v ní poznal svého anděla z Prahy, k vůli kterému právě z Prahy utekl! A k tomu měl býti v Africe. Všem bylo konec, i rozmaru i té lásky paní Mrázové. Statečný Kobliha však nátlaku všeobecnému naň nyní činěnému odolal a suchou sestru paní domácí si přece nevzal, nýbrž odejel. Poměr mezi Mrázovou a doktorem Hradilem se objasnil a vyjasnil a párek ten se zasnoubil.

To jak pravím jest jen trest, kdežto zajímavých podobností jest hojně. Život na takové vile, kde samí téměř zbohatlí lidé se sešli, jest právě v podrobnostech autorem dosti zajímavě vyličen. Je to fraška s lehkou, záživnou komikou, která zajisté pobaví. *V. Benoš.*

Ochotnické divadlo. Sv. 80. „Vykoupen.“ Rodinný obrázek ve dvou dějstvích. Dle Agrellova romanu napsal *Alois N. Lucek*. V Praze 1892. Nakl. M. Knapp.

Ano tak to bývá. Obrázek tento jest úplně časový. Předně vidíme, že Hugo Aňev, bankovní úředník, dostal ve svém mládí špatné vychování od své matky, vychován byv ve všem jiném, nežli v tom, co by mu někdy mohlo prospěti, v marnotratnictví, rozpustilosti a mravních zásadách ne právě omluvitelných. V takovém ovzduší vyrostl mladý Hugo; dodělal se postavení, nebo spíše dostal postavení a také se oženil. Dostal slušnou ženu, ne právě krásnou, snad také ne duchaplnou (neboť jsem se nedověděl z kusu, uměla-li hráti na piano nebo francouzsky), aspoň před Hugem takovou byla; ale za to hospodárnou, skromnou, tichou, jaké by si jen pořádný manžel mohl přát. Netřeba podotýkati, jakou byla matka Hugova, která vlastně převzala řízení domácnosti. Řekneme jen, že patřila mezi ty proslulé tchyně, zde však byla postižena snacha a nikoli zeť. Pánovitá, v zásadách znemravnělá, při tom neobyčejně štiplavá a chybělo jí jen ještě, aby byla šilhavá a kulhavá. Z domu dobře vedený Hugo začal žíti podle svého způsobu: rozhazoval peníze na venek, na různé pikantní věci a doma svého blupáčka nechával v bídě. Tuto bídu i hmotnou i mravní, společenskou, jakáž nastala u paní pana Huga, Violy, pozoroval dávný její a její rodiny přítel, Bartoš, vrchní bankovní pokladník, který chtěje ji snad aspoň částečně uleviti, odevzdal jí listinu, znějící na 6000 korun, kterouž část uložil prý pro ni v dřívějších jejích dobách jakýs přítel rodiny. Tento strýc Bartoš jeví se vůbec jejím velkým zastancem, obzvláště proti tchyni. A nyní rychle ke krisi. Zkrátka takovým životem Hugo dostal se do peněžitých nesnází a vzal z banky. Věc, které si už člověk nyní ani nevšimne, za to všiml si toho jeden úředník z banky a Hugovi dána lhůta

1½ dne, kdy vzatých asi 6000 musí navrátiti. Hledá ovšem u přátel nadarmo výpůjčku. Tu uslyší, že Viola má peníze, a myslí, že to bude snadné od ní je vylákati. Zároveň podporován svou matkou vyzve Violu, aby podepsala. Avšak „trpaslíček“ vystoupí nyní co nerozhodněji a peníze nedá. Při tom vypočítá všechna příkoří, která se jí jejich společným úsilím děla. Jedinou páskou, co jí k domu poutala, byl synáček její Emil, pro kterého určila těch 6000 korun. Při té příležitosti se matka Hugova osvědčila tak znemravnělou, že sám Hugo se od ní odvrátil s hanbou a přícházel k jakémus neurčitému poznání svých chyb a pravého dobrého života.

Náhle však Emilek zemře. Posledního pouta zbavena, chce Viola dům opustiti. Těhně její to nepřipustí jenom za cenu těch 6000 korun. Viola podepíše a odejde. Hugo zdrcen a nanejvýš popuzen jednáním matčíným i tuto z domu svého vyžene. Tot' aspoň částečné usmíření.

Práce je dosti dobrá a provedení přípustitelné. Spracování z romanu věc sice valně ulehčuje, nieméně můžeme říci, že si autor dal dosti práce a látku dobře uspořádal, ač i tak jest téměř nepochopitelnou trpělivost a mlčelivost Violčina. Ovšem bývá to někdy v povaze.

V. Beneš.

Knihovna lidu a mládeže.

Přítel domoviny. Ročn. IX. Sv. 10. „Nedělní klid.“ Úvahy národohospodářské a socialně-politické. Napsal *Karel Adámek*. V Praze 1893. Nakl. Ed. Beaufort.

Se znalostí socialních poměrů velikou, jakou spisovatel projevil už i v jiných svých dílech, pojednává v těchto úvahách na 89 stranách v devíti kapitolách o potřebě a důležitosti klidu nedělního ze stanoviska humanního naproti dělnictvu. Nejprve líčí spisovatel škodlivý vliv přílišného a nepoměrného přetížení dělnictva prací, jak na tělesné ústrojí tak i na mravnost a rodinu. Dále uvádí autor důvody ze zdravotnictví a hospodářské i socialní, které vyžadují klid nedělní. Konečně vyvrací námitky nepřátelů klidu nedělního, odvolává se při tom výsledky klidu nedělního, který už dávno je v Anglii a Unii severoamerické. V posledních třech kapitolách probírá návrhy zákonů o klidu nedělním u nás.

Výklady jsou jasné a živé, při tom však též prosté, že i každý dělník se zájmem přečte tuto knížku. Právě však proto neradi vidíme v knize té jeden nedostatek. Spisovatel zmiňuje se sice též, že klid nedělní jest již po tisíciletí náboženstvím posvěceným, zákonem přírodním, ale jen jako mimochodem a v dalším výkladu skoro úzkostlivě vyhnul se vši vzpomínce na nejdůležitější význam neděle, totiž náboženský. Jak jinak by jeho výklady vynikly a výhody z klidu nedělního se zvětšily, kdyby byl hned na počátku prohlásil zpřímá, že svěcení neděle jest zákonem Božím. Jak pěknou byla příležitost poukázat na to, jak se mstí nedodržení toho zákona, který, jak sám citaty mnohých mužů dokládá, jest nutností přirozenosti lidské, jak se zde jeví prozřetelnost Boží, která všechno dobře uspořádala! Spisovatel mluví všude jen o klidu tělesném a občerstvení těla,

o výhodách materialních, ale nikde ani zmínky neučinil o nutnějším ještě občerstvení, na kterém vlastně občerstvení tělesné nejvíce závisí, totiž o občerstvení duševním, o pravém klidu nedělním, o uctění Boha. Chce sice spisovatel, aby chyby, které klid nedělní by přivoditi mohl, byly odstraněny životem spolkovým a ústavy vzdělávacími, ale nejsou právě spolky záhubou tak mnohých dosud řádných dělníků? Jsme na blízku továrnám, v nichž se klid nedělní zachovává, a jsou tam též spolky vzdělávací demokratické, a jaké jsou výsledky, mohl by spisovatel přesvědčiti se v pondělí na nabubřelých, zamračených tvářích a na křiku žen a ušpiněných dětí, jichž otec včera odbyl týdenní mzdu. Jest sice nutno zákonem světským vynutiti nyní klid nedělní, ale on jen tehdy ponese blahodárné ovoce, když se mu vrátí jeho posvěcení zákonem Božím. K tomu mělo by péro povoláné zvláště nyní vždycky směřovati, a to marně hledáme ve spisu tomto, třeba nic nenalzáme též proti tomu. Škoda, že spisovatel, který projevuje znalost četných spisovatelů, neobeznámil se též s dělnickou encyklikou Lva XIII. Byl by v ní poznal, že není potřebí vynalézati nových zákonů, nýbrž že nutno jen těm nejstarším a nejmoudřejším zase platnost zjednati, totiž zákonům Božím.

J. Bloška.

Slezská kronika. Seš. 1.—3. „Bratři Doliňáci.“ Povídky z dějin moravského Valašska. Napsal *Čeněk Kramoliš*. V Opavě 1894. Nakl. Dr. Fr. Sláma. Str. 128. Cena 45 kr.

Útek povídky je prostý. Osudy rodiny Doliňákovy vypsány jsou, jak souvisely předně s poměry Valašska moravského v 18. stol. vůbec, s loupežnými zástupy, jež tehdy východní kraje moravské znepokojovaly, dále s poddanstvím vůči vrchnostem, s válkou o dědictví rakouské s Bedřichem pruským zvlášť.

Z četných osob v povídce vystupujících nejvíce poutají pozornost čtenářovu otec starý Doliňák a jeden z jeho synů, Tomášík. Postupem děje soustřeďuje se vše kolem Tomášíka. Tento pobyt několik roků na studiích, vrací se z tesklivosti po domovu k rodičům, stane se písařem panským, přeje lidu poddanému, zvláště však dělníkům v panských hutích zuberských, zastává se jich proti utiskovatelům, mírní je, když se bouřili, a konečně dává se na jejich stranu, zřídí „trestající sbor.“ jenž vrchnosti všelikou škodu způsobuje. Tento náhlý (plně-li odůvodněný?) obrat v životě nadějného syna je pro rodiče pramenem velikého zármutku: matka zemře, otec se syna odrekne a uloží dvěma ostatním synům, aby se dali ke sboru portášskému a pomohli vrchnosti Tomášíka zajmouti a potrestati. To se jim po dlouhém slídění podaří, Tomášíka zajmou a sami vedou do zámku do vězení. Dostav milost, Tomášík vstupuje do sboru portášů, zúčastní se války proti Prusům, je poraněn, zajat, a teprve po letech vrátí se jako poustevník Felix a žije i umírá v poustevně na Radhošti.

Třeba jest osnova děje prostá, je přece povídka velmi poutavá. Vypravování je plynuté, pěkné, na mnohých místech dramaticky živé. Míst obsahem závadných v celé knize nenajdeš, naproti tomu státi

krásných i poučných mnoho. Z každé stránky dýše mladistvá duše, nesoucí se k idealům. Z každého odstavce je patrné, že jej psal svého rodného kraje milovný syn Valašska. Psal nejen s nadšením, ale také s podrobnou znalostí povahy lidu, jeho kroje, obyčejů, jeho smýšlení. Nad to všiml si dobře i jiných prací k věci se vztahujících. Následkem toho je kniha též dobrým příspěvkem k literatuře lidopisné. Kniha je psána řečí správnou, až na tisková některá nedopatření, způsobená okolnostmi, vymykajícími se z moci samého spisovatele. Spis byl odměněn cenou Prombergrovou pěti dukáty ve zlatě. — Rádi doporučujeme.

J. Funttšek.

Modrá knihovna. R. II. čís. 5. „Vzpomínky.“ Napsal *Fr. Procházka*. V Praze 1893. Nakl. Dr. V. Řezníček. Str. 93. Cena 50 h.

„Za školu“ až do lesa šli žáci neposedové krásný letní den. Jak tklivě umí rozechvěti autor struny srdce, jak věrně až fotograficky líčí i tu drobtinu, viděti z obrázku „Jeden schází.“ Čta jej mimoděk illusí by se člověk unést dal, že to výplod péra Němcové. Ruší dojem ten, že děvčátko nemocné matce tyká: „Odpusť, maminko, ale jindy také jsem chodila bosa, víš, a nebylo mi tak.“ To řeč dítěte ze salonu městského, a ne z doškového domku. „Výpomoc“ posílá stařenka synovi do Vídně 15 ušetřených desetníkův od mláčení. Episodka s polesným je zbytečný a rušivý výstřelek, nevím jakého — ismu. „Noční hlídka,“ strašidelná historie, a spis jí neměl na světlu ani pouštěti. „První srážka“ válečná na skalách „Hercegoviny“ (!) se odehrála. Sbírka byla by vhodným dárkem pro knihovnu lidu, kdyby byla bez mnohých vad a chyb.

Čestina je tu, zkrátka řečeno, novinářská. Ukázky jen dvě: „přísná zima“ (str. 72.), u nás bývá tuhá, krutá. Který prostý čtenář porozumí této větě, rád bych věděl (str. 34.): „Starý pes, jenž venku zůstal, škrabal na dvěře a jekal zuby v klapotu tak rychlém, jako byl onen mlátícího stroje.“ Pro studované jsou ovšem vtipné a nevtipné kudrlinky a titěrnosti o „kompaktní ellipse“ a „výseku živé ellipsy,“ o scenerii a drobných silhouettách, neboť oni vědí, co je trofej, a co značí imponovati, zdali však pro knihovnu lidu, za jakou „Modrá knihovna“ se vydává, vhodnými lze nazvati tyto učené narážky, ať rozhodnou titěž proušnárodní čtenáři, pro něž psáno (str. 49.): „děl mistr s onou parlamentární suchostí, jakou se metají neodvratné střely“ a (str. 74.): „... v čem spočívá to kouzlo, jež neodolatelně láká lidský zrak k tomuto skvostu nebes, uloupenému bohům Prometheem lidského důvtipu.“ Chyb tiskových je v knížce dost.

A. D.

České spisy pro mládež. Čís. 37. „V sněhových vločkách.“ Tři povídky. Napsal *Fr. Hrnčář*. S barvotiskovým obrázkem. V Praze 1893. Nakl. A. Storch syn. Str. 92. Cena 60 kr.

Nápis „V sněhových vločkách“ volen zcela nahodile; sujety povídek nemají s ním skoro nic společného. V povídce „Zima“ (nápis opět nahodilý, nepřiléhá k obsahu) vypravuje se o rodině dobro-

činného továrníka pražského, Výborného, který z chudého mladíka stal se bohatým továrníkem, prokazoval dobrodiní, kde mohl, zvláště pak pomohl peníze obchodníku ve skleněném zboží. Přímému, a hraběti Velimovskému. Když pak sám neštěstím přišel o jmění, vzal ho Přímý za společníka v obchodu, který byl pomoci hraběte Velimovského ještě zveleben. Hrabě vzal k sobě dvě dcerušky Výborného, nemaje dětí. — Osoby v povídce jednající jsou skoro vesměs pozitivní typy, dobré duše, a vůbec celá povídka obklopena růžovým světlem; líčí se tu život ne jaký jest, nýbrž jaký by měl býti. Děj je dosti chudý; aspoň polovici povídky zaujímají vypravování pohádek, pověr atd. z Podkrkonoší a Podještědí.

V kratičké povídce „Dva štědré večery“ vypravuje se o tom, jak první Štědrý večer nahradil Libuše ztracené rodiče, v druhý Štědrý večer přinesl ji Ježíšek bohatého strýčka z Ameriky.

„Lavina na Alpách“ vypravuje skutečnou událost, která se stala ve Švýcarsku r. 1809., jak malý pasáček zachránil se se stádem před strží sněhovou v kapličky.

Vypravování Hrnčířovo je prostičké.

A. Vlas.

Dědictví maličkých pod ochranou sv. Karla Boromejského v Hradci Králové.

Č. 37. I. „Hluchoněmý.“ Povídka ze života pro život, kterouž sepsal *Fr. J. Košťál*. II. „Z dráteníčka lékaře.“ Povídka z potulného života starého drátaře se sirotkem podtatranským od *V. Zemana*. III. „Biskupské jubileum papeže Lva XIII.“, jež zobrazil *Dr. J. Slabý*. Str. 196. Cena 70 kr.

Správa „D. m.“ v předmluvě k první povídce — zaujímající 162 str. — udává, že povídka „jedná o původu založení ústavu pro vzdělání dětí hluchoněmých v Hradci Králové r. 1881.“ tedy o události skutečné, kterou p. spisovatel věrně a poutavě vylíčil. Vypravuje se tu o životě odchovance ústavu toho, Martina Soukala, jenž neštěstím v dětství upadl v hluchoněmotu, chodil však do školy, pak se dostal do ústavu onoho, a když odtud vyšel, stal se výborným tovaryšem kolářským, zakladatelem spolku katolických tovaryšův a šťastně se oženil. Obsah druhé kratičké povídky objasněn již samým nadpisem. Vypravování je tklivé a živé. Vřele popsal *Dr. J. Slabý* jako očitý svědek jubilejní slavnosti papeže Lva XIII. v Římě. — Kniha tato hodí se dobře do školních knihoven i pro dům.

An. Vlas.

Pestré květy. Sbírka spisů poučných a zábavných pro českou mládež. Porádá

K. J. Zákoucký. Illustr. K. Thuma. R. I. sv. 6. „Obrázky ze skutečnosti.“ Napsal *Josef Soukal*. Předplatné na 6 svazků 1 zl. 10 kr. Cena jednoho svazku 25 kr. V Praze 1893. Str. 76.

Když první čtyři svazky nově založené sbírky „Pestrých květů“ posuzovali jsme r. 1893. v „Hlídce lit.“, poukázali jsme na prospekt a ukázali jsme, že sbírka nevyhovuje prospektu, že cena svazečků není tak levná, jak se tam praví, že spisy, ve sbírce uveřejněné, nevynikají nad prostřednost. Majíce podati úsudek o sv. 6.

vyznáváme, že sbírka se lepší. Předně úprava posledního svazečku je lepší, než byla dříve, obrázky jsou jemněji provedeny, a „Obrázky ze skutečnosti“ mají tu přednost, že spisovatel zůstává v nich skutečně věren skutečnosti. Spisovatel v pestrých povídečkách svých liší zjevů většinou utěšené, ale podává je pravdivé, dle skutečnosti. Obsahu drobných obrázků, jichž počtem 10, nebudeme podávati. Jsou to obrázky prosté, ale pěkné.

A. Vlas.

Paběrky.

Pařížské mody inserují s obrázkem také v „Malém Čtenáři“ (č. 10.) s vyzváním: „Toto oznámení ukažte svým milým rodičům a starším sestřičkám.“ Ti budou mít radost, ti „milí rodičové!“ A což teprve vychovatelé!

Ethická kultura bez ohledu na náboženství má svůj časopis *Ethische Kultur* (vyd. v. Gižycki) a spolek *Deutsche Gesellschaft für ethische Kultur*. Vloni rozeslal jmenovaný vydavatel čtyřiceti vynikajícím vrstevníkům dvě otázky: Was verstehen Sie unter Religion? a Glauben Sie, dass es eine von der Religion (wie Sie dieselbe definirt haben) unabhängige Moral geben kann?, žádaje za odpověď a dovolení, odpověď uveřejniti. Mezi tázanými jsou lidé přerůzných stavů, theologové, státníci, průmyslníci, umělci atd. Takorčka polovice jich však dosud neodpověděla, ostatní pak odpověděli jak o náboženství tak o mravnosti výroky velice zmatenými a od sebe různými. Kladný výtězek dotazu toho jest pramály, pro nezávislou mravouku pak docela žádný.

Zprávy.

Lísty z Prahy. XVIII. Nedávno jsme četli v jednom krajinském listě moravském zprávu, které jsme se zalekli. Ledakdes prý už rodiče se rozpakují, poslati syna na universitu do Prahy, a dokonce i vážní mužové prý v podobném smysle se pronášejí. Je pravda, kdo nechá na se působiti dojmy z našich denníků, může se zhroziti nad ledakterými zprávami jejich. Pumpy, hanobení kostelův a hrobů, vraždy, zatýkání, konfiskace, rozpouštění spolků atd. střídají se týdně a nedají mysli odpočinout si. Nelze zapřít, v Čechách je mnoho nezdravého kvasu — ale sluší přece lišiti, co z toho připadá na živly podvrtné, jejichž dějištěm je dnes celý širý svět, a co připadá na vrub věci národní. Že mezi anarchisty je tolik Čechů? Pravda, ale za mnohým českým jménem skrývá se národnost jiná. Nelze pak zapřít, že sociální poměry jsou dnes plny nesrovnalostí, příkrých protiv, samé tření, samý boj, a že hříchy se pášou intra et extra muros. Mysl českou, která je snadno vznětlivá a chytlavá a při každém duševním hnutí evropském ode dávných věků vždycky hned byla súčasťná (jen že málo kdy na svůj prospěch), ovšem zaujaly také ideje sociální, a to tím spíše, protože národ náš celkem žije

všecek od práce rukou svých, dodává statistické legie dělnictvu, kteréž v pánu svém na mnohých místech vidí dvojího i trojího utiskovatele, hmotného, národního i mravního, jehož dětem se odepírá vzdělání školní a jemuž se nedovoluje modlit se k Bohu v jazyku mateřském, nemluvě o tom, co trpěti musí ženy a dívky stavu toho. Každý hřích pak dle našich názorů křesťanských přivodí za sebou dříve či později trest. Povaha věci přináší s sebou, že se ideje sociální odrážejí ostře také v písemnictvu našem. První opravdový román náš, Gustava Pflegra-Moravského „Z malého světa,“ je sociální, jedno z nejlepších dramát našich, Jeřábkův „Služebník svého pána,“ má tendenci opět sociální. A kdo by neznal Mayerovy básně „V poledne“? „Lešetinského kováře“ od Svatopluka Čecha dokonce stihl zákaz dalšího prodeje. Jsou to vesměs výkřiky hmotného a národního utrpení českého muže. A od těch dob neumlkly takové výkřiky, v Merhautových povídkách ozývají se ještě trpčeji, ještě bolestněji. Každý ví, jak dnešní život vypadá, co jím hýbe — před tím nelze zavírat oči. Dnes jenom ten, kdo trpí, směleji se brání, hlasitěji sténá. A ten boj — ať tomu chceme či nechceme — se dobojuje, dobojovati musí; můžeme si jen přát, aby se skončil bez pohromy pro podstatu naší národní. Právo na práci a existenci, právo na mateřský jazyk a přirozenou výchovu dětí, právo na mravnost — možno-li těm právům upírati práva? Pohříchu žádný boj se neobchází bez výstředností, ideje sebe lepší použijí živlové ničemní a v jejím libém stínu prostopáší. Kolik již bidáků se neskrylo za ideu národnostní, ba i náboženskou, a nezneužilo čistého štítu jejího ke svým nekálým účelům sobeckým, k násilí a křivdě! I na nejkrásnějším stromě vyrážejí občas výhony, které zahradník musí ostříhovati, aby neubíraly mízy haluzím zdravým. Pro ně však nikdo nevytne celého stromu.

A tak by bylo s chybou a snad by nebylo ani dosti prozíravé, zrazovati hned z pobytu v Praze, poněvadž i tady se objevily úkazy, jichž není prosto dnes už žádné veliké město. Je to sice pěkný rys v naší povaze, že, co je naše, vše chceme míti dokonale, vynikající nad cizí, původní: ať je to dílo umělecké, vědecké, průmyslové nebo společenské. Nám málem už by se byla „Prodaná nevěsta“ přestala líbit, protože prý je v ní naivní text a na divadle tuze často se provozuje, kdyby nebyla v pravé chvíli cizina nám to zamezila, propukši v jásot nad ní. Za života svého ovšem už dokonce Smetana neuslyšel úplné chvály na své práce. Tomu vadilo to, tomu ono. A tak nám to připadá nyní též s Prahou. Nynější doba si potrpí na senačnost; zpráva senační, byť byla sebe nižší, zabere celou pozornost, a pro ni se nevidí dobro a krásno, vystupující ovšem tišeji, skromněji.

Jaká to řada krásných zpráv současně vyzněla z Prahy a kolik jich tu zůstává skryto! Hudba česká dobyla si prvního jeviště střední Evropy, dvorní opery vídeňské, české kvarteto roznáší slávu českého jména po všem světě, mladistvý člen jeho, Suk, projevil se skladatelem,

jemuž se otevírá veliká budoucnost, sochařství české slaví nový triumf ve Vídni Myslbekovým sv. Václavem, stavitelské umění kráčí od vítězství k vítězství v stavbách chrámových, tak že se můžeme směle ptáti: kde dnes se postavilo a staví tolik chrámů nových jako v Praze, která po Karlínském románském stavbě, pohádkově pěkném chrámu Cyrillo-Methodějském, viděla vzniknouti rovněž velebnou basiliku svatováclavskou na Smíchově, a znamenitý výtvar domací gotiky: kostel sv. Ludmily na Vinohradech? A opět na Smíchově zbudován velkolepý klášter Benediktinek, za krátko pak už se přikročí ke stavbám chrámů na Žižkově a v Holešovicích. Nad tím vším trůní velestavba dómu Svatovítského, jehož vzdušné a bělostné dvojvěží už dává tušiti čárnou krásu dokonané stavby a k němuž bělostí svou druží se obnovené dvojvěží kostela Svatojirského. V architektice budovní pak rovněž umění stavitelské se zvelebují a do-
stupuje radostné výše. Nový palác městské spořitelny pražské soupeří mocně s Museem a hypotheční bankou ladným rozčleněním a efektní prostotou výzdoby vnější, a také domy soukromé hledí si význačné úpravy slohové, při čemž zvláště t. zv. renaissance česká dochází obliby; zejména domy pp. Schaffera, Mráčka a Bendla (skladatele) stávají se ozdobou nábreží Františkova a Palackého. A již opět se vynořují dvě monumentalní stavby nad povrch zemský: Vinohradský obecní dům a Strakova Akademie. Mnohoslibný talent v tomto oboru uměleckém vrátil se nedávno do Prahy, bratr malíře Sochora, známého svým Božím Tělem.

A což malířství české? Z nenadání dokonce dvoji přivítalo radostnou zvěst. Ministr Madeyski přislíbil postátniti malířskou akademii pražskou a zřídití při ní řádné profesury. Tím se jí také dostane samostatné budovy, a Brožík nebude nucen do svého atelieru choditi až na výstaviště. K témuž účelu předseda Akademie Hlávka věnoval 100 000 zl. a tak za krátko přibude zas nový sloup k duševní samostatnosti české. Kéž potom jen naši šlechticové vykonají svůj dílec povinnosti ku vlasti a přenesou své sbírky a obrazárny do Prahy, jakož i je rozmnožují pracemi umělců domácích!

Pověst vypravuje, že také konservatoř hudební p. Hlávka se vynasnaží vyprostiti z jejího nynějšího více německého stavu. Akademii české ministr sám od sebe slíbil zvýšiti roční dotaci, uznáváje prospěšnou činnost její.

Divadlo národní chystá se proměnití v operu a pro ostatní obory vystavěti nový dům umělecký; jméno navrhovatelovo (p. řed. Šubrt) ručí za to, že návrh nezůstane pouhým snem, a bohdá podaří se soustřediti k společnému dílu i podnikavost jednotlivců, stojičích se rovněž ke stavbě nového divadla českého. Vlastně však má český národ právo také na budovu nynějšího zemského divadla německého v Rytířské ulici, a stálo by snad za pokus získati dům pro česká představení v ony večery, kdy se tam nehraje německy. Věc ta měla by býti vyšetřena a na sněmu přivedena k řeči. Hrává se tam po německu toliko tříkrát nebo čtyřikrát týdně, a budova náleží zemi.

Konečně ve studentstvu samém nedlužno hledati jen samé bouřliváčky a výstředníky. Slyšeli jsme z povolaných úst, že mezi posluchači filosofie v oboru filologickém, historickém, fysikálním a mathematickém (a zajisté i v oborech ostatních) vyvinulo se několik talentů přímo neobyčejných a že je professorstvo s posluchačstvem svým nanejvýš spokojeno. Pracují tak zdatně, že jsou a budou ke cti svým oborům. Práce některých posluchačů těch se dostávají již do časopisů vědeckých, a také Česká Akademie chystá se vydati tu, onu. Ač pak na jiných fakultách nejsme tak obeznámeni, přece doslýcháme též o posluchačích jejich mnoho chvály. O rozličné ceny přihlašuje se vždy hojný počet prací, a jednotliví professori mají častou příležitost, v nich i soukromě v jiných ještě studujících nacházeti duchy bádaové a pracovitě. Rovněž si chválí své studentstvo professori techniky. Takovéto zjevy dlužno hoditi na misku zas jako protiváhu proti oněm výstřelkům, mnohého pozorovatele zne-pokojujícím.

Netřeba tedy zoufati, ani z Prahy zrazovati. Že národ náš prodělává krizi a že ta krise u něho jak u každého jednotlivce provázena jest úkazy chorobnými, nepravidelnými, za to celek ani jednatlivec nemůže. K té krizi dojíti musilo. Způsobily ji stejné poměr vlády a odpůrců k nám jako nové směry a ideje v ostatní Evropě a konečně i poměry vnitřní, noví lidé, rozmnožující se intelligence, nespokojenost, tíseň hmotná, žádost konečných úspěchů, omrzelost z dlouhého boje vzniklá atd. Ale jako členové rodiny neopouštějí nemocného, nýbrž s tím větší péčí se mu věnují, tak bohdá žádný člen rodiny národní nebude bráti úraz z „choroby“ a opouštěti jej ve chvíli těžké, nýbrž přílně k němu s péčí a láskou tím větší. Ostatně ta krise právě vedla k volbě rozmanitých léků, kterých by jinak nebylo bývalo, jako jest na př. i zřízení student-ského domu „Arnoštem z Pardubic,“ a po takovém domu z kruhů konservativních už dávno bylo voláno. Z krise nynější národ bohdá vyjde zdrav, snad o něco střízlivější, ale i zdravější a zralejší než byl dříve.

Čin Hlávkův ukazuje nejlépe, jak smýšleti. Muž ten zásad jistě konservativních, neomýlen vřavou denního života, vždy šlechetným činem vzpruží národ ve chvíli kormutlivé. On miluje a doufá, to hlásá jeho čin — a není sám. Ob čas odkazy obrátí pozornost i na jiné strany, kde bila srdce jemu příbuzná, jako nedávno odkaz Mir. Šichy, nebo účetního rady Koziny, nebo architekta Turka, vesměs činy veliké, neobyčejné, vznešené; tu ze smrti se rodí nový život. Nesdílíme ani obav p. dvorním radou professorem Albertem tesklivě pronesených, že nám duševní samostatnost nepůjde k duhu a že bychom se neměli vzpírati dvojazyčnosti, nechceme-li, aby klesla vědecká i vzdělanostní úroveň u nás. Myslímeť, že neumí-li učenec nebo lékař plynne a elegantně mluvíti německy, z toho ještě nevyplývá, že by nemohl německých knih čísti; také možno, že používá jinojazyčných knih. Lékaři a učenci jiných neněmeckých

národů obcházejí se též bez německých knih a jsou z nich mužové celí. Gladstonova ignorance německé literatury na př. vzbudila nedávno úžas „Neue Freie Presse.“ S podobnou námitkou se přicházelo na nás také od národních odpůrcův, a ona měla být důvodem, abychom nedostali škol aniž jiných ústavů vzdělávacích. Co však dělali Preslové a Šafaříkové proti té námitce? Skládali české knihy. A touž povinnost mají také nynější učenci, jež odkojila česká matka: nikoliv jen toužit do chudoby české literatury vědecké, nýbrž též odstraňovati tu chudobu. Jistě by hned umlklo mnoho stesků, kdyby na př. p. professor Albert vydal (a i dále vydával) své vzácné knihy po česku. A jak by takový příklad sílil, povzbuzoval! Takto ovšem nezbyvá zatím než kojiti se nadějí, že se vyskytnou, ne-li hned, tož později, takoví čeští duchové, aby naši studenti mohli zrovna tak sméle a prospěšně z jejich knih čerpati vědomosti, jako to sméjí nebo i musí doposud dělati z některých německých. Národ, který dal na př. lékařské vědě Rokytanského, Škodu, Opice a Alberta, zrodí bohda zase také syny, kteří za jich vzorem půjdou ve vědě, jen že budou při tom více nebo vůbec psáti po česku. Pokud bude vzdělanectvo a studentstvo české odkázáno na knihy cizojazyčné, jsme národem druhotným, odvislým, chudým; a na koho spadne vina toho zjevu? Ne-li na ty, kdož k tomu povolání byli, národu svému nésti ve vědě pochoďně, kdož ale této své povinnosti rodem jim přikázané nedostáli, ba dokonce svítili raději jiným? I veleduchům našim zapěl básník nesmrtelná slova, každou čínorodnou vůli povznášející a jistě jí též z duše vzaté, když na otázku, proč by srdce naše chladlo a truchlilo, že není ještě role česká vzdělána, odpovídá:

Vítězství to nechci, jež by padlo
s nebe dolů na zem bez potu,
volím chudou směs a mráketu,
aby svět byl, kde nic před tím vládlo.

Ani Němci nepřišli hned k plnému stolu, nenašli svou vědu už hotovou, nýbrž musili si ji teprve vytvořiti. A co dovedli oni, dovedeme snad také my. Jako náš Štítný několik set let dříve než Němec Thomasius počal vědu vzdělávati jazykem národním, tak musí být též nyní snahou národa našeho (jak jsme i na tomto místě už několikrát se pronesli) ve všech oborech vědeckých míti kompendií a naučných knih tolik, aby český vzdělanec mohl nabývati vzdělání svého v materštině; učenci pak mějte si sborník, který by výzkumy jejich tlumočil národům jiným.¹⁾ Právý učenec jino národní potom už se tolik přiučí česky, aby mohl čísti knihu celou

¹⁾ Bohužel však obohacují někteří učenci naší české university literaturu německou pracemi, jakých sami ještě nemáme a potřebujeme. Tak zvláště se děje z fakulty právnické. Navrhovaný utraquismus by toto nepěkné počínání jen odůvodnil a posílil, nemluvíc ani o tom, že při všech pokrocích národnosti naší a při veškerém výstředním radikalismu, který prof. Albert předpokládá, té pravé uvědomělosti a lásky k rodné mluvě nepřibývá, nýbrž ubývá; intelligence naše — nejenom na Moravě, nýbrž i v Praze — vede svou domácnost často duchem cizáckým.

Pozn. red.

v originále, jako se dalo a děje už od časů Šafaříkových (a musí se díti na př. k vůli Tomkovým Dějinám Prahy, Gebaurově mluvnicki vědecké atd.) a jakož toho jsou svědectvím časté návštěvy učenců ruských, polských, švedských, norských a j. v Praze. Naši lidé pak vždy a také nyní na českých středních školách se naučují tolik němčiny (jenom chtějí-li), že nám právě Němci závidí té znalosti němčiny, vysvětluje jí a svou neznalostí češtiny domnělé počešťování všelikých úřadů. Z českých škol vyšli dobří kazatelé němečtí, vynikající poslanci říšští (umějí jistě lépe německy, než na př. poslanci polští, o Maďarech a j. nemluvě), spisovatelé a stilisté němečtí, ba pohříchu také zcela vydaření odrodilci. Některým ústavům českým dokonce dostalo se s povolaných míst zvláštního uznání za neobyčejné úspěchy docílené při vyučování němčině.

Tolik pokládali jsme za povinnost vysloviti vůči p. dvor. radovi prof. Albertu, jehož jinak si vysoce vážíme, který jest nám idealem učence a učitele, vzorem píle a pracovitosti, který už tolikrát blahodárně zasáhl do našeho života národního a slávu českého jména na poli vědeckém i uměleckém šíří s obětivou láskou ke všem, kdož se nedívají na duševní činnost národa našeho brejlemi mámení, předsudků a plemenné zášti. Výslovně vytýkáme: Nejsme proti znalosti jazyků cizích u nás, naopak pro ni a sami o ní pracujeme slovem i pérem — ona také u nás jest, a jistě větší než u německých krajanů našich — ale proti pečeti inferiority duševní, proti utraktivismu školy, zvl. už střední, proti tomu vzpírá se náš cit, naše mužnost a naše starost o existenci národa. Ostatně výmluvněji nežli kdo dovede, mluví pro nás historie, minulá i přítomná, česká i mimočeská, a nejostřeji moravská.

— „Konec světa“ od Cam. Flammariona bude vydán též česky (12 sešitů s obrázky!) od J. Otty v Praze. Hypothese Flammarionovy jsou zhusta fantastické a jsou trochu ve službě atheismu. Proto nemáme z toho zbytečného překladu tuze velké radosti — nám třeba napřed solidních vědomostí kosmologických; a o ty ilustrace už docela nestojíme — máme důležitější výdaje! Prospekt míní, že „co je Paolo Mantegazza pro fysiologii, to je Camille Flammarion pro hvězdářství“; tím řečeno také dosti.

— „Rozhledy po lidumilství,“ měsíčník věnovaný dobročinnosti křesťanské, buďtež obecnstvu našemu co nejlépe doporučený. Vychází jich nyní II. ročník (red. Cyrilla Pyšvejcová, roční předpl. 1 zl. 50 kr.) a seznamují s lidumilnými ústavy i skutky u nás i v cizině, aby k následování povzbudily. Nyní chtějí přinášeti také zprávy z Moravy. Vydává je „Družina bl. Anežky České,“ která shromáždí dívky v neděli na požehnání, a po něm ku přednáškám, zpěvu a hře, aby je tím ušlechtilým způsobem od mravní náklady ochraňoval. Nyní se takové schůze konají v Praze na třech místech a bývá na nich asi 300 dívek.

— Novinky. V novém ročníku „Sborníku světové poesie,“ jež vydává Česká akademie spolu s nakladatelstvím Ottovým, má vyjít jako 1. číslo Sládkův překlad „Zkrocení zlé ženy“ ze Shakespearea, 2. Krásnohorské překlad drobných básní Puškinových, 3. S. Bouškův překlad „Sen sv. Jana“

z Verdaguera. — J. Vrchlický chystá do tisku nový svazek „Zlomky epopoje,“ přeložil Calderonův „Kvas krále Baltazara,“ překládá Mickiewiczovy „Dziady“ a tiskne druhé rozmnožené vydání „Ě Morta.“ — S. Bouška překládá J. Verdagerovy „Idylly a zpěvy mystické“ a chystá do tisku básně epickou „Dismas“ a „Kněžskou lyru“ (vyjde u V. Kotrby).

— „Časopis učitelek“ měl r. 9. zaniknouti. Aby jediný list českých učitelek nezašel, ujalo se ho několik pražských učitelek a rozdělily práci mezi sebe tak, že nyní vychází dvakrát za měsíc. Redaktorkou jest Cyr. Pyševcová, nakladatelkou Matilda Wotýpková; předplácí se ročně 2 zl. K literární části přidána pokaždé příloha o ručních pracích.

Charvatsko. Jako každého roku, tak i letos dojista velice pozoruhodnými jsou publikace „Matice charvatské.“ Jest jich celkem na počet osm. K nejpěknějším čísům počítáme „Izabrane pjesme“ *Jovana Hraniloviće*, básníka proslulých „Žumberských elegií.“ Právě nyní jest v plném proudu své básnické činnosti. Narodil se r. 1855. v Kričkách v Dalmacii. Otec jeho byl generalním vikářem sjednocených Řeko-katolíků. Roku 1878. stal se knězem řecko-katolického obřadu biskupství křiževského. Po delší dobu byl farářem v Žumberku, jež opěval překrásnými „Žumberačkami elegiemi.“ Nyní jest vicearcijáhnem bábško-srémským v Novém Sadě v Uhrách a předsedou křiževské konsistoře. Hranilović jako básník jest idealistou, lyrikem. Soud, ježž možno si učiniti o jeho básnické činnosti a o jeho významu v literatuře charvatské, či jak ji úředně nazývají srbsko-charvatské, jest přímo skvělý. Jeho „Izabrane pjesme“ jsou toho nejlepším důkazem. Jsou to pravé perly, jež básník chová ve své klenotnici. Celá sbírka rozdělena ve čtyři části: lyrické písně, lyricko-epické, epické a překlady. Z písní lyrických, ač mnohé básně tutéž látku opěvaly, překvapuje nás svou velebou, něžným citem a vroucí zbožností oda „Bogu.“ „Krieposti“ jsou plny nadšení, jež hárá v jeho nitru. Svě idealy obzvláště zobrazil, abychom se materialisticky vyjádřili, ztělesnil v cyklu básní (5) „Pjesme předsmrtnice.“ Vznesenými těmito idealy jsou víra a v ní jednota a láska mezi bratry Slovany. Nejsdařilejšími však jsou „Žumberačke elegie.“ Je to doposud nejlepší, nepřekonaný cyklus básnický v literatuře všech Jihoslovánů. V nich dostoupila jeho tvůrčí síla vrcholu. Jimi stal se Lermontovem skalnatého kraje žumberského. Největší ceny dodává jim básníkovu pravdivá, tu mohutná a ohnivá, tu zase něžná řeč, již dovedl vylíčiti všechny okolnosti žumberského života, vlastně — bída. Neméně pěknými a zdařilými jsou „Pjesme svakidanke,“ které svého času uvítány byly se všeobecným nadšením (v časopise „Matice srbské“). Jimi vstoupil na pole didaktické. Poukazuje v nich na rozličné bolesti a trudy jihoslovanských bratří a vyhledává zároveň jejich příčinu a proti nim léky. Obzor jejich jest mnohem širší než v „Žumberských elegiích,“ a proto postrádáme onoho ohně, který rozněcuje srdce. Epické básně vyznačují se svou úsečností. V „Očajniku“ setkáváme se s Kollárovou myšlenkou „ne z mutného oka...“ ve slovech: „Vitežtvom će, a ne plačem riešiti se robske muke.“ „Zlatan krst,“ „Angjeo“ jsou obzvláště cennými. Hranilović patří mezi nejlepší charvatské básníky. Divno jen, že až dodnes nikdo nás s ním neseznámil, ač tolik se u nás překládá!

— V mnohé příčině zajímavá jest povídka loňského roku zemřelého dubrovnického biskupa *Mat. šl. Vodopiće* „Mirija Konavoka.“ Vypravuje

v ní pravdivou událost z doby svého farářování v Konavlich. Nehledáme-li její ceny v zauzlení, které jest slabé, ani v jednajících osobách, které nejsou všude původní a sympathické, ale ve věrných a plastických popisech, v obyčejích, které nám předvádí, — štědrý den, „krstno ime“ — a čerpá ze života lidu. Všecek život prostého lidu obrází se ve skvostných těch popisech, jakož i v rozhovoru. Pro folkloristu má „Mirija Konavoka“ velikou cenu.

— *Ivan Lepušić* v povídkách „Bosauke“ kráčí za cílem, určitě sobě vytknutým. Chce totiž obecnostvo znenáhla seznámiti s veškerým životem obyvatelů bosenských. V „Bosaukách“ měl asi v úmyslu vylíčiti život v Bosně před okupací rakouskou, což se mu všude dobře nepovedlo. „Sljepčovodja,“ „Milojko Alkarić“ jsou slabými, lepší jsou již „Kazančići,“ nejlepší pak jest poslední „Zlatija“ (nizam-djevojka). Příznivý dojem u Lepušice kazí častá, neznámá a nevysvětlená turecká slova

— Ze starších, illyrských spisovatelů vydala „Matice charvatská“ „Pjesnička djela“ *Mirka Bogoviće*. Sv. I. dramata „Matija Gubec,“ známý hrdina v selském povstání (tutéž látku zpracoval A. Šenoa v romanu „Seljačka buna“ — vzpoura — přel. v češt. v „Rodinné bibl.“ I. č. 6. a 7.), a „Stjepan, poslední kralj bosanski,“ v němž líčí jeho pád a konec samostatnosti Bosny.

— Aby známost dobrých děl slovanských spisovatelů se co nejvíce rozšířila, založila „Matice“ mezi svými spisy „Slavenskou knjižnicu,“ v níž na prvním místě setkáváme se letos s I. S. Turgeněvem, jehož „Šlechtické hnízdo“ a „Rudina“ velmi pěkně přeložil J. Miškatović.

— *Fr. S. Kuhač*, dobrý znalec národních písní charvatských, podal velmi cenný příspěvek k dějinám charv. probuzení svými „Illyrskými hudebníky.“ Podává zde 18 životopisů více méně obšírných, z nichž nejzajímavějším jest životopis F. Livadiće, ve kterém velmi pěkně vypisuje počátek národní hymny „Još Hrvatska.“

— „Dějin světových,“ jež vydává „M. ch.“ vydán sv. 4. „Dějiny středověku“ od Karlovcův až po císaře Konrada II. (687—1039 po Kr.). Část tuto dle nejlepších pramenů napsal *Fr. Valla*. Pro nás ovšem jest nejpozoruhodnější kniha sedmá o Slovanech a Maďarech.

— *Dr. M. Kišpatić* pokračuje ve svých přírodopisných a kulturních črtách. V posledním svazku pojednává o rybách. Knihu zdobí 138 obrázků.

— *Dr. T. Maretić* přeložil Mickiewiczova „Pana Tadeáše.“

— Pro společenské zábavy vydala „Matice“ *V. Klaićem* sestavenou „Hrvatsku pjesmaricu.“

— *Dr. Musić* začal nákladem „Matice“ vydávati „Dějiny řecké literatury.“

— Slíbený první svazek národních charvatských písní až doposud nevyšel, ač ohlášen již na určito letos.

— Tím bychom podali krátký přehled o literární činnosti „Matice charv,“ již vřele všem přátelům bratří Charvatův doporučujeme. *J. Malota.*

Rusko. *Vasilij Lvovič Veličko* (* 1860) upozornil na sebe 1890 sbírkou básní „Vostočnyje motivy,“ jež právě vyšly v druhém vydání; nyní vydal druhou sbírku básní: „Vtoroj sbornik stichotvorenij,“ které sebral z různých periodických časopisů, v nichž je byl dříve uveřejnil.

Veličko mistrně vládne veršem a obdařen pravým básnickým nadáním, kterému dává právo státí mezi předními spisovateli doby naší prosaické, realní. Zloba dne, společenské hoře jen zřídka dotýká se citlivého srdce jeho; tak autor vybízí k účinné lásce, milosrdenství. Tak v básni „Hlad“ Veličko nakreslil pěkný obraz národního neštěstí ruského v nedávné době. Působna je také báseň „Pěsň.“ Řada básní, nadepsaných „Východní motivy,“ obsahuje písně, bajky, pohádky, satiry a žerty, dílem přeložené z perského a gruzinského jazyka, dílem napodobení básní východních. Básně ty dobře podávají charakter původních básní, obsahují poučení a sentence čistě východní. Pěkné jest armenské podání „Síla.“ Na konci sbírky otištěn veršovaný překlad dramatu „Tamara,“ jež napsal gruzinský básník kn. A. R. Cereteli.

— *F. D. Nefedov* vydal první svazek „Sočinenij,“ v němž obsaženo 5 povídek. V belletristických pracích F. Nefedova přední místo zaujímají ethnograficko-bytové látky, které autor sebral na svých výletech po dalekých krajinách ruských za účelem vědeckým. Obyčejnému čtenářstvu díla toho druhu jeví se suchoparna a nudna. Nefedov časem umí sebrané materialy spojití s životními událostmi, které lehce podává ve formě povídkové; charakter události těch bývá romantický, fabule povídek vzata ze skutečnosti nebo vymyšlena autorem. Osoby větším dílem jsou fotografickými snímky skutečných lidí. Mile působí dobrosrdečnost, добрota, něžný cit autorův k trpícím, nešťastným a poníženým. Místy upadá Nefedov až do sentimentalnosti. Čistě národní, mužický život s jeho nehodami líčí povídky „Ionyč“ a „Nikitin počínok.“ Obrazy mužické bídý jsou úchvatné. V povídce „Sem ključej“ líčí se historie lásky bohatého továrníka k prosté dívce, pracující v továrně. Novella „V primorskem gorodkě“ přenáší nás na Krym a seznamuje nás s pestrým obyvatelstvem přímořského městečka, drobnými měšťany, Řeky, Židy a Východany. Romantická je láska mladé řecké dívky k měšťanské rodině k ruskému pánovi. „Poklad“ seznamuje nás s pokladem ruských pověr, čarů, zaříkání atd.

— *Ivan Salov* vydal novellu „Ujutnyj ugolok.“ Hlavním nedostatkem jejím je neurčitost, nejasnost charakteru hlavního hrdiny, Brjanského. Týž přichází k příteli svému Kolotujevu na ves, do „pohodlného koutku,“ kdež se chce upokojiti po bouřích života. Jakési tajemství Brjanského zahaluje: on, nadaný člověk, pokusil se pracovati v různých povoláních, jako voják, advokát i herec, žil v různých městech ruských i zahraničných, ale nikde nemohl se usaditi na delší čas; tajemně opouštěl místo, kde byl, ani přátelé nevěděli, kde jest. A tajemnost ta ho neopouští ani na vsi. Brjanskij vede obsáhlou korespondenci, a najednou, když právě chtěl se oženiti s bohatou vdovou, obdrží list se zprávou: „Všecko vyzraženo, hled se zachrániti!“ Brjanskij se zastřelí a odnese do hrobu s sebou svoje tajemství, které by čtenáři tak rádi znali.

— *Marie Vsev. Krestovská* otiskla ve „Věstniku Evropy“ sensační povídku „Syn,“ založenou na události, jež málo odpovídá skutečnosti. Sujet je dle francouzské manýry. Starý statkář, jenž dobře byl žil se svou ženou 34 let, pochoval ji i cítí, že nemá, proč by žil. Jediný cit, který ho ještě poutá k životu, jest láska k synu jedinému, kterého stařec netrpělivě očekává ze studií. Čím však více miluje se se svým synem, tím více obliče

synův připomíná cosi zapomenutého, minulého, těžkého. Otce počne trápit těžká pochybnost, že syn ten není jeho synem. Druhá část novelly věnována analýse duševního stavu nešťastného starce, analýse, která ubije jediný cit, poutající ho k životu, lásku k synu, který není synem jeho. Spisovatelka drží čtenáře stále v napjetí, rozčiluje, dojíká. Aby dosáhla sensace, želaného efektu, mimovolně nakreslila výminečnou povahu, výminečné okolnosti. Hrdina novelly je modlář, jenž slepě věří, klaní se svému přítelovi, své ženě i synu. Nevěrnost ženy byla očividna, zřejma, přítel ani žena neskrývali toho, že jej klamou, a jen člověk s abnormními lidskými schopnostmi toho nepozoroval. Proto zápleтка novelly je nepřirozena, nereálná, neodpovídá životu. Krestovská ovládá technikou, umí zajímavě vypravovati, ale není umělkyní. Typův u ní není; osoby jednající nejsou sice bezkrvé plody básnické fantazie, ale mají málo životních tahů.

— V témž „Věstniku Evropy“ nalezáme pěkný náčrtek *Ivanovičův* „Po turmam,“ jedno z lepších děl belletrie minulého roku. Náčrtek učinil silný dojem. Autor předvádí tu život těžký, plný nesnesitelných muk, utrpení. Jen že autor jaksi náčrtek přetrhl obrazem soudu porotců. Pozoruhodná analýsa stavu uvězněného i přechodu jeho nálady od bouřlivé zoufalosti v první době uvěznění, zoufalosti, která člověka přivede za krátký čas k fantastickým nadějím, k hallucinaci, až ke stavu hrozné apathie.

— *M. N. Albov* v „Sěverném Věstniku“ má náčrtek „Sorkovoj bės,“ v němž jako naturalista fotograficky věrně nakreslil dvě nezajímavé, bezvýznamné postavy. Škoda pěkného talentu *M. Albova* na tak bezmyšlenkovitě náčrtky.

— *Pi. Smirnova* v témž časopise otiskla novellu „V ogoň i v vodu.“ Na počátku novelly vidíme zajímavou, originalní babičku, živý ostatek nevolnictví, pomník staré doby, který autorka uvádí do kruhu mladých lidí. Námět překrásný, zápas starého, určitě vymezeného názoru světového s novým názorem světovým, teprve se ukládajícím, je velmi zajímavý. Ale o zápase tom není tu skoro ani zmínky. Stařena otevře svému vnukovi oči na nevěrnost jeho ženy, toť jediný styk stařeny s okolním, jí cizím životem. *A. Vrsal.*

Itálie. (Z literatury dantovské.) V poslední době zmáhá se ruch dantovský v Itálii velmi utěšeně. Každý měsíc vyjde ne jedna, nýbrž několik větších knih nebo prací o věcech dantovských. Hned r. 1888. přičiněním slovuťného dantiisty Negroniho založena jest ve Florencii společnost „Dante Alighieri,“ ale činnost její byla velmi chabá. Tu roku 1889. *Fr. Pasqualigo* začal vydávati ve Veroně měsíčník „L'Alighieri,“ k němuž shromáždil mnoho znamenitých odborníkův a sám byl nejpilnější a nejznamenitější přispívatelem do onoho časopisu. Výklad jeho o díle „Vita nuova“ jest vskutku znamenitou prací. Když *Pasqualigo* minulého roku zemřel, ujal se časopisu *conte G. L. Passerini*, který už sám vydával „Bolletino dantesco,“ a změniv jméno v „Giornale dantesco,“ spojil v něm oba časopisy a přičiněním svým toho docílil, že „Giornale dantesco“ se stal organem všech milovníků Danta v Itálii i cizích. Mezi přispívající čisti lze *Carducciho*, *Casini*, *Franciosi*, *Ronchetti* a celou řadu jiných známých v Itálii odborníků. Z cizích *Scartazzini*, *Lubin*, *Kraus* a j. Časopis vychází měsíčně ve velké osmerce a stojí ročně pro cizinu 22 lir. V sešitech dosud vyšlých jsou některé práce

znamenité a zajímavé, které „Giornale dantesco“ činí nutným tomu, kdo božským básníkem se blíže zabýváti chce. Ohnivý boj způsobil článek (v č. 3.) *Dra. Scartazziniho*: „Fu la Beatrice di Dante la figlia di Folco Portinari?“ v němž spisovatel otázku tu řeší negativně a dokázati se snaží, že je to žena úplně neznámá. Některé věci bystře vykládá, jak vůbec ve všech pracích jeho se jeví, ale viděti zde rozhodný vliv Gietmanna, který popírá docela skutečné Beatrice, ale někde jeví se slabota. Té využítkovali dva protivníci v seš. 7. a pádně popřeli vývody Scartazziniho. *J. Sanessi* hájí důkladně, pokud to možno Beatrici Portinari, jen osobních narážek měl zanechat. Klidněji odpovídá *F. Ronchetti*. Otázka Beatrice je tam, kde byla. V posledním dvojitém čísle (8.—9.) je zajímavý výklad od *Dra. L. Filomusi-Guelfi*: „La struttura morale dell' Inferno di Dante,“ ve kterém vykládá, že Dante své „Peklo“ rozdělil zcela dle nauky sv. Tomáše o hříchu.

V „Bolletino“ jsou v každém čísle oznamovány práce dantovské nejen italské, nýbrž i cizojazyčné.

Dle tohoto „Bolletino“ viděti, jak značný počet knih vyšel minulého roku o otázkách dantovských. Přes třicet jsme jich sami napočítali. Z nejznamenitějších jsou: *Crescimano*: „Figure dantesche,“ ve kterém osvětluje spis šest hrdin z „Božské komedie,“ o nichž jsou rozličné spory. V Mnichově vydal B. Schuler 125 ilustrací a text „Božské komedie“ ve zvláštním svazku. Je to vydání nádherné a v pravdě skvost umělecký, a proto též cena dle toho (125 marků). Dovídáme se, že pořízeno jest ještě druhé vydání trojiho druhu v rozličných cenách. U Hoepliho v Milaně vyšlo menší vydání komentáře „Božské komedie“ od Scartazziniho. Dr. Prompt vystoupil se dvěma spisy, v nichž se snaží dokázati, že Monarchia, eklogy, list ku Canu Grandovi a traktat o vodě a zemi jsou apokryfy. Pěkný jest spis od Emmy Boghen: „La divina Commedia, scene e figure.“ V devíti studiích shrnula vše, čeho potřebuje čtenář „Božské komedie.“

Na podzim minulého roku založena též v Římě druhá společnost: „Societa dantesca,“ která jistě ruch ještě zvětší. *J. Bloka.*

Papežský okružník o studiu Písma (Providentissimus Deus), vydaný 18. listop. 1893 vzbudil v celém křesťanském světě značný rozruch. Neobsahuje nic podstatně nového, nýbrž podává jen katolickou odvěkou nauku přehledněji a jadrněji. Některá místa jsou jako mosaikou ze sv. Otců. Vyloživ důležitost studia biblického, objasňuje Leo XIII. nauku a praxi katolickou vzhledem k Písmu po stránce obsahové i slovní a vytýká zásady katolického výkladu, vzdáleného stejně od rationalismu jako od otročkého pění na písmeně. Výjimek z věcné inspirace nepřipouští.

„Liter. Listy“ (č. 7.) píší: „V příčině sporu svého s „Hl. lit.“ (viz č. 6. t. I.) přesvědčili jsme se, že v některé části nákladu č. 24. z r. 1893. sporná šifra nepochopitelným způsobem vypadla.“

Poněvadž tedy podle toho už asi nedojde k soudnímu stíhání, kterým sl. vyd. „Lit. Listů“ p. vydavateli „Hlídka lit.“ vyhrožovalo, tedy opravu prostě zaznamenáváme.

V témže 7. čísle píše sl. redakce „Lit. Listů“: „Při té příležitosti [totiž p. Vaňkovy repliky proti Drn. Kyzlinkovi] odmítáme jménem (!) referenta našeho p. B. M. narknutí, jež vyslovila „Hlídka lit.“ v č. 2. na str. 70., viníc p. B. M. z kamaráderie.“ No, dobrá!

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 5.

Anatole France a jeho kritické názory.

Literární studie. — Napsal *Fr. Holčáček*. (O.)

Symbolisté povstali jaksi nepřímým působením naturalismu. Již šlo původně o to, aby naturalismus padl, avšak reakce jejich šla příliš daleko. Upadli skoro v jakýsi druh mysticismu. Spisy jejich jsou velmi nesrozumitelné a temné, poněvadž hledí co možná nejvíce utajiti smysl toho, co chtějí povědět. A podle nich netoliko jeden smysl lze podkládati knize, nýbrž i dvojí a trojí, jak prý chce mistr jejich Š. Mallarmé od každé knihy, která má slouiti znamenitou. Proto žádají na čtenáři, aby knihy jejich téměř studoval, a to se Franceovi nijak nechce líbiti. Právě o nich, že písece všelijaké ne-smysly (non-sens) nesmí chtít, aby čtenář tyto nesmysly četl a mozek jimi obtěžoval, poněvadž každý má právo žádati od umění především: jasnost. Knihy jejich jsou jak ony Swedenborgovy a d'Allan Kardekovy výplodem jistého druhu extase. Oni vidí, čeho my nevidíme. Symbolismus jest nemoc, a proto umírají symbolisté dříve ještě, než dospěli tam, kam se chtěli dostat. Ostatně, co chce symbolismus? Repraesentovati člověka? To chtělo umění vždy. Nového nepřináší nic leda svoji temnost. A proto nelze uvěřiti v jeho budoucnost, poněvadž spisovatel, jenž vyjadřuje myšlenky těžké způsobem temným, sotva dočká se trvalého úspěchu.

Psáti nesrozumitelně, toť slabá vymoženost. Píše-li kdo, nepíše pro sebe, ale pro jiné a ti chtějí rozuměti, pochopiti. Jinak je to právě tolik jako psáti v jazyku mrtvém. Poesie symbolistův i prosa dekadentův užívá slov tak podivně utvořených, tak zastaralých a cizích, že by měl vskutku každý z nich vydati hned též příruční slovník. Oni neznají ani tradice ani discipliny a nutně přišli až k výstřednímu individualismu. Trhají svazky, jež poutají každého spisovatele ke společnosti. „A přece spisovatel závisí vždy na společnosti, jež ho obklopuje. Vypůjčuje si od ní vždy více než sám vynalézá. Jazyk, jímž mluví, mu nepatří; forma, jíž vyjadřuje svou myšlenku: oda, komedie, povídka, není utvořena jím; nemá ani vlastní syntaxe ani vlastní prosodie. A i myšlenka jest mu odevšad vdechována...“ (II. str. 200.)

A je-li tomu tak, tu třeba uznati, že díla, ač rostou v nás, mají své kořeny v půdě živitelce: společnosti; třeba uznati, že spisovatel má mnoho povinností vůči světu, a že společnost je jeho

spolupracovníkem. Tu třeba jest svazky ku společnosti poutající ještě upevňovati a množiti. „Buďte přirození,“ praví proto France k symbolistům, „buďte pravdiví. Zapomeňme na sebe, ježto nemáme jiného nepřítele než sebe. Buďte skromní! Toť pýcha, co urychluje klesání umění... Buďte jednoduší! Řekněme si, že mluvíme proto, aby se nám rozumělo; pomysleme, že nebudeme opravdově velcí a dobří, nebudeme-li se obracet, nepravím ku všem, ale k mnohým...“

Takové rady dává France mladým spisovatelům ze školy symbolistův a dekadentův. A má jistě pravdu. Rady ty byly by užitečný každému spisovateli; neboť což jest důležitějšího, než aby mluvil srozumitelně a jednoduše? To žádá se všude, a proto nemůže se ani v literatuře činiti výjimka. A konečně, což není známo, že jen ta kniha má budoucnost, jež krátce, úsečně a jasně podává mnoho věcí? Teď ovšem nedbají toho spisovatelé mnoho. Piší romany obšírné a rozvláčné na sta stran, ač nemá se při tom nikdo dobře než nakladatel. A při tom je romanová produkce, zvláště ovšem ve Francii, úžasná. Denně vychází jich několik.

Není však to dobře, praví France, neboť dávají se tím strhnouti i spisovatelé jinak dobří a píšice jako o překot, nemají kdy díla svá prohloubiti a protříbiti. Tím stává se, že mezi tolika romany je tak málo skutečně dobrých. A mimo to „dobrý roman má se čísti takorůčka jedním dechem.“ Nejroztomilejší bývají nejkratší. Roman má býti psán jasně, stručně, a všude má býti pořádek, míra, lad a sklad.

Proto líbí se Franceovi tolik romany Feuilletovy, jež, jak o nich praví, mají formu tak dokonalou jako sochy Praxitelovy. Proto líbí se mu více než všichni naturalisté, kteří říkají, že třeba býti především člověkem, neboť což jest více lidské, než skládati a vyvozovati idey...? Ideal — toť celý člověk. A proto je Feuillet ve své elegantní souměrnosti, ve svém idealismu spíše člověkem, než kdokoliv jiný. Umění jeho, v pravdě francouzské, jest okouzlující.

Myslilo, ba i chtělo se, aby roman byl beze všeho ladu a skladu; nám Flaubert vyslovil tyto politování hodné idey, než není v tom smyslu. Umění — toť ladnost a souměrnost, ať již namítá, kdo chce, co chce. A Feuillet má obojí. Ač trochu zastaralý, ač hrdinové a hrdinky jeho patří spíše do doby druhého císařství než do doby naší, jest přece poesie jeho nepopíratelně krásná.

Proto chápeme též Franceovu sympathii k G. Sandové, k této zbožňovatelce přírody a umělkyni ideálu, proto rozumíme, proč líbí se mu tolik G. de Maupassant, kníže francouzských „conteurů“; vždyť „má ducha míry, ducha pořádku.“ Proto chápeme jeho lásku ku knihám, v nichž se tento duch míry a pořádku jeví.

A knihy miluje France velice; neboť v knize lze nalézt vše, čeho si kdo přeje. Ovšem že ti, kdož jsou nepokojní a neklidní, se jimi ještě více rozruší, ale proto nelze knihy zavrhnouti, neboť lidé neklidní nenajdou pokoje a klidu nikde a nikdy.

Pravda, že mnohý člověk, jenž mnoho čte, jest jako ten, kdo pojídá hašíš: žije ve snu; pravda, že knihy jsou opiem západu, ale

lidstvo jim zvyklo; četba jest naší životní potřebou a proto „milujme knihy! Stojí nás mnoho, ale milujme je!“ A France je miluje, zvláště knihy literatury současné, moderní se vši jejich rozervaností, neklidem, skepticismem, kousavostí, rozladěností a nedůtklivostí. Miluje knihy a proto též jejich původcům mnoho odpouští. Se shovívavostí neobyčejnou hledí vše, co nalezne odporujícího si, vyložití a vníká za tím účelem až do nitra spisovatelova. Hlavně pak jde mu vždy o to, aby správně pochopil ideu knihy, ač ovšem vždy má při tom na paměti, že právě tak jako krajina tolikrát jeví se jinou, kolikrát na ni jiné oči hledí, i báseň, roman, drama tolikrát jinak mohou býti pochopeny, kolik duší je chápe. Nejlepší pak knihou podle mínění jeho je ta, jež pudí nejvíce k přemýšlení a podává věci co nejvíce a co nejrozmantějších; neboť jest jisto, že i podivu nejhodnější knihy jsou daleko méně cenný tím, co vskutku obsahují, než tím, co čtenář do nich vkládá.

Zajímavo jest, co soudí o víře literatury francouzské. Práví totiž: „Naše literatura nevěří v krásu věcí. Poslechněme jen snílka Lotiho, aneb filosofa Bourgeta, aneb sensualistu Maupassanta a uslyšíme ve všech různých toninách táž slova...“ Umění 17. století věřilo v ctnost, století 18. věřilo v rozum. Století 19. věřilo z počátku se Chateaubriandem, G. Sandovou a romantiky ve vášeň; nyní však s naturalisty věří jen v instinkt. Všichni výjma Daudeta jsou čistí sensualisté nevýslovně smutní, zvláště Bourget a Loti, o němž praví: „Loti má duši od přirozenosti dychtivou a vzletnou, již třeba mnoho obrazů. Má — což lepší — smysl vytríbený pro zálibu v kráse vškeré lásky, inteligenci prostou a svobodnou a onu řídkou vlastnost umělce, jenž sám sebe vidí, poslouchá, pozoruje a vzpomínky a dojmy své krystalisuje. Jest jako stvořený výhradně pro to, aby podával nám bizzarní krásu a cizí, neznámou rozkoš.“

Postavy Chateaubriandovy nebyly zcela primitivní; v nich je ještě trochu klasicismu a antiky. Attala, ač divoška, má ve svých žilách krev španělskou. Avšak divošky, jež líčí nám Loti: Azyadé, Rarahu, Tatou-Gaye, jsou pravé divošky, v nich cítíme zvíře. A Loti je miluje, miluje je láskou dětsky převrácenou, nevýslovně sladkou, nekonečně krutou. A historie té lásky je tak bolestná, tak smutná, tak bizzarní a poutavá jako snad žádná jiná; neboť Loti vždy a všude zří smrt. Láska a smrt! Toť vše, v tom soustřeďuje se všechno množství tvarův i tvorů vesmíru. A co dodává jeho knihám zvláštního půvabu a fysiognomie, toť líčení živá, krátká, rozrušující a pohnutlivá. A což jeho krajiny, jež jsou božsky, několika jen tajemnými tahy načrtnuty! A jak dovede procítiti přírodu, jak se v ní kochá a jak ji chápe! Ale vše, všechno pamatuje ho na smrt a proto jest tak smutný. A Bourget? Toť filosof-psycholog, jenž analyzuje city svých hrdin jako nikdo jiný. V knihách jeho na př. v „Mensonges“ cítíme příděch pravdy, ale pravdy zoufalé. Co tam je, je trpčí než smrt.

A tento nekonečný smutek, touha a nespokojenost, jež jeví se u všech čelnějších spisovatelů, dojmá ho hluboce. A víte, co jim zcela do opravdy radí? „Následování Krista“ sv. Tomáše Kempenského.

„Totť kniha nejlepří, poněvadž je to kniha neřtastných,“ dť o nť. Tam pronesl spisovatel, jenž znal život hluboce, jenž pronikl tajemstvť duře i smyslů, pravdy věčné. A věru jest až podivuhodno, jak nápadně shodují se někteří z těch smutných, rezervaných skeptiků s tím, co pronesl sv. Tomáš v VIII. k. str. 39.: Nepochlebuj boháčům a neukazuj se rád u vzneřených. Neměj důvěrnosti se žádnou ženou, ale poruč Bohu všechny, jež jsou ctnostny. Lásku mějme všichni ke všem; ale důvěrnost (s každým bez rozdílu) ničemná jest. Mnohdy stává se, že mnohý člověk, dokavad je neznám, pověstí svou se skvěje, avřak jsa přítomen, v očích na něho patřících, v temném stínu se ukazuje. (I. 348.)

Avřak vedlo by nás daleko, kdybychom chtěli stopovati mínění jeho jak o jednotlivých knihách literatury francouzské, tak i o spisovatelích jejich. Jisto jest, že mínění a názory jeho, ač subjektivní, jsou přece jen zajímavé. Jsa sám znamenitým spisovatelem, učencem a znatelem lidského srdce, dovede nad jiné vystihnouti pravý smysl částí i celku, jenž by snadno jinému unikl. Zná velmi dobře techniku spisovatelskou a při vlastním tvoření odpozoroval jí mnoho zajímavých podrobností, o nichž nespisovatel, třeba dobrý jinak kritik, nemá ani poněti.

Zná důkladně dějiny přítomné i minulé, zná zákony povřechného vývoje a ač nechce se ničím spravovati a říditi, přece nezůstává tato znalost beze všeho vlivu na jeho práce. Ovšem že mnohé jeho názory jsou špatny, avřak nesmíme na něho hleděti se stanoviska kritiky jako vědy; neboť sám vyznává, že kritiky jeho nejsou ani hodny jména kritik, nýbrž že jsou to spíše jemné, lehké a duchaplné causerie, jež nemají jiného úkolu než upozorniti čtenáře na všechno, co jest krásné a dobré. Má vady a nedostatky, ale nezakrývá jich. Jest vždy upřímny, až příliš upřímny. Řekne, co si myslí, prostě a volně beze všech ohledův, ale také nic více; a to zajisté jest přední povinností každého kritika. Ostatně cenu a jakost svých kritických causerií charakterisuje nejlépe sám, an na konci své obrany proti Brunetiěrovi smřílivě praví: Zdaž nemůže tedy odpustiti (Brunetiěre) někteřemu prostičkému duchu, že míchá se do věcí umění s menší přisností, že užívá méně rozumu a rozumování; že zachovává v kritice důvěrný ton causerie a volný, lehký krok procházkový; že zastaví se, kdekoli se mu líbí, a že v důvěrnosti o to se s jinými sděluje; že jde za svou fantasií, svou zálibou, svými libůstkami, zůstávaje ovšem vždy pravdivým, jednoduchým, prostým a laskavým; že věří v nenapravitelnou různost mínění a dojmův, a že volněji mluví o tom, co zasluhuje lásky.

Totť zajisté nejlepří charakteristika jeho. S toho tedy stanoviska jest France přese všechny své vady zjevem v současné francouzské literatuře zajímavým; jest zjevem, jenž budí v nás, máme-li se už vyjádřiti jeho slovy, „shovívavost, odpuřtění a lásku.“

Posudky.

Prerovsko. Město i hejtmanství popisuje *Fr. Bayer*, odborný učitel. Díl I. Soudní okres prerovský. S vyobrazeními. V Prerově 1893. Nákl. vlastním. Str. 272.

Spis tento byl vydán za příčinou krajské výstavy v Prerově. Tím lze vysvětliti, že práce jest zběžná, kvapná. Spisovatel praví, že celkem se držel osnovy vydané pro „Vlastivědu.“ Pro část všeobecnou ještě to v platnosti ponecháváme, ale co se týče části zvláštní, rozhodně to pravda není. Vypisuje dějiny Prerova i jednotlivé události zcela chronologicky — ale málo přehledně. Jak lépe by bylo, kdyby skutečně řídil se spisovatel osnovou „Vlastivědy“: kdyby totiž napřed vypsal, co známo o jméně Prerova, pak polohu jeho, které všeobecné děje dotkly se města nejvíce, potom položil v pořádku za sebou, kdo Prerovem vládl a jaké byly poddanské poměry, pak církevní záležitosti, paměti o škole a vniterné poměry obecní, — tak, jak „Vlastivěda“ skutečně rozvržena jest. Pak by aspoň byl nějaký přehled, kdežto v díle tomto ho není; chce-li čtenář míti celkový obraz, aby si pracně shledával, co k sobě patří.

Za velikou chybu klademe, že spis je tak rozvláčný. Jsou sice v části všeobecné některé stati, jako na př. příspěvky od Klvaně, Spitznera a j. pěkné, ale celkem, a to zejména v části zvláštní zavírá v sobě spis tolik zbytečností a opakování, kterých omluviti nelze láskou k Prerovu sebe horoucnější, aniž čím jiným. Vymýtěno mělo býti vše, co na Prerov žádného vztahu nemá, co násilně přivlečeno jest, a co se snad jednotlivce týká, ale nikoli celku; tu měla raději všecka osobní pieta přestat. Spisovatel se mnohdy o malichernosti tak široce rozpisuje a tak nešťastně všeliké výpisy i z novin uveřejňuje, že to až s podivením. Jak zvláštně na př. působí, když se ve zprávě o výrobě strojů hospodářských (str. 46.—49.) polemizuje proti zákonům živnostenským. Některá přání a návrhy také nejsou na místě. Zpráva o záložně (100—103), třebaž byla nejstarší na Moravě, rovněž měla býti zkrácena. O Prerově za doby staročeské není nic jistého známo, směle mohlo tedy odpadnouti vše, co jest na str. 114.—117. i se všemi těmi „mnohými a mnohými staletími“ a „mnohými tisíci let,“ zvláště když archaeologům, jak známo, na několika staletích a tisícletích nesejde. Bájky o Odřívousu (123), o původu Žerotínů (166) atd. měly býti vynechány; komicky zrovna působí, že se tu na str. 139. vykládá o původu rodu Pernštýnského. Slavného Žerotína mohl spis. zcela jinak případně charakterisovati, aniž potřebí bylo jeho list k Olomouckým uváděti, a o Komenském, který v mladém věku v Prerově jen dvě (nebo čtyři, jak chce Šmah) léta žil, uváděti celou řeč ředitele Zoubka, je zholá zbytečno; stačilo by zajisté několika slovy osvětliti pozdější význam velkého pedagoga. A myslíme také, že životopis starosty Kramáře a ředitele Škody mohl býti stručnější, vždyť ve spise tomto neběží o úplný životopis ani mužů nejzasloužilejších; mělo se tedy jen zkrátka poukázati na činnost jejich záslužnou slovy případnými,

jadrnými. Smrtí Škodovou končí spis tento — kuse, neboť neobsahuje, co na titulním listě poznačeno: soudní okres pferovský, nýbrž jen město Přerov; ostatek snad ponechán do dílu II.

Samostatného bádání neshledáváme. Opakují se věci většinou již jinde tištěné a původní prameny nejsou znova probádány. Z jiných spisů mohlo se také ještě leccos doplniti. Ale ani neřikali bychom toho na porok, jen kdyby nebylo ve spise tolik nesprávností! Tak, jak spis jest vydán, nemůže uspokojiti, a vždy bude ještě každý odkázán v historické části na Volného „Topografie,“ které tu přednost mají, že bedlivě citují prameny, čehož spisovatel mnohdy nečiní. Někde pak jest ve Volném ještě více, než v tomto spisu, kterýž látky nevyčerpává.

Z jednotlivostí vytknouti třeba aspoň toto: Na str. 11. čteme v oddílu II.: „Povaha půdy,“ a na str. 17. v oddílu V. opět; tuto zajisté lépe by bylo: útvár, čili složení půdy. — Na str. 28. mělo být připomenuto, že r. 1480. se jmenuje pustá osada Racov (Volný I. 409). — Obyčejně se říkává, že smrtná neděle jest 5. v postě, — nezvyklo jest, jak spis. dí, že jest druhou před velikonocí (36). — Na str. 41. chválí se továrník Fiedler, že byl výtečným továrníkem, neunavným a pilným badatelem, důmyslným mužem, ale na str. 227. zove se pruským švindlérém, který práskl tajně do bot, zanechav realitu dluhy obtíženu a mnoho špinavých dluhů. — Na str. 45. vykládá se, že bratři Škenové postavili druhý cukrovar r. 1867., kdežto na str. 229. uvádí se rok 1870. — Počet obyvatelstva na Přerovsku dle sčítání r. 1890. jinak jest udán na str. 11. (60.761), a jinak zase na str. 64. (60.376). — Co o školství (na str. 75.) r. 1860. a 1890. praveno, opakuje se beze změny na str. 78. — Na str. 81. k 624 domům pferovským podle konskripce r. 1834. přidati dlužno ještě domy židovské (Volný I. 398). Kolik bylo rolí atd., opakuje se zase na str. 210. Dodati se mohlo do poznámky, co má Slavík („Morava“) na str. 98. — Druhá poznámka hvězdičkou označená směšně působí, spoji-li se nesprávně s číslicemi výše uvedenými; mělo se to tedy jinak poznačiti. — Na str. 82. nesprávně uveden počet obyvatelů z r. 1834. u Kojetína; správný počet jest: 3256 (Volný V. 499). Vůbec u kojetínského soudního okresu jsou tu údaje zcela neúplné, které bylo snadno ze Schwoye a Volného doplniti. — Nesprávný letopočet jest, že Jan Želecký rytíř z Počenev zemřel kolem roku 1740. (90); srv. jen str. 203. — Co praveno o domu Korvínském na str. 91., opakuje se zase na str. 139., jakož i úplně jest opakováno na str. 208., co tuto praveno o kostelním stříbře na str. 93. — Marie Teresie, vdova po Amadeu hr. Saurau, dle Volného zemřela 12. října 1713. Taktéž na str. 93. špatně psáno: nadace G. Pěstínka, místo J. (t. j. Jana) Pěstínka. — Chybně česky jest na str. 102.: působení záložny za blahodárným uznávala, m. za blahodárné. — Nesprávně na str. 103.: Počátkem r. 1846., m. r. 1864. — Spisovatel uvádí na str. 105. malíře pferovského A. Hoffmanna, kdežto u Volného („Církv. Top.“ V. 409) sluje Jan. — Na téže stránce píše se: Stolbaský, kdežto na str. 208.: Štalbavský. — Vzorem češtiny není také věta na str. 106.: „poručil Jan Pieščínek... ve své poslední vůli 3000 rýnských, aby se chrám tento zvětšil, jsa pro věcí malý, což se také stalo.“ — Na str. 111. má být: ku požitku našemu dědičnému, m. ku požitku. — Když na str. 118. cituje spisovatel Volného, měl aspoň jej citovati správně. Takto vypravuje, že jistý Bojus založil tam hrad, kdežto Volný (I. 400) dí: „ein edler Slave“; že dal přerubati prales až k Bečvě, a Volný praví: až k Odře. — Zmíniti se mohl také spisovatel, jak vysvětluje Brandl („Kniha pro každého Moravana“ str. 262.) jméno Přerov (= vrch). — Co vypráví se o sv. apoštolech našich, zejména proť podnikli cestu do Říma (122), není správně pochopeno. Vůbec je tato stať slabá. Co se vykládá tuto o Saulovi, Slatině, Petru z Radkova, Božetě, každý rozumný odsoudí mezi plané povídky. — Slova, že od pádu Velké Moravy též iště Čechoslovanz přeneseno do Čech atd. (127), opakují se zase na str. 129. — Místo: župa pavlovská (129), být má: pravlovská. — K r. 1202. a 1220. (130) jmenuje se sice purkrabím pferovským Blud, ale Lícen, Onšo (nikoliv Anšo) a Viktor byli jeho bratřími (Volný I. 401); ostatek r. 1222. a 1223. byl purkrabím Stibor (nikoli Chistiborius); r. 1236. Viktor, 1240—1250 Onšo (Volný VI. 724). — Místo Lukovice (130), jmenuje Jireček

Sukovíce. — A na téže straně jmenuje se k r. 1110. Kostel jako forum, kdežto přece míněn asi Podivín (německy Kostel). — Tamtéž místo: údolní Moravy, snad býti má: údolím. — Chtěl-li již spis. vypočísti na str. 131. role k archidiakonatu pterovskému náležitě, dodati měl ještě: v Pačeslavicích popluží, Srbsce dědina zádušní, v Patřovicích (Pařezovice u Víškova) popluží, v Hlubočanech dvě role, v Tažalech čtvero popluží, v Černčíně dvoje popluží (Jireček, „Památky archaeol.“ III. 66, 66, 168). Místo: na Tlášově, býti má: na Tlmačově. — Na str. 131. praví spis. s otázkou, byla-li snad arcijáhenským kostelem kapla sv. Jiří, a praví, že to posud žádný nerozhodl, a přece již na str. 134. tvrdí to určitě. — Že by Templáři vládli Pterovem (132), právem o tom pochybuje Volný; spisovatel měl jej jen následovati, a lépe by učinil. — Cuda (133) se připomíná r. 1295. (Volný I. 402). — Pterovskou kaplu sv. Vavřince a příslušenství jejím, totiž se všemi Popovicemi u Kroměříže a Popovičkami u Pterova, dvěma dvory ve Vinaticích a v Popovicích, leas, rybníky a dvěma krémami v předměstí pterovském přivtělil Karel IV. sboru mansionářův, a nikoli kapitole u sv. Víta. Poseději prodali mansionáři sami vesnice moravské Popovice i Popovičky i s krémami v podměstí pterovském za 180 kop kapitole kroměřížské (Tomek, „Dějepis Prahy“ III. 66, 67). Tak tedy opraviti dlužno str. 134. — Místo: Barvík (136), slouiti má: Baršík; jak místo tohoto kusého vypravování obsírnější a úplnější vypráví Volný (I. 409)! — Úplně pominul spisovatel, že Husité z Čech pod Divíšem Bořkem z Milestínky r. 1423. dobyli Pterova (Tomek IV. 282). — Místo nejasného a sobě odporujícího vypravování na str. 137. (srv. jen rok 1440. a 1438.) měl spisovatel raději doslovně přeložiti Volného, čtenář by zajistě lépe byl poučen. Na téže straně v poznámce býti má, že Pterované mohli čili směli si kněze pod obojí voliti, nikoli měli. — Na str. 139. jest, že král Jiří udělil Pterovanům jeden výroční trh a udává se rok 1499. A král Jiří umřel přece r. 1471.! — Třetí trh měli od krále Vladislava, a sice pondělí po neděli Judika, nikoli druhé pondělí po té neděli (139). Ctibor z Cimburka měl Pterov od krále Jiřího v zástavě za dalších 2000 dukátův od roku 1465. Vilémovi z Pernštýna byl pak v dědictví odevzdán od krále Matieše a Vladislava za peníze, které na vystavení a opravení hradu vynaložil (Volný I. 404). — Slovo: „erbeigenthümlich“ nepřekládá se: do dědičné vlastnosti (139). Tamtéž místo r. 1460. býti má r. 1461. — Na str. 141. u Viléma z Pernštýna má býti letopočet 1475—1521, a nikoli 1487—1521. Podotknouti tam také dlužno, že koupil Vilém r. 1480. od Ctibora Obeslíka z Lipultovic na Veselíčku dvůr v Pterově (Volný I. 388). — Na str. 142. místo Popovice býti má: Popůvky. — Na str. 144. spisovatel chválí Jednotu bratrskou, ano myslénka ideální o ní zavádí jej k tomu, že jmenuje členy její na str. 246. „nejšlechetnější ze šlechtetných.“ Ale ať nezapomíná na to, že v ní také dosti bylo koukole. Sám vypravuje na str. 153., že roku 1563. jednalo se na synodě o vzrnáhající se zkáze mravní u některých duchovních Jednoty. A jak charakterisuje bratrský kněz Vavřinec Orlík některé spolubratry své? O jednom praví, že byl člověk multorum vitiorum, o jiném, že byl summus hypocrita, zase o jiném, že byl lakomec, nebo člověk divných myslí a vášní atd. (Srv. Volný C. T. generalní index str. 62. n.) Není tedy přemrštěná chvála Jednoty pravdivá. — Ecclesiarum rectores, jsou rektori kostelů, nikoli škol (144). — Na str. 145. místo r. 1555. býti má r. 1535. (Volný I. 405). — Podivně lehkomyšlně píše spisovatel o Vratislavovi z Pernštýna. Na str. 146. uvádí u něho letopočet: 1548—1587. Ale již na téže straně v poznámce stojí, že zemřel r. 1582. A na str. 154. vypráví se, že r. 1584. prodal Vratislav statky své, kdežto málo řádků potom na str. 155. uvádí se zase, že zemřel r. 1582. Na str. 146. jmenuje se mocným ochráncem Bratří českých, v poznámce dle se o něm, že se horlivě k víře katolické přiznával, a na str. 154. vypráví se, že přenechal právo všecky fary na svých statcích obsazovati katolickými kněžími biskupu olomouckému. Kolik tu nesrovnalostí! — Co znamenají slova na str. 149., že Jednotě nedostává se ústou, nevime a nerozumíme. — Na str. 151. píše spisovatel Abdiáš, na str. 155. Abdias. — Na str. 153. zcela nesprávně a naopak přeložena slova Volného (C. T. V. 173): „und es schrieb im J. 1548 das hiesige Regiment der Sekte an alle Gemeinden in Böhmen und Mähren, dass die Brüder aus Böhmen der Religion wegen, aber nicht wegen schwärmerischen Meinungen und Empörungen nach Preussen vertrieben wurden“ — takto: „Roku 1548. psala správa Jednoty všem obcím v Čechách a na Moravě, že bratři z Čech nikoli pro náboženství, ale pro blouznivá mínění a vzpoury do Prus vypovězeni byli“!! — Na

str. 154. Volného (C. T. V. 174): „innere Durchdringung“ přeloženo: vnitřní projití! — Tamtéž zpráva, že r. 1546. potvrdil Frydrych ze Žerotína Přerovu všechny výsady, by každého zarazila, kdo by nevěděl, že má býti rok 1596. Uvádí se i, že k Přerovu patřilo 22 dědin a v poznámce jmenuje se jich 25. — R. 1596. byl Přerov prodán zemskými plnomocníky za 52.000 zl. mor. (Volný I. 388.) V ten smysl opravití tedy dlužno slova na str. 155. — Vypravování o Frydrychu ze Žerotína na str. 166. mohlo se podstatně doplniti z Volného (I. 406 i C. T. V. 173). — Frase, že Žerotín prodehnut byl opravdovým náboženstvím Krista Pána, náboženstvím pravdy a lásky (168), jest opravdovým nesmyslem. — Na str. 168. jest, že Komenský narodil se v Uh. Brodě, a v řeči Zoubkové na str. 171., že v Nivnici; tu měl spisovatel přece poznamenati, jak se věc vlastně má. — Bartlíček odsouzen byl ku trestu 12 dukatů (Volný C. T. V. 175), nikoli 10 dukatů (190). — Karel Jindřich ze Žerotína podle str. 191. byl živ do r. 1690., ale dle str. 195. zemřel r. 1688. Volný (I. 389) udává rok 1689. — Na str. 193. místo 19. června 1673 a místo 24. prosince má Volný 29. června a 22. prosince. — Že dle lán přerovskému panu faráři 63 měsíc žita a 63 mětic ovesa připadají (194), jest nesrozumitelné. — Německé Krankenbüchse (Volný C. T. V. 176) překládá spisovatel: krabička pro nemocné!! (195.) — Co spis. na str. 195. praví: „Přijmy, které ordinariat obsazoval, patřily od města desátků ročně 150 zl. mor.“ — jest nesmysl. Smyslu se teprve dobereme, přeložíme-li si sami Volného (C. T. V. 177): „Zur Pfründe, welche das Ordinariat besetzte, gehörten von der Stadt für den Zehent jährl. 150 fl. mhr.“ — Po Kolnovském následoval Jan Anastas Tichý (197). — Na str. 197. místo: dne 2. července 1695 Volný (I. 390) uvádí 12. července 1692. — Farář Jan Komorník dostal se pak do Velkého Újezda u Jemnice (197). — Co na str. 201. jest, z toho by polovice patřila pod čáru. — O prodeji Přerova r. 1745. Volný (I. 390) obšírněji vypravuje, než tuto spisovatel na str. 203. — Slověm: Josef Grunner z Víkoše (206) tak rozuměti jest, že byl Grunner dříve ve Vlkohši. — Přerov prodán byl Arnoštu svob. pánu Petrášovi 9. dubna 1766, jenž byl jeho majitelem do r. 1774.; dle toho opravití jest str. 205. — Škočovský učinil mešní nadaci nikoli r. 1897. (206), nýbrž r. 1808. — Co tu na str. 206. o Petrášovi a postupu panství přerovského se vypravuje, jinak také vypisuje Volný (I. 390). — U A. Hiacynta svob. pána z Brettonu má býti letopočet 1780—1795 (206). — Na str. 208. místo r. 1896. býti asi má r. 1796., a místo 1806 býti má 1806. Rovněž i nesprávný jest r. 1873. na str. 209. — Náš štít jmenuje spisovatel na str. 209. a 246. zdí proti ohni (Feuermauer)!! — Vilém hr. Magnis žil dle str. 225. do 22. června 1851; nesprávný je tedy letopočet na str. 212.: 1817—1848. — Zahradky přerovské přirovnávati k visutým zahradám královny Semiramidy (212), jest přece jen nezapno. — Na str. 222. chybné datum: 7. března 1848, místo 1849. — Na str. 235. slova: „nesením důvěry“ na ř. 38. mají býti vynechány. — Podivné jest řešení na str. 237.: „V Přerově byla pravá trma vrma.“ — Slova: „neodvážili se vystráiti nos“ (243), „čučeli“ a „žrali kávu“ (244) neměla by se užívati. — Místo: Hynek Kirch na str. 247. čísti dlužno: Krch atd.

Ve spisu jest více vyobrazení; mnohé obrázky jsou však již staří známí. Zejména stačila jen podobizna Komenského; všechny rukopisné jeho snímky a ukázky původních tisků směle mohly býti vynechány. Zcela pochyben jest obrázek na str. 207., vždyť Žerotín byl mnohem starší Komenského.

Obšírněji, než původně úmyslem našim bylo, zmínili jsme se o nesprávnostech a nesrovnalostech, jakých jest plno ve spisu tomto, abychom přece již jednou k poznání došli, že se tak monografie psáti nemají a nesmějí. Proti takovému spisování třeba postaviti se na stanovisko rozhodné. Něco ovšem lze přičísti na vrub tiskárny a nebedlivé korektury, ale přece takto do světa vypraven žádný spis býti nemá.

A ještě slovíčko. Letos se započne vydávati „Vlastivěda.“ V ní dojde také na Přerovsko, a nepochybujeme nikterak, že z rukou

povolanych, do nichž vydání „Vlastivědy“ položeno jest, vyjde Přerovsko v docela jiné podobě. Zdali neměl tedy spisovatel raději posečkati a na paměti míti Horatiovo: „nonum prematur in annum“? Spisem svým neposloužil „Vlastivědě“ nijak, ale spíše odvolává se na „Vlastivědu“ jí uškodil. Mají-li býti obšírné dějiny města Přerova, které dle předmluvy co nejdříve vydati spisovatel se chystá, a druhý díl tohoto spisu podobně pracovány, pak radíme upřímně, aby raději vydávány nebyly: obohacením literatury místopisné nebudou. *J. Tenora.*

1. *Xaver Dvořák*: Sursum corda. Básně.

2. Sursum corda! Básně *Fr. Skalka*. (O.)

Básni „Žebračka“ snad mnohý nebude rozuměti. Básník jde po kamenném mostě pražském a tu u sousoší Piety stojí pod křížem prázdným, s něhož Kristus jest sňat, žebračka s dítětem v rukou.

Kolébka divná — její lokty chvějíci;
ať špíny plná jest, je přece světicí,
ať kolem tváře hnijící vlas (!) šlehá,
jí gloriolou bolest je a něha.

Ty cáry! jak jí visí dolů, divý žal
kat bezcitný jest, jenž ji k smrti zbičoval,
z dér každá rány jsou, jež v těle zejí,
jsou suché zde a v duši krvácejí.

„Špína“ a „hnijící vlas“ u mně nestupňují představu veliké chudoby oné ženy; neboť třeba chudá, přece může a má dbáti matka na čistotu, ba i ty cáry dovedla by žena sebe chudší dovedným stehem spraviti. Žebrák rozedraný a špinavý budí více hnus nežli soucit. Krásná je následující sloha:

Ni šept, ni vzlyk a vzdech! či mrtví oba jsou?
buď ticha hrud! hle, slza svítí pod řasou
a hladu křeč jim sínalé rty křiví;
lid mrtvý jdete kol, ti zde jsou živí.

Jde kolem dav netečný a bezcitný, skutečně lidé mrtví! Jedině kámen slovy svými mluví o soucitu: „O vos omnes —“

A tisícové jdou, se valí, potáčí:
týž obraz, kříž a bolest, jež se neztrácí;
ni soucit, ni kat, jenž by kynul dlaní (!):
tu šibenice! přibijte ji na ni!

„Žalm chudých“ je příliš chmurný; vždyť Kristus byl také chud! Táž nálada stupňuje se ještě dusněji v básni „Dědici Kristovi“:

Spleť hadrů hnijících a stlelých cář,
ó bídy špinavé, hle, jaká směs,
ni podoby jim není, ani tvaru,
svou aureolu nad ně rozpjal děs.

V ty utrpením zohavené rysy
ryl vrásky těžké dlouho hoře pluh,
jak věnec z trnů sliny v skrání visí (!)
a bláto na vlasech jim místo stuh.

To přece jen trochu upřílišeno a myslím, že básník účelu svého nedosáhl, u mne alespoň místo soucitu, anebo v soucit mísí se odpor. I název básně je příliš pessimistický. „Kde jest to, Kriste, kde Tvé dokonáno, žeš v sídla azurná moh' odejít? proč nezůstals, až svitne světu ráno? Či ukázals jen stezku, kudy v utrpení nám jíti v Golgotu Tvou za stopou?“

Velkolepá je konečná báseň „Věk XIX.“, plná nových, neobvyklých biblických obrazů, smělá myšlenkou i vzletem básnických křidel. Prvé dvě slohy jsou poněkud nejasný.

Poroba a volnost jsou tu v boji,
kam se skloní vítězství tvá dlaň;
lidskost zde a násilí tam stojí,
laurem svým ó či ovijíš skráň!

Jak kdys Dante s bledým děsem v tváři
hledím spráhlým okem v pekla brd,
v srdce lidstva zřím, kde vše se svátí,
a moc nemám tít' jim: „světlo buď!“

Vlny kalné, těžké přes mé ženu,
s chechtotem táhnou v šklebný vír mě níž:
Bože, jdu-li v zem já zatracenou,
ať jsem jiným stupněm v blaha tís!

Tím končí básník svou knihu. Poslední verše nejsou v souhlase s titulem knihy, ale ukazují básníkovo srdce trpící s dobou svojí a jeho snahu a vůli po nápravě. Dvořák není k socialní bídě naší doby hluchým, ale zdá se mi, že oddává se často přílišnému pessimismu. U básníka kněze mi to vadí. — Vytkl jsem vše, co se mi líbilo v knize Dvořákově a nebylo toho málo; neschvaluji celé sbírky tak, jak jest, ale vidím v ní mnoho, co vzbuzuje nejlepší naděje do budoucnosti. Dvořák může nám vytvořit mnoho výtečného, sbírka tato tomu navzděčuje. Pokud vím, byla kniha ta přijata mezi laiky velice přátelsky, přál bych si, aby tak bylo i u kněží. Úprava knihy je slušná a cena mírná.

II. Vedle Dvořáka, staršího již poety našeho Parnassu, debutuje mladý kněz F. Skalík sbírku téhož jména. Mám ze sbírky té velikou radost, skoro větší nežli z knihy Dvořákovy. A proč? Ve Skalíkovi přibyl nám nový talent, nový básník kněz a je to skutečně básník dobrý. Dvořák ovšem stojí nepoměrně výše, ale Dvořák není žádný nováček! Katolická poesie naše má nového pracovníka, a ten jest nám vždycky vítaným. Doufám pevně, že Skalík nebude prvním ani posledním z našich řad, který uchopil se lyry, aby dokázal, že poesie katolická jest stejně možná a oprávněna na Parnasse našem, jako poesie pohanská, které u nás bylo až příliš holdováno. Pod slovem „poesie katolická“ nemyslím si pobožnůstkařské nebo fanatické verše proti poesii posavadní, jak se u nás pěstovala a proti směrům, jež schváliti nemůžeme, nikoli! V té příčině mi tanou vždy na mysli památná slova našeho sv. Otce Lva XIII.: „Hajte svojí víry, ale nikoli v duchu exklusivním, úzkoprsem. Vždy si připomínejte, že ti, kteří dnes ještě nestojí proti vám, mohou později býti vašimi pomocníky. Máte nepřátel mnoho, proto nepřidělávejte si jich sami.“

Tato zlatá slova přál bych si vepsati všem katol. spisovatelům do srdce, aby jich nikdy a nikde nezapomínali. Stejně závažná jsou slova papežova k Amandovi, biskupu v Grenoblu: „Když i pevně trváme na svých větech víry a daleko jsme každého kompromissu s bludem, tož přece pravíme, že je to věci křesťanské opatrnosti, když ve své snaze po blahobytu jednotlivcově a po blahobytu společenském neodmítáme součinnosti všech slušných lidí od sebe, či lépe řečeno, když je získáváme.“ Tedy pryč s fanatickým separatismem!

Láskou, která jest přece základem veškerého katolictví, provede se mnoho, nesmírně mnoho. V životě společenském i v literatuře. To ustavičně pohanství v poesii i prose se konečně již přejídá každému, je třeba nových látek, nových pramenův, odkud by lidstvo brátí a žítí mohlo duševně i umělecky. Hnutí novokřesťanské ve Francii

i jinde nejlépe ukazuje, že naturalismus a jiné mu příbuzné školy se přežily. Všude hledá se něco nového. My katolíci jsme na tom nejlépe, potřebujeme jen brátí ze svého, ze starého a bude to nové, zcela nové! Nemyslím, aby katoličtí básníci naši brali si látky výlučně náboženské, nikoli, berte kdekoliv, ale zahřejte všecko na výsluní svojí víry, očistěte to, co očistý potřebuje, a vy, kteří to dovedete, berte si látky čistě náboženské, zpracujte je umělecky v duchu svém a bude tu umění nové, na němž naleznou zálibu i ti, kteří dosud stáli mimo vás chladně a lhostejně. Hlavní věc ovšem jest studium a práce. Bez těchto dvou spruh nevytvoří se nikdy nic velikého.

Myslím, že se nemýlím a že skutečně v době poslední jeví se u nás takový ruch, který nám slibuje nadějnou budoucnost. Kniha Skalíkova jest mi toho hned jedním pěkným dokladem.

Skalík věnoval sbírku svou svému Mecenáši knížeti-arcibiskupu olomouckému, „znalci a milovníku krásné literatury české.“ Básník v úvodu vzpomíná na svého arcibiskupa, pokud ještě byl učitelem bohosloví, a praví: „Živě mi tane na mysli příjemný a milý dojem, když Jste uprostřed vážné vědy otvírával známý nám objemný sešit, a na dotvrzenou důvodů rozumových když Jste nám předčítával místa z mistrů krásné literatury české. Jak vzácný to příklad pravého porozumění krásné literatuře!“

V prologu „Sursum corda!“ psaném pětistopým nerýmovaným trochejem, který se Skalíkovi nejlépe daří, srovnává poesii svou s domem, nad jehož portalem čte slova: Sursum corda! Sbíрка jest rozdělena chronologicky na dvě části: prvá psána byla v Olomouci a Nové Vsi (1888—1891) a druhá v Želechovicích, kde jest nyní Skalík kaplanem v duchovní správě. V první části nalézáme drobné básně, většinou z přírody vzaté a cyklus sonetův a ghazel, k druhé části přidal básník dvě legendy „Poslední cesta bratra Efréma“ a „Moře a poušť.“

Srovnáme obě sbírky Dvořákovu a Skalíkovu. Jak jsem již řekl, Dvořákova poesie jest mnohem hlubší, plná myšlenek a obrazů, někdy až přesycena a upomínající mě živě na V. Huga, který musil býti milou četbou básníkovou; u nás přirovnal bych jej k Vrchlickému, ovšem háje při tom Dvořákovy samostatnosti. Skalík celou formou své poesie zvláště v části druhé nasvědčuje tomu, že pilně studuje poesii slovanskou, hlavně polskou. Zvláště obě konečné legendy jsou psány v pravém duchu slovanském. Verš Skalíkův je plynutý, ryze český, místy až příliš průhledný, ne nepodobný verši VI. Štátného a Sv. Čecha. Není to nahodilé pro charakteristiku obou pěvců, že mezi šedesáti asi skladbami Dvořákovými v knize jeho nalézám jen sedm básní trochejem psaných a v knize Skalíkově naopak pouze devět iambických mezi třiceti pěti čísly knihy. Dvořák je tedy odchován více poesii romanskou a Skalík slovanskou, ač ani on není hluchým k jejím půvabům a zvukům, jak tomu nasvědčují jeho sonety a ghazely. Skalík přejal zcela znělku Kollárovu, která jest proto málo živá a pohyblivá; vlastní její živel, jak tomu poesie romanská.

učí, je trochej. Lépe se mi líbí Skalikovy ghazely, které psal také až na jednu trochejem. V knize Skalíkově nalézám mnoho reminiscencí, jak tomu ani nemůže býti u poety tak mladého. Ale vedle těch ukazuje Skalík i svérázné počátky mnohoslibné epiky, čehož důkazem jest krásná, ač více lyrická báseň „Mojžíšova smrt“ a hlavně poslední dvě legendy. Více se mi líbí „Poslední cesta bratra Efréma,“ poněvadž jest umělecky vypracována v pěkný a ladný celek. Konečná báseň „Moře a poušť“ zdá se mi býti jen polovičním torsem a radil bych Skalíkovi, aby při druhém vydání sbírky své (které se chystá!) látku básně této důsledně provedl, jeť zajisté nad jiné lákavá a vděčná. Moře vypravuje po západu slunce sestře své poušti příběhy minulého právě dne. Čtenář čeká ještě pochopitelně vypravování pouště jako pendant k předešlému. V básni této jest Skalík zcela svůj a přál bych si, aby vlohy své v tomto směru i dále rozvíjel, může jednou vytvořiti věci velké. Lvi dráp je tu patrný.

Skalík vydal knihu svou vlastním nákladem. Nedivno, je to básník katolický a jsou to prvotiny jeho! Ale Morava, statečná a svěží Morava se tuží! Jak se dovídám, je téměř celý náklad knihy té za čtvrt roku rozebrán! — Úprava knihy je velmi pěkná, cena (50 kr.) velice mírná.

S. Bouška.

Matice lidu. R. XXVII. č. 4. a 5. „Santa Lucia.“ Roman V. Mrštíka. (O.)

Vizme však Jordána pražského! S brněnským zůstává mu společna uzavřenost vůči druhům na universitě i bývalým svým spolužákům z gymnasia, ač se s některými stýká v „Radhošti,“ ba tu i tam také vypůjčuje si od nich peněz. Kromě toho jest ovšem i v Praze stále nespokojen.

Ostatně je zcela jiný. „Toť právě vliv nového prostředí,“ namítne se snad. Nikoli! To nové prostředí nepůsobí na nikoho na světě okamžitě, nýbrž časem, jak to případně dolíčeno na Hégrovi. Jordán již příchodem svým do Prahy mění se v člověka zcela jiného. Spisovatel dotýká se toho náhlého přechodu v životě studentském a snaží se jej zdůvodniti takto: „Nejsme zralí pro tolik svobody najednou. Kdo by se nevzbouřil, když najednou zvíte, že přes noc máte právo na tanec, cigarra, pivo a holky?“ (129). Tak může mluviti snad Hégr, pro něhož přišedšího z malého Přerova byla Praha po těchto stránkách něčím zcela novým. O Jordánovi to tak dobře neplatí, pro něho v té příčině není ani Praha prostředím novým. Brno je také veliké město, v některých, ovšem nejšpatnějších věcech ještě „velkoměstštější,“ t. j. horší nežli Praha (nedávno slyšeli jsme nářek o tom v úvodníku „Hlasu“). Sám Jordán praví, že „to všechno. co v Praze, v plně, neustále se mění a stále nové, ne-li nádhernější podobě viděl i v Brně“ (146). Jordán při své vzdorovité povaze nebyl příliš poután školními zákony; to viděti z toho, jak zanedbával bohoslužby, jak zúmyslně neodevzdal zpovědní cedulky atd. Krom toho byl po maturitě i zbytku tlaku se strany školy zbaven. Že ani doma nebyl příliš vázán, viděti z toho, jak se k němu chovala rodina

po první jeho opilosti. Tím jenom chceme říci, že chťciům svým hověti mohl Jordán již v Brně a nemusel čekati na Prahu.

Přicházejde do Prahy, Jordán přichází tím do nového prostředí hlavně po stránce duševní: universita, bohaté bibliotheky, znamenité divadlo, kruhy literární, život spolkový atd., to všecko jsou zajisté mocné magnety. Čekali bychom, že náš brněnský idealista se zápalem se bude hleděti sčastniti tohoto vyššího duševního života. Je-li to možno chudému studentovi jako Jordán? Zajisté, vždyť tak chudých studentů je v Praze z počátku mnoho, a knihovny, večery literární nestojí nic. Krom toho brněnský Jordán, aby viděl Prahu, šetřil a jinak se přičinil, až se tam dostal; čekali bychom, že pražský s osmi dobytými zlatými alespoň dopřeje si nějaký šesták na divadlo, aby si takto „zahřil.“ Tak začal aspoň také kdysi Hégr. Ale u našeho Jordána pražského neviděti ani nejmenší touhy po takové zábavě.

Ten nesmělý, uzavřený člověk, jenž v Brně cítil s hnusem, jak žádostivé pohledy kolemjdoucích pohlcují téměř spanilou jeho sestru očima s ní derouce šaty, hned po svém příjezdu do Prahy „nevědomky“ chytil nějakou Mařku do rozevřeného náruči (nejspíš s tím rozevřeným náručím se procházel po Václavském náměstí!) a „dlouho ještě na prstech cítil měkký, nestažený její bok.“ Hned na to vidí Kláru. „Trásl se, když chůzi napnul k rychlejšímu kroku. V hrdle plno měl slin a v prsou sucho. Zakašlal za ní“ (147) a oslovil ji. To byl vrchol toho dne. — Ani při Kláře, již na zdání miluje, nezhošťuje se smyslností; směšno je, když poučiv Kláru na dostaveníčku, povídá si: „Všeho do času, a pravda na věky,“ a hned na to klidně zve k sobě služku Bětušku na čaj. Po jiném pěkném dostaveníčku s Klárou rád by byl líbal celý svět, ale nejspíš nemoha ho obsáhnouti, jde nejprve k „Flekům,“ pak do noční kavárny k „Löfflerům“ a tam objímá alespoň polosvět — opilou Bertu, již kupuje knikebajn. A přece když ta Klára, které nikdy čistě nemiloval, kterou takto zrazoval, jím pohrdá, bije ji, a na to „vzhůru se pozvedly a zoufale o sebe narazily dvě pěstě povýšené proti Praze. Santa Lucia!“ — Když podobně hrozí Paříži dávný druh Rislera st. nad mrtvolou dobráckého tohoto přítele, jehož zahubili přátelé znemraavnění Paříží, je ta hrozba jinak oprávněná, proto mohutně působí.

Z pracovitosti, jež byla u Jordána patrna v Brně, moc mu v Praze nezbývá: v knihovně universitní se jen vyhřívá, do přednášek chodí málo, a sám přiznává si, že nestará se ani o zabezpečení své existence v Praze tak, jak by měl (269). Dřív skromný ve svých požadavcích Jordán v Praze hned prvního dne „zahrnuje klín Prahy hračkami, a každá sardelka v oleji, oříšky, kalíšek vodky vyprázdněné prolomily do tvrze jeho výpočtů veliký otvor.“ A sám o sobě dří, že máje peníze, zase tak by začal. Ten Jordán, který při svém příjezdu do Prahy ještě znamenal se křížem, po krátkém čase neplatí piva sklepnicí, chce se pokusiti o samovraždu a končí rouhaje se Bohu v nemocnici.

Je třeba ještě podrobněji prováděti důkaz, že Jordán je povaha nepravdivá, tedy i v romaně nemožná? Snad stačí již to, co bylo

řečeno, ač mohl bych posloužit ještě důkazy dalšími. Nejasný byl pud, který Jordána do Prahy vede, nejasné si počíná rek náš v Praze, a nejasný je také jeho neslýchané náhlý konec.

Autor chtěl napsati roman realistický. Jak již teď patrně, prohřešil se proti základnímu požadavku realismu, pravdivosti v povaze hrdinově. K tomu druží se nepravdivost v líčeních. Kdo přisvědčí spisovateli, znaje budovu českého gymnasia v Brně, že je tato víc podobna kasárnám než učelišti? Realista nesmí mluvit o „modrých do bílých rohovek zasazených zřítelnicích“! (183). A co si má čtenář vybrati z tohoto „realistického“ líčení damy na str. 183.: Sněhobílá, v županu nahé její hrdlo se lehýnce nadmulo, prsa ohromnou vlnou nadzdvihla ležící na nich světlo, a ruka jakoby tížila tichý, dlouhý jejich spád, opsala bezděčně kolem těla kruh, a měkce, zvolna spočinula na lenochu židle (!). Realista-spisovatel by měl věděti, že universitní posluchači pražští z nadace Krombholzovy ošetřování jsou ve zvláštním oddílu nemocnice: ovšem tím odpadne mu efekt. — Nerealistická jsou také líčení krás Prahy, protože, jak tuším v „Čase“ již vytknuto, nelze mysliti, že by rozervaný, již umořený Jordán byl by mohl krásy tyto tak do detailů pozorovati a rozebírat. Krom toho uráží nás při nich okázalá téměř smyslnost (na př. 239 a j.). Praha všude téměř líčena jako rozložená nahá žena, což přece oku žádného diváka se nejeví.

Při těchto líčeních tedy Mrštík směšuje se příliš průzračně se svým Jordánem; tak i jinde. Formy nedbající Jordán si snad vypisoval z kroniky Zappovy, Mrštík máje na mysli čtenářstvo své, mohl již napsati Zapovy. Toto mísení pro autora je nejpo-
vážlivější při líčení života gymnasijsního v Brně, kde totiž také Mrštík studoval. Mrštík-Slezák byli v katalogu patrně blíže sebe než Jordán-Slezák (75).

Jordán dle líčení spisovatelova byl skutečně hoch neslušný, neposlušný a nepořádný, jak řekne dle dokladů spisovatelových i každý neučitel. Nikdo není pak nakloněn uvěřiti tomuto Jordánovi, když si stýská na formalismus. Jej prý ubíjející, neboť řádná škola na celém světě bude chtít vždy, aby se žák podřizoval řádu školnímu, aby se učil také zákonům, letopočtům atd. Vždyť tentýž Jordán sám hlásá v Praze, že mládeži třeba více kázně. Vyličiv svého Jordána tak nešťastně, připravil jej už zředu o sympathii čtenářovu, a to je velká chyba. Jak zcela jinak si tu vede umělec, viděti na „Jedu“ Kiellandově, jenž tu patrně tanul Mrštíkovu na mysli. Tam ubohý hoch, snaže se ze všech sil vyhověti, klesá pod tímto formalismem a zmírá se svým „mensa rotunda“ na rtech. Toť docela jiný účín, jehož spisovatel náš ani zdaleka nedosáhl, přes to, že nanesl při vyličování gymnasijsního života v Brně černých barev až běda.

Tu dovolím se dotknouti stránky, která nespadá snad přesně k posouzení romanu Mrštíkovu po stránce umělecké. Spisovatel patrně zapomněl, že satira a paskvil není jedno a totéž. Skandalisování různých osob živých i mrtvých, svých vlastních bývalých učitelů,

při čemž ani nejobvyklejší uvádění jmen jiných, cizích není provedeno, od nikoho ani v díle uměleckém nebude nazváno slušným. Tak se boj ani za nějakou dobrou myšlenku vésti nikdy nesmí. Toto počínání Mrštíkovu právem již postaveno na pranýř ve „Věstníku spolku českých profesorů,“ s nímž v této příčině plně souhlasím.

Ale vraťme se zase jen k umělecké stránce díla. Spisovatel také nedosti ostře vystihl v něm ráz a život studenta českého. Rozběh k tomu učiněn při Jordánovi jedoucím do Prahy divadelním vlakem. Jinak, nechcete-li za specificky český pokládati hospodský život u „Fleků“ a některé zmínky menší o věcech českých, je na Jordánovi a v románě celém českého pramálo.

Tak pochybeno dílo co do ideje, neboť špatný vliv Prahy na studentstvo tímto Jordánem ani za pomoci Hégrovy nedokázán, i co do provedení uměleckého. — Že Mrstík je dobrý stylista, patrně i z našeho spisu, ale tím spíše by se měl již varovati rčení jako: „reelní se topilo v sentimentálním“ (47) a pod.

Proč tak podrobně tedy posuzovati dílo celkem nepodařené? Protože je právě psáno spisovatelem opravdu smělým, dosti nadaným a zastupuje celou řadu podobných zjevů, které se stávají pro literaturu dnešní charakteristickými, jak ukázáno pěkně v „Paběrcích“ a listě z Prahy 1. čísla letošního „Hlídky literární.“ Dodáváme: smutných zjevů.

Nikdo neupírá, že umění má právo bráti si látky odevšad, že věci nejvznešenější i nejnižší mohou býti předmětem jeho zpracování, ale vždy lépe pro národ, který opomíjí raději druhých nežli prvních, zvláště je-li národ ten malý jako náš. Dříve se říkalo o literatuře české, že je panenská; my jsme národ extremův, a proto, jak se zdá, hlavně generace spisovatelská nejmladší chce získati literatuře přívlastku jiného. Ten ovšem bude přisuzovati budoucnost, ale že pěkný nebude, mohlo by se zpředu říci, poběře-li se mladé spisovatelstvo drahou dosavadní. Ne zamračený pedant, ale každý čtenář a vlastenec se nad tím pozastavuje už dnes: tyto spisy, při nichž forma umělecká ještě málo je vypracovaná a které látkou svojí nás až urážejí, našemu národu pozhánáním nebudou.

Pravíme zde: národu. Neboť kniha Mrštíkovy není vydána snad pro nějaké literární labužníky v bibliotece drahé, nýbrž v „Matici lidu,“ určené pro vrstvy nejširší. Chtěla-li tímto spisem redakce volivši jej nadchnouti otce, aby hojně posílali syny své na vzdělání do Prahy, či snad poučovati o dostaveníčcích mladé dívky, nebo co jiného, těžko říci. Je to rozhodně zase jeden ze spisů, při jichž volbě redakce projevila nešťastnou ruku. Kéž jich není už dále! J. K.

Naše knihovna. Řada II. Seš. 1.—5. o 48 str. po 20 kr. Ignát Herrmann:
„Domácí štěstí.“ Dva stínové obrazy z manželského života. I. Šťastný muž. II. Šťastná žena. V Praze 1893. Nakl. Bursík a Kohout. Str. 204.

Původně napsal Ign. Herrmann pouze „Šťastného muže“ a nakreslil v něm jednu ze svých pražských figurek. Kresle nejspíše dle určitého modelu, a modelů takových neb aspoň podobných je

v jeho pražském okolí hojnost. Pan autor snadno mohl zvěobecniti tahy, kterými nakreslil hrdinu svého, povýšiti jeho postavu na typ. K tomu však bylo by třeba lépe znáti okolí, v němž působí „šťastný muž,“ okolnosti jeho života, jeho vychování a různé vlivy vnější. Na to však třeba více místa, než kolik Herrmann popřál kresbě své.

Vavřinec Horyna byl úředníkem ve velikém peněžném ústavě, měl bezpečné postavení i chtěl si založiti vlastní štěstí domácí. Dívka, kterou miloval, zdála se mu řádnou, čistotnou, úslušnou dívkou i maloval si domácí štěstí velice ideálně, růžově, představoval si život jako nějakou rozkošnou novelu, jejíž hrdinou bude on i jeho žena. Tím trpěl bylo jeho zklamání v rodinném štěstí: žena jeho, kterou mu tehdy vystavovala jako dobrou kuchařku, neuměla ani vařit, ani žehliti, ani vyšívati, je nedbalá, lenivá, nemá ani dobré vůle něčemu se přiučiti, čeho třeba v domácnosti. A tak domácí štěstí šťastného muže trvalo jen 6 neděl, a před ním rozvírala se neutěšená vyhlídka do budoucna. Všecko, co viděl dříve na Klárce před svatbou, bylo přetvářkou. Když ukázala pravou povahu, nebylo možno s ní Vavřincovi žiti. Nastaly sváry domácí, až posléze po třech letech odešel od ženy zpět ke své staré matce. Tak se mu zošklivilo domácí štěstí s dívkou, vychovanou dle módy.

Přítelkyně p. Herrmannova vybídla autora, aby nakreslil také takovou ženu, která trpí od muže, trpí mnohem více, než politování hodný Horyna, jest-li nešťastna v manželství, aby napsal historii zklamané ženy. Herrmann v širších rozměrech napsal takový protějšek k „Šťastnému muži,“ jemněji nakreslil šťastnou ženu. Tu máme již skoro typ ženy, jež zklamala se v mužovi svém. Autor kreslí na počátku skoro idylický obrázek šťastného manželství starých Havlasových, líčí vychování jediné dcery jejich Ludmily, vliv, jaký na ni mělo okolí. Byla to dívka vychovaná v tiché, bohaté domácnosti a pro tichou domácnost. Po Praze nebyla známa jako falešný groš. Čas trávil většinou s rodiči doma v Praze nebo v létě na venkově. Byla dosti sečtělá, ob čas chodila do divadla. A tu ku svému neštěstí jako by náhodou setkala se s p. Rokosem, který se vydával za obchodníka, dívku nezkušenou si naklonil a konečně obdržel ruku její s 30.000 zl. Záhy však Rokos ukázal pravou povahu, ženy zanedbával, věno její utrácel, obchodem vlastně se neobíral. Když Ludmila prohlédla jeho bidáctví, utekla k rodičům.

Jaká ironie rodinného štěstí! Obrázky oba dýší upřímnou pravdivostí, čtenář sotva se od nich odtrhne. Autor zůstal vážný, a svědčí mu to při látce, kterou si tu obral. Jemnější propracovanost ještě tu schází — a byly by to dva umělecké obrázky. A. Vrzal.

Libuše, Matice zábavy a vědění. Ročn. XXIII. č. 6. „Nové povídky“ od Boženy Vikové-Kunětické. V Praze 1893.

Mám určití dojem, jaký učinily na mne „Nové povídky“? Věřu, že jsem trochu na rozpácích, neboť musím se přiznati, že nevidím na nich nic, ale pranic dokonalého, a že dojem, jež zanechaly v duši

mé, je dojem něčeho nechutného a zcela banálního. Všední historky spracované obvyklým způsobem. A přece patří pí. spisovatelka mezi naše „dobré spisovatele,“ aspoň četl jsem to už několikrát.

Sbírka obsahuje povídek pět, vážených z ovzduší velkého města i venkova. Vysvětliti na základě jich vnitřní dispoziční a osvětliti chod onoho duševního ústrojí, jenž pracoval tu, aby vytvořil osoby živé, jest v tomto případě trochu choulostivé; mohl bych sice tak učiniti, ale myslím, že bych přece jen pí. spisovatele ukrivdil, kdybych chtěl pouze z přítomných povídek souditi o jejím nadání. Věděl jsem sice už dávno, že mívá pí. Viková-Kunětická vřelíjaké bizzarní nápady, neboť o ní platí též slova, jež pronášá sl. Dejvická v povídce první totiž, že „je dosti romantická, aby odpustila tam, kde jiní se křížují, a by byla nadšena, kde jiní zůstávají chladní,“ — ale tentokrát to dopadlo s tou romantikou trochu smutně. Je to sice hezké a zajímavé u hrdinky romanu, ale sotva sluší to spisovateli romanu. Všimněte si jen povídky „Chudí.“ Sujet výstřední a zpracování chce býti realistické. Ah, nečetl jsem už dávno něco tak přepjatě sentimentálního a zároveň chorobného. Chcete znáti obsah? Dva milenci, oba chudí učitelé hudby, beze všech ohledů na to, co řeknou tomu lidé, najmou si dva malé pokojíky, oddělené pouze skleněnými dveřmi — apropos, na dveře přišoupnou ještě skříň, aby snad... nu, a žijí „posvátný život dvou duší, které si před Bohem náležely.“ Veřejnost — darebácká veřejnost! — nechová se k nim pro poměr jejich zrovna laskavě, a tak nemají ubozí milenci pomálu ani co jísti. Aby ulevili si aspoň trochu, spokojí se pokojíkem jedním a žijí dále náramně idyllicky; on spí na pohovce, ona na posteli. Ovšem že jsou při tom cudní a čistí jako lilie. Baví se rozhovory o své velké lásce, někdy také o dětech, které budou míti, až se vezmou, ovšem jest-li vyhraje on jistou při o dědictví. Je-li jí zima, zahřeje jí nožky ve svých rukou, a mají-li hlad, nu, nasytí se láskou. A konec? On nevyhraje; měla by tedy ona i budoucí jejich děti u něho hlad a tak tedy s Bohem! Rozejdou se šíleni láskou k sobě. Jaká to pochoutka pro blouznivé mozečky sentimentálních děvčátek! Je však také zdravá? Pochybuji; rozvinují se tu trochu divné názory o lásce, povinnosti, energii životní a vůbec o ctnosti. Chce snad tímhle způsobem otrásti pí. spisovatelka naši chablonovitou společností? Míni raziti tak cestu novým myšlenkám, jež týkají se sociálního postavení ženy? Nejspíše ano. A počíná si dosti směle. Škoda jen, že smělost ta nečiní hned povídky cenné. Pí. spisovatelka má zajisté opravdovou snahu podati práci dokonale, může se však zvátí takovou na př. povídka „Zbožňovaná žena,“ v níž uteče hrdinka za milencem a zmizí najednou nejen muži svému, ale i čtenáři, jako dechne-li se na sněhový vloček? I když necháme tu moralku stranou a hledíme na povídku se stanoviska ryze literárního, musíme vyznati, že je slabá. Vždyť už zajímavý jinak proces v duši Heleny, na jehož vysvětlení a provedení vše spočívá, je nastíněn slabě, odbyt jen tak povrchně, děje se jaksi za kulisami, a nám podáno pak jen faktum. Zdá

se sice někde, že vniká pí. spisovatelka hlouběji v analýsi vášně, že zakládá charaktery svých osob zcela podle zásad psychologických, ale to se jen zdá. Z velikého náběhu vypadne na konec zcela obyčejná chablonovitá figurka, mnohdy spíše karikatura než osoba životná.

A co říci o povídkách, jež váženy jsou ze života venkovského?

Děj je chudičký, velmi chudičký a provedení rozvleklé až strach, jak v „Nosariusovi“ tak v „Pantátovi Šimonovi.“ Upíratí však tu pí. spisovatelce pozorovacího talentu nemíním. Všimá si zajisté i těch nejmenších podrobností a umí dobře pozorování svých použití. Má také leckde pěkná, věc vystihující přirovnání, tak na př. líčíc nám gesta pantáty Šimona, vyjadřuje se velmi pěkně, říká „jak svinul se zrovna v klubko, podoben jsa ježku,“ nebo jak „rozbaloval se jako kočka, která se vyspala,“ nebo že „bílý lalůček pod kulatou bradou panímámy podobal se buchtice, jež překynula,“ ale to vše ještě nepostačuje. To není vždy ten pravý realismus. Ne v podrobnosti, ale v jádro a podstatu věcí umění vniknouti, svědčí o pravém smyslu pozorovacím. Nemá se omezovati pozorování pouze na povrch, ale má vnikati hlouběji. A potom není také účelem žádného díla uměleckého, a tudíž ani ne literárního, podávati skutečnost tak jak je, nýbrž spíše podávati ji umělecky přetvořenou. V tomto konečně ani bychom nemohli činiti výtku pí. spisovatelce, neboť podala nám skutečnost přetvořenou, škoda však že ne umělecky. To se jí nezdařilo; neboť tam, kde myslí, že vniká v podstatu života venkovského a v duši lidí venkovských, mýlí se velice. Nevyčítám, pouze konstatuji věc tu; snad opravdu tak vidí, ale pak vidí špatně. Zdá se mi, že utvořila si pí. spisovatelka jistou povšechnou ideu o venkovu a venkovanech, a podle ní že tvoří své figurky, jež konečně nejsou vpravdě nic jiného než chablonovité figurky. Nevidí-li v našich venkovanech nic jiného než na jedné straně hloupé hrubce a na druhé snílky, kteří mluví k obilí, k nebi, vodě, stromům a vůbec ke všemu, co jim přijde v cestu, kteří, jak praví, jako malé děti hněvají se na kupu posečené trávy, nemohou-li ji zvednouti, pak ovšem nedivím se, že hledí na ně přese všechnu lásku se stanoviska jaksi povznešeného a s jistou dávkou ironie.

S povznešeného stanoviska a s onou dávkou ironie hledí a mluví pí. spisovatelka též v povídce první: „Pan Gregor.“ Co je to prosím? Inu, co chcete, nejspíše ještě humoreska. Pan Gregor, ředitel skelných hutí, člověk dosti intelligentní, rád by se oženil se sl. Dejvickou. Zná ji a ona jej skoro jen z dopisův a podle fotografie. Píší si však statně dále; ale když už poměr jejich stává se trochu intimnější, vzpomene si najednou nešťastný p. Gregor, že nemá jednoho ucha. Jaký to malheur! Ukousl mu je kdysi kdesi zcela obyčejný tažný kůň. Co teď? Ohromná překážka! Je z toho celý pryč a konečně rozhodne se, že se svěří s tím své budoucí tchyni. I píše jí, a to nejen o onom uchu, ale i jiné nesmysly, jako že „má rád ženy s podlouhlou tváří a s velkým okem, že je velmi rozčilen atd. Však všechno skončí dobře. Papa p. Gregora má šťastný nápad!

Aby se sňatek nepokazil, řekne zkrátka, že se stalo synovi jeho něštěti to v souboji a basta! Sl. Dejvická a p. Gregor syn jsou svoji. Není-liž to duchaplné?

Jak viděti, vzata je látka povídek z různého ovzduší, které svědčí pí. spisovatelce nejlépe? Jsme skutečně na rozpacích. Ještě tak ženy a některé jejich vášně dovede vyličití poutavě; jen že má zase pro ženu jeden nebo dva typy, jež se opakují ne snad v těchto povídkách, ale vůbec. A pak vše tone v přívalu slov, vše je tak bezbarvé, necharakteristické, prázdné. Jeť pí. spisovatelka také jedna z oněch spisovatelů, které jmenují Francouzové „les snobes“; vzorem prázdného, bezvýrazného snoba jest pak Ohnet. Ovšem ten píše aspoň s jistou pružností a elegantní vervou, čehož přemnozí jiní snobové nedokáží. A co chce pí. spisovatelka? Jak jeví se nám?

Myslím, že i jí „zdá se úzkým ten hliněný prostor, v němž se pohybuje nynější žena,“ a že jako Helena ve „Zbožňované ženě“ chce také „vůli, svobodu, mnoho slunce, mnoho vláhy.“ Přeji toho ženám všem, ale „sunt certi denique fines.“ Přemnohé spisovatelky, ani ne tak u nás jako v cizině, domnívají se, že pomohou emancipaci ženy, když pustí se do řešení problémů a do líčení věcí takových, jež výhradně ponechávají se mužům à la Zola, Daudet etc.; alespoň počínají mnohdy směleji než kovaný naturalista. V Anglicku na př. stěhuje si kritika, že je tam teď skoro každá spisovatelka ultra-realistkou. Cui bonum? ptám se. Žena sama sebou jest omezena na užší kruh než muž, a jsou věci, jež nehodí se ženě nikdy, dokud žena ženou bude, nechat mluví kdo chce co chce. A chce-li přece něco takového líčiti — podá karikaturu.

Ale učinme již závěrek o povídkách pí. Vikové-Kunětické. Pravda, jsou vypravovány zručně; ale jsouce příliš všední, příliš rozbředlé a na nesprávném názoru založené, nemohou činiti nárok na titul „povídek dobrých.“ Že mají čtenáře, snad tisíce čtenářů, ve věci ničeho nemění. Massy ty, jež bez úsudku a rozmyslu hltají vše, co se jim podá, nejsou nijak kompetentní v otázkách literárních. Hojnost čtenářů není hned důkazem velikosti autora, nýbrž může býti též důkazem nevědomosti a mělkého vkusu. Co hltají massy, nemívá pravidelně pro literární historii ceny žádné.

Fr. Holéček.

R. 1894. č. 1. *Fr. Herites*: „Dvě povídky.“ Str. 200.

Je to bolestná otázka, již se v první povídce „Příslušníci“ dotýká autor: co s dětmi, které zbudou po rodičích, zemřelých v cizině — a přivedených postrkem do obce, kde jich nikdo nezná a proto obyčejně ani soucitu pro ně nemá. Autor otázky té ovšem nechce luštití; patrnou snahou jeho jest vzbuditi trochu milosrdenství pro ty ubohé tvory, potloukající se od prahu k prahu, nevidící nikde dobrého příkladu, a hrubým nakládáním zvolna se zatvrzující a nutně pak i hynoucí. Nepřekvapí tudíž, že trochu příliš světlých barev nanesl při líčení dětí po Vojtěchu Proškovi a poněkud nemilosrdně popsal jich přijetí i v městě i ve vesnici, jež spolu o příslušnost vedly spor.

Autor zná zajisté sám až příliš dobře poměry venkovské, než abychom mu tak docela mohli odpustit ten sžíravý sarkasmus, s jakým líčí rozepři o příslušenství zmíněných dětí. Ten odpor proti přijetí podobného břemena bývá zhusta plně oprávněný, a zdá se nám proto býti přímo nespravedlivým vysvětlovati jej pouze a jedině surovou bezcitností ať měšťáků či vesničanů. Osudy zbylých sirotků jsou dosti pestré. Nejmladší brzy sice zemře, Karlíkův však a Aniččin životopis je za to tím rozmanitější. Šlo-li autoru o vylíčení, jak působí na duši dítěte i nejlepšího truchlivé poměry, v nichž mu bylo vyrůsti, zdařilo se mu to plně a cele u Aničky, kteráž při vrozené koketerii dospěla až k prostituci. Tragický osud Karlův za to se nám jevil trochu uměle přivoděným. Byl již na pravé cestě — div ten způsobila láska k dceři starého kováře — a hyne jen proto, že chtěl zachrániti svedenou svoji sestru. A pád jeho zaviněn shodou tak zvláštních, ba řekneme přímo, za vlasy přitažených okolností, že se nemůžeme ubrániti pocitu, že šlo tu autoru pouze o silný efekt. Pocit ten sesílen ještě silně romantickou scenou, jak piják a sešlá nevěstka se náhodou setkávají na silnici — poznají se (Karlík a Anička) — děvče před očima bratrovýmá zmrzne — a Karel „modlil se... Tvář jeho byla obrácena a pozdvížena k nebi. Paprsky sluneční ji nádherně zlatily a lámaly se v slzách, jež kanuly z očí a v řasách se leskly. Pak... uvázal řemen na větvi, poznamenal se křížem — a za několik okamžiků bylo po všem...“

Výše klademe povídku druhou: „Soudce Nesvadbá“, v níž jsme se zase shledali s Heritesem z dřívější doby. Obsah je vlastně velmi stručný: Soudce dopaden při nepořádcích v kase, a „ze služebných ohledů“ přeložen do městečka v horách. Tím zajímavější však je kresba povahy soudcovy, připoutaného k sobecké, nevzdělané ženě, a celé řady drobných figurek, zachycených letmo jen, ale určitými, charakteristickými tahy. Ani závěrečná, silně divadelní scéna: vlastenecké horování nemocného syna Nesvadbova při svatební hostině němčourského továrníka Kalsra se Zděnkou přes patrnou tendenci svou neruší ve čtenáři čistě uměleckého dojmu. Již pro tuto povídku můžeme první číslo „Libuše“ čtenářům vřele doporučiti.

M. Zavoral.

Al. Jiráskova Sebrané spisy. Díl XVII. „Na dvoře vévodském.“ — „Ráj světa.“ Dva historické obrazy. V Praze 1893 Nakl. J. Otto. Seš. po 32 str. po 15 kr.

Děj prvního historického obrazu odehrává se na dvoře vévody kuronského a zaháňského, Petra Birona, na zámku náchodském v letech 1799—1800. Vévoda Petr Biron vzdav se 1795 smlouvou v Petrohradě panství nad Kuronskem za 500.000 dukatův a roční plat 50.000 dukatů, žil poslední dny života svého v Berlíně, Praze a na zámku náchodském. Třetí manželka jeho, Anna Charlotta Dorota, z níž měl tři dcery (čtvrtou dceru Anninu Dorotu vévoda neuznal za svou), byla mnohem mladší vévody, a ač už byla čtyřicátnice a měla dcery dospělé, přece posud myslila jen na zálety, zvláště s hezkými italskými zpěváky. Vévoda od té doby, co mu choť povila

čtvrtou dceru, byl k ní velmi nedůvěřivý, ač nicméně miloval ji láskou ohnivou. Jsa přítelem všeho krásného, hudby a zpěvu, měl na zámku svém vlastní operu, při níž byl také sličný mladík, jenž vydával se za Italiana Arnoldiho. Týž cvičil ve zpěvu dcery vévodovy a předčítal choti jeho, která záhy se do něho zamilovala spolu s dcerou svoji Johannou. Vévodkyně nutila manžela, aby Arnoldiho udělal svým sekretářem, ale manžel byl už slíbil místo to Hlasivcovi, upřímnému vlastenci a příznivci lidu selského, jemuž přál i vévoda sám. Arnoldi však obdržel na přimluvu vévodkyninu titul „dvorního rady.“ Hlasivec vypracoval návrh patentu, jímž měla býti zrušena robota lidu; ale nepřátelé jeho, vrchní Vrána, jenž, jak se ku konci ukáže, jest otcem Hlasivce, jehož matku svedl a bídne opustil, Italian Arnoldi a vévodkyně způsobí, že návrh, jemuž sám vévoda přál, padl. Tu však Hlasivcem, „slepým mládencem“ Kochanem a jedním ze starých věrných sluhů vévodových byly starému vévodovi otevřeny oči, že Arnoldi mívá dostaveníčka s dcerou jeho Johannou. Při jednom z těchto dostaveníček chtějí Arnoldiho chytiti, ale zastali ho ne s dcerou vévodovou, nýbrž s vévodkyní samou; mělyť obě s Arnoldim dostavení na témž místě téže noci. Arnoldi srazil svého hlavního nepřitele Hlasivce dýkou, prohl s dcerou vévodovou, která však byla chycena a k otci přivedena; brzy zapomněla na první lásku svoji. Ukáže se, že Arnoldi je podvodníkem, šibalem a dobrodruhem Arnoldem, synem pražského kavárníka a Vlašky. — Hlasivec se vyléčil a pojal za choť Elišku, kterou strýc Vrána, starý záletník, protože nechtěla se státi chotí jeho, vypudil. Návrh patentu, který Hlasivec zhotovil, byl vévodou podepsán, a tím sedlákům velmi uvolněno.

Děj „Ráje světa“ odehrává se v době vídeňského kongresu 1814—1815., a roman tento jest jaksi pokračování obrazu „Na dvoře vévodském.“ Johanna, jež na zámku náchodském jako šestnáctileté děvče zamilovala se vášnivě do operního zpěváka Arnoldiho, který ji pak bídne zradil, když pominulo hoře nešťastné lásky její, vdala se za vévodu z Acerenza, kterého nemilovala, i hledala záhy jinde zábavu. Mladé sličné vévodkyni kořili se četní ctitelé, zbožňovatelé: ten zvitěl nad srdcem jejím něžností, ten prudkostí, a když to přestalo poutat, zalíbil se jí vážný, chladný rytíř Borell. S tímto vévodkyně z Acerenza bez muže dostaví se v dobu kongresu do Vídně. P. Jirásek velmi případně nakreslil nám dobu tu v úvodních slovech svého historického obrazu.

„Vídeň hemžila se vladaři a knížaty, nejrozmanitějším komonstvem, přechetně sjevši se šlechtou domácí a cizí; sešlo se tu hojně mužů znamenitých v literatuře, válečnictví a politice, všude plničko reků salonních, dobrodruhů, prostopášníků, kejklířů, zpěvákův a tanečníků. Vznešený svět přivedl sem květ svých žen jako na odív; zavodilyť damy z vysokých kruhů s tanečnicemi, jež za toho kongresového bábelu báječné sumy získaly... Dvorské plesy a zábavy, všeliké mumraje, honby, vojenská cvičení, karoussel, ohňostroje, divadlo, ballet, koncert a j., to vše krátilo vznešeným hostům čas,

oslazovalo strasti a práci korunovaných diplomatů. Věru, skvělé to pohostinství, jež pohltilo pětaticet milionů zlatých...”

Tak tedy za tohoto času, kdy ve Vídni byl ustavičně svátek, kdy „kongres jen tančil a z místa se nehýbal,” ve vznešeném světě zvláštní pozornosti těšila se vévodkyně z Acerenza. Rytíř Borell počal ji nuditi, a tu náhodou shlédla sličného, svážliho mladíka, nadaného malíře Cheniera, rodem Francouze, i umínila si, že buď jak buď musí býti její. Chenier měl pěkné nadání a šel za vznešeným cílem umění. Nejprve mu bránila, překážela nouze, nedostatek, který hrozil, že udusí jeho nadání. Najednou však nadání jeho hrozilo druhé nebezpečností, přílišná přízeň, hrozil mu vznešený svět svými vnadami a rozkoší. Tiché, šlechetné Zosie Feliňské, která ho upřímně miluje, nechce si vzíti za ženu, omlouvaje se, že žena by mu byla překážkou v jeho uměleckém povolání. Ale obětovav umění svému šlechetnou dívku, utrácí své nadání umělecké, zpronevěruje se uměleckým zásadám, špiní umělecký charakter svůj, obětuje i čest svou své vášni k vévodkyni z Acerenza. Vytrhl ji z rukou dobrodruha i podvodníka Arnoldiho, který na kongresu pode jménem Torelli byl spolu s Beckem prohnáným agentem nemravnosti a nepoctivosti a na Johanně, dřívější lásce své, chtěl vymáhat peníze. Jako Arnoldi kdysi zahrával si s Johannou, tak ona nyní zahrává si s Chenierem, kterého však pomstychtivý Borell pomocí Becka i Torelliho připravil o přízeň její. Lehkomyslný Chenier rozloučiv se s Vídni i s Zosií, jež brzy se stane chotí přítele jeho, poctivého, rozvážného hudebníka Kaliny, odejde k vojsku Napoleona, jenž byl se vrátil z Elby, a statečně bojuje padl.

„Ráj světa“ vyniká nad první obraz případným historickým koloritem, bohatostí romantického děje, který v prvním obrazu je poměrně chudý, pěknou charakteristikou jednajících osob, promyšleností plánu i provedením. Vůbec historický obraz tento počítáme k lepším pracím Jiráskovým. Ostatně také obraz „Na dvoře vévodském“ má své nepopíratelné přednosti. A tak ze spisů, dosud uveřejněných Jiráskem, za nejzdařilejší máme ony, v nichž autor líčí ne válečné události, které u Jiráska vyznačují se šablonovitostí, nýbrž život v době míru, zvláště život 18. a první polovice 19. století.

A. Vrsal.

Al. Jirásek: Staré pověsti české. Sešit 1.—3. po 20 kr. V Praze 1894.

Nakl. J. R. Vilímek.

Spis nedokonaný ještě, ale dokonalý ve všem všudy, kniha posud nedovršená, ale vrchovatá z ní radost a potěšení. Zhloubáme-li se do starých kronik českých, které zachovaly nám zkazky o dětském věku národa našeho, do Kosmy, Dalimila, Hájka a jiných, vycitíme sice ze slov jejich prostý názor světový, horoucí cit i leckde mysl básnický vzrušenou, ale poznáme také, že kroniky původem nám bližší oplývají zejména při starých bájích našich nevkusnými přídávky, kdežto starší vyznačují se mnohdy nemilou skoupostí slov i obsahu. Jest na př. ku podivu, jak málo si nejstarší náš kronikář Kosmas přes klasické

vzdělání a známost bájí klasických vážil „báchorkovitěho vypravování starcův,“ ačkoliv se ovšem rozlišováním bájí a pravé historie dějepiscům nynějším nesmírně zavděčil. Jemu v opak Václav Hájek z Libočan, jakkoli v předmluvě kroniky své slibuje, že z ní všechny „věci nepravé a básnivě vymítá jako řepiky a kopřivy ze zahrady,“ rozšířiv velice první část díla svého o báječných příbězích v Čechách, mnoho pojal do své kroniky české nechutných podrobností. Nicméně Hájek zachoval nám, jak lze dokázati, nejednu dobrou starou pověst, a nebylo by správně pohrdati jím v té příčině.

Jen třeba podání jeho očistiti všech nevhodných příměsků, což arci může podniknouti leda ten, kdo se opatřil důkladnými vědomostmi o tom, jak staří Slované a zvláště předkové naši byli a žili, kdo poznal dobře hmotnou vzdělanost a kdo pronikl dokonale všechen duševní obzor jejich. Aby však z očištěných prvků těch vznikly „Staré pověsti české,“ k tomu bylo třeba básnického nadšení, umělecké vytrřibenosti, slovesného umění a vlasteneckého žáru Jiráskova, jimiž se teprve zkazky tyto vyhlatily ve vzácné drahokamy, jaké možná naléztí jen v nejmistrnějších dílech předního spisovatele tohoto.

Již úvod, kterým se ličí prvotní tvářnost naší vlasti, oč jest živější, plastičtější, jímavější proti slovům, kterými počínají dějepisci český i nejstarší i nejnovější dějepisci naši! A za pověstí o příchodu Čechové do našich končin jak krásný to, názorný, dokonalý obraz života našich předků, všedních prací jejich, obydlí, dědin, hradů, mravův a náboženství! Tak i potom do vypravování o Krokovi a jeho dcerách, o Bivoji, o Libuši, Přemyslovi, Libušiných proroctvích, dívčí válce, Křesomyslu a Horymírovi a lucké válce mistrně jest vetkána hojnost kulturněhistorických údajů, že všechny děje nabývají říkajíc malebné výraznosti. Nejvíce pokochá se tímto dílem Jiráskovým, kdo volně se nechá unášeti proudem skvostného slohu jeho, nejlépe pak ocení je, kdo probere staré kronikáře naše. aby poznal zřídla Jiráskových pověstí, a kdo se poohlédne v odborné literatuře novější, aby pochopil, odkud zevšad spisovateli bylo shledávati kulturněhistorické přízrsky svého líčení. A bude mu tak, jak se už kdysi o belletristických pracích Jiráskových, čerpaných z dějin našich, pronesl kulturní historik Z. Winter: podíví se s úžasem, jak hlubokými kořeny tkví v půdě vážné vědy libovonné květy básnické „lehké“ tvorby Jiráskovy!

Nemluvíme tu ani o drobné čeledi dětské, jejíž rozumky bývají nelítošnou lučavkou veškeré učenosti naší, tak že se s ní volky nevolky dáváme na útěk před otázkami malých inkvizitorů. Těm za nás k svrchované spokojenosti jejich odpoví Jirásek na všechny dotazy stran šatů, zbraní, okras, domácnosti, zaměstnání atd. praotců našich.¹⁾

¹⁾ Jenom by p. nakladatel neměl malých čtenářů vybízeti inseraty na obálkách „Starých pověstí“: „Oznámení toto ukažte svým milým rodičům a starším sestřičkám,“ nebo: „Na tuto stránku upozorněte svoje milé rodiče a své dospělé přátele“ a doporučovati za tímto vyzváním „Pařížské mody“ nebo „Nového hraběte Monte Kristo,“ jak učinil při třech dosavadních sešitech. Nezřízenou reklamou takovou zamezuje totiž „Starým pověstem“ volný přístup do školy, neboť ví zajisté, že ministerstvo

Nade všecko však jest důležité, že tento spis Jiráskův je přede všemi jinými způsobil, aby v mladém pokolení našem vzbudil a živil trvalou zálibu v dějinách vlasteneckých a vznítíl v srdcích jeho pravou lásku k vlasti, čehož obého není bohužel u nás, kolik by mělo býti, aby se všecken národ a každý v něm slavnou minulostí rozohňoval k slavnějším ještě skutkům v přítomnosti.

Dr. J. Mka.

Bibliotheka mládeže studující. Serie II. č. 11. „Deset let před Trojou.“ Skupina staroklasických obrazů. Vypravuje *Fr. Grešl*. S 5 ilustracemi. V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober. Cena 80 h.

Před nějakým časem vydal Grešl „Staroklasické pohádky,“ spisek, jenž se potkal s všeobecnou a zaslouženou chválou. Grešlovi se tu výtečně podařilo uhoditi na prstonárodní ton. Tou četbou se každý, mladý starý, pokochá. Ano, tak se mají ty antické věci vypravovati, chceme-li, aby je naše mládež s chutí čítala. Slyšíce, že tento výborný vypravovatel zpracoval nyní pro studující mládež Homera, velice jsme se zaradovali. Vydati Homera prosou a učiniti jej tak mládeži i širšímu obcenstvu přístupnější a navnaditi tak čtenáře, aby si konečně jednou přečetl Homera celého — jak málo lidí četlo Homera celého! — to jest vedle našeho mínění myšlenka velmi šťastná. A jméno Grešlovo bylo nám a priori zárukou, že myšlenka ta bude také jistě dobře provedena.

Ale v tom jsme se — zmýlili. Tím, co my jsme měli na mysli — čítanka z Homera, t. j. prosaický překlad z Homera s vynecháním některých unayujících a méně záživných statí — tato knížka Grešlova není. Grešl měl patrně na mysli něco jiného než my.

Nám ovšem nepřisluší tuto mluviti o tom, co bychom si sami přáli, nýbrž posouditi to, co se nám podává. A tu vyslovuji své mínění v ten smysl, že pokládám tuto knížku Grešlovu za pochybenou, a to z těchto příčin. Způsob vypravování, který se dobře hodil pro pohádky, nehodí se pro takovou látku, jakou jsou věci homerské. Dělati z Homera pohádky, jest po mém soudě úplně nevhodno. Jiná, a to velmi závažná vada této knížky jest, že Grešl chtěje býti populární stává se místy trivální, a že z heroických postav Homerových dělá harlekýny. Situace, slova, obrazy Grešlovy působí v duši čtenářově docela jiné city a nálady než příslušná místa Homerova. U Homera vznešenost — u Grešla se musí člověk smát, u Homera srdce jímající poesie, u Grešla hrubá prosa. Kdo zná Homera a čte Grešla, toho tento kontrast citův a nálad, jež budí příslušná místa u Homera a u Grešla, uráží, a na toho knížka Grešlova působí místy jako parodie. V tom se s námi shoduje každý, s kým jsme o věci mluvili. Tato práce se Grešlovi nepodařila. Ovšem že tato knížka také najde své čtenáře a bude

vyučování neptipouští ani v učebnicích ani v jakýchkoli knihách jiných do škol knihkupeckých ozuámení vůbec, zvláště pak takových, kterými se mládež vyzývá, aby seznámila rodiče s tím, co se pro ni nehodí. Tento „dřvtipný“ vynález páne nakladatelův mohl by se mu tedy nevyplatiti.

se líbiti, to připouštím a vím to také ze zkušenosti; ale líbiti se bude jen těm, kteří vůbec o Homeru ničeho nevědí. Kdo Homera jen poněkud zná, ten řekne, že se touto knížkou Grešlovi podařilo Homera — pokazit.

Dr. J. Korec.

Dle přírody. Napsal *Fr. Procházka*. „Modré knihovny“ č. 15. V Praze 1894. Nakl. Dr. V. Řezníček.

Velkou chválu vzdáváme této knize. Byli jsme jí mile překvapeni. Něco podobného jsme v naší literatuře ještě nečetli — to jest v naší literatuře opravdové novum, cosi originálního. Jsou to obrázky ze života přírody, ale tak, jak tuto Procházka, u nás na přírodu tuším ještě nikdo nehleděl. Nesnadno tuto literární práci charakterisovati jedním ustáleným technickým terminem. Jsou tu překrásná líčení krás přírodních. Ale nejsou to ty nudné, nejasné popisy, které v čtenáři nebudí žádných určitých představ, a které proto obyčejně čtenář přeskočí — ne! Procházka dovede vše, co líčí, pověděti tak názorně a plasticky, že se vám zdá, jako byste to, o čem čtete, měli stále živě před sebou; že se mimoděk při čtení zastavujete, do těch obrazů se vmýšlíte, chvíli si je se zálibou na mysli udržujete a jimi se kocháte. A jen ten, kdo tak tuto knížku čte, má z ní požitek. Tyto Procházkovy věci třeba jen čísti pomálu. Pro ty, kteří nechtějí pozdržet se při jednotlivostech, kteří chtějí jen děj a opět děj, a to hodně zapletený a napínavý, a kteří spěchají úprkem ku předu, aby jen již se dověděli, „jak to dopadne,“ pro takové čtenáře tato Procházkova knížka není.

Jak jsem už pravil, nesnadno tyto obrázky ze života přírody jedním ustáleným terminem technickým charakterisovati. Řekl bych, že jsou to poetické krajinomalby, ale tím ráz těchto Procházkových prací — vyrozumívá-li se krajinou pouze terrain — jen z části jest vystižen. Nelíčit Procházka pouze krásu přírody, Procházka přemělným způsobem kreslí i veškerý život, jenž se na určitém, třeba i sebe menším kousku přírody odehrává, a ten život zobrazuje s fotografickou téměř věrností až do nejmenších podrobností.

Z přírodních krás, z přírodních nálad, z přírodních drobnomalby, drobnomalby krajinné a drobnomalby života v určitém kousku přírody se jevíciho, umí Procházka dělati překrásné, harmonicky zakrouhlené a v duši čtenářově hluboký dojem zanechávající obrázky.

Hlavními jednajícími (ať tak dím) osobami jsou tu zvířata — Procházka má výborný pozorovací smysl pro život zvířat — ale k ději přispívá též, abych se tak vyjádřil, celá příroda, a vše uvedeno ve vztah s člověkem, prozářeno poesii a proniknuto vyšší ideou. Obrázky ty zanechávají dojem hluboký. Spisovatel mluví o zajících a vlaštovkách a medvědech, ale dovede vám do toho vložit tolik citu a myšlenky a vyšších ideí, že lidské srdce se při těch zvířecích historičkách chvěje mocným pohnutím. Za doklad uvádím jen výslední dojem obrázku posledního „Na poslední stanici.“ — Procházka líčí věrně dle přírody, vše vypracuje do nejmenších podrobností —

a v této drobnomalbě spočívá hlavní přednost celé knihy — Procházkovo líčení je tedy, když užijeme modního nyní esthétického terminu, realistické; ale je to realismus pravý: pravda proniknutá poesíí a vyšší mravní ideou.

Co se týče jazyka, má spisovatel svůj zvláštní sloh, jenž se ovšem od jazykové přesnosti, jak jí první náš moravský češtinář a strážce jazykové čistoty požaduje, leckdy odchyluje.

Poznámka na str. 71—72., ačkoli míněna pouze humoristicky, mohla by, aby snad někde nevzbudila názor nepravý, raději býti vypuštěna.

Dr. J. Korec,

Levné svazky novel. Sv. 4. *Giovanni Verga*: „Sedlák kavalír a jiné novelly.“ Z vlastiny přeložila *Marie Kalášová*. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček.

Giov. Verga jest vážený spisovatel nynější literatury italské. Mnohé jeho novelly jsou též vsutku díla umělecká, prozrazující bystrého pozorovatele, který dovede však též určitými, barvitými rysy pozorování své podati. S hrdiny svými neseznamuje nás obyčejně dlouhými svými výklady, nýbrž nechává je jednati samy. Proto mnohé jeho práce čtou se jako nějaké umělecké životopisy. K těm počítati jest poslední ze tří novel v tomto sešitě uveřejněnou pod názvem „Pastucha Jeli.“ Novella ta vyniká zvláště též pěkným líčením života pastýřů sicilských. — Podobná jest novella druhá „Zrzoun Malpelo,“ ale je méně průhledná, těžká, někde až nesrozumitelná. — Nejslabší je „Sedlák kavalír.“ Místo tohoto obrázku mohla překladatelka vybrati něco lepšího. Takového zboží, jako je „Sedlák kavalír“ — nápisu ostatně nepochopí nikdo — máme u nás nadbytkem ku škodě literatury.

Vůbec opakujeme zase slova, která jsme už v těchto listech jednou vyřkli, že ne vše, co vyšlo v cizí literatuře, zasluhuje už proto býti převedeno k nám. Ba ani ne vše, co je podepsáno i zvucným jménem, nýbrž jen to nejlepší, co by literaturu naši povznésti mohlo a co je k poznání toho neb onoho spisovatele význačným nebo nutným. Kéž by dbal toho pořadatel „Levných novel,“ v nichž, jak pozorovati, vycházejí jen samé překlady, aby se nestala sbírka tato fabrikou, která otravuje vzduch celého okolí! Napadají nám slova K. Štúra: „To rozklepávání, to anatomisování subjektu s jeho kraterem tělesných chtíčův a náruživostí ponechejme židům a třeba kterým jiným hynoucím a zhytnouti chtějícím národům. My jsme národ života a budoucnosti.“

Nemáme sice původního textu po ruce, ale pozorujeme, že překlad je někde příliš doslovný na úkor naší mateřštiny. Překladatelka ponechala všude bez rozdílu italské zájmeno „questo, quello,“ kde je to v češtině nejen zbytečné, nýbrž i nesprávné, jako: ta myš — byla určitá? — ten bůvol, ten osel, mezek, ty oči atd. skoro na každé straně. Též z tyhle strany. Pro nás je něco nového „byl bohat jako vepř“ (str. 15.), domýšlíme se, že v původním textu je „grasso,“ což

znamená však též „tlustý, tučný.“ Nedovedeme si též českým rozumem představit: „Vozka mrštil mu ramena kol krku.“ Italian má však k tomu svoje „gettarsi braccia al collo“ — naše „obejmouti.“ *J. Bloktá.*

Sv. 5. *D. V. Grigorovič:* „Vyučená v pohostinství.“ Humoreska. Cena 10 kr.

D. V. Grigorovič jest jedním z posledních spisovatelů ruských, kteří vystoupili na jeviště literární v letech čtyřicátých. Z belletristických plodů jeho největší oblibě se těšily povídky z venkovského života. Proto k poznání charakteru tvorby jeho třeba čísti jeho venkovské povídky, a nikoliv humoresky; humor nebyl vlastní jeho talentu. Nicméně „Vyučená v pohostinství“ čte se velmi pěkně. Vypravování je dosti zajímavé, děj postupuje rychle. To bylo asi příčinou, že dramatický spisovatel *A. N. Kanajev* sujet *Grigorovičovy* povídky zpracoval ve stejnojmenné veselohře: „Škola Gosteprijimstva.“

Hlavní postava *Avenira Vasiljeviče Lutovicina* je dosti typická. Dobrodušný statkář tento vynikal neobyčejnou pohostinností. Záliba v hostech pocházela z vrozené dobrosrdečnosti a náklonnosti k pohostinství i z chlubitosti. Ale pohostinstvím zadlužil se až po krk. Nicméně odjížděje do své rodné vesnice z *Petrohradu* nazval si hojnost přátel, aby ho navštívili, namluvil jim o pavilonech, o pohodlí na statku svém, o požitcích. Ale když dojel do vsi, viděl, že dojmy dětství ho klamaly, že stavení je nepohodlné, že tu ničeho není. A na neštěstí hosté se sjíždějí, a *Avenir Vasiljevič* si zoufá, nemaje pro ně ani pokojův, ani jídla, ani kalíšku vodky. V zoufalství v noci opustí dům svůj i s hosty; vymlouvaje se, že jede k nemocné tetce. Přátelé pozvaní opuštěni hostitelem rozjeli se. *Avenir Vasiljevič* se zapřisáhl, že už ani jediného hosta nikdy nepozve; zůstal na vsi, zaplatil dluhy z dědictví po tetičce, opravil si statek a žil klidně se ženou, která byla dříve tak oddána životu velkoměstskému.

Zajímavá zpráva nakladatelova na počátku svazečku, že hledá překladatele humoresky této, aby se přihlásil o honorář. Překlad ostatně není dosti plynňý. *A. Vrzal.*

Utíkej, Káčo! čili: Jak by někteří ze souvěkých veršovečů českých zpracovali thema národní písně *Utíkej, Káčo* atd. Dovolil si hádati *Karel Mašek*, zv. *Fa Presto*. V Praze 1894. Nakl. J. R. Vilímek. Str. 96. Cena 60 kr.

Ukázky z rozmarných skladeb těchto nadělalý už ve „Švandu *Dudákovi*“ mnoho povyku. Sbirka jejich bude zajisté ochotně uvítána, a právem. Ani toho nepočítám knížce za hlavní zásluhu, že se nad ní člověk za těch trudných dob aspoň zase jedenkrát upřímně zasměje, ač právě to jí bude nejjistějším průvodcem. Má však i nemalou literární cenu do sebe, myslím v tom drobném braku literárním.

Hodně přes třicet básníků zpívá tu o *Káči* po svém. Sloh, pojetí, vůbec celý způsob jednotlivých básníkův je tu vystižen tak znamenitě, že veršíky ty jsou jako trestí z charakteristiky našich novějších osobností básnických. Je zde větší část naší moderní básnické

fraseologie, je tu také snůška, asi dost úplná, těch rozmanitých cetek, jimiž poaté mladší svoje problémy ověšují. Ironie se zdá provívati celou sbírku; nejsilnější jest ovšem tam, kde za vážnou a vysokou koncepcí básníka, ze široka se rozhánějícího, pošklebuje se nicotný námět: Utikej, Káčo — honí tě kocour divokej! Fa Presto nechťel asi persiflovati, ale stalo se mu, jak se říká: difficile est satiram non scribere. A tak leckteré veršíky jsou nejen napodobeninou, nýbrž demonstrační kritikou, jak se někdy mnoho vážných a vysokoběžných veršů píše o — ničem.

Tentokrát také Vavřinec Lebeda se svým kuchyňským pravopisem a svou „dífkou lůznou“ se dostal mezi básníky. Jen ne častěji!

P. Vychodil.

Knihovna lidu a mládeže.

Anděl Strážný. R. XII. 1892—1893. Vydává P. B. Plaček, řídí *P. Vilém Ambrož*. V Brně. Nákl. pap. tiskárny bened. rajhr.

Pěkný tento časopisek pro křesťanskou mládež zdokonaluje se stále, a to jen ku svému prospěchu, o čemž svědčí nemalá jeho oblíbenost a rozšířenost mezi naší mládeží. Ročníkem XII. počínaje vychází v pěknější úpravě, již zvyšuje ještě pěkný titulní obrázek na obálce každého sešitu. Řada jeho spolupracovníků stále se množí a zahrnuje v sobě mnohé oblíbené spisovatele pro mládež.

Básničky v ročníku XII., jichž jest celkem 33, jsou většinou pěkné; nejvíce se nám líbily Ambrožovy: „Sněhulák“, „Vítej, noci svatá“, „Předtucha jara“ a „Útěcha“, pak L. Grossmannové-Brodské: „Měsíček“, „Dárek s nebe“, „Národní barvy.“

Z povídek, jichž v ročníku tomto hojnost, nejvíce se nám zamlouvají: „Pro zemi posvátnou“ a „Klárčina knihovna“ (Zákoucký), „Šlechtné kníže“ a „Láska synovská“ (Cupal), „Povídka o Mařence“ (Brodská), „Babí léto“ a „Bůh dopouští, ale neopouští“ (Husová) a „Ve znamení kříže“ (Dejmek).

Z poučných prací zasluhují uznání: „Křištof Kolumbus“, „Don Bosko“ a „O hudebních nástrojích“ (vesměs od Drbohlava) a „Jarní zjevy“ (V. Kálal).

Obrázků jest 90 a jsou většinou pěkné. Vynecháno mohlo být i beze škody několik obrázků ku článku „O významu a důležitosti čísel.“

„Anděl Strážný“ zamlouvá se sám, netřeba jej tedy zvláště snad doporučovati. Každý pečlivý otec anebo matka chtějíc dítěti zaplatiti poutavou, dobrou a lacinou četbu, si jej předplatí. *V. K.*

Hlasy katolického spolku tiskového. Č. 3. „Za viny předků.“ Dějepisná povídka. Napsal *Alois Dostál*. V Praze 1893.

Za viny předků, kteří opustivše víru svatováclavskou raději se vystěhovali do ciziny, dokonal ranou Sasíků, jež emigranti a vlastní otec zavedli do Čech, poslední potomek zemanů Blíživských Václav či jako novic jezuitské kolleje pražské, která se ho ujala, Irenej, právě když dlel ve zříceninách otcovského hradu. V povídce té po-

dává nám osvědčený spisovatel obrázek ze smutné doby naší vlasti, kdy dvě strany dle mínění svých hledaly spásu vlasti své na cestách rozličných, totiž emigranti toužíce po ní, chtěli i pomocí cizinců návrat si vydobyti a z druhé strany katolické bojem proti rozkolu. Chválíme spisovateli objektivnost, s jakou z obou stran předvádí nám postavy šlechtetné i v pobloudilosti. Též však na obou stranách objevovali se mužové, kteří jiným úmyslem než láskou vlasti a náboženským přesvědčením vedeni jsouce všelicos podnikali jako Kabeš. Knihu doporučujeme vřele pro knihovny lidové.

Č. 4. „Za vpádů Bedřichových.“ Črty a obrázky historické. Napsal Fr. J. Košťál. Str. 84.

V šesti obrázcích vypravuje spisovatel o útrapách českého lidu v severovýchodních Čechách a svereposti Prušáků za Bedřicha Velk. na základě pramenů historických. Vypravování jest jasné, povzbuzující ku vlastenectví. Předmluvu byli bychom docela vynechali. Sloh je někde trochu neurovnaný, na př. ale koristilo kde mohlo přece — budeme zde přenocovati místo přenocujeme — přepadli osadu jednu za druhou m. přepadali. Byli t ě — upřímě je jistě chyba tisku. J. Bloška.

Paběrky.

Pravopisná strakatina. Professor Timothej Hrubý vydal Anthologii z básníků římských, o níž bude nám snad možno zevrubněji referovati. Tu nalézáme zase nový pravopis cizích slov, jako literatúra (proč ne docela: literátúra, neb litterátúra), kulturní, reálisté, ale hned vedle toho latinských (proč ne: latinských), originály (proč ne: originály), Lúcius, Jupiter atd. To má snad přispěti ku sjednocení pravopisu!

Josefa K. Šlejhara melancholické kuře dorostlo ve kvokavou kvočnu či bojovného kohouta, a to v příbězích z vesnického života „Floriana Bílek, mlynář z Myšic“ (vyd. v „Příteli domoviny“). Upozorňujeme kritiky, kteří by o díle tomto zase chtěli psáti literární studie, zvláště na myšlenkové a povahopisné perly jeho, na př. o světcích (str. 62.), o myšickém faráři, an pije v hospodě u muziky střídavě pivo a černou kávu, za něhož kostelník z polovice odbyde všechny služby boží atd. Škoda, že p. spis. nezná české grammatiky tak jadrně, jako českou charakteristiku.

Nemoralní historie vysvětluje p. V. Mrštík ve „Květech“ (str. 356.) takto: „je mnoho ještě horších, kde celý ten akt nejen že se odehrává beze všech velkých duševních processův a slz, ale jsou případy, že se při nich nejedná ani o žádné dva tisíce [jako v povídce „Babetta“] ani o žádný bankrot, ale prostě o několik zlatých, oběd nebo večeři, a historie má tentýž průběh — leda s tou změnou, že za obět padne místo ženy dcera. Socialní bída — opakujeme znovu — nesečíslněkrátě horší než jiná pod tím jménem —“ Vážíme si p. spisovatele nemálo a věříme v jeho dobré úmysly, ale nemyslíme, že by nemoralní historie tak jak on si je představuje, byly životně v dobrém působivý, a kromě toho — toť ještě různá otázka — zdali jsou vždycky

umělecké. Pan spis. sám se snadno usvědčí, že ne všechny obraty na př. v „Babettě“ (a jinde), ve kterých ta t. ř. nemoralita uložena, diktovány jsou sociálním soucitem, a po případě uměleckým vkusem, tedy ani tou ani onou nutností, nýbrž modní schválností; a tato zaráží.

Novinářstvo již ode dávna nemá valné pověsti co do poctivosti a pravdomluvnosti. Nedávno mohly noviny naše, které namnoze už také nejsou z nejlepších, všimnouti si posmrtného pokynu, který jim zůstavil jistý pražský lidumil, té doby často jmenovaný a velebený. Stěžuje si, kterak noviny svým podlým lhaním a osočováním mu otrávil mnohé dny života. V Čechách i na Moravě zahajují kněží po vzoru francouzském sbírky, aby si mohli vydržovati právního obhájce proti lžím novinářským. Čistě to apoštolství pravdy mezi těmi našimi novinářskými mučenníky, kteří prý krácejí tak trnitou cestou — a to ovšem nic jinak než pro spásu národu!

Zprávy.

Šotek, črty humoristické a pikantní, přináší původní práce, díky obětavosti „českého nakladatelského ústavu“ a jeho obětavého majetníka F. Popelky v Jaroměři. Přes polovici prvního sešitu je však vyplněno povídáním nepůvodním, za to však hodně hloupým, jako je vůbec celý „pikantní“ obsah. Ó česká kniho, počkej až zase nakladatelé spustí písničku o tvém svatém poslání!

Štechův Mladý živnostník vydán po druhé. Jednou tedy také dobrá a poučná kniha se dožila druhého vydání. Uveřejnivše svou dobou příznivý posudek o ní, doporučujeme ji znova. Se svého stanoviska bychom toliko doporučeli, aby zmínky o náboženství, nejmocnějším to činitelem v životě mravním a společenském, byly poněkud hlouběji zpracovány. Též některé mluvnické chyby (na př. doň) měly býti opraveny.

Kde jest reformace? Dr. L. Řehák vydává v Praze v Cyrillo-Methodějské knihtiskárně stručný, prostě psaný rozbor reformačních snah v 15. a 16. stol., opíraje se o vědecké dějepisy těch dob. Hlavní části sporných otázek o husitismu a lutheranismu dobře probrány. Dílo zasluhuje hojného rozšíření. Upozorňujeme p. spis. na r. 1891. „Hlídky literární“ str. 171, 225 a 294, aby neopakoval (stejně jako Dr. K. Eichler kdysi v „Hlasu“) bezdůvodných povídaček o Janu z Jenštejna. Také neschvalujeme zbytečného úvodu, ve kterém se hovor zapřádá; v tom popularnost nezáleží.

Rusko. „Očerki literaturnago dviženija v pervuju polovinu 19. věka“ od A. Šachova, předčasně zesnulého privatního docenta moskevské university a autora knihy: „Goethe i jeho doba,“ obsahují přednášky o historii všeobecné literatury, které byly čteny 1874—1875. Velmi zajímavá kniha tato věnována literárním proudům první polovice našeho století ve Francii a Německu. Šachov velice rád srovnával století 18. a 19.; filosofové 18. stol. líčí jako lidi veselé, trochu lehkomyšlné salonní mluvky, a v tom zajisté je mnoho pravdy. Nejlépe Šachov prostudoval porevoluční literaturu ve Francii, a tu jsou jeho názory a úsudky velice případny, kdežto s úvahami jeho o 18. stol. nelze vždycky souhlasiti.

— „Fokusnica,“ roman *V. Firsova*, pojednává dosti otřepané thema: mladá panička Kolyškina zamilovala se do přítele svého muže, důstojníka Somova, který zdědiv veliké bohatství odejel do Petrohradu, aby připravil pro svou milenkou byt, „rodinný“ krb, než Kolyškina úředně se dá rozvést a vstoupí s ním do nového sňatku. Somov i jeho milénka myslí, že jednají poctivě; ale nepřijemnosti pronásledují jejich domnělé štěstí od počátku. Kolyškina hotova již padnouti, když najednou zmocní se jí duševní muky; ona pocítí lživost postavení svého, upadne v horečku, a když se vyléčí přičiněním Somova, vrátí se k choti. Somov skončí samovraždě. Thema tedy není nové, ale zpracování je dosti originalní, jednající osoby vynikají životí.

— *O. Šapirova* vydala knihu „novel“: „Vrátila se,“ „V slobodkě,“ a „Děti otkazali.“ V novelle „Vrátila se“ vypravuje se o dívce z chudé rodiny úřednické, jež odejela na studie do Švýcar a vrátivši se po 5 letech do hluchého provincialního města, byla všem cizí i svému ženichovi. Ženich má dosti veliké bohatství, nechce, by nevěsta připravovala se ke zkouškám, ona však od nich nechce odstoupit. Najednou dívka obdržela ze Švýcar dopis, a když nechtěla jej ukázat milenci, v žárlivosti a zběsilosti mileneček ji zabil. Charaktery jednajících osob nakresleny živě, vypravování je zajímavé. O novelle „Na vsi“ jsme se již zmínili dříve. Novella „Děti odkázaly“ vypravuje o čtyřicetileté ženě, matce dospívajících dětí, jež hledá nové štěstí s milovaným, sympathickým člověkem, jemuž však její „děti odkázaly.“

— *Nik. Karabčevskij* vydal novellu „Pan Arskov,“ prodchnutou vzduchem petrohradským. Arskov v mládí trpěl nouzí jako student, ale když ukončil studia, udělal skvělou kariéru. Jsa sličný měl štěstí u žen. Najednou však ho napadne, aby všecko prodal a usadil se s chotí i dcerou na venkově, aby ušel pokušitelce, vdané ženě, která chce se dáti rozvésti s mužem a Arskova nutí, by se dal též rozvésti. Ale než odejel z Petrohradu, zastřelil se, nemoha vyjít ze svého zapleteného postavení.

— „Ženich dvouh nevěst“ nazývá se historický roman *P. V. Bezobrazova*, známého svými pracemi o dějinách starořeckého Byzantia. Historický živel často nahrazen pornografickými podrobnostmi.

— Asi před 10 lety počala firma „Posrednik“ svoji vydavatelskou činnost a vydala dosud asi půldruhého sta knížek „pro lid,“ obsahu belletristického i poučného. Nyní rozšířila činnost svoji, počavši vydávati knihy „pro intelligentní čtenáře.“ Knihy, vydané pro lid, přizývají k zápasu se zlem, se zlem mravním, které jest uvnitř člověka, a ignorují zlo, které se vtělilo v různých zřízeníh společenských. „Posrednik“ klade příliš veliké naděje na hlásání osobního zdokonalování se a příliš malé na zdokonalování společenských řádů, nevida vlivu řádů těch na mravnost jednotlivcovu. Pokud společenské řády jsou špatné, hlásání osobní mravouky bude málo působiti na většinu. Nedostatkem „Posrednika“ je také to, že příliš se drží zásady Tolstého o pokoře, neprotivení se zlu, že často vydává knihy sladkavého, sentimentalního obsahu, jindy pak opět příliš naturalistického. („Pervyj vinokur.“) V poslední době „pro lid“ „Posrednik“ vydal povídku *A. Čechova*: „Baby,“ napsanou na thema o ženském srdci, v němž tak mnoho místa najde i láska i žalost. Jakýsi Matvěj Savvič vypravuje v zájezdém

hostinci, jak se do něho zamilovala manželka druhého, když tento byl pryč z domu, jak pak muže otrávila i byla za to zavřena. Matvěj vzal syna jejího k sobě a staral se o něj. — Povídka *Lěskova* „Pustopljasy“ vypravuje o mužích vsi Pustopljasy, kteří majíce všeho hojnost vesele žili, kdežto okolní vesnice trpí hladem, neúrodou. Ale Pustopljasy najednou vyhořelo, a hrozné jest postavení jeho obyvatelstva; Bůh je potrestal. — Povídka samouka sedláka *S. T. Semenova*: „Pod velikij prazdnik“ nevyniká uměleckými přednostmi, ale pěkně líčí poměr sytých k hladným. Chudý mužík Jefrem prosí v nouzi o pomoc bohatého Michěje, ale tento jej zažene. Jefrem odhodlá se ke krádeži; zatím Michěj osvěcen i jde, aby pomohl Jefremovi, kterého však zastihne při krádeži. Jefrem si vzal život. Pozdě přišla mu pomoc: dobrý skutek nemá se odkládati! — Z knih, vydaných pro inteligentní čtenáře, pozornosti zasluhují: *Korolenkův* náčrtek „Těni,“ *Kolombova* povídka „Krasavica,“ povídka *S. Fonvizina* „Konec dnevnika“ a „O N. L. Tolstém,“ kritická studie *M. S. Gromeky* za příležitosti romanu „Anna Karenina.“ Studie Gromekova vydána tu v 5. vydání, což zajisté svědčí, že těší se veliké přízni, poněvadž poprvé byla vytištěna r. 1883. v „Russké Mysli“ a o sobě r. 1885., tedy před 9 lety, za která se dočkala 5 vydání. Michael Štěpánovič Gromeka byl velmi nadaným kritikem, ale bohužel předčasně zemřel (nar. 1852, zemřel 1883).

— *A. K. Šeller* (* 1838), známější pod pseud. *A. Michajlov*, počal vydávati „Polnoje sobranije sočinenij“; první svazek spisů sebraných obsahuje novellu „Gnilyja bolota,“ napsanou 1863, roman „Gospoda Obnoskovy“ a šest drobnějších povídek. Šeller náleží k oněm spisovatelům, kteří pod vlivem kritiky Pisarevovy a „Rusského slova“ i „Děla“ idealisovali střizlivé realisty, kteří se už rodí velikými hrdiny a hlubokými mysliteli, v pozdějším životě však jeví se nepatrnými lidmi. Takovým neobyčejným hrdinou je Gaŭtutin v romanu „Páni Obnoskovi.“ Novella „Zhnilá bahna“ věnována otázce vychovatelské. Je to obraz špatného vychování dětí v dávné, minulé době. Šeller nějaký čas byl nadšen vychovatelstvím, proto věnuje ve své spisovatelské činnosti pozornost otázce o vychování.

— Veterani ruské poesie, *A. N. Majkov* a *J. P. Polonskij* znova vystoupili na veřejnost. Onen uveřejnil laciné vydání svých sebraných básní, tento vydal prostou, umělecky, něžně napsanou veršovanou povídku „Mečtatel,“ v níž podal obraz provincialního života v třicátých letech. Hlavní osobou je mladý básník, kterého autor jmenuje svým školním druhem; obraz jeho jest jako živý. Blouznivec tento je typ naivních, čistých a fantastických romantiků třicátých let, vychovaných v provincii, pro které blouznění, preludy splývaly se skutečností, a skutečnost měnila se v blouznění. Povahy těchto mladíků byly tak zvláštní, že jim nerozuměli ani přátelé jejich. *A. Vrzal.*

Německo. Poslední dramatická práce *Gerh. Hauptmanna* zove se: „Hannele.“ Je to práce zvláštní, jež obsahuje, — možno říci, — dvě části z míry různé: jednu realistickou až do krajnosti brutální, druhou fantastickou, plnou vidění a allegorií. Děj je praprostičký, neboli správněji řečeno žádný. Hannele jest čtrnáctiletá děvčice. Otec její jest mrtev, matka pak provdala se podruhé za zedníka, Matterna. Dokud matka žije, chráněna

jest Hannele před surovostí otčimovou, ale po její smrti nastane jí mučnický život. Mattern se den ze dne opíjí, zachází s ní jako s robem, má radost z jejího utrpení, nutí ji do žebroty a bije, když nedonese peněz. Hannele nemohouc déle snést surovost Matterna, jde se utopit. Zachrání ji však Gottwald, ale život Hanneli jest na kahánku. Její smrtelný zápas činí vlastní realní partii dramatu. V horečce vypravuje svůj žalostný život, jež ví mocí chce skončiti, nechtěje užívatí léků. Avšak myšlenka na jejího učitele a zachránce Gottwalda prokmitá tou nechutí k životu. Miluje ho a v horečce to doznává. Tu začíná fantastická, duchovní část dramatu, ba možná říci křesťanská. Hauptmannovi tento život jest toliko předebrou lepšího, prostého všech bolestí tohoto života. Hanneli objeví se duch matky její, jež ji dává zprávu o životě posmrtném, zjevují se kůry andělské, hovoří s ní mystickou řečí, v níž převládá idea o odměně nebeské. Když Hannele zemře a má už býti pochována, zjeví se přítomným cizí osoba v dlouhém zedraném šatě, s černými vousy a vlasy, podobající se Gottwaldovi, a není to nikdo jiný leč Ježíš Kristus sám. Přistoupí k Matternovi, jenž se také dostavil k rakvi své ubohé oběti, i činí mu trpké výčitky. Matterna zmocňuje se úzkost. Snaží se ospravedlniti, svolává na svou hlavu blesky Boží, byl-li on příčinou smrti dívčiny. A jak si přeje, děje se mu. Potom následuje vykoupení. Postava Kristova obrací se k Hanneli, klade ruce své na její hlavu, a dívka vzkříšená, sprostěná všech pozemských nedokonalostí, vznáší se v průvodě andělů do nebe. Tedy i zde návrat k mysticismu. *A. Koudelka.*

— Z příručních knih o německé literatuře doporučuje se Brugierova *Gesch. der deutschen Nationalliteratur* (9. vyd. 1893. Freiburg in Br. Cena 3 zl. 72 kr.) vedle známějšího spisu Lindemann-Seeberova.

— L. Freund vydal 1893 v Hannoveru knížku *Aus der Spruchweisheit des Auslandes*, kde uvádí přísloví francouzská, vlášská, ruská a čínská vzhledem k německým a soudí odtud o povaze národní. Chudáci Rusové při tom špatně pochodili.

— L. Lewes v díle *Shakespeare's Frauengestalten* (Stuttg. 1893) probírá místy trochu patheticky, celkem však věcně a věrně ženské postavy Sh. děl dramatických i epických; děl podobných mají Němci už více, avšak ani toto není vedle nich zbytečno. Zvláštní je snaha spis., ukázati, kterak Sh. překonal protivu idealismu a realismu.

— Vídeňská „Leogesellschaft“ založila sbírku *Quellen und Forschungen zur Geschichte, Literatur und Sprache Oesterreichs und seiner Kronländer* za redakce J. Hirna a J. E. Wackernella, univ. prof. v Innsbrucku. Hlavní zřetel má býti obrácen k pokladům archivním, jež mají však býti vydávány vědecky zpracované. První díla jednají o nářečí tyrolském a dopisech velkovévodkyně Magdaleny Florentinské.

Francie. *F. Brunetière*, nový francouzský akademik, sebral u svazek své přednášky, jež v roce minulém na Sorboně konal o „L'évolution de la poesie lyrique en France au XIXe siècle“ a vydal je u Hachettea. Jako ve svém díle o „Divadle francouzském“ snaží se Brunetière i v tomto dokázati, jakého prospěchu jak kritika tak i literární historie může se dobrati z výsledků nebo hypotes přírodních věd. Zajímavo jest sledovati dle spisovatele, kterak práce Chateaubriandovy byly přípravou prací Lamartinových, jež svého dovršení

došly ve V. Hugovi. — Připojujeme tu zprávu o úmrtí *Maxima du Camp*, francouzského akademika, jenž 7. února t. r. zemřel. Narodil se 8. února 1822. Zahájil svou kariéru jako cestovatel. Roku 1848., když vypukla revoluce, vrátil se do své vlasti a bojoval v řadách národní gardy proti vzpouře. Revoluční to hnutí asi vnuкло mu myšlenku jedné z posledních jeho prací „*Les convulsions de Paris*.“ První jeho spisy týkají se jeho cest po Orientě. Jeho literární činnost je trojího rázu: básnická, novellistická a kritická. Jako básník patřil ku krajním romantikům.

— „*Yanthis*,“ dramatická legenda jako Tennysonovy, dávana v poslední době v „*Odéoně*.“ Autor *Jean Lorrain*. Zápletka v ní není veliká, jsou to spíše malé obrázky, rozkošné a dojemné; formální stránka verše — hlavní kouzlo jejich.

— *A. Valabrègue* ve svém posledním dramatu „*Le bourgeois republicain*“ karikaturuje liberály, jejichž „liberalnost“ hlavně záleží v odstranění výsad a privilegií druhých a v nahrazení jich svými vlastními.

— „*Aux temps des Châtelaines*“ zove se sbírka básní *H. Maloa*. Autor se vtělil v „menestrella“ (troubadoura), jenž na podzim táhne od hradu k hradu a tam hostitelům krátí večery svými zpěvy válečnými a milostnými. Mnohá čísla jsou skvosty jak co do formy tak i co do citu.

— *M. Chassanga* sbírka básní „*Sur la sable*“ rovněž se vyznačuje teplostí a citem.

— *E. Praronda* „*Idylles de chambre*“ obsahují verše, jež autor napsal za doby konvalescence po nemoci své. Plny jsou myšlenek záhrobních. Překrásné jsou zvláště obrázky ze života rodinného.

— *Jean Rameau*, znám jako jemnocitný básník, pokusil se též v romaně, jemuž se dostalo ve Francii lichotivého přijetí. Děj romanu „*Rose de Grenade*“ jest asi tento: Mladý frater Trappista slyší při kopání hrobu zdáli zpěv ženy, milostný zpěv. Dojat, hodí zpěvačce přes zeď jablko, jehož ona polovic ují a pak mu je zpět hodí. Následkem toho vznikne v srdci fraterově dosud nepoznaná touha. Prehne jedné noci z kláštera a seznámí se se zpěvačkou a zamiluje se do ní. Etienne Houtarrède však mu uloží dvouletní dobu zkoušky a dopíše své sestřenici Miralezové, aby ctnost a věrnost jeho zkusila. Při zkoušce však dopadena jest svým mužem, jenž ji zastřelí. Smrt však všeobecně přepisuje se ex-trappistovi. Ale soudním řízením vyjde jeho nevinnost na jevo. A finale: svatba! Jak viděti, je to kus práce z — jiného věku, a ne našeho.

— „*Chemises rouges*“ jest otisk z „*Figara*“ a je to dramatická historie z doby hrůzovlády francouzské na základě autentických dokumentův. Autor *Paul Galot*.

— „*La seconde vie de Michel Teissier*“ zove se poslední roman *Ed. Roda*, uveřejňovaný původně v „*Revue des Deux Mondes*.“ Je to pokračování života politického muže současného, jež Rod zahájil už ve práci „*La vie privée de M. T.*“ a v němž bezpochyby bude dále ještě pokračovati.

— Zajímavou knihou ku poznání jak současné společnosti italské, tak i umění a literatury jest dílo *R. Bazina* „*Les Italiens d'aujourd' hui*.“

— „*Corso rouge*“ zove se poslední roman *P. Salesa*, jehož děj odehrává se ve frivolní a požitkářské společnosti v Nizze. Zvláště prý damy rády frivolnost tu čítají.

— *S. Novicowa* „Les luttes entre les sociétés humaines et leur phases successives“ spolu s dílem *Gumploviczovým* „Luttes des races“ jest studie sociálních zjevů na základech absolutně rozumových s vyloučením veškeré metafysiky. Psáno jest dílo to poutavě, mnoho nových a originálních myšlenek obsahující.

— Nej důležitější novinkou, totiž o které se nejvíce mluví, divadelní je trojaktovka v prose „Une journée parlementaire“ od *M. Barrésa*. Děj asi je tento: Poslanec Thuringe dopustil se veliké chyby, že pojal za choť rozvedenou ženu Gautichardovu, svého spolukolegy parlamentárního. Kromě toho kompromitoval se politickým kšeftíčkem, jenž mu vynesl 200.000 franků. Gautichard se o tom doví, i zašle řediteli „Contrat Soc.“ Forestierovi, list, jenž má Thuringea zničit, kdyby byl uveřejněn. Forestier chce od uveřejnění upustiti, podá-li mu Thuringe několik dokumentů, jimiž by se mohlo uškoditi druhým členům sněmovny. Thuringe podmínku tu přijme a kompromituje své dva přátely, Lebardiera a Isidora, a potom vystoupí na řečníště a hájí se skvělou řečí proti pomluvám. Avšak Gautichard nemešká strhnouti mu škrabošku s tváře a odhaliti novou jeho zradu. Tu Thuringeovi nezbyvá nic jiného (sic!) nežli se zastřeliti a Lebardier sám mu vtiskuje do ruky revolver. Po stránce umělecké činí se práci té mnohé výtky, a co do obsahu zakročila censura.

— Francouzské listy přinesly zprávu, že *Em. Zola* chystá roman o anarchismu a anarchistech, jehož titul má býti „Les Revoltés“ anebo „Les Précurseurs.“ Zatím však prohlásil Zola, že pracuje o „*Lourdech*“, trilogii, v níž míní studovati hnutí novo-katolické a snahy, které podniknuty byly na usmíření církve s demokracií, moderní vědy s náboženstvím. První díl „*Lourdes*“ mají býti výrazem víry „chudých duchem“, kteří věří v zásluky, aniž o nich hloubali. V části „*Rím*“ nadepsané bude studovati hnutí, o němž jsme se nahoře dotkli, v „*Paříži*“ pak má býti bilance sociální našeho věku. Dle zpráv, jež o díle tom na veřejnost pronikly, bude to asi starý Zola se svou domněle dokumentární věrností, v pravdě však s roztodivnými domysly a překrouceninami. Že se vůbec s katolické strany od díla toho něco očekávalo, jest sotva pochopitelné: toho duchovního života nelze vystihnouti bez vlastní zkušenosti.

— Opat *Juin* napsal „pastoralu“ ve třech odděleních, nazvanou „*Betlém*.“ Názy jednotlivých částí jsou: „*Betlém*“, „*Pastýři*“, „*Mudrci*“, předeslán jest prolog „*Před Messiasem*“ a doslov „*Egypt*.“ Jako při hrách Oberammergavských představuje se živým obrazem paralela mezi Starým a Novým Zákonem. Zejména poslední jest úchvatný. Hudba jest vyňata z oper Beethovenových, Gounodových a Saint-Saënsových. Doporučujeme našemu Národnímu divadlu.

A. Koudelka.

Anglie. „*Two Offenders*“ jest název sbírky dvou povídek od známé spisovatelky *Quidy*. Nejlepší z nich „*An Ingrate*“, první, jež se vyznamenává všemi přednostmi jejího péra, jež osvědčila při povídkách „*A Dog of Flanders*“ a „*Two Little wooden shoes*.“ Pro druhou však nelze knihy školní mládeži do ruky dáti.

— „*The Home of the Dragon*“ prohlašují angl. kritikové za povídku daleko lepší P. Lotiho „*Mme. Chrysanthème*.“ Je to tonkinská idylla od *Anny Cathariny*. Spisovatel, jenž se podepisuje (pseudon.) „*Mark Rutherford*“,

vydal dvojsvazkový roman „Catharine Furze,“ jenž jest studií společenského života v Easthorpě, města ve východním „Midlandu,“ v pravdě však jest Easthorpe malým světem, v němž spatřujeme všechny ctnosti a slabosti vyšších kruhů. Charakteristika pěkná, postup děje nikterak vládný, — leda vyjme-li epizodu, jež sama o sobě malou povídkou, „Did he believe?“ (Věřil?) jež velmi dobře mohla býti vynechána, — situace napínavé. Hrdinka jest dcera hrubého farmaře a „delikatní“ pí. Furzeové, jež si ráda postaví svou hlavu, do které se zamiluje Mr. Cardew, mladý protestantský duchovní, a pomocník jejího otce, písař, Tom Catchpole. Z toho vzniká zápletko, jejíž rozuzlení končí se sňatkem Mr. Cardewa s Kateřinou.

— Jednou z knih, které největšího úspěchu se v Anglii v r. 1893. dodělaly, jest roman od anonymní, teď už ne, neboť vyšlo na jevo, že jest jí *Sarah Grandová*, spisovatelka „The Heavenly Twins.“ Prvina, jež měla zajímavou historii, že po dvě léta žádný nakladatel v celé Anglii se nad ní nechtěl smilovati, až to učinil Heineman, a to k nemalému prospěchu svému. Je to vlastně výbojný roman, v kterém autorka vyzývá své družky k boji proti mužskému pohlaví, jež není s dostatek vzděláno. A by boj byl úspěšnější, navrhuje spojení všech žen v „Sesterstvo žen,“ kdežto dosud bývala řeč jen o různých bratrstvech mužských. Autorka vychází z toho totiž stanoviska, že muž, který jen jednu, třeba svou ženu uráží, dopouští se urážky celého ženského pohlaví, a bude-li tomu přítrž učiněna, že tím mravnost světa náramně získá. Po našem hloupém rozumu, snad by lépe byla učinila, kdyby poučila napřed ženy o jejich povinnostech a o to sílila, by je věrně plnily, potom snad by mnohé urážky „něžného, citlivého pohlaví“ samy od sebe odpadly!

— Trojsvazkový roman *G. Allena* „The Scallywag“ je spíše karikaturou, nežli obrázkem ze života vzatým; jedná o potrestání lichvářského žida.

— *W. E. Norris* jest si důsledný spisovatel, jak psal před lety, tak píše doposud, zajímavě a poutavě, bychom zkrátka definovali způsob jeho psaní, ale toť také vše. Dokladem toho jeho poslední trojsvazková práce „The Countess Radna.“ Děje vypravovati nebudeme, pravíme jen zkrátka, že hraběnka Radna, sama nešťastná v manželství, dopomáhá jinému páru ku štěstí. Hlavní vadou romanu, že se nepronikají dostatečně obě zápletky, totiž poměr hraběnky Radny k markýzovi di Leonforte a poměr Franka Innesa k lady Florencii Burcoteové. Nejlépe podána povaha hrdinky. *A. Koudelka.*

Armenské novinářstvo slaví letos stoletou památku svého vzniku (prvé noviny „Aztazar“, oznamovatel). Mechitarista Kalemkian ve Vídni vydává obšírné dějiny časopisectva armenského (I. svazek 1794—1860, II. sv. 1860 až dosud). Nejvíce těch časopisů se tiskne v Cařihradě (20), v Benátkách vychází od r. 1843. Pasmaveb (Polyhistor); až do r. 1860. vydáváno 50 listů.

Honorář japonských spisovatelů prý jest velmi nízký. Nejlepší dva neb tři romanopisci vypíší asi půl druhá sta zlatých měsíčně; povídkáři novinářští dostávají od čísla až i 14 zlatých, neznámí třeba i 50 kr., možná že i nic. Stejně prý se vede malířům.

FEUILLETON.

Něco o K. Klostermannovi.

Fr. Holáček.

Zajisté každý, kdo aspoň trochu zajímá se o belletristické naše časopisy jakož i o obsah jejich, všiml si i v nejednom ohledu zajímavých prací p. Klostermannových, jež ode tří let objevily se v „Osvětě,“ „Zlaté Praze“ a „Vilímkově knihovně.“ Co mne se týká, vyznávám upřímně, že byl mi autor romanu „Ze světa lesních samot,“ díla to poctěného cenou Kr. České Akademie, od prvního svého kroku v naší literární společnost, zjevem velmi sympathickým. Mámt' rád realisty, kteří podávají a líčí nám skutečnost, ne však ofotografovanou, nýbrž jak se v duši jejich přetvořila, aby vynikl význačný charakter zevrubněji a jasněji než znáti na předmětech reálných. A p. Klostermann umí líčiti tak zvláště přírodu a své horáky. Znáám ty kraje, a přece když četl jsem líčení a popisy jich, byl jsem na některých místech až uchvácen. Jak živý smysl má p. spisovatel pro každý i nejmenší odstín světla a nálady krajinové, tak neobyčejný talent pozorovací, ať již pozorování týká se horalův a života jejich, anebo krás a hrůz šumavských. V tomto obzvláště vyniká.

A sympathickým zjevem v literatuře naší jest p. Klostermann konečně až dosud přes to, že byl čtenář trochu sklaman pracemi, jež vyšly za řečeným již romanem. Pravda, má „Ráj šumavský“ mnohá, zvláště popisná místa velmi pěkná, jsou v „Majitelích hutí“ sceny neobyčejně silné, přece však myslím, nedostihly práce ty romanu „Ze světa lesních samot,“ hledíme-li na ně jako na celky se stanoviska čistě uměleckého.

Ale nejde tu dnes o posouzení a ocenění významu a talentu p. Klostermannova, k tomu dostaneme se snad později; chci pouze sdělit se čtenářem několik zajímavých dat a zpráv o p. Klostermannovi, jakož i pohnutky, jež přiměly ho, aby „zaměnil své německé pero za český brk,“ jak sám je podal v přednášce své v „Literární jednotě klatovské“ 10. února t. r.¹⁾ a jež neváhám aspoň z části reprodukovati, doufaje, že budou zajímati čtenáře právě tak jako mne.

Jak známo, byl p. Klostermann přivítán a přijat obecnstvem i kritikou celkem velmi příznivě. Jediný pouze list pražský charakterisoval ho jako vetřelce v českou literární společnost, jako „člověka cizí četby, cizích kruhů, cizího vzdělání“ jakož i byl by rád zvěděl pohnutky, jež přiměly p. spisovatele k českému psaní. Skoro vypadalo to tehdy jako nařknutí, že učinil tak p. Klostermann pouze z ohledů sobeckých. Divný ovšem dojem působilo to tehdy a divný také jest asi názor p. referenta onoho časopisu o díle uměleckém. Mně aspoň vždy milejší je práce cenná od Němce a třeba i od Číňana, než dílo mizerné od vlastního bratra. A že je látka cizí? Spracování je naše, a vyčítati v díle uměleckém látku — toť, jak Francouzové říkají,

¹⁾ Viz „Šumavan“ č. 8.

„un non-sens.“ Forma se oceňuje; a to uznávali už i starí svým: „Forma dat rem.“

Ale nemíním polemisovati; slyšme raději samého p. Klostermanna, jak věc se má. Pravíť on: „Nepovažuji se za žádného člověka cizí společnosti a myslím, že to může říci jen ten, kdo mne nezná. Narodil jsem se sice v Hagu v Rakousích — nejsem tedy rodný syn české vlasti — avšak i otec i matka má byli příslušníky českého národa. Když jsem byl stár jeden rok, vrátili se rodičové moji do Čech, a to do Sušice. Mám za to, že to není v cizině, a když někdo od svého nejtělejšího věku dlí v těchto krajinách, že není cizím člověkem. Otec můj byl vlastně syn německého sedláka z okresu kašpersko-horského, matka má byla ze Sušice, prabába pocházela z Itálie a praděd z Francie. Z toho viděti, že plemeno nedá se u nás zcela přesně zjistiti. Kdyby chtěli Němci zavrhnouti všechny, kdož nejsou germanského plemene, nezbylo by jich v Čechách ani 300.000. Podobně je tomu i u nás. Jsmeť právě národem, co se týče plemene, míchaným, a národnost není totožná s plemenem. Ze začátku byl jsem vychován úplně česky a chodil jsem jen do českých škol... Střední školy navštěvoval jsem v Plsku a v Klatovech, pak na universitu jsem šel do Vídně. Avšak i tam byl jsem vždy členem české společnosti (jak může dobře čtenář poznati v romanu „Za štěstím“), tak že mi nikdo nemůže vytknouti, že bych se k vůli nějakým snad materiálním výhodám vzdal německé národnosti a přidal se k českému národu. Náhodou mluvil jsem již od malička oběma jazyky. Prázdniny své totiž jsem obyčejně trávil, pokud ovšem jsem vůbec z domu svých rodičů vyšel, tedy asi od svého osmého roku, u příbuzných svého otce v Rehbergu, v srdci to Šumavy.“

Proto tedy zná p. Klostermann Šumavu tak dobře, neboť ještě jako akademik — jak sám vypravuje — pásával se skotáky, dvě až tři neděle se potuluje po lesích a pastvinách šumavských; nemohl se nasytiti vnaď a krás přírodních, jimiž tehdy Šumava oplývala. Ovšem tehdy vypadalo to tam zcela jinak. „Šumava byla ještě světem naprosto neznámým, úplně pro sebe uzavřeným. Byl to zapadlý kraj, do něhož cizinec nohou nevskočil, a o němž nikdo nevěděl.“

Dnes však jde to s lesy a slávou Šumavy pomálu s kopce a „jak tomu bývalo před r. 1870., kdy jediná vichřice poválila miliony kmenův a brouk kůrovec dílo zkázy dokonál, tak tomu nebude už nikdy.“

A na potulkách svých měl tehdy p. Klostermann příležitost poznati Šumavu tak, jako nikdo jiný. Bylť tam ve všech obdobích roku, ba zažil i nebezpečení smrti pod sněhem. Prostudoval lid i život jeho důkladně. Viděl a slyšel ještě staré šumavské dřevorubce, kteří o hrůzách zimy tamější nejen dovedli vypravovati, ale též příběhy líčené sami prožili. Slyšel věci, o nichž nemá už mladé nynější pokolení ani zdání. Se starými těmi dřevorubci vymírají i staré zkazky; a mladí nevědí už mnoho. Však odbočil jsem trochu.

Studoval tedy p. Klostermann ve Vídni, a to medicinu. Tam vstoupil též do redakce „Wanderera“, kdež byl jeho představeným

nynější chefredaktor „Politik“, p. V. Nedoma. Roku 1873. zanechal však novinářství a stal se supplujícím professorem na německé realce v Plzni, kde jako professor mešká až do dnešního dne. A po 11 let, tedy až do r. 1884., nevzal péra spisovatelského do ruky. Tehdy však přišel za služebními záležitostmi do Prahy, navštívil též bývalého svého chefa Nedomu, jenž ihned vyzval ho, aby mu napsal několik feuilletonů pro „Politik.“ Znalť zajisté jeho vypravovatelský talent a zručnost už z Vídně.

P. Klostermann svolil, a od té doby počaly vycházeti v německé „Politice“ roztomilé feuilletony zprvu o Francii, kdež pobyl p. spis. r. 1875. a pak o Šumavě — pod pseudonymem Faustin. Feuilletonův o Šumavě napsal celý cyklus pod názvem: „Heiteres und Trauriges aus dem Böhmerwalde.“

„A jak jsem začal psáti,“ vyznává p. spisovatel, „tu všechny ty zkušenosti a vzpomínky šumavské, ty povídky po dlouhou řadu let v srdci mém strádané, kouzlem ožily. Jak se samo sebou rozumí, počal jsem uvažovati sám u sebe a také přátelé a příznivci moji mne upozornili, že by bylo vhodno psáti česky. Neznal jsem však tehdy kromě německé „Politiky“ žádného literárního kruhu a váhal jsem tak učiniti, poněvadž mi v českém psaní scházely cvik.“

Příčinu nedostatku tohoto vysvětliti lze změnou v povolání p. spisovatele. Studoval totiž původně medicinu a teď najednou stal se z něho filolog, jemůž jako samoukovi v oboru tomto mnoho bylo studovati a doháněti, aby mohl povinnosti své řádně zastati. Neměl tedy času ku psaní. A proto nelze se diviti, že začal psáti dříve německy než česky.

Teprve když r. 1890. vydal cyklus „Heiteres und Trauriges aus dem Böhmerwalde“ jako celek a když vyzván byl redaktorem „Osvěty“ p. V. Vlčkem, jenž ihned poznal, jakou sílu by Čechům i „Osvětě“ získal v p. Klostermannovi, pokusil se psáti česky a práce se zdařila, neboť dnes máme od něho celou řadu pěkných povídek a románů, jako je na př. „Rychtářův syn,“ „Ze světa lesních samot,“ „Spravedlnost lidská,“ „Za štěstím,“ „Z ráje šumavského“ a „Majitelé hutí.“ Mezi nimi vyniká především „Ze světa lesních samot,“ přední to p. autorovo dílo. — Výtku, že osoby svého vypravování vybírá hlavně z národa německého — neboť jsou to němečtí horáci, jež po většině líčí — odmítá p. spisovatel tím, že stojí na stanovisku čistě realistickém, nemůže se honiti tak příliš za idealy, až by ztratil pod nohama půdu realnou; neboť konečně „je-li na světě jakás existence, má také své právo, právo k životu... A pak nemohu si tu pomoci,“ praví, „nemohu do těch končin posaditi jiného obyvatelstva, musím zavděk vzíti těm, kteří tam skutečně jsou. Co naturalismu se týká, bylo mi vytýkáno, že nejsem moderní; vzdávám se tohoto čestného titulu, nesměl-li bych psáti než ve smyslu pessimisticko-naturalistickém. Ne každý člověk jest povolán, aby v tomto směru pracoval, a proto mám za to, že má býti ponechána každému volnost... Kdo jest k tomu povolán, ať tak činí.“

A konečně je-li už chyba, že není látka romanů všech vzata ze života našeho, zajisté není veliká, ba žádná, hledíme-li na věc se stanoviska ryze literárního. Myslím, že dobře učinil p. spisovatel, když se rozhodl psát o těch částech Šumavy, jež zná a o tom lidu, jehož povahu i život důkladně prostudoval. Spočíváť aspoň na dílech jeho pel životnosti a původnosti, jenž byl by dozajista setřen, kdyby se byl p. spisovatel obrátil k světu, jehož nezná. Jest příroda, skutečnost nejlepší model a jestliže se umění od ní odvrací, nepřivede to daleko.

Mimo to také není p. Klostermann tak umíněný, že by nechtěl psát o ničem jiném než o německých oněch horalech; vždyť osoby povídky „Spravedlnost lidská“ jsou z mého rodného kraje, a u nás Němců není. A roman „Za štěstím“ je roman ze života Čechů vídeňských z té doby, kdy tam p. spisovatel studoval. Ergo!

„Má to ovšem své obtíže,“ dí sám p. Klostermann, „líčiti po česku německý kraj, popisovati německý lid a zvláště — vyjádřiti česky, jak německý lid šumavský ve skutečnosti mluví. Mohu však upřímně prohlásiti, že ujal jsem se něčeho, k čemu jsem byl povolán, neboť sotva kdo krajiny ty tak prošel a s lidem tím tak úzce se stýkal, jako já... a pochyboval bych také, že by někdo chtěl prožiti, co jsem prožil já, a to v dobách, kdy v těchto krajinách šumavských nebylo ještě ani zdání po tom nepatrném zárodku kultury, s jakým se tam nyní setkáváme... Sebral jsem ve svých povídkách paměti lidu šumavského, a to je snad jediná zásluha, kterou si přivlastňuji. Velmi špatně darilo by se tomu, kdo by snad se pokusil na Šumavu jíti věci ty sbírat. Lid sám jest velmi nedůvěřivý... a jenom člověku, kterého od dětství znají, podaří se něco z nich vytáhnouti a jen před tím tváří se tak, jakými skutečně jsou.“

P. spisovatel jest jistě skromný, domnívá-li se, že nemá jiné zásluhy, nežli že přispěl k tomu, aby se bývalé časy na Šumavě uchovaly v paměti a neupadly v zapomenutí. Je to ovšem věc chvály hodná, ale pro českou literaturu je zajisté důležitější, v jaké formě se paměť ta zachová. Hlavní věcí pro nás je tu jistě literární cena děl, v nichž památka ta by se zachovala. A práce p. Klostermannovy svědčí o talentu i o vážném pojetí díla literárního.

Ovšem že by si bylo též přáti, aby brzy podal nám p. Klostermann práci, jež vážena by byla ze života našeho; vždyť dokázal v posledním romanu svém v „Osvětě,“ že má smysl i pro život lidu českého a že dovedl by i tu věc rádnou. Jest roman „Za štěstím“ založen velmi šťastně a škoda jen, že zvláště poslední jeho části jsou trochu slabé. Vinno tím asi to, že roman jsa nejspíše psán po částech od čísla k číslu, musil býti najednou v č. 12. skončen, a tak stalo se asi, že vyzněl slabě.

Přes to však nelze neuznati, že je p. Klostermann v nejmladší naší literatuře zjevem velmi sympathickým. •

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 6.

Michelangelo jako básník.

Studie od *Jana Blokte*.

Jméno Michelangela Buonarrotiho jest zajisté každému jen poněkud vzdělanému známo, velmi mnozí též vědí, že on úzce souvisí s velkolepou stavbou velechrámu sv. Petra, a ještě spíše, že od něho pochází jeden z nejvelkolepějších či vůbec nejobrovitější obraz „Poslední soud“ v papežské kapli Sixtině ve Vatikaně. Též asi známo jest, že jako sochař vytvořil díla, která ještě dnes jsou od umělcův oslavována, ba mnohá nedostižena. Méně však jest známo, že tento obr v trojím umění výtvarném mimo dlátem, štětcem a stavitelskou krokvicí dovedl se též obratně oháněti i básnickým pérem a psáti sladké verše milostné; máme totiž po Michelangelovi i dosti objemnou sbírku básní. Jaké jsou ceny, ukazuje cizinci to, že již za života mistrova byly některé vykládány v akademii florentské a že akademie della Crusca, která je nejvyšším rozhodčím v italské literatuře, vřadila Michelangela mezi klasiky.

Třeba básně ty, vesměs krátké, nemají takového významu v literatuře světové jako díla výtvarná v umění, přece jsou již tím zajímavý, že pocházejí od mistra trojího umění výtvarného, a důležitý jsou, jak k náležitému porozumění děl jeho, tak zvláště života a ducha mistrova a doby jeho vůbec, v níž on byl z nejpřednějších zástupců. „Repraesentujít nám,“ jak praví dobře Vrchlický, „básně Michelangelovy celou poesii italskou té doby a částečně i doby následující.“¹⁾

My, díky za to neunavnému překladateli J. Vrchlickému, třeba nemáme dosud díla popisujícího náležitě dobu, život a činnost tohoto obra poesie jeho, máme již od r. 1889. v převodu českém, a to dle vydání nejobjemnějšího.²⁾ Kéž jsou ony úvodem ku pracím jiným, osvětlujícím nám nejen Michelangela, ale celou podivnou dobu renaissanční.

Jak známo, narodil se Michelangelo 6. března 1475 z rodiny Buonarroti v Capres u Florencie. Otec jeho Lodovico di Leonardi Buonarroti byl právě potestou v Chiusi a Capres. Lodovico byl mužem zbožným a šlechtetným a pečlivě se staral o výchování a vzdělání dětí svých, chtěl jim dopomoci k vyššímu postavení, nejsa sám bohat,

¹⁾ Básně Michelangela Buonarrotiho, přel. Jaroslav Vrchlický. V Praze. Bursík a Kohout. Str. II.

²⁾ Cesare Guasti: „Le Rime di M. A. cavate dagli autografi.“ Florencie 1863.

ač byl z rodiny šlechtické. Tyto úmysly se však hatily hned od malíckosti u Michelangela, který sice vynikaje nadáním nad ostatní, dobré činil pokroky v učení, ale přece nejraději kreslil či čmáral všude a robil rozličné figury ze dřeva a z hlíny.

Když ho otec poslal do Florencie do školy, poznal umění milovný vévoda Lorenzo Magnifico Medici náhodou veliké vlohy a chut Michelangelovu k umění a přijav ho hned do domu svého, měl jej jako za syna dav jej vychovávat s ostatními dětmi. Na otci vymohl, že Michelangelo se směl věnovati „kamenictví“, jak otec sochařství nazýval.

V době té seznámil se jistě Michelangelo s výtvary básnickými nejslavnějšího krajana florentského Dante Alighieriho. Jeho nesmrtelnou „Božskou komedii“, v níž duch jeho duchu velmi příbuzný vanul, tak si zamiloval, že ji míval od té doby všude s sebou a uměl prý ji celou takorba z paměti, praví žák jeho Ascanio Condivi. Jeho výtisk této básně byl prý všecek popsán poznámkami a v pozdějších letech nakreslil i náčrtky ilustrací k „Božské komedii.“ Bohužel zahynulo to vše v moři. Třeba však ilustrace ty se nám nedochovaly, ukazují jeho díla, zvláště „Poslední soud,“ jak pochopil onu velkolepou báseň. Jest poslední soud Michelangelův ne tak tradičně zobrazení nauky křesťanské o té hrozné události, jako spíše znázornění celého sta zpěvů „Božské komedie“ na jednom obraze.

Na oslavu Danta napsal též Michelangelo dvě znělky, v nichž nejen chválí vznešený účel jeho velebásně, ale i nařiká na bezpráví nevděčné vlasti, která svého největšího syna nechala 20 let ve vyhnanství. Druhá z nich v pěkném překladu Vrchlického zní:

To nelze, co by ústa říci měla,
neb slabochy zář jeho přlíš mate,
spíš zlořečit lze tobě, plémě klaté,
než v menší chválu hnouti ústa smělá.

By poučil nás v místa bludu stmělá
on sestoupil, pak vzpjal se v luhy svaté;
ráj otevřel mu brány svoje zlaté,
když otevřít je vlast mu odeptela.

Ó vlasti má! Jen tobě na škodu,
a tvému blahu je ten špatný dík,
pro největší vždy nejmenší máš péči.

A jeden stačí ze sta důvodů,
nad exil jeho nebyl zločin větší,
neb větší než on nežil smrtelník.

Zachovala se nám žádost, se kterou šla zvláštní deputace k papeži Lvu X., z domu Mediceů, aby vymohl Florencii tělo Dantovo na Ravennských. Na tuto žádost připsal Michelangelo: „Já Michelangelo, sochař, neméně prosím Vaši Svatost o to a zavazuji se udělati pomník důstojný božského básníka, aby mohl býti postaven na předním náměstí našeho města.“

Na dvoře Lorenza de Medici byla nejen akademie umění výtvarných, ale hrnulo se tam vše, co učeného bylo tehdy v Itálii.

Zvláště básníkům byl dům vévodský vždy otevřen. Poznal tedy mladý Buonarroti i nejpřednější literaty tehdejší doby a slyšel jejich výtvary, které se u dvora Lorenzova předčítaly.

Ostatně od dob Petrarkových († 1374) zmocnila se celé Italie taková horečka básnická, že každý, kdo psáti uměl, pokládal jako za povinnost páchat sonety, madrigaly a kanzony. Knížata i vojevůdci, učenci, umělci i ženy, všichni básnili. Po Lorenzu Medicim máme objemný svazek básní, z nichž mnohé i dnes jsou zajímavé. Znameníť historik Poliziano, kardinál Pietro Bembo, Macchiavelli, Bojardo, též zakladatelé umění renaissančního Orcagna, Brunelleschi, stavitel kopule florentské, Alberti a Leonardo da Vinci všichni básnili vedle nesčetných básníků z řemesla. Též i damy proslavily se v tomto umění, jako Laurencia Tornabuoni, matka Lorenza de Medici, Hypolita Sforza, Serafina Scala, později Veronika Gambera a zvláště Vittoria Colonna.

Když to máme na mysli a poohlédneme se po dílech Michelangelových, z nichž každé jest velkolepou básní vyjádřenou dlátem, štětcem nebo stavbou, nebude vám s podivením, že i Michelangelo zbásnil množství znělek, madrigalů, kanzon a epigramů. Zajisté již za mladých let psal básně za rozličných příležitostí, ale z těch se nám nic nedochovalo, které dosud byly nalezeny, připisují se vesměs letům pozdějším.

Všechny básně Michelangelovy povstaly ze zábavy a kratochvíle, neboť chtěl jimi vyjádřiti své myšlenky za rozličných příležitostí. Nikdy však asi nebylo jeho úmyslem pokoušeti se o vavřín i v tomto umění. On sám píše v listě k žákovi a příteli Vasarimu: „Vím, že asi řeknete, že jsem starý a pošetilý skládá znělky, ale když mnozí praví, že jsem zdětiněl, chtěl jsem učiniti svou povinnost.¹⁾ Michelangelo sám též jistě nemyslí básně své tiskem vydati, proto jich nesbíral v jednu sbírku, nýbrž jak mu vyplynuly, posílal je na listech rozličných svým přátelům. Jednomu příteli poslal milostný madrigal za kachnu, kterou včera dostal (LXXX, v překl. str. 138), jinému platí cedulkou a děkuje za melouny a víno (madrig. LXXXIX), v sonetu IX. děkuje:

Za meska, cukr, svíčky — překvapení!
i za malvasu láhev můj dík vám,
ať odplatí vám svatý Michal sám,
to víc jest dáno, než mé smůlce jmění.

Tak splasknou plachty v moře utišení,
že loď má cestu ztrácí, nevím kam;
a jinak se zas tříšce podobám,
když moře ukrutné se dme a pění.

Za dary vaše nelze vděčným býti,
za pokrm, nápoj, za vše k cestování,
čím vlídné zvykl jste mne zasypávat.

Bych, drahý pane, dal vám svoje žití
i vše, co jsem, nic nebylo by ani;
neb splácet dluh svůj není dary dávat.

¹⁾ „Rime e lettere di M. B.“ Firenze 1892. Str. 437. Překlad J. Vrchlického. Str. LXV.

Čítujeme báseň tuto ne snad jako vzor krásy a dokonalosti básnické, jichž je tu velmi málo, nýbrž proto, že ona nejlépe ukazuje způsob většiny poesie tehdejší a též fraseologie. Je totiž známo, že v době tehdejší všechno možné vpravovalo se do sonetů. Místo dopisu, nebylo-li sdělení důležitého a tajného, posílán sonet. V dobách tehdejších plýtváno též přepjatými frasemi, jak to nejlépe viděti z listů. Máme po ruce poesie a listy Vittorie Colouny, a tu jest se někde diviti, když úsměvu nevzbudí upřílišování veliké. Ostatně příklad až příliš jasný toho máme zde... za mezka, cukr, svičky, kdyby Michelangelo dal život i vše co jest, nebylo by nic!

Všechny skoro básně Michelangelovy jsou příležitostné, ale ne všechny ve smyslu tom jako tato, ale, jak praví Vrchlický: „ve vyšším smyslu, v jakém Goethe každou dobrou báseň za více méně příležitou prohlašoval.“ (Str. II.) Nesmíme tedy je počítati mezi ony tuctové básně tehdejších následovníků Petrarky, jimž šlo jen o to, aby spáchali znělku, ať měli příčinu a oheň či ne. Michelangelo vzal sice od Petrarky zevnější formu a i tu vlastně jen rytmus, neboť elegance, lehkosti a uhlazenosti petrarkovské u něho málo najdeme, ale duch je jeho. Verše Michelangelovy jsou těžké, někdy nevypilované, sloh pro četné archaismy a dialektické výrazy temný, ale právě proto duchu jeho přiměřený. Každý verš jeho je podoben zaseknutí dláta, které čím hlouběji vniká, tím jasněji nám odkrývá myšlenku ducha jeho. Každá i nejmenší básnička je kus jeho srdce, jeho citu, je v ní myšlenka celistvá, zaokrouhlená, kterou on prožil. I v básních svých ukazuje, abychom moderně mluvili, svůj naturalismus, který na některých jeho dílech ku škodě jich vidíme, jako v ošklivé až básni na str. 181., v níž líčí svou chorobu a stáří. Za to báseň V. ukazuje, jak názorné a opravdově líčiti dovede básnickým slovem. Za 22 měsíců vymaloval klenutí Sixtiny na rozkaz Julia II. i vytvořil zde obrazy, které podivem omráčily jeho řevnivé nepřátele při dvoře papežském, kteří chtějíce jej o přízeň papeže připraviti, násilím jej dohnali k malbě, doufajíce, že nic kloudného neprovede, poněvadž dosud malbou málo se zabýval. Michelangelo, když konečně vyhnouti nemohl, dal se do práce s pílí a zápalem bezpříkladným. Ustavičným hleděním vzhůru ztrnul krk jeho, že pak dlouho hlavy své skloniti nemohl, postavu svou vyličil k Giov. z Pistoje v sonetu takto:

Juž narostlo mi vole při té práci
jak po vodě kocourům v Lombardii,
neb kdekoliv, kde špatnou vodu pijí,
až s bradou břich se v jednu plochu ztrácí.

Vous k nebi ční a téměř v šij se kácí
a řadry podoben jsem ku Kalvaryji
a štětec, pod nímž moje skrání se svíjí,
děšť pestrých kapek v obličej mi vrací.

V břich hluboko se moje boky hrouží,
bych udržel se, na bobek si sedám,
jdu na slepo, neb zrak u stropu mám.

Ku předu všecka kůže má se dlouží
a do zadu se krátí, jak se zvedám,
že jak napjatý luk si připadám.

Tu jistě Bůh ví sám,
mé umění divoší a se mýlí,
neb z hlavně křivé též se špatně střílí.

Nuž, Giovanni můj milý,
mdlé barvy mé i čest v ochranu vem,
zde nevolno mi, nejsem malířem.

Pravdivostí a upřímností svou jsou básně Michelangelovy důležitý pro každého, kdo toho veleducha náležitě poznati chce. Francesco Berni velmi případně naznačil rozdíl jeho básní od jiných jeho doby slovy: „Ei dice cose, e voi dite parole — On mluví věci a pravíte slova!“

V dílech umění výtvarného jeví se nám Michelangelo jako kníže mezi umělci, který vynikl nade všechny vrstevníky své a obdiv vzbudil všech věků budoucích. Všechny tři odbory umění výtvarných dovedou sice vyjádřiti pozorování jiných a city naše při tom povstale, ale myšlenky, vnitro vlastní, boj duše je s to tonem vyjádřiti jen hudba a slovem vzletným báseň. Díla výtvarná povstávají vždy pod vlivem a s manýrami doby, nebo na přímý podnět druhého, báseň jest výplyn duše přeplněné, jest jiskra osvětlující nitro původcovo. Též Michelangelo odloživ dláto nebo štětec, usedal a svěřoval myšlenky své, které nitrem jeho bouřily, papíru, a ty pod vlivem zkušenosti nabyté splývaly v básně plné filosofie života. V nich tedy ukazuje se Michelangelo jako člověk či lépe řečeno jako zbožný křesťan. Kdo studoval jeho díla výtvarná a vezme pak do ruky jeho básně, cítí se zde připoután více doma, v oněch bouří demonický duch nám cizí, zde vane duch ne planých slov, nýbrž společný všem národům křesťanským jako modlitba.¹⁾

Právě však proto, že básně ty zobrazují nám nitro takového veleducha a povstaly v době nám velmi málo známé, platí též o nich slovo Vrchlického: „Verše jeho nejsou lekturou všední, vyžadují trochu sebrané mysli i trochu vzhroužení se v ducha básníkovu i dobu jeho.“²⁾ Kdo však se jen poněkud seznámí se životem mistrovým, snadno vnikne do jeho zvláštního světa citův a myšlenek.

Skutečným básníkem stal se Michelangelo teprve, když láska k Vittorii Colonně vzbudila v něm nadšení.

Vittoria Colonna narodila se r. 1490. z mocné rodiny Colonnův a toto jméno rodinné jí zůstalo, třeba r. 1509. byla v Neapoli zasnoubena s Ferrante Francesco d'Avalos, markrabětem di Pescara. Vynikala jak krásou tělesnou tak i přednostmi duševními, že hned v mládí byla oslavována ode všech. Hned v domě otcovském, ale zvláště pak později psala básně, které jméno její učinily ještě známějším. „Epistola“ — první báseň její nám známá — kterou napsala v tercínách manželu bojujícímu u Ravenny, pokládá se podnes za jedinou svého způsobu. Vzletných metafor a velkolepých ozdob básnických nesmíme též na jejích básních hledati. Za to vynikají elegancí a hladkostí formy a ještě více vroucí zbožností a cituplností.

¹⁾ „Poezye Michala-Aniola Buonarrotego,“ přel. Lucyan Stępieński. Krakov. Str. XXXI. — ²⁾ U. m. str. I.

Velmi mnohé opěvují látku náboženskou a ve 14 verších znělky podává Vittoria celé rozjímání o věcech nejvznešenějších. Znamenitý Fernando Ranalli píše o nich: „Nic se tomu nedivím, že lidé všech stavů četli a chválili v onom století do nebe poesie Vittorie Colonne a že čtena i chválena byla i v pozdějším věku, aniž nedůstojny se neukázaly věku našemu, poněvadž není v nich suchoparnosti většiny básníků z doby cinquecento, kteří beze všeho nadšení chtěli napodobovati rozohněného Petrarku. Colonna vzala od Petrarky eleganci řeči, a dobře učinila, z vlastního pak nitra čerpala nadšení a byla srdečná i cituplná opěvujíc slávu svého manžela i oplakávajíc smrt jeho i oberouc si za předmět věci božské, s nimiž nikdo jako ona nenašedši pravého dobra na světě, byla obeznalá.“¹⁾

Bezdětné její manželství s Ferdinandem netrvalo dlouho, hned roku 1511. odešel s bratrem Vittoriiným do boje do Horní Italie a nadlouho se už nevrátil domů. Roku 1525. zemřel útrapami válečnými a na rány utržené v Pavii.²⁾ Byla-li Vittorie zbožnou již dříve, nyní teprv nesnažila se o nic, leč dobře činiti a žíti dle nauky Kristovy. Annibal Caro pravil o ní: Ona přemohla svět a potom sebe! Nápadníků mocných a vznešených bylo by se našlo dost, ale odbyla všechny a zachovala věrnost svému zemřelému manželů až do smrti (přes 20 let). Říkávala: „Mé krásné slunce (tak nazývá v básních i listech svého manžela), jemuž žádný není roven, mi svítí dosud a já mu zachovám věrnost v černých i světlých šatech.“³⁾ (O. p.)

Rozbor básně Svatopluka Čecha: „Hanuman.“

Napsal *Leander Čech*.

IV. Živly komické.

Děj v básni „Hanuman“ jest v podstatě komický; zobrazují se zde vady a převrácenosti. Co jest pokrok, osvěta a vzdělanost, které Hanuman chce rozšířiti v říši svojí? Místo pravé podstaty a skutečného jádra vzdělanosti rozšiřuje se pouhé pozlátko, vnější slupka a prázdná forma; vše pak, co se zavádí, jest úplně proti přirozenosti těch, kdož novot nevhodných mají býti účastni. Odívání opic v evropský кроj, přímá chůze, utínání ocasu, zařízení královského paláce, královské hostiny, zákaz lézt na stromy a ssáti vejce, evropské vedení války jsou pádné toho doklady. Nerozumné počínání toto již v jednotlivostech se přivádí samo sebou ad absurdum a právě v jednotlivostech na-

¹⁾ „Vite d'illustri Romani dal risorgimento della letteratura italiana.“ Firenze 1838.

²⁾ Nesprávné je, co udává Ottův „Slovník naučný,“ že Ferrante d'Avalos zemřel r. 1515., jakož i že Vittoria byla od r. 1515.—1520. v Římě. Byla sice několikrát v té době v Římě, ale ne nadlouho. Viz Reumont: „Vittoria Colonna.“ Freiburg 1881.

³⁾ „Rime e lettere de Vittoria Colonna.“ Florencie, G. Barberra, 1860. Str. XXX.

lézáme v básni naší neodolatelnou silou působící komické situace. Vzpomeňme okamžiku, kdy Hanuman jsa ztýrán do krve dostihl kroky belhavými svého komonstva a stanuv jako vtělené Quos ego vzkřikl na opice a bambus napřáhl v ruce hrozebně;

než zbaveno tak berly potřebné
v ráz jeho veličenstvo upadlo
na přední ruce a tak o čtyrech
dál plísnilo své zbrklé poddané. (V. str. 42.—43.)

Podobně komicky působí, když Bhandragura se zvěští o revoluci přichvátal do paláce a zdvihnuv oponu v čirých nedbalkách tam krále zočil,

jak vyšplhav se na baldachýn trůnu
tam slatým háským jabkem sem tam háší,
je vahůru vymršťuje žezla rázy
a chytá zase divných za posund
a vůbec věci všeliké s ním tropí,
jež činívají rádi s jabkem opi. (VII. str. 58.)

Nejpádnejší však příklad této bezprostřední komiky podává výjev ve zpěvu VII., kdy Vindragupta s hanou odmítá nabízené odpuštění a utichnuv v řeči upřel hrůzou siný zrak do houštiny za vojem královým. Všechny opice obracejí zrak stejným směrem a rázem celé vojsko zahodivší zbraně v před se hnalo k banyaně ochranné a mžikem vyšplhalo do vrcholu po svislých výhonkách. Komický ten výjev patřičně je stupňován živým básnickým vyličením celého zmatku, parodickým přirovnáním a vážným kontrastem velebného zjevu tигра, který jako pohrdavě vzhlednuv k opům jednou jen zmizel opět v bambusovou šef. (VII. str. 80.—82.)

Komických kontrastův a situací pln jest zpěv čtvrtý, ve kterém se líčí opí sněm. Sedění opic, oblek Hanumanův, úžas opic, těžce potlačovaný smích mnohého opa nad fračiskem Hanumanovým, nařikání Hanumanovo nad nahotou v řeči úmyslně dle řečnických pravidel upravené, účinek řeči Hanumanovy, škrabání se mnohého slavného řečníka za ušima, posice starého opičáka, který se nyní hlásí ke slovu a v dovedně napodobené polemice brojí proti Hanumanovi, zejména jeho vychvalování krásy ohonu, tleskání opic, až jedna z nich svalila se na zem — toť nejhlavnější a nejvýraznější zjevy pěkného tohoto zpěvu. S nimi závoditi může co do komiky ještě názorné líčení pochodu opic ke břehu mořskému a jejich počínání s krabicemi ve zpěvu pátém, jakož i výstroj opičí armády ve zpěvu sedmém.

Takovéto jednotlivé komické výjevy dají se zajisté ještě doplniti jinými. Ale jest otázka, zda vůbec konečné rozřešení komického sporu této básně jest komické. Především jest patrné, že nerozumné a převrácené počínání Hanumanovo samo sebou se nepřivádí ad absurdum. Vždyť Hanuman s nerozumnou svojí snahou vítězí, odboj Vindraguptův byl přece jen potlačen. V oboru naprosté komiky bychom byli zůstali, kdyby pošetilost a převrácenost snah Hanumanových přirozeným vývojem byla bývala odhalena a nemožnou učiněna v samé té říši opí. Jak by se to bylo mělo státi a zda vůbec podobné zakončení

v osnově této básně bylo možno, o to nám není se starati. Jisto jest, že básník chtěje dílo své zakončiti musil sáhnouti k okolnosti nové, k okolnosti vnější, s vnitřním vývojem dosavadního děje méně souvislé. Hanuman dosáhnuv šťastně cíle jednoho pojal úmysl další, neméně pošetilý. Chtěl v Evropě si vyhledati nevěstu a dosíci uznání od států evropských; nastoupil cestu na loď, ale zde i on i komonstvo jeho bylo schytáno, do klecí zavřeno, přes moře převezeno a na různá místa k rozmanitým službám rozprodáno. Bolestný a záhubný konec pro ubohého Hanumana! Veta bylo by po vši komice, kdyby způsobem podobným skončily převrácené a vadné snahy lidské. Konec vši komiky, kde se dostavují účinky bolestné a záhubné, které by musily vyvolati soustrast. Právě proto, že snahy a zápasy, které mají sebe menší význam závažný pro celek, nemohou býti předváděny jakožto vadné a převrácené bez účinků bolestných a záhubných, v eposu komickém užívá se analogického počínání s konáním lidským a uvádějí se zvířata za jednající osoby, jelikož při nich odpadá zřetel nejen na mravní zodpovědnost, ale i na tragické důsledky osudu. A tak ovšem i v našem „Hanumanu“ tím se vylučuje soustrast, která by komický dojem naprosto zrušila.

Přihlédněme však k ději básně „Hanuman“ ještě se stránky jiné. Svrchu bylo řečeno, že epos zvířecký v jádru svém přes to, že jednajícími osobami jsou zvířata, přece jen jest obrazem života skutečného.

Je tomu tak v básni naší? Jsou zajisté státy vzniklé na půdě národů prostých evropské vzdělanosti a daleko od ní vzdálených; u národů těchto buď jich panovníci buď jiní pokročilí mužové nesou se snahami, aby v půdu tuto vštíplí sémě vzdělanosti evropské. Tak v básni samé nalézáme narážku na národ Japonců; pějete náš básník:

Takový byl konec přežalostný
vznešeného podniku, jenž mohl
osvěty říš jasnou rozmnožiti
o tisíce zdárných občanů,

kteří věru dovedněj' by nesli
pantalony, frak a rukavičky,
nežli pachtící se nejnověji
po vzdělání národ Japanů. (IX. str. 92.)

Mimo to básník Hanumana zve i druhým Petrem Velikým (VI. str. 44.). V těchto snahách jinak vznešených jeví se zajisté mnohé stránky komické, zrovna tak jako k převrácenostem a nepřirozenostem mnohým vede každé pouhé přenášení poměrů jinde přirozené se vyvinuvších beze změny a bez rozvahy na půdu domácí. Ale sotva lze říci, že by poměry v „Hanumanu“ líčené byly básnickým odleskem života té které společnosti, toho kterého národa, toho onoho státu. Jak ještě zevrubněji ukážeme, pro myšlenku našeho eposu jest ve skutečnosti dosti podkladu a námětu: z nich také epos náš vyrostl.

Ale básník stanoviv poměry vymyšlené rozprádá široce následky nerozumného počínání a úmyslně hledá převrácenosti lidské, aby jich značné množství uvedl v posměch ve své básni. Tím nevyhnutelně vnikly v jeho báseň četné živly satirické, které komický účinek jednotlivostí mají zvýšiti.

V. Živly satirické.

Ve zpěvu III. líčení herecké výpravy, naděje herců, primadon i baletek oplývá vedle čisté komiky i satirou, která končí narážkou na hudbu Wagnerovu; při nastalé bouři svedli totiž pěvci a akteři

hrůzné krásnou operu,
k nížto v tympany a tuby tvoucí
bouře hudla průvod dušervoucí,
o němž nesnilo se Wagneru.

Ani zpěv čtvrtý není prost narážek satirických; když Hanuman líčí ošklivost nahoty, doráží na Evropu a na žurnalisty:

Co nahoty se týká konečně,
ó budme rádi, že v ten lesní taj
až dosud nepronikl žádný novin zpravodaj
(z té Evropy, kde leckde v tyto časy
i nádra dívčí opěvat je hřích
a policie trpí nahé krásy
jen leda na bohyních antických):
ten kdyby debatu tak nemravnou
zde vyslechl a sdělil svému listu,
k ní přilhav mnohou črtu zábavnou,
jakť obyčejem pánů žurnalistů —
což byl by vydán v potupu a šprým
nás snem před celým světem vzdělaným! (IV. str. 33.)

Když loyální onen op chtěl tlesknout upadl na zemi, básník dodává poznámku:

jsouť byzantinci mezi opstvem taky.

Takovýchto satirických narážek ni jediný zpěv není prost. Nejvíce však jich obsahuje zpěv šestý. Zde vyličuje se, jak ve státě opicím brzy to vypadalo jako mezi lidmi. I není jednoho stavu, aby básník po něm nešlehl bičíkem své satiry. Posmáv se chodu opic, jak již i v kyčlích houpají se s chikem a jak ohon ponechán jen damám, „výborně se hodě na místo jiné různé podlahy pod šaty vzadu, jak to nyní v modě,“ básník vyličuje počínání Hanumanovo, jak si zřídil síň holdovací i přijímací, jak se každou chvíli převléká, jak stroje hostiny dokazuje, že ve státě osvíceném nemůže nikdo syt odstoupiti od dvorní hostiny, jak se prochází v parku z kulis vážně s panovnickou chmurou plaše někdy v taji za barvitým křem starost mrštným kozelcem. A nyní následuje šleh za šlehem! Opicím dáno právo mít krásné řeči ve sborech parlamentárních, usnášeti se o zákonech a přednášeti je králi, který potom dělal, co mu napadlo. Úředníci s pérem za uchem vážně seděli za kupou fascikulů, hněvali se, vytrhl-li je občan, někdy křivice záda téměř k úpadu šli se představit hlavě úřadu. Právníkům v tvář se vrhají dlouhé palmární účty a komediantství, lékařům nevědomost pod učeným se tvářením, professorům ve zlatých brejlích pedantství od hlavy až k patě, kritické trhanství a příštípkářské spisovatelství, kněžím pokrytectví, brichopasectví a do všeho se pletení, universitním professorům opičení se po professorech německých universit. Byli tam opičí Byroni, kteří s chlupy zcuchanými nad hlavou a s rukou v nádrech genialně lie

nesli v obdiv bolně dumavou a po velikých vzorech jedli, pili, spali.
Malíři v sametu a se širostřechým kloboukem znali božsky držet paletu.

A když se sešli opi hudebníci,	a jiní smyčcem vztekle vrtěli:
ten v buben hlomosil, ten v činely,	tu mněl si věru slyšet skladby lidské
ten hlučil do pozounu vzdulou líci	ve slohu vášné hudby dramatické.

(VI. str. 53.)

Kdo už nebyl nijak potřebný, sloužil za vládního novináře. Básník směje se dále dandymu ze Příkopův i modním lvičím, dotýká se záliby v *chronique scandaleuse*. A tak uložil básník v tomto zpěvu velikou část toho, co mu v evropské společnosti zdá se býti směšným a pokárání hodným. Budiž podotknuto již zde, že předvádění těchto členů společnosti se neděje názorem a dějem, nýbrž pouze líčením; básník také končí zpěv tento připomenutím výčítky z nežných úst:

Na místo růží, něhy hrdliáš
nám líčí šklebné tváře opič
a ještě ztrácí slabou nitku děje.

Nicméně i epickým dějem nejbohatší a komickými živly třetímu zpěvu se rovnající zpěv sedmý oplývá dosti častými satirickými narážkami. Vypravování Bhandragurovo o sešlých mravech nižší existence, o sociální krizi jest místy až sarkasticky jízlivé. Jsou tu menší narážky satirické na mladé opičky z ústavu, jak jdouce právě s ředitelkou za vějíře musely krýtí obličej svůj studem rudý, na čtyři barvy uniform městských sborův ostrostřeleckých, na porady válečné. Velmi zdařilé a hluboce myšlené jest satirické vylíčení, jak počínali si u Vindragupty přívrženci čistého opomilství. Satiricky konečně jest vylíčen i triumfální návrat Hanumanův po přemožení Vindraguptově. Bohatý děšt kotilionových řádů, zpěvy pěvců vlasteneckých, loyální zápal pedagogů epoucích do čítanky básničky a články o vítězném králi jsou další doklady satirického posměchu básníkovy, jenž zakončuje zpěv tento tímto nejostřejším šípem:

což opícatům ůtlá prsa děcká	své jméno pokryl vědnou oslavou,
vždy rosvlnila pýcha vlastenecká,	jak útokem, jenž matřas' šírou nivou
když čítali, jak chrabrý mocnát jejich	a zděsil všechny tygry pralesa,
s udatným vojskem bitvou krvavou,	nač Vindragupty tvrzí přestrašlivou
již neshledá se rovné v lidstva dějích,	svůj prapor hrdě vztýčil v nebesa.

(VII. str. 84.—85.)

Hojnými satirickými narážkami propleten jest i zpěv ostrý. Z něho dovidáme se, co vše měl Hanuma za znak vzdělanosti, jak právě volil jen věci vnější a nepodstatné: naučit se krájet beafsteak zrovna tak jak se krájí v Londýně, studovat na Sekvaně vrtochy a zálety polosvěta, ošatiti se dle mody. Při tom vedle narážky na vojenský Berlín satiricky se vypravuje, jak bude vítán od mocnářů, jak bude brán ku přehlídkám vojska, jak mnohý pluk po něm bude zván, jak v novinách se bude čísti, co kde jedl a pil; vždyť do Evropy zavítav takové pocty došel veleby Hanumanovy pouhý stín

polobarbar Nasr-ed-Din;
sloupce plníval všech listů
každý s jeho amethystů,
každý bídný almandin.

(P. d.)

Posudky.

A ještě jednou: *F. O. Vaněk: Pravěk Palestiny.*

P. Vaněk v „Lit. L.“ č. 7. a 8. t. r. promluvil strany svého „Pravěku“ své poslední slovo. Proč mu ještě tentokráte odpovídám, povím níže. Na krátký můj posudek v „Hlídce lit.“ č. 10. m. r., v němž jsem mu vytýkal některé chybné tvary a významy, z nichž byl činil rozmanité nesprávné a rouhavé závěry, odpověděl mi v „Čase“, abych ve svém vlastním posudku za přispění řádného hebrejského slovníka odhaloval lži, podvody a klamy. I vybědl jsem ho („Hl. lit.“ č. 1. t. r.), aby mi tyto chybné tvary a významy ze slovníků, resp. grammatik odůvodnil.

Táhal jsem se ho předně, zdali se velikonoční slavnost nazývala vskutku pašach, jak on píše, a nikoliv pesach. Na to mi p. Vaněk odpovídá („Lit. L.“ č. 8. p. 148.), že prý mu bombasticky vyčítám některé tiskové chyby, jako na př. pašach. V „Pravěku“ na str. 13. n. má p. Vaněk slovo toto třikrát a vždy je píše pašach, jednou dokonce i vyznačeným písmem. Je to tisková chyba?

Po druhé jsem se ptal, odkud že se dá dovoditi, že sloveso pašach znamená původně „křepčiti“ a nikoliv „přejíti“, „kulhati.“ P. Vaněk uvádí několik autorů, kteří slovesu tomuto dávají význam „skákat“, „přeskakovati.“ To mi nebylo žádnou novinkou, vždyť Vulgata překládá též transsiliebant altare = přeskakovali oltář. Z Dillmanna uvádí p. Vaněk, že pašach s předl. ‘al značí „přeskakovati“, nemůže tudíž říci, že j’fass’chû ‘al hammizbêch je v Kral. bibli správně přeloženo „skákal u oltáře.“ Který překlad se lépe shoduje s povahou tohoto slovesa, ukázal jsem v „Hl. l.“ č. 1. t. r. str. 10. n. Divoký tanec, kterým podle p. Vaňka židé kanibalskou hostinu provázeli, se ze slovesa tohoto nikdy dovoditi nedá. To vycítil již i p. Vaněk píše: Slavnost pašach nebyla zajisté „slavností kulhání“ (tento duchaplný vtip jest objevem p. Vaňkovým), nýbrž slavností přechodu, putování vůbec, nebo se stanoviska ethnologického lépe slavností tance“ (č. 7. p. 130). Tedy aspoň již ne „divokého tance.“

Dále mi měl p. Vaněk dokázati, že jméno Jahve jest hifilová forma slovesa चाह = žíti. Hle, jak p. Vaněk rozluštil tuto záhadu: „Patrně neví p. P. Kyzlink, jenž zná dle vlastního doznání jen to, co jest obsaženo v „obecní“ či „obyčejné mluvnici“, že před zavedením ‘ebrejského písma nebylo rozdílu mezi měkkým a tvrdým h, a že též po zavedení ‘ebrejské abecedy nezaměňovalo se jen obé písmen, nýbrž i obé zvuků“ (č. 8. p. 148). Tak prý to povídá Renan. Šťastný p. Vaněk, on již ví, jak Židé mluvili před zavedením písma! Tak daleko jsem já se svou obyčejnou mluvnicí ovšem proniknouti nemohl. A kdyby to bylo všechno pravda, pak nezbyvá nic než důkaz, že záměna tato se dala i v tomto jméně, a toho mi p. Vaněk na věky věkův nedokáže.

„Že Jahve,“ praví dále p. Vaněk, „jest „eine chiphilische (bezp. hiphilische) Imperfectbildung“ ve smyslu „on udílí život,“ uznává již Movers, Schrader a jiní orientalisté“ (ibid.). Aby laskavý čtenář

měl o celé této věci jasný pojem, podávám zde obšírnější výklad jména Jahve. Jméno toto sestává ze čtyř hlásek j h v h. Je to trvající forma (imperfectum) slovesa hajá = býti, v jeho starší formě havá, která se zachovala v syr., chald. a i v hebr. se ještě tu a onde vyskytá. Jaké samohlásky Židé k těmto souhláskám připojovali, se neví; podle starých klasiků, kteří Boha Židů nazývají Jao, Jabe a p., mnozí soudí, že se má tato skupina čísti Jahve. Forma jahve (vl. jah^{ve}) může býti buď kal nebo hifil. V prvním případě znamená „jest,“ v druhém by znamenala „dává byt či existenci,“ která u bytostí ústrojných jest ovšem podmíněna životem. Vzhledem k těmto bytostem by se tudíž mohlo říci „dává život,“ ale jak patrnó, již ve smyslu zdvojeném a obmezeném. Poněvadž p. Vaněk nikterak neuvádí, že oni orientalisté formu tuto odvozují od slovesa chajá = žíti. čehož by jistě nebyl opomenul, jest mi nezbytně souditi, že smysl ten vyvozují tak, jak jsem to právě naznačil. Měnití souhlásky podle libosti, kdy přece slovo toto tisíckrát se jeví vždy v jedné a téže formě j h v h, si nemůže dovoliti žádný kritik ani filolog. Ostatně nepřipouštím, i kdyby to Schrader stokrát tvrdil, že Jahve jest forma hifilová. Neboť 1. sloveso hajá formy hifilové vůbec netvoří. 2. Ex. 3, 13 táž se Mojžíš Hospodina: „Otáží-li se mne, jaké jest jméno Jeho (Boha otcův jejich), co jim řeknu?“ A Hospodin si dává jméno: „Ehje ašer ehje.“ Ehje jest první osoba imperf. první formy slovesa hajá, i znamenají tato slova: „Jsem, jenž jsem.“ Má nějaký smysl: Dávám život, jenž dávám život? Hospodin pak praví dále: Tak řekneš synům israelským: Ehje, „Jsem“ posílá mne k vám... a zrovna na to již praví v třetí osobě: Jahve, „Jsoucí,“ Bůh otců vašich atd. A že jest to vskutku pravé jméno Boží, učí theologie definující Boha jako bytost samu sebou jsoucí.

Forma Jahve tedy: 1. není formou hifilovou vůbec. 2. Tím méně jest formou hifilovou slovesa chajá = žíti.

Ale nač tak dlouhý výklad? V Písmě sv. často se vyskytá formule: chaj Jahve = živ jest Hospodin. P. Vaněk místo chaj píše hebrejsky i přepisuje haj Jahve a z tohoto chybného čtení odvozuje svůj význam „udílí život.“ Patrně se řídí shora uvedenou zásadou ctihodného vědátora Renana, „že i po zavedení ebr. abecedy se zaměňovala nejen obě písmena, nýbrž i obě zvuků.“ Na štěstí jen u p. Vaňka, jemuž jsou samohlásky hebr. ničím a souhlásky málo čím. Svatá pravda! — Za instruktora ve čtení jsem se p. Vaňkovi nenabízel, na to dostačí obyčejný hebrejský slabikář nebo nějaká „obecná mluvnice.“ Na čtvrtou mou otázku, zdali kún znamená roditi, přiznává se p. Vaněk, že se zmýlil. I „dovoluje si k větší mé spokojenosti opraviti svůj překlad: unesatem et sukká malkekem etc. ... a nenosili jste stánek svého Malka a Kijjón svého eloha, idóly, jež jste učinili sobě? Slovo Kijjón mělo patrně obdobný význam jako paralelní sukká, snad truhla, nosítka a p. (č. 7. p. 130), P. Vaněk tu opravil v hebr. textu sikkút v sukká. Proti opravě této nic nenamítám, ale p. Vaněk zapomněl, že v hebr. podle „obecné

mluvnice“ se klade jméno, následuje-li genetiv, do stavu vázaného (status constructus); musil by tudíž psáti sukkat malkechem. Jediné slovo p. Vaněk opravil, a to špatně, proto oprava tato k mé větší spokojenosti nedopadla. Nemá vůbec v hebr. štěstí.

Co je to ten Kijjón? „Děd“ to už není, Saturn se to býti nezdá, bude to snad — truhla. V „Pravěku“ p. 14. při uvedeném místě Amosově stojí poznámka 7.: „Theologicko-orthodoxní přerozmanité „výklady“ nezasluhují povšimnutí.“ P. Vaněk může nyní u té truhly přemýšleti, jak se mstí podobná zpupnost.

Vytýkal jsem dále p. Vaňkovi chybný plural šeddím m. šédím. I odpovídá, že tak učinil podle analogie jednoslabičných slov, odvozených od kmenů mediae geminatae (č. 8. p. 148). Předně nebylo třeba, aby teprve p. Vaněk plural tento tvořil, poněvadž je již utvořen a zní šédím; singularu k němu vůbec není. Podle analogie jednosl. slov odvozených od kmenů m. g. by byl plural tento nikoliv šeddím, nýbrž šiddím. Odvažuje-li se p. Vaněk na opravu masory, pak to musí činiti aspoň podle té obecné grammatiky. Tak se mi p. Vaněk nevykroutí!

Pak jsem se tázal, jak mi p. Vaněk dokáže, že Šaddaj má pravidelný plural šeddím. Odpověď zní takto: „Co se týče pluralu šeddím, nevím věru, že bych je byl kde v „Pravěku“ odvozoval od Šaddaj místo od sing. šéd. (P. Vaněk si pěkně otázku obrátil.) Patrně nerozuměl p. P. Kyzlink p. 4. na str. 13.“ (č. 8. p. 148).

P. Vaněk píše na str. 13. „Pravěku:“ „Než 'azaz-El zove se též El-šaddaj, t. j. mocný El, a nyní následuje pozn. 4.: „od šadā = šadad. Šaddaj jest stupňované adjektivum a pravidelný mnohočet jest Šeddím.“

Prosím, rozuměl jsem té poznámce dobře nebo ne! — P. Vaněk praví hned na počátku svého „Zaslána“: „Odpovídám-li mu přece, tož děje se tak jen k vůli veřejnosti, u níž mne p. P. Kyzlink neostýchal se obviniti nejpodlejšími narážkami. Že tento výraz není upřílišen, uzná každý, kdo smysl má pro vědeckou poctivost. Mně nejde o nic než o vystižení skutečnosti, pravdy...“ (č. 7. p. 129).

Je toto ta vědecká poctivost p. Vaňkova? Kdyby byl prostě odpověděl, že se zmýlil, byl bych vskutku uznal, že jedná vědecky poctivě, a věru bych nebyl na jeho vášnivou sofistiku ani odpovídal. Kdo vědecky poctivě jedná, ten si nepomáhá podobným šmejdem!

Na sedmou a osmou otázku (haj Jahve m. chaj J. a Šeddím m. Siddím) p. Vaněk vůbec neodpovídá, bezpochyby to vřadil do těch „tiskových chyb.“

Za to p. Vaněk dokazuje, že vlastně já neumím hebr. čísti; praví: „Zbývá ještě několik nepatrnějších výtek, jimž však P. Kyzlink snaží se bombastem dodati pořádný důraz. Jsou to předně některé chyby tiskové (na př. pešach m. pesach), které neurvalým způsobem, jak mi vyčteny byly, spíše mne by mohly oprávniti k otázce, nebyly-li vypočteny na oklamání nevědomého čtenářstva, neboť stejné chyby mohl bych i já vyčítati p. P. Kyzlinkovi. Tak na př. již dvě

prvních 'ebrejských slov jeho „posudku“ ve „Vlasti“ 1894 č. 2. a sl. Ibrim m. Ibrim, 'abar m. 'abar; dále Azazel, jež sed m k r á t jest chybně psáno místo 'Azazel; Akaron m. 'Akaron či 'Ekron a j. Ba ze slov „ad aculos“ mohl bych dokonce dle vlastní jeho metody souditi, že p. P. Kyzlink nezná ani — latinsky, neku-li pak 'ebrejske!“ (č. 8. p. 148.)

V posudku mém ve „Vlasti“ byla značka moje ' důsledně zaměněna v '. Tak mluvě o jméně pesach, přepisoval jsem koncově *ch* podle způsobu p. Vaňka 'h, aby se snad nezdálo, že mu toto vytýkám. Pesa'h, které jest v rukopise, jest vytištěno na str. 375. č. 4. t. r. jednou pesach, dvakráte pesa'h. V „Hl. lit.“ č. 10. m. r. p. 368. je správně vytištěna p. Vaňkova forma peša'h. Podobně v citatě z „Pravěku“ „Amos, prorok z Teko'a“ jest na str. 457. č. 5. „Vlasti“ vytištěno Teko'a. Tak se stalo i ve slově 'abar. Chybě této jsem zabrániti nemohl, poněvadž si korektury sám obstarati nemohu. Pan Vaněk píše ve svém „Pravěku“ důsledně více než dvacetkrát, a to v jednom slově fara'o m. fara'ó, tak že jest tu chyba tisku vyloučena, a já jsem mu toho nevytýkal, poněvadž se mi to zdálo malicherným. O znalosti hebr. u p. Vaňka jsem soudil ne z čárek, nýbrž z celých chybných tvarů, z nichž se neostýchal činiti své nesmyslné závěry. U slov Ibrim, Azazel, Akaron jsem vůbec neuznal potřebným počáteční 'ain vyznačiti, pak ovšem p. Vaněk snadno našel na př. u Azazela sed m chyb. Kolik tisíc chyb se podle p. Vaňka dopustili LXX., sv. Jeronym a s nimi tisíce a tisíce jiných, kdož značky této vůbec neužívají? Ostatně nechápu, jak se p. Vaněk odvažuje vůbec něco podobného mi vytýkati, když to činí sám též. Tak na př. píše více než dvacetkrát Arab, arabský a nikoliv 'Arab, 'arabský, Elam, elamský a nikoliv 'Elam, 'elamský. A mně ani nezapadlo z toho činiti výtku, poněvadž jest to směšno. Na tak hubených kůstkách já si nepochutnávám.

Na otázky shora uvedené jsem od p. Vaňka žádal odpověď. Odpovídá pak na jiné ještě výtky, které jsem mu učinil ve „Vlasti“, ovšem jen na ty, na které si vůbec ještě troufal. Jak, to dokáži hned. Pravil jsem mu, že sloveso 'abar značí původně „přejíti“, „překročiti.“ Pan Vaněk stojí na svém, že znamená původně „překypěti“, „přetéci“, z čehož prý teprve vyvinul se význam shora uvedený. Vím-li, že sloveso toto znamená „překročiti“, snadno si vysvětlím o řece, moři, že překročuje své meze, břehy, že přetéká. Mohu-li na obrat říci, že člověk překypěl, přetekl řeku, moře, toho ponechávám úsudku čtenářovu.

P. Vaněk tvrdí znova, že židé požírali o velikonocích své prvorozence. A důvod? Tento: „...prohlédám zejména k ethnologickým paralelním zprávám o jiných kmenech a z nich soudím per analogiam na kmeny, o nichž takovýchto zpráv postrádáme“ (č. 8. p. 147.). Ergo židé o velikonocích požírali své prvorozence. Tak p. Vaněk dokazuje historická fakta.

Popíral jsem dále p. Vaňkovi, že by se byli Semité v „pravěku“ nemodlili, a uvedl jsem mu krásnou modlitbu z literatury assyrsko-

babylonské. Ale co povídá p. Vaněk: „Nemluvil jsem o nich (Assyrech a Babyleňanech), nýbrž o semitských beduinech za dob předislamských a o beduinech nynějšího Nadždu a Jemenu“ (ibid.).

P. Vaněk mluví v „Pravěku“ str. 9. nn. o náboženství Semitů vůbec (na př. uvádí jména duchů severosemitsky, středosemitsky a jihosemitsky), jak se o tom každý snadno přesvědčí, a na str. 10 se výslovně dovolává i assyrsko-babylonské mythologie. Pak (str. 11.) výslovně praví: „... a proto nemodlili se Semité za pravěku nikdy.“ Semité se nyní sevrkli na semitské beduiny (jako by byli ještě nějací jiní!), a pravěk dokonce se sevrkl na dobu předislamskou. Toť nová ukázka p. Vaňkovy vědecké poctivosti.

Co p. Vaněk cituje o pohostinství beduinů, tomu nerozumím. Tam přece nestojí, že by beduini nebyli pohostinní, jak jsem tvrdil, ani že byl David nějakým beduinským šejchem a Nábál jeho chráněncem, jak tvrdil p. Vaněk. Obsahem tohoto citatu, z veliké části věcně nesprávným, se nyní obíráti nebudu, poněvadž při příležitosti se hodlám o beduinech obšírněji zmíniti.

P. Vaněk stojí stále na svém, že Esau byl chlupatý demon. U Redesijeh prý bylo nalezeno vyobrazení divé (těž chlupaté?) jezdkyne pouště, jež se naznačuje jako Asit, což prý jest ženský tvar slova Esau; a u Feničanů byl zase demon jménem Usór (č. 8. p. 148). Ergo Esau jest chlupatý demon, quod erat demonstrandum.

Konečně se se mnou p. Vaněk vadí, že jsem o druhé polovici jeho spisku řekl, že jsou to výpisky z rozličných spisovatelů, nového tím méně kritického že nepodal nic. Nevím proč? Sub II—IV. mluví p. Vaněk o dějinách egyptských faraonů (p. Vaňku, kličku jsem vynechal!) a o jejich bojích proti severním národům. Nu a zprávy tyto přece p. Vaněk neobjevil, ty již byly přece známy. Novou věcí mně byl jen jeden objev, že totiž Jakob, Izák a Josef se vlastně jmenovali Ja'Kob-el, Jic'hak-el, Josep-al. Ale že by to byl objev kritický, mně ani ve snu nenapadlo.

P. Vaněk ukončiv svou filipiku, volá vítězně: „Vyvrátil jsem námitky p. P. Kyzlinka, a to „bod za bodem,“ jak si byl přál“ (ibid.). Jak, právě jsme viděli.

Rád bych věděl, co má s p. Vaňkovými nedostatky orthodoxie, kterou má stále v ústech, co činiti. Kdo jest neorthodoxní, jako p. Vaněk, ten se patrně nepotřebuje starati o hebr. grammatiku, ani o slovník ani o logická pravidla, to již patří k té neorthodoxní svobodě.

P. Vaněk myslí, že kdybych prý i **chtěl**, nesmím uznati se svého stanoviska něco podobného (totiž to kanibalství židů). Jak živ jsem neslyšel, že by ve vědě mělo rozhodovati, co kdo chce neb nechce, v ní rozhodují jen rozumné důvody. To jest právě to neštěstí, že se ve vědě mnoho chce místo důvodů a mezi těmito chtějícími jest i p. Vaněk i se svými německými kritiky. Je-li potřeba, vytrumfne některého protestantského ThDra., a to je jinší chlapík, ten to lépe zná než p. páter Kyzlink! Milý p. Vaňku, ty doby u mne již dávno minuly, kdy mi stačilo jméno za důvod.

Člověk si musí každou věc dobře okouknouti, než ji přijme za bernou minci. A přijme-li ji, pak si musí osvojiti i důvody, aby jí mohl, kdy jest potřebí, i hájiti. Pouhé ten a ten to povídá, u mne neplatí pranic!

Praví-li p. Vaněk, že jeho odpověď byla poslední, pak tím není vinna ta orthodoxie, jak předstírá, nýbrž příčina zcela jiná, které se každé dítě dovtipí.

Končím slovy p. Vaňka: „Nyní ať veřejnost rozsoudí, kdo „podvádí a klame čtenářstvo s jazykem ‘ebrejským neobeznámené,“ kdo lépe či hůře umí „slabikovati ‘ebrejsky,“ p. Vaněk, či p. páter Kyzlink z Jerusalema.“ Tím jsem i já zde s p. Vaňkem domluvil.

V Jerusalemě dne 22. dubna 1894.

Dr. Fr. Kyzlink.

Dějiny kroje v zemích českých od počátku století 15. až po dobu bělohorské bitvy. Sepsal Dr. *Zikmund Winter*. Illustrace od Vojtěcha Krále z Dobrévody a j. Díl II. Sv. 1. a 2. V Praze 1893. Nakl. F. Šimáček.

Nesnadného a obtížného úkolu podjali se povolání k tomu spisovatelé Dr. Č. Zíbrt a Dr. Z. Winter: vylíčiti dějiny kroje v zemích českých. První díl až do 15. století jest prací Zíbrtovou, druhý díl od tohoto století až po dobu bělohorské bitvy vypisuje Winter. Spis jeho, jak dobře dí v předmluvě, jest pokračováním výborné knihy Zíbrtové i není jím. Doplnují se obě knihy, ale nejsouce sdělaný podle stejné osnovy rozlišují se všelijak a kniha každého jest samostatným kusem a výrazem individualným.

S všeobecnou pochvalou potkala se kniha Zíbrtova, a neméně chvály zajisté dozná i kniha Wintrova. Co mohl p. spis. vykonati, svědomitě vykonal, a podal spis tak důkladný, že spravedlivě uznati jest každému jeho veliké přičinění. Vše jest vyličováno až do podrobností, aby jen obraz kroje stal se jasným a zřetelným. A při tom vede si p. spis. střízlivě; nepodává hned za jistotu, co není naprosto jisto, a kde naskytuje se mu nějaká pochybnost, hned ji poznamenává a na ni upozorňuje, aby pravda na jevo vyšla. Objevuje nové věci, opravuje nesprávná mínění, dává zřetelné pokyny, jak si počínati, aby na divadle a u výtvarných umělců osoby z doby té historicky správně podány byly.

Material v knize snešený jest přebohat; každá maličkost vysvětlena, látka je téměř všecka vyčerpána. Mnoho nového již se nevybádá, leda že jen málokde bude možno něco dodat. Kniha jest rozvržena ve dva oddíly, v část přehlednou a zevrubnou, před něž jest předeslán vstup. V části přehledné vypisuje se především ráz přechodní doby, doba husitská, reakce do konce 15. stol. a kroj lidu. V části zevrubné vyličuje se ženská hlava, z kterých látek v 15. století šat byl pořizován, ženská sukně a kabát, mužská hlava, mužská sukně a kabát, pláště a kožichy obojího pohlaví, nohavice a obuv, vinutí a drobný šat, drobná strůj a klenoty. Potom popsány kroje rozmanitých stavů, a to šat královský, kněžský mimo chrám, obřadní i roucho vyššího kněžstva a sluhů chrámových, šat akademický, cechovní. Přidána jest obšírná stať o zbroji a zbrani,

v čem záležela zbroj ochranná (pokrývka hlavy, odění, štít), a útočná (meč a jeho příbuzenstvo, vojenská dřeva, bijáky, střelba, praporec a korouhev, úbor ke kolbám a k turnaji, nádobi koňské). A na konec druhého svazku vypisuje p. spis. zkrátka šat vdoví a smutkový, oděv chudých, dětí, patuchy a maškaři, šat lidí povržených a šat do hrobu.

Z tohoto obsahu, jehož podrobněji podati ovšem nelze, poznati již, co v knize práce a píle nesmírné, které není možno ani doceniti. Poklad to, jenž všem učiněn byl přístupen, a z něhož čerpali bude i umělec i historický spisovatel i herec na jevišti, chce-li předvésti nám z dob těch osoby možné a řekneme skutečné a pravdivé, a ne jen šablonovité figury, které kouska životnosti nemají.

Že však vybízí sám p. spis. slovy Bartoše písaře, aby pokojně, přátelsky, laskavě a dobrotivě se napravilo, shledá-li se co, chceme upozorniti na to, co se nám při čtení namanulo, a něco dodat. V době husitské zdá se p. spisovateli, že mužové nemávali vlasů po ramena ani kušeravých (str. 56.). Třebas bylo vřjmkou, ale bylo přece. Roku 1423. dali Hradečtí Žízkovi o úkladech proti němu strojonych věděti po Pavlovi „s černou hlavou kadeřavou“ (Tomek IV. 295). — Na str. 77. praví se, že vkládají ženy do otevřených šatů prsníky, ale na str. 93. dí p. spis., že vykládají opleči jménem prsník a rovnají je rukávcům ženským. — Na str. 102. v poznámce třetí mají asi býti citovány Brandlovy „Přáhonné knihy“ (nikoli desky morav.). — Chybně vloženo na str. 220. slovo „ferialis“ na nedělský, znamenáš všední. — O moravských krojích atd. málo se p. spis. zmiňuje. Jest sice posud přlíši málo v tom oboru pracováno, ale přece by se leccos nahodilo. Škoda, že nepovšimnul si p. spis. více moravských pramenů. Pokusíme se jen na něco upozorniti, co po našem soudě za zmínku stojí. Ke kapitole o sukních: Paní Čenka z Ronova pobrala ke svým potřebám tuto krámmou věc: tafet, vlascké plátné hedvábí rozličné i postavce i jinou věc; proto byla r. 1415. pohaněna z 20 kop (P. K. II. 359). — Ke statí o plášťích: Kožích sobolový jmenuje se na Moravě r. 1411. (P. K. I. 373); za kožichy kuní a za jinou věc byl r. 1412. Mikeš ze Žampachu dlužen 18 kop (P. K. II. 265). — Ke kapitole o vinutí: Přisahalo se na Moravě i v košili („k přísaze má přistúpiti bos, prostovlas, v košili bez pásu a nemá žádné braně u sebe mítí.“ Kn. Drn. 50). Vrah také měl jíti k pokoře bosý, prostovlasý, v košili, bez pásu (Kn. Drn. 101). Na Moravě platilo se také (okolo r. 1540.) čechelné, které sobě vrchnost vybírala při oddavkách vdov neb sirotků ženských. — Ke kapitole o drobné stroji: Na Moravě když byl soud zahájen, neměl žádný pán „oruží branného neb braně mítí, buď kordu neb meče, leč pán, který pro ozdobu jakú děčku na pásku vedle obyčeje starého“ (Kn. Tovač. 42; Drn. 32). — Co do cen prstenů pokládala r. 1406. Barbora z Tasova své tři zlaté prsteny za 10 hř. gr. (P. K. II. 46). O zvláštním klenotu dovidáme se r. 1414. Bětka, manželka někdy Pročkova z Říčan, pokládala za 50-hř. nadbyt, ježto slušel k jejímu věnu, to jest dobrých postelí, a zvlášť klenoty, jakož jí muž její jest dal za svého zdravého života, to jest: strošové vejce okované a prsten (P. K. II. 302). — O svatostech jest začátkem 15. století častěji řeč (P. K. I. 281, 288...). R. 1406. pohnala paní Katruše, manželka Václava Myslibotického, Jošta z Rosic, že jí vrátiti nechce její u něho zastavené klenoty, to jest perly, zápony, zlato a kamení, a pokládala je za 600 hř. gr. (P. K. II. 40). Herald z Lestnice pokládal zase r. 1412. prsteny a perly od zápon, které na jeho díl náležely, za 40 hř. gr. (P. K. II. 379). — Ke statí o zbroji zajímavá jest zpráva z r. 1406. Tehdy na svobodné silnici pobral Petřík z Jeseňan rytíři Janu Puklicovi mladšímu a jeho ženě stfibro, rácho, postlání, odění, koně a hončí zbroj, vůz a všecko, co tu bylo (P. K. II. 51). — R. 1407. pokládal Budiš z Budišova svůj pancíř ve 14 hř. gr.; r. 1410. pancíř Jana z Újezda 24 hř.; za tolikéž byl roku následujícího pancíř Zicha z Nedachlebic, a pancíř Jindřicha ze Soběbřuch zastaven byl v 11 kopách („neměl jiného odění kromě pancíře“; P. K. II. 107, 194, 206, I. 378). Pláty se připomínají r. 1406. Toho roku pobral Martin z Drnovic Janu z Pamětic na tvrzí Habrovanech odění, pancířů, plátů, přilbic, kloboučků, pušek, samostřilů, střelby a jiných věcí, ježto na tvrzí

slušejí ku brani (P. K. II. 22). — Šorc jmenuje se na Moravě r. 1410. podé jménem šnorc (P. K. II. 205). — Že i ostrým kopím se honilo, o tom nás poučuje P. K. II. 46 k r. 1406.

Dovolili jsme si tyto poznámky a doplňky, jichž by sice snadno bylo z moravských památek ještě více uvést, které však vzácnému spisu Wintrovu ceny nikterak neubírají. Milerádi přiznáváme, že jest skvělým dokladem poctivé vědecké práce české. Že Winter psal knihu svou i svým rázovitým, poutavým slohem, netřeba dokládati; míst frasovitých, až na praskrovné výjimky, tu není. Hojně obrázky dobře znázorňují věc popisovanou.

J. Tenora.

Hory a doly. Verše a písně *Vladimíra Štastného*. V Brně 1894. Nákl. vlastním. Str. 110.

Rád věděl bych, která to z písní bude,
jež na rty lidstva přejde se rtů mých?
Po také práci dědictví jen chudé!

Tak táže se v „Hořkých jádrech“ teskně Vrchlický, nejplodnější básník a uznávaný král českého Parnasu. Zná nevděk literárního světa a nečeká mnoho. Nové proudy, nové vlny, nový život a nová zhouba. Není tomu dávno, co byl Vrchlický jediným neomezeným vládcem, a proroctví jednoho katolického kritika, že za padesát let se o něm nebude mluvit, znělo jako rouhání blázna. A dnes? Čtete posudky mladých — a zarazí vás kynický pošklebek těch, kteří jsou kostí z kostí jeho! Nešťasten spisovatel, který píše pro slávu! Vrchlický zná nevděk světa a jen jedinkou ze svých písní žádá spatřiti na rtech budoucnosti.

Literární dědictví, jež příští generace vděčně přijmou z ruky našeho Vl. Štastného, nebude těžký foliant, bude to snad jen kytička květů vybraných: ale ta neuvadne a nevypadne z ruky národa, dokud v něm budou srdce prostá a jemnocitná, duše unavené prachem světa a hledající osvěžení v čisté rose poesie křesťanské!

Sbírkou, která leží přede mnou, přibýlo do kytičky té opět několik čerstvých, vonných kvítků.

Obzvláštním kouzlem jímá básníka les. Jest mu chrámem i knězem zároveň, jest mu přítelem z mládí i lékařem, a přání, které si z něho odnáší, jest:

Ať ta píseň moje tichá
lesa mírem sladkým dýchá
v bouřný srdce vír!

„Kontraband“ a „Kritik“ překvapí vás milým humorem, který se na vás i v následujících oddílech usmívá „Ubohým pěvcem,“ líbeznými písněmi studentskými. Písnička o „Bohatých studentech“ je rozmarně zkomponována mistrem Nešverou a znárodněla skoro.

Druhý oddíl sbírky podává obrázky z „Potulek Podyjím.“ Řeka, lesy, hrady a chrámy vypravují básníkovi o tragice minulosti a přítomnosti a nade vším se vznáší něžná, dětinná láska a důvěra k Panně Marii, již básník klade kvítí do klína, kdekoli může. Tato upřímná zbožnost ovívá nás jako prostomilý, naivní duch sv. Františka

Serafského. Čtouce básně: „Díky,“ „Uvítání,“ „Neděle,“ vzpomínáme si na slunečnou píseň onoho svatého, v níž veškerá příroda je mu sestrou a chválí a velebí s ním lásku Boží.

Z oddílu „Studenti na hradě“ vyjímáme skvost.

Píseň „Sokoli“ je drahocenná perla poesie slovanské!

Letí, letí pospolu
hejno jarých sokolů.

„Sokoli, kam letíte,
kam tak bystře hledíte?“

„Hoj, my spějeme ve sboru
po slovanském obzoru.“

„Odkud jste se vydali?
Kde jste zrána snídali?“

„Z Balkánu jsme vysláni,
Kras nám chystal snídání.“

„A kdo pak vás napojil,
občerstvení ustrojil?“

„Siné máte vodičkou,
Alpy chladnou rosičkou.“

„A kde jste se stavili,
kde se mile bavili?“

„Na Dunaji širokém,
na Kriváni vysokém.“

„A kam od nás ve spěchu?
Dopřejte si oddechu!“

„Poletíme dál a dál
k Visle, Volze, na Urál.“

„Sokolici, v který čas
navrátíte se k nám zas?“

„Nelze zpět, — je slab nás let
pro slovanský šířý svět!“

Tento lidový ton má Šťastný už v krvi a i v posledním oddíle, v intimně zbožných „Obrázcích z poutí,“ vám jím častěji zazvoní. A všechno je proluto jakýmsi duchem otcovské moudrosti a přátelského poučování. Nejen jináče. Šťastný je knězem a nemůže nikdy zapomenuti na „jedno potřebné.“ Kde vám o něm nemluví jeho ústa, vyčítáte to z jeho očí, a nepoví-li je oči, slyšíte je v tluku jeho srdce!

Zavírám knihu uspokojen. Ovšem, mladí hledají a razí nové dráhy a Šťastný ostává věrným Sušilovi a Jablonskému — krivdí jim, kdo jich nepočítá mezi básníky — kteří jej při básnickém křtu drželi na rukou. Ale co na tom? Mladí hledají neschůdné srázy — on jde silnicí. Mladí řeší psychologické problémy — on píše své dojmy. Mladé dráždí moderní, rozrušená hudba Beethovenova, Griegova, nekonečná melodie hudby Wagnerovy, oheň a barvitost Dvořákova — on má své potěšení z klasické hudby Haydnovy, Mozartovy, ze zpěvných melodií Krížíkovského. Mladí čekají obrovské řeky, tekoucí z dalekých krajin a hřmějící divými vodopády — jemu stačí čistý potok horský, průhledný až na dno, z kterého svítí krystaly. D. L.

Za šera. Básně. Napsal *Josef Simon*. V Praze 1892.

Tři, čtyry slušná čísla, vše ostatní hluboko pod nejnižším nívau věcí, jež vážná literární kritika vůbec registruje: bezcenná, ducha-prázdná rýmováčka, vynikající chudobou myšlenek a naivností přímo neuvěřitelnou. Člověk se tomu musí místy s chutí zasmáti. Někdy se zdá, jakoby autor chtěl oživit hynoucí již tuším u nás nyní poesii kramářskou. Na př.:

Pod lesem táhne se louka,
na louce domek má vdova.
Veselo je tam... A houká
každou noc na střeše sova.

A vdova má spanilou dceru,
která jí zármutek dělá:
toulá se po lesích v šeru,
jak by tam Bůh ví co měla.

— — — — —
Nepřišla domů již dcera,
stavení spustlo... Eh, zkrátka:
bojte se, děvčátka, šera!

Anebo:

Les šumí dumky o lásce,
a břehy líbá voda,
a hochá vede k pomlásce
ach, s mlkou divná shoda.

Obsah: rýmované rozprávky, které měl autor s Pražany, kteří k nim přicházejí („A já v knize této i hovor náš i cesty v lesním chladě jsem popsal v pamět na to krásné léto“), naivní vzdychání o hvězdičkách a měsíčku a růžích a ptáčcích, trochu poesie vlastenecké, v níž jedno a totéž thema — touha po vlasti — pořád dokolečka se opakuje, několik „chmurných kreseb“ nejpestřejšího obsahu (motivy národní, sociální, krajinné), apotheosa na básníkův samovar, jakési komické ritornelly a podobné věci. Mohli bychom pro čtenáře referatu vybrati několik citatů pro obveselení myslí, ale končíme raději tímto vážným poznamenaním: Litujeme, že pořád ještě jest u nás tolik lidí, kteří nemají nic kloudnějšího na práci než mařiti drahý čas skládáním bezcenných rýmovaček a kteří myslí, že prokáží národu Bůh ví jakou službu, když vydají knihu pochybných veršů. Škoda toho času, škoda té práce, která mohla býti vynaložena na věc užitečnější! Škoda, že tolik české mladé duševní síly pořád ještě absorbuje titěrné blouznění!

Dr. J. Korec.

Ruská knihovna. XVII. a XVIII. Spisy *Alexěje Feofilaktoviče Pisemského*.

Překlad rediguje J. Hrubý. Sv. 1. a 2. „Rozbouřené moře.“ Roman.

Přeložil V. Mrštík. V Praze 1894. Nakl. J. Otto. Str. 281 a 263.

Al. F. Pisemskij (1820—1881) náleží ke škole spisovatelů čtyřicátých let, k níž se počítají Turgenev, Gončarov, Dostojevskij, L. Tolstoj, ovšem nemůže se jim stavěti po bok ani uměleckým ani historickým významem v literatuře. Byla doba, kdy jméno jeho bylo kladeno vedle jmen oněch koryfeův, bylo to v letech padesátých a počátkem šedesátých, ale nyní nikdo ho vedle nich nepostaví jako stejně vážného spisovatele. Nicméně Pisemskij napsal několik romanův a dramát, s nimiž Ruská knihovna čtenářstvo naše právem seznámiti chce. Jedním z nejlepších jeho děl je roman „Rozbouřené moře,“ který vyšel 1863 a proti autorovi vyvolal hrozné nepřátelství strany pokroku, mladého pokolení, které v něm vidělo paskvil na sebe. Vinili Pisemského ze zloby, že se chce mstíti na mladém pokolení, že se stal hrubým zpátečníkem. Ale všechno to je nepravda. Pisemskij nebyl nikdy ani liberalem ani konservativcem. Byl to muž skeptické, pessimistické povahy, nedržel se žádného určitého směru, ke všem stranám, směrům a táborům choval se stejně, negativně, škaredě,

nepríznivě. Jako umělec byl naturalistou jednostranným, kreslil pouze negativní, temné stránky lidské přirozenosti, nevidá v lidech ničeho dobrého. On všecko odsuzoval, všecko usvědčoval, nade vším se smál, se vším bojoval, všecko pronásledoval, všude odhaloval bídost — to byla jeho literární činnost, v níž žádné pozitivní úlohy nebylo, všecky negativní. Jenom negativní vlastnosti lidské vtělovaly se v jeho fantasii v živé obrazy; takový byl už talent jeho. Při takových vlastnostech jeho talentu není divu, že nalezal temné stránky v liberalním hnutí šedesátých let. Ale proto ještě nelze zvát ho konservativcem. Nemůžeme přece jmenovati konservativcem muže, který podkopával základy rodiny a posmíval se manželskému svazku (na př. v Bojarščině), který v Měšťanech posmíval se ruskému duchovenstvu, úřednictvu, nenáviděl kapitalistův atd. On nebyl ani konservativcem ani liberalem, neměl pevného názoru světového, nýbrž kreslil pouze zcela nestranně, objektivně hnusnost, ať ji našel kde našel. Jeho bystrozrak a satirický duch viděl slabé stránky jak u nepřátel tak u přátel, u druhů nejbližších. Není se tedy čemu diviti, že Pisemskij ve vášnivém hnutí ruského ducha koncem let padesátých a počátkem šedesátých viděl mnohé slabé stránky; znal utopické snahy ruských radikalův a emigrantů, věděl o různých příhodách, které hnutí to stavěly do nepěkného světla, znal některé podivínské propagandisty. Proto zachtělo se mu nakresliti věrný široký obraz rozbourené ruské společnosti, vyfotografovati některé činitele hnutí toho.

Že Pisemskij neměl v úmyslu psáti paskvil a se mstíti (mstíti se neměl proč) a vylévat si zlost zvláště na mladé pokolení, snadno poznáme, srovnáme-li typy mladého pokolení s typy starého pokolení, které Pisemskij předvedl. Autor zajisté velice nemilosrdně vysmál se starému pokolení let čtyřicátých v osobě Baklanova, hrdiny romanu.

„Hrdina můj,“ praví o něm autor, „předně není vůbec hrdina, ale zcela obyčejný smrtelník z naší tak zvané vzdělané společnosti. Vyrostl v nečinnosti, ne právě špatně studoval, protekcí se dostal na úřednické místo, poctivě a lenivě sloužil, výhodně se oženil, ve svých záležitostech projevil naprostou neznalost věci a více blouznil o tom, jak by se nejlépe pobavil, podráždil a jak by co nejpříjemněji strávil čas. Je reprezentantem toho druhu lidí, kteří do r. 1855. zmírali nadšením nad italskou operou a v tom právě viděli nejvyšší stupeň poslání lidského na zemi, a potom ihned s náruživostí a lehkověrností školákův potichouнку začali číst „Kolokol.“ V hloubi duše své tito pánové podle mého mínění nejsou schopni žádné samostatné činnosti, za to však na povrchu natíhají se jakoukoli barvou: k tomu jeví schopnost nejvěšší.“

Maluje typ Baklanova Pisemskij nešetřil tmavých barev, aby nakreslil život minulý v hrozně ohyzdnosti jeho. Baklanov je vtělením lidí vyrostlých na půdě nevolnické, na půdě života nečinného, ničím nevyplněného. Hned jako student dělal ze sebe hrdinu, mačkal pod stolem své sestřenici, Žofii Basardinové, ručku a hned lže, chlubí se dobrosrdečnému Veňavinovi, že se „s ní dostal do takových konců, odkud se už vrátiti nemůže.“ Když pak Žofie, tento „padlý anděl,“ jak ji jmenuje Baklanov, trochu si zakoketovala s nadutým plukovníkem Kornejevem, žárlivý mladý náš hrdina odjížděje do Moskvy

na universitu s tragickým tonem praví: „Nenašel-li jsem štěstí v krásném, najdu ve zlém.“ Jestliže na gymnasiu dle vlastního přiznání „nedělal naprosto nic a také nic neuměl,“ a čemu se doma francouzsky naučil, ještě zapomněl, nyní na universitě v prvním kursu „staral se jenom o tu hloupou lásku k té koketce“ (Žofii); „potom v zármutku nad nezdarem této lásky v druhém a třetím kursu pil a konečně — byl klakérem, dělal škandály,“ a doma bavil se se zbožňující jej Kazimírou, dcerou polské paní, u níž bydlil. Hnusný, odporný je Baklanov tehdy, když násilím przní na svém statku venkovskou dívku Mašu, již pak jeho matka násilně provdala za mužika, i tehdy, když stydí se jeti spolu s matkou, i tehdy, když v návalu žárlivosti na Žofii Lenevou, jež po smrti muže svého byla se zaprodala starému židovi, mrštil jí oharkem cigarety do tváře, rozbil svícen a kopal nohou do dveří, i tehdy, když ožení se s nepřístupnou Eupraxií Sobakějevou, dívkou ideální, která s ním neměla nic společného, a to z pouhé zvědavosti, „jak bude milovat,“ hnusný jest i tehdy, když z chvilkové vášně vdané Kazimíře dělá téměř násilí, i když potají, aby žena nevěděla o tom, s Žofií Lenevou jede do Petrohradu a ciziny. Bezcharakterní, bezzásadní, nevzdělaný, prostopášný tento člověk nemá náklonnosti k službě, a přece slouží, myslí, že tím koná povinnost, horlí proti úplatkářům, ale přece jede na oběd k židu Galkinovi, nájemci kořalkového monopolu, nakloněn k citové rozmanitosti nemůže snést tichého života rodinného s počestnou, chladnou, rozumnou, klidnou v lásce Eupraxií, života, v němž neznal nedostatku, i hledá milostné pletky a dobrodružství s Žofií a Kazimírou. Podobna Baklanovu jest hrdinka romanu Žofie Basardinová. Pocházejíc z chudé rodiny šlechtické toužila jen po tom, aby se zbavila chudoby buď jak buď, a by se mohla strojit, skvít ve světě; aby cíle svého dosáhla, prodala se nejprve starému, ale bohatému statkářovi Lenevu. Když muž zemřel, a ona promarnila všecko jmění, ač miluje Baklanova, prodá se přece bohatému židu Galkinovi, potom žije v nezákonnitém svazku s Baklanovem, a když i Baklanov ji omrzel, milujíc rozmanitost, prodala krásu svoji jakémusi Angličanovi, až konečně pro dluhy byla v Londýně uvězněna. Typ této ženy nakreslen hodně tmavými barvami. Tmavými barvami namalován také život rodiny Basardinové. Politování hodný osud Nadeždy, dcery bohatého majora, jež utekla z francouzského, duchem smyslným přesyceného pensionatu na venkov k starší mravně přísné sestře Bibi a toužíc po změně těžkého postavení, plného nudy a nečinnosti, provdala se za lenivého podivína Basardina, aby vyšla z nouze hledala protekci, aby hloupého, k ničemu neschopného muže jejího vzali někde do služby, dělala obchod s krásou svojí dcery Žofie a zemřela z hoře, že dcera jí nevzala k sobě, když se provdala za Lenevu. Odporný je typ mladého Basardina Viktora, rozpustilého, lenivého, hrubého, smyslného vychovance vojenského ústavu, mladíka beze všech zásad, který pro hrubství od rodičů z domu vyhnán, pronásleduje cynickými návrhy služku Irodiadu, byl degradován na

prostého vojáka, pak sloužil u Galkina, prozradil na něj hrozné, trestní zločiny, zostudil vlastní sestru atd. Toť hlavní zástupci starého pokolení čtyřicátých let; Pisemskij maluje je nešetřil tmavých barev, s nemilosrdnou ironií vysmál se heslům čtyřicátých let, mnohomluvné frasovitosti.

V jasnějším světle zajisté vystaveno pokolení mladé. Vedle bezcharakterních liberalů mladých bratří Galkinů vyvedena sympatická postava Valeriana Sobakějeva, který pouze všeobecným proudem byl stržen na bezcestí a mladistvou láskou k nevěstě své, která proniknuta novými ideami. Pisemskij ústy Eupraxie, jediné pozitivní osoby romanu, dává přednost mladým lidem před starými, dokazuje, že Baklanov marně si osobuje název idealisty, jsa materialistou, kdežto Sobakějev je skutečným idealistou, snílkem, jenž dává se unášet různými moderními teoriemi. Ovšem skeptik Pisemskij i v tomto pokolení mladém vidí hlavně temné stránky, zavrhl minulost ruské společnosti i nové hnutí, do kterého Baklanov, Leneva, Basardin a jim podobní vnesli své hnusné zásady dřívější. Špatné bylo pokolení staré, špatné jest i nové, mladé pokolení; proto hnutí novému nelze přikládat vážného významu. Jako dříve staří Rusi otrocky poslouchali vládních mocností a starých tradic, tak mladé pokolení bez myšlení bezvýminečně a otrocky se podřídilo moderním ideám, ať byly jaké byly.

Roman Pisemského je pln cynické, špinavé, podrobné malby milostných dobrodružství hrdin a hrdinek, pln hnusného, neslušného tonu. Tolik hrubě smyslných, kluzkých, oplzlých výjevů jako v „Rozbouřeném moři“ s jeho cynikem Jonou, cynickým Basardinem, Baklanovem, Lenevou a m-lle Baseleinovou a j., najdeme v málokterém ruském romaně. Vůbec roman tento silně připomíná práce naturalistů francouzských, jimž autor velice se podobá. Ostatně Pisemskij sám byl si vědom toho, že roman jeho nevzdělá rozum a srdce šestnáctiletých čtenářek a jinochů, jimž radí, aby nečetli romanu jeho. On chtěl podati věrný, byť i neúplný obraz mravů, lži celé Rusi, našel v životě mnoho hrubosti a smyslnosti, a tu také nakreslil nejen bez pohrdání k ní, objektivně, nýbrž i s jakou zálibou, vlastní jeho talentu.

O věrnosti překladu Mrštíková nemajíce po ruce originalu souditi tu nemůžeme.

A. Vrzal.

Vyučování ve třídě elementární. Díl I. „Methodické propracování učiva z vyučování názorného.“ Díl II. „Methodické propracování učiva ze čtení a psaní.“ Díl III. „Methodické propracování učiva početního.“ „Prvopočátečné vyučování zpěvu a tělocviku.“ Sepsal Alois Lhotský. V Třebíči 1892. Nakl. J. F. Kubeš. I. díl 190 str., II. díl 241 str., III. díl 149 str.

Rozsáhlým a podrobným spisem svým pokusil se spisovatel svým směrem a způsobem řešiti úkol, vytkžený prvnímú školnímu roku. Pravíme, že svým směrem a způsobem — a který učitel by jich neměl? — úkol ten řešil; jsouť i jiné směry a způsoby možny, jsou třeba také lepší; však i směr spisu Lhotského jest i možný,

i dobrý. Známo, že do Říma vede cest mnoho! Kdo spis prohlédl, a ještě lépe, kdo dle něho pracoval, dozná, že jest pracován a psán svědomitě. Třeba že každá stránka jeví prosté roucho školské, přece je na ní patrna pečeť práce. Jsouť snad všechny články v knize vytištěné skutečné přípravy na vyučování, a také ještě po vyučování opravované a doplňované. Mladší učitelé si knihu ve všem chválí, jelikož jim přípravu na vyučování usnadňuje. I starší učitelé prohlédnou si knihu s užitkem; srovnávajíc postup a způsob spisovatelův se svým vlastním, opraví tu práci svou, tu práci spisovatelovu. — Jelikož nelze v těchto listech knihy podrobně rozebírat, buďtež zpravodaji jen některé poznámky dovoleny.

Co se týká dílu prvního, „Názorného vyučování,“ tu myslíme, že by mohl býti o polovici menší, kdyby se téměř napařád zbytečně neotiskovaly odpovědi žáků, pak mnohé stereotypní frase školské. V každé hlavě tohoto dílu mohly býti dvě, tři statě vzorné, podrobné, pro ostatní předměty stačila přehledná osnova s přiměřenou podrobností. Tak, jak jest tento díl podán, jest věru pro učitele těžká úloha přečísti jej celý slovo od slova; čtenáři se taková četba — je-li jí mnoho — přeje; mládeži ještě spíše. Za to chválíme, že do spisu vloženo je dle způsobu Macháčova a Bartošova mnoho písniček a hádanek i říkání prstonárodního; ještě více jich by neškodilo místo některých umělých „básní“ (?) již zastaralých. Mimochodem dokládáme, že je daleko přirozenější rozčlenění učiva názorného dle dob ročních. Pokud se týče jednotlivých statí, tu bych jich mohl dosti uvést, které dětem prvního školního roku naměřují duševní stravy — na vrchovato. (Trochu mnoho přírodopisu a technologie.) Na konci dílu I. je dodatek „Prání“ a některé příležitostné deklamace. Snad všechny se shodí. Díl II., ježž po ruce máme, je z r. 1886. Nejvíce nesprávností tu nahromaděno v samém úvodě, zvláště na stránce 5. a 6. Učený nátěr jeho v ničem nezvýšil hodnoty dílu druhého, kterouž cele a plně uznáváme. Jestliť díl tento ze všech nejlepší. Co se praví na str. 15. o době přípravné, jest dle zkušenosti upřílišeno. (Většina učitelů souhlasí v té příčině s praktikem Wiedemannem.) Pokud se týká žákovských odpovědí, platí i tu, co bylo řečeno výš o díle prvním! Četné náčrtky a podrobné ukázky písma jsou věci velmi na prospěch. — I díl třetí má svou cenu, ale i vady dílu I. a částečně i druhého. (S větou: „Čím jest při čtení čítanka, tím budiž při počtech početnice,“ na str. 13. těžko lze souhlasiti!) Mluvíti dětem prvního školního roku o „důležitosti“ některého čísla, jest snad unáhleno; podobně — byť i jen příkladem — o politických novinách, po čem se prodávají... Na str. 21. otázka: „Co jsem udělal s těmi dvěma šíškami?“ Místo: $\frac{1}{2}$ ze $2 = 1$, měli bychom již od 1. třídy psáti: $\frac{2}{2} = 1$ (str. 49.) atd. Hojností příkladů se spisovatel zavděčil učiteli 1. třídy. Zpěvníček na konci připojený má několik pěkných písní umělých, ale jen několik málo národních. Těchto více!

Tuto praktickou knihu praktického učitele rádi doporučujeme zvláště mladšímu učitelstvu.

J. Funttšek.

Šolcova Ilustrovaná knihovna. Pořádá Fr. Roháček. Sv. 3. „Slovácké obrázky.“ Napsal *Fr. Horenský*. Ilustruje A. Regal. V Telči 1893. Str. 356. Cena 1 zl. 50 kr.

K Herbenovi, Preissové a jiným, kteří si obrali k výtvorům svým literárním látku a typické postavy z moravského Slovácka a jeho života, přibyl před nedávnem nový pracovník Fr. Horenský. Možno-li ony přirovnati malířům, kteří vybraťše si motivy z kraje a ovzduší slováckého zidealisují je dle svého umění, je Horenský dovedným fotografem, který v obrázcích svých podává výjevy a život z vesnic slováckých okolo Uher. Brodu, zvláště z jeho milých Pašovic, někde až příliš věrně. Fotografuje totiž výjevy ty nejen v nářečí slováckém, přičiniv jen krátké výklady někde v řeči spisovné, ale podává nám Slováky a Slováčky malé i velké, jak je zastihl doma, na poli nebo v lese s jejich ctnostmi i nectnostmi. Právě však tato důkladnost jest obrázkům těm v bibliotece určené k ušlechtilé zábavě a poučení trochu na újmu. Jinak se to četlo mezi jinými pracemi ve „Vlasti,“ kdež spisovatel uveřejnil většinu těchto obrázkův, a jinak zde, kde to má býti vybrané album. Některým, třeba věrně podaným scénám, ale méně pěkným, jako na str. 260. o usmrkaném chlapci u stolu, mohl se spisovatel snadno vyhnouti. Výjevy takové jsou všude a stejné vyjma nářečí. Z podobné příčiny měl spisovatel trochu spořiti s nadávkami žen v obrázku „Mladé slovácké ženy“ — ostatně nápis ten máme za méně příhodný. Dle něho by každý očekával vypravování o hospodářství a životě mladých žen, zatím jsou zde hrdiny muži, kteří si udělali zvláštní žert masopustní založivše se, že nepůjdou domů, dokud všechny ženy jejich pro ně nepřijdou. Obrázky „Janek Kočíků“ a „V bobkovém“ — lépe snad Bobkovém, jak spisovatel sám jednou píše, vždyť je to vlastní jméno žlebu — bylo lépe vynechati; první nepodává ničeho, co by se na každého synka obrátiti nemohlo a druhé jest okamžikový feuilleton.

Těmito výtkami však nijak nemíníme haniti záslužné a dovedné práce Horenského, neboť i v těchto pracích najde ethnograf mnoho cenného, chceme jen spisovatele upozorniti, jak by si vésti měl, chce-li, aby obrázky jeho vnikly do vrstev nejširších. Pozorovatelem je bystrým a neméně dovedným vypravovatelem, který vypravuje tak, že, kdo Slovácko zná, zažije vše při věrně podaném nářečí jako ve skutečnosti. Též i po stránce umělecké jsou obrázky, jako „U březí,“ „Z noci zářijových,“ „Galan,“ „Slováctí sportsmani“ pěkné. — Ve „Slováckém loučení“ je spisovatel až unavně obšírný a měl vůbec oslovení Francka v přímé řeči vynechati.

Za nejcennější považujeme z celé sbírky nejdleší práci „Neděle na Slovácko“ od přípravy k ní v sobotu až po spánek v neděli večer. Vypravování je živé a zábavné pro ethnografa i dialektologa velmi cenné. V obrázku „Za slováckým stolem“ přáli bychom si, aby byl spisovatel ještě více pověděl, co všechno Slováci jedí.

Pro knihovny lidu knihu doporučujeme, zvláště Slováci se podiví, jak je krajan vyblýskl.

Dobře, že nakladatelství zanechalo letos ilustrací, neboť jsou bezúčelné v takové knihovně a někde ne věrné dle textu, jako na str. 51., kde má mítí děvče červený, bíle květovaný šátek a ona je s holou hlavou. Knihtiskárna měla by více spořít papírem, byla by kniha lacinější.

J. Bloksa.

Knihovna lidu a mládeže.

Modrá knihovna. R. II. čís. 6. „Věznové na Špilberku.“ Sepsal *Fr. Bauer.* (Karbonáři.) V Praze 1893. Nakl. Dr. V. Řezníček. Str. 165. Cěna 70 h.

Vlivem názorův a ideí francouzskou literaturou rozšířených, revolucí pak ve skutek uváděných, nový a bujarý započal se život koncem 18. a počátkem 19. století jeviti u veškeré vzdělané společnosti evropské; odlesk jeho v literárních pracích viditelný vrhal mohutné proudy své i na vlnobití života veřejného, odkudž nejvíce otázka národnostní se vzpružila. Proud ty v Itálii soustředily se v tajných spolcích karbonářských, a heslem jejich mimo jiné: „Sjednocená Itálie.“ Bdělá policie rakouská dovedla na čas překaziti záměr ten, nikoli pak navždy zmařiti. Osudy některých vynikajících osob, které a pokud zapleteny byly do spolků těch podvratných, hlavně pak francouzského spisovatele Alex. Fil. Andryanea a vlašského básníka Silvia Pellica, jsou předmětem spisu tohoto. Vylíčív činnost a zásady i účely ruchu karbonářského, spisovatel popisuje osudy zatčených, zejména strádání na moravském Špilberku. Čerpal údaje své z autobiografie Andryanovy, již se dovolává, a z českého překladu známé Silviovy knihy „Z mých žalářů.“ Někde dává do uvozovek, co přejal odjinud, někde ne. Chyb tiskových je mnoho. Čeština podobá se řeči úvodníků novinářských. Pro lidové knihovny psána není. Pod čarou jsou některé vysvětlivky, jinde jich není. Zájem, ba nadšení pro osoby, o nichž řeč, je veliké, až nemírné. Tak zvanému vzdělanějšímu čtenářstvu se spis zavděčí.

A. D.

Přítel domoviny. R. IX. Sv. 11. *Ed. Chaura:* „Obrázky z okupace bosenské.“ V Praze 1893. Nakl. Ed. Beaufort.

Chválíme pořadatel „Přítele domoviny,“ že místo ustavičných, sladkých nesmyslů lásky uveřejnil též tyto obrázky, které zábavným způsobem aspoň krátce seznamují s obtížemi války, která si zvláště z našich vlastí vyžádala tolik obětí. Spisovatel vypravuje své osudy, které zažil jako poručík od vejiti vojska rakouského do Bosny až do Nového roku 1879. Vypravování své oživil zachytiv několik episod o svých soudruzích. — Třeba nechceme býti počítáni mezi „pecivály a chramostejly, kteří jakživi u plného hrnce seděli,“ a uznáváme, že okupace nebyla tak lehká, ba obtížnější, nežli boj s vojskem spořádaným v širém poli, přece podotýkáme, že vypravování, když i snad není proti pravdě, jest, jak již u „starých vojen“ bývá, někde bombastické. Proto též asi přihodilo se spisovateli, že zapomněl v ohni spisovatelském udati, jakých pět milionů dynamitu by potřebovalo

oněch deset tisíc milionů čertův, aby ze skal adersbašských a weckelsdorfských vytvořili bosenskou Ključ. Ve spisu určeném pro kruhy nejširší bylo se také stříci zbytečných cizích slov (en masse, debouché, o kantonementech Čech by nám zajisté ani spisovatel říci nedovedl), pak měly též odpadnouti vtipy a exkurse mathematické. — Sloh a řeč jsou někde příliš vojenské. Knížku lze jinak zařaditi do knihoven.

Svazek 12. „Povídky.“ Napsal *Ant. Wildmann*. — „Drobné črty.“ Napsal *Em. Ludvík*.

A. Wildmann podává pět krátkých obrázků (na 50 stránkách), děj jejich vzat je ze života úředníků železničních. Třeba někde sloh není úplně hladký, čtou se lehce a každého pobaví. Zvláště pěkně líčeno jest v poslední povídce „Piano“ stěhování nového pianu, které po dlouhých letech touhy byl s to si zaopatřiti asistent Liška za dvě stovky, které vyhrál. Jenom až příliš šlechetno jest, že týž na lakonické psaní bratrovo, že ve slabé chvíli sáhl na cizí peníze, nemyslí na bratrův poklesek, nýbrž hned sobě vyčítá, že si piano koupil a též je hned k vůli němu prodá. — Spisovatel sklání ještě vrchol -e, co studující atd.

Když jsme přečetli „Drobné črty“ v témž sešitě, divili jsme se, že redakce „Přítele domoviny“ práce takové vůbec uveřejnila. Povíme hned, že, třeba se autor prohlašuje za člena redakce a českého spisovatele, který sdílí s druhými neštěstí, že nemůže se dostat do Itálie, aby mohl napsati roman, práce tak začátečnické, jako jsou první dvě črty, nezasloužily, aby byly uveřejněny ve sbírce, z níž lid má svůj vkus šlechtiti. V první črtě „U zlomeného sloupu“ lépe by byl autor učinil, kdyby nám byl podal jen pěkný popis Gräfenberku, kam svůj děj položil. Není ještě novellou spléstí dohromady Italku, Maďara a Angličana, i když při tom svítí měsíček. Ostatně ta novella, za kterou šel až do Gräfenberku, není z hlavy spisovatele, dal si zkrátka celou jak by tiskl vypravovati od ženy bolem stížené na hrobě, a on byl jen tajným pozorovatelem. Až podruhé přijde autor zase tak snadno k novelle, až totiž nalezne ženu, která z bolu při měsíčku bude vypravovati sama sobě, jakoby četla roman, ať si to dá potvrditi písemně, jinak mu toho nikdo neuvěří. — Je-li ještě v první črtě něco, je druhá „Domácí kouzlo“ holé povídání sentimentalní o „mladé paní“ — ta se hemží na každé straně několikrát. Měsíček opět svítí a čarovným závojem obestírá celou krajinu, ba i rukou žehná. On jediný vidí, co se děje na tváři manžela, který sedí se ženou u lampy. Nejlépe se podařilo p. Ludvíkovi na str. 121. Zde je mladá paní s Karlem na svatbě kollegy Boubely, který praví, že proto se žení, že Karel od svatby do hostince nechodí, ale hned na str. 123. po svatbě stěžuje si mladá paní, že od té doby, co je zde Boubela, zanedbává ji její muž a vyseďává s ním v hospodě. Ale což on prý to může, je svoboden. Takové věci nazýváme gallimatiáš! — Nejlepší je třetí črta „Ze života bursovního,“ ač i tu by každý po chlubné poznámce, že spis. přečetl už hezkou řadu knih o bursách, čekal též něco jiného, ale dosti obratně zachytil

zde vřavu, jaká na burse někdy je. Lépe by bylo čtítě této někde v nějakých novinách. — Sloh je někde hrozný, hned přímá, hned nepřímá řeč. Četné pomlčky (na jedné stráněce i na pěti místech) neučiní vypravování uměleckým. Pomocné sloveso pro p. Ludvíka skoro neexistuje.

Nadání p. Ludvíkovi neupíráme, to dokazuje myšlenka základní druhé črtý i třetí, ale radíme mu, aby místo touhy po Italii pilně studoval dobré vzory a řeči neučil se z ulic pražských. *J. Bloška.*

Vilímkova knihovna „Malého čtenáře.“ Pořádá Fr. S. Procházka. Sešit o 32 str. po 8 kr. Seš. 1.—5. „Veselé táčky.“ Žertovné deklamace pro naši mládež. Sebral *Josef Kožíšek*. V Praze 1894.

Sbírka tato obsahuje deklamace, vhodné pro děti při výletech a jiných příležitostech. Některé jsou zvláště určeny k určitým účelům, na př. „Peníze na cestu,“ chce-li se vybírat na „Ústřední Matici školskou,“ „Drahý poklad“ (básnička tato bezcenná) k slavnostem, pořádaným ve prospěch chudých dítek. Nejvíce básniček pochází z pera p. J. Kožíška; ale básničky jeho jsou slabé, někdy i bezcenné, nejasné, jako „Lišákovy obchody,“ kde naučení neplyne nikterak z děje bajky. Nejvhodnější básničky podali: J. Milota („Jen výš,“ „Malý král,“ „Trampoty deklamatorovy,“ „Mourečkovu kázání,“ J. Zaričanský („Strašidlo,“ „Žákův sen“). Pěkné jsou také básničky: „Vybíral, až přebral“ od B. Kaminského, „Byl kdys Honza král“ od J. V. Sládka a „Pohádka o štěstí“ od Fr. Procházky.

Seš. 6.—14. *M. Kopeckého*: „Komedie a hry.“ Třetí opravené vydání. S dodatkem nápěvův a k nim průvodu dvou houslí od J. Maláta. Str. 284.

Hry Kopeckého rozhodně nehodí se pro děti. Vypravování o loupežnících, o vraždách, sprostonárodní, hrubé vtipy, dvojsmyslné narážky o damě (str. 52.), trivialní výrazy — neušlechťí srdce malých čtenářů. Přečetli jsme pět her, dále jsme nemohli: zhnusila se nám taková četba! Třebas v předmluvě vychvalují se zásluhy loutkáře M. Kopeckého (1762—1846) o znovuzrození Čech, třebas i pravda byla, že Tham, Hybl a jiní buditelé národního citu užívali ho s jeho loutkami jako nástroje ku vzkříšení hynoucího ducha českého, přece všecko to nás ještě nepřesvědčí o prospěšnosti „sprostonárodní“ četby pro děti. Ani vychválená zpěvohra „Pan Franc“ ani veselohra „Oldřich“ nevyhovují požadavkům četby pro děti. O ceně umělecké není tu ovšem ani řeči. *A. Vlas.*

Sbírka spisů pro mládež vynikajících českých spisovatelů. „Jan Šváb.“ Povídka z dějin českých od *Fr. Hrnčíře*. V Praze 1893. Nakl. Dr. Fr. Bačkovský. Str. 89. Cena 50 kr.

V povídce této jedná se o rodu slovných rytířů Švábů z Jíkve a Havraně, rodu, který kvetl v Čechách v letech 1361.—1451. Hlavní děj spadá do doby husitských válek. Rytíř Jan Šváb na radu po-

věřivého Vlacha Gara dal zazditi do zdi věžní nevinné dítko, Anežku, dceru zedníka Záruby, doufaje, že věž stane se takto nevydobytnou. Děd dívky té ze zármutku zšílí, otec zemře, bratr Václav uprchne, aby se pomstil na Švábech. A příležitost ke mstě se mu naskytne. Václav jako husita nalezne synovce onoho Švába, který dal zazditi sestru jeho, mezi nepřátely, ale odpustí mu, jsa pamětliv přátelství, které s ním a sestrou jeho udržoval mladý Jan Šváb. Tvrz rytířův oněch Havraň byla v době té zničena divokými Uhry, a Jan Šváb žil potom tíše na tvrzi Jíkvi. — Časový kolorit je dosti bledý. Ke kněžím katolickým v době té chová se autor spravedlivě, což ne vždycky pozorovati u spisovatelů historických povídek pro mládež. Ale o gleitu, vydaném od Zikmunda Husovi, p. autor nemá správného pojmu.

A. Vlas.

České spisy pro mládež. Č. 38. „Dvacet měsíců na pustém ostrově.“

Napsal J. V. Houška. K druhému vydání upravil Fr. A. Zeman. V Praze 1894. Nakl. A. Storch syn. Str. 132. Cena 1 zl.

Autor tvrdí, že podává skutečnou událost, osudy, skutečná utrpení Raynala, jenž sám je popsal; pravdivost jejich dotvrdila zpráva, kterou podal kapitan Musgrave, s nímž Raynal z australského města Sydney vydal se na loď na ostrov Campbellův, hledat tam bohatá ložiska cínu a stříbra. To, co prožili na výpravě této, nenalezše ničeho na ostrově onom, jak potom přistáli k ostrovu Adamovu a Auklandskému, jak se tam živil, co tam přestáli, a jak konečně Raynal vrátil se do vlasti své, do Francie, to dosti živě líčí kniha tato. Ale mnoho asi líbiti se nebude dítkám, které znají zajímavější vypravování o osudech Robinsonových.

A. Vlas.

Nejkrásnější pohádky, jež z cizích luhů vybral Jan Novotný. S pěti barvotiskovými obrázky. V Praze 1893. Nakl. A. Storch syn. Str. 109.

Cena váz. 80 kr.

Knihu tuto lze doporučiti pro děti menší. Pohádky vybrané jsou vesměs vhodné pro dětský rozumek a vypravovány velmi prostě. Škoda, že autor neudal blíže, z kterých cizích autorů čerpal, které pohádky náležejí Andersenovi a které jiným spisovatelům. Ždá se, že autor dosti volně naložil s těmito vybranými pohádkami.

A. Vlas.

Nová knihovna pro mládež. Sběrka spisů poučných a zábavných pro naši milou mládež. Pořádají M. Weinfurt a Fr. A. Zeman. V Praze. Nakl.

Fr. Urbánek. Sv. 85. „Miluj vlast.“ Obrázky dějepisné ze starého věku dospělejší mládeži podává Matouš Václavěk. Část I. Str. 79. Cena 50 kr.

Urbánkova „Nová knihovna pro mládež“ nevyznačuje se přílišnou láci, jak viděti z ceny 50 kr. za knížku o 79 str. Úprava je slušná, ale nevyniká ničím zvláštním. Pokud pak knihovnu tu známe, nepřináší žádných literárních skvostů, často věci sotva prostřední ceny. Václavkovy „dějepisné obrázky ze starého věku“ chtějí dospělejší mládeži ukázati, jak nejen jednotlivci starého věku, nýbrž i dva nejvzdělanější národové starověku, Řekové i Římané, mohou

býti vzory účinné lásky k vlasti. Z dějin těchto dvou národů vybrány obrázky. Z řeckých dějin vylíčeny hlavně boje s Peršany, z římských vylíčena hlavně láska k vlasti jednotlivých hrdin, a pak popsány války punské. Co bychom knížce, jinak pěkné, vytkli, jest, že místy je příliš stručna, obsahuje jen výpočet staroklasických jmen, který čtenáře jen nudí. Takové výpočty mládež při čtení obyčejně přeskochí.

Sv. 86. „Veselý deklamator.“ Sbírka žertovných deklamací. Dospělejší mládeži podává *Jan Svoboda*. Druhé rozmnožené vydání. Str. 137. Cena 1 zl.

Škoda opět, že knížka tato je tak drahá! Výbor žertovných deklamací pořízen velice šťastně. Při výletech školní mládeže, ano i při zábavách dospělejších deklamací těchto lze užiti s velikým prospěchem. Obsah je velice pestrý.

Sv. 87. „Povídky z Krkonoš.“ Napsal *Ignác Prokeš*. Část V. Str. 88. Cena 50 kr.

Sbírečka tato obsahuje čtyři povídky o Krakonoši, jehož osudy a různé příhody autor vylíčil také v předešlých částech „Povídek z Krkonoš.“ „Krkonoš košíkářem“ je nadepsána první z povídek, v níž se vypravuje, jak Krakonoš naučil hodného Václava, jenž v dobách Braniborců v Čechách hledaje strýce zbloudil v Krkonoších, naučil plésti košíky, aby Václav mohl matce pomáhati, a jak Václav byl za to vděčný neznámému košíkářovi. V druhé povídce, „Krkonoš vysvoboditelem“ jeví se Krakonoš dobrým duchem, jenž zbloudilé dítky z lesa a matku jejich, chudou vdovu, z nouze a bídy vysvobodil. Krakonoš dále pomohl osiřelým dítkám, jež macecha trýznila („Dítky u Krakonoše“), pomohl chudému, pracovitému a zbožnému tkalcovi, ale mnoho nepříjemností udělal prchlivému sedlákovi („Sedlák u Krakonoše“). — Vypravování je prosté, tendence dobrá a naučení plyne samo z vypravování.

Sv. 88. „Pomněnky.“ Povídky od *V. Lužické*. Str. 127. Cena 70 kr.

Nejdelší povídka, „Pomněnky“, vypravuje o děvčátku, jež jemnocitná, něžná matka dobře vychovávala; ale po smrti matčině z dívky stala se rozmazlená, necitná tyranka služebných; nic u ní neplatila napomenutí dobré vychovatelky, bohatý otec všecko kazil. Když však otec přišel o všecko, dívka hrdá a zlá zcela se změnila; najednou dobrotá, skromnost a pokora zdobí ji podobně jako upřímnou její družku Bertičku, k níž dříve tak necitně a chladně se chovala. Celek je trochu sentimentalní, málo pravdě podobný takový náhlý obrát u děvčete tak malého. — Jiné rozmazlené děvče předvádí povídka „Živá hračka.“ Dcera bohatého fabrikanta obdržela za družku chudé děvče, které jí bylo živou hračkou, otrokyní rozmarů rozmazlené bohaté dívky. Teprve Černolesský poustevník Boženku poučil, jak by měla se chovati ke družce, a napomenutí jeho potkalo se s výsledkem dobrým. To jsou dvě nejdelší povídky sbírečky; náměty jejich jsou dosti podobné. Ostatní povídky jsou drobnější a čtou se pěkně, ač vyšší ceny žádné přisouditi nelze.

Sv. 89. *K. Schmida* „Vybrané povídky pro mládež.“ Sv. 2. Dle vydání Ambrosova vzdělal *Fr. S. Procházka*. Str. 89. Cena 50 kr.

V povídce „Kanárek“ vypravuje se o trpkém životě za francouzské revoluce pronásledované rodiny hraběcí, jež držela se věrně krále. V druhé povídce „Holubička“ vypravuje se o tom, čemu se naučila dívka bohatého šlechtice od holubičky, mezi jiným čistotě, nevinnosti, a jak stala se spasitelkou hradu Šokolova i celé rodiny. Když jednou hradu toho lupiči chtěli se zmocnit, užila sousední paní Eliška, kteráž ze Sokolova holubičku si vzala, ji jako poštovského holuba; tím na Sokolově dostali v čas zprávu o nebezpečnosti hrozcím, a byli zachráněni. Povídka tato je nejceněnější ze sbírky; vyniká pravděpodobností a prostotou vypravování. Ostatní dvě povídky jsou kratičké.

A. Vlas.

Dětská knihovna. Sbírká čtyby vhodné čtenářům nejmladším. Čís. 7. „Vínek z říkadla a básniček pro útlé dítky.“ Napsal *Filip Hyšman*. V Praze 1893. Nakl. Dr. Fr. Bačkovský. Cena 16 kr.

Na poesii pro nejmenší dítky odvážit se může jen povoláný psycholog-básník, důkladný znatel dětí. Že tím vyvoleným p. Hyšman není, patrně hned s první stránky jeho knížky. Nápodobiti dětské říkadlo, zřymovati planými rýmy několik banalností, neznamena ještě pro děti — básnit. Jak jeví se u p. Hyšmana pedagogické intence vůči útlým dítkám, patrně z „okrášlené“ jeho mluvy, která hemží se slovy: panoušek, půlek, odrobinky, škvíří, kukavice, ptence, pošušká (= pošeptá), jablátka, popelinka, šupí, plesot atd. To již je něco horšího nežli literární zbytečnost.

J. Petr.

Divadlo s loutkami. Seš. 18. „Paní teta.“ Fraška ve 3 jednáních od *Ž. Podlipské*. S původními obrázky od M. Aleše. V Praze 1893. Nakl. A. Storch syn.

Chudobná matka má tři dcery a synka. Vítek je sice hodný, ale dcery jsou líné a touží po pohodlném životě městském. Přijde dopis, kde bezdětná, bohatá teta, matčina sestra, z města píše, že přijde, aby po čase navštívila své příbuzné a zotavila se po nemoci na venkovském povětří. Jednu z dívek hodlá si pak vzít k sobě za schovanku. Všichni o překot se snaží, aby teta co nejskvěleji byla uvítána. V brzkou přijede jakás paní, nemocná, hluchá, nevládná, odporná. Matka i děti ji vítají a zvláště dívky závodí mezi sebou o přízeň domnělé tety. Každá touží státi se její schovankou a žítí pak v městě. Teprve později se vysvětlí, že to byla mýlka. Paní není tetou, přijela sice na letní byt, ale jen omylem dostala se do naší chaloupky. Dívky jsou vyléčeny ze svých necností. Právě teta přijde zatím přestrojena za poutnici. Jako poutnice je přivítána a pohostěna. Když sezná, že příbuzní její mají dobré srdce, odloží své přestrojení. Zůstane mezi nimi navždy a učiní všechny šťastnými.

Hra není bez dělanosti, nucenosti. Polepšení dcer nastíněno nedostatečně. Jinak fraškovité scény, zvláště s domnělou tetou rozesmějí malé diváky s dostatek. O jiného snad spisovatele nešlo. — Pro koho jsou Alešovy obrázky, neumíme říci.

J. Petr.

Paběrky.

O českém pronášení číslovek (srv. letoší „Hlídky lit.“ str. 71.) napsal slovník spisovatel J. E. Kosina v „Komenském“ proti mé kratičké poznámce celé učené pojednání. Poněvadž ve přívalu slov mizí snadno věc, pomijím špásových i vážných výkladů slovního p. spisovatele, a vytknu ještě jednou, co tam dosti zřetelně pověděno, ale p. spisovatelem jinak vyloženo. Pravím a opakuji dosud, že neprávem se zavádí ono pronášení, na př. 25 — dvacetpět, za jedině správné a české; stejně alespoň správný, a nad to v živé mluvě jedině obvyklý je způsob pronášení: 25 — pětadvacet. Nesprávný není způsob ani ten ani onen: obvyklý jest jen způsob druhý. Opačné doklady pana J. E. K. buďto se netýkají naší věci aneb jsou právě jen umělé, školské; zásluhou některých brusičů máme ve své milé spisovné mateřštině, totiž v učebnicích, už dosti toho „papírového slohu,“ a k němu počítám též ono pronášení číslovek, prohlašuje-li se za jedině správné a české. Ryze českého pronášení vůbec už není, až na nepatrné výjimky. Mám-li tedy mezi dvěma způsoboma voliti, zvolím raději obvyklý a stejně původní i nepůvodní, a to tak daleko, jak jej volí živá mluva. Neprovádím tedy důslednosti dále, nežli živá mluva, tedy nikoli nad 100, poněvadž bych se takovou důsledností dopustil nedůslednosti a brusičské hračky; řeknu tedy „třiatřicet křepelék,“ ale sto tři křepelky, poněvadž se tak vůbec mluví. Příklady z biblické mluvy, jež p. J. E. K. uvádí, s naší věcí tedy pranic nesouvisejí aneb dokazují, že někdy převládalo v písmě pronášení latinské. — Met h o d i c k y pak jest požadavek těch některých češtinářů opět zcela libovolný, papírový. Dítě musí některé číslice psáti jednotkami napřed (dvanáct, $\frac{1}{21}$), u ostatních až do sta snadno tak učiní, jsouc zvyklo tak mluvit; p. učitel vnucuje mu naopak dle některých mluvnic něco zbytečného a umělého. — Slovem: pojednání slovního p. J. E. Kosiny poučí čtenářstvo velmi dobře o cizích číslovkách; o věci, o které já psal, nedokazují výklady jeho pranic, i jsou tedy právě tak zbytečny jako to domnělé broušení z německého prý nešvaru. Komu se ostatně líbí to rýmované klinkání: roku tisícího osmistého atd., nebo kdo by raději říkal: 123krát = stokrát dvacetkrát třikrát aneb místo „po pětadvacáté“ — po dvacáté páté, nebudiž mu gusto kaženo.

y.

Zprávy.

Listy z Prahy. XIX. Dle obsahu belletristických a literárních časopisů našich nikdo by neřekl, jak prudce se pronikají a na sebe narážejí pod zdánlivě klidnou hladinou duševního života českého proudové spodní. Na venek mrtvo, ale uvnitř to vře jako v sopce. Na venek jdou stesky, že přes všecko úsilí není možno české spisovatele sestřediti v nějakém spolku, kde by nejenom platili svůj roční příspěvek, nýbrž také se scházeli a stýkali, jenž by reprezentoval celý stav, kam by bylo lze zavést cizí hosty do Prahy zavítavší, aby tu poznali duševní elitu českou, ale za to máme literárních a uměleckých kroužkův a stolů jistě aspoň tolik, co je kaváren a

hospůdek. A tu připadá hlavní úloha, ať tak díme, ústnímu podání. Mnozí se mezi sebou nevidí celé měsíce, ale slyší o sobě, a to tak důkladně, že nelze si mysliti dokonalejší pošty. Bonmoty, anekdoty, vtípy, pomluvy, vše se tak bezpečně (ač ne stejně přesně) roznese na příslušné adresy, že je radost pozorovati tu akuratesu, tu čilou, neunavnou starostlivost. Že se střídají chvály i hany, leží v přirozené povaze věci i lidí. Nyní je v popředí debat Česká akademie. Co tu již svedeno půtek a šrůtek, co vynaloženo umu a slov o tom, měla-li Akademie vydati Mourkovu „Syntaxis složených vět v gotštině“ a Jarníkovy „Dvě verse staro-francouzské legendy o sv. Kateřině,“ má-li se od ní podporovati vědecká práce vůbec, či jen práce určitá, účelná! Neméně dělí se mínění, neměla-li by Akademie k latinským publikacím svým přidávati české překlady, ať už pro ty členy své, kteří mají jiné vzdělání než latinské, ať k užitku obecnstva širšího, zejména též učitelstva a té části intelligence, která latinského slovníku už dávno nenosí v hlavě. Jinde se stopují bedlivě jednotlivé fase sporu p. Ottova s Akademií o vydávání „Sborníku poesie světové,“ a žádá se, aby Akademie vedla celý náklad naň, tak aby svazky mohly býti laciné a nemusely v tisících zůstávati ležeti na skladě, nebo se hájí zásada, že zámožnější obecnstvo má své povinnosti netoliko k lahůdkáři a obchodníkovi s modním zbožím, nýbrž také k literatuře a stálým zlacňováním knih že nemá býti spovýkáno.

Jiní opět přejí nebo nepřejí úmyslu IV. třídy, vydávati umělecký sborník, který by seznamoval cizinu s pracemi českých umělců výtvarných, všichni však by si přáli, aby umělecké památky, rozptýlené po zámcích, kostelích a po celé vlasti vůbec byly sbírány, reprodukovány a rozebírány, tak abychom se konečně dodělali nějakých dějin umění domácího, které by jistě učily cizinu i nás samy jinak hleděti na českou minulost a obrozovaly přítomnost. Také se volá po kompendiích věd pro širší vrstvy intelligence atd. do nedozíráma daleka.

V Umělecké Besedě veden tuhý spor o příští premii. Jedni si přáli, aby za příčinou blížící se výstavy národopisné vydána byla premie jaksi časová, Čelakovského „Ohlas písní českých“ s ilustracemi a hudebními přílohami, druzí chtěli sborník prací jen umělců výtvarných, a tito obdrželi též vítězství. Ježto pak k vánocím vyjde také Manesův „Orloj v reprodukcích,“ což způsobil dokonalý úspěch Demona lásky Pirnerova a Vrchlického, bude umělecká žeň na přesrok bohata.

Za to opravdovými obavami naplňuje přímo strašivá záplava překladů, z každého nakladatelství úžasnými proudy se valící a fantasii jakož i srdce českého čtenářstva naplňující nejroztodivnějšími a namnoze povážlivými představami a city. Že tím trpí produkce domácí, není pochybnosti. Vkus čtenářstva se porušuje, dráždí, a domácí belletristé se dílem vhánějí na dráhy povaze české i potřebám národním cizí, dílem propadají nevěšmavosti, a kruh jeho přátel se úží a tenčí. Ale i s jiných stran se podnikají smělé útoky na krasochut českého čtenářstva. Hned v utlých letech se fantasie dětská zdívouče čím dál hojněji povídkami loveckými, indianskými a morděřskými,

i bude třeba co nejúsilnějšího protipůsobení a zamezování tohoto druhu četiva, k čemuž by se měli spojit učitelé, kněží, rodiče i spisovatelé všech táborů a směrů, vůbec celá vzdělaná společnost, protože všech se věc týče, všichni tím trpí stejně — a tož bez odkladu, ihned každý ve svém okrese působnosti. U dospělých pak dílo zkázy provádí lidový humor. V Praze zpěvní síně, t. zv. chantanty, se rozmáhají jako kopřivy a přímo hroznými výplody svými porušují jemnocit, zálibu v ryzím krásnu i mateřskou mluvu naši. O divokém koření pikantní literatury tu ani nebudeme mluvit.

Přáli jste si už nejednou zprávy, co a jak se tu soudí o nejmladší generaci literární, jaké se kladou do ní naděje a p. Toť věru choulostivá otázka, any úsudky se rozbíhají do krajností a do budoucnosti nikdo nevidí. Jestliže pak přece aspoň krátce o věci se zmíníme, budiž to bráno jen jako číře osobní mínění vašeho dopisovatele.

V pestrosti směrů literárních, nyní se u nás objevujících, domníváme se viděti starý úkaz naší povahy. Čechy vždycky brzy bývaly zachvacovány žilobitím národů jiných — literární a kulturní historie naše vysvědčuje to na každé říkajíc stránce. Může se to vykládati i jakožto důkaz duševní svěžesti a čipernosti národa. I nyní obráží se cizí vlnění duševní mocně u nás. Rozumí se, že to nezůstávalo nikdy bez účinu na původnost a samostatnost domácího ducha; někdy činnost původní tím byla vzpružována a oplozována, jindy zase dušena, jakož patrně ze skromných zbytků slovanské samosvojnosti naší na každém poli.

Jaký bude míti účín nynější vzkvęt cizích směrů, nelze ještě předpovídati. V době probuzení a opět za Háika a Nerudy přispěly ke zúrodnění a povýšení tvorby domácí. Nynější omladině literární vytýká se sto vad a mnohá právem, ale jednoho jí upříti nelze: sebevědomí, energie, pracovitosti a vědomostí. Tím více litovati jest, že generace předchozí jaksi mlčky couvají a s pole se klidí. O Nerudovi se říkalo, že vždy za čas vystupoval s novým dílem, dokonalejším, silnějším, aby ukázal, že není ještě lvem, jemuž vypadaly zuby, jako se posmíváno nebo útrpně pronášeno tu i tam. Zda by neměli také jednati podobně první nástupci Vrchlického a Čecha? Či zatím sbírají síly a chystají se? To, co nejvíce nyní bolí, že t. ř. nejmladší spisovatelstvo v bohorovné smělosti trhá vavřiny i s čel největších a nejzasloužilejších duchů našich, nevážíli bychom tak těžce. Každá nová strana střílí do starých a zkouší na nich své zuby. Tak už Palacký a Šafařík v „Počátcích českého básnictví“ svrhli domnělé Horace, Ovidy a Pindary naše s jich vysokých chůd, Dobrovskému způsobili nejtrpčí chvíle, a směle volali, že „ani aristarchů mračnopozor ani tónomanů hromoblesky srdce lekem neomráčí, ale ani nedospělců chvalné potleskování radostí ho neopojí“; Tyl až i péro vyrazil Janu z Hvězdy, a jeho sama zase stihla Nemesis v Havlíčka se vtělivší. A jak J. V. Frič a Neruda uměli bušiti do vlastenecké školy básnické, to si každý může přečísti v „Rodinné kronice“, „Obrazích života“ a jiných časopisech tehdejších. Proto však přece jen Dobrovský, Čelakovský,

Kollár, Erben, Mácha, Jan z Hvězdy, Tyl i Božena Němcová skvějí se dnes v lesku nezmenšeném, ba sláva většiny z nich září ještě jasněji ve vědě i umění. Tak zajisté bude i s „bohy“ a „polobohy“ nyní svrchovanými. Jestli pohříchu už historickým osudem všech velkých umělcův a učenců, svažovati slzami, vzdechy a utrpením duševní tvorbu svou, ale co vpravdě nesmrtelné, to zpod prachu občasného zapomnění, snižení, zneuznání, ba i výsměchu vždy opět se vynoří v plné kráse a velebě své. Tomu osudu neušel ani Homer a Shakespear!

I naši noví „obrazoborci“ zestárnou, a možná i je potká podobný osud od jich nástupců; jest si tedy jen přáti, aby právě potřeby a bolesti našeho lidu získaly si jich srdce i jich pracovitost pro sebe, jako se stalo zejména u Háška i Nerudy, a aby tedy také neobyčejná životní energie jejich sledovala cíle čím dál pozitivnější a hlavě i srdci přinášela nejen bol, nýbrž i strast, národu pak užitek, pokrok i slávu.

Rusko. V umělecké literatuře ruské poslední doby pozorovati nový směr dekadentství a symbolismu. V belletristických dílech mladých talentů není viděti niti, která by je spojovala v jeden celek, není viděti společných ideí, které dodávají belletristickým plodům osvětlení a zbarvení. Belletristé mladí nemajíce společných ideí, neumějí se orientovati ve zjevech života, oddělití vážné, důležité a významné od toho, co nemá ceny ani vážnosti, neumějí zachycovati tepnu života, city, idey a nálady společnosti. Dekadenti a symbolisté bez mála by vypudili každou myšlenku z díla básnického, odtrhnouti se od života i jeho zájmů; více než o obsah, starají se o formu, která upadá v podivinství.

V tomto směru básní *K. D. Balmont*, jenž nedávno vydal sbírku elegií a sonetů s názvem „Pod severnym nebom.“ Balmont podal pěkné naděje zdařilými překlady ze Shelleye, ale původní básně jeho, unášející nás do jakýchsi tajemných krajů, nemají žádné ceny.

— Na dráhu bezmyšlenkové tvorby vstoupil v poslední dobu bohužel také nadaný belletrista *M. N. Albov* (* 1851) svým náčrtem „Sorokovoj bės“ („Sév. Věstn.“ 1893). Albov spojil náčrtek tento s povídkou „Toska“, kterou v témž „Sév. Věstn.“ uveřejnil 1890 v jedné knize, kterou vydal s názvem: „Den a noc. Episody ze života jedné skupiny lidí.“ Jsou tu vlastně dvě skupiny lidí, kteří ani se dobře neznají a mají mezi sebou jen to společno, že všechny osoby náležejí k nebohaté třídě stálého obyvatelstva petrohradského. První skupinu („Toska“) či díl skupiny tvoří stará vdova po umělcovi, jenž z pití dávno již zemřel, a dvě dcery její. Vdova Chorovodova je trafikantkou. Mladší dcera Věra čte apathicky romany. Starší dcera, třicetiletá Glaša, trápí se nudným, jednotvárným životem, životem bez lásky, bez tepla. Glaša blouzní o životě, plném lásky, tepla i světla, o mladém, sličném mužovi, touží po lásce. Seznámivši se poněkud s mladým člověkem, Arkašou, zamiluje se do něho, blouzní o možnosti sňatku, o šťastném životě s mladíkem. Ale preludy její nemilosrdně skutečnost rozbila v prach. Glaša uviděvši Arkašu úplně opilého mezi opilymi druhy, vzdá se ho. Zatím uchází se o její ruku obstarlý přítel nebožtíka otce, zbohatlý lokaj, ale Glaša nadobro mu odřekne a uražena matkou v pozdní noci uteče z domu matčina, aby se utopila... Paralelně s tímto vypravováním líčí se život druhé skupiny lidí, rodiny knihvedoucího

v peněžně, Ravaljaka i jeho přítele, tlustého Samostrělova („Sorokovoj bės“). Ravaljak má hezkou ženu, mnoho dětí, ale není spokojen tichým životem rodinným, blouzní o jiném životě, myslí, že žena je mu překážkou, aby udělal něco skvělého, a nemaje práce oddává se nemírnému pití. Vracuje se jednou z hostince vyproští nešťastnou Glašu z ruk hrubých lidí, opije ji v hostinci, sám se opije, až není sebe mocen, a stráví s dívkou noc v témž pokoji. Když Glašu dovezli domů, popadla ji horečka. V bezvýchodném postavení hrdiny své autor opouští. Záhloví: „Episody ze života“ odpovídá episodické, úryvkovité formě. Skupiny mají mezi sebou málo co společného, strojeně, nuceně spojeny událostmi v hostinci; nedostatek spojení mezi jednotlivými scenami je citelný. Postavy nakresleny sice živě, ne bez talentu, — ale celek nemá smyslu, činí nepříjemný dojem.

— V „Rusském Bogatstvu“ vyšel náčrtek „Dikij čelověk“ *N. Garina*. Garin má pěkné nadání, ale píše jakýmsi vymyšleným jazykem, jakým ruští sedláci, z jejichž života povídka vzata, nikdy nemluvili. Jazyk ten strojenosti podobá se jazyku, jímž píší ruští dekadenti. Autor miluje ruský lid, ale s jakousi zálibou kreslí temné stránky jeho, nevědomost, divokost, zvířecnost, ohromnou chtivost peněz. U lidí těch Garin nevidí ani politování, ani nevole, ani odporu k „divokému člověku“, jenž zabil syna, nýbrž jen — myšlenku na peníze.

— Jednotvárná, bezmyšlenkovitá je také novella *K. M. Staňukoviče* „V more.“ V první části její se líčí život na pevnině, v druhé na moři. Ve středu první stojí sličná, mladá ohoť admirála, jenž přemlouvá mladého námořníka Skvorcova, aby nevydával se na dalekou cestu, nýbrž zůstal zatím milovníkem jeho mladé ženy, než on se vrátí. Autor je pln podivu „nad mravní krásou pravidel“ admirálových! Když Skvorcov generalové uprchl, ona opatří si jiného milovníka. Toť část romantická! Popis cesty na moři je nudný, charaktery námořníků jsou jednotvárný. V celku není určité myšlenky.

— *Ivan Ščeglov*, jenž kdysi napsal překrásné povídky ze života vojenského, píše nyní povídky ostře usvědčovacího charakteru, paskvilného tonu, úmyslně fotografuje živé osoby, přikrýváje podobizny jen vymyšlenými jmény. Taková je povídka „Okolo istiny“, původně otištěná v „Rusském Věstaiku“ 1892 a nyní uveřejněná spolu s povídkou „U byl duši“ ve zvláštní knize. „U byl duši“ v hrubé, neumělecké formě líčí jakéhosi novináře Prozorova, jenž po dvacetiletém manželství vidí najednou ničemnost své choti i dcery i svých novin, pozbuďte veselosti, oddá se pití a konečně bere si život. Je to šablonovitý obrázek ze života petrohradského.

— „Razskazy“ *Iv. Porošina* obírají se nevěrností manželskou, samovraždou a psány podivinským slohem.

— V „Rusském Bogatstvu“ uveřejněny náčrtky: „Čerty iz žizni Pepko“ od *Mamina-Sibirjaka*, jenž tu zachytil aspoň některé vnější tahy typu studující mládeže a nově vystupujících literátů. V hladu i zimě, v pijáctví, hyění, v záletnictví zachovávají lidé ti často šlechtelost, sebeobětavost, nezištnost, idealnost, čisto ruské pohrdání sebou a nespokojenost sebou.

— V „Miru Božím“ uveřejněna povídka *N. Blinova* „Na narodnoj nivě“, kde autor s čistě dětskou naivností, prostotou duše všechny rány a jizvy života selského lidu chce zalepit, vyléčit ne vzdělaností, nýbrž pouhým slabikářem.

— Pěkný námět dosti umělecky, hluboce a sympathicky je zpracován v povídce, napsané v podobě denníka: „Slomannaja igruška“ od pí. *Sternové* („Russké obozrénije“ 1894). Muž spisovatel v denníku líčí city a náladu své mladičké, dětsky naivní, čisté ženy, která na muže hleděla jako na poloboha. Uražená v ženské hrdosti své, v panenské stydlivosti počne analysovat svého muže, slomí hračku, kterou si sama udělala: svou čistou první lásku a uvidí v mužovi prostého, slabého člověka, který však schopen pravé lásky. *A. Vrzal.*

Italie. „Un vinto“ zove se roman *Luigého di S. Giusto*. Je to historie chudého mrzáčka, jenž by rád studoval. Skutečně stane se professorem, ale jeho idealismus stále naráží na smutnou skutečnost. Je to historie nanejvýše pessimistická, což hlavní jest vadou knihy, sic psána s pravým pochopením jak osob tak i okolí jejich.

— „Donne“ jest nápis sbírky povídek *R. Bracca*, jež třeba neprozrazovaly zvláštního genia, činí zajímavou knihu, neboť autor zná srdce lidské. Na škodu však knize jest, že spisovatel pojal v ní i obrázky — ne-li zrovna bezcenné, tož přece jenom spíše do nějaké čítanky se hodící. Jako lepší uvádíme: „Politica interna“, poněkud obsahu kluzkého, „Primo convegno“ a „Una donna.“

— „Forti amori“ lze nazvatí sbírkou smrtí spíše nežli povídek, neboť všeho druhu smrtí hynou hrdinové *K. Pignonea* od přirozené až k násilné. A spisovatel opovázil se své práce nazvatí „novellami — obrázky jižního života“! To, co on podává, čítáme denně v „soudní síni“ našich listů.

— „Fiat voluntas tua“ spisovatelky *V. Guicciardi-Fiastriové* jest historií oběti přijaté a dobrovolné. Hrdinkou její jest Marta, dívka delikatní a zádumčivá, jež se po delším pobytu v pensionatě vrací domů, kdež jí matka nemiluje, sestry pak — elegantní koketky — s ní jako s cizinkou zacházejí. Naše popelka dá se přemluvití matkou, aby si vzala bohatého vesničana Lodovica Artieriho, jen aby matka z dluhů vybredla. Jaký život na jeho dvorci vede, lze si představití. Na okamžik zahoří láskou k příteli muže svého, jenž však v čas odejde, a tu Marta podrobuje se svému osudu. Arciť ne z morálního přesvědčení, což vytýkáme, nýbrž z nucení.

— „Il romanzo di un' anima“ od *Fidesa* (vlastně: spisovatelka) jest sice ohlášena jako roman, ale je to rozplzlá a nudná pleskačka. Spisovatelce schází vše, co umělec umělcem činí. *A. Koudelka.*

Francie. „Ame d'enfant“ (E. Plon, 3 fr. 50 c.) jest historie slaboučkého a ošklivého hochy, jenž je terčem zlomyslných vtipův a muk svých spolužáků ve vojenské průpravné škole. Toliko polibky matky jsou s to, aby tohoto mučeníka opět láskou k životu rozehrály. Kromě této povídky jsou v knize ještě tři, z nichž „L'Escalier“ dýše humorem. Přednosti ostatní známého spisovatele *P. Marguerittea* jeví se i v této knize.

— „Geneviève Delmas“ jest historie dítky jak tělesně tak i duševně ošklivého, jež však, díky vzorné vychovatelce a neštěstí a milosti Boží, stává se posléze milou a prospěšnou dívkou a příkladnou ženou. Doporučujeme ženským pensionátům. — Taktéž doporučujeme pensionátům od *A. Verleyho* „Miss Fantaisie“ (pro mladší věk) a „Les orphelins bernois“ od pí. *Jeanne Cazinové* (pro dospělejší věk).

— „Jsou dva druhy lidí: jedni by se rádi povznesli, druzí rádi by co nejhlouběji sestoupili; odtud idealismus a realismus... Nebylo by lépe — při vši účtě k Zolovu nadání — vybíratí typy spíše z oné třídy nežli z této?“ To dokázati předsevzal si *L. Berthaut* v řadě románů, jichž společný název jest „*Les Héroïsmes de l'amour*“ a jejíž první svazek nadepsán „*Pain du génie*.“ Snahu autorovu lze jenom chváliti, pokud se týká ceny prací, nelze dosud úplně odhadnouti. Toliko podotýkáme, že se nám nikterak nezamlouvá tvrzení autorovo, jakoby víra byla „bezprostředně“ bezmocnou v krutých úzkostech. Podobných míst jest ještě několik, ač ne mnoho.

— *André Theuriet* vydal sbírku povídek, již nazval dle nejdelší: „*Surprises d'amour*.“ L'abbé Eusébe de Vassimon, hodný to kněz, umínil si oženiti svého synovce Dieudonného se slečnou Delphinou Lescamoussierovou. I namlouvá mu ji, ale špatným námluvčím se osvědčuje. A že se přece mladí lidé seberou, není jeho zásluhou, ba děje se konečně proti jeho vůli. Ostatní povídky jsou: „*La Sainte-Catherine*“, episodka z doby hrůzovlády, „*Les vieilles gens*“, z níž číší příliš ponurý pessimismus, a rozmarná historka „*Anguille*.“

— „*L'obex*“ zove se román *F. de Niona*. Obsah jeho stručně jest asi tento: Manželé de Vienne jsou několik měsíců již svoji a nezkalené usmívá se na ně nebe manželství, když tu pojednou paní de Vienne přehrabávajíc se ve starých papírech najde, že ona a její nynější manžel jsou vlastně sestra a bratr. Co dělají? Odjede do Paříže na poradu ku knězi, potom radí se missionáře, jenž jí zmíry opácnou radu udílí, až tu samo „nebe“ rozřešuje rozpor: pí. de Vienne při koupání v moři se utopí. Thema choulostivé, jehož autor neřeší, toliko poukazuje — což tu konstatujeme — na nutnost v takovém případě zpovědi. — „*Les gaietés du chat noir*“ (Ollendorf) jest sbírka humoristických povídek s předmluvou *J. Lemaîtrea*.

— „*La Cendre*“ zove se román *F. Vanderema* (Ollendorf), jehož hrdinou jest mladík, v němž vyhasl ne žár krve, ale schopnost či mohutnost milovati. Jako nesmírný boháč promrhál či utratil v první lásce veškerou něžnost, kterou měl, všechny illuse, a když — uznamenav, že se nepravou cestou dal — chce opakovati „experiment“ (sic!), vidí, že mu příroda vzala onu magickou mohutnost, jež vše přeměňuje a milovaný předmět zvláštním kouzlem odívá. Chtěje nalésti lásku stůj co stůj, střetá se s nejrůznějšími ženami, dobrými i zlými, pokouší se je milovati, ale — nic naplat! — všechny se mu jeví tak, jakými skutečně jsou. Vzdav se naděje, že by našel jiskerku posvátného žáru v tom chladném popelu — ožení se! Konkluse není nová, a autor zůstává nad to čtenáře v nejistotě, zdali ta, s kterou se oženil, dopomohla mu najíti to, co tak dlouho marně hledal. V celku však nelze knize upříti umělecké ceny.

— Romanem lyrickým pojmenoval *Ch. Fuster* svou knihu, již vydal *Fr. Fischbacher* pod názvem: „*Louise*.“ Je to povídka veršovaná à la „*Jocelyn*“ *Lamartinea*. Děj zkrátka tento: Louise a Pierre, zasnoubení, najdou v poslední válce francouzsko-německé raněného a ošetřují jej. Raněný se zamiluje do dívky. Nemocný zotaviv se pomálu vrátí se domů, a Louise a Pierre, jehož nepřestala milovati, zapomenou na mráček, který na okamžik nebe jejich zachmuřil. V povídce vyskytují se četná pěkná místa jak formou, tak i obsahem.

— „Un apôtre,“ nejnovější roman *Gust. Toudouze*, jest jakási species idylly filosofsko-náboženské. Po dvouleté vzdálenosti vrací se mladý plavec Dénis Le Marrec do své otčiny. Zuří právě bouře, obyvatelé osady na břehu pozorují zápas lodi s rozruženým mořem. Dénis šťastně přistane. K všeobecnému podivení přátel přivádí s sebou dívku bretonskou, již byl zachránil život při ztroskotání lodi. Ona překypuje k němu vděčností, v jeho pak srdci začíná mizeti láska k jeho nevěstě, kterou doma nechal. Zachráněná dívka jest dcerou Nedéleka Goalena, jakéhosi čaroděje, nehrubě oblíbeného v kraji, ač nejednomu, jemuž už lékaři netušili, ku zdraví dopomohl. I strýc Dénisův, farář místní, sdílí tuto antipathii a hledí svého synovce pohnouti, aby si jen vzal svoji dřívější nevěstu. A tu začíná roman. Dénis nechce slyšeti o jiné, než o zachráněné. Z odporu strýcova onemocní Dénis těžce. Lékařská pomoc marná, třeba vzítí útočiště k Nedélekovi. Farář zprvu i tomu se vzpírá, ale potom povoluje. Nedélek žádá, aby farář sám osobně ho přišel požádat o navštívení Dénisa. Setkání se obou jest jednou z nejkrásnějších partií knihy. Následkem setkání toho však vzniknou pochybnosti v duši farářově o bezbožnosti Nedéleka. Přichází k poznání, že Nedélek proti církvi hledá Boha ve věcech blíže ležících, a v tom ho utvrzuje okolnost, že i církev podobně jednala, nehubíc památek pohanských druidů, ale vztýčujíc toliko na nich svůj kříž. Konec lze si snadno domysleti.

— Koho zajímá poznání pravou cenu Ern. Renana, tomu doporučujeme brošuru *P. Lapeyrea* „Renan peint par lui-même.“ Spisovateli jest Renan bláznem filosofského druhu. Má nadání a vyjadřuje se obdivuhodně o některých věcech, to dlužno přiznati, ale ve skutečnosti jest bytostí rozumu zbavenou. Odporuje a popírá vše, odporuje i sám sobě s kynismem nevědomým. Co si vlastně myslí, to praví jediné před lidmi, jak on sám náchylnými ze všeho smíchy si tropiti; ten moralista nového druhu upevňuje, že na tomto světě jenom sobectví bývá odměněno (kdo zná praxi libertinův a liberalů, přizná, že se tím také řídí). Jeho pýcha svádí ho k nejšílenějším tvrzením, jichž nedokazuje. Je to zkrátka: literární hastroš. Toť stručně úsudek Lapeyrův.

— Zajímavými a do jisté míry obrannými spisy jsou: „Chrétiens et Hommes célèbres du XIX. siècle,“ 3 svazky od abbého *Barauda* a „Portraits et notices historiques“ od pí. *Bourdonové*. Onen podává ve svém trojdílném spise historii a životopisy, slohem populárním, těchto mužů, kteří se v tomto století proslavili, aniž proto se vzdali lásky k svému nebeskému mistru: Ampéra, Berryera, Ozanama, Carpeaux, Chanzyho, Vignyho, Veuillota, Montalemberta, Leverriera, Flandrina, Galitzina, Garcie Morena a j., kdežto pí. B. líčí život: sv. Johany z Valois, Charl. Stuartovy, Marie Terezie, španěl. královny, lady Franklinové. Tendence obou nese se za obhájéním katolicismu.

— „Rêves des Heures lentes“ od *Ch. Bueta* jest sbírka povídek známého francouzského romanciéra katolického, jimž vadí však spousta technických výrazův a poněkud také pessimistická nálada některých, najmě první, nadepsané „Modla.“

A. Koudelka.

Anglie. „The Rousing of Mrs. Potterfand other Stories“ jest sbírka poněkud lepších nežli prostředních povídek *J. Nelsonové*, americké spisovatelky, nápadně se blížíci M. E. Wilkinsové.

— „Rogland Studies“ zove se sbírka (187 str.) básní (povídek básnických) *Miss J. Barlowové*. Psány jsou v jazyce, jež bychom mohli nazvat anglicko-irským, poněkud těžkopádným, ale jinak vynikají místním koloritem a pochopením srdce lidského. Forma po stránce hudební znamenitá. Zvláště první povídka jest velmi dojemná.

— „Th' Ould Master“ má jediného syna, jemuž jest nevolno doma. I opustí otce, ale po letech vrátí se, a sice vyhozen jest šťastně bouří na břeh, ale spěchaje zachránit kamaráda, hyne ve vlnách asi loket od objetí otcova. — Kdežto Barlowové jest vším srdce lidské a jeho studium, jest zase *R. Garnettovi* vším socha řecká a umění řecké, ale bohužel jeho básně nedovedou rozehrátí. Jeho básně jsou mistrné, tak mistrné, že by každý řekl, že jsou to překlady řeckých a římských autorův, ale zajímají budou jenom milovníky klasiků.

— „Love Music and other Poems“ obsahují většinou reflexivní čísla, avšak nejdou příliš do hloubky. Autorka *Annie Mathesonová*.

— „Fold in the Dimples“ jest sbírka povídek, jež důstojně se řadí k téže spisovatelce *Miss O'Neillové* „Devonshire Idyls.“ Psány prostým, přehledným slohem obsahují nejeden rozkošný obrázek ze života a smýšlení venkovanů ze západních krajův Anglie tak před nějakými 60—80 lety. Také jejich pověřivosti věnována nejedna stránka, zvláště celá povídka „Co to bylo?“ založené na tajemných šlepičích ve sněhu zpozorovaných. Co se týká dialogu — může se *M. Neillová* měřit s „Q“ (*Quiver Couchem*).

— „The Shibboleth“ zove se roman, o němž napsal kritik anglický toto: „Pochybujeme, že by anglické čtenářstvo dalo se chytiti na sloh tak smyslný jako *Swinburneův*, na látku a zpracování její tak naturalistické, jak má v obyčeji *Zola*, a moralkou tak pessimistickou, jako jest *Ibsenova*, a dokládá, že si měla všimnouti rady *L. Carolla*: „If you can't say it in English, say it French“ (t. j. Nemůžete-li to říci anglicky, řekněte to francouzsky). Radu tu dává kritik spisovatelce *Mrs. Vere Campbellové*, zároveň pak vzdává podivný „kompliment“ francouzské literatuře!

— „The Redemption of the Brahman“ jest povídka čistě imaginární; tendence její: vyložití zlo vyplývající z kastovníctví a brahmanského systému. Mnoho anachronismů v povídce té.

— „A. Yellow Aster“, trojsvazkový roman spisovatele, jenž se podepsal *Jota*, druzí se svým obsahem ke *G. Meredith* „The Ordeal of Richard Feverel“ a *Marg. Delandové* „Sidney.“ Spisovatel tento hledí vyličiti zhoubné účinky vychování dítek na základě abnormalního systému, t. j. s vyloučením veškerého náboženství. Naučení vyplývající z povídky té jest: Nejen rozum, ale i srdce třeba vychováti a vzdělávati.

— „A Marriage Ceremony“ založeno jest na ustanovení bohatého milionáře, jenž své jmění odkázal z polovice své vnučce a z polovice vzdálenému příbuznému pod tou podmínkou, že se vezmou, sic má připadnouti jeho majetek dobročinnému ústavu. Oba dědici jsou už zamilováni jinde, než seberou se, aby jim majetek neušel, potom rozejdou, ale konečně zase smíří. Spisovatelka *Ada Cambridgeová*.

A. Koudelka.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 7.

Michelangelo jako básník.

Studie od *Jana Bloka*. (O.)

Po smrti manželově uchýlila se Vittoria nejprve do kláštera San Silvestro v Římě, pak žila nějakou dobu na Ischii a v Neapoli. Konečně však za papeže Pavla III. opět byla v Římě na delší dobu. Význam její v tehdejší době byl veliký, slovo její platilo mnoho. Proto praví Reumont hned na prvním řádku o ní: „Vittoria Colonna ist die hervorragendste Erscheinung in der italienischen Frauenwelt der letzten vier Jahrhunderten.“¹⁾ Všude, kdekoli se objevila, byla s nadšením vítána a v Římě, ač žila v ústraní, byla za nedlouho středem a cílem všech, kdo jen nějaké jméno měli. Každý z tehdejších učencův, umělcův a básníků pokládal se za šťastna, když se zvátí směl jejím přítelem. Učenci, básníci i umělci věnovali jí svá díla, jako Giovio, Dolce, Molza, Quidiccione, Bembo, Bernardo Tasso i jeho syn a Ariosto věnoval oslavě její několik sloh v 37. zpěvu „Šíleného Rolanda.“ Se všemi papeži své doby byla sprátelena, mnozí kardináli účastňovali se společnosti u ní a dopisovali si s ní, jako Pietro Bembo, Contarini, Pole, Giberti atd.

Nejlepší zprávu podává nám o jejím zjevu malíř a stavitel portugalský Francesco d'Oland, ten píše ve svém cestopise (1541): „Paní Vittoria Colonna markraběnka di Pescara a sestra pana Ascania Colonna jest jedna z paní velmi vznešených a nejslavnějších v Evropě či v celém světě. Neméně cudná jako krásná, vzdělaná v latině a duchaplná, má všechny vlastnosti a ctnosti, které se chválí na ženě. Po smrti hrdinského manžela žije skromně a v zátíši. Syta lesku a nádhery dřívějších let nemiluje nyní nic než Ježíše Krista a vážné vědy, dobře činiti chudým a býti takto vzorem pravé zbožnosti křesťanské.“²⁾

Když se roku 1536. Vittoria usadila v Římě, byl tam též Michelangelo, a to na vrcholku své slávy, roku 1535. začal svůj poslední soud, proto rozumí se samo sebou, že nezůstal i on dlouho daleko od slunce, které ozařovalo celý kruh. Vittorie přijala velikého mistra s uctivostí a od té doby nad jiné jej vyznamenávala. Potkaly se dvě duše velikostí svou příbuzné, též nitro jejich tehdy bolu plné

¹⁾ Reumont: „Vittoria Colonna.“ Předmluva.

²⁾ „Rime e lettere di V. C.“ Str. XXXVII.

je sblížovalo. Michelangelo pozbyl nedávno otce i bratra a Florencie za ustavičných bouří trpěla, Vittorie pozbyla nejen manžela, ale viděla též, jak jeden po druhém z rodiny její klesá, až zůstala sama. Avšak tato známost stala se Michelangelovi osudnou. Tento užřev tolik krásy těla i duše na ní, ač měl přes 60 let, zamiloval se do ní s ohněm, který jen u toho, který tak demonická vytvořil díla, jako je Mojžíš, David, poslední soud, je pochopitelný. Veliká bouře povstala v nitru jeho, která mnoho utrpení mu způsobila; bránil se tomu, hned jej zase vášeň zachvátila, tesknota a bol jím zmítal, a to vše vzbudilo v něm nadšení, které násilím tlačilo se ven. Celá sbírka znělek a madrigalů vyjadřuje tento boj, který mu do té doby byl neznámý. Jest Vittorie jediná žena objevující se v životě Michelangelově, jak on sám praví:

Ó kdybych byl já v prvním poznal mládí
(dřív zvenčí žeh, teď uvnitř) lásky žár,
já byl bych uhasil jej a tím zmar
uspořil srdci, jež se nyní třese.
Však vinu toho první mladost nese,
když v srdci slabém nyní plamen řádí.
O bédná duše, v mládí době
když nebránila sebe,
jí v stáří potom v mdlobě
víc oheň lásky střebe.
Kdov ve svém mládí přemoh lásky žár
(a mládí světlem, zrcadlem je tobě),
mín láskou zkusíš mdlý a stár.¹⁾

Michelangelo nedovedl lásky své utajiti a proto mu bylo i posměch trpěti, jak poznati z básní samých, kde omlouvá, že se i starý může zamilovati.

Když tuhou vazbou pánem sevřen sluha
bez naděje se zmítá ve vězení,
i na svou bídu zvykne, vyproštění,
že neždá ani, necítí, jak tuhá.
A rovněž lva, divokých lesů druha
i tigra, hada skrotíš; tak cvik denní
i k nejvyššímu vzpne se, ve umění
tvář darmo potu nezbrázdí ti struha.
Na oheň obraz tento nedostačí,
neb mladé dříví štávou požár hasí,
však staré hřeje, žár jak po něm kvačí,
že zaplá celé v lesku nové krásy,
jak omlazeno, nechť se v popel stáčí,
dar lásky duši táhne, srdcem hrá si.

A pokrytcem je asi,
kdo praví, že jest hanbou neslýchanou,
když stará srdce po nejvyšším vzplanou.

Hřích dokavad je stranou,
cíl s mírou dokud šetřen zůstane,
je ctí, či hruď pro krásu zaplane. (XLV.)

Podobně píše ve znělce XLVI. Ve znělce XVIII. líčí opět velmi rozmarně, že on vzplanouti musil:

¹⁾ Básně M. A. přel. J. Vrehlický. Str. 143.

Ze síry srdce, maso z koudele
a jako ze suchého dříví kostí,
duch bez vůdce a úzdy v divokosti,
žár touhy, vášně příliš rozchvělé;
mdlý rozum, slep, hnán v sítě přeměle
a kluzké dráhy, svět jichž tolik hostí:
ký div, když sjede blesk, že ve milosti
hrud' v prvním ohni vzplane vesele.

Útrapy a boje vniterné líčí Michelangelo docela upřímně, mluví i o pláči a slzách, jako v sonetu XVI. a XXIX.

Třeba v překrásném sonetu XXIV. sám ukazuje, že nejen krásou tělesnou byl uchvácen, nýbrž i nitrem jejím krásným,

v něm láska, soucit, něha v milém duu
ve vzácném sloučení tvé krásy svítí,

tož přece na počátku, dokud měl Vittorii na blízku, byla láska jeho více smyslná, jak ukazují mnohé sonety, které duchem svým jsou docela podobny všem hymnám o milenkách (na př. XX., XXI., XXIII.). Avšak Vittoria brzy mu z Říma zmizela do Orvieto. Spojení s Michelangelem přestalo na nějaký čas docela, poněvadž bratr její měl boj s papežem. Po nějakém teprve čase odešla do Viterba a zde usadivši se v klášteře sv. Kateríny začala zase korespondovati s Michelangelem, který už všecek zoufalý nad rozloučením tím vlil bol svůj v mnohé básně, zvláště madrigaly kratičké, které jsou jako jiskry, které zjevují oheň jeho nitra slovy krátkými, ale případnými a jasnými. Michelangelo příliš často asi používal dovolení, že jí psáti smí a listy jeho byly též asi velmi vášnivé, když ona jej napomíná v jednom listě, aby nepsal tak často, že listy jeho ji vyrušují z pobožnosti a kdyby měla mu vždy odpovídati, že by jí bylo zanedbávati pobožnosti se sestrami v kapli, že už proto několikrát z kaple odešla. Též prý on zdržuje se tím v práci. Ona neplní předsevzetí učiněné Kristu a on zase mrzutost působí sv. Otcí. „Kdo v těch slovech nevidí prosby srdce zasmušilého, aby nechal v pokoji a nerušil myšlenek připravujících duši na lepší svět? Pokorná žena křesťanská ví o citu srdce svého, ale přemáhá jej silnější vůlí, pouty závazku — a ještě napomíná přítele, aby krotil vášeň svou, jakoby říci chtěla, že lásky mezi nimi nemůže už býti na této zemi.“¹⁾

Mnozí spisovatelé, zvláště italští, napsali celé romany o poměru Michelangela k Vittorii a přece vyjma tento list, z něhož by se ještě nějaká zvláštní náklonnost vyčísti dala, nenalézá se v žádném z četných jejích dopisů dosud objevených nic než obdiv pro velikého mistra a hluboká úcta přátelská ke starému příteli. Píše sice Michelangelo roku 1551. svému bratrovi Leonardovi: „Mám knížečku pergamentovou, kterou mi asi před desíti darovala lety, v níž jsou sto tři sonety, mimo ty, které mi z Viterba poslala na obyčejném papíře počtem čtyřicet, které jsem k oné knížečce přivázati dal a mnohým ukázal, že už nyní jsou vytištěny,“ ale přece v celém vydání básní a některých listů Vittorie Colonne, které máme, nenalezli jsme

¹⁾ „Poezye M. A. B.“ přel. Lucyan Siemieński. V úvodě str. XVII.

nikde ani nejmenší zmínky o Michelangelovi. Právě tehdy, kdy se Vittorie seznámila s Michelangelem, básnila jen o věcech náboženských a její duch čím dále tím více odcizoval se zemi.¹⁾

Že i Michelangelo Colonně některé básně poslal, viděti z nadpisův a ještě více ze zprávy žáka jeho Ascania Condivi, který o lásce jeho k Vittorii píše: „Zvláště pak velmi miloval markraběnku di Pescara, uchvácen jsa jejím božským duchem. Dosud má od ní listy mnohé plné počestné a sladké lásky, jaká jen v takovém srdci bývá. On zase napsal pro ni velmi mnoho básní plných ducha a sladké touhy.“

Napomenutí Vittorino působilo na Michelangela velmi dobře, i on pomálu uznal, že vášeň jeho k ničemu by nevedla, ač lásky k ní se úplně zřící nedovedl. Chce však, aby ona jej vedla, aby z modelu učinila dílo dokonalé.

Když veliké a božské umění
tvar i ráz sochy pojme v myslí svojí,
ze sprosté látky model sobě strojí:
toť první část jest jeho tvoření.
A v druhé pak se v živém kameni,
co slibovalo dláto, v celek pojí,
až myšlenka zde v plné kráse stojí,
pro věčnost zralá ve svém záření.
Tak rovněž svého já jsem model prostý,
z kterého pouze tvojí snahou pracnou,
ó paní, můž' se zdařit lepší dílo.
Kde málo na mne, přidáš-li své skvosty,
kde mnoho, uběžeš-li snahou vzácnou.
Co na mne pak by k opravám zbylo? (XIV.)

Vskutku také v pozdějších básních smyslnost mizí a duch jejich připodobňuje se duchu, který vane ze znělek Vittorie Colonnny. Ve znělce LII. praví již:

Nic smrtelného neviděl jsem v tobě,
když z očí tvých jsem vnitřní pokoj pil,
mně z lásky tvé jen vnitřní život zbyl,
má láska duševní jest v každé době.
Byť lidskou duši Bůh nestvořil sobě
tak podobnou, tož byla by jí cíl
jen rozkoš těla, klamný lásky díl,
tož po věčné se shání krásy zdobě.
A proto dím: Co musí umřítí,
to nemůž' nikdy živému mír dáti,
jak trvat má, co změně podroběno?
Žár vášní ovšem zmarem duši schvátí,
však nikdy láska v dokonalost vzplátí
i v smrti, to jest pravé lásky věno.

Láska Michelangelova se pořád více očišťovala, až byla podobná mystické lásce Dantové. Láska jeho pozvídá jej k Bohu, z ní vyčítá, jak teprv Bůh musí býti dokonalý, když tvor jeho tak krásný jest. Působení její na ducha Michelangelova i jeho díla z dob těch bylo veliké.

¹⁾ U nás J. Vrehlický pěkně básnicky vylíčil boj a poměr velikého mistra k Vittorii v básni své „Vittoria Colonna“ poměrně málo všimnuté.

V době té asi provedl pro přítelkyni svou obrazy a díla sochařská, o nichž mluví Condivi a Vasari. Byly to obrazy Kristus na kříži, jak jej popisuje Condivi, volající „Heli, Heli!“ a sněti s kříže. Ale první z nich, jak ze dvou listů Vittoriiných vysvítá, byl nedokončen. Mimo to zmiňují se oba životopisci o krucifixu, na který vyryl Michelangelo dantovské: „Non vi si pensa quanto sangue costa — Nikdo neví, co to krve stojí.“ („Ráj“ XXIX. 91.) O dílech těch dnes nevíme nic.

Tři léta před svou smrtí jsou churavá již opustila Vittorie Viterbo a usídlila se zase v Římě nejprve v klášteře benedikteek, ale později v paláci příbuzných. Zde ji vidal častěji Michelangelo a těšil sám nedávno z choroby povstalý a stářím již sklácen. Zde zároveň mohl pozorovati a rozjímati, jak všechno pomíjí. Tyto myšlenky vyznívají z jeho znělek a madrigalů. V únoru roku 1547. dokonala Vittorie s klidem svou pozemskou pouť.

Pro Michelangela byla smrt její, třeba již ji čekal, hroznou ranou a dlouho trvalo, praví Condivi, než se trochu utišil, ale po celý život, žil ještě skoro 20 let, na ni nezapomněl. Byla to pro něho poslední očišta, která vskutku naň působila:

A jako rána tím jest nejpádňější,
čím s větší výše padá rukou silnou,
mně k vůli proto ty jsi spěla v nebe;
neb zlomkem zůstal bych, já nejbídnější,
bych nebyl přetvořený božskou dílnou,
když na světě jsem zůstal sám, bez tebe. (LXI.)

Dokonalost její ukázala mu nejen marnost všeho zde na světě, ale i pravou cestu do nebe: „Che mi mostra la via ch'a Dio mi guide...“ (LXXVIII.) Poznal, že ani umění, které mu bylo modlou, ani láska nic není, že jen láska Boží může člověku dáti ukojení. V sonetě LXV. píše k Vasarimu:

Běh žití mého již se valem krátí,
loď křehká z bouřných vln se v přístav chýlí,
jenž společný všem a v němž každý plíí,
ať z dobrých neb zlých skutků počet dáti.
Má obraznost se dala citem hnáti,
že umění mi modla a pán milý —
teď zřím, jak ona i to zlo¹⁾ se mýlí,
jímž musí každý proti vůli vzpláti.
Myšlenky lásky veselá a marné,
co bude z nich, když dvojí smrt mne leká,²⁾
jist jedné jsem, druhé se stěží vyhnu.
Ni malovat, ni tesat tužby žárné
mi nezkojí, jen k Božské Lásce tñhu,
jež s kříže ruce rozpjávši nás čeká.

Poznával, jak vyjadřuje ve znělce LXVI., že nejlépe je vynaložen čas, který jsme prožili v milosti Boží. Veskeru svou naději staví nyní v milosrdenství Boží, vědom si jsa, že času svého ne vždy dobře používal. Volá ve znělce LXVII.:

¹⁾ Láska. — ²⁾ Dvě smrti: smrt tělesná a věčné zatracení.

Ten nejhorší a nejbídnější všech
jsem já, když, Pane, bez Tebe se cítím,
ač touhou svojí výš se k Tobě hřím,
zpět vrhá mne můj mdlý a matný dech.

Ó uvězniž mne, Pane, v řetězech,
ve kterých jen dar každý nebes chytím,
tož v Tvoji víře! Hříchů plným šitím
bez milosti jí dojít — marný vzdech.

Čím vzácnější jest ten všech darů dar,
tím dražší byla by mně milost Tvoje,
bez které mír a skojení je báj.

Když Tvoje štědrá krev netekla v zmar,
rci, k čemu byly Tvoji lásky zdroje,
když jiný klíč nám neotevře ráj.

Jaký rozdíl mezi pokorným duchem v těchto básních, zvláště v této poslední, která ve čtrnácti verších vyjadřuje celou nauku o spáse a cíli člověka i prostředcích k nim, a duchem ve výtvorech jeho posledních let, kterého ne neprávem zovou odborníci demonickým. Tento duch upadl příliš do vlivu pohanského humanismu a manýr doby své, onen otvírá nám ukryty nitra jeho vlastního, srdce a myšlení muže, jací ledva po tisíci letech zase přicházejí. Proto kdyby Michelangelo nic více nebyl napsal nežli tuto znělku a několik následujících, již by se jeho jméno skvělo nad jména celého zástupu tehdejších básníků. Každá básnička jest jako kamének z pestré mosaiky, na níž rysy někdy na pohled drsnými, ale charakteristickými zobrazil svůj duševní život s odstíny i protivy barev velmi jemnými. Kdo prostuduje jen trochu díla jeho výtvarná, vidí v básních Michelangelových nutný doplněk jeho velkého ducha. Mnohé jeho výtvoř všech tří umění výtvarných jsou velkolepé básně beze slov, co však nestačilo dláto a štětec vyjádřiti a stavitelství nepřipouštělo, to vyslovil péro, tak že i zde platí, co Ariosto o něm praví: „Michel, più che mortale, Angel divino.“

Za života Michelangelova vyšly tiskem jen některé básně, které přátelé jeho uveřejnili. Roku 1546. vykládal Benedetto Varchi jeho znělku, která se ode všech považovala za nejlepší, v akademii florentské a vydal ji s výkladem o dvou dílech. V prvé vykládá slovo za slovem a v druhém pojednává frasovitě o třech otázkách: 1. Které umění je nejvznešenější? 2. Je sochařství nejvznešenější či malířství? 3. Čím se liší sochař od básníka? Když Luca Martini poslal rozpravu tu Michelangelovi, měl radost a odpověděl: „Znělka jest ovšem ode mne, ale výklad s nebe“; znělka ona v českém překladu XV. zní:

I nejlepší umělec nemá plánu,
ježž neskřýval by v sobě mramor již,
jen odkrýt myšlenku, o které snáš,
duch poslušného dláta vede ránu.

Zlo, před nímž přehám, dobro, pro něž planu,
ó paní božská, v tobě má svou skrýš,
leč v dobru nemůž povznést se výš
mé umění, tak mimo cíl vždy stanu.

Ni lásce ani zádné tvojí kráse,
mi bezcitnosti, losu, zhrdání
zla svého vinu nechci přičítati;

když se soucitem smrt ve stejném čase
máš v srdci, vino jest mé nadání,
že dovede jen smrt si vybráti.

Teprve vnuk bratra Michelangelova, Michelangelo Buonarroti, sebral z rozličných pramenů básně svého příbuzného a vydal je r. 1623. ve Florencii: „Rime di Michel Angelo Buonarroti il Vecchio.“ Toto vydání bylo otištěno znova roku 1726. a přidán mu výklad B. Varchiho a dvě rozpravy od Maria Guiducci. Roku 1817. vydala akademie della Crusca nové vydání s dodatkem 27 básní. Roku 1821. otištěny básně Michelangelovy v Milaně (Giovanni Silvestri), r. 1826. vydal některé s francouzským překladem Varcolier v Paříži. Před tím však již též otiskl Biagioli vydání della Crusca. Roku 1833. otištěny básně M. A. v Lipsku ve sbírce „Parnasso italiano.“ Nejlepší asi vydání zvláště pro cenný úvod je z roku 1863. od Cesare Guasti: „Le Rime di Michel Angelo Buonarroti, pittore, scultore ed architetto, cavate dagli autografi.“ (Florencie, F. Le Monnier.) Dle tohoto vydání je pořízen náš český překlad, který, pokud jsme se dopátrali mohli, je nejúplnější překlad v řečech slovanských. Roku 1861. vydal sice Lucyan Siemiński „Poezye Michala-Aniola Buonarrotego,“ kde na jedné straně je text italský a na druhé překlad polský, ale všeho všudy 43 básní. My máme po ruce zajisté nejnovější vydání básní Michelangelových z roku 1892. „Rime e lettere di Michelagnolo Buonarroti.“ (Florencie, G. Barbera.)

Rozbor básně Svatopluka Čecha: „Hanuman.“

Napsal *Leander Čech.*

VI. Živly parodické.

Počínání Hanumanovo jest malicherné. Celý děj básně naší, zejména také výprava a boj Hanumanův proti Vindraguptovi je titěrná, směšná nepatrnost. Uvážíme-li nyní, že však celé vypravování i tam, kde není satirických narážek nebo jiných vtipů, jako jest na př. ten, kdy Hanuman vyzývá své komonstvo, aby zvláště nezapomněli kartáček na vlasy, se nese tonem vážným a důstojným herojského eposu, vidíme, že naše báseň z velké části jest parodií a že se tu komický dojem zjednává také tímto kontrastem mezi malicherným obsahem a důstojně velebnou formou. Na některých místech však parodický úmysl básníkův vystupuje zřejměji v popředí a jest zcela patrný a očividný. Těch si právě chceme všimnouti. Takovou zřejmou parodií jest především ono místo ve zpěvu pátém, kde se líčí divý rej opic na břehu mořském:

Teď, Breughle pekelný, svťj štétec dej,
bych zdáli zachytil ten divý rej!
Mé péro chabé nepodá než stín
té orgie, těch mumrajů a šprýmů
nad zůstalostí utonulých mimů
a pěvců, primadon i ballerín. (V. str. 39.)

Podobně parodicky začíná zpěv šestý:

Jak, Hanumane, důstojně bych lílil
ten velkolepý převrat všeliký,
jímž's rázné, druhý Petr Veliký,
nad opstvem prapor vzdělanosti vztýčil (VI. str. 44.),

který parodii také končí:

Ach, cítím tůhu spravedlivých hněvů.
Však usmím je, bohda, v přístím zpěvu:
tam panýr bitvy bouřlivě se zdýmá
a proud mé bajky kataraktem hřímá. (V. str. 56.)

Pravými parodiemi jsou téměř všechny řeči Hanumanovy, jakož i řeči Vindraguptovy. Majíce v sobě skryté mnohé sarkastické žahadlo působí přece hlavně kontrastem vážné důstojnosti naproti nepatrnému svému obsahu, nechť Hanuman dokládá se svých předkův a svých bohův indických, nechť hájí velebnost svých snah, nechť hřímá proti svým protivníkům, nechť velikomyslně chce odpustiti svému protivníku a ozdobiti skráně svoje nejkrásnějším vavřínem, nebo nechť Vindragupta vykládá a hájí svého pravého opství. Satiru i parodii cítíme z nich zároveň, a kdykoli jako hned na prvním valném sněmu zachovávají ještě přísnou logickou osnovu, zvyšuje se tím komický jich účinek.

VII. První zpěv básně „Hanuman.“

Ukázali jsme tedy v naší básni živly komické, satirické a parodické a zároveň bylo viděti, že celkem rovnou měrou v básni jsou zastoupeny. Tím jest zřejmo, že báseň naše není prostě komická. Že však takové Sv. Čech vůbec psáti nechtěl, o tom jasně svědčí první zpěv básně, který, jak již bylo řečeno, jest jakýmsi epilogem (proslovem) k celé básni. Zde vysvětluje básník, že marně se vzpíral a bránil, aby této básně neposlal do světa. Marně chtěl píseň, která by zvonila ryzím zlatem poesie hymny vznešené, marně si namítal, že mu vytknou, proč si neobírá látky národní. Proto posílá píseň do světa, byť i „pohoršila moudré neindické bramany.“ Pro účel náš jest však důležité, že básník sám zde určuje vlastnosti své písně. Tyto znaky se dají shrnouti takto. Předně rarach pokušitel vhopkoval do jeskyně a usadil se mu nad nosem s bajným lotosem v ruce. Jakmile zamávl čaromocným květem, ihned se vyrojilo tisíc divných knotkův, okřídlených pitvor, gnomů, skřítků, raráškův a šotků před mušlí, v nížto mořští konci vezli píseň rozpustilou rolničkami zvonící. Skočnou notu hraje tu rarach na cimbále žertů systrem satirických hran a hrotů. Píseň má úbor fantastický a básník činí si námítku, že se až do Indie trmácí pro šašky. Píseň chřestí rolničkami v bujném skoku, hledí vyzývavě, posměch v jiskřícím se oku, třepetá lichým duhojasem papírových křidel a má nalepená

křídla rajek. Básník slaví dále píseň svoji jako protivu vidin rajske síně. Konečně má píseň chytře vlákati poetické duše do pralesa bájek a pak jim strouhati mrkvičku na houpačce liany. Básník sám zve tedy báseň svoji písní rozpustilou rolníčkami zvonící se satirickými hranami a hroty, tropící sobě posměch, lákající poetické duše do pralesa bájek a strouhající jim mrkvičku. Nenaznačil-li tím básník sám již z předu, že v písní jeho komika, satira a parodie se rovnoměrně proplétají a pronikají? Proč tedy odmítati to, co básník sám potvrzuje a praví, a co skutečně v básni samé se nalézá? Jestliže však skutečně původní báje zvířecí jest prostě komická, prostá živlů satirických a parodických, proč zaměňovati pojmy a řaditi v tuto kategorii také báseň, ve které satira a parodie živly komické převládá? Jestliže se nepodařilo v jiných literaturách vytvořiti prostý epos komický, je to na ujmu, že jím také není báseň „Hanuman“?

VIII. „Hanuman“ jako epos komicko-satirický.

Němci jak známo po Heglovi velice rádi si oblibují rozdělování trichotomické. Tak u nich vzniklo také rozdělení básnictva veškerého v epické, lyrické a dramatické. Jelikož však v toto rozdělení nedají se směstnati básně všechny, nastaly rozmanité obtíže. Zejména kde se vzalo tu se vzalo najednou nešťastné označení: básně didaktické a s těmi nastala potíž nepřekonatelná. Název ten jest ovšem přenešťastný. Nedivíme se proto, že básníci a velcí básníci se proti němu brání. Goethe na př. pověděl: „Es ist nicht zulässig, dass man zu den drei Dichtarten, der lyrischen, epischen und dramatischen, noch die didaktische hinzufüge. Dieses begreift jederman, welcher bemerkt, dass jene drei ersten der Form nach unterschieden sind, und also die letztere, die von dem Inhalt ihren Namen hat, nicht in derselben Reihe stehen kann.“ Vyloučil tedy tak řečenou didaktiku z oboru poesie rozhodnými slovy: „Die didaktische oder schulmeisterliche Poesie ist und bleibt ein Mittelgeschöpf zwischen Poesie und Rhetorik, deshalb sie sich denn bald der einen, bald der andern nähert, auch mehr oder weniger dichterischen Wert haben kann.“ Ale přes to musil Goethe dodati: „Der eigene Wert der didaktischen Poesie, d. h. eines lehrreichen, mit rhythmischem Wohllaut und Schmuck der Einbildungskraft verzierten, lieblich oder energisch vorgetragenen Kunstwerkes wird deshalb keineswegs verkümmert. Von gereimten Chroniken an, von den Denkversen der älteren Pädagogen bis zu dem Besten, was man dahin zählen mag, möge alles gelten, nur in seiner Stellung und gebührenden Würde.“ Ale o to se právě jedná, vyznačiti toto postavení a tuto hodnotu. Jsou zde cenné básně, pro které kdosi našel nevhodné to jméno poesie didaktická. Kam s nimi? V té příčině dobře pravil Viehoff („Die Poetik auf der Grundlage der Erfahrungstheorie“), že anat již didaktická poesie jednou zde jest, theorie ji také musí býti práva. Pokusy takové vedle Viehoffa učiněny i od Baumgarta („Handbuch der Poetik“) a nejnověji i od R. W. Wernera („Lyrik und Lyriker 1890“). Není zde na místě pokusy

těmi blíže se obíráti. Učinme však otázku, zda skutečně rozdělení básnictví v epické, lyrické a dramatické spočívá ve formě. Mezi eposem a dramatem spočívá ovšem formální rozdíl: epos jednání vypravuje, drama je představuje. Ale řeknu-li, že epos a drama se týkají jednání, lyrika však že zobrazuje city, není tu skutečně dělídlem obsah. Proto rozdělil Werner básnictví ve dvě skupiny: první nemajíc jména společného zahrnuje epos a drama, druhá lyrika zahrnuje lyriku citovou a lyriku myšlenkovou. Rozdělení toto však způsobuje vážné obtíže, o nichž nelze široce zde se zmiňovati.

Co však jsou jednání a city, které jsou předmětem básnictví epického, lyrického a dramatického? Nejsou-li to stavy duševní? Avšak vedle jednání a cítění jest ještě jiný stav duševní, který bychom mohli pojmenovati souborným názvem smýšlení, týkajíc se intelligence ducha lidského vůbec. A toto zajisté může býti předmětem básnického zobrazování zrovna tak jako cítění a jednání. Ponechal-li Viehoff pro básnictví toto starý název básnictví didaktické, lze ovšem činiti staré námitky, ale pravil-li: „Zweck des didaktischen Gedichtes ist nicht zu belehren, sondern durch Verstandes- und Vernunftvorstellungen (což jest ovšem jednostranné) zu erheben, zu begeistern, aesthetische Lustgeföhle zu erregen: also derselbe Zweck, den auch die andern Dichtungsarten haben,“ lze úplně s ním souhlasiti.

Básnictví epické zobrazujíc jednání užívá za prostředek děje. Ale také básnictví lyrické zobrazujíc cítění může užívati děje, jen že nevypravuje děj k vůli ději, nýbrž k vůli vzbuzení citu; a takovéto básně lyrické vyskytují se velmi zhusta v moderní poesii lyrické, jsou však také, jak Bartoš ukázal, zastoupeny i v české poesii lidové a v Čelakovského „Ohlase písní ruských“ čteme několik krásných příkladů, které právem již Goll ve své „Anthologii“ zařadil mezi básně lyrické.

Básnictví, kterým chce básník vyjádřiti své smýšlení, může za prostředek užití buď řady myšlenkových představ, ale zajisté také děje. V prvním případě vznikají básně formou svojí podobné básním lyrickým, v druhém básně podobné básním epickým. Ale smýšlení toto lze pověděti buď nepřímou káráním nesprávností atd., buď přímo: v onom případě vznikají satiry, v tomto případě tak dosud jmenované básně didaktické. Satira není tedy báseň, která má satirické narážky, ale která zobrazuje nepřímou smýšlení básníkovo, ať to činí již prostředkem obrazův a reflexe, ať prostředkem děje.

Máme-li tedy před sebou básně, ve kterých se vypravuje nějaký děj, dlužno míti na zřeteli, zdali děj se vypravuje k vůli ději, zdali děj jest hlavním předmětem a účelem, čili zda děj jest prostředkem k vůli vzbuzení jistého citu či zda jest prostředkem, aby jím vyslovil a zobrazil básník některé svoje smýšlení.

A s tohoto stanoviska musíme přistoupiti také k básni „Hanuman.“ Vypravuje zde básník svůj děj k vůli ději? Jest děj sám o sobě tak závažný a zajímavý, aby mohl poutati pouhým svým vypravováním? Či jest děj tento pouhým prostředkem k účelu jinému? Přes veškerou

živost a básnické vypravování děje „Hanumanova“ nelze říci, že by o sobě byl účelem básně. Nemožnost čirá tohoto děje, nekrytí se jeho s jistou skutečností životní v jeho podobnostech zřejmě o tom svědčí. Děj tento není prius v myslí básníkův, podnětem jeho bylo smýšlení básníkově o jistých věcech, ať již tento děj jest výsledkem jistého přemýšlení, ať již najednou jako zázrakem zrodil se v obraznosti básníkově. A toto smýšlení básníkově známe dobře, vyslovil je i jinde i později, jako na př. v „Broučku na výstavě,“ je to jeho odpor proti uniformitě všeobecné, proti kosmopolitismu, proti ničení veškeré individuality, je to ono smýšlení, kterému básník dal i výraz v posledním zpěvu své básně:

Chápu bol tvůj, Hanumane;
ale poslyš, co ti pravím:
Přijdou časy, o nichž sníme
se zápalom nedočkavým,
které v širém světě shlednou
jeden kroj a jeden zvyk
a lid jeden s řečí jednou,
s krásnou řečí volapük.

Všichni budou jedno myslit,
jedno cítit, jedno robit,
uniformou vzdělanosti
jedinou své duchy zdobit;
pak i rod tvůj, Hanumane,
uzrá pro všelidství ráj,
a snad pravdou též se stane
moje pošetilá báj. (X. str. 95.)
(P. d.)

Posudky.

Historický archiv České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění v Praze. Čís. 2. „Soudní akta konsistoře pražské.“ Z rukopisův archivu kapitolského v Praze vydává *Ferd. Tadra*. Část II. (1380—1387). V Praze 1893. Str. XIV a 448.

Ještě pečlivěji upravena jest druhá část „soudních akt“ než první. Téměř u všech zápisů přidán jest v záhlaví krátký obsah, nebo aspoň naznačuje se, o čemž, což přispívá velmi k přehlednosti.

Převážná většina zápisů jedná o obsazování a záměně far, o presentacích a žádostech za konfirmaci, doplňují tedy knihy konfirmační, v nichž doba od října 1380 až do března 1383 úplně schází, a stávají se pramenem pro církevní český místopis velmi důležitým. Zápisů, které se týkají těžších provinění, jichž někteří duchovní se dopustili, jest velmi málo, tak že opět dle těchto soudních akt konstatovati možno, že nebylo všecko tehdejší duchovenstvo tak špatné a zkažené, jak se obyčejně vylicuje; chyby a vady pak některých celému stavu přičítati, jest nespravedlivo. Generalní vikáři konali svou povinnost a přísně zakročovali proti provinilým.

Historik nalezne zde i zápisy obecné důležitosti; sledovati možno na př. podrobně rozepří mistrů národa českého s ostatními mistry universitními (r. 1384. a násl.), rozepří arcibiskupa s kapitolou, věci v klášteře břevnovském atd. Zajímavé jsou i zprávy, jak bývaly fary dle tehdejšího zvyku pronajímány, o čemž je tu hojnost dokladův a podrobností, z nichž také něco pro sebe může si kulturní historik vybrati. Nalezneme tu i zápisy, jak byl kostel v Újezdě stavěn, jak lichva trestána atd.

Moravy týká se také dosti zápisů, které nám doplní zase církevní topografií.

Vybledlý a mnohdy nečitelný text manualníků stěžoval záslužnou práci p. vydavatele, jenž s pílí všeho uznání hodnou snažil se správný text podati. Předslán jest úvod a sestaveny zápisy dle obsahu, na konec připojen důkladný rejstřík.

J. Tenora.

Ze staré Prahy. Historické obrázky od *Dra. Z. Wintera*. V Praze 1894. Nakl. J. Otto. Str. 227.

K Wintrovým „Pražským obrázkům“ důstojně se řadí kniha „Ze staré Prahy.“ Pravíme hned napřed, že ještě lépe se nám líbí, než spis prvnější. Jest v ní více života, osoby jsou poutavěji vyličený a při vypravování stejně podrobném jest sloh svěžejší, zajímavější.

Ve čtrnácti obrázcích vypisován jest život ze století 16. a 17. Jsou tu události smutné i veselé, z klidných let i z bouřlivých dob; charakterisuje se tu nemoc alchymistická tehdejší (Kámen filosofský), líčí se epizody týkající se jen jednotlivcův (Malý Faust; Poctivý Jidáš), i celých měst (Boj o pivo pivem), jsou tu výjevy z kolleje (Nezdárná disputace) i výstupy manželské (Z tiché domácnosti). Vidíme před sebou bujnou mládež studentskou i vážné postavy professorské (V kolleji Rečkově; Psi ve Psářích), vojenskou sběr pasovskou (Neprátelský vpád), i židy povržené (Židé podporují jesuity), předvádí se nám umělec Jan Táborský, literat Martin Kuthen, professor Kodicill. Srdečně se zasmějeme historii o dlouhém muži, ale smích přejde, čteme-li, co se dalo po bitvě na Bílých Horách. Nejvíce však dojmají a nejzdařilejší jsou obrázky poslední nadepsané „Z okolí pražského.“

Winter vypisuje i ve svých povídkách vše až do podrobností věrně. Máme před sebou předky své, jací byli a jak žili, slyšíme jejich řeč, patříme na jejich šat, poznáváme zvyky a zařízení jejich a probíráme se i jejich způsobem psaní. Všude lze postřehnouti i pod lehkým rouchem povídkovým důkladného, svědomitého badatele, jenž nás poučuje i opravuje zprávy dosud za bernou minci brané (na př. o alchymistu Sendživojovi, o Kuthenovi atd.). Jen povídce „Nezdárná disputace“ vytkli bychom, že je tendenční.

Na str. 93. býti má datum: v pondělí po sv. Vavřinci v měsíci srpnu, nikoli v září. — Chyb tiskových jest málo; úprava pěkná.

J. Tenora.

Matice lidu. R. XXVIII. č. 1. a 2. „Poslední Budovec.“ Historický roman. Sepsal *Josef Svátek*. V Praze 1894. Str. 319.

Děj romanu jest tento: Václav Budovec z Budova v souboji těžce poranil Petra Jevanského z Jevan, který si získal přízeň záletné a nevěrné manželky jeho paní Budovcové. Byl od pražského městského soudu odsouzen, aby stál pod pranýřem, tam aby kat erb jeho rozlomil, a potom aby země české pod trestem smrti prázdnen byl. Budovec přísahal Praze krutou pomstu. Stal se spojencem Francouzů, najal

sbor žhářů, který pálil města i hrady a zámky panské. Nepoznán dostal se se žháří až do Prahy, kterou dne 21. června 1689 dal zapáliti. Petr Jevanský i paní Budovcová zhynuli v plamenech, které zachvátily celkem 820 budov. Bylo však vyšetřeno, že oheň byl založen od žhářů francouzskými penězi placených; první z nich Vavříneč Procházka byl chycen a na trápení prozradil Budovce. Když měl býti Budovec zatčen, zastřelil se.

S rekem romanu Budovcem nemáme žádné sympathie; jako čtenář s hnusem se odvrátí od Jevanského a od nevěrné paní Budovcové, rovný odpor vzbuzuje Budovec sám, který tak zvrhlých prostředkův užívá, aby ďábelskou svou pomstu ukojil. Nespomáhá, že vylučuje se Budovec jako vykonavatel pomsty spravedlivé; naopak sám spisovatel, jakkoli chce Budovce vylíčiti příznivě, na konec doznati musí, že prohršel se krutě proti odvěkému zákonu světa křesťanského: Pomsta náleží jedině Bohu! V lepším světle neukáže nám jednání Budovcovo ani to, že spisovatel přičítá Budovcovi úmysl ve spojení s francouzským vojskem v Čechách „obnoviti samostatnost a svobodu, jaké se země těšila za nešťastného děda jeho Budovce, pro niž tento na popravišti vykřvácel“ (sic! str. 309.); vždyť jest úmysl tento jen neodůvodněným přilepkem, aby čtenář pro Budovce více zaujat byl (srv. na př. str. 49.).

Jednotlivé sceny jsou odpuzující a surové; na př. pomsta Procházkova na zámku oseckém, výjev u uhořelých těl Jevanského a paní Budovcové atd. Vypravování samo jest příliš rozvleklé a odporuje si dosti často; na př. vypráví se na str. 9., že se do potomní manželky své Budovec slepě a vášnivě zamiloval, že nedbaje výstrah přátel a soudruhů svých pojal vypočítavou krásku za choť, kdežto na str. 270. se dí, že otec její donutil Budovce vyhrůžkami svými, že musil před oltářem podati ruku zvrhlé dceri jeho. Slabou stránkou romanu jest odůvodňování děje. Reflexe a sentence jsou mnohdy nepodařené. Vizme jen slova: „Vášeň pomstychtivosti zakládá se plně v přirozenosti lidské, která se nedá libovolně měniti, ani zákonům božským a lidským podřizovati, pokud zákon přírody v lidstvu platí...“ „Nizký mladík měl mu býti pomocníkem při vykonávání pomsty jeho, pomsty to spravedlivé, která nemusí bráti ohledy na zákony lidské a jen ve vlastním svědomí soudce svého nalezá“ (196). „Památka nešťastných rodičů mých jediná mi při posledním soudu božím odpuštění vražedných činů mých může vymoci“ (195). Nedověcnosti a nesprávnosti také se vyskytují; na př. městského rychtáře nazývá prokuratorem (12), Budovec byl prý z jednoho z nejpřednějších panských rodův (27), a jmenuje se rytířem atd. Často se užívá slovo „z r ů z n ě n ý“ (zrůzněný hlas, zrůzněný výraz obličej, zrůzněná tvář). Důsledně píše se spomínka (i spomenka), spomenouti. Naskytují se i slova: bachoří (127), z baronského pancharta jejího nadělal jsem masti (191) atd.

Celkem lze tedy říci, že tato práce Svátkova jest slabá, která měřítku trochu přísnějšího nesnese; je to pravý roman novinářský

pro čtenářstvo, které touží po stravě, jakou předkládaly i krvavé romany. Místy jest líčení protikatolické.

„Matice lidu“ i tentokrát, jako z pravidla, ukázala se lidu našemu nejhorší macechou.

J. Tenora.

Ottova Laciná knihovna národní. Serie XVI. „Úpadek.“ Roman. Napsal *L. Gualdo.* Přel. *J. Vodák.* V Praze 1893. Str. 348. Cena 60 kr.

Hrdinou romanu tohoto je vystudovaný právník Renaldi, typ studovaného člověka, jakého v moderním světě často najíti lze, který žije beze všech pevných zásad jen dle toho, jak vášně jej pohání. Považuje se za mravného, třeba připouštěl všecko, rozmary a neřesti. Sám chodě za Silvii, druhou hlavní hrdinkou, ženou nešťastnou, ale dosud počestnou, jejíž manžel prospekulovav jmění své i jiných mu svěřené ocitl se v blázinci, s úmysly nečistými, vytýká jí, že starý přítel jejího otce, který ji kdysi na kolenou houpával, je docházením svým její cti nebezpečným. Ctižádostí poháněn studuje pilně a cvičí se pro své advokatsví tak, že při první své obhajovací řeči vyslovoval nejotřepanější frase s řízným přízvukem, jakoby byly pronášeny poprvé. Zásad mravních ani politických u něho hledati nesmíme. Když se Silvie nasytil a viděl, že by poměr k ní mohl plánům jeho ctižádostivým škoditi, svede ji v náhradu za sebe k lehkomyšlnému životu a zanechá ji. Později se sám ožení s jinou beze vší náklonnosti jen pro bohatství a proto, že tchán mu může v kariéře prospěti. Isabella, která chtěla se už vší mocí vláti a se zbavit nudy domácího života, třeba žena docela obyčejná, snaží se býti jemu dobrou ženou. Renaldi obalamutiv voliče temnými frasemi a skvělými sliby, o jichž nemožném vyplnění sám byl přesvědčen, stává se poslancem do parlamentu italského. To jest pravé pole jeho ctižádosti. S plíí obdivuhodnou účastňuje se všeho, až se stane sekretářem ministerstva. Při veškeré své činnosti nemá na mysli ani prospěch vlasti ani voličů, ba zapomíná i na svou rodinu, jen ctižádost jej ztřeštěně pohání. Šílená přepjatost v práci rozryje jeho zdraví, že musí do lázní. Tam setkává se zase se Silvii, která, jak se Renaldi hned dovídá, prodělala už mnoho lásek. Muž již starší, jehož syn dostudovává už vojenskou akademii, zapomíná hned na své plány a na rodinu, oddává se do staré, horší vášně, třeba jej bývalá milenka odbývá. Pak ho již nevzkřísí nic, ani práce ani dům. Připravuje děti a ženu ještě o veliké peníze a odchází hledat milenku.

To má býti jeho úpadek. Kdo však sledoval jen črtu naši, pozná hned, že úpadek jeho datuje se hned od počátku, tehdy, když Renaldi poprvé v divadle della Scala v Milaně místo na jeviště hledí na Silvii, zde je vlastně úpadek jeho jen useknut a nedokončen.

Charakter Renaldiho i ostatních osob je popsán velmi důkladně a vystihnout dle moderního světa trefně, ale říkáme popsán, poněvadž hrdina sám před námi takorůzka nikde činným se neukazuje, vyjma scény milostné u Silvie, neboť ostatní vypravuje autor vše sám. Proto čtení toto unavuje a zajisté sebezapření bude k tomu u leckoho

potřebí, aby to dočetl, ale není toho škoda, autor sice neřesti nechválí, ale též nehaní, ba spíše hrdinům jejich lichotí, jako Silvii. Popisy života rozpustilého v lázních jsou dovedné, ale některá místa jsou rozvláčná, ba věci k věci nenáležející uvedeny, jako popis karnevalu v Milaně.

Překlad je někde málo plynňý a „následkem“ toho — překladatel má to velmi rád, že sloh je někde zřetelně německý a proti vlastnině, máme překladatele v podezření, že pořídil překlad dle německého, nebo aspoň s přílišnou pomocí. Ostatně na titulním listu neudává ani, že by byl překlad z vlastiny.

J. Bloksa.

Besedy slovanské. Red. V. K. Jerábek. R. I. č. 3. „Purkmistr z Hodomil.“

Povídka ze samosprávného života v Haliči. Napsal *M. Bałucki*. S dovolením spisovatelovým přeložil *Hynek Bulín*. Str. 132. — „Dvě návštěvy.“

Črta, napsaná věrně dle skutečnosti od téhož. S povolením spisovatelovým přeložil *Václav Mastný*. V Brně. Nakl. J. Barvič. Str. 31. Cena 30 kr.

Z hojné literární činnosti Michala Bałuckého značné množství spisů do češtiny přeloženo. Mezi překladateli první místo zaujímá Schwab-Polabský, k němuž druží se C. Frič, V. Bardoun, Kroupa, Bittner, Špaňhel, Hovorka, nejposléze Hynek Bulín a Václav Mastný překladem dvou prosaických prací, o nichž zprávu zde podáváme. Kromě prosy pokusil se Bałucki i ve veselohře a básnictví, ale hlavní jeho síla proudí v povídce a novelle. „Purkmistrem z Hodomil“ snažil se Bałucki podati věrný obraz života v haličských městech té doby, kdy samosprávou oblažena byla. Měšťané nevěděli si na počátku s tím samosprávným úřadováním rady, jsouce uvyklí poslouchati na slovo p. c. k. komisaře a zabývati se nepatrnými denními událostmi. Však brzy s novým řádem se sprátelili. Zvolili si při druhé volbě purkmistrem Tomáše Počengla, který sám sebe zval Počenglevičem. Počenglevič místo maturitní zkoušky přijal raději svátost stavu manželského s bohatou vdovou v Hodomilech. Bohatství jeho ženy a jakési vzdělání dopomohlo mu k purkmistrovství, v němž se jemu z počátku lépe dařilo než ve studiích. Počenglevič byl by najisto Hodomily povznesl, kdyby nebylo bývalo jubilea Kraševského v Krakově. Purkmistr hodomilský vida všechnu tu slávu, jíž zasypávali primatora krakovského, rozplál po ní, ale plamenná touha tato byla jeho záhubou. Dával se do podniků, s něž ani on ani město nebylo; účinek takového jednání byl mizení blahobytu a ponenáhly úpadek. Jak se vedlo městu, tak se vedlo i jeho obchodu. Den ode dne zanedbával dům, i manželce chtěl se státí nevěrným oblíbiv si svůdnou hraběnkou Pulcherii, s níž na cestě z Vídně do Hodomil na železnici se obeznámil. Pulcherie vyssávala slavomamem očarovaného „primatora“ do té chvíle, až si našla jinou partii. Z omrzlosti, nevďěčnosti světa dal se purkmistr do pití, v čemž manželka jeho nezůstávala pozadu, zatím židé drali se do popředí, až Šaja Mendel stal se „primatorem“ hodomilským.

„Dvě návštěvy“ vyličuje Bałucki změnu ve smýšlení polské šlechty udávši se za 20 let. Jakás „excellence“ přijela v neděli

z Vídně na návštěvu k příbuznému p. Ondřejovi, u něhož sjížděli se též den okolní šlechticové. Vlastenečtí páni dověděvše se o příjezdu vídeňské „excellence,“ vytrhali se od pana hostitele. Za 20 let však již okazale vítali touž „excelenci,“ jež ani za hodna jich neuznala vyslyšeti jejich řeči; tento obrat způsobila touha po protekci jak pro ně tak pro syny.

Chvályhodna jest charakteristika osob, jíž Bałucki věnuje vzornou píli, zvláště typicky vystupují Počenglevič, Vystalský, Pulcherie, p. Ondřej a „excellence.“ Život ve venkovských městech našel v Bałuckém zručného kreslíře, jak dosvědčuje v „Purkmistru z Hodomil,“ líčení sporu mezi cechy ševcovským a hrnčířským, zobrazení ctižádosti městské rady, věrné podání jednání aristokracie hodomilské atd. Bičem satiry ohání se Bałucki na vše strany, tak že se někdy stane, že přemrskne.

V pracích Bałuckého vane duch polský, zajímavosti povídkám neschází.

Překlad „Dvou návštěv“ jest hladší než „Purkmistra z Hodomil“; upozorňujeme p. překladatele první povídky, aby se držel stejného pravopisu při psaní slova „Bůh,“ nepsal jeho jednou s malým b, podruhé s velkým B. Ostatně „Bůh“ zasluhuje aspoň té cti, jakou dává p. překladatel psům hraběnky Hortensie, píše je počátečním velkým písmenem, jako „Čokl,“ „Azorek,“ „Zefirek“ atd. *J. Vyhřdal.*

Sborník světové poesie. Vydává Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění. R. IV. Č. 2. *Alexander Puškin: „Výbor menších básní.“* Přeložila *Eliška Krásnohorská.* V Praze 1894. Nakl. J. Otto. Str. 90. Cena 40 kr.

Alexander Sergějevič Puškin (1799—1837), o jehož veršovaném romanu „Evžen Oněgin“ promluvili jsme už dříve v listech těchto, napsal velikou řadu básní lyrických, do kterých od let lycejských až do své smrti vkládal své subjektivní, osobní dojmy. Většina básní těchto, jak dí překladatelka, má ráz příležitostní, vztahující se přímo nebo nepřímě k určitým osobám, dobám a událostem ze života básníkovy. Poněvadž pak k „Výboru“ není přiložen životopis básníkův a překladatelka nemíníla podávati k básním vysvětlivek, byla nucena vyloučiti z výboru mnoho subjektivních básní, v nichž nikterak nepohrěšujeme poetických předností; tím výběr její zůstal dosti skrovný, nečetný. Za to však výbor její podává ony nečetné básně, které jsou ozdobou nejen poesie Puškinovy, nýbrž i poesie vůbec.

V lyceu (1811—1817) Puškin podléhal vlivu Parnya, Batuškova i napsal v duchu jejich asi 120 básní, v nichž opěvoval Venuši i Bakcha, ženy a vno. Z těchto erotických a bakchických básní paní překladatelka úplně správně vybrala jen dvě nejnevinnější: „Růže“ a „Probuzení.“ Když Puškin 1817 opustil lyceum carskoselské, vrhl se v proud prostopášného života velikosvětské mládeže; vzpomínka na ničemný život ten často jej později trápívala, jak viděti z básně „Vzpomínka“ (1828), kde mezi jiným básník praví:

Ótu s odporem svůj život; hlavu kloním
a chvím se, klnu, — stud mě pálí v líc
a hoře lkám a hořké slzy roním, —
však nesmyji ni řádky více.
Žítím v nicotách a zhoubných vášních slepých,
ve zvůlích pitkách šílených —
i v perobě a bídě, v cizích stepích
tok hynout let mých zmařených,
i slyším zas to zrádné přátel zvaní
k hrám Venuše a Baccha...

Ale kromě lehkomyšlných básní, jaké Puškin psal asi do r. 1820., místy v básních jeho probleskují šlechetné city, vznešené myšlenky, vážná themata. Tak Puškin hned 1815 pohrdlivě mluví o otrocké poníženosti v básni „Liciniovi,“ kde kreslí charakter počestného občana, který přechá z prostopáského Říma. Ale podobné myšlenky vyskytují se zřídka v poesii Puškinově; sem náležejí ještě nejvíce básně, kde Puškin ideálně blouzní o „svobodě“ (ač slovo to u něho nemá dosti určitého významu) a básně politické, jako na př. „Veské zátiší“ (1819), kde básník ostře kárá ruské pány, surové statkáře, již bez citu a násilně nakládají s nevolníky, jimž básník přeje svobody. Ovšem Puškin vysoko cenil také svoji osobní svobodu a svobodu básnické tvorby. V té příčině velmi charakteristické jsou ony jeho básně, kde vykládá svůj názor na básníka i na umění, který si vzal od romantiků. Puškin sice v allegorické básni „Prorok“ (1826) naznačil za nejvyšší povolání básníkovu:

Zem, moře projdi pod Mým krovem
a srdce lidská vzněcej slovem,

v básni „Muse satiry“ (1830) volá mstící satirickou musu s jejím „Juvenalovým bičem,“ jímž by beze slitování ztrestal „podlé lotříky“ a všecku jejich sběr a pečet hanby vtlačil na čela jejich, a konečně v básni „Pomník“ (1836) za velikou zásluhu své poesie má,

že dobrých citů vznět má lyra probudila,
že v krutém věku svém jsem volnost uctíval
a milost k padlým vyzýval.

Ale Puškin nebyl tak důsledný, aby provedl, co si umínil; naopak on odcizoval se víc a více tomuto povolání básníka, sloužení vnějším, časným účelům, potřebám společenským a skrýval se v obor čistého umění, umění pro umění. Tak jeho „Pěvec“ (1827) ve chvíli nadšení pohrdá davem, lidem a

plachý, přísný přechá stranou
a zvuků, divů, vznětů pln
jde v lůna samotu, k břehu vln,
kde šumných doubrav stíny vanou...

jakoby se bál, že někdo uslyší jeho sladké modlitby a divné písně, které nejsou pro tento svět. V básni „Všední dav“ (1828) jeho básník, vyvolenec nebe, pohrdlivě odmítá od sebe volání lidu, aby věnoval svůj dar ku blahu jeho, zisku jeho, aby do něho vpěl „k dobru odvahu,“ aby z lásky k bližním pěl jim o vyšších úkolech:

Prý! Co mi po vás? Pěvec vřelý
svých dum vám nedá na pospas!

Byť v neřesti jste skameněli,
vás neoživí lyry hlas!

Jste duši protivny jak hroby.
Vy za svá hlupství, za své zloby
jste dosud měli k výběru
bič, káznicí a sekeru;
dost, chátro, vám je toho k spáse!...

Ne tak! Ne k světaké baživosti,
ne k zápasům, ne k zisku vám:
my zrozeni jsme k nadšenosti,
ku sladkým zvukům, modlitbám.

Ano Puškin v básni „Rozséváč“ (1823) lituje toho, že kdysi mrhal darmo čas i dobrou vůli a práci svou, chtěl je rozsévati svobodu mezi lidem:

Nač stádům dary svobody?
jen fezat je neb stíhat sluší.
Jim za dědictví z rodu v rod
jho s rolníčkou a bič je vhod.

V básni „Básníku“ (1830) Puškin úplně pohrdá láskou a nadšeným potleskem zástupů, říká básníkovi svému:

Jsi carem — zůstaň sám. Jdi v pyšné ducha zbroji
svou dráhou svobodnou, kam svobodný chce um;
svět krásou, posvět plod svých přemilených dum,
však zhrdej slávy mzdou za vroucí tvorbu svoji!

A tak tedy Puškin dle toho jeví se umělcem, žrecem čistého umění, jenž jako ozvěna odráží hlasy nebeské, které v duši jeho se rozléhají v době nadšení básnického.

Puškin 1820 vypovězen na jih ruský, poddal se záhy vlivu Byronovu; stopy toho vlivu patrný na př. v básni „Dne světlo shaslo“ (1820), která připomíná píseň, již Childe-Harold loučí se s vlastí (srv. Byronovu „Childe-Haroldovu pouť“ v překladu E. Krásnohorské, str. 22. n.), v odě „Napoleon,“ básni „Demon“ a „K moři,“ již loučil se s jihem, odcházejí do Michajlovského. — Mnohdy Puškin maluje přírodu živými barvami jen proto, aby nakreslil obraz beze vši vedlejší myšlenky, jako na př. v básních „Kavkaz,“ „Sněžná stráž“ a j. Severní ruskou přírodu básník nakreslil hlavně v „Běsech“ a „Čtveráctví,“ kdež se také dotýká některých stránek ruského národního života, který pěkně líčí „Utopenec“ a „Husar.“

Puškin zvláště v pozdějších letech života svého byl nespokojen svým životem v mládí a činností svou básnickou, upadl v pochmurný stav duševní, který odrazil se v řadě básní, proniknutých smutným elegickým citem. Takové elegie jsou na př.: „Elegie“ (1821), „Vzpomínka“ (1828), „26. května 1828,“ „V zadumání,“ „Kvítek,“ „Tři zdroje.“ Elegii mohlo býti přeloženo více; tak neměla chyběti významná „elegie“: „Bezumných lét ugasšeje veselje.“ Puškin v elegii „26. května 1828“ nazývá život „darem náhod, darem marným,“ bezúčelným. Moskevský patriarcha napsal proti této elegii, že život není darem marným, a tu Puškin elegii „Bezumných lét“ obrací se k Filaretovi.

Toť několik poznámek k „Výboru menších básní“ pro čtenáře, kteří chtějí poněkud lépe znáti vztah mezi básníkem samým, jeho životem a jeho básněmi.

Básnický překlad Krásnohorské téměř v ničem neustupuje originalu: podává formu, ducha, obsah, obraznost, odstíny myšlenek, —

zachovává kouzlo originalu, půvab i energii jeho. Krásnohorská překládá verš za veršem skoro doslovně, zevrubně, zachovává obrazy, obraty řeči, charakter verše, jeho hudebnost i ton. Aby čtenář mohl se přesvědčiti o mistrovství jejího překladu, podáváme ukázkou original i překlad „Elegie“:

Ruský text.

Я пережил свои желанья,
Я разлюбил свои мечты!
Остались жить одни страдания,
Плоды сердечной пустоты.

Подъ бурями судьбы жестокой
Увидал цвѣтущій мой вѣнецъ!
Живу печальный, одинокій,
И жду: придетъ ли мой конецъ?

Такъ, позднимъ хладомъ пораженный,
Какъ бури слышатъ зимній свистъ,
Одинъ на вѣткѣ обнаженной
Трепещетъ запоздалый листъ.

Překlad.

Já přežil jsem svých tužeb vření,
své syny jsem přestal milovat;
mně zbylo v srdci utrpení,
plod pouště v něm, jenž jedovat.

Můj květný věnec, větrem chvěl
rve los jak divné bouře shon,
i žiji truchlý, osamělý
a čekám: přijde-li můj skon?

Tak, zimní víchor kdy se žene
a slyšán chladné bouře svist,
sám na větéve obnažené
se chvěje opozdělý list.

Těšíme se na překlady delších básní epických, z nichž ukázky přinesla kdysi „Zlatá Praha.“

A. Vrzal.

Sv. 17. *M. Lenaua* „Výbor básní.“ Přeložil *Ant. Klášterský*.
V Praze 1893. Cena 40 kr.

Lenau dávno si zasloužil, aby aspoň výběrem své lyriky byl zastoupen v literatuře našich překladů básnických. Nejen že mu náleží v literatuře německé místo vynikající, zvláště pak že zálibou svou v motivech slovanských má právo na zvláštní naše sympathie.

Předními vlastnostmi poesie Lenauovy jsou: ušlechtilý ráz, stručnost a kovová pevnost jeho slohy, malebnost, plastika a především láska jeho k přírodě. Jako básník přírody nemá Lenau soupeře v literatuře německé.

U Klášterského se jeví týž ušlechtilý ráz poesie, prostota dikce, zvláště pak něžná láska k přírodě, s níž popisuje náš Klášterský i nejmenší zjevy a krásy přírodní. Celkem jest povolaným překladatelem Lenaua. A překlad tento se skutečně zdařil. Na 96 stránkách své knihy podává nám téměř 50 perel poesie Lenauovy. Obrátme si stránku kteroukoliv, ovívá nás celým svým půvabem dech melancholické Musy Lenauovy. Na doklad uvádím zde jen text i překlad poslední básně z proslulých „Schilflieder“ (Písni z rákosí):

Auf dem Teich, dem regungslosen,
weilt des Mondes holder Glanz,
flechtend seine bleichen Rosen
in des Schilfes grünen Kranz.

Hirsche wandeln dort am Hügel,
blicken in die Nacht empor;
manchmal regt sich das Geflügel
träumerisch im tiefen Rohr.

Weinend muss mein Blick sich senken;
durch die tiefste Seele geht
mir ein süßes Deingedenken,
wie ein stilles Nachtgebet!

Na rybníku klidném leží
jasné blesky měsíce,
bledé svoje růže v svěží
věnec třtiny tkajíce.

Jeleni tam bloudí v lese
a do noci vzhůru zří;
časem pták jen snivě hne se
ve hlubokém rákosí.

V slzách se mé oko sklání;
hluboko jde dušička mou
sladké na tě vzpomínání
tichou noční modlitbou!

Fr. Skalka.

20*

Salonní bibliotheka. Č. 81. a 84. „Černé perly.“ Znělky *A. E. Mužíka*.
Str. 134. Cena 80 kr. — „V samotách.“ Verše lyrické *B. Kaminského*.
Str. 102. Cena 60 kr. V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

Mužík i Kaminský vždycky nám připadají jako blíženci. Téhož roku narození (1859.), téhož roku vystoupili na veřejnost (Mužík roku 1883. sbírkou „Jarní bouře“ a „Hlasy člověka“ a Kaminský „Ztraceným voláním“), oba jsou stoupenci nejmladší školy básnické a žáky Vrchlického, myšlenkový obzor obou ve mnohých věcech je týž. Nyní po 10 letech vydali opět téměř současně nové sbírky svých plodů.

Když letošního roku vydal Mužík ve „Světozoru“ (č. 1387.) svou báseň „Bůh budoucnosti.“ tu nemalý rozruch se objevil v literární české veřejnosti. Jeden hlas bylo slyšeti, že M. šťastně přestál zkoušku ohněm neurčitého tápání v ovzduší všelikých těch moderních -ismů, že stanul pevnou nohou na pevné půdě pozitivní, že konečně můžeme od něho čekati plody ceny trvalé. Poněvadž mnohým čtenářům „Hl. lit.“ nebude známa ona báseň věstící obrat v literárním tvoření M., podáváme zde aspoň její poslední slohy:

A náhle jakýs hlas tak milý, dojemný
mi srdce vnaří v sladké tuše:
„Já jsem! Ve srdci tvém ten záchvěv
tajemný,
to má je jsoucnost, moje duše.

Jsem stále u tebe! A bys se vrhal v kal,
mně neujdeš, já najdu tebe.
Pojď ke mně, znavený, bys sobě odpočal,
své srdce dám ti, smutných nebe!

Ó nestyď za slzy se, nechať kanou jen,
já také horce plakal kdysi;
ty's trpěl, zápasil, ty budeš vykopen,
má láska tebe z mrtvých vzkřísí.

Ó pojď, je země klam, a vše zde smrt a hrob,
a jinde není tčhy žádné,
a není spásy, leč u kříže mého stop,
svět celý před ním jednou padne!

Ó nech je smát, je rvát a proklínat svou tíž,
ty zoufalé, ty osamělé, — —
můj vetřýl pukať kříž, a k vám se kloní níž,
a já obejmú lidstvo celé!“

* * *

A budoucnosti Bůh tu Kristus visí dál
nad přítomností vlny chladné,
sní o člověku dál svůj sladký ideál,
že celý svět mu v náruč padne!

A částečně tento potěšitelný obrat u Mužíka pozorovati lze ve sbírce „Černé perly.“ Ne snad, že by většina básní ve sbírce této byla obsahu náboženského, Bůh uchovej, ale cosi konkrétního, pozitivního vycítí z ní čtenář už na první pohled. Není v ní dobrodružného bloudění po mlhavých končinách, není v ní planého vzdychání a blouznění; jakási mužnost a energie vane celou sbírkou. Ovšem je snad též toho příčinou určitá forma básnická — znělka, — jež nedovoluje básníkovi široce se rozepisovati a plýtvati slovy, což zdálo se nám býti jednou z hlavních vad dřívějších plodů Mužíkových. Velká polovice znělek jest ceny trvalé, byť sem tam nalézti mohlo přísné oko kritikovo nějakou vadu hlavně ve stavbě znělky či snad v neurčitosti výrazu a jiné věci, které snad ostaly v péře od dřívějška. Celkový dojem sbírky jest, jak už řečeno, příznivý a pro další činnost básníkovu mnohoslíbený.

Kaminského, básníka melancholie, pessimismu a hrobových vzpomínek, poznáváme na každé stránce nové jeho knihy „V samotách.“ Básník sám uznati povinen, že se opakuje, jak ve hlavních myšlenkách

tak i v tropické výzdobě svých básní. A což teprv obecenstvo? Komu by se neomrzely ty neustálé „hřbitovy, propasti, krev, šílení“ atd.?

Ostatně přece třeba vyznati, že od poslední sbírky „Protesty“ se pessimismus K. značně zmírnil. Ve sbírce „V samotách“ setkáváme se s několika čísly skutečně něžnými, v nichž světobolu básníkova téměř ani neznamenanati. Mnohá pak jsou čísla, byť pochmurnějšího rázu, hloubkou citu a opravdivostí mile dojmají. Proti sbírce minulé podotýkáme, že se básník nikde neuctivě nedotýká věcí náboženských.

O formě básníkův, zvláště pak o úpravě verše pečlivě a ladně, zmínila se „Hl. lit.“ již několikráte.

Fr. Skalk.

Sv. 87. *E. Jelínek*: „Honorata z Wiśniowských Zapová.“

Zápisky z rodinné korespondence a vlasteneckých vzpomínek. (Jako dodatek ke spisu „Damy starších salonů polských.“) 1894. Str. 89. Cena 60 kr.

Téměř všechny knihy Jelínkovy jsou plny pelu a prosté slovanské poesie, avšak knížka tato ještě jinou předností jímá mysl naše. Čtenář procítí zde kus doby z našeho národního probuzení.

Spisovatel na základě rodinné korespondence a vzpomínek líčí nám mládí spanilé Honoraty, jež jako lesní kvítko vzkvetla na úpatí Karpat polských. Líčí patriarchální život v rodinách polských, seznámení a prvou její lásku se spisovatelem českým Zapem, jenž ku konci let třicátých byl úředníkem v Haliči. Zvláště dojemno jest zvěděti, s jakým zápalem učí se mladistvá Polka řeči a literaturě svého milence, aby jednou jeho národu mohla prokázati platných služeb. Když pak vstoupili ve stav manželský a se přestěhovali do Prahy, tu jako apoštolka vzájemnosti slovanské rozvinula svou přehorlivou činnost. Byla i literárně činna, a hlavně vzdělání ženské mládeže jí leželo na srdci. Uprostřed těžkých a smutných poměrů jak národních (r. 1848.) tak i rodinných neochabovala ve své činnosti; ještě na smrtelné posteli s napjetím všech sil pracovala o založení ústavu pro vyšší vzdělání dcer národa českého. Ústav povolen, zařízen, avšak neměl dlouhého trvání. Obětavá a nadšená duše jeho, Honorata, r. 1856. odebrala se na lepší svět. Náhrobek šlechtné vlastenky česko-polské zdobí významný verš ukrajinského slavíka, Bohdana Zaleského:

Duch nie zginie przez skonianie,
A dla ziemi u mogiły
Kilka piórek pozostanie,
Co k niebu mię roznosiły...

Knihu Jelínkovu doporučujeme co nejlépe.

Fr. Skalk.

Albrecht z Valdštejna až na konec roku 1621. Nové listy do knihy třistaleté paměti. Napsal *Fr. Dvorský*. (Rozprawy České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění v Praze. R. I. Třída I. Č. 3.) V Praze 1892. Nakl. J. Otto. Str. 217.

O mládí proslulého vojevůdce Albr. Václ. Euseb. Valdštejna a o činech jeho po r. 1621. málo bylo dosud psáno, málo vůbec a málo kriticky zvlášť. Objemný a důkladný spis zem. archiváře *Fr. Dvorského*

podává opravdu „nové listy do knihy třistaleté paměti.“ Životopisci a historikové až dosud jen skoro mimochodem zabývali se životem a působením vojevůdcovým před r. 1621., od kterého času Valdštejn začíná býti mužem slavným. Ačkoliv o Valdštejnovi až po bitvu bělohorskou zachovalo se málo zpráv, ani těch dějepisci neznali anebo neporozuměli pramenům českým doby dřívější. Valdštejnovi r. 1621. bylo již 38 let, měl tedy valnou část života za sebou. A tuto část životní líčí Dvorský dle možnosti zevrubně, kriticky rozbíraje prameny listinné i zprávy jiné a opravuje chyby historikův o Albrechtovi napsané a tradicí zachovávané. Spisovatel věrně a přesně nestranně líčí život Valdštejnův od kolébky až po rok 1621., nechťaje býti ani obhájcem ani žalobníkem, nýbrž vždy jen spravedlivým soudcem. Ve spise seznamujeme se s rodinou Valdštejnovou, a dokázán je tu neklamný český původ Albrechtův z rodiny vlastenecké a bratrské. Autor podává i pověsti o vysoké mysli mladičkého Albrechta, v jehož krvi bouřila krev krále Jiřího Poděbradského, vypisuje studie Valdštejnovy v jesuitském konviktě olomouckém, v Hoře Zlaté (Goldberce) a v Altdorfu, cesty Valdštejnovy, pobývání u dvora císařského, válčení proti Turkům a Uhrům a některé méně důležité soukromé a rodinné záležitosti příbuzenské. Doprovozením zesnulé sestry Valdštejnovy Kateřiny, choti slavného Karla st. Žerotína, končí se prvý odstavec výborné práce autorovy. V odstavci druhém hlavně nás poutá zpráva, že Valdštejn stal se katolíkem a počal se také brzy odcizovati snahám českým. Brzy byl počítán mezi zkušené válečníky, r. 1615. byl stavy moravskými jmenován nejvyšším nad plukem pěším. Z téhož roku máme první známý český list Valdštejnův. R. 1617. sepsal Valdštejn vojenský řád jízdní. Potom účastnil se války s Benáťany. Jako manžel a dědic Lukrecie Nekešovny Landecké zdědil velké statky moravské, která se mu stala nestálým domovem. Na Moravě byl považován za zrádce, převedl moravské vojsko do tábora Ferdinanda II. a odvezl zemské peníze. Za to byl z Moravy vypovězen, a statky jeho byly pobrány. Ve své rodné vlasti české ponejprv bojoval šťastně a s velkou účastí u Záblatí, na Moravě u Vistonic však velice nešťastně. Počátkem listopadu 1620 byl vyslán, aby česká města opanoval na rakovnické straně na Slansku, Litoměřicku a Žatecku. Za doby bitvy bělohorské Valdštejn boje se neúčastnil, jen kyrysníci Valdštejnovi bojovali hned počátkem bitvy. V odstavci třetím zvláště jest dlužno vytknouti důkaz, že Valdštejn i vůči nejvyšším vůdcům za příčinou plenění a obohacování jevil se rozhodným přítelem mírnosti a shovívavosti, jakož vůbec v odstavci tomto spisovatel vrhá na slavného vojevůdce dosti zaslouženého příznivého světla. V té příčině i v odstavci čtvrtém zvláště charakteristická jest Valdštejnova zpráva do Vídně o nepořádekch vojska bavorského. V odstavci tomto líčí se posláni Valdštejnovo proti povstalým sedlákům na Hradecku a Polabí, výprava na hranice slezské, výprava na Moravu, válečná opatření Valdštejnova proti Uhrům vpadlým na Moravu, odchod Valdštejnův do Čech. Cestou do Čech byl kmotrem slavnému později jesuitovi a dějepisci a obhájci

jazyka českého Bohuslavu Balbinovi. Jako správce veškeré vojenské moci v Čechách projevil zvláštním činem svou mravní povahu a náboženského smýšlení katolického. Spis končí se přílohou, německým konceptem Valdštejnova vojenského řádu z roku 1617., abecedním rejstříkem jmenným a přehledným obsahem veškerého díla. Úprava jest pěkná.

Autor svým spisem velmi platně přispěl k životopisu slavného vojevůdce, objasniv působení Valdštejnova i povahu mravní do převratů bělohorských. Důkladné dílo zemského archiváře Českého království, doložené neklamnými prameny listinnými, zároveň jest výbornou pomůckou k dějinám českého povstání stavovského za prvé polovice 17. století, tedy i dějiny Čech a Moravy i Slezska mají ve spise autorově mnohou velecennou stať. Fr. Dvorský učinil svým spisem kus poctivé, střízlivé a vědecky správné práce v otázce Valdštejnské a znova ukázal svou mravenčí píli badatelskou. Dílo jeho jest opravdovou ozdobou rozprav naší akademie. *Fr. J. Rypáček.*

Dojmy z přírody a společnosti. Řada prací *Josefa K. Šlejhara*. V Praze 1894. Nakl. J. Otto. Str. 252.

Přítel domoviny. Ročn. X. *J. K. Šlejhar*: „*Florian Bílek, mlynář z Myšic.*“ Příběhy vesnického života. V Praze. Nakl. E. Beaufort. Str. 299.

Prvá kniha obsahuje několik povídkových cvičení a studií, druhá příběh o nešťastné a beznadějně lásce. Obsah jednotlivých prací podávati, vedlo by daleko a nestojí ani za to; p. spis. neklade sám velké váhy na provedení samostatného, zajímavého děje, který mnohdy mizí v záplavě symbolistních prostocviků, jindy je přerušován roztodivnými reflexemi a narážkami a často je pravdě nepodoben. Protož obrátím se hned k některým význačným vlastnostem p. Šlejharova básnění.

Pan Šlejhar se zálibou líčí přírodu zvířecí. Je v tom tak trochu specialista, ale jen co se týká zvláštního způsobu jeho. Jeho zvířecí postavy jsou obyčejně tak raffinované nebo blaseované, jakoby i jich se bylo 19. století dotklo; naivnost a bezděčnost v počínání jejich, která je především vyznačuje, ustupuje u p. spis. zhusta umělé schválnosti. Má to býti a je snad psycha zvířecího okolí člověka, ale psycha nepravdivá, nepravdivě vybájená. V charakteristice vůbec projevuje p. Šlejhar často začátečníka po starém způsobu výstřední idealisace, po případě upřílišování šeredna. A dle toho počínají si postavy jeho jako loutky rozmaru spisovatelova. Ten venkovský statkář, ti vojáci, ta milovnice atd. zrovna protestují, že by tak byli jednali, že by se v takové situaci mohli octnouti, ale nic platno, p. spis. jich tak potřebuje. Vytkl bych ještě, že na lidských postavách jeho uvízlo mnoho z dobytých studií p. spisovatelových, ale to už teď není žádnou námitkou, kdy člověk-bestie stal se hrdinou poesie.

P. spis. požil notnou dávku uměleckého sebevědomí. Je si vědom, že není jako jiní lidé a jiní spisovatelé, a neopomíjí čtenáře na to upozorňovati. Uslyšev totiž, že ten a onen na př. francouzský

romanopisec poučuje čtenáře o svých záměrech v předmluvě nebo v díle samém, vsouvá do svých povídek, zvláště ve „Florianu Bílkovi,“ také duchaplné výklady, jak prý by to nyní čtenář očekával a jiný spisovatel také zaonačil, on ale že jako ne tak. Nešťastnou náhodou bývají to plané omluvy nepodařených obrátů. Díky však zaslouží aspoň ta upřímnost, jak přiznává, že by toho jiní tak neudělali. Nové není vždycky lepší.

Mimochodem řečeno, má také p. spis. — nevím proč — zvláště s kopce na — faráře; v tom však není originalní ani specialistou — to už bylo.

Symbolické stránce slohu i zjevů věnuje p. spis. velkou péči, ba řeknu raději práci. Vedle překrásných, náladu zrovna vydechujících obrázků případně na rozvlečené, pracně urobené popisy, jež kritik nucen dočísti, z nichž ale může pochváliti — pardon, jen konstatovati pouze bohatou zásobu slov; pokárati, po případě konstatovati jest mu při tom nezřídka ledabylou a chybnou češtinu.

Snaha po výraznosti, jež celý směr p. spisovatelův ovládá, zavinila mnohé z uvedených násilností. Při krajinomalbě a podobných náladových výjevech, kde čtenář vydán úplně libovůli básníkově, zdařil se mu dojem nejednou znamenitě. Při ději lidském však, pro který si zvolil všední postavy našeho venkova, přešlo oduševnění v mlhavost; dějiště i osoby jsou vám přemrštěné, neurčité a cizí, nikoli z nedostatku plastičnosti, nýbrž životnosti.

P. Vychodil.

Libuše, Matice zábavy a vědění. Ročn. XXIII. „Vřesová víla.“ Povídka z hor od V. Lužické. V Praze 1893.

Zcela jak v pohádce, již Běla vypravuje mladému pánu z Mladějova. Vřesovou vílou jest ona, Pravomilem Arnošt a úlohu zlé sestry jeho převzala z ochoty Arnoštova matka. Pověst o vřesové víle je pěkná, působí tklivým, naivním kouzlem pohádek, ale povídka pí. Lužické, jež je dopodrobna provedenou parafrází oné pohádky, s určitým jevištěm — Krkonošské hory — a určitou dobou (a k tomu dobou moderní), jest prosta kouzla veškerého; tu zbyla jen naivnost. „Život za štěstí“ má býti vůdčí myšlenkou povídky, tedy problem ne právě jednoduchý. Prosté děvče, ovšem zázračné krásy, tak že se pí. Lužické superlativů naprosto nedostává, okouzlo mladého pána z Mladějova tak, že proti vůli své matky ji pojal za ženu. Běla však brzy sezná, že věčné libánky život opravdového muže přec jen nevyplní, ba dokonce z úst rozhněvané matky uslyší, že je štěstí Arnoštovu v cestě. Skočí do vody! Život za štěstí! Nechceme se ani dotknouti toho, jak málo mravní síly a jak mnoho chorobného citlivůstkářství se kryje v oné zdánlivě tak poetické frasi — jsme ostatně jisti, že ani pí. Lužická to tak doopravdy nemyslí — ale divno nám bylo, že paní autorka si sama nepovšimla, jak mnohem psychologičtěji odůvodněn konec vřesové víly v prosté pohádce — a to ne samovraždou, nýbrž pouze návratem do vody, jež byla jejím pravým domovem — než ta smrt Bělina. Místo aby získala si hrdinka

sympathie čtenářovy, oč se spisovatelka, přičiňuje v potu tváři hromaděním nejskvělejších přívlastků, pozbývá jich čím dále tím více, a čtenář bezděky přisvědčuje matce, že v takové nevěstě nevidí žádného štěstí. Arnošt ji přec obklopil vším, co láska může vymyslet, podával jí důkazy své lásky neustále, ale Běla si vzala do hlavy, že nesmí od ní ani na krok, začne dokonce žárliti i na svou tchyni, a když přece ani lichocením ani brozbami účelu nedosáhla, zahrála si na vřesovou vilu — a utopila se. A o této Běle mluví autorka se zbožnou úctou, toto chorobně citlivůstkářské děvče, o němž nikdy nedovedeme pochopiti, jak mohlo vyrůst v horách, v neustálém styku s přírodou, s lidmi zdravého těla a zdravého, praktického ducha, nazývá pí. Lužická idealem. A jako Bělina, tak okresleny i ostatní povahy; nikde určitějšího, pevnějšího tahu, samé mlhavé, stínové obrazy. — Mravní naučení z povídky pí. Lužické by asi bylo, že šlechta naše a jmenovitě vlastenecká, jako byl pán z Mladějova, by měla býti u volbě nevěst rozhodně opatrnější a nehledat jich na vřesovištích; protože však až dosud podobné případy v praxi jsou dosti řídké, je plným našim přisvědčením, že tato povídka mohla zůstatí nenapsanou. Leda — jednalo-li se pí. autorce o demonstraci proti správnému užívání přechodníků. Ta dopadla skvěle! Na př. „Rozhňevaná paní, vyčerpajíc celou zásobu slov, vyrazila ze sebe...“ „uslyšíc kročeje, zvedla hlavinku;“ „nesměle prohodil zaboře... své zraky!“ „...pravil postana u jedněch dveří!“ „uvítala starou paní políbíc ji ruku“ atd. s dojemnou přímo důsledností.

Tím vším nechceme však naprosto tvrditi, že povídka pí. Lužické nenajde jmenovitě v kruhu mladých, blouznivých čtenářek hojně obdivu, a to je právě to nejsmutnější. Jinak by o jednu zbytečnou knihu více nebo méně naší literatury již nezabílo.

M. Zavoral.

Levné svazky novel. Č. 3. *Iza Savická*: „Bez návratu,“ „Lítost,“ „Posluha.“ — Č. 14. *Dygasiński*: „Hlad a láska.“ V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček.

Všechny čtyři povídky jsou rázu celkem pochmurného. Lidská bída a ničemnost — toť krátký jejich obsah. V povídce „Bez návratu“ líčí se opuštěná žena, již místo dědictví, pro něž si do hlavního města přijela, dostává se výsměchu. V nejvyšší nouzi, téměř na pokraji zoufalství, klesá za obět zhýralci. A toto jest ve hlavních rysech též obsah povídky Dygasiňského „Hlad a láska,“ jenom s tím rozdílem, že co Savická s ženským taktem jen naznačila, Dygasiński po manýře naturalistův obsírně líčí. V časopisech polských byla sbírka Dygasiňského „Garstka,“ z níž tato povídka jest vyňata, přímo odsouzena. Tak praví „Przegląd polski,“ že by pověst „Hlad a láska“ nebyla ke cti ani naturalistovi Maupassantovi. Tak zejména kapitola X. obsahuje dráždivý výjev, dráždivě podaný.

Proto je nesvědomitostí vydavatelstva, že do sbírky této, jejíž rozšíření pro mírnou cenu jest vypočteno na vrstvy nejširší, přijalo tuto práci.

Obě ostatní povídky Savické jsou pěkné.

Fr. Skalák.

Repertoire českých divadel. Sv. 31. „Magdalena.“ Činohra o 4 dějstvích.
Napsal *Dr. Polykarp Starý.* V Praze 1893. Nakl. F. Šimáček. Str. 128.
Cena 50 kr.

Slečna z bohaté továrnické rodiny páně Gabrielovy, Magda, byvši již dříve svedena učitelem hudby, má se vdáti. Má si bráti domácího inženýra, jenž závod tchánův znamenitě povzněl svými vynálezy. Slečna jest jím vášnivě milována, a to snad právě nejvíce hryže její svědomí, že v tomto případě nestojí před ženichem jako pravý anděl, nýbrž jako anděl padlý. A tato okolnost jest kritickou nejen pro dobu před svatbou, ale, a to hlavně, i po svatbě. Před svatbou slečna div neomdlí. Cítí v sobě ošklivost nad touto šalebnou hrou, a chce konečně i vše ženichovi vyjevití, ale v rozhodném okamžiku pevně prohodí: „Nuže k oltáři“ a neřekne nic. Mezi tím, co se všichni strojí do kostela, udál se malý výjev. Učitel onen hudby, jenž při svém hanebném skutku špekuloval hlavně na velký majetek p. Gabrielův, nyní před svatbou přichází znova do domu a chce škandálem svatbu překaziti. Byl však p. Gabrielem, přesvědčivším se znova o jeho špekulantství, vyhozen a všechna policejní opatření učiněna, aby nedošlo k pohoršlivému výstupu. A tak minula svatba docela hladce. Hůře však bylo po svatbě. Mladí manželé vyjeli si na svatební cestu, ale brzy se vrátili, a to úplně sobě odcizeni. Manžel totiž poznal provinění ženino, a to učinilo jej přímo zoufalým. Chtěl různým způsobem vylákati na ní aspoň přiznání, avšak ani toho se mu nedostalo. Ze strachu zamlčovala svůj hřích a tak dohnala muže svého k tomu mínění, že nebyl a není ani milován a že se stal vlastně pouhou záštitou její prostopášnosti. Začal hýřiti a tyranicky s ní zacházeti. Katastrofa se blížila a dosáhla vrcholu, když známý nám učitel hudby i sem vnikl do života rodinného. S velikým mravním rozhořčením zapuzovala jej Magda, až konečně, když jí pohrozil, že muži prozradí její poklesek, stala se bezmocnou. Takto našel je právě manžel a nyní byla roztržka úplná. Odejel na vždy do Oděsy a mezi tím Magda se postřelila revolverem. A nyní hlavní úlohu přebral bratr inženýrův (Maxův) Julián, doktor medicíny. Pochopil situaci. Magda byla jako nerozumné děvče svedena, nyní však vášnivě milovala Maxa a ztráta jeho ji dohnala k zoufalství. Pustil se za svým bratrem a dovedl jej zpět. Max uznal konečně své přeháhlení, uznal, že i on za mladých let dopustil se podobných pokleskův i chtěl nyní založiti aspoň jakýsi modus vivendi se svou manželkou: na venek svornost, doma však úplnou zdržlivost. Magda však nesvolila v tento způsob života, její veliká láska žádala navzájem též lásku a proto dávala mu volnost, majíc v úmyslu zbaviti se života: snad že se jí to podaří nyní, co dříve selhalo. Tím usmířila Maxa; odhazuje své předsudky o mravnosti a cit zatajovaný a potlačovaný znova propukl a vypučel v nové smíření.

Činohra tato byla poctěna Tylovou cenou „Ústřední Matice divadelních ochotníků československých.“

Důvody pro usmíření obou manželů jsou slabé. Již ve 3. jednání zapředl se rozhovor mezi oběma bratry Juliánem a Maxem a ponětí o mravnosti, ale nedošel ohlasu u Maxa, poněvadž byl nedostatečný. Takovým způsobem by nebyl žádný muž zneuctěný usmířen. A když se Max vrátí, jediný výrok smrti hned jej usmíruje. Pokládal přec

ženu svou za špatnou a prolhanou a dřívější poranění mohl snadno považovati za prostředek pro ujití pouhé hanbě. Podezřelé je to i s Juliánem. Od počátku líčen nám jako nepřítel žen, ale také od počátku vidíme ho vlastně zamilovaného až po uši do sestry své švakrové, Leony, až konečně se s ní zasnoubí. Též u Leony, která do poslední chvíle byla zamilována do poručíka Koola, není dostatečné příčiny pro změnu, a to tak náhlou.

Činohra tato jest psána novým směrem, vyličujícím vše pokud možno věrně dle skutečného života, a p. spisovatel učiniv z ní jednu z doby nejnovější a z velkého města myslil bezpochyby, že věrněji nemůžeme podati obraz této doby, než když hodně škandálních historek v ohledu mravním (o kterých nelze tu dále povídati) vyličí. Dílo může býti ovšem cenné a nelze upřítí přesného a znaleckého mnohdy líčení, ale působení jeho bude vždy rozhodně rušivé. V. Beneš.

Ochotnické divadlo. Sv. 81. „Princ Bebé.“ Veselohra o 4 jednáních. Napsal *Petr Max Malloch*. V Karlíně 1893. Nakl. M. Knapp.

Veselohra tato jest lehčího druhu a vypisuje nám machinace prince Ludvíka „Bebé,“ jak mu říkali, jaké nastrojil, aby dva milující páry byly učiněny šťastnými, které by se ostatně i bez něho byly za sebe dostaly. Především líčen příchod kněžnin na její zámek po 11 letech a způsobem přepjatým nám již tak známé špatné hospodářství páně direktorovo a jeho nohsledů. Kněžna vdova přijela sem k vůli hraběti Waldenau, majiteli sousedního statku. Hned také po svém příjezdu pozval jej na hon. Nechtěla však pozvati sestru svou Kamillu mladou a krásnou, obávajíc se sblížení jejího s Waldenau. Ale syn její, princ Bebé, zaslal jí pozvání o své újmě, a za pokutu za to dostal od matere své dosti krutý trest. A toto pozvání jest nejdůležitější bod pro sběh dalších událostí. Neboť Waldenau i Kamilla cítili již dávno náklonnost k sobě a zde na zámku kněžnině hlavně působením Bebé (jenž by mohl dávatí úlohu zázračného dítěte) náklonnost tato dospěla konečného dovršení, zasnoubení. Příčiněním princovým také starý praeceptor jeho a podivín nucen téměř se zasnoubiti z ohledu na vysoce váženou počestnost svou s nervosní Miss Griphovou.

A to by byl tak asi celý obsah. Jsou tu malicherné i poněkud směšné události k sobě skupeny; hlubšího podkladu, nějaké příčinnosti a zajímavějších rozborů tu nehleděno. Špatná veselohra tato není a poskytne smíškům svými zvláštnístkami v chování a tváření se osob jednajících dosti zábavy, ale literární ceny v ní mnoho neshledáváme. V. Beneš.

O. Hostinský: Čtyři rozpravy. I. O kulturním významu umění. II. O původu umění. III. O pokroku v umění. IV. O klassifikaci uměn. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Str. 106.

Esthetické rozpravy Dra. Otakara Hostinského snad proto, že se tak zřídka objevují, nezdaří se působiti tak, jak by mohly a měly. Již dlouho nepůsobí na naše umění esthetika empiricko-filosofická,

neb raději esthetika vůbec, poněvadž nedovedla se udržeti v modě. Bylo by na to potřeba stálého opakování uměleckých zásad, stálého pěstování vkusu obecnstva v novinách, časopisech, v rozšířených spisech, aby tvorba i požitek umělecký aspoň poněkud se řídil požadavky uměleckými; zatím skutečné živé umění kráčí prý svou cestou, nestarajíc se prý o pravidla esthetikův, a obecnstvo produkující i užívající domnívá se, že je to skutečné umění. Jak málo by bylo k umění potřeba, kdyby to pravda bylo! Zdá se však, že úlohy esthetiky a umění se pomálu vystřídají. Zásada vůbec platná, že pravé umění působivosti nepozbývá nikdy a nikde, jakkoli se podřízení živlové jeho mění, kdežto esthetická pravidla už tolikrát byla usvědčena z nepravdy, zdá se nyní pozbývati platnosti pro umění a s obnovenou silou zavládati pro esthetiku: umění nynější totiž odřiká se svých předků, nezná se k nim, esthetika jako marnotratný syn se k nim vrací; snad se brzy setkají, záležít to pouze na umění samém, které se na cestu tu již rozběhlo. Snad i ono brzy vůbec uzná, že ti staří, ať praktikové ať theoretikové, nebyli tak docela na omylu.

K úvahám takovým rozpravy spisovatelovy podněcují; první a třetí z nich zvláště. První byla napsána, po případě přednesena, kdy nynější básnické pokolení naše takorba ještě nebylo (1883), míním totiž to, které nyní na Parnasse českém chce vévoditi. Druhá (1889) je dobou sice novým snahám bližší, ale není proto o nie novější a o nie starší; ozýváť se tu tentýž požadavek, aby umění a pokrok jeho byl platným činitelem ve „stálém sebezdokonalování lidstva, a to v oboru věru nikterak nedůležitém“ (str. 63.). Druhá rozprava, o původu umění, zkoumá souvislost umění s důležitými podniky a zájmy člověka. Nejsou tu sice dosti přesně vytčeny hranice, kde vlastní umění se začíná, ale jinak tu i jinde pověděno dosti důrazně, že umění nejvyšším zájmům člověka slouží. Do rozboru zájmů těch se spis. dále nepouští, buď že přednášky toho nedovolovaly neb že chtěl ostati na půdě exaktní. Je to trochu vadou, protože obecnstvo chce míti demonstrationem ad oculos, názorné doklady, a je to snad také trochu následkem neurčité posice. Ke článku o původu umění budiž mimochodem poznamenáno, že spis. uznává za dobré, zabývati se Darwinovými „zákony“ o zvířecí inteligenci co do krasocitu a pohlavního výběru; měl k tomu snad příčinu v našich primitivních poměrech přírodopisného papouškování; i takto zbyl se svého úkolu až příliš šetrně.

Rozprava poslední, věnovaná klassifikaci uměn, jest významu více theoretického; klassifikace ta není prakticky docela bezvýznamná, v tom p. spisovateli přisvědčuji, ale přece méně významná. Klassifikaci jeho však mi nelze přisvědčiti. Umění výtvarné a časové vyčerpává tuším řadu umění docela; posuňkové (herectví nebo mimika) zdá se mi přece jen uměním výkonným, vycházíme-li od pojmu umění jakožto činnosti myšlenkové, citu se dotýkající, a od účelu jeho, vniterným obrazem způsobiti příslušný dojem citový; pak totiž herectví jest výkonným uměním básnictví, a mimika jest jen dotud uměním

výkonným, pokud jest herectvím, zobrazujíc myšlenkový obsah, kdežto tanec uměním vůbec není, byť byl sebe větší umělostí. Dle tohoto postupu byl bych také tak zhola nezavrhoval třídění uměn dle hodnoty (str. 91.); p. spis. jakožto znamenitý esthetik hudby mi to zajisté odpustí, když se stanoviska myšlenkového se při tom odvolám na hudbu a na př. na zkoušky Gilmanovy o výraznosti její.
P. Vychodil.

Knihovna lidu a mládeže.

Vilímkova knihovna mládeže dospívající. Seš. 82.—91. o 32 str. po 20 kr. „Tajemství severu.“ Napsal *Petr Mael*. Přel. *Dr. J. Herzer*. — „Věrné přátelství.“ Historická povídka. Napsal *H. Hirschfeld*. Přel. *Gabriel Smetana*. V Praze 1894. Nakl. J. Vilímek. Str. 308.

V „Tajemství severu“ líčí výpravu lodi „Severní Hvězda“ z francouzského města Cherbourgu k severní točně; výpravy té se účastnil majetník lodi Petr Keralio, velitel výpravy Bernard Lakros, snoubenec slečny Isabely Keraliové, poručík Hubert Ermont, mnoho důstojníků, lučebník Šnekr a jiní. Výprava šťastně pronikla až k točně, ač sever vyžádal četných obětí, jichž příčinou částečně byl lučebník Šnekr, člověk zlomyslný, doporučený výpravě jako Francouz, ale vlastně rodem Němec, jenž nepřál výpravě francouzské. Týž vypustil účastníkům z válcův a rour zkapalněný, zhuštěný vodík, na přímluvu slečny Isabely byl ponechán na živu, chtěl zničit loď a byl při tom medvědem zahuben. Po šťastném návratu lodi do Francie, Hubert Ermont slavil svůj sňatek s Isabelou. Toť krátký obsah knihy, psané dosti suchoparně a ničím nevynikající nad podobná líčení různých výprav k točnám a do neznámých končin: jsou to řady obrazů vnějším pouze způsobem spojené a navlečené na nit vypravování nějaké milostné historie. — „Věrné přátelství“ je sentimentalní povídka z dějin danských za krále Kristiana IV. a jedná o věrném přátelství Erika, který z chudého chlapce, jakým ho vidíme na počátku povídky, stal se velkým státníkem, a jeho přítele, jelena Lili. Některé zajímavé zprávy o Kalmaru, obleženém Švedy, mizí v množství jiných podrobností. Nicméně povídka tato je cennější než „Tajemství severu.“

A. Vlas.

Nová knihovna pro mládež. Sbíрка spisů poučných a zábavných pro naši milou mládež. Pořádají M. Weinfurt a Fr. A. Zeman. V Praze. Nakl. Fr. Urbánek. Sv. 90. „Z dětského srdéčka.“ Báječky a básničky pro čiperné dětičky. Napsal *Karel Jiránek*. Str. 82. Cena 50 kr.

Svazčkem tímto přibýlo pro dětskou veršovanou literaturu několik pěkných čísel. Z nápisu počali jsme se strachovati, že tu nalezneme titěrný obsah a titěrnou formu, ale byli jsme mile překvapeni, čtouce dál a dále. Najdeme sice mezi básněmi Jiránkovými bajky pro děti nejasné („Koník“), ale autor na jiných místech vypravuje prostě, srozumitelně. Co vypravuje dětem o zvířatech, o zpěvu ptačím a pod., je docela přirozené, souhlasí s přirozeností zvířat a pro děti snadno pochopitelné. Verš jeho jest dosti uhlazený,

forma z pravidla odpovídá obsahu. Jiránek umí vypravovati tklivě i žertovně.

Sv. 91. „Z dětských let.“ Povídky a báchorky. Vypravuje *Eufemie Fritžová*. Str. 137. Cena 70 kr.

Fritžová vystupuje asi s první sbírkou svých prací, ale nebudí žádných skvělých nadějí. Nezná dle všeho života, nezná duše dětí. To, co ona vypravuje o dětech, v ničem se nepodobá skutečnosti. Vezmeme si na př. nejdelší povídku „Mařenka.“ Téhož dne narodily se dvě děti: hraběcí dítě, Jindřiška, a Mařenka, dcera chudé vdovy po lesním. Hraběcí chůvy ještě Jindřišku nosily na rukou, když Mařenka už rozumuje jako desítileté dítě o chudobě, a „červ závisti a nespokojenosti počínal hlodati v útředu srdéčku Mařenčině,“ že nemá takových hraček jako Jindřiška. Z Mařenky vyrůstá děvče závistivé, sobecké, jež ničeho nepřeje utlé, nežnocitné Jindřišce; když však hraběti dceruška zemřela, vzali si Mařenku, ale na zámku stala se z ní dívka marnivá, lenivá, jež zanedbávala učení, až na jednu neštěstím, které stihlo matku její, obrátila se, změnila se v duši a dostudovala pomocí hraběte na učitelku. Mudrování v povídce střídá se s kazatelskými řečmi, výjev výjevu nepřirozenější, dětská psychologie žádná. Spisovatelka ráda staví vedle sebe dítě chudobné a dítě z bohaté rodiny; tak je tomu také v povídkách „Jarmilčin splněný sen,“ kde rodiče Jarmilčini na žádost dítěte svého přijímají osiřelé děvče do domu, a „Dobré srdce.“ Trochu lepší než povídky jsou báchorky, kde spisovatelka nemusila tolik hledět na skutečnost. Závadného v knížce není nic.

A. Vlas.

Paběrky.

Jednotný názor světový u básníka zahazuje Jar. Vrchlický mezi „esthetické haraburdí, kde již odpočívají pověstné tři jednoty a jiné zbytky z přechodních dob literárních revolucí. Právě tato fluktuace z názoru k názoru jest typickou pro moderního umělce... Vrcholem přírody není, aby byla korektní a pravidelná, nýbrž aby byla ohromná a překypující bujností a životem. Tak příroda jako člověk vůbec a básník zvlášť tíhnou jen k tomu, aby vyjádřili a k rozvoji přivedli svou vlastní a celou osobnost až k mezím vlastní vlohy.“ („Věstník Č. Akademie“ 1894, 3.) Pan Vrchlický ve svých úvahách a polemikách o zásadních otázkách nemívá vůbec štěstí; bývají v nich duchaplná přirovnání, smělé přemety, ale mnoho sofismat. Zde nový případ. Předně je snad mezi „světovým názorem“ a formalními jednotami, jež ostatně ještě dlouho a nikdy nebudou mezi esthetickým haraburdím, dokud bude poesie — jenom třeba vědět, co znamenají — tedy mezi oběma požadavky je přece snad aspoň takhle trošičku rozdíl. Či ne? — Dále je básník také člověkem a básní o životě lidském, kterýž by ovšem bídě dopadal, kdyby byl jako „harfa v poušti ležící“ (Shelley). Atd. P. Vrchlický ovšem předpokládá umění absolutní; ale to je dnes tuším už už na okraji jámy, která chová

esthetické haraburdí. A p. Vrchlický za své mnohé zásluby nezasloužil by, aby se ideový výtěžek z poesie jeho kdysi charakterisoval známým: „kam vítr, tam plášť!“

Podřečí u některých moravských belletristů dochází velké obliby; u četoucího obecnstva sotva. Promluveno zde o věci té už dříve; umělec ovšem nepotřebuje čísti, on smí udávati ton — jen aby potom ten ton nebyl falešný! Kromě toho, že podřečí na př. hanácké je v písmě hodně nesrozumitelné, a kromě nebezpečí jazykových je celé to dialektisování, důsledně provedeno, povážlivou známkou umělecké neschopnosti. Nedostává se ducha — tedy má vypomoci písmena; umění sesmekne se na podřízený způsob charakteristiky — nářečím. Viděti to také z obsahu: co tam kloudného, bylo by stejně pěkné také v češtině, ostatní jsou elementární, primitivní, zhusta hospodské špasy na polehání, a ti Hanáci, náš nejpokročilejší kmen, jsou zde jako přihlouplí dobřáci, kterým slina také někdy něco chytrého na jazyk přinese. To není studium lidu a láska k němu, to by znamenalo dělati si z něho a z jeho řeči velkopanský blázny. Lid sám se k takovému ironisování, z něhož vycituje, že on má vlastně tu komedii dělati, usmívá často dosti kysele. Takhle se po Kosmákovi pokračovati nesmí, sice klesne naše povídka zase pod literaturu.

O českém pronášení čísel píše prof. Dr. Fr. Dvorský v brněnském „Učiteli“ (č. 10.) proti p. J. E. Kosinovi se stanoviska methodického i filologického, srovnává se docela s poznámkami našeho y, panem J. E. Kosinou za anarchistu vyhlášeného. Zajímavý zvláště je ve článku prof. Dra. Dvorského odstavec, ve kterém uvádí ze 700 moravských pŕhonův (od r. 1406.—1409.!), tedy z pramene ryze českého, všechny tamnější případy (asi 40), ve kterých se vyskytují vypsané číslice; ve všech pak je čtení „německé“ (podle některých češtinářů), ono domněle „české“ ani v jednom!

Knihkupec Dr. Fr. Bačkovský stává se pomálu specialistou mezi nakladateli a knihkupi, specialistou socialně-demokratickým. Doporučuje totiž na obálkách nových spisů zvláště „spisy, vhodné pro knihovny socialně-demokratické.“ Mezi nimi jsou brošurky o kněžském bezženství, o jesuitech, o sv. Janu Nepomuckém atd. Pro prof. Dra. L. Čelakovského bude asi zvláště potěšitelné, že je mezi nimi též jeho dílo „Rozpravy o Darwinově theorii a o vývoji rostlinstva.“ Ó svaté poslání české knihy a českého nakladatele, jako je na př. pan Bačkovský, bývalý vychovatel naší mládeže, úd katolického spolku atd. Byl bohužel i přispívatelem našeho časopisu; prosíme za odpuštění!

Zprávy.

Pomůcky a rukojeti správné češtiny se množí; správné češtiny však ubývá. Nejmakavější cizomluvy, které nedávno se psaly ještě v úvozovkách jakožto „vtipy“ („na svou pěst,“ „státí s někým na dobré noze“ atd.), staly se už spisovnými i v lepších knihách a časopisech. Jiný zmatek zase je v českém pravopise, kterému prof. Dr. Gebauerem vytčena nedávno určitější pravidla, jen že málo zachovávaná. Prof. K. Vorovka vydal tuším už dva nebo tři

slovníčky, posléze Abecední vyhledávač slov, 1894 v Praze u Bursíka, které jsou trochu drahé a málo úplné; kromě toho, ač hledí hlavně na pravopis, jsou v něm samy někdy nedůsledny a nesprávný. Nejnověji vydán po třetí ctihodný Brus Matice České, přepracovaný zevnitř i uvnitř; úpravou jest nyní mnohem zručnější a obsahem je značně zlepšen. Jest ovšem i tak hodně konservativní. Kéž se stane v pochybnostech vodítkem! Ale většina nechce, někteří někdy nemohou. Mnohá slova stala se vědecké češtině nezbytnými; „naprostý“ na př. je slovo chybné, vím to, ale v témž okamžiku, kdy to znova čtu v „Bruse“, jsem nucen přece zase napsati „naprostý“, nechci-li psáti absolutní; „k vůli něčemu“ je chybné, ale pište rozbor účelnosti bez úsloví toho! Atď. Pravopis cizích slov je i tu někdy nesprávný, po německu přikrojený a nedůsledný; má-li se psáti tón (místo spr. ton, tonina), tedy pišme konečně také kytára, Heléna atď., neboť Francouzi, recte Němci tak vyslovují. Ostatně francouzská výslovnost (délky na konci!) nezdá se býti všude správně naznačena. Théma je schránka a ne thema, atď. Ale to jsou maličkosti, jinak je kniha ta vzácná a zaslouží, aby se jí co nejvíce používalo.

„Palestina“, nádherně vypravené dílo Fr. Klementa (nakl. E. Beaufort), jehož vyšlo už 15 sešitů, má v 13. sešitě hodně štiplavé a posměšné poznámky o starokřesťanských poustevnících. Potlačíme ostrou poznámku, již by p. spis. zasloužil, a poznamenáme jen, že v posuzování dějepisném rozhoduje mnoho povaha doby a osob, jejich požadavky a práva, a že takto zastupovali poustevníci při veškerých výstřednostech za té doby věc podstatně velkou a svatou, totiž boj proti úžasné rozmařilosti. „Náboženskými blouzníky“ byli jen v některých maličkostech, vysvětlitelných buďto psychologicky nebo z reakce: dějinné a nábožensky jsou to velikáni a byli jimi u lidí, jichž úsudek více váží než p. Klementův.

Sv. Čech v ruském překladu. A. G. Sacharova vydala v Petrohradě překlad několika povídek („Razskazy“) Sv. Čecha, a ruská kritika přijala překlad velice vlídně. *N. T.* v „Knížném Věstniku“ praví o Sv. Čechovi, že musa jeho vyniká rozmanitostí a vlasteneckým nadšením. Sv. Čech dle jeho mínění nemůže klidně se dívat na poněmčování Čech Němci, nýbrž směle odsuzuje takovou politiku. Jako ideální vlastenec pln zármutku a nevole pohlíží na lhostejnost svých krajanů k vlasti. Na konec přeje si *N. T.*, aby paní spisovatelka ještě více přeložila z nadaného toho spisovatele. *A. V.*

Slovinsko. „Doktor Dragan“, drama v 5 jedn. Napsal *Dr. Vošnjak*. „Narodní knjižnice“ sv. 3. Zasloužilý spisovatel slovinský předvádí nám ve svém dramatu kus života slovinského národa, který odehrával se v letech 1866.—1869. Hrdinou dramatu jest Dr. Miroslav Dragan, básník a poslanec slovinský, který zapomněv na národ svůj, zaprodává svůj hlas vládě za mrzkou lásku Katinky a mizerný hmotný prospěch — koncessi na železnici. Z vedlejších osob činně zasahují v děj professor Branić se svou dcerou Mírou, která vášnivě miluje Dragana, a praktický vlastenec Stremil. K nim druží se ministr Bering, jeho tajemník hr. Bileneg se svou chotí Klárou, její příbuzná vdova baronka Katinka Holbergová a Samuel Pereles, říditel kreditní banky. Všecky osoby jsou velmi dobře charakterisovány; zvláště pak dramatická vina hrdiny, „zrada na národu“ jest náležitě vykreslena. — *Ivan Strukelj* vydal v Lublani „Pomladinski glasi“, věnované slovinské mládeži. R. IV. Pěkné jsou:

„Bela Kača“ od F. S. Finžgara (pov. pro dívky), „Materina luč“ od J. Jerše. Mezi povídky vpleteny jsou lyrické písně: „Materina pesem,“ „Poslanka,“ „Pomni“ a j. Jako povídky tak i básně čtou se velmi hladce. *J. Malota.*

Charvatsko. Klub charvatské oposice, zvaný strana práva či zkrátka „Pravaši,“ vydává souborné řeči svého vůdce pod názvem „Djela Dra. Ante Starčevića,“ v nichž zobrazeny jsou cíle a touhy veškeré charv. politiky.

— Po Šenoovi, který byl tvůrcem charvatského feuilletonu, dlouho nebylo nikoho, kdo by tuto důležitou část literatury s úspěchem pěstoval. Pseudonym *Miloje Fruškagorac* jest prvý, kterému se to po dlouhé době podařilo. Jeho feuilletony, vydané pod jménem „U wagonu,“ jsou toho skvělým důkazem. Je to šest krásných „causerii,“ v nichž, jak praví „Vienac,“ ohráží se pronikavý a ostrý duch nadaného spisovatele, který má veliké nadání pro tento druh literatury. Je to v pravém smyslu onen duchovitý štěbet a lehká konverzace jemného člověka s dostatečným přídavkem subjektivnosti, s nímž setkáváme se u dobrého feuilletonisty. Nejlepší z těchto „causerii“ jest asi „Moc hudby,“ pravá perla mezi feuilletony. Pěkná a plná filosofických myšlenek jest studie „O nosu.“

— Knihtiskárna Lva Hartmana vydala mohammedanský kalendář „Mearif“ redakci Osmana Azise. První cena patří básnické povídce Safveta bega Bašagiće „Pro kletstvo Dželal paše.“ Je to kalendář na muslimanský rok 1312.

— *Lucij Perojević* v Trogiru napsal povídku „Láska vily.“ Pověst čerpána jest z vypravování lidu, což dokazuje bohatství prstonárodní literatury. Povídka napsána ve formě básnické a rozdělena na 4 zpěvy s fantastickým předzpěvem. *J. Malota.*

Srbsko. Královská srbská akademie vydala „Geologii“ od *Jovana M. Žujoviće.* Díl I. Geologie topografická.

— Nový list, věnovaný vědě, literatuře a životu společenskému, založili v Bělehradě *Stojan M. Protić* a *A. M. Stanojević.* Některé příspěvky jsou pěkné, avšak mezi nimi též mnoho plev.

— Zajímavá jest „Istorija Rašid-beja čudnovatih dogadjaja u Beogradu i Srbiji,“ kterou z turečtiny přeložil *D. S. Čohadžić.* Jsou to zápisky o nejnovějších dějinách srbských, o válkách za svobodu. Jest v ní vypsána politika srbská od počátku tohoto století do r. 1848. Jsou psány ve formě dialogu mezi dvěma bělehradskými Turky.

— *Milorad Šapčanin* napsal vlasteneckou melodramatickou báseň „Zadužbina.“ Děj čerpán z dob cara Lazara.

— *Dr. J. Civić,* prof. vysokých škol bělehradských, vydal „Pregled geografske literature o balkanskom poluostrvu za 1892. a 1893. godinu.“ Pro nás jest dílo toto zajímavé tím, že spisovatel pojednává v něm s velikou pochvalou o Jirečkově díle o Bulharsku. Mimo to zmiňuje se o 103 dílech, vyšlých ve zmíněných třech letech o balkanském poloostrově. *J. Malota.*

Bulharsko. V Plovdivu vychází od nového roku za redakce *S. Bobčeva* a *M. Iv. Madžarova* měsíčník „Bulharská sbírka.“ Přináší původní práce, z nichž zvláště pozoruhodny jsou básně nejlepšího bulharského básníka *I. Vazova,* jakož i vzorné překlady z literatur cizích. *J. Malota.*

Polsko. *Sever* vydal ve Varšavě trojverzakovou pověst „Nafta,“ v níž zdařile líčí poměry sociální. Část kritiky polské pokládá toto dílo za nejlepší z děl Severových.

— *Zofie Georgowiczówna* vydala prvou svou sbírku „Prvosienky.“ Jsou to vesměs práce kratší, celkem slabé.

— *M. Parczewska* napsala pěknou knížku „Črta a obrázků.“ Klidný a lahodný ton vypravování, pravdivost líčení, sympathické, byť i chmurné postavy osob jednajících, jsou přední vlastnosti sbírky. Spisovatelka téměř v celé knížce líčí smutné osudy vyhnanců polských.

— *Maryan Gawalewicz* opět objevil se na veřejnosti knihou „Mgla.“ Je to pověst, v níž spisovatel snaží se odsouditi pesimismus a materialismus. Tendenci tuto lze postřici na každé téměř stránce, ovšem učinil to s taktem pravého umělce, tak že ceně knihy to nikterak není na ujmu.

— *Abgar Soltan*: „Polubowna ugoda“ (Smíření smlouva) Lvov. Mladý, nadaný spisovatel, jenž však dosud s rozsáhlejší látkou neví sobě rady. Též tak tomu jest i ve knize této. Mnohé statě dýší prázdnotou; jiné zase se čtou jako kapitoly krvavého romanu.

— *Włodzimierz Zagórski*: „Owłasnych skrzydlach.“ Varšava. Líčí se tu boj o existenci mladé dívky, její útrapy, načež ji od smrti samovraždou vysvobodí milenec. Práce nadaného, mladého spisovatele.

— *Adam Krechowicki*: „Najmłodsi.“ 2. sv. Varšava. Tendenci knihy jest ukázati, jak hyne naše mladá generace. Nejsympathičtější osobou jest ideální i šlechtný kněz Stanislav; ostatně je to jen osoba vedlejší.

— *Týž*: „Jestem.“ Varšava. Historie dojemná malíře Oreckého. Práce dokonalejší nežli předešlá. Hlavně psychologické prohloubení jest pozoruhodno.

— *Wojciech hr. Dzieduszycki*: „Małżeństwo mieszane.“ 2 sv. Lvov. Líčí se tu utrpení Polky provdané za cizího muže do cizí země. Autor jest mistrem ve vypravování, avšak spis ve čtenáři zanechá dojem přílišného kvapu a nepropracovanosti.

— *Kosakiewicz*: „Rodzina Łatkowskich.“ Varšava. Nejlepší dílo Kosakiewiczovo. Dickensovými rysy líčí slabosti svých hrdin, kteříž ve knize této jsou z rodin hlavně řemeslnických.

— *Michał Bałucki*: „Typy i obraski krakowskie.“ Varšava. Poslední této knize Bałuckého všechna čest! Dle slova Mickiewiczova psány jsou obrázky tyto „ze srdce pro srdce!“ Postavy reků Bałuckého jsou prostičké, téměř všední, „lidé tiší a pokorného srdce,“ a co do nich vložilo mistrné péro Bałuckého života a poesie! Sbírká by zasluhovala překladu do češtiny.

F. Skalka.

Rusko. *A. M. Fedorov* vydal sbírku básní („Stichotvorenija“), v nichž jeví se veliký, ale dosti sympathický talent básnický. Předností jeho jest, že nikoho nenapodobuje, nepoddává se cizím vlivům, nýbrž žije a píše od sebe. Verš je hladký, místy zvukný, silný, obrazy básnické jsou většinou zdařilé, krásné. Bodrost duševní, upřímnost, radost života u něho převládá, ač mu nejsou cizí motivy smutné a elegické.

— „Dobroje dělo“ je název sborníku novell a povídek různých spisovatelů, který vydal „Posrednik“ „pro vzdělané čtenáře.“ Sborník po-

jmenován dle prvního náčrtku od pí. Barykové; vypravuje se v něm živě o neutěšeném duševním stavu bohatého starého sobce, který v celém životě neudělal „dobrého skutku.“ Ve sborníku uložili práce své přední belletristé současní: Korolenko („Na Volgě“), Zasodomskij („Pered potuchšim Komelkom“), Potapěnk („Prjamoj razsčët“), Mamin-Sibirjak („Učenoje gore“), N. S. Lěskov, Barancevič, Garin, Rubakin, Stern, Filippov a j. Nejlépe líbí se nám dvě případné povídky *J. L. Rubakina*: „Dva koleasa“ i „Bomba professora Šturmvelta.“ V první autor ukazuje na odporný zjev novomodních zdokonalených žalářů, kde veliká péče vynakládá se na to, aby vězeň byl zdrav podle těla, kde však úplně se zapomíná na — živou duši nešťastného člověka, který zločin spáchal. V druhé povídce autor povstává proti odpornému směru novomodních učenců, kteří vědy užívají k tomu, aby sloužila zvířecím pudům lidským. Professor Sturmvelt není spokojen novými vynálezy na rychlé ničení lidí na vojně a vynajde bombu, naplněnou jemným práškem nakažlivých mikroorganismů, kteří za několik hodin v celém vojsku mohou rozšířiti strašnou epidemii.

— *R. M. Chin* vydal sbírku novell s názvem „Siluety.“ Autorem knihy je — žena, dosti nadaná spisovatelka, která k židům chová neobyčejnou sympathii, jak viděti z novelly „Ne ko dvoru.“ Spisovatelka zastává se slabých, nešťastných, utlačených, je shovívava i ke hříšným, zkaženým a rozzlobeným, trpícím svoji vinou. Ovšem typů — v novellách svých nevytvořila: ona staví své osoby do takových situací, v jakých jich nevidáme, a vkládá jim takové řeči do úst, jakých od nich neslycháme. Ráda užívá také laciných efektů.

— *V. M. Michejev* vydal sbírku črt a povídek s názvem: „Chudožniki.“ Nejlepší ještě je povídka „Krasota.“ Celkem jsou to věci nepatrné ceny literární.

A. Vrzal.

Lombrosova theorie o vrozených zločinných vlohách posouzena a naprosto vyvrácena od A. Baera v únorovém zasedání berlínské anthropologické společnosti; v romanech zolovských bude ovšem strašiti dále.

Zábava našich umělců, slovesných i výtvarných, konaná nedávno na Žofině, objevila tu nepěknou úroveň, na které naši pražští vůdcové v říši umění stojí. Inu mají v sobě kousek Nerudy, jen že právě ten, po kterém nic nebylo.

FEUILLETON.

Současný knižný trh.

Napsal *F. Bulgakov*. Přeložil *A. O.*

I.

Spolu s hospodářskými krisemi různého druhu — agrárními i peněžními — slyšeti teď často žaloby na stagnaci v knižném trhu. Zjev tento není tak nepatrný, jak by se zdálo na první pohled. Literární plod, vyšlý z rukou umělce, stává se zbožím a s ním těsně svázány jsou hmotné zájmy celé řady průmyslových odvětví: práce papírnické, typografie, vydavatelstva, komisionáře, množství drobných

řemesel a práci. A co se tu jeví? Ve Francii, kde při dovozu cizích knih za pět milionů franků vývoz francouzských páčí se na 17 milionů, u všech pařížských vydavatelů kupí se znenáhla spousta neprodaných výtisků, plnicích bez užitku jich sklady a nelze s nimi nikam než do papírových továren. Tak se to má ve Francii, nehledíc na to, že tam knižný trh dospěl takové výše, o jaké u nás, a netoliko u nás samých, není ani ponětí. Tam vydání v 10.000 výtiscích není vzácností, a oblíbení spisovatelé odbývají se lehce v 30—50.000 výtiscích, nemluvic už ani o romanech Zolových, z nichž některé prodávají se ve 200.000. Je vypočítáno, že spisů Zolových každý rok prodá se 100.000 výtisků. Dodá-li se ještě, že jdou z ruky do ruky a čtou se v knihovnách, možno připustiti, že Zola každý rok má na 400.000 čtenářů. Prostřední romany Georgese Ohneta vypočítané na neméně prostředně vzdělané obecnstvo došly báječného rozšíření. Bylo jich prodáno do 6½ milionů výtisků. Při této ohromné spotřebě četiva dodávaného současnými spisovateli nelze zapomenout ani na to, že mnozí ze starých autorů jdou velmi dobře na odbyt, jako Alexandr Dumas otec a Eugen Sue.

Ale nehledě na takovou silnou spotřebu četiva, která podporována jest velice neustálým laciněním knih ve Francii, poměry knižného trhu tam přece znepokojují pařížské vydavatele. Ani podivuhodná živoucnost francouzské knihy pronikající všude v Evropě, ani každoroční progresse tohoto jejího pronikání neskytá útěchy váznoucím. Kterak populární jsou francouzské knihy všude — o tom možno soudit už jen z toho, že z Lorencova „Catalogue général de la Librairie française,“ který není laciný, sotva třetina zůstává ve Francii a víc než ⅔ výtisků jde za hranice. Dle ujištění „Figara“ více než polovice měsíčního ilustrovaného vydání tohoto časopisu odbývá se za hranicemi. Nemluvic o Belgii a francouzské části Švýcarska, výhodné trhy pro francouzské knihy mají v Hollandsku, Německu, Rakousku, Rumunsku, Itálii, Španělsku a Portugalsku. V Rusku dříve pouze do Petrohradu, Moskvy, Oděsy a Varšavy objednávaly se francouzské knihy, nyní jdou také do Charkova, Kyjeva, Tiflisu a Batumu. A při tom všem pařížští vydavatelé — dodavatelé knižných výrobků do celé Francie — nařikají na neodbyt set tisíc svazků.

V Německu zásoba neprodaných výtisků děl německé literatury je snad ještě větší. Tam totiž netoliko větší města, jako Lipsko, Berlín, Stuttgart, Drážďany, Vratislav, ale i malá jako Brunšvík, Jena a j. mají své vydavatelské a knižné firmy. A vskutku netečnost ke koupi knih stala se tam národním pořekadlem. Knihy hledají se toliko za dary a pro vážné práce, ale domácí knihovny u národa „myslitelů a básníků“ jeví nedostatky nebo silně pustnou. Nedávno jeden německý knihkupec, touže na slaboučkou poptávku po knihách o minulých vánocích r. 1893., kdy zůstalo neprodáno velmi mnoho ze zvláště k této sezoně přichystaných knih pro děti, vánoční belletrie a skvostných vydání přes hojnost reklam a pochvalné uvádění posudků v listech denních a časopisech, rozdělil německé kupce na 5 kategorií.

Do první učence a znalce, kteří, když přijdou do skladu, již vědí, co chtějí. Jich je, rozumí se, velmi málo. Ke druhé kategorii patří ignoranti, kteří neznají nic, ale chtějí rozumět všemu. Oni jsou praví mučitelé knihkupce. Se vším jsou nespokojeni a svou hluchně vyslovovanou hanou jen obchod mu kazí. Opakem jejich je třetí druh kupců pro knihkupce velmi příjemných. To jsou literárně nevzdělaní, kteří úplně se poddávají jeho výběru a jsou hotovi zaplatit jakoukoliv cenu. Ale od nich také se mnoho nedostane. Čtvrtý druh představují mládež a damy. Oni všechno četli, všechny současné známé spisovatele. Oni mají příjemné, společenské způsoby, jsou vzdělaní. Zjeví-li se něco nového, co vyšlo z pera jednoho z těch nemnohých autorů, to koupí a dál nic. K páté kategorii patří ti, kdož kupují knihy velkého formátu a skvostných vazeb se zlatou ořízkou. Obsah jest jim vedlejší. Kdo jest lacinší při největším formátu, ten je v jejich očích největší spisovatel.

Buďsi správná tato klassifikace čili nic, ale úhrnem vzato všechny tyto kategorie kupců přece nepomáhají k rozvoji knižných poměrů. Duševní strava středního člověka v Německu podle hlasů německého tisku záleží ve čtení časopisu, nějakého žurnálu, v návštěvě divadla, ve hře v karty a vysedávání po hospodách za pěnivým pivem. Čtou hlavně damy, ale i ony většinou baví se francouzskými romany. Popularnost nejpłodnějšího skladatele těchto romanů Georgesa Ohneta jest i v Německu, bohužel, neméně stálá než ve Francii.

Ale v Německu kupců knih přece je víc než v Italii. U Němců aspoň knihovny, jakých není ještě v Italii, odeberou na 200 výtisků každého nového romanu. V Italii knižné poměry stojí ještě hůř. Známý italský spisovatel Luigi Capuana mluví přímo o literární krizi ve své otiině. Dle jeho slov od roku 1883. jeví se až dosud patrný, neustálý úpadek literatury a knižných poměrů, a nyní krise dostoupila bodu, kdy lékaři užívají epitheta „akutní“ (ostrý), a by se ušlo horšímu, čas jest hlasitě zavolat o pomoc.

II.

Kdo pak je vinen ve všech těchto nehodách? Po mínění mnohých ve všem vinno jest přeplnění na knižném trhu nabývajícím vskutku hrozivých rozměrů. Trh neví kudy kam s ohromnou spoustou dodávaného knižného materialu. Fabrikace knih za posledního desetiletí rozkvetla pyšným květem a v Německu na př. den ke dni vychází na 20 beletristických děl, při čemž z nich kupuje se, čte a významu nabývá toliko velmi nepatrná část.

Fabrikace knih stala se skutečnou chorobou a průmysl tohoto druhu vynašel mnoho dříve neslýchaných způsobů spisovatelstva z bezcenného materialu. Velmi kvete teď sbírání „hlasů“ o té či oné z více méně zajímavých otázek. Jeden lipský nakladatel rozeslal k celé řadě známých osobností dotazník, aby body jeho „blahosklonně vyplnily.“ „Kdo je váš zamilovaný rek v dějinách?“ „Jaké vlastnosti líbí se vám při ženě?“ „Kde byste chtěli žít?“ A vše podobného

rázu. Ve výsledku máte hotovou brošuru. Vyjde v jednoduchém rouše a lacině. Takový způsob fabrikování knihy zbavuje jejího sestavovatele práce všeho spisování a placení honoráře.

Také ve všech oborech vědění vládne neobyčejná horlivost spisování. Každý učitel má svůj volný čas, který může věnovat sestavení nějaké knížky začasť někomu potřebné. Pak jdou vydání výzkumů ze všech možných odborů nauk, — rukopisné zápisky lidí úplně zapomenutých, objemné sborníky namahavě sebraných poznámek a komentářů, — vesměs nějaká ohřátá jídla. Tu ovšem vydavatelé počínají si velmi ostražitě. Vytisknou pouze obmezený počet knih podobného druhu a autorové ve většině případů spokojují se pouze slávou, nedostávajíc ani groše honoráře. Ale i samým vydavatelům jest se mnohdy spokojiti s pouhými nadějami na možný odbyt.

V Německu bují ještě jedna odnož literární činnosti — ženské spisovatelstvo. Od časů blažené paměti Marlittové, která si nadělala následovnic, damy-spisovatelky, jež dávají svou práci mnohem laciněji než muži, dodávají material ku čtení hlavně „spanilým čtenářkám“ ve věku od 17 do 30 let. I tato strava pro vegetariány literatury vyrábí se v takové hojnosti, že bezděky musí nastati přesyčení.

Vůbec spisovatelské diletantstvo vždy víc razí si cestu ve všech oborech: úředníci, herci, důstojníci, studenti, ženy i mladé dívky vyplňují své prázdné chvíle spisováním. V tomto mnohopisalství ani Francouzi ani Němci nezadají nic druh druhu.

Přední závadou rozvoje knižného trhu jest zejména také úpadek literární kritiky. Kritika stala se vrtošivou a nespravedlivou. Ona jeví se bezměrně přísnou, jen kárajíc a vytýkajíc nedostatky, neuznávajíc přednosti autorův. Jinde zase je nevěšmava, netečna. Pod záminkou touhy po vzorných pracích zcela odhání od méně chutných plodů. Následkem neustálé hany kritiky i obecenstvo zvyká hleděti k novým knihám s nedůvěrou, jak stává se s oklamanými kupci. O pracích znamenitých autorů nebo o takových knihách, které něčím jeví se „sensačními,“ ještě možno potkati se v tisku s více méně obstojnými posudky. Vůbec však literární kritika ve velké většině zahraničných časopisů vytlačována jest podplacenou knihkupeckou reklamou, kterou čtenáři poznají lehko. Vydavatel může přesvědčovat dle libosti, že jeho poslední novinka je „událostí dne,“ čtenáře už těžko jest uloviti na tuto léčku, neboť poučil se již dřívějšími pokusy tohoto druhu. Ale protože čtenáři nedostává se vodítka svědomité kritiky a nemá opory pro ocenění nových knih a nových autorů, tu raději spokojuje se starými, slavnými autory, než mařiti čas s novými. Tím způsobem sbírají vavříny ustálené literární reputace a mladým spisovatelům nelze závidět. Pochopitelno, že ani sami vydavatelé neodvažují se vydávat plodů neznámých talentů.

Ve Francii praktikuje se ještě zvláštní způsob literární podnikavosti, která nezůstává bez vlivu na pravidelný chod knižného trhu. Mimo to, že práce autora vychází v časopise ve feuilletoně a pak

vydá se ve zvláštním otisku, právo na jeho otisknutí může býti získáno zároveň pro různé časopisy. Žurnaly nebo týdeníky a rovněž i malé, nepatrné listy platí za to velice nízký honorář. Tu autorské právo rozmnožení jde už příliš daleko. Věc zhoršuje se ještě tím, že drobné listy na úkor velkých časopisů, které vedou značný náklad na své feuilletony, mohou míti tytéž feuilletony za nepatrný poplatek. Taková reprodukce jeví se výhodnou toliko pro spisovatele s velkým jménem a fabrikantů romanů, kteří dodávají své zboží všude, ale zatarasuje dráhu pracím méně známých spisovatelů.

Vedle přetížení na knižném trhu, zneužívání reklamy, úplného zatlačení kritiky mnozí považují za příčinu stagnace na knižném trhu láci knih. A to je také dosti smutná příčina. Je dávno známo, že čím více divadel, tím více se navštěvují. Proto zajisté čte se také tím více, čím více budí se chuť ku čtení. S láci knih stoupá i jich spotřeba. Tím mohou získat nejen vydavatelé, nýbrž i autoři.

III.

Zajímavý je stav knižných záležitostí v Anglii. Také Anglie zaplavena jest knihami, ale tam pro ně jsou i čtenáři — spotřebovatelé. Ve Veliké Británii vychází ročně na 8—9000 svazků, t. j. denně po 25 čili za hodinu svazek. V tomto čísle jsou i nová vydání starších knih a zvláštní otisky. Některé z knih, které mají úspěch, prodávají se až ve 300.000 výtiscích. K tomu třeba přičísti ještě 1,300.000 kg knih, dovezených z ciziny, v ceně 3 milionů zlatých. Tato ohromná spousta knih tuzemských a cizinských rozváží se tisíci drahami na vše strany. Čítárny a cestovní knihovny v Anglii jsou nejlepšími klienty knihkupeckých vydavatelů. Stačí uvést, že jediná firma často odebere na tisíc výtisků některého nového romanu. Jest-li vytisknut tento román v oblíbeném u Angličanů rozsahu — ve třech svazcích, každý po polovici guyneje, to již představuje obnos na 20.000 zl., který najednou padne do kapsy vydavatele. Cestovní knihovny dodávají knihy vyšší a střední buržoasii a bezpočetné množství národních knihoven (free libraries), jež jsou téměř po všech městech anglických, opatřuje duševní stravu kupců, lidu služebného a pracovního. První místo v množství spotřeby vykazují romaný (na 80%). Filon, jenž sebral doklady o tom, co čte anglické obecnstvo, v „Journalu des Débats“, tvrdí na základě slov jednoho londýnského knihkupce, že někteří ze zákazníků tohoto kupce berou tři svazky denně. A na poznámku Filonovu, odkud anglické dívky berou čas k pohlcení tří romanů denně při všech svých procházkách, zaměstnání s hudbou, „gossipingách“ (klepaření), „shoppingách“ (pochůzkách po obchodech), dopisech k přítelkyním, knihkupec odpověděl: „Ony ovšem nečtou, pouze probíhají a zastavují se jen na místech, kde se lidé líbají.“ Tento způsob čtení nazývá se „skipping“ (přeskakování). Ale snad tyto knihy nezasluhují ani většího zájmu.

Ze starých spisovatelů toliko Thackeray, Dickens, Valter Scott a Bulwer Lytton stále těší se popularitě u soudného pokolení čtenářů. Ale za to „Chýže strýce Toma“ ignoruje se teď tak, jako dříve měla úspěch. Hvězda Georgesa Eliota pobledla, Whiteova úplně shasla. Mistressse Olifantová a Braddonova uchránily toliko část své bývalé klientury. Z cizích spisovatelů jsou miláčky Angličanů Lev Tolstoj, Jules Verne a Alfons Daudet, jehož román „Sappho“ v anglickém překladě odebral se v 40 tisících výtisků. Zajímavé je také, jaké knihy nejčastěji berou se z cestovních knihoven. Dle udání osob, které jsou při věci, dostává se takové tři knihám, v nichž vyličují se dva základní rysy anglické povahy — náklonnost k příběhům s poučnou tendencí, a to i tehdy, když ve vypravování hloupost stíhá hloupost.

Nejednou i v Anglii dělaly se pokusy sestavit seznam nejlepších knih. Jeden z posledních přísluší Bedřichu Harrisonu, „The Choice of books,“ ale narazil na rozhodný odpor se strany Arthura Balfourta, známého předáka v komoře obcí. Harrison žasne při pohledu na tuto záplavu hloupých knih, na to moře typografické černi a doporučí obecenstvu, aby ušlo potopě, čisti jen vzorná a nejvíce vynikající díla. Avšak jistě i při nejprísnějším výběru nelze se ubránit přeplnění nebo zkažení žaludka. Snad je na místě všechny a každého považovati za učitele a přítele ve světě knih. Tu dá často i takové společníky, kteří znudí, přátely, kteří nevzbudí k sobě sympathií, učitele, kteří ničemu nenaučí.

Kterýsi ze starých spisovatelů pravil: „timeo hominem unius libri“ (bojím se člověka, který zná jen jednu knihu). A skutečně bývají takoví lidé, pro něž jedna kniha zahrnuje všechnu moudrost, a jsou lidé mnohých knih; ti i oni mají právo na bytí; i puritan, který se pohrouží v bibli, i darwinista, který vše jí, pro kterého každá kniha je dobrá, nalezne-li se v ní aspoň jediný skutečný fakt.

Kdyby se literatura měla pokládat za uměleckou rozkoš, za vzácné úsilí několika povýšených duchů nebo šťastné narození takého genia, který by dovedl v nejkrásnější formu obláci city věrně pravdivé, tu by bylo nad všemi spisovateli, kteří nedostihli také dokonalosti, udělati kříž.

Balfourt v „Essays and Adresses“ odmítá tento úzký obzor Harrisonův. Tento praví obecenstvu: „Čtete jen to nejznamenitější!“, ale Balfourt se své strany říká: „čtete vše, i prostřední věci, abyste neodvykli čtení, a vybírejte to nejlepší.“ Anglické obecenstvo smířilo oba protivníky tím, že nedbá ani toho ani onoho. A jak už výše poznamenáno, ono chce čísti také to nejhloupější, dělajíc si dodavatele dle této své chuti.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 8.

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Sig. Boušky, O. S. B. (Č. d.)

Bratrství mezi Provenčaly a Katalany bylo spečetěno a hymnou Mistralovou stalo se všude populární. V září r. 1868. konány mezinárodní květinové hry v rodišti Roumanillově San Roumié, pak v Mistralově proslaveném tuskulu Maiano a v Arlesu, k nimž dostavili se četní básníci katalanští. Mistral zde připil: „Katalonii, naší sestře, Hispanii, naší přítelkyni, a Francii, naší matce!“ Slavnosti tyto byly pravým opojením dvou bratrských kmenů, kteří překypovali ohněm nového života, tak zázračně vzkříšeného. Mistral pozván zase do Katalonie a tam oslavován jako heros.

Roku 1874. oslavena nádherným způsobem památka Petrarkova († 18. července 1374). Provençalé rozpomněli se, že velký básník ten býval jejich hostem a přirozeně tedy Avignon měl býti jevištěm okázalého jubilea mezinárodního. Staré město papežské zářilo v novém lesku přijímajíc hosty italské i španělské. Z Italie dostavil se chev. *Nigra*, vyslanec v Paříži, president akademie de la Crusca *Conti*, professor univ. padovské *Rafael Minich*, Katalané poslali presidenta barcelonských „květinových her“ *Dona Alberta de Quintana*, básníka, řečníka a vyslance španělského.

Dvě léta na to (1876) předsedal týž Quintana s Mistralem velké slavnosti felibrů v sále Templářů v Avignoně, dne 21. máje, ve výroční den založení Felibrige. Spolku felibrů dostalo se zde řádných stanov ¹⁾

¹⁾ Podivuhodná jest organisace Felibrige. Veškerý spolek dělí se na čtyři državy (župy = *mantenènço*) dle hlavních nářečí řeči d'oc: *Prouvènço*, *Lengadò*, *Aquitani* a *Catalougno*. Představenstvo zve se *Counsistòri* a čítá 50 členů, zvaných *majourau* (= lat. *majoralis*, t. j. *chef*, pán, představený); ostatní řádní členové slují *mantenènire* (tak zvalo se již 7 zakladatelův akademie toulouské 1823). Pak jsou čestní zahraniční členové *sòci*, spisovatelé a učenci o Felibrige zasloužilí a *ajudaire* (příznivci). Hlava *consistoria* a celého spolku je *capoulié* (nyní básník *Félic Gras*), který řídí Felibrige s třemi *assessour*, kancléřem (*cancelié*); nyní básník *Mariéton*, redaktor spolkové revue v Paříži) a představeným všech žup (*mantenènço*), zvanými *sendi* (ti jsou zároveň *majourau*). Župy dělí se na školy (*escolo*); k založení této je třeba sedmi felibrů, bydlících v témže místě. Proslavená je škola pařížská. Hlava školy sluje *cabiscòu* (původně církevní název představeného choru zpěváků: *cabiscolus*). Každá *mantenènço* slaví ročně svoje květinové hry, při níž se udílejí ceny. Každý sedmý rok však slaví Felibrige velkolepé

a celý spolek stal se skutečnou Akademií provençalskou, nesmírně důležitou pro veškerý její vniterný i vnější život. Maně se mi tu vtírá srovnání s naší Akademií. Jaký tu rozdíl! Felibrige vnikl in succum et sanguinem moderní Provence, tot srdce všeho těla provençalského, z něhož obdivuhodnou vniternou konstrukcí vlévá se nesčíslnými žilami krev do nejzazší vesničky pyrenejské a alpské. Spisovatelé provençalští — felibrové — jsou bratři jedné rodiny, lidé k nim s láskou a nadšením často až pohádkovitým; Mistral — tvůrce a zosobnění všeho hnutí novoprovençalského — stal se takřka modlou svých rodáků, kteří v něm vidí otce a nejplatnějšího zastance svých ideí, svých tužeb a práv. —

Katalané zdáli se býti nespokojeni s výsledkem hlasování dne 21. máje 1876, ježto dvě župy provençalské, tehdy utvořené: Prouvenço a Lengadò obdržely 27 míst v představenstvu Felibrige a Catalougno pouze 23. Nelze však zapomínati, že literatura provençalská před Pyrenejemi a katalonská za nimi, vyvíjely se současně a samostatně a že se zde více jednalo o ideu než o praktické provádění a realizování přijatých zásad, v nichž potom Provence i Katalonie šly a, musily jíti svou cestou. Mně se vidí omluviti, že mezi prvními předáky Felibrige (majourau) opomenuti byli při volbě básníci Rubió y Ors a Pelay Briz.

První a slavné květinové hry pořádala Academia felibrenca od 23.—26. máje 1878. Idea latinská (ne nepodobná myšlence všeslovanské) slavila zde svůj vítězný vjezd. Dostavily se mnohé dcery mateřské latiny, přišli i Rumunové, aby navázali živé styky s felibry a *Basili Alecsandri* obdržel prvou cenu za svůj „Zpěv Latinů.“ Katalanský básník *Francesch Matheu* obdržel accessit.

Přišel rok 1878. a přinesl Katalanům „nejpoetičtější, nejmohutnější dílo jejich literatury, jediné španělské epos našeho století,“ slavnou báseň „La Atlántida.“ Vidím však, že příliš jsem se rozhovořil o poesii katalonské a provençalské a že už čas bude promluvit o Verdagerovi. Básnický obraz poesie katalonské doplním pak ku konci.

5. Jacinto Verdager.

V následující stati používám výtečné a dnes již dávno rozebrané knihy msgra. *Josefa Tolra de Bordas* „Une épopée catalane au XIXe siècle“ a životopisného listu básníka a kanovníka barcelonského

básnické dostihy při slavnostním shromáždění všech felibrů. Vítěz při těchto velkých jo flourau má právo jmenovati královnu slavnosti, jež je zároveň královnou Felibrige. Tato zdobí jej pak veřejně stříbrným věncem, na znamení, že dosáhl hodnosti mistra v umění básnickém (mestre en gai sabé). Tím stane se jen ten, kdo v květinových hrách po třikráte cenu získal. O této velké slavnosti jmenují se také noví sobci. V Čechách dosáhl této hodnosti J. Vrchlický roku 1892. a pisatel těchto řádků rok před tím. Koho by věc více zajímala, toho odkazuji na dílo *E. Portala* „La letteratura provençale moderna,“ Palermo 1898 a na brošuru *Dra. Ed. Koschwitz* „Über d. prov. Feliber u. ihre Vorgänger,“ Berlin 1894. Mnohé zajímavé podrobnosti obsahuje též nedávno vyšlá kniha *L. Legré* „Le poète Th. Aubanel,“ Paris 1894, o níž se zde na jiném místě zmíníme.

Jaume Collella, důvěrného přítele Verdaguerova. List tento otiskl v plném znění *J. Pépratz* ve svém rýmovaném překladě „Atlantidy.“¹⁾ Mimo to užil jsem různých článků časopiseckých, zvláště časopisu barcelonského „La Hormiga de Oro“ (Zlatá Včela).

Jacinto Verdaguer narodil se 17. dubna²⁾ 1845 v osadě Folgaroles, ležící hned na západ u města Vichu, v oné části Katalonie, jež zve se obyčejně La Montanya. Vich (čti Vig) jest staré město římského původu, nejprve Ausa, pak Ausona zvané. (Vich = Vicus Ausoniae.) V staroslavném městě tom narodilo se mnoho výtečných mužů. Připomínám jen *sv. Bernarda de Calvo*, biskupa vichského v 13. stol., *sv. Michala (Sant Miquel dels Sants)*, žijícího kolem r. 1600. a kanonisovaného r. 1862., praotce moderních básníků katalanských *Carlose Aribau* († 1863), jehož odu „A la Patria“ umí každý Katalan z paměti; zvláště však jmenuji slavného rodáka vichského filosofa, dějepisce, politika, učeného theologa a apologetu *Dona Jaime Balmèsa* (1810—1848), který nepsal sice katalansky, ale jeho příklad a jeho četná a výtečná díla povzbudila mnohé kněze katalanské k činnosti literární. V době, kdy tento veliký filosof zemřel, počínal právě život pro velikého básníka našeho, jemuž bylo určeno neméně proslaviti vlast svou jako zemřelému předchůdci jeho.

Verdaguer pokřtěn na jména Jacinto, Segimon a Ramon (Raymund). Otec jeho slul Josef Verdaguer, muž málomluvný sice, ale povahy různé; řemeslem svým byl kamenník, ale často zanechav dláta uchopil se náčiní rolnického. V tom jej později i Jacinto následoval. Matka Jacintova jmenovala se Josefa Santaló, vzor čilé, ale tiché horalky katalonské, žena zbožná, která život svůj dělila mezi domácím krbem a chrámem. Rodiče Verdaguerovi ničím se nelišili od ostatních oby-

¹⁾ V posledních číslech „Lit. listů“ otiskuje pan „Arzka“ článek, nadepsaný: „Don Jacinto Verdaguer: „Atlantis.“ Přel. J. Vrchlický.“ O „Atlantidě“ a překladě Vrchlického se tu čtenář nedovídá ničeho, za to píše p. Arzka o felibrech a poesii katalonské sebevědomě sice, ale více nežli naivně. Pan Arzka píše: „Přidrží se těsně obsáhlé a bohaté studie Alberta Savinea, s nímž přirozeně (!) budu se rozcházeti mnohdy v mínění a úsudcích, pokud autoři jsou mi známi (?) s vlastní lektury a studia.“ Byl jsem žádostiv na toto studium literatury u nás dosud neznámé, ale s úžasem poznávám, že p. Arzka opisuje pouze z práce Savinovy a že mimo tuto knihu nezná a nečetl ničeho z poesie katalanské. Dovolují si tvrditi, že neumí ani katalansky číst. O Verdaguerovi píše, že mimo „Atlantidu“ vydal ještě tři svazky poesii, rázu náboženského. Tedy nic víc? Inu ovšem, Savine ve studii své (str. CXX. poznámka pod čarou) cituje pouze tři knihy Verdaguerovy, a proto p. Arzka jich nemůže znáti více. Nezná ani dle jména druhé veliké epické dílo Verdaguerovo „Canigó!“ A proč? Savine se o básni té nezmiňuje, a proto i p. Arzka o ní musí mlčet. Nemíním zde s ním polemisovati, bylo by to směšné, upozorňuji zde pouze na ten smutný zjev v naší literatuře, že přemnozí tak troufale píší u nás o všem, i o tom, čeho neviděli a nečetli. Panu Arzkovi nic nevadí úplná neznalost literatury katalanské a provençalské, i naprostá neznalost mystických děl Verdaguerových, aby veškeré poesie Verdaguerovy neodsoudil, ovšem slohem hodně bombastickým, kterým se nevědomost svou snaží zakryti. Tímto nedotýkám se nijak „Lit. listů“, nýbrž jedině práce p. Arzkovy, ježto věc, o níž píše, jest mi dlouholetým studiem blízká, známá a jasná. Uvádím jen, že kritik téhož listu, p. J. Karásek, vzdal tamtéž chválu mystické poesii vůbec a snažil se sám přebásnit sonet *sv. Terezie*. („Vesna“ č. 7.)

²⁾ Dle J. Collella 17. května.

vatelův okolí vichského, ne-li zvláštní zálibou v četbě zbožných knih a starých kronik. Rodiče Verdaguerovi nedočekali se veliké slávy svého syna, matka jeho zemřela brzy po prvotinách Jacintových a otec nedlouho na to, uviděvše pouze počátek mnohoslibné jeho dráhy životní. Jacinto původně nebyl určen ke studiím, snad byl by sdílel úplna osud svého otce, neboť nebylo majetku, aby hoch dán byl na studia.¹⁾

Jacinto spojoval v sobě obě povahy svých rodičů. Po otci měl neúmornou, až obdivuhodnou lásku a vytrvalost v práci, po matce nadání básnické, ducha snivého, zámčivého, prosáklého ideami náboženskými. Ve chvílích odpočinku probíral se mladý Cinto v bujně přírodě v okolí svého rodiště, v stinném doubi guillerském, bohatém na lišky (guillas), u horských bystrin v divoké soutěsce v Congostu (angustus), anebo pozoroval v divé touze ledovce v okolí Vichu, netuše, že jednou oslaví je nesmrtelným zpěvem svým („Canigó“). Často jej bylo vidati u stupňův oltáře poustevny blíže rodné vsi, kdež také pojal pevný úmysl věnovati se stavu duchovnímu.

Šestnáctiletý Jacinto odešel z rodného domu do Riudeperas. Zde ve dvorci zvaném Ca 'n Tona (ca 'n = casa en; dům Tony) vyučoval děti prvním počátkům literním a tím zároveň vydělával si tolik, aby mohl denně choditi do Vichu a zde studovati v chlapeckém semináři. Tam učil se hlavně grammatice, literatuře a připravoval se na povolání kněžské. Dvorec ležel přes hodinu cesty od Vichu. Jacinto ráno vstal, posnídal a dostav svůj díl bobů, bramborů, kousek soleného masa a chleba na oběd, spěchal do školy, která se v osm hodin počínala. Kolem čtvrté odpoledne pospíchal zpět do dvorce, poučil děti, a teprve zbytek dne zbýval jeho studiím. Takovýto život vedli skoro všichni chudí žáci vichského semináře.

Zde na venkově učil se Verdaguer žítí v chudobě, kterou si zamiloval, zde také nabytí té veliké mravní síly své povahy, zde však naučil také se milovati rodnou svoji řeč, jejíž poesii denně v národních písních do sebe vdechoval. O prázdninách pracoval na poli jako jiný dělník, aby vydělal si pár dineretů na šaty a knihy. Zpola rolník a zpola student zaměstnával neustále živou fantasií svoji; popsal mnoho sešitů špatným sice písmem, ale verši dobrými a když spolužáci jeho v semináři vyšli si na procházku nebo ku hře, nestarajíce se o Jacinta, jemuž ani představení ani druzi jeho nepřikládali zvláštních schopností, Verdaguer uchyloval se do biskupské knihovny, prozkoumáváje příhrádky literárního oddělení, jsa často jediným čtenářem knihovny té, kde před 40 lety živil ducha svého nesmrtelný Balmès.

Verdaguer krásně popisuje tuto dobu svého mládí:²⁾ „Tento zpěv, jehož skromné nároky se obmezovaly na kruh spolužáků, je dílem mladého básníka, který se zrodil a vytvořil jako růže pastýřova

¹⁾ Rodina Verdaguerů pochází z blízké osady Riudeperas a zdá se, že jedním z jejích předků byl učený jesuita Jacinto Verdaguer (n. 1735), professor literatury a filosofie ve Španělsku a později ve Ferrate.

²⁾ Ku konci delší básně duchovní, uveřejněné v časopise „El Eco de la Montaña“, vycházejícím ve Vichu (1866).

v koutě horském, bez zahradníka, bez opatrovníka, a ve chvílích ztracených neb uloupených letnímu spánku, kdy býval jsem připoután k polní práci; neboť takové byly vždy, a nestýskám si na to, dny mých prázdnin. Ach! pamatuji se velmi dobře ještě! O polednách, mezitím co ostatní sluzebníci, natáhnuvše se naznak ve svěžím stínu letitého dubu, vzdávali se šťastným snům mládí, já opíraje se o lokte v jiném nedalekém stínu, snažil jsem se rozvinouti křídla ducha a vznésti se ve svět illusí a života, jež jsem vídal tam nahoře — daleko, daleko, trhlinou mezi zlatistými obláčky, zápase se svými víčky, které jsouce těžké jako olovo, zavíraly se pod tíhou poledne a zemlení. Když pak večer, motyky na rameně, vraceli jsme se zvolna do dvora, bzučíce písňe starých dob, které jsou mlékem, jímž jsem se živil, odtrhl jsem se a zůstával pozadu, buď abych do vůle své snil, neb abych vkládal do stance myšlenku, jež mě oslňovala, neb skládaje nápěv dle chuti své, který zněl příjemně mému sluchu. Když pak všickni domácí usedli na čerstvý vzduch na prahu vrat nebo na mezi sousedících polí, mezitím co mladí, šelmovní čeledínové hledali svatojanské mušky, které hloupě svítily těm, kteří je chtěli vézniti ve svých barretinách (= nár. čepice Katalanů), a co starí vyprávěli povídky starých dob, byli by mě našli v samotě mé světničky, promyšlejšího neb na papír vyprázdňujícího to, co toho dne vytvořilo se v mé fantasii. A zněl Anděl Páně, kohout kokrhál znova a znova, a slepice toužíce po světle denním a obračejíce se tu a tam na svém bidélku, kdákaly. Ale mně se ještě nechtělo zavřítí víčka k prvnímu zdřímnutí. Kolikráte dvanácte ran hučících z hodin veských překvapilo mě s pérem v ruce, hlavu v levici, a jitřenka uzřela mě ještě brzy na to opírajícího se lokty o stůl. Kolikráte slyše při výjezdu na pole táhnouti těžký pluh, musil jsem zanechat na příští bdění nějaké krásné a — chcete-li — svůdné myšlenky a odložití péro na kalamár, abych uchopil násadu kopáče nebo hůl práskavého biče.“

Potom omlouvaje vady svého prvního epického pokusu, praví: „Nemohu vám teď dáti více; tak řídce byly rozesety ony květy, které jsem našel ve svém dvacátém roce cestou po této zemi a tak četné byly trny, jež jsem musil rozšlapati, abych ony měl. A našel-li jsem málo květin na jaře svého života, co bude, až ledný prosinec zamění ve sněh mé rusé vlasy?... Chci spíše trhati ty květy,¹⁾ jež jsem viděl rozvíjeti se na své cestě, než nechati je opadnouti sežloutlé s mými posledními illusemi na půdu nevděčnou, kde se zrodily, a zvadnouti zároveň s nimi raděj: že jednou několik listů vavřínu, třeba by zčervenaly krví svých zmučených prstů, zastíní mé skráně, dříve než věnec mučenníka vezme místo koruny básnické, již v hodinách lživého snění viděl jsem zavěšenu na vrcholku stromu své budoucnosti.“

¹⁾ „...les flors que al peu de mon camí he vist esbadellades, abans qu'esgroguehides redolen ab mes darreres illusions per eixos erms hont poncellaren, mustigantse tambe ab elles l'esperanca de que, ni rosades ab la sanch de mos dits esgalabrats, temps á venir, unes quantes fulles de llover ombrejarán mos polsos, ans que se 'm torne garlanda de mártir la corona de poeta que en estones de mentider ensomni he vist penjada en lo cimeral del arbre de mon esdevenidor.“

Z této zprávy nejlépe patrna bohatá fantasie dvacetiletého Jacinta. Zajímavá je také tato epizoda z jeho rolnického života. Jednoho večera letního, když byli celý den mlátili obilí, mlatci a dělníci ze dvora vsadili se o cenu pěti peset, kdo nejrychleji doběhne cíle přes čerstvé požaté strniště. Jacinto vynaložil všechny síly při tomto prvním čestném konkursu svého života, cenu vyhrál a hned si došel na trh do města Vichu a koupil si tam „Odyseu“!

Mossen Cinto,¹⁾ jak jej zvali jeho přátelé, nebyl v semináři pochopen. Byl příliš skromným, než aby se byl tlačil do popředí, a tato skromnost, spíše velká pokora zůstala mu pro vždy. Jeho neobyčejný talent básnický dlouho byl neznám.²⁾ Jediným důvěrníkem jeho byl a zůstal *Don Jaime Collell*, jeho soudruh v semináři (byl později vysvěcen než Jacinto) a znamenitý básník katalanský. Tento, poznávaje v něm budoucího mistra, dodával mu odvahy, aby veřejně vystoupil. Ohnivý duch Collellův dovedl Jacinta přemluvit a tento zaslal své prvotiny květinovým hrám v Barceloně r. 1865.

Verdaguer v tomto konkursu skutečně zvítězil a obdržel dvě ceny: zlatý laskavec a jako accessit planou růži. První veřejné vystoupení Verdaguero bylo slavné. Za bouřlivého potlesku vyšel dvacetiletý básník a přednášel svou první báseň „*Los Minyons d'en Veciana*.“³⁾ Báseň jedná o boji čtyřiceti dobrovolníků pod vedením Veciany s tlupou pěti set lupičů, kteří plenili nějaký čas Katalonsko. (U města Vallsu roku 1719.) Druhá báseň „*Mort d'en Rafel de Casanova*“ opěvává smrt jeho po bitvě barcelonské, když hájil Katalonii ve jménu arcivévody Karla rakouského proti Filipu V. (1706).

Jakkoliv úspěch mladistvého a slávou pomateného poety byl dokonalý, přece později Verdaguer tuto báseň svou nazval „nec plus ultra své chudoby básnické“ a přál si krví svou smazati tuto poesii.⁴⁾

Roku následujícího Verdaguer objevil se opět v Barceloně při *Jochs Florals* (1866) se čtyřmi novými skladbami („*Noc krve*“, „*Horskému hrdinovi Josefu Mansó*“, „*Vzdech duše*“, motiv ze sv. Pavla a „*Růžový keř ve dvorci euraském*“, idylla pastýřská) a byl opět vyznamenán Akademií. Básně ty jsou dnes zapomenuty.

Mezi tím dvakráte vyznamenáný básník pilně studoval a pracoval, nahraňuje dny, tělesnou prací strávené, dlouhým ponocováním, tak že si přivodil vážnou nemoc, která několik měsíců trvala a Verdaguer nesměl vzít knihy do ruky. Fysické bolesti však nijak neoslabovaly

¹⁾ *Mos-sen* (mos = mon; sen = senyor; totéž jako francouzské monsieur) *Cinto* = Jacinto, Hyacint.

²⁾ Su carácter humilde, concentrado en sí mismo y retraído de los bullicios estudiantiles, hizo que fuese desfavorablemente juzgado por sus catedráticos y condiscípulos, que tenían á Verdaguer por estudiante desaplicado y de capacidad nula. (Francisco de A. Rierola v „*La Hormiga de oro*“ 1886 str. 150.)

³⁾ Ve sbírce „*Patria*“ na str. 27. a n. pod jménem „*Los Mossos de la Esquadra*“ *miñon* = mosso, hoch, junák.

⁴⁾ *Tolra de Bordas* l. c. str. 25. — Málokdo tušil tehdy ve Verdaguerovi budoucího mistra, byl to však *Don Marian Aguiló*, který hned tehdy mu prorokoval skvělou budoucnost.

jeho ducha, básník té doby měl již vidinu své „Atlantidy“ a v největší bolesti zubů zbásnil známý zpěv z „Atlantidy“: „Požár Pyrenejí.“ Již r. 1867. předložil *Donu Manuelu Mlád y Fontanals* první rozvrh své básně, a tento v mnohém mu poradil a původní stavbu její změnil.

Příštího roku Verdaguer zaslal svou báseň „květinovým hrám“, dav jí jméno „Espanya naixent.“ Byl to pouze zárodek budoucí slavné „Atlantidy.“ Báseň zůstala nepovšimnuta. Možná říci, že se tak stalo ve prospěch básníkův, jehož síly nestačily dosud na dílo tak nadlidských tvarů. Verdaguer poněkud zklamán odebral se do Barcelony, aby tam přítomen byl slavnostem felibrův a básníků katalanských a účastnil se pouti na Montserrat. Tehdy poznal jej Mistral a dovedl mezi básníky, jimž jej představil jako veliký nový talent a prorokoval mu skvělou budoucnost. Mistral později, když mu byl Verdaguer poslal svou „Atlantidu“, psal mu mezi jiným: ¹⁾ „Ó čacký troubadoure, Vy jste bohatě dodržel slibné naděje svého mládí. Vzpomínám si dosud na ty krásné slavnosti v Barceloně, kde jsem se s Vámi setkal, se skromným studujícím, nosícím fialovou barretinu a jak jste ke mně přišel s takým nadšením a něžností! Všickni, pamatuji se, jsme na Vás počítali: Tu Marcellus eris! a Vy jste stonásobně skutkem naplnil naděje, jež vlast skládala ve Vás.“

Mossen Cinto byl na kraji v nebi. Stal se rázem známým a slavným básníkem v kruzích literárních před i za Pyrenejemi. Mistral byl uznanou hlavou felibrův a jeho slovo mělo váhu. Vypravuje o tom přítel Jacintův J. Collell: „Když odcházejíce z této památné schůze skoro o půlnoci, šli jsme spolu sami dva za svitu luny, bloudíce ulicemi města, jež obklopovaly katedrálu barcelonskou, aby se Jacinto vzpomatoval z hlubokého pohnutí, jež mu způsobil ten triumf neočekávaný: viděl jsem slzy nekonečné něžnosti třpytiti se v očích tak sladkých svého přítele. Tentokrát Sláva způsobem, o němž nikdy ani nesnil, dotekla se těsně zlatými křídly svými jeho čela jasného, tak pyšně zdobeného fialovou barretinou.“

Stykem s felibry a Mistralem doznal genius Verdaguerův mocného popudu, jehož mu jako duši příliš pokorné a skromné bylo potřebí. Verdaguer odtud jsa si jasně vědom svého povolání, svých cílů básnických, pěstoval živě literární styky a nemohlo ani jinak býti, než že se stal hlavou školy, která se již dříve počala soustřeďovati kolem něho a v jejichž úmyslech již r. 1867., když byl požádán, aby pronesl řeč při otevření „květinových her,“ veřejně promluvil. Mladá škola básnická zvala se *L'Esbart de Vich* ²⁾ a scházela se pravidelně nedaleko dvorce *Ca 'n Tona* u studánky *Font del Desnay* pod širým nebem a památným stromem a konala zde své poetické a vskutku arkadické akademie. Později stalo se místo toto slavným

¹⁾ O valent troubaire, avès largamen tengu li proumesso que dounavias en estènt jouine. Me rapelle encaro aquéli bèlli fèsto de Barcilouno ounte vous rescountrère, umble estudiant portant la barretino viòuleto, e que venguerias á ieu emé tant d'entousiasme e de gráci. Touti, me n'en souvèn, countavon sus vous: Tu Marcellus eris! e avès au centuple realisa lis esperanço que la patrio fundavo sus vous.

²⁾ Esbart tlupa, četa, hlouček.

a bylo navštěvováno básníky z Mallorky, Valencie, ano i z ciziny. Verdaguerovi stali se básníci ti milými bratry, ještě později na moři na ně vzpomíná a posílá jim skvělou odu „La Plana de Vich“ (Al esbart de sos poetes.¹⁾)

Skřivánků plné hnízdo, básníci mojí země,
po vašich písničkách lásky zde toužím na moři,
teď, máj když hází květy na pláně i hor témě,
ach! kdo vás slyší zpívat, když zora zahoří!

Kdo může s vámi lítat skrz pyrenejská doubí,
jež napájí se potem těch drsných, velkých
hor,
a kde se laň koupá u olšového loubí,
tam dosnít sen můj sladký, jež v srdci
chovám chor.

Již musí nivy, břehy meruněk zdobit sněti,
a každý kopec šatí se květem v nový ples,
by svatě jaro přijal již svého do objetí,
jež ve svatebním šperku sestouplo od nebes.

Jak asi byzantinskou Casserras zdvihá věži,
by viděl Saladeuras a vichskou zvonici!
Ter, který ku Gironě mohutnou vlnou běží,
zda nosí kámen ze zdí starých se drolící?

Zda zámky v Sabessoně, v Orís i u Centelly
giganti starých věků, své čelo týčí dnes?
zda uvidím vás opět: dům, kapli, rozchvělý,
kde lásku k vlasti s vírou týž pramen vstříci
mi nes?

Sant Jordi²⁾ hlídá dosud obrovské vojetesy,
celtických králů hroby, jich bohů oltář
snad?

Ripoll,³⁾ jak druhý fenix zda z ruin vstane
v plesy,
či snad strom naší vlasti snět slodní musil
dát?

Ten strom jak musí nyní vám milé skýtat
stíny
a novou dařen snětí jak mládne jeho kmen!
paprsky slunce hrají si s temnem u výšiny
jak roje motýlků, když háj jest květem jen!
A zda tam někdo hlídá snů mojih křídla
bílá?

odlétly vše jak listy, jež shází podziměk?
pěnkavky hnízda najdou si mezi sněti milá,
mé písne v oči a srdci svůj našly útulek?

Kdo aspoň vaše písne o lásce slyší, mládí,
při sladkém šumu vody kdo s vámi sní
tam as?

však, běda, jako život má leď po větru pádí,
kdož ví, zda v stínu stromu se uvidíme zas?

Jak hořké jsou, jak hořké tohoto moře vlny
pro toho, kdo se zrodil na zemi, kolíbal,
ó sladký vzduchu vlasti, pro všechny žitíplný,
proč perut tvá mě žene od jejich řader dál?

Skřivánků plné hnízdo, básníci mojí země,
po vašich písničkách lásky zde toužím na moři,
teď, máj když hází květy na pláně i hor témě,
vy pějte, mě tu v pláči, mě nechte ve hoři!

Prelat Tolra de Bordas se diví, že Verdaguer získav tolik vavříků v „květinových hrách,“ nestaral se o titul mistra umění básnického (měste en gai sabé), jehož dávno se dostalo mladšímu druhu jeho J. Collellovi. Verdaguer učiněn jím teprve r. 1880.! Vysvětlíme si to tím, že Verdaguer po sedm let se odmlčel a veřejně nevystupoval. Přípravoval se s posvátnou vážností na svůj úřad kněžský, ovšem nezanedbáváje svých studií literárních, a hledaje vědecké prameny ku své „Atlantidě.“ Toho času Mossen Cinto věnoval se s celou opravdovostí své povahy křesťanské asketice. Vážně na to pomýšlel vstoupiti do řádu františkanského v klášteře sv. Tomáše v Riudeperas blíže dvorce

¹⁾ „Patria,“ str. 102.—105.

²⁾ Sant Jordi (Sv. Jiří), kaple, kde Verdaguer sloužil své prvotiny kněžské.

³⁾ Ripoll, přes 1000 let starý klášter benediktinský, dostavěný vlou znova ze zřícenin biskupem vichským, velikým mecenášem umění. K slavnosti té vyzval biskup ten básníky všech národův, aby ke cti Marie Panny (jí jest zasvěcen chrám poutnický ripollský; obraz oltářní je dar Leona XIII.) napsali básně aneb nějaké sentence v prose. Prostřednictvím Verdaguerovým žádal veliký ten přítel básníkův i mě, abych mezi českými poety pozvání jeho oznámil a lbátu konkursu až do konce prosince 1893 prodloužil. Oznámil jsem celou věc v „Čechu,“ ale katoličtí básníci čeští se dosud neozvali.

Ca 'n Tona. Ale jistý kněz vymluvil mu úmysl ten i plán jíti jako missionář do jižní Ameriky. V dobu tuto přišla revoluce, jež vyhnala tiché mnichy z jejich útulku, kde Cinto strávil mnohou krásnou chvíli a kam spadají první počátky jeho mystické poesie, v níž se později stal v Katalonsku a ve Španělsích vůbec mistrem nenapodobitelným.

Verdaguer dokončiv svá studia bohoslovecká, těšil se z úcty a lásky svých představených i spoludruhů, kteří úsudek svůj o něm dávno pozměnili. Přišla konečně chvíle posvátná, kdy biskup vichský složil posvěcené své ruce na hlavu mladého muže, „který dělal verše“ a učinil jej řádným rozdavačem tajemství božských. Dne 24. září 1870 byl Mossen Cinto vysvěcen a 2. října v den sv. Růžence sloužil svou první mši svatou. Jaume Collell popisuje tyto prvotiny:

„Nedaleko vesničky Folgaroles na pěkném svahu planiny vichské zdvihá se malá poustevna, mající za patrona sv. Jiřího (Sant Jordi), patrona Katalonie. Tato jest vystavěna vedle ohromných balvanů, zbytků dolmenů starých Ausetanů.

Sant Jordi hlídá dosud obrovské svoje tesy, —
celtických králů broby, jich bohů oltář snad?

¿ Sant Jordi guarda encara ses Lloses gegantines,
sepulcre de reys celtes ó de llurs deus altar?

Zde bez okázalosti a hluku hostů, se čtyřmi svíčkami a dvěma kyticema na oltáři jakožto jedinou okrasou, Mossen Cinto zpíval svou první mši svatou, rozechvěn, třesoucí se, skoro zmaten, nahraňuje zmatek a nevyhnutelné chyby novosvěcence proti rubrikám ohnivou horlivostí, která jej proměňovala a nás všechny přítomné v hlubokou zbožnost uváděla.“ Přítomna byla jeho matka, šťastna bez míry a mezí. Ubohá, za půldruhého měsíce na to byla mrtva. „Nikdy neministroval jsem s takou radostí, jen Bůh ví, čím byla pro mé ubohé srdce tato první mše... V tom vznešeném okamžiku milost kněžská zmocnila se docela Mossena Cinta a v jeho tak čisté duši dávaly si políbení lásky v objetí nerozlučném: Náboženství a Poesie!“

Verdaguer tedy byl knězem. Jakkoli přátelé jeho soudili, že Cinto není povolán pro duchovní správu, biskup vichský mínil jinak a poslal novosvěcence za kaplana na faru ve Vinyolas d'Orís r. 1871. Verdaguer zde strávil tři léta. Možno říci, že až přepínal síly své a že horlivost jeho pastýřská neznala mezí. Celé tři roky zastával tu duchovní správu většinou sám. Činil více, než tělesné jeho síly stačily a dovolovaly. Ve dne ve škole, ve chrámě, v noci většinou u lůžka nemocných, nebo v kóutku chudícké světničky své studuje a pracuje na své „Atlantidě“ a počínaje psáti prvá čísla svých „Idyl a zpěvů mystických.“ Verdaguer byl již z mládí svého a ze semináře zvyklý práci a bídě, ale neobyčejné namáhání ve Vinyolas a chudícké příjmy horské farky podlomily konečně jeho síly. K tomu byl Cinto svědkem všech hrůz války občanské a boje bratrovražedného. A k tomu ještě přistoupila Verdaguerova přísná askese... Počátkem r. 1873. počal si Jacinto naříkati na veliké bolesti hlavy, které ničím se netišily a nemoc neustále se horšila. Byla to chudo-

krevnost mozku, již lékaři prohlašovali za nezhojitelnou. Verdaguer chtěl uleviti bolestem svým, podnikl s Jaimem Collem cestu do Rousillonu, ale pranic jej nezajímalo! Collel podotýká, že když spolu pozorovali majestátné téměř hory Canigó, věnčené ledovci, Verdaguer zvolal: „Přál bych si tam vystoupiti!“ Netušil, že z jeho péra vyjde jednou velká báseň, velká apotheosa hor pyrenejských, zvláště Caniga.

Básník za doby svého působení ve Vinyolas dvakrát zaslal práce své ku „květinovým hrám.“ R. 1873. obdržel zlatou a stříbrnou fialku za svou rozkošnou skladbu „Plor de la tórtora“ (Nárek hrdličky. Viz knihu „Idilis y cants místichs“ str. 135. n.) a emailovaný kříž za skladbu vysoké inspirace „La Batalla de Lepant“ (Bitva u Lepanta; v knize „Patria“ str. 78. n.). Roku příštího obdržela novou fialku jeho legenda „Sant Francesh s'hi moria“ (Kde zmíral sv. František; v knize „Idilis y c. m.“ str. 66. n.). Legenda ta vyšla také zvlášť a stala se populární. V té době nabízen byl Verdaguerovi kanonikat; avšak jakkoli mnohé osoby vynikající jej přemlouvaly, aby čestné místo to přijal, ba i sám ministr Silvela básníkovi psal, že přijme-li úřad ten, bude si to sám za největší poctu pokládati, — skromný Verdaguer přece odmítl. Poučéné i pro naše poměry!

Bolesti však nepřestávaly a nemoc vzrůstala. Lékaři nevěděli si rady; tu jeden lékař barcelonský navrhl básníkovi cestu po moři, doufaje, že ostrý vzduch mořský a změna podnebí jej vyléčí. Verdaguer dávno toužil viděti Ameriku.

Jsa vřele doporučen, přijal Mossen Cinto místo almužníka ve společnosti parníkové Dona Antonia Lópeza¹⁾ a vstoupil na jeho loď „Guipuzcoa“ počátkem r. 1875. Vykonal devět velikých cest po moři, díval se pevným okem v mnohé bouře oceanu a za jejich hudby psal svou nesmrtelnou epopeji. Vrátil se domů znovuzrozen, dokonale zdrav, s tváří ošlehanou a obronzovanou jako námořník, lituje pouze, že nedoprovodil ku hrobu otce svého, jemuž ze služného svého neustále pomoc posílal.

Básnický talent Verdaguerův nesmírně získal těmito cestami mořskými. Jeho obzor duševní se nesmírně rozšířil, jeho fantasie nabyla nové potavy a nového života, jeho mluva básnická učila se v bouřích oceanu novým tónům, jichž třeba bylo k básni tak gigantické. Verdaguer chtěl psáti báseň moře, musil se toto naučiti znáti v celém jeho životě, ve vši něze i hrůze.

„La Atlántida“ jest věnována Donu A. Lópezovi.

Na křídle požehnaném lodě Tvoji
já Hesperidek hledal oranžový sad;
však běda, on v lup jistý

pad vlnám, jež se věky nad ním rojí,
a já ti mohu dáti, vem je rád,
jen zlatých stromů listy!

Na transatlantickém parníku „Ciutat Comtal“
18. listopadu 1876. (Přel. J. Vrchlický.)

¹⁾ Don Antoni López (zemřel v lednu 1883) jest důležitou osobou v životě našeho básníka. Byl to loďař a finančník pocházející z Comillas (kde Verdaguer strávil později v rodině jeho mnohou šťastnou chvíli a mnohou báseň napsal) v provincii Santander. Od r. 1850. bydlel v Barceloně. Jest zakladatelem Společnosti zaatlantické, tvůrce mořského parníkového obchodu španělského, ředitel mnoha ústavů

První neděle májová r. 1877. jest památným dnem literatury katalanské. Toho dne slavila „Atlantida“ svůj triumf na květinových hrách. Katalané dostali své nejlepší dílo literární, Španěly své jediné epos tohoto století. Zároveň ukázala se řeč katalonská v tomto nádherném šatě básnickém v celé své majestátnosti.

Básník nebyl přítomen svému triumfu. Druhý den veškerý tisk bez rozdílu stran velebil klasické dílo Verdaguero, Verdaguer stal se přes noc mistrem prvního řádu doma i za hranicemi. O díle tom psány nesčetné články pérem kritiků domácích i cizích. Rok na to doplnil Verdaguer báseň svou čarovným zpěvem sedmým: „Sbor ostrovů řeckých“ a „Atlantida“ počala svou slavnou cestu po Evropě.¹⁾

Po dvou letech cesty Mossen Cinto odvolán byl domů do rodiny Dona Antonia Lópeza, jenž zemřel syn a básník učiněn jeho domácím kaplanem. Měli jej jako svého rodného bratra a básník-kněz byl jim také plnou měrou vděčný za lásku jejich. Věnováním „Atlantidy“ navždy jsou spojena jména Verdaguer a López. Když v lednu 1883 mecenáš básníkův zemřel, věnoval mu tento skvělou odu „A la mort de Don Antoni López,“²⁾ kterou jako vzor pravé básně neváhám tuto přeložiti:

Del mar de Catalunya en la ribera
s' arrelá de Cantabria un arbre altíu;
ombra donava á la marina entera,
des de 'l port de Barcino al seu nadíu.

Do pobřeží katalanského moře
strom Kantabrie vryl se kořenem,
v své stíny velikán vše loďstvo noře
od barcelonských vod až v rodnou zem.

V kmen jeho mohutný se zakotvily
parníky východu i západu,
a stříbrnými pasy připevnily
své ostrovy na Španěl zahradu.

Měl štávu cedrů, s vichorem si hraje
vády sílu obra jevil nezlomnou,
a mravencům svou káru otvíraje,
jim chýšl skýtal k práci příjemnou.

A v jeho stínu hlasy ovec zněly
i jehňat bravých neustálý běh,
a mystické tu chystaly si včely
vosk vonný rychle v jeho kořenech.

Sem spěli ptáci, by se kolébali,
a každé ráno koncertu zněl křik,
strom láskyplně v davech oblétali,
jak sněžní holubi svůj holubník.

Měl mnoho snětí, na nich miliony
hnízd lpělo na každíčkém rameni,
v dík za to zněly sterých písní tony,
šumění sladké, slavné nadšení.

Při každém vzdušném vánku políbení
mu k nohám plodů úžasný proud kles,
lid zlatá zrna sbírá v udivení,
je náměstí má, přístav, břeh i les.

A strom ten pad! Já tázal se ho dříve
než hrůzný smrti porazil ho ráz:
„Dnes, kdy své sněti k nebi zvedáš snivě,
z tvých vzpomínek co blaživá tě as?

Že infanti, král, kníže ve své slávě
v tvých větví stínů sladký snili sen,
jak bílých racků sněm, již v letu hravě
se baví stříbrem mořských vln a pěn?

bankovních, jimž zabezpečoval úspěch a jichž duší byl; králem Alfonsem XII. povýšen byl na markýze de Comillas a později na granda španělského. Byl velikým mecenášem věd a umění, zvláště však dobrodincem Verdaguerovým.

¹⁾ Záhy přeložena do kastilštiny prosou (*D. Melchor de Falau*) a brzy i znamenitým veršem (*Diaz Carmona*); do frančtiny přeložil ji prosou *Albert Savine*, veršem *Justin Pépratz*; do italštiny *Luis Suñer*, do anglického jazyka felibre *Bonaparte Wyse*, do provençalštiny felibre *Jan Monné*, do němčiny *Vogel* (dosud neuvěřitelný překlad); výtečný kritik jesuita *Alex. Baumgartner* napsal o „Atlantidě“ výtečnou studii a přeložil čtvrtý zpěv ve „*Stimmen aus Maria-Laach*“ 1891 č. 2. (znamenitou práci tu přinesla ve španělském překladu „*La semana popular*“ 1892 č. 76. n.), do češtiny *J. Vrchlický* atd.

²⁾ Ve sbírce „*Caritat*“ str. 71.

Zda proto, že jsi poslal k jejich službě
před nimi dvacet lodí řadou plout,
pás šije brillantový, v čestné tužbě
jejž královi směl vasal nabídnout?

Či že jsi zažil slávu velikosti?
že zakusil jsi lásky hlubiny?
či že jsi vlnou bohatství šel v ctnosti,
a srdce tvé že bylo bez viny?

Že století půl jako skála v moři
jsi s větry, vlnou, bouří bojoval?
když koruna tvá plála v slávy zori,
že's srdce přátel avých s ní spojoval?"

„Ne,“ řekl, „za největší štěstí cením
ni slávy pých ni radovánek den,
jen siré, chudé, bédné utrpením,
kteří se o mňj opírali kmen.“

Verdaguer dosud jest jako členem rodiny Lópezovy a syn zemřelého neméně jej ctí a miluje jako slavný Antoni.

Jacinto proslavil vlast svoji neobyčejnou měrou svou „Atlantidou.“ Jak srdce jeho práhlo po oslavě rodné země, tomu svědčí nejlépe báseň jeho, kterou J. Collell otiskuje ve svém listě:

Zasvítila perla v moři
v krásné jeho hlubině,
rybák již se pro ni noří,
mizí v chladné hladině.
S vlnou zápasil, však v chvílce
květ svých tužeb vzhůru nes,

své by daroval jej milce —
mrtev však jí k nohám kles.
Pro tě, vlasti, v mořské pěny
pro perlu jsem vrh' se rád,
život nemá pro mě ceny,
tobě-li ji mohu dát!

Perlou tou, vylovenou z vln oceanu, jest epos „Atlantida.“

Roku 1879. vydal Mossen Cinto prvé vydání svých „Idyl a zpěvů mystických“ (Idilis y cants místichs) s předmluvou kritika Dona M. Milá y Fontanals a s vlastním úvodem týkajícím se poesie mystické a vzorů, jež Verdaguer byl v této sbírce sledoval. Jsou to básně vyrostlé ze srdce básníka ve chvílích nejsoukromějších, kdy patřil sám sobě a svému Bohu. Dílo velikého askety, kněze svěťce, básníka stojícího na Parnasse španělském vedle sv. Terezie, sv. Jana z Kříže, Ramona Lulla (kteráž trojice zvláště byla milou lekturou našemu pěvci, jak tomu nesčetné citaty a motetta ve všech dílech jeho nasvědčují), Luise de Leon, — sv. Františka a Jacopona da Todí na Parnasse italském.

Úspěch „Atlantidy“ byl neobyčejný, ale mnozí a vážní kritikové přiklali palmu „Idyllám a zpěvům mystickým.“ O sbírce zmíním se později podrobně.

R. 1880. vyšla sbírka písní věnovaných Madonně Montserratské, katalanskému palladiu, národní svatyni, strmicí na nebetyčném, zubatém pohorí. Písně ty („Cansons de Montserrat“) znárodněly, jsouce v pravém národním duchu psány formou mistrovskou a záhy uvedeny v hudbu D. Lluísem Ginestá.

Roku toho při tisíciletém jubileu svatyně montserratské slavily se znamenité dostihy básnické ku počtě Marie Panny a jako vítěz obdarovaný zlatou a stříbrnou lyrou vyšel ze zápasů těch Mossen Cinto s epickým dílem „Llegenda de Montserrat.“ Básník použil lidové pověsti, která ostatně již před ním španělskými básníky zpracována, ale přednost jeho jest v krásné formě celé legendy a v originalním, uměleckém rouše jejím. Básník J. Collell předčítal jeden zpěv z ní svým zvuchým hlasem; vzbudil bouří potlesku a marně se Verdaguer snažil v davu poslouchajících skrýti

— musil ven a učiněny mu mnohé ovace. O legendě té jakož i o všech pracích Verdaguerových zmíním se později podrobně.

Roku tohoto konečně byl Verdaguer jmenován mestre en gay saber.

Rok 1883. nejlépe ukázal velikou popularitu Verdaguerovu. Toho roku totiž Mossen Cinto zadal ku květinovým hrám barcelonským svoji odu na Barcelonu („Oda á Barcelona“). Úspěch básně té („Patria“ str. 3.—12.) byl nesmírný. Městská rada při slavnostní schůzi usnesla se svým nákladem vytisknouti sto tisíc exemplářův a rozdati je školním dětem; Verdaguer obdržel od obce děkující adresu a zlatou medaili památní. Oda roznesla se bleskem po celém Katalonsku a i jižní Francii (Rosselló). Ba i Katalané na vzdálených filipinských ostrovech byli nadšeni básní tou a dali si vytisknouti vydání s textem katalansko-kastilským, aby i Španělé tamější báseň oceniti mohli; mistru Verdaguerovi jako dík bratrský poslali stříbrný věnec vavřínový, ježž on uložil u nohou Madonny Montserratské. Básník věnoval jim krásnou báseň „Als Catalans de Filipines.“¹⁾

Oda na Barcelonu jest ryzí dílo umělecké, práce v mramoru tesaná, a vyrovná se nejlepším toho druhu odám Carducciovým. Zajímavá jest epizoda ze života básníkovy, týkající se této básně. Verdaguer bloudil kdys v době, kdy konal důkladná studia Pyrenejí k básni své „Canigó,“ v okolí hory té, po jakési nešťastné události politického významu mezi obyvateli hranic španělsko-francouzských. Překročiv hranice vlasti své, byl jat pohraničními strážníky francouzskými. Nemaje žádných průvodních listů, vytasil se konečně po marném hledání v poznámkách svých, výtiskem „Ody na Barcelonu,“ na níž v čele básně vyobrazen byl básník sám. Okamžitě byl Mossen Cinto propuštěn na svobodu!

Roku 1884. postihlo obyvatel Andalusie hrozné zemětřesení. Neštěstí to vzbudilo v celém Španělsku a i za hranicemi živou a obětavou soustrast; každý dal, co měl, aby hrozná bída ulevena byla. Verdaguer v lednu 1885 poslal sbírku básní nových biskupu barcelonskému s cituplným listem, kde druží se jako chudý dárcer k ostatním a dává co má. Kniha vyšla pod jménem „Caritat“ (Almužna) a dočkala se vloni třetího vydání.

Počátkem ledna 1886 básník idyl a zpěvů mystických překvapil Španěly novým velikým dílem epickým: „Canigó,“ legendou pyrenejskou z dob bojů Španělů s Maury v 11. století. Bylo to skutečné a veliké překvapení! Zdálo se, že Verdaguer po velikém úspěchu, jehož docílil svou „Atlantidou,“ docela se vzdal látek světských a že definitivně nastoupil cestu, jejíž první stanici jsou „Idilis y cants místichs“ a dále „Písně montserratské“ a valná část sbírky „Caritat.“ — Albert Savine ve své studii „La renaissance de la poésie catalane“ píše: „Modestement recueilli dans sa piété, dans sa foi au néant des gloires humaines, Jacinto Verdaguer semble avoir juré de ne plus consacrer son génie qu'à la poésie religieuse.“ Ale

¹⁾ „Caritat“ str. 97.—100.

Verdaguer právě ukázal všestrannost svého genia v látkách světských i duchovně mystických. Soudobá kritika španělská praví: „Zajisté není v naší vlasti a snad i v Evropě analogické literární geniality básníku katalanskému, která by v tak různých druzích básnictva, jež Verdaguer pěstoval, bližší byla velikým mistrům. A to můžeme dobře pozorovati pouze na jeho dvou posledních dílech: „Canigó“ a „Lo somni de Sant Joan“.“

Verdaguer, který zasloužil si plnou měrou jméno básníka přírody, dal velikolepé epopeji moře nového bratra „Canigó“, opěvujícího hory katalanské a jejich divy. „Canigó“, praví Tolra de Bordas, „zdá se mi býti druhým zpěvem veliké básně o Přírodě. Zbývá pouze k doplnění trilogie třetí epos o Nebi: autor zdá se nám býti k tomu vhodně disponován, nejen svými básněmi „Idilis y cants místichs“ a „Snem sv. Jana“ (1887), nejen bohatou inspirací, kterou si přinesl ze svých cest po Svaté zemi a Egyptě, ale především hlubokou přibuzností svého nadání básnického s Dantem a Miltonem.“

Roku následujícího (1887) vydal Verdaguer sv. Otcí Leonu XIII. věnovanou legendu o přesvatém Srdci Ježíšově: „Sen sv. Jana“ (Lo somni de Sant Joan). Báseň ta vyšla právě v překladě našem ve „Sborníku“ Akademie, upozorňujeme tedy české čtenáře na ni a zároveň na naši studii ve „Škole B. S. P.“ 1893 a 1894.

Roku 1888. vyšla „Patria“, kniha veršů vlasteneckých a příležitostných, počínající slavnou odou na Barcelonu. Kniha dosti objemná, svědčící jasně, jak Verdaguer vždycky zůstal věren heslu básníků katalanských: Patria, Fides, Amor!

Roku 1890. vydal Verdaguer své různé písně duchovní, které se ujaly, jsouce vhodným nápěvem opatřeny a ve zvláštních listcích mezi lid rozšířeny. Jsou to jeho známé „Cantichs.“ Téhož roku počal básník svoji trilogii „Dítě Ježíš“ (Jesus infant), vydav hned část druhou: „Nazareth“, rok na to (1891) „Bethlem“ a koncem prosince 1893 část třetí: „La Fugida a Egipte“ (Útěk do Egypta) dokončenou v klášteře manlleuském, kde nyní Verdaguer vzdálen světského hluku se zdržuje. S novým rokem letošním vyšlo poslední dílo Verdaguerovo: „Roser de tot l'any. Dietari de pensaments religiosos.“ Je to básnický denník Verdaguerův, držící se místy kalendáře, místy obsahující meditace a zbožné myšlenky básníkovy. Dílo to vycházelo loni v katalanském časopise „La Veu de Catalunya. Setmanari popular“, týdeníku, jehož redaktorem jest prof. *Narcís Verdaguer Callís*, bratranec Jacintův. — Mimo básnická díla tato přeložil Mossen Cinto legendu Mistralovu „Nerta“ z provençalštiny a vydal dvě illustrovaná cestopisná díla svá: „Dietari d'un pelegrí a Terra Santa“ (Denník poutníka do Svaté země) a „Excursions y viatges“ (Vycházky a cesty), obsahující jeho četné cesty střední Evropou až do Petrohradu.

Básník jest dosud v plné síle tvůrčí a zdá se, že nyní výlučně se věnoval mystice. Jak vím z úst jeho příbuzných, vede život přiseně

asketický, vzdav se vši slávy světské a vši ctižádosti básníkovy. Známe jej dosti dobře z jeho listů již řadu let a přicházím k úsudku, že to jest básník světec, ne nepodobný vzoru jeho, sv. Janu z Kříže. Táž ohnivá touha po konečném spojení s Bohem, týž ohnivý let k nebesům. Dá-li mi Bůh síly, přeložím jeho nejlepší věci do naší mateřštiny, abychom měli také v poesii naší vzor právě poesie duchovní.

(P. d.)

Posudky.

Dějiny panování Karla IV. Sepsal *Karel V. Zap.* K novému vydání upravil *G. Friedrich.* S 22 původními ilustracemi V. Černého. V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober. Str. 308. Cena 2 zl. 20 kr.

Srovnáme-li toto vydání s původním vypravováním Zapovým, znamenitý shledáme rozdíl. Celkem jest sice rozvrh Zapův ponechán, jednotlivé však kapitoly a statě jsou pozměněny (na př.: Karlova péče o bezpečnost v zemi. Jan Pánec ze Smejna), podstatně rozšířeny (na př.: Zpronevěřilost vévody Rudolfa IV. Další styky císařovy s vévodou Rudolfem atd.), doplněny a opraveny, zajisté jen ve prospěch díla. Vůbec pozorovati, že je toto nové vydání zcela přepracováno, a že použito pramenů nejnovějších, bezpečných a spolehlivých, které ve statích od p. upravovatele samostatně pracovaných citovány jsou. Je tedy zlatá doba panování císaře Karla IV. vyličena správně. Vypisuje se nám tu jeden z největších, nejmoudřejších a nejzásloužilejších panovníků všech časův a národův; otec to vlasti, za něhož země naše kvetly, jehož památka zůstane vždy pozhnanou v národě našem. Doba Karlova jest dobou míru, štěstí, rozkvětu, blahobyti, jest zářícím kontrastem hrozně doby husitské, která po ní následovala, doby té, kdy Čech draze vítězství svá zaplatil zkázou a zhoubou vlasti.

Vzhledem k druhému vydání Zapova „Vypsaní husitské války,“ které již dříve vyšlo, jsou tyto „Dějiny panování Karla IV.“ nepoměrně lépe upraveny. Rádi uznáváme péči a snahu p. upravitelce, a věříme, že pro opravy, které učinil, má své důvody. Dovolujeme si však přece upozorniti na něco. Na str. 16. místo r. 1338., kdy Jan VII. dosedl na biskupskou stolicí olomouckou, býti má r. 1334. — Na str. 21. datum býti má: 19. listopadu 1337 (Tomek, „Dějepis Prahy“ I. 547.). — Na str. 22. vypravování o Mikuláši z Potštýna si odporuje. Proč pak by Karel ještě dobýval Potštýna, když by byl Mikuláš již přijal na milost? — Zakládací list kláštera Slovanského v Praze vydán byl dle Tomka (I. 562) dne 21. listopadu 1347 (str. 54.). — Místo vrocení 20. dubna 1348 na str. 62. raději se přidáváme k Tomkovi (II. 5), jenž má: 1. dubna 1347. — R. 1348. byl slavný sněm svolán v druhé polovici března (str. 63.), ale ovšem jednání sněmovnímu byla sankce udělena 7. dubna (Pal. II. 2. 98. T. II. 9.). — Bláznatí chybně vysvětlení jsou na str. 78. za vyrabitele pergamenů; vždyť blázy byly pláště z kožešiny (Winter, „Dějiny kroje“ 45). — S vypravováním na str. 115., že by Karel přímo z Budína jel r. 1353. do Svídnice, nesrovnává se T. II. 27. — Benediktinský klášter v Pavii byl u sv. Marina, nikoli Martina (str. 129.). — Při korunovaci v Římě přijal císař a císařovna večeři Páně zajisté až o přijímání (str. 135.). — Na str. 201. a 231. odporuje si vypravování. Onde dí se, že Anna Svídnická zůstala po sobě dceru Alžbětu, která v lednu r. 1382. stala se manželkou Richarda II., krále anglického, ale tuto se praví, že Alžběta Pomohanská porodila r. 1366. dcerušku Annu, která, když dospěla

věku dvanácti let (sic!), stala se královnou anglickou pojavši v lednu r. 1382. za manžela Richarda II. — Sňatek Karla IV. s Alžbětou Ponofanskou (str. 205.) dle Pal. (II. 2. 169) a T. (II. 52) slaven byl v dubnu 1363. — Kostel sv. Kateřiny dle T. (II. 58) posvěcen byl dne 28. listopadu 1367 (str. 237.). — Na str. 242. dí se, že vojsko Karlovo čítalo sedmdesát tisíc rytířův a ozbrojencův, ale málo rádků níže vykládá se, že císařské vojsko v Itálii vzrostlo na čtyřicet tisíc mužů. — Na str. 247. chybné datum: 14. dubna; býti má srpna, ale T. (II. 64) i P. (II. 2. 186) praví, že svatba krále Václava byla 29. září 1370. — Chybný letopočet jest i na str. 254.: 21. února 1381 m. 1371., a na str. 255.: 29. května 1383 m. 1373. — Vévodství Lucemburské zdědil Václav IV. teprve roku 1383. po smrti vévody Václava, jenž zemřel 7. prosince 1383 (str. 305.).

Že kniha tato vydána byla, schvalujeme; vzpomínka na dobu Karla IV. může jen dobře působiti.

Ve spise jest 22 ilustrací V. Černého. Na první pohled se zamlouvají, ale co by asi řekli Dr. Zíbrt a Winter historické správnosti těchto obrázků?

Chyb tiskových mimo ty, které na konci opraveny jsou, zůstalo ještě dosti.

J. Tenora.

Moravské Valašsko. Lidopisné obrazy příspěvkem ke kulturním dějinám českým napsal *Matouš Václavěk*. Díl I. Na Vsetíně 1894. Nákl. spis. Str. 179. Cena 90 kr.

Pan spisovatel podává tuto výsledek své šestnáctileté práce. Žije mezi Valachy, zná je se všech stránek, vidí dobré jejich vlastnosti, ale poukazuje také jako dobrý přítel na jejich vady a slabosti; sestavil tedy věrný obrázek života jejich ještě svérázného, pokud kulturou se všemi špatnými následky se šířící porušen a vlastní ráz valašský ještě setřen nebyl. Vždyť již i mezi Valachy co do života jejich individualního smutná se jeví vyhlídka do budoucnosti.

Spis rozvržen jest v tyto oddíly: I. Živnostenské poměry; II. Plářství; III. Obilí, strava a píce; IV. Pokrmy a nápoje; V. Tělesná i duševní povaha lidu valašského; VI. Kroj; VII. Vyšívání valašské; VIII. Rok církevní; IX. Bájeslovné bytosti; X. Příslloví, pořekadla a úsloví; XI. Popěvky; XII. Kořalka a písně pijácké; XIII. Zvyky a pověry; XIV. O léčivých a čarodějných zelinách; XV. Pranostiky; XVI. Pověry o pokladech.

Viděti, že spis jest psán s láskou a znalostí předmětu; doplňuje podstatně všecka pojednání o Valaších dosud vyšlá, jest platným příspěvkem folkloristickým. Uvádějí se tu i věci nové, kterým dosud nevěnována náležitá pozornost, a kterých jinde marně bychom hledali, na př. stat: moc a účinek žalmův, o virgulích atd. Zkrátka je to práce pilná a chvály hodná.

Se vším se však přece nesrovnáváme. Zdá se nám, že p. spis. bez odporu upřílišuje, když vyličuje účinky a působení přírody na lid valašský. Že by k přírodě utíkal se o pomoc ve strastech vezdejšího života atd. (str. 40.), tomu u lidu moravského nevěříme. S výkladem, že i naše církevní slavnosti upomínají ještě ve mnohé příčině na dobu pohanskou a s odůvodňováním jeho (str. 45.—47.) také nesouhlasíme. Křesťanství u některých zvyků pohanských poukazovalo

sice na hlubší, duchovní význam, ale ve všem nelze přece shledávati původu pohanského, jakož naopak nelze vysvětlovati všeho po smyslu a významu křesťanském (srv. str. 48., 80.). Velmi nešikovně řečeno jest na str. 46., jakoby křesťanství učinilo z přírody, z této milé a příznivé družky lidu, nepřívětivou, ba naskrze nepřátelskou mocnost, a jakoby teprve v novější době „známotmi přírodovědeckými“ pozbyla příroda veškeré dřívější hrůzy a stala se lidem zase milou přítelkyní, jako byla za dob pohanských. P. spis. to sice opakuje po jiných, ale tím to není o nic správnější. — Církevní rok začíná zimními slavnostmi, z nichž první se uvádí sv. Lucie (str. 48.), — ale na str. 93. uvádí se sv. Mikuláš a sv. Lucie mezi slavnostmi podzimními; lépe by bylo zajisté zařaditi je na začátek dle roku církevního. — Z „Herbáře“ r. 1848. v Litomyšli tištěného nemělo se raději nic otiskovati (str. 144.—146.); nepodávat zvyků valašských. — Sv. Medarda, jak známo, jest 8. června (str. 164.). — Místo výrazu: svatokrádeže (str. 167.), užili bychom raději: pověry. — Na str. 31. není vysvětleno, co jest ščička. — O Rožnovankách opakuje se na str. 33., co již pověděno na str. 24.; o třesení bezem opakuje se na str. 56., co bylo již na stránce předešlé. — Chybně: bude sadiť (str. 54.) místo: na sadiť. — Chyb tiskových dosti.

Upozorňujeme pak ještě, že některé zvyky valašské líčí jinak Václavek a jinak Bartoš. Citováno mělo býti svědomitěji!

Spis tento, ve kterýž vloženo několik vyobrazení, doporučujeme a zaznamenáváme prosbu p. spisovatele, jenž dílo vlastním nákladem vydati musil, k národopisným odborům zemí koruny české, aby hojným odběrem spisu tohoto byly mu laskavou a vzácnou podporou.

J. Tenora.

È morta. Básně *Jaroslava Vrchlického*. Druhé, valně rozmnožené vydání. V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

Druhé toto vydání sbírky, k níž r. 1889. dalo podnět úmrtí slovatné pěvkyně Klementiny Kalašové v cizině († 13. června 1889 v Bahii), rozmnoženo o celý druhý cyklus. Jako již tak často dříve, vstupuje Vrchlický i touto sbírkou na choulostivé pole života posmrtného a záhad věčnosti, jen že tentokráte individuelněji, jako ctitel, přítel a duševní spříbuzněnec zesnulé Klementiny. Jaký to ven a ven poetický, vznešený a zároveň hluboký předmět: slovatná pěvkyně-krajan, duše spanilá a dobrá, země v cizině, v dáli, za mořem — a památku její opěvuje slovatný básník krajan, umělec ctí umělkyni, duch genialní ducha genialního, člověk člověka, a jevištěm těchto básnických výjevů jest — pomezí věčnosti! Ovšem Vrchlický nemínil řešiti a neřešiti v těchto náhrobních zpěvech tajův onoho života, ale přece duch jeho horující a různými boji tolikráte prošlý a občas (zejména dříve) ve „hvězdných“ dumách pantheismu si libující, na pomezí věčnosti tišeji zachvívá perutěmi a dává problesknouti — víře, ač opět zůstává pessimistou. Však byť i básně tyto, nad obyčejné verše příležitostně neskonale povznešené, nebyly — dotýkajice se smrti a věčnosti — eminentně křesťanskými, jsou nicméně velkolepými a

vroucími projevy vzácného soucitu, nadšení a — přátelství; ba, mnohé z nich mohl napsati i naprosto věřící křesťan básník a básník kněz, aniž mu bylo jíti ke Carduccimu aneb k jistému našemu listu o licenci. Víry v srdci lidském zničení nelze; a jako jisto jest, že v srdci víra žije neb aspoň dřímá, tak jisto jest, že víra otvírá nový, lepší svět, který Vrchlickému zůstal zavřen. Jaké by byl napsal tento genius básně na thema „è morta,“ kdyby do onoho světa byl nahlédl! Zůstal pouze u bran oněch světův a tůkal i bouřil na ně perutí ducha, stoje nohama na vrátké půdě země a nejistoty; a přec i tyto zvuky, hned kormutlivé, hned grandiosní, hned pochybovačné a zas i věrou šeptající povyšují publikaci „È morta“ k jeho nejúchvatnějšímu lyrickým zpěvům.

Cyklus první, vytrysklý z nejprvnějších, nejmocnějších dojmů, pokládáme po většině za vroucenější druhého. Dvě slova „è morta“ jsou thematem č. I., básně převroucené, již do cyklu prvního vstupujeme. Bez obalu upřímně přiznává se básník hned zde:

Však Ona (Kalašová) měla srdce těch, již věří,
dlí v světě jistě, co my (Vrchlický a j.) po tmě jdeme...

Jak něžně tklivé a již svou dikcí překrásné jest č. I., ač poněti básníkovo o duši zemřelého jest ovšem jen básnické! — V č. IV., opěvujícím hlas předrahé pěvkyně, klade básník závažnou otázku:

Je možno, aby doznělo, jak smrt svůj dychla na čelo
co žilo pro vždycky, polibek mystický?

Jako národní píseňka, prostounce a přece nejvš poeticky zní č. V., srovnávající Kalašovou a její zpěv s labutí a její písní. V č. X. rozteskněle volá básník:

Kde bezdno, tma a noc nám zdá se, My trny máme — ona ráže,
tam šťastná víra — usmívá se. ó třikrát blah, kdo věřit může!

Přesličně, in nuce křesťansky, praví se v č. XI., meditaci významu všeobecnějšího, o bolesti:

Jeť vskutku bolest chlebem duší, jí vlévá sílu zároveň.
je mystická a svatá žeň, ... pták, bolest, časem se přec vzdálí,
jež v tom, co duši láme, kruší. chléb, síla v duši, zůstává!

Č. XI., věnované matce Kalašové, jest hluboko soucitné, ač něco málo upřílišené; konejšivě dí básník v závěrku:

... pro perlu sáhni žalu do hlubiny,
ta, láska, zůstane!

Č. XIV. a posledním prvního cyklu velebí umění, produševnělost a dobrotu Kalašové. — Jen v menší části básni Vrchlický pochybuje a mylí se: Žalujeť v č. VI.:

Však marná přání (aby totiž, ve atomech
„co velké, krásné tadý bylo, vše rozprášeno, rozptýleno,
se v jiném tvaru navrátilo“), sen, vzpomínka je naše věno...

Také nebude člověk věřící, jenž mnoho byl přetrpěl, než došel útěchy a míru, s Vrchlickým ptá se (č. IX.):

Však nežli všecko to se stane, Proč v kalich, jež tu člověk pije,
proč tolik vzdechů srdce zryje? nám tolik hořkých slzí skane?

O duši pak zesnulé Klementiny tvrdí soucitně (č. VIII.), že jest osamocena:

Kolem nás života vše drama,
jsme v sporu, tísní — Ona sama.

Starým škaredohlídem jeví se básník v č. XIII., mluvě o záhadě smrti. Podivno, že pessimismus básníkův a pochybovačnost ve druhém, pozdějším cyklu, ač jen v míře nejskrovnější, ale tvrději vystupuje. Mluvit v č. VII. tohoto cyklu důrazně o Nirvaně:

... jítro mi sen, chceš chytat je, vlhká jen zbude ti dlaň,
noc Nirvany zvěst mi — mukou je den... ó splaskni též, bublino, v Nirvany daň,
Ach, bubliny! Splasknem, jak stiší se pláň, jen tam, tam všecko se stiší —

V č. XVIII. žádá si míti nejhlubší záhady rozluštěny:

Bůh a člověk — život, věčnost —	pouze na něm slzy stírá,
hmota, duše — proti sobě	jež nechala smutná noc;
stále v sporu — sfingy obě	střízlivé vzplá zase jítro,
vyslovte se konečně!	pochybnost jak dříve mučí,
Darmo! Sfinga vždy je němá,	ale Memnon nezazvučí,
Memnon mlčí, slunce víra	Bůh nepřijde na pomoc!

Poslední verš ani není pravdivý; jinak básníku odpověditi lze vlastními slovy z cyklu prvního (č. X.): „ó třikrát blah, kdo věřit může!“ Kdo má věřiti moci, musí nejprve chtítí.

Jakž jinak působí verše, a jest jich v cyklu druhém hojně, z nichž vane obdiv, pravda, víra! Všimněme si nejdrívě Longfellowskou úsečností a lahodou vynikajícího č. V.; v krátkých dvojverších stíhá otázku odpověď! O nápisu na hrobě (v č. VI.):

On po dobru žil v touze, zrak zjasnil, v pláč ježž zakalila nouze,
za krásy plachým fantomem se honil, před nikým, před Bohem jen čelo sklonil
praví: „A nejlepší to nápis...“ A na konec vyzývá:

Ó skloňme v pokoře a pláči zraky —
Co může po nás jednou tady zbyti?

V č. IX., vzpomínaje Kalašové, ujišťuje, že nic není, býti krásným a slavným:

Na Tobě se nejlíp ukázalo,
dobrým být, a byt' to život stálo,
že je všecko —

Věří také, že mrtví o nás vědí (č. X.):

O všem vědí, co nás rve,
naši mrtví, co nás týrá;

a jinde (č. XI.):

Však nám zde vzhází poklid v jase
tou myšlenkou, že o nás víš!

Myšlenkami grandiosními prosyceno č. XII., složené v trojverších téhož rýmu. Na př.:

Žít dlouho — ne, v tom není zisku,	Žít v sobě — To je žítí v Bohu,
to pouze vstál stopa v písku,	Toť květ z malého lákat hlohu,
již stejně setře víchr v trysku.	toť mňá, než chci a víc, než mohu.

Ty's žila tak a proto právě
máš slzy v hrobu svého trávě,
své pevné místo v boží slávě...

K nejutěšenějším číslům celé sbírky náleží č. XIII. druhého cyklu „Jsou krásné duše v tomto světě žalu,“ o kterýchžto „krásných“ duších tvrdí:

Jest v srdcích z památky jich tolik jasu,
čím dále hrob jich zarůstá v c travou,
že kdo v nich žije, chápe dobro, krásu
i světa běh i Boha s myslí pravou.

Podobnou perlou jest č. XVII. „Juž skoro se mi stáváš mythem.“ — Pokládáme-li cyklus první za vroucnější, jest cyklus druhý pro svůj klid a ustálenost bolu básníkovy mohutnější. V posledním čísle (XX.) mohl a měl se básník povznésti poněkud nad hrob zesnulé pěvkyně; vždyť neoslavuje její mrtvolu, nýbrž duši.

Ke sbírce „E morta“ sotva lze nevrátiti se častěji. *Fr. Kyselý.*

Salonní bibliotheka. „Potulky královny Mab.“ Básně *J. Vrchlického*. V Praze 1893. Nakl. J. Otto.

Pomíjouce Prologu nadepsané sbírky, všímáme si především Epilogu, poněvadž jím básník sbírku svou omlouvá:

Vím, barvy jsou zde bledší než mým zvykem.
Kdo vůle dobré, přijme i to s díkem.
Kdo vůle zlé, tomu se nezavděčím,
nechť barvy zvýším, obrazy nechť zvětším.

Bylo o přítomné sbírce kdesi řečeno, že jsou v ní verše jako na cukrátkách. No, toho zajisté není; ale připustíme, že jsou zde, jak Vrchlický sám praví, „barvy bledší“ než jeho zvykem, nicméně omluvy básníkovy jsou zbytečny, ba takého velikána sotva důstojný, tím spíše, jelikož opětně přeměňují se v ostří vůči jakékoli kritice a zejména proti „mladým,“ symbolistům, dekadentům a j.

Dnes v drobné minci vrací a za pár let, jak vždycky se to dělá,
ti vlastní zlatu mládež nedospělá té hodí mezi veteš...

Vrchlický by, věru, z různých veršů na kritiku a referenty mohl pořídit objemné klasobraní „poesie o kritice“; a to právě celkovému dojmu děl takového velikána ubírá přec jen do patrné míry svěžesti i pelu velkodušnosti básnířské. Čtemeť v nejedné z poslednějších sbírek Vrchlického mezi verši plnými, rázovitými, sytými také verše „barvy bledší,“ jakož nezbytno u básníka, který neunavně tvoří a na podiv, ba na úžas mnoho překládá.

Ve sbírce „Potulky královny Mab.“ ať ji básník omlouvá jakkoli, uložen četný básnický skvost. V oddílu „Postavy a postavičky“ vyznačujeme básně: „Dcera Tintorettova,“ „Květinářka“ (až na drobet prosaickou dikci), případný „Moderní profil dívčí,“ „Dumka,“ č. III. čtverolístku „Mladá dívka“; „Hurisky“ jsou silně „orientální,“ ale báseň jen jen zvoní.

V oddílu „Feerie“ jest rovně řada vzácných veršů: „Jarní prška v lese“ duši věru osvěží, ale zakončení básně, kde se básník se zřetelem na různé tony ruchu dešťového v lese táže: „Sladké tony, kdo vás v píseň spojí?“ působí rušivě; různé ty „sladké tony“ jsou

právě písní Tvůrcem nepochopitelně harmonisovanou. „Vánoční vzpomínka“ jak srdečně se rozepřádá, tak ještě se svine:

Ó srdce, svatvečer svůj počni,	Kde myšlenka je Spasitelem (!)
i tvůj Betlém plá v nádehe!	ve slova jeslích spící, výš
To Betlém...	než rozletí se v cvalu amélém
snů b snických a vidění,...	v svět, který již jí sbíjí kříž (!).

Pěkný jest „Ohnivý muž“ po způsobu národní ballady psaný. Lahodně zvonící „Zvonky v sněhu“ jsou rozkošnou aplikací báje na přírodu. K básni „Květ na hrobě“ přimysleme si jako důstojný pendant zmíněnou již „Dceru Tintoretovu“ z oddílu prvního! Idyllickou utěšeností dýše „Stará sýpka.“

Lyrické intermezzo „Puk zpívá“ jest „barev bledších“ než ostatní části. Líbezně jako píseň národní čte se č. VIII. „Půjdemeli doubravu,“ ač psáno „po Pukovsku,“ třeba smyslnosti č. II. nedostihuje. Koho aneb co míní básník „duši všeho“ v č. XII.?

Na konec vypravuje básník některé „Pohádky“: Variantem thematu „Nedotýkej se opovážlivě svatých tajemství!“ jest „Pohádka o modrém lotosu.“ Kdyby byl otrok, milující dceru Faraonovu, násilně byl urval květy posvátného lotosu, byl by důsledek účinnější a správnější; ale Afrika, matka Nilu, sama otroku posvátného lotosu natrhá, a syn její se pak na něm mstí.

„Dvojí ekloga o Orfeovi a Eurydice“ ilustruje křiklavými protivami velmi případně leckteré a všelijaké to moderní manželství, třebaš občanské ve Francii a přistě i v Uhrách. — Roztomile, jako libezná legenda, napsán „List,“ ač podnět i předmět — nedovolená láska královny Ginevry k Lancelotu — není svatý, čistý, ideální. — „Stará pohádka“ o králi, který k životu přivedl a ihned zabil tři panny: lidu poesii, lidu svobodu a lidu štěstí, vyniká překrásným líčením přírodním, ve kterém Vrchlický jest specialistou. — Poeticky Vrchlickým zpracována pověst „Kovář a smrt.“ Rázovitou má býti řeč kovářova k Bohu (č. XI. a XII.), ale jest zpuřnou a rouhavou; na konec (v č. XVIII.) rozplývá se pověst v pantheismus:

V původní rozpadni se hlínu,	v svou velkou vrať se domovinu,
splyň v kámen, kořen, mizu, třtinu,	kde bohem věčná změna je! (?)

Fr. Kyselý.

Svatopluk Čech: Petrklíč. Ilustroval V. Oliva. Třetí vydání. V Praze 1893.

Nakl. F. Topič. Str. 55.

Zapráhnu já sobě	Rozvahu a moudrost
do vozu pohádky	ať si vezme čas,
čtyři bílé koně	chei býť pošetilem
na zlaté oprátky —	rozpuštělým zas.
heja, heja, hej!	

Na vůz svůj pak zve básník každého, „kdo je myslí stejně“;

křiku jen pro bůh!	sloky uhlažené
nepřste mi sem.	vzorným rýmem zdobit,
Nepřste dnes pro ni,	sprádat vážný děj.
ne hci slávy dohýt,	

Zůstaňme tedy jen tak opodál a pozorujme závrtný let rozpustilý prý družiny. Proč vlastně jest rozpustilá, při tomhle příběhu s klíči

Petrovými nehned chápeme: pochopíme však brzy z toho, jak se příběh vypravuje. Báchorka ta jako každá jiná jest podstatně symbolická, s pravdami mravoučnými; obal jejich v prostém podání nebývá vždy souměrně proveden a zaokrouhlen, nýbrž vypravuje se podle téskavé obrazivosti lidové s nějakými mezerami a skoky. Naivnost i fantastičnost báchorky prстонárodní hledí nám básník nějak sblížit, an překlenuje náhlé přechody v ději a přechody ze skutečnosti do oblastí mimopřirodních.

Klíče nebeské spadly s nebe. Náš básník navazuje nit svého vypravování takto:

Povídá se, povídá se —
fi! kdo tomu věří —
že prý dlouhou chvíli mává
klíčník rajsých dveří.
Že prý duše spravedlivá
nyní bllou vranou
a že pusto, děsně pusto

před nebeskou branou.
Nevěřím já tomu klepu —
mámeť bohu díky!
dosud staré ženy, šlechtu,
kněze, kostelníky.
Dosud lidé bohobojní
kapry jedí v postě —

Navazuje tedy básník, prostě řečeno, hloupým a duchaprázdným vtipkováním, jak rozpustilá chasa činívá. Celá báchorka jeho pak jest vypravována směrem po výtce satirickým. Klíče našel chudý jinoch, prodal je židovi, který zlato jejich krásně znějící zkoumá, ale zbývá se jich, neboť se bojí, že jeho malý Isak

snadno by se ideálním
směrem nakazil.

Koupí je učenec a píše o nich folianty, že jako jsou to klíče starého Vyšehradu. Učenec persiflovati zná Čech jako málokdo; také zde v tom směru postavil hezký kus práce, k níž mu asi byla vzorkem půtka o naše Rukopisy. S klíči uletěl učenici havran jeho, právě když je kommissee chtěla zkoumati. Našel je učitelův Jeník, zapískne na ně — zázračný zvuk, Jeník odtud zázračným dítětem. Klíče mu však kdosi ukradne a podstrčí jiné, se kterými ovšem propadne; ale esthetik jakýsi míní, že tohle ten skřek a kvik je pravé umění, umění nové školy, a lidé ucpavše si doma slechy bavlnkou, hrnou se na tyto koncerty. Vracené klíče mistr sám zahodil do jezera; rybák jimi dobyl princezny, s níž si pohýřiv hrad opět zavřel a klíče zahodil do jezera. Vylovil je frater klášterník v rybě, pověšeny nad oltářem, chudobným mnichům vynesly poutě velký blahobyť.

Hory teď se krátí, obědy se dlouží,
tváře ruměnné se do kulata krouží.
Ne již modliteb med bratři ve své cely

snášejí, než víno jasné po korbeli.
V refektáři zpěv a vřava bujná znívá,
ale na kůře mnich do kapuce zívá.

Šlo to, jak viděti, jaksi rychle! Klášter stížen trestem Božím. Do rozbořenin zajde blouznivý mladík, zjeví se mu víla a klíči káže mu otvírati nebe. Klíče vetřelci roztříští sv. Michael, který se také hned povadí se sv. Petrem, že brána nebeská jest otevřena. Tento se brání a zve jinocha na častější návštěvu, jenom nemá cesty k nebi druhým prozrazovati(!). Jinoch básník však cestu prozradí, a tu se hrnou básníci do nebes nasbírat si tam básnických skvostů a požádat sv. Petra o posouzení. Jinoch potrestán tím, že

v potu tváře sbírat musí
květy slov a rýmů zvonky
v ladných veršů zdobné sponky,
studovati steré Brusy,
poslouchati přátel znělky,
velebit jich talent velký,
o honorář míti strachy,

zdobit všechny almanachy,
literárním klepem břístí,
kritikářů rady čísti,
úvah roje nespočetné
o zdravém a chorém směru
a, co nejhorší je věru,
proslovy též psáti vzletně!

Klíče roztrženy, i báseň by se málem rozplynula niveč. Poslední ten příběh, týkající se básnického nadšení, vypravován slohem úchvatně zářivým a hned zase neodolatelně žertovným a šlehavým, ale v celku a souvislosti se nese jaksi matně. Snad je to tou rozpustilostí.

Rozptýlený prášek z klíčů dal zlatojasné květinčky. I básník chodíval sbírat zlato petrklíčův, otvírat ztracený ráj, býval poetou — teď prý podává jen co má.

Pro čtenářku oklamanou
také dobrou radu vím:
Moji knížku pohod' stranou,

k lesům vyjdi májovým —
krásnější tam báseň klíčů
zlatistými petrklíči!

Tuto knížku ovšem těžko pohoditi, protože je na pěkném papíře, ve velkém formátě, ozdobena obrazy „mistra“ Olívy, který tu opět několik svých nahých ženských figurek odbyl.

Legenda o petrklíčích úsměšným zpracováním Čechovým mnoho nezískala. Jinak báseň jeho sama o sobě jest plna jemných i hrubších žertů, vtipných narážek i krásných obrátů. V části poslední je toho básnického zboží tolik, že pestrotou a vůní až omamuje. Verše jsou v básni této tak hravé a plynné jako v málokteré básni české; připomínají satiry Havlíčkovy a Nerudovy.

P. Vychodil.

Básně Boleslava Jablonského. Osmé vydání. S básníkovou podobiznou.

V Praze 1893. Nakl. Jar. Pospíšil. Str. 390.

Když umřel lev, tu přišel osel
a hrdě kopnul svého krále.

Mne kopali již přede smrtí
a kopat budou osli stále.

Tak jedno „hrobní kvítko“ (str. 386.). Nerád bych byl tím ušatým, ale přece bych rád upozornil, že dosavadní úsudky o Jablonském, jak se čítávají ve školních knihách, by snad potřebovaly nějaké opravy. Nemyslím ani tak povšechného soudu o významu jeho básnické činnosti, jeť to věc nebezpečná a povážlivá, chtít sesazovati básníka tak dojímavého a velebeného, nýbrž oceňování jednotlivých děl jeho.

Sbírka neveliká obsahuje asi veškera díla Jablonského, českým veršem psaná; v pozůstalosti našlo se prý několik básní polských. Mešní pěkná píseň „Pozdvihni se duše z prachu,“ která se též Jablonskému, pokud vím, připisuje, není ve sbírce této, ač sem pojat kdejaký veršík. Úvodem postaven „Pozdrav do vlasti.“ Pak následuje „Moudrost otcovská,“ jejíž druhé jméno „Salomon“ zde neuvedeno, jako vůbec sbírka seřaděna velmi ledabylo, bez údajů ročních a jakýchkoliv jiných. Potom je tu pohádka „Tři zlaté vlasy,“ pak pět básní seřazených pod nápis „Lásky boj,“ pak dva oddíly „Písní milosti,“ potom básně smíšené, většinou

vlastenecké, písně společenské a proslovy příležitostné, („příhodné,“ do kterých ani nezařaděny písně na př. k uvítání biskupa!).

Rozsahem tedy básnická činnost Jablonského není příliš vydatná. Obor látek a námětů básnických taktéž není velice široký. Vlastenectví a jakási láska zaujímá nejvíc místa. Jakási láska, pravím, protože je to směr erotického a vlasteneckého blouznění, co nám milostné písně Jablonského podávají.

„Písně milosti“ a „Tři zlaté vlasy“ nezaslouží nikterak chvály, která se jim vzdává, za to „Moudrost otcovská“ zaslouží chvály větší. Oba prvé cykly vynikají obrazným a květnatým slohem, jaký romantickou erotiku vyznačuje, ale mají i v té příčině místa též docela prosaická, a jinak ostávají značně pozadu. Pohádka ona vypravuje pěkný příběh, kterak Vojmír dobyt na Zlatohlavci tři zlatých vlasů dobude výminkou tou své krásné Rudmilovny a vyláká na něm též, jak by tři nešťastníci, žíznlivé město, nemá princezna a nucený přivozník se neštěstí zbyli, avšak zpracování pohádky neuspokojuje na četných místech. Předně je sloh stále příliš pathetický, a protože slov se na to vždycky nedostává, ocítá se snadno v trivialnosti. První oddíl, zauzlení děje, kterak otec přichází z kupecké pouti a zastane dceru v náručí Vojmírově, nepůsobí dosti vážně, jak v pohádkách bývá. Proud verše místy plynutý a pohádkově případný, jest místy zase příliš umělý.

„Lásky boj“ obsahuje pět básní, z nichžto tři jsou rázu balladického, ač i ony postrádají potřebné síly a ráznosti mluvy i verše, vyjímaje snad „Soud,“ líčící boj mezi láskou a věrou. Sentimentální „Zvadlá růže“ a „Milosti plod,“ týkající se předmětu delikátního, snaží se býti co nejněžnější, ale jsou trochu přeplněné a matné.

„Písně milosti“ obsahují bohatý inventář všech erotických requisit z botaniky, astronomie, anthropologie atd. Ale právě ta přítěž dusí myšlenku a cit. Nejpěknější jsou poměrně básničky kratší; obsírnější popisy krás Angeliny a citů k ní jsou nejen nudné, nýbrž místy i dosti všední. Připomínky na Kollára a Čelakovského vyskytují se často; i Jablonský zabíhá místy se svou Angelinou do symbolisování vlasteneckého, ale převahou ostává přece erotickým. Sentimentální duše mají tu v tom květnatém poli něžných obrazův a zdvojných výrazů pěknou pochoutku, erotická poesie naše má v těchto dvaceti básních asi polovici dobrých.

Mezi básněmi smíšenými jest už málo básní opravdových. Nejlepší jsou ještě reflexivní a některé vlastenecké; známé „Tři doby země české“ mají dobrou pověst a vyhověly přecasto hluboce cítěné potřebě, zadeklamovati od srdce k srdci něco vlasteneckého — avšak jací jsme to ubožáci v té poesii vlastenecké, když nám table báseň má až dosud stačiti a vypomáhati!! Většina básní v tomto i následujícím oddílu nemá ceny básnické; jsou tu deklamovánky pro děti, blahopřání atd., ve mnohých verších bys Jablonského ani nepoznal. Litovati jest, že Jablonský nevěnoval se více písním;

ty, které zůstavil, jsou sice trochu dlouhé a rozvláčné, ale mluva jeho je zpěvná. Snad i v žertovném básnictví by byl — dle povahy své — zdárné plody podal.

„Moudrost otcovská“ (110 básniček) pojišťuje u nás Jablonskému navždy slávu básnickou. Jest i zde sice mnoho kostrbatých veršů, mnoho pravědních výrazův, ale myšlenka trivialní jest málokde; většina básní těchto jest rozhodně dobrá, některé jsou velmi krásné. Vzácné, ač prosté myšlenky mravouky přirozené i křesťanské oděny tu přiměřeným, prostým sice, ale proto působivým rouchem tklivého, mírně pathetického slohu; někdy ovšem zachytil pravdu básnický nepoddajnou nebo jí dosti nevytříbil, často alespoň jeví se výraz jaksi nedbalým. Lepší básně tyto řadí se k nejlepším, které nám vlastenecká škola zůstavila, a k lepším reflexivním básním českým vůbec. Vlidná, dojmavá jejich slova ostanou vždy stejně působivými, i nevím proč naši novější posuzovatelé tohle prý „moralisování“ shledávají tak nebásnickým; či snad že je tam také trochu toho náboženství? Mně alespoň se stokrát víc než jejich děsně náladové krajinomalby líbí, na př. tohle pozvání, které se člověku v duši zrovna vkrádá:

Slavík slaví v šerém lese,
stromů květ jak ambra voní;
pojd', můj synu, posadme se
kvetoucí tu pod jabloní.

Ještě se tu věcky tvory
na paprscích slunce sloní,
ach, a ono tam u hory
již se k svému hrobu kloní.

Jemu zde na rozloučenou
vděčná kvítka slzy roní,

jemu s duší zarmoucenou
slavík smutně hrana zvoní.

Budiž sluncem můj vlasti,
jak ono pečuj o ni,
pak ti mnohé oko v slasti
slzu díků povyroní.

Mnohé vděčné srdce tobě,
až tě smrti báh dohoní,
i až budeš aníti v hrobě,
zvonem prsou pozazvoní.

O vytříbení slohu básnického má Jablonský zajisté zásluhy nemalé, ačkoli sám ho není vždy dosti dbalý. Veršových pokleskův jest mnoho, však netřeba jich zvlášť uváděti.

Květozor se sbírky veršovaných prací jeho byl by tedy velice skrovný, ale pěkný. —

Obálku vydání tohoto „ozdobil“ kterýsi malíř v manýře Olivové jakýmsi nahým chlapíkem, jenž vypadá, s odpuštěním, jako strašidlo.

P. Vychodil.

Šaškova Moravská bibliotheka. Redaktor prof. Fr. Dlouhý. Dílo 53.

Fr. X. Svoboda: „Mladé představy.“ (1880—1887.) Povídky. Ve Velkém Meziříčí 1894. Str. 452.

Osm povídek — zda vzešlých z „mladých představ“ či obírajících se mladými představami, nevím; snad oboje. „Neužitečný“ zove se sestárlý básník, jenž byv se svými rukopisy odmítnut schovává je v bedně, aby po smrti jeho svět celou zásobou byl překvapen. Boje se však prohlídky směřující proti socialistům, utíká se s bednou na loď; sluha jeho vida, že není u pána všechno jak se patří, jde na druhém parníku za ním, aby jej zachránil, ale pán domnívá se, že jsou to jeho pronásledovatelé, bednou zatopí a sám skočí do moře. Příběh

odehrává se u moře a na moři; „v akaciové aleji, která vede od většího přístavního města jedné vzdálené země (kde byli lidé jako u nás)“ atd. koupil ten Josef Simon villu, dědiv po přibuzném, soused jeho, majetník parníků, se jmenoval Daleký, atd. Děj jest hodně dobrodružný a pravdě nepodobný. Rozborem podivínství Šimonova problemskují myšlenky velmi případné, z nítra zneuznávaných spisovatelů vyňaté, ale celkem zdá se mi býti příliš rozvlečen a namnoze nepravdivý; povídka spíše blázna předpokládá než sestruje. Úzkosti Šimonovy před prohlídkou sotva kdo pochopí, jako sotva kdo pochopí pověrečnou a chorobnou lásku jeho k bedně s rukopisy. Obraty, jako ten útek na lázeňský ostrov, v zimě neobydlený, obraty to až příliš umělé, k pravdivosti nepomáhají.

Táž náhoda se schválností až přílišnou v děj uvedena v povídce „Bolest.“ O bolesti míní na konci p. spis. se svou hrdinkou, Marií Borečkou, že vyplňuje veškeren svět a že je nejúrodnější půdou dobra i lásky. Aby o tom hrdinku i čtenáře přesvědčil, rozestavuje armádní sbor blízko villy Boreckých, Boreckého posílá na vojnu, pozdě večer dopřává záletnému důstojníku vstupu do villy tím způsobem, že Borecká tušíc jeho blízkost sama jej zavolá, ve ville pak nad mrtvolou jedináčka pronáší Borecká touhu, jak by ráda muže z války zavolala na pohřeb, a přijímá od důstojníka poučení, že to není možno a že bolesti soukromé jest ustoupiti před bolestí všech. Toto jí též opakuje jakási babička, která jde za svým synkem do vojny. Konečně najde Borecká, oddavši se ošetřování raněných, raněného manžela a oba „cítíli, že budou žítí život nový, vyplněný láskou k bližnímu.“ A p. spis. dodává: „nutnost vyšší, složitá a všeobsáhlá rozkládala se kolem nich.“ P. spis. si rád zahrává takovými to floskulemi, které mají mnoho znamenatí; není to jeho přirozenost, je to planá symbolistní manýra, odkoukaný zlovyk, jenž podle mínění dvou nebo tří nejnovějších geniů našich má naší poesii dodati hloubky a suggestivnosti. Ta suggestce u onoho důstojníka, zvláště byl-li to důstojník rakouský, se podařila jen do polovice...

„Pokání.“ Pro lásku utekl Josef Vinař od rodičův a vrací se po mnohých letech i útrapách pro odpuštění. Takořka před praheim zatkne jej četník omylem jakožto zbojníka; slovíčko by bylo stačilo na vysvětlenou, říci totiž, kdo jest a kde byl, ale on jen zapírá. Teprve druhý četník, veda pravého vraha, věc vysvětlí. Věru, těžko se souhlasem dočísti!

„Vidění“ vypravuje o přízraku studenta, z mládí mu utkvělem, „Starý voják“ z napoleonských válek se mísí se svou starou šavlí mezi vojsko (snad r. 1866.?) a padá, zanechav manželky své ve zkáze, „Lakomci“ jsou trochu upřílišené exemplary mamonářského výchovu a živobyť na venkově, „Slepé lásky“ nazývá se příběh o svůdné a svedené dceři slepé matky, „Ondřej“ pak posléze jest ze tří větroplavců, kteří chtějí v baloně dáti vojsku zprávu o obleženém městě; Ondřej je krajan obléhatelův, a proto balon zničí, když už k cíli přilétá.

Nedostatky vytčené nahoře vyskytují se i v těchto povídkách. P. spis. rozbíhá se příliš ze široka, líčí někde neurčitě a opíraje se o výstřední povahy, na kterých se s domnělou psychologičností namáhá, sestruje příběhy málo živoucí a pravdivé. Potýká se v něm dvojí živel: prostého vypravovatele z venkova a ze života vojenského, a v těch částech se mu práce daří velmi pěkně, a naproti němu živel přemýšlkovaného psychiatra člověka i přírody, kdež nekvete štěstí jeho. Idealy svoje vystihne Svoboda zajisté lépe svou přirozenou jednoduchostí než těmi mnohomluvnými rozbory a reflexemi, jejichž jádro se rozplývá v samých slovech.

Některé povídky hodily by se i do knihoven prostonárodních, jiné však by lidu byly nesrozumitelné i nudné. Nebudíž sbírce upíráno veškeré ceny, ale obohacena jí naše novellistika příliš není. Jest-li pak „Moravská bibl.“ určena pro lid, tedy se tento svazek, jakož i následující („Básně“ Jiřího Karáska) uchyluje značně od určení svého.

P. Vychodil.

Ottova Laciná knihovna národní. Serie XVI. „Kresby a příběhy.“
Napsal *Ignát Hořica*. V Praze 1893.

Seďm črt větších a menších podává zde spisovatel ze života vojenského; první dvě jsou vzpomínky z vojenské školy, tři z okupace bosenské, ty jsou poměrně nejlepší, a ostatní ze života důstojnického. Pravděpodobnosti kresbám těm neupíráme, ale některé jsou jen načrtnuté hrubě, jak nejsme zvykli u tohoto spisovatele. Pěkných postav je zde málo, nejvznešenější jest ještě poručík ve čtvrté a Klatva v „Souboji“, ale souboj jest mu v hloupých rádech naší lidské společnosti nejrozměšnější a umírá po něm též s cigaretou v ústech. Uměleckých požadavků též při těchto črtách činiti nesmíme, některé jsou zbytečně rozvláčné jako první a poslední, která je nejdelší. Nač je v „Rezince“ scena s trafikantkou?

J. Bloška.

Serie XVII. „Kus jižního nebe.“ Povídky. Z novořečtiny přeložil *O. S. Vetti*. V Praze 1894.

V záplavě překladů, která se k nám nyní hrne ze všech stran, připloulo též kvítka z krajů u nás dosud velmi málo známých, totiž čtyry pěkné povídky z nového Řecka. Krásná literatura řecká jest asi z nejmladších v Evropě, neboť, jak praví překladatel v úvodě, datuje se novellistika novořecká vlastně teprv od roku 1879., kdy Demeter Bikelas uveřejnil svou povídku „Loukis Laras.“ Za tímto spisovatelem, který udal směr, jímž se brátí má novellistika řecká, šli jiní nadaní spisovatelé, a dnes už je i několik sbírek samostatných. V této knize podává nám osvědčený již překladatel výbor čtyř povídek od čtyř předních novellistů.

O všech platí, co překladatel praví v úvodě o novellistice novořecké vůbec: „Neřeší světoborných záhad a otázek, ale líčí věrně svůj lid..., jak žije věren svým tradicím.“ Ale právě proto, že nám Řecko a jeho život málo známo jest, otevírá se v povídkách těch svět

nový a tím zajímavější, čím ony prostěji, ale jemně bez shánky po efektu zobrazují nám lidi nedotknuté zkažeností moderní osvěty.

První povídka „U očního lékaře“ jest od zmíněného tvůrce novellistiky novořecké D. Bikela. Uvádí nás do předstíně slavného očního lékaře v Athenách. Bez hledanosti prostě seznamuje nás autor s čekajícími patienty, ale tak zajímavé a živé je jeho vypravování, že bez nudy ujde čas, až přišli poslední patienti toho dne. Jest to statná starší žena, která přivádí s sebou vzdychajícího slepce. Každý i lékař myslí, že je to buď její muž nebo příbuzný, ale teprve lékař zjeví, že je to její bývalý milenec, kterého se nyní, vidouc jej v takovém neštěstí, ujala. Šlechtnost, s jakou stařena o slepce pečuje, pohne lékaře, že ji pozve k obědu.

Druhou povídku „Amaryllis“ napsal Georg. Drosinis, jejíž zajímavý obsah je v krátkce tento: Dva dobří staří sousedé, statkáři, z nichž jeden starý mládenec má jen synovce, který má po něm děditi, druhý jedinou dceru, rádi by děti spojili sňatkem, ale jen tehdy, když by se k sobě hodily. Strýc pozve synovce na svůj venkovský statek a zanechá ho tam sám. Pěkně je líčena nuda mladého muže, zvyklého na život velkoměstský, která však hned po první návštěvě u souseda pomine, když poznal dceru jeho, již dle Theokrita nazval Amaryllis. Zamiloval se do ní, ale nedal se k ničemu nerozvážnému strhnouti. S odchodem ze strýcova statku odkládal, až otec Amaryllidin, aby jej poslední zkoušce podrobil, mu řekl, že se má Amaryllis vdávati za mladého přítele, co o ní myslí. Tu zdá se mu, že ona s ním koketovala, proto složí své věci a odjíždí do Athen. Tam mu teprve strýc poví, kdo je ten mladý ženich.

Jestli v první povídce byli jsme uvedeni do salonu athenského a dověděli se tam od podprefekta též něco o politice řecké, v druhé pak život venkovský s jeho krásami i nepohodlím byl vyličen, seznamuje nás třetí povídka od Karkabitsasa „Z církve vyobcovaný“ s životem pastýřů na horách, které pro mnohé podobnosti s našimi Valachy překladatel též Valachy nazval. Látka je smutná, líčí se nám zde muky, které způsobilo člověku z církve vyobcování pro zadržených tří sta drachem, které našel a nevrátil. Když se to proneslo, na koho exkomunikace platí, pohrdán všemi spoluobčany a mučen svědomím, hyne, ale před smrtí přece nalezen byl od onoho obchodníka, který klatbu vymohl a když vyobcovanému slíbil, že klatbu z něho sníti dá, umírá usmířen.

Poslední povídku napsal Vizyenos „Matčina muka,“ v níž se dočítáme opět o mukách svědomí matky, která dcerku svou zahlehla a ničím se upokojiti nedá, ani zpovědí u samého patriarchy cařihradského, poněvadž on prý jako mnich nemá dětí a neví, co to je zavraždit vlastní dítě. — Překlady jsou pečlivé, řeč správná. Překladatel slibuje v úvodě, že, dojdou-li tyto povídky přízně, podá časem ukázkou četnější; s radostí jej k tomu vyzýváme a přejeme mu, aby u výběru měl zase ruku tak šťastnou. Knihu pak odporučujeme vřele všem knihovnám.

J. Bloka.

Pověsti Krkonošské. Napsal *Josef Jodas*. V Telči 1894. Nakl. E. Šolc.

Pověsti J. Jodasy se čtenáři zalíbí. „Přezák.“ Krakonoš se ujmá malé osiřelé Jitky a hojně ji za pílí odměňuje. V „Stárkově mlýně“ vypráví básník o vodníku a jeho zvycích, v „Lesním muži“ o potrestané světačce, v povídce „Dva kříže“ o lásce zklamané a pokutě za to. „Dědicové“ líčí smrt bohatého mlynáře s jeho zvrhlými syny; „U vrbiček“ poutá nás prostívkou kresba dvou bratrů, z nichž jeden druhému přesadil mezník na poli a pak zemřev neměl v hrobě pokoje Musel mezník nositi za trest. Pohádka o „Divé ženě“ a její deři unáší nás drobounkou malbou maličkého romanu venkovského; „Štědrý večer“ překvapí zvyky a pověrami, tak i pohádka „Had a myška.“ Rozkošná pověst o „Pašeráku“ zajímá krásou píše a poctivostí, „Zlaté péro“ starosvětskou svou romantikou; „Peleš lotrovská“ podobá se již básni moderní a ladí čtenáře velmi lahodně, smiřujíc vinu lotrova dojemným pokáním. „Diblík“ jest psán úpravným krakovjákem a vykládá o potrestaném nedbalci rolníku, „Omladnice“ o lehkomyšlném šohaji, jenž zradil milenku a musel s ní po její smrti činiti hrozné pokání. „Hájenka“ povídá o dobrodružstvích Krakonošových. V „Krkavčí skále“ jest mistrně vyobrazen český ptačník atd. — Většina pohádek jest překrásná, zajímavá a poučná. Ethická pravda, že pílí, poctivostí, zbožností, věrností se člověk dopracuje a dočká štěstí, prolétá se a září všemi jako vyšívané květy nití zlatou na rouchu starodávném. Jodas podal nám výtečně povahu našeho lidu, ježž zná do duše nejhlubší. Nejedna pohádka jeho rovná se ve sbírce této nejlepším Erbenovým v „Kytici“; zvláště „Přezák“ a „Dědicové“ svou dramaticností dostihují výše veliké. Některé nejsou dosti propracovány — jako „Stárkův mlýn“, „Lázně“, „Štědrý večer“, „Hájenka“ a „Meluzina.“

Rovně úvod „Krkonoš“ neúpravností a nehladkým veršem čtenáře leká, že by dále mohlo býti ještě něco horšího. Vůbec úvod celé dílo ruší — an mu měl býti doporučením a vnaidlem do četby další. Pan Jodas píše místy též tvary, jak na př. dělaj' místo dělají, což není v díle ojedinělé.

Toť však celkem všecko nepatrné proti přednostem díla. Podal jak lidu, tak vzdělanému čtenáři četbu rozkošnou, plnou půvabu, překvapení, poučení a pravdy. Kéž se dočká vděčných příznivcův i následovníků! Dílko má sličnou úpravu a jest laciné. *A. Chlumecký.*

Přítel domoviny. R. X. Sv. 4.—5. *Svetozar Hurban-Vajanský:* „Letici stíny,“ novella, a „Drobné práce.“ Zčeštil *M. Medvěcký.* V Praze 1894. Nakl. E. Beaufort. Str. 173.

Ve dvou sbírkách četiva najednou začaly vycházeti zčeštěné práce předního spisovatele slovenského, totiž v „Matici slovenské“ a v „Příteli domoviny,“ proto jsme se obávali, že se přihodí zase, co u nás častěji již se stalo, že dva vydavatelé vydají totéž. Ale jak vidíme z ukončených obou sbírek, rozdělili se oba vydavatelé a vydal každý několik prací o dvou dílech. V „Příteli domoviny“ tvoří první

oddíl větší novella „Letící stíny“ a v druhém snad zbytečně děleném na „Obrázky“ a na „Barvy a tony“ sedm menších obrázků.

Povíme hned, že se nám práce Vajanského vesměs líbí. Každý řádek prozrazuje, že jej vytvořil umělec, básník, bystrý pozorovatel nadšený pro svůj lid a svou hornatou vlast, z níž hrdiny své vybírá. Vypravování jeho je živé, postavy plastické, že poznati hned, že on vše v duši své prožil. Nic neujde jeho oku z krásy přírody slovenské, dovede dumati a rozjímati, ale též lkáti nad bezprávím a ponížením lidu svého. O tom nejlepší dávají zprávu vzletné obrázky či lépe řečeno básně v prose „Noc na skalách“ a „Půl dne u řeky.“

Jak vidíme z delších prací obou sbírek, umísťuje Vajanský děj svůj nejvíce do statků zemanských, kde obyčejně idea slovenská musí bojovati s maďarisací. On ví, že kdyby dvorce zemanské byly slovenské, zvítězila by věc svatá národní, proto nechá do nich vniknouti nějakého vlasteneckého souseda, učitele a za protivu nějakého Němce, odrodilce nebo žida, a když přibral na pomoc lásku, stává se obrat ve prospěch věci národní. Upřítí se nedá, že některé postavy a typy se častěji vyskytují, ale ty jsou tak přirozené, tak upravené, že jsou jako nutností celku.

Všechny tyto vlastnosti nalézáme i v novelle „Letící stíny“, v níž nás spisovatel uvedl do domu zemana Jabloňského, který třeba pomaďařen, přece on i jeho dům nemůže docela vyzouti se z ducha slovenského. Obcováním s tichým a vysoce vzdělaným sousedem Dušanem ještě více se ovzduší přetvořilo, že i slečny rády poslechnou slovenskou píseň a slovensky se mluví. To vše je málo radikálnímu Holanovi a nazývá to jen letícími stíny, které obzor zakalují. Ale láska, která jej zachvátila k mladší dceři Elle, změnila jeho ohnivost v praktickou usedlost, který v domě svém za pomoci Elly živi ducha slovenského.

Z drobných prací, mimo zmíněné dvě, rozkošné jsou obrázky „Žínka drvoštěpova“ a „Svatební šaty“, které jsme ostatně již četli v kalendáři v Přerově vydávaném.

„Z dopisů rozháraného“ poznáváme vlasteneckého studenta, který má národ pořád na jazyku a ze samé nadšenosti podniká vše možné zanedbává své povinnosti a studium, až nestav se ničím a nic nevykonav, umírá. — Odporučujeme pro knihovny. *J. Bloška.*

Naše knihovna. Em. Zítek: „Šlechticové.“ V Praze 1893. Nakl. Bursík a Kohout.

Nemáme těch romanů ze života šlechty v české literatuře mnoho, a všude, snad méně než v tomto díle, ale přece patrně, jak nejistě si vede autor, jak cizími mu zvyky, názory, celý způsob cítění i mluvy v palácích šlechtických. Zcela přirozeno; jsme národem bez šlechty, aspoň bez oné, jež přilnula celým srdcem k svému lidu a tkví v něm sterymi kořeny, a proto i obrazy života z kruhů šlechtických působí na nás cize, ba mluví-li se o šlechtě české, budí to v čtenáři trpký úsměv. Není divu, že osnova všech podobných novel či romanů

počíná i končí bojem mezi ideami demokratickými a utkvělými, ztrnulými předsudky a zděděnými nectnostmi aristokracie; a výsledek boje že dopadne povždy ve prospěch prvních. Dle této šablony upravil i p. autor svou povídku, jež se lehounce čte, dosti zajímá, ale nic více; jmenovitě však, kde láme autor kopí za názory demokratické, není dosti přesvědčujícím. Vinu toho nese asi způsob, jak si ulehčil svou úlohu. Nositelé idey moderní rovnosti vyšňofeni přednostmi všeho druhu, a na druhou stranu nanešeno tolik stínů, že tendence patrná. Osnova je prosta velkých zápletek, a základní myšlenka romanu již naprosto nesmí činiti nároku na originalnost. Hraběnka Lucie, záletná vdova a bývalá hřečka, přijímá nového sekretáře, p. Pavla z Vrané, jehož popisu věnuje autor zvláštní péči. Ideal bodrosti, přímosti, krásy, poctivosti atd. Pochopitelně, že by ráda mu věnovala i svoje srdce, jež odchodem posledního sekretáře uprázdňeno, ale Pavel je chladný jako led. Byl v lásce sklamán; dívka, již miloval celou vroucností, se vdala k vůli bohatství, a z ideálního blouznivce stal se praktický muž, samá číslice a výpočet. Nevěří v lásku a chladný jest i ku Kateřině, nevlastní dceři pí. Lucie, nemanželskému děcku zemřelého hraběte Rudolfa. Vyrostla čistá a nevinná v dosti otravném ovzduší domácnosti hraběnčiny, a proto téměř se záštitou sleduje pokroky Pavlovy v přízni své macechy. Je přesvědčena, že i Pavel zneužívá slabosti hraběnčiny ve svůj prospěch. Leč povaha Pavlova čím dále tím skvěleji se jeví dle vypravování autorova, méně dle jeho skutků, jež na nás působily vždy jakýmsi příděchem sobeckosti a vypočítavosti, že bezděky jí vynucuje úctu, a od té, jak s dostatek známo, je k lásce pouze krok. To vše čtenář ví, překvapí jej pouze trochu, že Kateřina sama mu lásku vyzná a sice dosti resolutním způsobem: políbením na čelo. Tím věc ještě nerozhodnuta. Ani po tomto projevu neví Pavel posud, co činiti, necítí v srdci ničeho, co by bouřlivě mluvilo ve prospěch dívky, teprve když uražená Lucie, jejíž láskou pohrdl, jej veřejně potupí, a Kateřina delikátním, ale rozhodným způsobem mu zjedná dosti učinění, propukne láska jeho celou silou a on odjíždí v kočáře již s Kateřinou. Souboji zabránil hrabě Ondřej, strýc Kateřinin, stejně energickým jako vydatným způsobem, a milenci jsou svoji.

Z ostatních osob nejlépe nakreslena povaha Heleny, bývalé nevěsty Pavlovy, jejíž bol nad ztrátou Pavlovy účty a lásky, jakož i obět, již za pokání dovedla přinést, jsou líčeny místy velmi působivě. Sympathickou je rovněž povaha hraběte Ondřeje, jenž je v povídce representantem staré, hrdé, ale také čestné šlechty, jako působivý kontrast k oněm prázdňným a ne zrovna ideálně čistým postavám, jež plní salony pí. hraběnky Lucie.

Dialogům by místy trochu větší úsečnosti a méně už poněkud z mody vyšlé frasovitosti neškodilo. Jinak, jak již praveno, je p. autorova povídka lehkou, příjemnou lekturou; a vyššího cíle snad autor sám neměl. Antipathie jeho proti genitivu záporu však nedovedeme pochopiti a proto ani odpustiti.

M. Zavoral.

Knihovna lidu a mládeže.

Mužové práce: Prokop Diviš. Jiří Stephenson. Josef Božek. Josef Ressel. František Adam Petřina. Vypravuje *Josef Klíka*. S 13 vyobr. V Praze 1894. Nakl. A. Hynek. Str. 184. Cena 2 k.

Kniha tato náleží k těm vzácným, které lze prostonárodním knihovnám našim co nejvíce schváliti. Obsah jest zajímavý a cenný, mluva přesná a snadná, vypravování vážné a vzdělávací.

P. spis., který jinak není našeho směru, by podle toho spisu zajisté byl povoláním sestavovatelem sbírky takovýchto životopisů. Dobře by bylo, údaje pro záměr vzdělávací bezvýznamné obmeziti (u Petřiny na př. jim věnováno mnoho místa), a vystříhati se i dále přílišného chvalofechení, zvláště nepravdivého vlastenčení, za to pak tím důrazněji vytýkati ctnosti občanské a vlastenecké, po případě chyby takové; ideální stránky práce, stránky náboženské i společenské, třeba vždy znova na oči stavěti.

P. Vychodil.

Přítel domoviny. R. X. Sv. 1.—3. „Zlaté srdce.“ Roman od *V. Lužické*. V Praze 1894. Nakl. E. Beaufort.

Roman tento nevyniká zvláštní uměleckou koncepcí, ba někde prohloubenost a uhlazenost mu schází, ale zajímá proto, že nám v něm autorka znalecky nakreslila obrázky ze života venkovského a pražského, a pojednává o otázce v nynější době se naskytující, o osudu totiž těch dcer, které jsouce z lepší třídy úřednické a učitelské nevdařve se do úmrtí otce, zůstávají pak bez zaopatření. Hlavní hrdinkou, která též opravdu tohò jména zasluhuje, je sirotek po učiteli v Lesicích, Lidunka Záleská. S matkou odebrala se do Prahy, aby tam snáze se něčemu naučila, čím by si sama výživu zaopatřila. Nejkrásnějším jejím idealem bylo následovati v povolání otce a státi se učitelkou. Když se po dvě léta marně snažila bez protekce dostati se do průpravný, aby matce své výživu ulehčila, stala se švadlenou. Pro lásku a obětavost k matce i bratrovi nevděčnému, který jen s bídou vystudoval na učitele, nazývala ji matka zlaté srdce. Později přičiněním učitelky hudby na piano, která sama jsouc sirotem po úředníku věděla, čemu takový sirotek jest vydán, za pomoci též jiné ještě přítelkyně vystudovala kurs pro pěstounky a stala se vychovatelkou v domě továrníka Maliny. Jako dříve spisovatelka vyličila život pražských švadlen, tak nyní uvádí nás při tom do pražských salonův a odhaluje chyby a neřesti dam vdaných i svobodných, které po ničem se neshání jen po nádheře a zábavě, a to s ohnivými milovníky, jak jsou líčení ve francouzských romanech. Ukazuje též, jak takové záletné sireny lákají do tenat „pány doktory“, kteří přišli studovat do Prahy, aby měly ženichy zajištěny.

Lidunka zůstane i v tomto ovzduší zlatým srdcem, neboť má talisman rodinný, zlaté srdce a v něm pravidlo „Modlitbou a prací“, kteréž ji upomíná též na slova matky, které jí v listě posledním zanechala a která bychom si přáli, aby dnes každá děva na paměť

měla. Mimo to má v srdci ideální lásku z dětských let k Tomáši Vranému, který nyní studuje v Praze, ale bývalé družky, již i obrázek dal s napsaným veršíkem, si málo všímá, poněvadž koketné Pražanky jej vlákaly do svých tenat jako bohatého ženicha. Nepochopitelně zůstane po výkladě spisovatelky, že Tomáš lásky k Lidunce nikdy nepozbyl, že se k ní v Praze vůbec tak málo hlásil. Též při Lidunce, jak zde podána, nepochopí nikdo jednání jejího, když lži staví se do velmi ošklivého světla, prý z lásky k Tomáškovu.

Když Tomášek poznal ošemetnost své pražské nevěsty, odešel hospodařit na statek otcem mu zakoupený, ale když Lidunka, která dle zlatého srdce podobného jejímu poznávši příbuzné, k nimž pak do Paříže zajede, se vrátí a navštíví hrob otcův v Lesicích, zasnubuje se s ní a tím se splňuje veršík, který jí jako studentík napsal na obrázek:

Se mnou ruku v ruce,
pojď, mé zlaté srdce.

Kdyby autorka celý děj a všechny pěkné pokyny o podporování pravém vdov a takových sirotek byla umělecky spojila a oděla rouchem dokonalé a uhlazené řeči, řekli bychom, že máme časový roman, v němž řešena je důležitá část sociální otázky, ale bohužel kvap a neurovnanost, někde též nedbalá a nesprávná řeč radost tuto kazí, proto radost musí činiti jen některé části a pěkné myšlenky a pokyny.

Do knihoven pro lid a zvláště v městech lze zařaditi.

J. Bloška.

Matice lidu. R. XXVIII. č. 3. „Různé listy o Lužici.“ Feuilletony a drobné črty *Adolfa Černého.* V Praze 1894. Str. 135.

Črty tyto nechtějí nikterak býti úplným, soustavným obrazem lužického života, jak praví p. spis. v předmluvě. Ale to jim ceny neubírá. Oč spisovatelé běželo, toho těmito črtami zajisté docílili: vyličují nám lid, jeho národní bytost, charakter, zobrazuje vlastenecké snahy, myšlenky, práce, ale i pravdivě kreslí překážky a obtíže, na něž tato ideální snažení narážejí, jakož i předvádí lužické utrpení vůbec.

Všecky črty tklivým slovem dojmají čtenáře, žalným steskem budí útrpnost, tak že vzrůstá zájem k národu malému a v sobě ještě rozdělenému, který přece životní sílu jeví. Spis. nezapírá sympathií svých k Lužici opuštěné a zapomínané a slova jeho od srdce zase k srdci pronikají.

Obsah črt je tento: I. Lužická škola; II. „Skhadzowanki“ (schůze) lužického studentstva; III. Lužické divadlo a pěvecké slavnosti; IV. V okolí Mužakova, příspěvek ku poznání germanisačních snah v Lužici; V. Stopy lužického živlu v krajinách poněmčených; VI. Muzikantská dvojice; VII. Sběratelské obtíže; VIII. Lužická korěma (krěma); IX. Heja, lužické rychtářské „právo“; X. Bože sedleško a božalosc, ze studií o lužickém bájesloví; XI. Čechy a Čechové v lužickém podání; XII. Otec slavistiky a Lužice; XIII. Lužice v Americe; XIV. O nynější lužické literatuře.

Spisovatel jest upřímný a pravdivý. Práce jeho zasluhuje všeho uznání a bližšího povšimnutí. Nás zajímá, že shledáváme tu zase potvrzení staré pravdy, že protestantismus, kdekoli se zmohl, poněmčoval.

Rádi doporučujeme „Různé listy o Lužici“ a přejeme, jak spis. se vyjadřuje, „aby tyto drobné obrázky lužického života obrátily znova pozornost k zapomínané haluzi slovanské lípy, kteráž, byť dlouho již se očekávalo její uvaďnutí a odumření, přece stále ještě se zelená, kvete a neodpadává od kmene, a by dobyly lužickým Srbům hojně opravdových, obětavých a účinných přátel.“

Na str. 132. jest: pruský císař místo: král.

J. Tenora.

Zprávy.

Londýnské „Athenaeum“ o kontinentalní literatuře od července 1893 do července 1894. Z přehledu toho podám tu stručný výpis v českém překladu dle pořadí originalu podaného. Podotýkám však, že jednotného názoru v bulletinech těch není, ba že jsou psány i ze stanovisk z míry protivných, proto by asi úsudek z jednoho péra zcela jinak dopadl, ale toť věci referentů!

Belgie. O dramatě *Georges Rodenbacha*, stoupence mladobelgické školy, referujeme na jiném místě. Z předchůdců té školy *Camille Lemonnier* napsal „L'Arche, Journal d'une Maman“ a *Edmond Picard* vydal své dojmy z cesty své do Maroka (jako člen belg. vyslanectví tam šel), pod názvem: „El Mogreb el Aksa,“ jež se nápadně liší od stízlivého a uhlazeného slohu jeho dřívějších „Výjevů ze života soudcovského“ (*Scènes de la vie judiciaire*), jichž nové vydání vydáno. *Xavier de Reul*, jenž není vlastně stoupencem žádné školy, vydal sbírku povídek: „Autor d'un chevalier: scènes de la vie romaine.“ (Kolem stojanu: výjevy ze života římského.) *Emile Greyson*, rovněž veterán a ze staré školy, vydal „Du Canal à la Forêt“ (Od kanálu do lesa). Velká je řada mladých spisovatelů, z básníků zmínky zasluhují E. Verhaeren, Max Elskamp, Edmond Rassenfosse a j., z prosaistů: L. Courouble, Eugène de Molder, Victor Remouchamps, Arthur Daxhelet a j. Zmiňujeme se tu ještě o třech marionetních hrách *Maurice Maeterlincka*, jehož práce jsou nyní v modě, a sice: „Alladine et Palomides,“ „Intérieur“ a „La Mort de Tinta giles.“ — Co se týká spisovatelů vlámsky píšících zmíníme se, bychom se neopakovali, jak original, až u Holandska. Referoval o belgickém písemnictví do „Athenaeum“ *Paul Fredericq*.

O literatuře české referuje V. Tille, a chválím mu, že pěkně vystihl hnutí a proudění v naší poesii a že vzdal zaslouženou chválu básním X. Dvořáka, kněze básníka; rovněž úplně přisvědčujeme p. referentovi, že „krásná prosa čeká dosud svého mistra,“ třebas s ním nebudou souhlasiti pp. spisovatelé, zvláště mladí, vždyť prý „Ztroskotáno“ pí. Svobodové v letoším „Světově“ je „hotovým zázrakem.“ Bylo by věru zajímavě zvědět, zda p. referenta „S.“ v „Liter. listech“ k těm hymnům na paní Svobodovou skutečně jen a jen pohnuly pěkné vlastnosti její literární tvorby, či něco jiného

Dansko. Referent stěžuje si do hyperprodukce a horečky překladové, — bez pochyby i tam v Dansku, — ač jim nikterak nechceme křivdit, — jsou páni, kteří překládají — jak u nás — z děl, jichž originalu ani neviděli, neřku četli. Dále praví p. referent, že co se týká literární produkce za uplynulý rok, palmu přířknouti dlužno pracím z historie. Co se týká krásné prosy, patrný jest návrat od popisného, unavujícího realismu k idealismu. *Sophus Michaelis*, jeden z nejschopnějších stoupenců mladé školy vedle Niels Möllera, Fönsa a Johanna Jørgensena, vydal sbírku básní „Solblomster“, jež vynikají jasným a jemným koloritem a krásnou formou. *F. Rist* vydal sbírku povídek, jimiž však už své nabyté slávy nerozmnožil. Ref. *A. Ipsen*.

Francie. Referent *Jos. Reinach* v úvodě praví, že nemožno mu podati poněkud jen vyčerpávajícího bulletinu o produkci literární, a na doklad toho uvádí, kolik vydáno za rok 1893. děl samostatných. Je jich pěkná čísllice, totiž 11.076, pravíme přes jedenáct tisíc, katolická literatura v tom sumárním počtu sama má číslo tisíc děl, a prosím, v to nejsou pojaty menší práce, brožury, časopisy a pod. Na poli historie — mnoho prací věnováno Napoleonovi, literární kritika zůstala pozadu svou produkcí za jinými léty. Z krásné prosy či belletrie uvádíme doplnkem ku svým referátům jenom *Gilberta Augustin-Thierryho* „Le Masque: Conte milésien.“ Je to obsažná exposice egyptské nauky o „metasomatosi.“ V „Jacquelině“ vypravuje *Th. Bentzon* o bohaté dívce, jež odúmrtím otec nucena jest hledati si živobytí svou vlastní péstí či nadáním. „Déborah“ hraběte *Stan. Rzewuského* má tendenci ukázati, že obětavost a láska světem vládne, a ne nenávisť. Zmínky zasluhuje též sbírka povídek „Petites Ames“ z pera *Pouvillona* a „Nouveaux Contes de la Reine Mab“ od *L. Michauda d'Humiac* a mnoho jiných. Z básní dlužno na prvním místě uvésti posmrtné dílo *V. Huga*: „Toute la Lyre,“ ve sbírce té jeví se všechny stránky genia toho básníka. Referent dí o nich, že co do krásy a co do bohatosti myšlenek úplně se vyrovnají dřívějším pracím téhož spisovatele. *Georges Gourdon* opěvá ve své „Francouzské krvi“ (Le Sang de France) hrdiny známé i neznámé, kteří prolili svou krev na bojištích za otčinu. „Au Bois joli“ *Gabriela Vicaira* jsou variace na národní themata. V „Les Voix rustiques“ opěvá *François Fabié* půvaby lesů.

Německo. Referent věnuje předkem obsažnou studii dramatu Hauptmanovu: „Hannele Mattern's Himmelfahrt,“ o němž dí, že nepodává usmíření mezi tímto a oním světem (skutečným a ideálním), nýbrž toliko líčí zářnými barvami propast mezi oběma. Podobný kontrast shledáváme v *Max Halbeově* hře „Jugend,“ jen že se tu neličí rozdíl mezi zemí a nebem, nýbrž zde na zemi mezi ideální idylou a brutální svobodou, rozuzdaností. Jevišťem oné jest fara katolického kněze, z jehož příbytku celibatní závazek vylučuje i zákonitě dovolené hovnění lásce; jevištěm této jest rovněž táž fara, jež oloupěna jest o svůj pokoj a mír náhle se probudivší vášní v nedospělé dívce, neteři farářově, k rovněž nevypělému mladíku, farářovu synovci, a proměněna v jeviště orgií a vraždy. Hoppe, starý farář, jest ctihodnou postavou, ale dívka, jež pod jeho střechem vyrostle, zachváćena jest tak prudkou náruživostí, že hned první noci, co synovec do fary přibude, odkrade se k němu do pokojíku atd. Zde se autor patrně netrudil otázkou,

je-li takové jednání jen poněkud pravděpodobné a psychologicky možné. Anniny noční návštěvy u Hansa vyslídí její nevlastní bratr, poví o tom faráři, ale dobrácký strýc jim odpustí pod tou podmínkou, že Hans dostojí své povinnosti. Vše by dobře dopadlo, kdyby se to bylo tak hodilo spisovateli do krámku, ale autorovi se to tak nelíbilo. Použil nevlastního bratra Annina za „boha s hůry“ (deus ex machina) a spolu za trestající spravedlnost (sic!), ač jest poněkud přihlouplým. Hrá si s puškou, a když Hans chce odejít, zdržuje ho, vyhrožuje mu, že ho zastřelí, namíří a bác! — zastřelí svou sestru. Nedostatek dramatické akce jest slabou stránkou realistického dramatu, neboť veškeru svou sílu soustřeďuje u vylíčení charakteru a dialogu. Přednosti tyto patrný jsou také v prvním dramatickém pokusu *J. J. Davida*, dosud známého jako básníka a novelisty „Hagar's Sohn,“ ale práce ta vyznačuje se také akcí a uměleckým zpracováním. Thema hry jest totéž co u „Levo-bočka“ ml. Dumasa. Z básní vytýkáme: „Neue Gedichte“ od *Hermana Hango*, jež vynikají hloubkou myšlenek, potom „Gedichte“ od *D. Saula* a sbírku znělek „Erster Frühling“ *Mořice Reinholda von Stern*, vynikají zvláště krásnou formou. „Vestigia Leonis“ *Richarda Nordhausena* líčí život a činy Jindřicha Lva, největšího soupeře Hohenstaufů, „Tiroler Helden“ zve se sbírka ballad *Albrechta*. Z belletrie budíž vzpomenuto „Kleopatry“ od *G. Ebersa*, v kterémžto romanu se líčí konec panovnice té. „Glänzendes Elend“ *Hans Hopfena* má literární tendenci, napadá v ní (novele) jiné spisovatele, a sice realistické školy, předváděje je tak ve své práci, že čtenář prstem na ně může ukázati. Podobné indiskretnosti dopustil se *Adolf Wilbrandt* ve své novelě „Herman Ifinger“ na básníkovi už zesnulém, na hraběti von Schack, a jistě dále pokročil v poslední své práci „Der Dornenweg,“ jež daleko pokulhává za dřívějšími jeho pracemi. *Hermann Sudermann* novela „Es war“ znova podává důkaz, že Sudermann je neméně dovedným novelistou než dramatikem. „Toter Frühling“ a „Gebrochene Flügel“ *Ossip Schubinové* budí obavy, že jí hrozí nebezpečí opakování a vypsaní. Jako roman bar. *Berthy von Suttner* nadělal mnoho povyku svou humanitní tendencí, podobně zase K. Karlweisse „Reich sein!“ svou sociální tendencí. *W. Jensena* povídky „Heimkunft“ děj odehrává se ve Frisku. „Der Rebell“ *M. Eugenie delle Grazie* vyniká psychologickou hloubkou charakteristiky, kdežto „Bozi“ svým humorem. — Referent: *Robert Zimmermann*.

Řecko. I v řeckém písemnictví nejvíce podáno z historie, belletrie hlavně se pěstuje v časopisech. Samostatně vydal *Konst. Krystallis* sbírku sedmi povídek; jako Krystallis, který v měsíci dubnu zemřel, rovněž *Jannis Epachtitis* (vlastní jméno: Nikolas Vlachojannis) vydal svazek povídek (3) ze života lidu, jsou to pravé lidopisné studie. Mimo to vydali ještě samostatné práce *Konst. Passajannis* a *Dem. Hatzopoulos*. Z básní zasluhuje zmínky sbírka „Básně Žalu“ od *Kleona Rhangabé*, jež vynikají více vysoustruhovanou formou nežli myšlenkami. Uvádíme ještě tragedii „Faustu“ od *D. Bernardakisa* a „Milenec pastýřky“ od *D. Koromilasa* a frašku „Státní tajemník“ od *Kapetanakisa* a konečně ještě sociální novelu *Nikolasa Spandonisa* „Naši Atheňané“ a politický roman *G. Vokosa* „Premier ministr.“ — Referent: *P. Lambros*.

Hollandsko. Referent *Taco H. de Beer* stýská si, že básníci jako by zanedbávali loutny, nebýti tu a tam v časopisech ukázek, člověk by řekl, že vymřeli. Z nových publikací nejlepší jest sbírka milostných básní *Pol de Monta* „Claribella“ a „Verzen“ slečny *Heleny Swarthové* vynikající zvláště formou, kdežto sbírku básní *van Hoogstratena* spíše ukazuje jeho (jeť katolickým knězem) zbožnost, nežli básnický vzlet. *Dr. Edw. B. Kostera* výpravná báseň „Niobe“ obsahuje místa neobyčejné krásy, připomínající nejlepší Tennysonovy idyly. Dramatická produkce prachudičká, toliko čtyři práce vydány, z nichž jediné *Marcella Emantse* „Umělec“ vykazuje místy nějakou myšlenku. *Snyderové* „Lotos“ má zápletku obdobnou zápletky v básni „Enoch Arden.“ Na poli belletrie nejpozoruhodnějším zjevem jest *Louisa Couperusa* „Majesteit,“ jest to však chorobná práce jako všechny téhož spisovatele, děj žádný, samá analýse. „Goëtia,“ dvojsvazkový román *Fritse Lapidotha* zabývá se nihilisty. Sloh jest moderní, mnoho slov nově utvořených, ale scény některé neobyčejně dramatické a charakteristika ostrá. *Heyermans* vydal tři povídky „Een Jodenstreck,“ „Fleo“ a „Trinette,“ sloh — hrubý, ale náramně živě vše vypravováno. *Cyriela Buysse* „Het Recht van den Sterkste“ nadělala nejvíce povyku, je to odporné a trapné líčení poměrů, v jakých žili žebráci, zloději a pytláci na vlámské straně, ač se mu nedá přese všechnu tendenci k Zolově brutalnosti upřítí nadání. *Hora Adema* v povídce „Thea“ uvádí do hollandské literatury occultism. *Erensovy* povídky „Dansen en Rhytmen“ jsou nesrozumitelné, třebaš hudebně pro sluch psány. (P. spisovatel si bez pochyby myslí jako mnozí spisovatelé dekadenti, co potřebuje také rozum ještě mítí požitky, když jej má už sluch!) „In eene groote Stad,“ líčení nad míru pessimistické a smutné, ač prozrazující zručného umělce v *Slothouweru*. Z historických povídek zasluhuje zmínky *W. Kopsa*: „Na život a na smrt.“ (Op Leven en Dood.) Venkovskou povídku pěstovali *Seipgens*, *Dr. Lamb. Hurrelbrinck* a *Lovelingová*. Povídky tak zvané indické jsou letos méně čelné nežli v loni, vytýkáme jako nejlepší *P. A. Dauma* „Ups and Downs.“ Spisovatel starší *Capt. Fabius* napsal zajímavou novelu „Marie Hudde.“ Ze spisovatelek nad jiné vynikají *La Chapelle-Roobolová* („Marnivost“) a *Ebba* („Důvěrnost“) a nejplodnější *Louise Stratenus*. Konečně budiž také vzpomenuť voj. črt „In en om de Kazerne“ od *C. J. Leendertze*.

Uhry. Referent *Leop. Katscher* konstatuje s potěšením, že produkce belletristická cennější letos nežli jiná léta. Přední místo přísluší romanu *Zsigmonda Justha*, nej přednějšího realistického spisovatele uherského, „Tabáková Julčina.“ Hrdinkou jest dívka-dělnice v tabákové továrně. Hned za ním následuje *Ferencz Herczeg* svým „Simon Zsuzsa.“ *Ede Kabos* podal ve svých „Trýpytných nocích“ novelu ze života v Budapešti, a sice v cirkusu a hudebních místnostech. *Guyly Wernera* „Anteusz“ nese se psychologickým směrem, kdežto *Beniczky-Lajzové* práce psána její obvyklou manýrou. Z krátkých povídek na první místo dlužno postavit *Istvána Bársonya* „Les a luh.“ Škoda, že líčením z přírody neodpovídají osoby v povídkách naryšované — svou charakteristikou. *Sándor Brodyho* sebrané spisy přinesly jeho nejlepší novelku „Jizsbi Benob.“ Sbírká črt *Tomáše Kobora* „Asphalt“ psána tenorem Heineovským. *Viktor Rakosi* sebral ve

svazek své humoristicky psané povídky pod názvem „Zuboly, Gyalú & Co.“ „Problémy štábního poručíka Doda“ od *Gyuly Pekára* jsou eminentně moderní, látku tvoří sport, láska a vojenské manevry. Zmínky zasluhují také „Testament“ a „Povídky z dětského pokoje“ od *Eleka Benedeka*. Mnoho povyků způsobily též *Dénes Szűryho* „Črty.“ Z básnických prací dlužno na prvním místě uvést *Györö Dalmadyho* „Vlastenecké písně.“ *Minka Czöbelová*, symbolistka, vydala dva svazky básní „Cypřišové listí“ a „Bílé zpěvy.“ „Veteranovým písním“ *Gyuly Káldyho* dostalo se též vřelého přijetí. *Jenő Heltai*, jeden z nejmladších a nejnadanějších lyrických básníků, vydal sbírku básní „Kató,“ některé básně připomínají lepší básně Rud. Kiplinga svou formou a myšlenkami. Z delších básní budíž vzpomenuť didaktického eposu *Lajose Palágyiho* „Mladý mnich.“ Z dramatické produkce buďtež uvedeny *Arpáda Berczika* „Otec,“ *Ferencze Herczega* fraška „Tři gardisté“ a *Antala Váradiho* „Rafacl.“ — Ze sebraných prací, essayí o literatuře, umění, uvádíme *Dr. Silbersteina* „Sebrané spisy“ (6 svazčků).

Italie. Jelikož v referátě *Bonghiho* nic zvláštního, o čemž bychom nebyli tu sami referovali, proto pomijíme jeho stesky na planost celé produkce italské jak belletristické, tak i básnické.

O ruské referováno mnohem podrobněji a úplněji od A. Vrzala v „Hlídce lit.“; ani o polské není hrubě co dodat.

O švedské literatuře letos není v „Athenaeum“ ničeho, bez pochyby neměl referent o čem referovati, neboť pokud podepsanému vědomo, nevyšlo ve Švédsku nic pozoruhodnějšího, ba zdá se, jakoby Finsko brzičko opanovalo nad Švédskem v literatuře.

Španěly. V historii i v roce 1893. většina prací věnována Kolumbovi, rozličné akademie rovněž se činily u vydávání starých památek. Z poesie největšího úspěchu se dodělaly „Dolores“ *Balartovy* a „Margaritas“ *Gerarda Alvareza Limeresa*. Z dramát nejpozoruhodnější jsou „Mariana“ od *José Echegaraye* a „Dolores“ od *Felipe Felty y Codiny*, ono obdrželo od akademie vypsanou cenu 2000 p., ač kritikové někteří toto nad ono stavi. Z belletrie. *Perez Galdós* napsal „Torquemada en la Cruz“ a paní *Pardo Bazanová*, u nás v hrozné nemilosti, vydala sbírku povídek „Cuentos nuevos.“ Zmínky zasluhují ještě „Soledad“ od *Suareza Brava*, „Charada histórica disfrazada de Novela“ od hraběte *de las Navas a Palacia Valdésa* „Origen del Pensamiento“ a „El Maestrante.“ Z kritických prací pozornosti zasluhují práce *Leop. Alasa* (Claren) a *Fr. Candila* (Emilio Bobadilla). — Referent: *J. F. Riaño*. *A. Koudelka*.

Rusko. (Osvětový pokrok ruského lidu.) Pan *Rubakin* napsal („Kievskoe Slovo“ 16. (28.) června 1894) zprávu „o chudnutí knih“ s některými zajímavými statistickými daty o tom, jak a jaká četba šíří se po ruském venkově mezi sedláky. Závěr z těchto dat jest: V lidu s každým rokem rostou čtenáři. Dorost žactva vycházejícího z obecných škol rozmnožuje neustále ohromné číslo těchto čtenářů. Sedláci s velikou ochotou používají zemských a městských knihoven. Tak v jekatěrinburském újezdě z 12 knihoven s 5658 výtisky za 10leté období jejich trvání vypůjčilo si knih 8000 lidí, po většině sedláků. Ve velikořecké knihovně (ve vjatské gubernii) v prvním roce jejího otevření ze 142 vypůjčovatelů bylo 135 sedláků. V knihovnách

vjatského újezdu ve mnohé dni přichází si pro knihy 100 i více sedláků. Také v městských knihovnách čtenáři z lidu tvoří značné procento: 30% (saratovská knihovna) a 45% (oděsská).

O tom, kolik set tisíc výtisků knih obsahově jalových rozkoupi se po všech, mohli by podati doklady nesečetní kolportéři různých moskevských a kijevských nakladatelských firem. Tak zvaný „Solomon“, časopisek hádankový o 4 stranách se 100—150 odpovědmi v čísle, vydávaný na mizerném papíře, tiskne se v Kijevě několikrát do roka po stech tisících výtiscích a v Moskvě ještě ve více. Tisk a papír stojí při 100 výtiscích 10 kopějek, ořeňové (kolportéři) prodávají kus nejméně po 3 kopějkách. Vedle toho je několik společností, které vydávají knihy pro lid a vedou o tom dosti přesnou statistiku. Tak petrohradský komitét gramotnosti (knižní) od r. 1887. vydal 414.000 knih za 43.604 rrbles. Oděsské oddělení slovanského dobročinného spolku za 6 let prodalo 500.000 knih. V roce 1891. kostromský sklad knih prodal 35.431 výtisků knih pro lid.

Tyto číslice, tato fakta — praví zmíněný p. Rubakin — jsou zevními příznaky velikého vnitřního pochodu, který se prodělavá v hlubině Ruska, pochodu vzrostu čtenářstva v lidu v koutech, kde dosud nebylo k němu téměř přístupu. Avšak knihy vydávané ve dvojnásobném i trojnásobném množství nenahradí přece časopisů působících stále systematickým bojem s tmou a příklady z praktického života. Bystrý denní list s mnohotvárným obsahem, interesem a novostí zpráv zabere bezpečně širší kruh čtenářstva, u něhož brzy pak čtení stane se zvykem jako jídlo a pití. V tom má časopis nepopíratelnou přednost před knihou.

Ale Rusko časopisectva má poskrovnu. Máť dle posledního čítání mimo zprávy guberniální, oblastné a policejné všeho vřady 107 časopisů, mezi nimi denníků pouze 57. Je to počet proti jiným zemím zcela nepatrný. Spojené státy sev. Ameriky na př. mají 20.000 časopisů, Belgie nepoměrně malá 917, Hollandsko na 700, Švýcarsko na 600. Také v Japonsku dostupuje čí.s.o časopisů 2000. Srovná-li se počet obyvatelstva se Spojenými státy, Rusko mělo by míti přes 40.000 periodických časopisů a přes 6000, aby vyrovňalo se Japonsku. K tomu uvážiti dlužno ještě poměrně skrovný počet vzdělávacích ústavů, které by bylo tím spíše nabrazovati co největším množstvím rozšířených časopisů.

Zajímavé bylo by zkoumati příčiny tohoto chudého rozvoje ruského časopisectva a poměrně prázdné a chudé literární stravy pro ruský venkov. Nedostatek kapitalu to není. Nakladatel literatury pro lid našel by ochotné podpory různých institucí i osob soukromých a našel by i hojně literárních sil, které ne-li zdarma, tož za nepatrný honorář by mu psaly dobré věci. Největší překážka — malý počet lidí gramotných na venkově — šťastně den ze dne se přemáhá, řady čtení a písma znalých mužiků se vřichledě množí a znenáhla najdou se i drobní krajinští podnikatelé, kteří časopisectvem po venkově začnou působit. Tak teprve na Rusi začne časopis plniti své blahodárné poslání.

A. O.

Itálie. V prvním svazku (květnovém) začatého II. ročníku „Giornale dantesco“ uveřejnil padovský prof. Emilio Teza pod nadpisem „La Vita nuova“

e il „Canzoniere“ di Dante tradotti in boemo“ kritiku o překladech Vrchlického menších básní Dante Alighieriho „Život nový“ (1890) a „Lyrické básně.“ Poněvadž nakladatelství časopisu vyhradilo si všechna práva, můžeme čtenářům „Hlídky lit.“ jen sdělit, že kritika jest příznivá. Nejprve pojednal Teza o „Novém životě“, při čemž přihlíží více ku prosaické části toho díla. Vytýká některé maličkosti v překladu slov právem, ale některé zdají se nám upřilíšeny, vždyť sám praví, že „kdo chce, aby každý překladatel si podal ruce s kopisty, a muče oči i mozek, aby se zmocnil každého slova, každého znaménka, chybuje zajisté.“ Za to je kritik nadšen nad překlady básní a praví, že Vrchlický napodobiv rytmus i délku veršů jednotlivých, činí divy.

— Z 15. na 16. květen v noci stihla literaturu italskou velká ztráta úmrtím Adolfa Bartoliho, profesora literatury ve Florencii, známého historika literárního. Nejslavnější jeho dílo jest „Storia della Letteratura italiana“ v několika svazcích. Celý 4. svazek věnován jest největšímu geniu italskému Dante Alighierimu.

J. Eloška.

Francie. „Le coeur gros“ jest nadpis sbírky povídek, kterou *Jean Ajalbert* věnuje básníku a romanopisci Fr. Coppéemu. Hrdiny povídek jsou mladíci z předměstí a venkova, jejichž existenci skromnou přioděl básník rouchem pravé poesie, z níž vyznívá pravá znalost jejich života, ale i upřímné s nimi sympathie.

— (Jak se falšuje.) Před několika měsíci vydal jakýsi *Notovitch* (patrně původem Slovan) „Život Ježíšův“ na základě, jak tvrdil autor, starého rukopisu nalezeného v klášteře tibetanském v Hemisu u Leh. Hned po vyjití jeho proskakovaly hlasy, že to bude práce nějakého čtveráckého „lamy,“ a teď se ukázalo, kdo vlastně tím „lamou“ jest. *J. B. Shawe*, missionář tibetský, uveřejňuje teď v „Daily News“ dopis datovaný ze dne 15. května 1894, v němž píše: „Dověděl jsem se, že jistý Nicolas Notovitch kdysi prý si zlomil nohu nedaleko kláštera Hemiského, kdež byl od mnichův ošetřován, kteří prý mu přečetli rukopis obsahující „Život Issy,“ jednoho z nejpřednějších proroků budhistických v Tibetě. Bydlím už od r. 1890. v Leh a za celou tu dobu nepřibyl do tohoto města nikdo, jenž by se byl jmenoval Notovitch, a obyvatelé se nepamatují, že by se bylo v posledních 20 letech některému Evropanovi přihodilo neštěstí, o jakém se zmiňuje Notovitch. Issa jest muhamedanský název Ježíše Krista a budhisté Ho naprosto nectí. V klášteře žádných starých knih nemají, poněvadž všechny před 50 lety byly požárem zničeny...“ Z toho viděti, že tím „lamou“ byl sám p. Notovitch. Inu, není nad poctivost, zejména v historii!

A. Koudelka.

Anglie. „Ballads of Bairnhood“ jest název sbírky básní opěvajících život dětský a pro děti, ač i dospělí mnohou se pobaví, od různých škotských spisovatelů. Pořadatel a přispívatel *R. Ford*. Z jiných přispívatelů vytýkáme zvláště: Burns, R. L. Stevenson, G. Macdonalda, R. Buchanana.

A. Koudelka.

Pan Fr. O. Vaněk ve svém semitologickém sporu s Drem. Fr. Kyzlinkem šel se na poslední stanici. Neuměje totiž po židovsku čísti aspoň po židovsku nadávat. Bylo by proň škoda 10 kr. na poštovní známku do Jerusalema; proto mu jeho semitologické „Zasláno“ v „Literárních Listech“ kvitujeme za p. Dra. Kyzlinka, a stran toho posvátného tetragrammata mu opět jen radíme, aby nepsal o věcech, jimž nerozumí. *Red.*

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 9.

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Šig. Boušky, O. S. B. (Č. d.)

6. La Atlántida.¹⁾

Přihlédněme nyní blíže k jednotlivým dílům Verdaguerovým a nejprve ku stejnému kameni jeho slávy: k „Atlantidě.“ Báseň má „Vstup,“ deset zpěvův a „Zakončení.“ „Vstup“ a „Zakončení“ jsou nádherným rámcem vlastního obrazu z mytických dob pravěku. Rámec to moderní, který nám starou malbu činí bližší a přístupnější. Tím způsobem spojil Verdaguer vhodně v jeden celek starou látku mytickou s látkou vlasteneckou, opěvuje tak svoji rodnou zemi, Španěly. „Vstup“ počíná:

Vora la mar de Lusitania, un dia
los gegantins turons d'Andalusía
veren llyutar dos enemichs vaixells;
flameja en l'un bandera genovesa,
y en l'altre ronca, assedegat de presa,
lo lleó de Venecia ab sos cadells.

U lusitanského pobřeží kdysi
skal andaluských gigantické mysy
dvou nepřátelských lodí zřely boj;
janovská vlajka blýská se na prvé,
na druhé řve v té seči, lačný krve,
lev benátský a jeho lvícat roj.

(Můj překlad.²⁾)

Mistrovsky ohnivými barvami líčí Verdaguer boj obou těch lodí. Konečně blesk sjede do prachárny benátské lodě, ta vzplane Vesuvem a ve zkáze své zničí zároveň loď janovskou. Jediný mladý plavec se zachránil — Kolumbus. Na předhoří pobřežních skal měl starý poustevník svou chýši; tam rozsvěcoval lampu u obrazu Bohorodičky, v dobách bouře svítící jako hvězda mořská těm, kteří spásy potřebovali. Na břehu nalezne kmet mladého Kolumba a uvede jej do své svatyně a pak do své chýše. Když pak vidí smutek na tváři svého hostě, usedne ve stín dubu a vypravuje mu starou zvěst o Atlantidě.

¹⁾ Mimo prameny již dříve citované užil jsem ještě těchto: „Revue du monde latin,“ juin 1888, článek Ch. de Tourtoulon; — „Carmen Sylva e Jacinto Verdaguer.“ Discours tengut davans la cour d'amour del Mas de Cotte lon 5 de julhet 1886 pèr Frédéric Donnadieu. Mount-peliè 1887; — „Essai sur l'Atlantide de Verdaguer“ par Mgr. J. Tolra de Bordas. „Rapport“ de M. Alfred Bougeault (Extrait de la Revue de la Société des études historiques. 1883) — a různých kritik novin španělských a katalonských, jichž se mi dostalo laskavostí bratrance básníka p. Narcíse Verdaguera, za niž mu tuto děkuji.

²⁾ Kde neudávám výslovně překladatele, tam po Vrchlickém překládám znova.

I. zpěv. „Požár Pyrenejí.“ Zpěv tento psán jest jiným metrem nežli „Vstup,“ kterého Vrchlický ve svém překladě neza-
choval, užívaje pětistopého nadměrného iambu. Original zní:

— — — — — || — — — — —
 Veus eixa mar qu' abraassa || de pol á pol la terra?
 Ztíš moře to, jež zemi od polu k polu svírá?
 to kdysi bylo sadem veselých Hesperid;
 dosavad Teyde chrlí změt' trosek, které zžírá,
 tve stále jako netvor, jenž mrtvých hlídá byt.

Poustevník ukazuje Kolumbovi na ocean před nimi se rozklá-
 dající do nekonečna, na hrob staré Atlantidy. Verdaguer přidržuje se
 zde mínění Kirchera a Borya de Saint-Vincent, dle nichž nynější
 kanarské a azorské ostrovy jsou zbytkem bývalé Atlantidy, zvláště
 Pic de Ténérife, sopka Teyde. Kdysi zde bojovali titani, kvetla
 zde města, zněl zpěv dívek a ptactva... Zde byla říše hesperská, zde
 vládl obr Atlas, nesa klenbu nebeskou na svých zádech. Jeho potomci
 rovnali se mu silou tělesnou, ale duch jejich vzplál odbojem proti Bohu.

Však v jedné noci hrůzné brom, moře burácely:
 list v rukou Severáku, Evropa chvěla se
 za jitra probuzena, v ní kosti rachocely,
 svou sestru po svém boku nezřela v úžase.
 A cítíc dosud ještě objetí teplých ramen
 se mluvit zdála, vdova: kde's, Atlantido, aa?
 dle zvyku včera večer jsem lehla, duch můj zmámen,
 tě marně nyní hledá, mé ruce pojal mráz!
 Kde jsi? — Ó běda! ona kde srdce jímát znala,
 tam moře odpovídá: Ji v noci zhlto jsem;
 pryč z cesty! mezi země mě navždy touha hnala,
 a běda! povstanu-li a lůžka zvětším lem!
 Ji zdrtil Všemohoucí, ji levicí slal v muky,
 a moře jedním hitem tu mrtvou spolklo, viz! —
 jen Teyde zůstal pouze, prst železné té ruky,
 jenž zdál se mluvit k lidem: Zde byla Atlantis!

Jak mohutné a neobyčejné tu líčení! Z Atlantidy zbyly jen
 zbytky ostrovův a Španěly. Básník opěvuje svou vlast, dědičku
 Atlantidy, a posléz vzývá Boha:

Ó pomsty Pane, zpěvu vlej dech, mé žehnej snaze:
 pět hrůznou onu ránu, v níž zem jsi potopil,
 když zdrtils oceanu i Středozemí hráze,
 bys světy oddělil!

Toto jest myšlenka celé básně, kterou básník provedl podivu-
 hodně v deseti zpěvech.

Básník uvádí nás nyní in medias res na sever poloostrova
 pyrenejského mezi Rhonu a horu Canigó. Tam zuří nesmírný požár,
 zžírající pralesy a rozprašující stáda zvíře. Brzy se zmocní požár
 celého řetězu Pyrenejí. V tu dobu Herakles bojuje s giganty v pustině
 Crau při ústí Rhony, obři jej kamennují balvany —

pod každým tím balvanem, jež metají naň deštěm,
 by ukrýt se mohl houf ovcí s pasákem.

Herakles zpozorovav veliký požár, unikne. Uprostřed hořícího lesa
 nalézá v pusté jeskyni medvědí stařenu Pyrenu v závoji šedých

vlasů, blízkou smrti. Zachrání ji z plamenův a položí opodál pod vrbu. Tato mu vypravuje, že je poslední z rodu Tubalova, že byla královnou těchto končin, ale barbar Gerion přišel z Libye, ji vypudil; utekla se do lesův, ale on je zapálil. Pyrena mře, ale Herakla činí dědicem:

Pod křídly svého srdce, že ukryl jsi mé vrásky,
já španěl milovaných chci tobě dátí klíč,
kus nebes zde na zemi ti zkvete květem lásky,
když tyranů je zbavíš, jich zlomíš spár a bič.

Požár ještě více se rozpoutává, již hoří nitro hor a skal, lávy zlata a stříbra tekou, ale Herakles nedbá ničeho a pochová Pyrenu na konci řetězu hor. Nad hrobem jí nakupí horu balvanův a prodlouží pohorí až k moři. Heros sestoupí pak k hoře Montjuichu, zde vsedne na loď (barque) a slíbí zde založiti město (Barcelona).

II. zpěv. „Zahrada Hesperidek.“ Herakles chvátá pomstít Pyrenu na Gerionovi. Kde Evropa s Afrikou si ruce podávají, tam skočí na zem a pádí do Gades. Gerion sklání se před ním a lstivě mu vypráví o Atlantidě, o její královně Hesperidě. Kdo chce dostati ruku její, musí přinéstí zlatou snět oranže. Herakles tuší lest, ale zanechav Geriona, chvátá dál. Atlantis mu zdálí kyne. Básník líčí čarovnou tu zemi. Heros míří rovnou do sadů Hesperidek, zabije draka u zlatého stromu oranžového a tím pluí se věštba otce jejich, že přijde cizí rek a zničí jejich vlast.

Rek velký přijde, statný, vlas bude mítí plavý,
a strážce sadu zdrtí své nohy úderem,
pak pro vás všecky jednou hrob rozšíří se tmavý —
hle, muž, jež viděl otec, hle, muž ten přišel sem!

III. zpěv. „Atlanti.“ Třetí zpěv vede nás do chrámu Neptunova, jehož gigantické zdi vystavěny jsou ze skal. Kolem modly tísni se Atlanti, podobni starým, obrovským dubům. Chystali se zasnoubiti se se sestrami svými, ale v tom zmatek náhlý změnil chrám v Babel.

Tu jeden z nich se vztýčil, jak padlý anděl živý,
z paměti lidí smazal již jméno jeho Bůh;
v nesmírné chrámu klenby svou hlavou vráží divý,
ty v hromu jeho hlasu se třesou, chví se vzduch.

Oznamuje titanům cosi hrozného, čím děsí se celá země, co ale ještě nezná. Vypytává se jiných gigantů z dálky příšlých. První vypravuje o záhubě roviny bahamské. Je to znamenitá ballada, psaná jiným metrem, než ostatní zpěv.¹⁾

Já syna měl, — zní hlas v jich křiky, ač silný byl a převeliký,
jak datle houpá kolibříky; já život jemu vzal.
však náhle proti mně on vstal,

Ale božstvo Zemi jej pronásledovalo a konečně zatopilo jeho dům i kraj potopou.

A moře stoupalo v té chvíli,
nivou se brodil medvěd bílý,
já prchaje zřel rodný kraj;
kde lesy a kde chýše byly?
Kde hory? Nic, vše báj.

¹⁾ Básník látku k ní vzal z *Oviedovy* „Chroniques des Indes.“

Hor Haiti páteř ve vln trysku,
toť ostrovy, ta výspa v písku
je Bahama, ji voda rve,
a tvouc se drtí na skali-ku,
to má krev křídí v horkém prysku
a blíž a blíž ji zve!

(Přel. J. Vrchlický.)

A jiný titan, jemůž vedle Thule po slunci se stýská, zřel hrůznou záři severní, prorokující potopu. Předpovídá zkázu Atlantovcům. Bled jako smrt vstoupil hrůzný titan z jihu:

Blíž Afriky, kde s reky jsem v temné noci spával,
jsem anděla zřel obra, jenž stoupal s blankytu,
stín jeho pokryl Atlas a bleskem, kterým mával,
na křídlech Samumových, zbil život ve kmitu.

Mě v kámen změnil zcela, když děl se obraceje:
Nač kazil bych svou kosu na ďábla obilí?
Já procitl, zjev hrozný již zmizel dál se chvěje,
však hromadou jen kostí jsou reci rozmilí!

Venku zaburácí bouře, hrom udeří do chrámu, srazí hlavu modle a roztříští ji. V tom zavzní až do chrámu hlas Hesperidek... a vše se řítí ven proti Herakleovi. Počne hrůzný boj. Zástupy gigantů ženou se proti rekovi.

IV. zpěv. „Otevřený Gibraltar.“ Herakles prchá, u Gades se zastaví a zasadí tam snět oranžovou. Kde nyní úžina gibraltarská dělí dva díly světa, tam bylo dříve pohoří Calpy, dělicí moře středomořní od Atlantidy. Herakles drtí svým kyjem ty skály a otvírá vlnám mořským volný průchod. Za Heraklem stane obrovitý Duch pomsty.

Hněv metá svými zraky jak sopky žhavé blesky,
dše, zmatek, divé víry jej obklopují v tom,
kol kruhem jisker točí se nebes ohně lesky,
a libou je mu hudbou, když zarachotí hrom.
A divou rukou svojí planoucím mečem mává,
jímž v den poslední zlomí kdys světa osu on,
a rozkročiv se hrozný, nad obětí svou vstává,
zde nohu a tam nohu, jí mílil v čela sklon.

Posel Boha klně zemi, Herakles má býti nástrojem pomsty v ruce Boží.

V. zpěv. „Katarakt.“

Ty, sluho zkázy, zhouby, jenž blesků svých se chopíš,
mě nes tam na svých vlnách, jež kouř jsou jen a dým;
bych viděl Atlantidu noc tuto, až ji stopíš,
na křídla tvá ať vstoupím, tvé dťky blesky zřím!

Básník líčí nyní úchvatně zkázu Atlantidy, vpád nesmírné vody do jejího území. Myslím, že ve světové poesii je málo stejně mohutných míst, které by se rovnaly líčení požáru Pyrenejí a potopě Atlantidy! Herakles svtě si hořící sosnou hledá Hesperidu. Ta loučí se s dcerami svými.

VI. zpěv. „Hesperis.“ Atlanti lezou na vrchol hory a staví si tam nesmírnou stavbu záchrannou. Hesperis jde Heraklovi vstříc, vypráví mu o svých dětech, o manželství s Atlantem, o synech svých, před nimiž prchá, ježto jí chtěli učinit násilí. Herakles ji těší a pojme ji za ženu. Uchopiv ji plave s ní vlnami. Atlanti dále budují své

kyklopické stavby, tu spatří Alcida, jak unáší jejich matku. Metají za nimi balvany a pronásledují je v divém běhu. Herakles prchá spoustou vln a zkázy, v tom blesk zapálí město Atlantův a ti vidí lépe na cestu. Jižijí dostihují Heraklea.

VII. zpěv. „Sbor ostrovů řeckých.“ Zpěv tento je ladnou episodou, milým oddechem v gigantické té básni obrův a moře. Episoda tato patří k nejkrásnějšímu, co Verdaguer vytvořil. Moře středozevní vlévá se do zatopené Atlantidy a tím klesá jeho hladina, rodí se řecké ostrovy. Jak krásná to myšlenka! Jsou to Delos, Cyklady, Echinady, Morea, Sicílie, Lesbos, údolí Tempe. Verdaguer oživil ostrovy ty mythologií, vlil život do nich s grácií hodnou největších básníků řeckých. Zpěv končí apotheosou Herakleovou, vloženou do úst Řeka.

VIII. zpěv. „Pohlčení.“ Voda stále stoupá, pokrývá již vrcholy hor, vlny moří se spojují. Herakles blíží se ku gadeským zdím. Gerion chce uchvátit Hesperidu, ale heros jej vrhne do moře a hodí na něho balvan. Hesperis lká nad záhubou své země i svých synů. Stáda Harpyjí a Amazonek, vedena obrem Anteem, vrhá se na Heraklea. Ten však obra zabije a ozbrojen jeho mrtvolou zažene jej do pekel.

IX. zpěv. „Věž titanů.“ Titani v zoufalství, že nedostali se do Gades, pokoušejí se sléztí nebesa. Staví věž. Ta však nedaleko nebe se zřítí a Atlantovci klnouce metají proti Bohu troskami své stavby. Anděl zhouby otevře mečem svým propasti oceanu a obří se tam sřítí. Nad hrobem jejich povstane sopka Teyde. Anděl vrací se do nebes, nepříjde až v soudný den. Nebesy zní hymnus andělův. Atlantida zhylnula, nová země se zrodila — Španělsko.

Dva andělové dobří se střetli v nebes výši,
ten v pláči vzhůru stoupá, ten dolů — smavý stín:
„O bolesti! já anděl těch propadlých byl říší!“
„Já těch,“ děl druhý, „které z těch vstanou zřícenin.“
Je navždy mrtva? Fenix, snad vstane z lážka lávy,
zřím na Východě hvězdu se rodit ze mrákav;
zde koruna je zlatá, již vzal jsem z její hlavy,
až světu vládnout bude, jí na čelo ji stav!

X. zpěv. „Nová Hesperie.“ Básník přerušuje epický tok básně, vrací se k vypravujícímu kmetu:

Jak cestovatel s vrchu hory
když vysněné zří vlasti bory,
teď blažeností povzdych kmet;
zří v krásnou vlast, jak v slunci dřímá,
jí pohledem svým obejmá
a srdcem svým k ní letí zpět.

Zří Kolomb v Atlantické moře,
jak slyšel by hlas po prostě,
jenž k sobě by jej lákal v dál,
a v středu obrů, potvor draků,
Sirenu zelených zří zraků.

(J. Vrchlický.)

Kmet vypravuje dále, a básník pje dále svým obvyklým metrem. Hesperis spíc u Gades sní, že objímá dcery své, jichž není víc. Zdá se jí, že odlétají jako holubice. Sedm Hesperidek je změněno u hvězdy. Probouzí se a zří strom, který tu Herakles zasadil. Strom rostl a byl brzy pln zlatých oranžův; odnože jeho kryjí lesem celé Španěly. Hesperis měla s Alcidem nové dcery, ale přece jen lká po zhylnulé vlasti. Byl to její zpěv labutí, umírá a změněna jest u hvězdu (Hesper).

Synové Herakleovi rostli, pomáhali otcí stavět město na úpatí Mont-Jouichu. Náhle zjeví se tu krásná žena stěžující jim svůj žal. Narodena u řeky Miño, oloupena byla o trůn národem z Východu příšlým a vypuzena. Proší o pomoc. Syn Heraklův Galakt jde s ní, přemůže lupiče, a založí tam věž Herakleovu v Corogni, maják svítící tam u moře. Tam žil s královnou svou, Galicie bylo jejich hlavní město. Jiný syn Luso dal jméno Lusitanii, jiní dva bydleli v Palancii a Saguntu. Jednoho dne Herakles prohledáváje výši granadské přišel až k moři, kde slyšel čarovný zpěv Mallorky. Verdaguer vsunul sem roztomilou balladu, pravou perlu jeho umění:

Ballada o Mallorce.

Podle břehu moře, které Montgo chrání, —
ve vodě své nohy, čelem mraků pán, —
panna vodou plní, jak se nad zdroj sklání,
hliněný svůj žbán.

Perleťová nožka smekla se jí v mechu,
žbán je v kusy, vírem sláň ho pozřela,
sladké moře plácem její slz a vzdechů
zhořklo docela.

Křišťál byla, perla, voda načerpaná,
zřídka lilje kalich takou nalitý,
nedivno, že vzdychá, dívka ulekaná
pro žbán rozbitý.

Vlídne moře vzalo střepey do zástěry,
pořádalo květen o růžový keř.
Valencie sad dal smaragd tisícery,
nebe krytu šef.

Venušinu škebli kelébkou jim dala,
Zeffrek je houpal srána do šera,
zahradou se staly, korunu jim tkala
růží nádhěra.

Květy Arabie kryla je i vůní,
palmami Afriky, ptáky Evropy,
krášlí jejich břehy, taje jejich tání
pénou obklopí.

Tré bylo těch střepeů, tré ostrovů pouze,
vidouc, kterak slunce laskati je chceš,
země v svoji náruč dcery volá v touze,
moře chce je též.

Básník dále líčí osudy Heraklovy ve Španělich. Herakles uslyšev hlas Boha přísahá, že vnuci jeho budou ctíti vždy pravého Boha. A vskutku blíž Gades zbudovali chrám Bohu neznámému.

Když olivovník nebes na Kalvarii zkvetl,
chrám padl na kolena před pravým Bohem svým,
jenž za oltář chtěl zemi a ve svatyni sléti
v tvé srdce, moje vlasti, to jeho plnil dým.

Spíš, Španělsko, než Boha ti vezmou hor tvých téně,
neb zapustil svůj kořen jak ony pevně v zem,
tvé vyschnout mohou řeky, tvá v moti zhynout země,
zrak Slunce nezavře se, vždy plá nad obzorem!

Herakles než zemřel, ze skal vztýčil dva sloupy a kyjem tam napsal:
No més enlla! Nic více za nimi!

Zakončení. „Kolumbus.“ Stařec domluvil. Kolumbus má hlavu plnou plánů, stařec mu dodává odvahy. Vykládá mu Strabona a Seneku, tuší, že za mrtvou Atlantidou je dosud suchá země. Kolumbus nabízí služby své Janovu, Benátkám, Lisabonu — marně. Konečně španělská Isabella jej vyslyší. Verdaguer líčí její krásný sen, který jest ozdobou celé básně, který ji totiž pohnul, že Kolumbovi dala své šperky, aby si loď obstaral.

Jak Mojžíš vlnami Rudého moře spěje Kolumb v jiný svět, moudrý poustevník zří ze svatyně své za ním, zřel anděla Hispanie,

který křídly svými kryl Granadu, jak šíří je po blankytě a nesmírná země kryje se pod jejich pláštěm. Zří na druhé polokouli povstávati spasný kříž a volá:

Vola, Colon, ... ara jo puch morir!

Leť, Kolumbe (Colon = Kolumbus = holubice)... teď mohu umřít! (P. d.)

Posudky.

Moderní básníci francouzští. Vybral a přeložil *J. Vrchlický*. S literárním úvodem a poznámkami životopisnými a bibliografickými. S podobiznami básníků francouzských. V Praze 1894. Nakl. J. R. Vilímek. Str. XXII a 537. Cena 3 zl. 40 kr.

Cenné dílo dlouholeté, neúmorné a možno říci, nevděčné práce. Jsem pevně o tom přesvědčen, že básníky má překládati zase jenom básník. Sebe větší a důkladnější filologická znalost jazyka nestačí ještě k tomu, aby překlad básně zůstal básní a pokud možno: básní rovnocennou originalu. Překladem každá báseň ztratí něco ze své váhy a ceny, jako nápoj, který přelévá se z nádoby do nádoby, na překladateli jest, aby báseň ztratila co možno nejméně. Čím tedy větší básník, tím lépe dopadne překlad. Překládání veršů jest také věci inspirace, která se vždy komandovati nedá, a tu nedivno, že i nejlepší básník nad mnohou slohou se zastaví a jeho namáhání vtělití ji v jazyk jiný zůstává marným. O tom by i Vrchlický vyprávěti mohl ne jeden zajímavý doklad (Srovnej Vrchlického studii „Byronův Childe Harold v českém rouše“ ve feuill. „Hlasu Nár.“ 1880). A proto nazval jsem veliké dílo Vrchlického nevděčnou prací, ježto vyžaduje často práce větší, než jakou věnuje básník své činnosti tvůrčí. Kolikrát nutno se vrátiti k některému nepoddajnému místu znova a znova a přece konečně básník-překladatel vidí, že tu jazyk činí také obtíže, že jest nemožno podati překladateli to, co podává original. Mistral žádal na německém překladateli své „Nerty,“ Aug. Bertuchovi, aby zachoval epitheta a obrazy originalu. Ovšem, v tom jest skoro všecko. Mou zásadou jest, aby překladatel zachoval zcela formu originalu; toť ten Adam, ježž Bůh vytvořil z hlíny, ale pak do něho vdechl život. A to musí dověsti i básník-překladatel. Zdaří-li se mu, aby překlad jeho činil na čtenáře dojem originalu, pak jest překlad dobrý. V tom však právě jest onen nevděk překladu: zdaří-li se překladateli práce jeho, tu pochvalu sklídí original, básníka-překladatele si mnohdy nikdo ani hrubě nevšímne (mnohdy ani není znalců, kteří by jeho práci ocenili), a nezdaří-li se překlad — sklídí hanu překladatel. Tento však budiž si vždycky vědom svého dobrého úmyslu, poctivé snahy a vždy veliké práce.

Vrchlický ku své veliké, ano i v Itálii samé obdivované „Poesii italské nové doby“ (1782—1882) připojil letos velkou anthologii poesie francouzské. Ona obsahovala sto jedenatřicet, tato

sto šestapadesát básníků! Jest jen litovati, že Vrchlický nespojil s dílem tímto své „Poesie francouzské nové doby“ roku 1877. nákladem Grégra vydanou a obsahující výbor ze 44 básníků, z nichž mnohých Vrchlický v novém díle svém nyní pominul. Kniha ta bude jistě téměř rozebrána, a nakladatelé mohli se již spolu nějak vyrovnati. Takto se znova někteří básníci v „Moderní básni francouzské“ opakuji a ze starší anthologie mnozí scházejí: paní L. Ackermannová, Béranger, Maxime du Camp, Chénier, Delavigne, Emile Deschamps, Dupont, pí. Girardinová, Louisa Guinardova, Houssaye, Lacaussade, Lachambeaudie, Laprade, Martin, Moreau, Nerval, Planard, Quinet, Reboul, Saint-Beuve, Schuré, Soumet a Tastu. Tedy 23 básníků, které kdybychom přidali k „Moderním básníkům francouzským,“ vzrostli by na 179! Nebylo by třeba pod čarou se odvolávati na anthologii předešlou.

Mám po ruce velkou anthologii Lemerrova, kterou chci srovnati s dílem Vrchlického. „Anthologie des poètes français du XIXème siècle“ jest veliké dílo čtyřsvazkové, velkého slovníkového formátu. Díl první obsahuje básníky od 1762—1817 (den narození!) a má 403 strany; druhý 1818—1841 (461 str.), třetí 1842—1851 (409 stran) a čtvrtý díl 1852—1866 (457 stran). Tato anthologie uspořádána je tedy chronologicky a obsahuje výbor ze 245 básníků na 1732 stranách velikého, řídkého tisku. Srovnajme s touto nejlepší anthologií francouzskou dílo Vrchlického. „Moderní básníci francouzští,“ kniha malého, elegantního a pohodlného formátu, 537 stran, obsahuje výbor ze sta šestapadesáti básníků. Podává tedy Vrchlický v malé, příruční knize mnohem více než foliantová anthologie francouzská. Ale ještě něco: Lemerrova kniha postrádá mnohých vynikajících osob moderního Parnassu francouzského, které naše česká anthologie má. Jsou to: Emile van Arenbergh, Paul Berlier, vicomte de Borrelli, Louis de Chauvigny, Christian Cherfils, Tristan Carbière, Tola Dorian, Ivan Gilkin, vicomte de Guerne, Charles van Lerberghe, Jean Lorrain, Hippolyte Lucas, Maurice Maeterlinck, Francis Melvil, Louis Ménard, Catulle Mendès, Leon Montenaeken, comte Robert de Montesquiou-Fezensac, Jean Moréas, F. Naquet, comte du Pontavice-Heussey, M. Waller, X. de Villarceaux, Robert de la Villehervé, Gustave Vinot a Emile Zola.

To jsou tedy básníci, kterých ani velká anthologie Lemerrova nemá. Mnozí patří k Parnassu belgickému, mnozí teprve loni vydali své sbírky. Zvláště důkladný výbor ze sbírky „Serres chaudes“ zde má Maeterlinck, hlava belgických symbolistů.

Vrchlický na způsob Lemerrovy anthologie připojil ke každému básníku stručné bibliografické záhlaví, za které mu čtenáři budou jistě vděční a k celé knize dal „úvod do studia moderní poesie francouzské.“ Vrchlický tu hned předem omlouvá to, co kladu knize jeho za největší chybu a co sám Vrchlický uznati musí: abecední seřazení básníkův. A myslím, že to bude vaditi každému; kdo jen trochu se zabýval studiem poesie francouzské. Všecky ohledy na

caprice nakladatelovy, který beztoho hledí vždy jen na své zájmy, byl bych nechal stranou a upravil knihu, když již ne dle škol a různých proudů novodobých, aspoň na způsob Lemerrea, chronologicky, aby jasný byl vývoj moderní poesie francouzské od tvůrce jejího Chéniera až do decadentů a básníků nejmladších. K „Moderním básníkům francouzským“ beztoho sáhne jen čtenář poněkud věci znalý, který hledá zde poučení důkladnějšího, laikovi je to lhostejno, ať je kniha upravena jak chce, tomu stačí vzadu abecední seznam. Takto činí na mě forma knihy dojem poněkud školácký. Znamenitý jest úvod, který Vrchlický k „Moderním básníkům francouzským“ připojil. Vidíte tu prvního znalce francouzské poesie u nás. Znalosti ty vyžadovaly neumorného studia mnoha let, a proto je to naskrze směšné, když mladí začátečníci mluví ex cathedra o poesii francouzské se sebevědomím až podivuhodným, kdežto přece ani fysicky tolik času neměli, aby mohli přečísti to, o čem mluví a píší. Kdo viděl ohromnou knihovnu Vrchlického, objímající veškerou poesii francouzskou a obsahující svazky dnes i ve Francii samé vzácné, ten ovšem bude jinak souditi o jeho práci a studiu.

Kdo chce s prospěchem studovati tuto anthologii Vrchlického, tomu radím pročísti si i jeho „Básnické profily francouzské“, část francouzské poesie se týkající (zvláště decadentů!) ve „Studiích a podobiznách“ a pak starší anthologii „Poesie francouzská nové doby“, která v hlavních rysech obsahuje moderní Parnass francouzský a „Moderní básně francouzské“ doplňuje. Z V. Huga a Leconte de Lisle vydal Vrchlický po dvou knihách již dříve. (P. d.)

S. Bouška.

Šaškova Moravská Bibliotheka. Dílo 51. *J. Karásek: „Zazděná okna.“* Básně. 1892—1893. Ve Velkém Meziříčí 1894. Nakl. Šášek a Frgal. Str. 66.

Zajímavá knížka! Mladistvý kritik, o němž se poslední dobou mnoho, až snad příliš mnoho mluví, vydal první sbírku svých básní veršem a prosou. Je pochopitelné, že se od kritika, který se postavil na příkré stanovisko vůči prvním osobnostem českého Parnassu a který s velikým sebevědomím vyřkl anathema na tak mnohé, co u nás považováno bylo do nedávna za nedotknutelné, očekávalo něco lepšího a umělečtějšího, než co vytvořily školy staré, které on boural a bourati pomáhal. Lehko, hravě se stará budova zboří, ale těžko se nová a lepší vystaví.

Řeknu hned přímo, že se mi p. Karásek jako kritik mnohem více zamlouvá než jako básník. Jeho kritiky byly jako horské přivaly, které zatopily klidný a idyllický náš život literární, odnesly mnoho shnilého, spuchřelého, nepravdivého, ale myslím, že také proud ten snažil se jako nepotřebný brak vykliditi leccos, co nebylo a není u nás bez ceny, co bylo ovocem celých generací, a co nám vsutku prospělo, prokázalo mnohé a užitečné služby. Není vše již dobré proto, že je to nejnovější, moderní. Co je dnes moderním, nebude jím zítra a co ten divoký, horský potok dnes přinesl, to smyje snad z větší části budoucnost dosti blízká. Snahy p. Karáskovy a jeho soudruhů

(vlastně žáků p. F. X. Šaldy) nezdají se mi býti rázu tak pozitivního, jako spíše negativního. Dal jsem v mnohém p. Karáskovi za pravdu (zvláště to mu kladu za zásluhu, že ukázal ostře na ubohé písemnictví některých našich spisovatelů, které dosud mají mnoho čtenářův a čtenářek — z nedostatku něčeho lepšího a pro velikou láci různých bibliotek, které jsou tím lepší, čím jsou lacinější!), ačkoli nelze upříti, že v mnohém přestřelil, zvláště ve svých obávaných polemikách, jimž bych přál poněkud více skromnosti. Porážejí se svými soudruhy v „Lit. Listech“ a „Rozhledech“ falešné bohy našeho Parnassu, neměl konečně p. Karásek veliké práce, hůře však jest, že místo starého, odpraveného náboženství přináší nám nové, které se téměř nikomu líbiti nechce a líbiti nemůže. P. Karásek jako kritik-impressionista podává vždy jen své dojmy, své pocity, rozkoše neb nechuti, které četba knihy v jeho nitru vyvolala. Dobře! Pak je to ale vše pouze osobní, subjektivní a nemůže to míti nijakého objektivního závazku pro autora a veřejnost! Jiný kritik-impressionista, který není nitrem svým roven p. Karáskovi (jako p. Procházka a j., kteří shodují se i v celé fraseologii, již jeden od druhého opisuje až do těch teček, pomlček a lakonických jednoslabičných vět), bude míti zase jiné dojmy při čtení téže knihy a dostane se s p. Karáskem přirozeně do konfliktu; obecněstvo pak nejsouc netečným, má také své dojmy a myslí si, co chce. Divím se jen, odkud tolik horké krve, tolik hněvu, tolik popsaného papíru pro tu neb onu kritiku? Má-li kniha svou cenu, pak jí ani p. Karásek ceny nedodá ani neubere, kniha potvrzuje svou vlastní cenou i nadále a má své místo v naší literatuře. Nedochůdčata zajdou sama a nikdo jich nebude želeťi.

Aby nikdo nemyslel, že tu pouze jenom polemizuji s p. Karáskem, řeknu hned, že se mi p. Karásek velmi líbí a že od něho očekávám mnoho. Viděl jsem jeho podobiznu u přítele redaktora v Brně a velmi se mi líbila! Mladický člověk, pěkná tvář jinošská, jevíci odvahu a mužnou sílu. Co se mi ale na p. Karáskovi velmi nelíbí, je to, že vydal svůj román „Bezcesti.“ Jeví-li tolik vzdělání a bystrého úsudku při posuzování děl cizích, měl předem míti ještě více auto-kritiky a nevydávati věci, která je rozhodně slabá. Vlastní jeho přátelé-kritikové to v „Lit. L.“ přiznali a všecko sáhodlouhé omývání trpké pravdy bylo zbytečné. Tím si p. Karásek jen uškodil, vkládaje svým nepřátelům do ruky výbornou zbraň.

Soudím, že je p. Karásek právě ve své „Sturm- und Drang-periodě.“ z které jednou vybědne jako síla samostatná. Co dnes nám podává ve svých „Zazděných oknech,“ není poesie jeho, to je většinou naučené, odkoukané. Je to známý Verlaine, Maeterlinck a j. Totéž, co řekl Lemaître o Verlainovi, myslím, že možno říci i o panu Karáskovi. „Il a bien pu subir un instant l'influence de quelques poètes contemporains; mais ils n'ont servi qu'à éveiller en lui et à lui révéler l'extrême et douloureuse sensibilité, qui est non tout.“ Lemaître praví un instant, myslím, že to u p. Karásky bude trvati déle, jest ještě tak mlád, ale vymaní se jistě.

Decadenti jsou právě v modě ve Francii, v Belgii a jinde, a ta novota láká duchy mladistvé, teprve kvasící, rodičí se. Pan Karásek stejně jako podlehl docela originelní síle p. Šaldy, stejně podléhá i svým francouzským vzorům (na nichž se i p. Šalda odchoval), je to někde až nápadné. Otvírám nahodile „Zazděná okna“ i Maeterlinckovy „Serres chaudes.“ P. Karásek má báseň v prose „Oči. Improvisováno v noci na 6. červen 1893.“ To není improvisace, jak ji znali Mickiewicz, Lamartine a j. To je pouhý ozvuk, ohlas dlouhé četby Maeterlinckovy, který na duše citlivé, jako je p. Karásek, musí mít vliv veliký a rozhodný! (Une sensibilité douloureuse, qui est son tout.) Srovnajte „Serres chaudes“ str. 79.: „Regardes.“

Oči! oči! v rakve zavřené, v hrobech zasypané, oči! oči! palčivé pohledy, které rušíte mé horké spánky.

O ces regards pauvres et las! atd.

Nezazlívej očí, které tě děsí, nehybným, ztrnulým... Očí těch, kteří dobojovali!

Nezazlívej očí, které se dívají... atd.

Ayez pitié de ceux qui sortent...

Ayez pitié des regards de la vierge tentée!

Obrazy jsou různé, ale forma harmonických řádků, výkřikův, opakování, frásí... tatáž. To vše je známo z Maeterlinckových básní a strašidelných (neboť vskutku strach vzbuzují a vzbuditi chtějí!) dramát. Stejný je způsob vkládání myšlenek do parenthesis, které ještě p. Karásek sesiluje refrainem.

(A jak teskně se ti amoretti usmívají!)

(Oh rien n'y est à sa place!) v básni „Serre chaude“ str. 14.

Vliv Paula Verlaina jest však mnohem větší; pochopitelně, jest také mnohem přístupnější. A já se sázím s p. Karáskem, že sám mnohým básním Mallarméovým a i Maeterlinckovým nerozuměl, jakkoli kdesi Vrchlickému vytýkal to skoro s posměchem, že též nerozuměl. Seděl jsem nad mnohými dlouhou dobu, ale smyslu jsem se nedopátral. Jen jsem tušil cosi mlhovitého a když jsem již chytil paprsek souvislosti, v nejbližší sloce mi zmizel docela! Ale pan Karásek konečně sám vyznává credo Verlainovo z básně „Art poétique“:

De la musique avant tout chose,
et pour cela préfère l'Impair
plus vague et plus soluble dans l'air,
sans rien en lui qui pèse ou qui pose.

— — — — —
rien de plus cher que la chanson grise
où l'Indécis au Précis se joint.

— — — — —
Car nous voulons la Nuance encor,
pas la Couleur, rien que la nuance!

Tedy jen samou hudbu, samou šed, mlhu, nuanci, odstín a jen odstín! Jen že decadenti ženou tyto požadavky své do extrémů a chtějí vyjádřiti slovy, co slovy se vyjádřiti nedá, jdouce tak až na samou hranici nemožnosti. Hudba, barvy a vůně nedají se stotožňovati, vzájemně nahrazovati a nedá se vyjádřiti veršem to, k čemu od věků slouží housle, píšťala a roh. Měl by se zase zroditi

nějaký Lessing fin de siècle, který by přesně vymezil hranice mezi poesíí a hudbou, mezi hudbou a vůní atd.

Pan Karásek jako žák Verlainův snaží se také malovati bíle na bílé půdě (comme des agneaux dans une prairie couverte de linges. Maeterl. str. 80.), šedou do šeda, modří do modra (krajina v modři str. 24.) atd.

Bourget praví o Verlainovi: „Cet écrivain étrange, et dont le grand public ignore jusqu'au nom, a essayé de reproduire avec des vers les nuances qui sont le domaine propre de la musique, tout l'indéterminé de la sensation et du sentiment.“ Ale právě proto zůstane tato poesie veškerému čtenářstvu českému tajnou zahradou mlh a odstínů, kde každý zabloudí, neznaje cesty ku předu ani zpět, kde se zpíje tisícecerou, těžkou, nemocnou vůní. Zahrada zůstane vždy zavřena na sedm zámků. Pan Karásek jistě nepočítá a nemůže počítati na široký kruh čtenářů. (Proto se také knížka ta do „Moravské Bibl.“ docela nehodí!) Poesie ta nemá ani v divokém pralese francouzské poesie mnoho přátel, i tam zůstává květem exotickým, tím spíše u nás. My potřebujeme stravy silné; toto, co nám p. Karásek podává, jsou dráždivé vína, lahůdky literárních gourmandů, kaviar. Poesii tu budou čísti pouze literati, a to ještě jenom jako kuriositu. To ani p. Karásek si nezapře. A proto se mi zdá neskromným motto jeho „Zazděných oken“:

Will meine Zeit mich bestreiten,
Ich lass' es ruhig gescheh'n,
Ich komme aus anderen Zeiten
Und hoffe in and're zu geh'n.

Grillparzer.

Není to ani pravda. Co mohl říci Grillparzer, nemůže říci pan Karásek. Poměry jsou naskrze jiné.

„Zazděná okna“ mají dva oddíly a úvod.

V úvodě básník sám svou poesii definuje.

Jsem starý flagelant (!), jenž boky nahé
za písně pochmurné do smrtné únavy,
by klesl vysílen a v proudu lásky vlahé
zrak ztočil naposled v bok Krista krvavý.

Vlahé jest řečeno pouze k vůli rýmu. Verlaine je vybíravější ve slovech:

Il faut aussi que tu n'aïlles point
choisir tes mots sans quelque méprise —

Dále srovnává se s lodníkem, jenž do tmy pluje z jasna a zahyne, a dále

jsem zachmuřený kněz, jenž v kobkách chrámu ztměných
mši tichou denně čte u Panny zázračné,
by, smutný zpovědník všech duší zatracených,
jich hříchů ukryl stín (!) v žaláti duše své —

a hned na to oplzlý kontrast:

jsem žena umdlená, jež láká v řadra skvělá
zhýralce divoké a v plen jim dává klín, —

a posléz:

jsem básník morosní, jenž cítí každou muku,
jak housle tenkých strun, když prsty jich se tknou — —

Je to vše chorobná citlivost, pěstovaná nervosa.

Jsou to krásné obrazy místy, překvapující smělostí a divokostí, ale je to dělané a proto to nehřeje, nemluví k srdci. Místy přílišný bombast činí se směšným. I to má p. Karásek společné s dekadenty: zámyslné hledání obrazů ze života katolického. Verlaine, který napsal několik vřelých čísel poesie katolické, užil týchžze slov, těchžze obrazů při motivech vroucně mystických i při látkách čistě obscoeních. (Srovnej: Chanson pour elle.) Citovati nelze.

Je to zase jen shon po novotách. Poesie atheismu se přežila — básníci úpadku zavrhnuvše starou fraseologii, uchytili se „černých kadidel, dlaní svetic, kathedral,“

kde světla vzpomínek v lamp starém zlatě hoří,
klášterních „cel, když v kápích chodbami jdou mniši, andělských
křídel, jež tepem svým duši kolébají“ atd. ... Čtenář si může v básních
p. Karáskových najít ještě více dokladů, tyto jsem vzal z prvních
stránek. Není to žádná záliba ke katolickému duchu, k jeho liturgii,
k jeho poesii, nikoli, je to jen honba po bizarnosti. Když však ryze
katolický básník užívá téžze řeči tam, kde to jest jediné na místě,
vytkne se mu to. (V „Rozhledech“ pan Karásek respektoval básně
X. Dvořákovy jen proto, že přinesly něco nového z katolické strany
u nás. Jen proto. S psychologické stránky ho kniha nic nepoutala.
Jakoby tam nebyla celá duše katolického kněze! Víra jeho právě
jest mu přitěžující okolností! Že prý jakoby pan Dvořák byl nikdy
nestál mimo katolictví! Podivná výtka. Kdy a kde? Pokud vím,
jest Xaver Dvořák syn katol. rodičů, tedy již křtem sv. vstoupil
na půdu katolictví. V katol. školách byl vychován a konečně na kněze
katolického vysvěcen. Kdy tedy měl státi mimo katolictví? Že jest
duši věřící, básníkem věřícím, to má býti vadou? Že v knize jeho
není bojů, tápání ve tmě? Proč? To je spíše její přednost.)

Oddíl první má motto: „Ah! les premières fleurs, qu'elles
sont parfumées!“ (P. Verlaine.) „Touha samoty“ a „Spleen“
jsou čísla čisté nálady.

Den za dnem plouží se tak ospalý,
jak z cel když v kápích chodbami jdou mniši —

obraz zcela falešný. Jsem také mnich a znám tedy život klášterní
lépe než pan Karásek. A mohu říci, že téměř všechny básně našeho
Parnassu, týkající se života klášterního, vzbuzují ve mně svou ne-
přirozenou naivností jen útrpný úsměv. Naši literáti mají vůbec o životě
v klášterích představy prazvláštní. Více než naivní, nechci ani to
pravé slovo říci. Jedni mluví jen o samém břiše, pitce, hýření,
konvicích — druzí o lenosti, ospalosti, stálé zahálce atd. A to má
býti poesie pravdy? A stejně je to s celým životem církve katolické
vůbec, týž naivně romantický názor, který se denně s vážnou tváří
opakuje. Řeknu přímo: veliká ignorance. Jak ve věcech dogmat,
tak v liturgii, ano i v morálce. A taký utkvělý pojem potom bloudí
z generace na generaci. U pana Karáska je mi to s podivem; zná
přece poesii sv. Teresie (o které nedávno jistý genialní referent

tlachal, žvastaje cosi o francouzské poesii, ačkoliv pozitivně vím, že nezná jednoho ani druhého, a že ze sv. Teresie nezná více než její jméno!) a sv. Jana z Kříže, která vykvetla ze života klášterního, kontemplativního.

V sonetech p. Karásek nezachovává klasické formy ustálené, ale ovládá ji se značnou vypělostí. Nelíbí se mi hromadění cizích slov, která se snadno dají nahraditi českými a zbytečně znešvarují plný, barvitý verš. Jak ošklivě zní:

v zákoutí nemocnic, kde phthisikové mrou —

Samá pathologie! Narkosy, rozklad, nemoc, horečka. Jest mnoho baudelairovského v těch sonetech a rondelech p. Karáskových. Mnohá čísla znějí mi známým, děsivě pochmurným tonem z *Les fleurs du mal*. A to právě mi ruší všechn dojem při četbě básní Karáskových, z nichž mnohé jeví neobyčejný talent! Stále mi to zní v uších jako bzukot muší, hned to je Verlaine, hned Maeterlinck, hned Baudelaire, Mallarmé nebo kterýkoli jiný z tak zvaných symbolistův. Ovšem pan Karásek zná básníky ty skutečně z vlastního studia, jako vůbec obdivuji se jeho veliké pili při takém mládí a jeho povolání. (Ovšem nechci tvrditi, že i jeho soudruzi-kritikové by všecko znali, o čem mluví a píší. Nedávno mi vyprávěl vynikající náš spisovatel, že koupil v antikváři zásobu francouzských knih, zhola nerozřezaných, s autografem jednoho známého pána z „Lit. Listů.“ Také charakteristické!!) Ale vzpomínám, že právě p. Karásek vytýkal ostře Vrchlickému v „Rozhl.“ že jeho básně hned připomínají Mickiewicze, hned Carducciho atd.!

Oddíl druhý má motto z Mallarméa, kladoucí důraz na slova: *la grâce des choses fanées*. Půvab věcí zvadlých. Poesie suchých květin. Oddíl tento se mi lépe zamlouvá, v něm individualita Karáskova z vyčtělého balastu francouzských dekadentů více vyniká. Ale přál bych si celého pana Karáska. Jeho poesii, jen jeho! Básně nerýmované se více líbí. Mají sílu ve výrazu. Básník se nebojí říci, co cítí, a říci to tak, jak to cítí. Pěkná je báseň „Krajina,“ znamenitý je „Choral mrtvých.“ Metrum poněkud připomíná barbarské ody Carducciovy. V básni „krajina v duši“ nezní pěkně: mátohy popelavých šmouh.

Karásek snaží se veršem vystihnouti nejtajemnější záchvěvy lidského nitra, záhadné stavy a nálady, neznámé kouty duše, které se vymykají péru básníkovu. Zájem tedy čistě psychologický. Většina čísel snaží se ve čtenáři vyvolati touž náladu, kterou básník cítí. Není to lehké a ne vždy se to povede. Zvláště p. Karáskovi. Jediné neprozřetelné slovo, které vám vzbudí úsměv, a jako byste narazili náhle, nesení jsouce lodkou po jednotvárné šumící vodě — nálada zmizí.

Co mě překvapuje u básníka tak mladého: dělaná, předstíraná unavenost, zmalátnělost, koketování se smrtí, kostmi hřbitova, hnílobou atd. To u nás papouškovali již Kvapil, Auředníček a j., a vždy to mělo opačný účinek — úsměv; je to zajisté nepřírozené. Ale je to modní — *la grâce des choses fanées*. Stará poesie „zdraví“ se přežila, nastala poesie „nemoci.“

Ich komme aus anderen Zeiten
und hoffe in and're zu geh'n —

pochybují, že poesie budoucnosti bude takovouto. Doufám, že celý směr nynějšího „symbolismu“ obrátí se zcela jinou cestou, a že z těch mlh a vůní hřbitova dostaneme se znova na svěží vzduch. Mám i pevnou víru v p. Karáska, že nám napíše knihy mnohem lepší než jsou „Z a z d ě n á o k n a“, že spíše ta okna otevře a pohlédne k modrému, jasnému nebi.

Je známa příhoda Lošťák-Karásek. Polemika p. Karáskova působila na mě, jakoby se bál. Může býti beze strachu, škoda té spousty slov a té celé filipiky, p. Lošťák se sám odsoudil a nepomůže mu ani onen žvastavý referent v jistém listě, který mu to „za zásluhu pokládá, že napsal báseň velikého rozměru. U nás prý se píše samé básně kratinké, a z těch pak je hračkou sestavit sbírku.“ Sancta simplicitas! Soudí jako děti: čím větší rohlík, tím lepší! S. Bouška.

Šolcova Ilustrovaná knihovna. „První hřích.“ Brněnský roman. Napsal Fr. Roháček. V Telči 1893.

Časový roman se všemi přednostmi i vadami I kdyby nebylo reklamy, otištěné na obálce sešitův a důrazně upozorňující na účel romanu, již z prvních téměř stránek vycítí čtenář, že psal autor za tendenci zcela určitou a že ruka jeho při tom byla odhodlaná a pevná.

Jádrem povídky je líčení osudu malé rodiny, bojující těžký životní boj s různým štěstím. Zelinková okusila toho boje veškerý strasti a poznala i dosti šťastných chvil. Ze všeho by byla vyšla dosti šťastně, kdyby dcera nebyla klesla. V době, kdy hostinská živnost jejich prospívala nejlépe, nedovedli nerozumní rodičové pochopiti nebezpečí, brozící nezkušené dceři se strany setníka Hrozyny, spíše známost podporovali, až „první hřích“ spáchán. Děvče zrazeno, živnost klesla, a počátek romanu tvoří drastické líčení pře o „paternitu.“ Hřích Katuščin byl znám pouze v kanceláři Dra. Kavky; naprosto však o něm nevěděl, ač se to zdá dosti podivným, dobrý přítel rodiny, koncipient Nespalec, jenž v kritické chvíli rodině penězi z nesnází pomohl. Vděčnost za toto přátelství brzy se v srdci dívčině proměnila v lásku, ale vědomí viny a tudíž i nehodnosti podati muži tak dobrému ruku a nabídnouti srdce, jímž jiný pohrdl, přimělo ji k předsevzetí, že těchto citů svých mu nikdy neprozradí. Jen účtu jeho si chtěla zachovat, a proto vši silou pracovala k tomu, aby Nespalec se nikdy o poklesku jejím nedověděl. Ve chvíli, kdy podlý lhářem ji namluveno, že Nespalec nejen o všem ví, nýbrž i hotov by byl „si s ní trochu zažertovati,“ vynese-li jí pře o „paternitu“ značnou sumu, rozhodl se celý život její. Vidí se zneuctěnu po druhé, a to od muže, v němž zvykla viděti ideal dobroty — a usmrtil se.

Thema, jak patrné, ne nové, rozuzlení téměř banální, jak to tak již v tuctových romanech bývá. V tomto ohledu by tudíž povídka nezasloužila větší pozornosti. Tím důležitější jest po stránce druhé. Z celého tonu vypravování zřejmo, že tento předmět byl autoru jen

vhodnou příležitostí, aby důkladně posvítíl na jisté advokatní kanceláře a na některé šplhavce, jichž typy, jak sám tvrdí, v moravských zejména městech a nejvíce v brněnské společnosti, posud nevymřely.

Upřímně řečeno, co nakreslil autor, jenž sám po několik let v advokatní kanceláři pobyl, je tak trapné a překvapující, že se nám zdály podobné poměry přímo nemožností. A truchlivý dojem celého líčení je tím ještě silně stupňován, že autor nelíčí snad jen jednu kancelář, nýbrž přímo generalisuje. Měli jsme příležitost mluvit s lidmi, znajícími dopodrobna poměry brněnské i zákulisí advokátních kanceláří, a jen ujištění jejich, že autor nepřepíná, ba jen prostě fotograficky věrně zachytil skutečné postavy, jichž jména v Brně jsou obecně známa, zabránilo nám vysloviti obavu, že líčeno příliš do černa. Ale tím důrazněji konstatujeme, že umělecké ceně díla nijak neprospěl ten rozhorlený ton, ta zrovna polemická řeč, vyznívající místy až v nepříjemný a dosti naivní pathos. (Viz na počátku díla scenu u sollicitatora Vokova.)

Ve Vokovu personifikována bezedná přímo sprostota jistého druhu advokátních písařův, a tu užil autor důsledně nejsilnějších výrazů, kdežto v Dru. Kavkovi podán typ úlisného, vypočítavého sobce, jenž jmenovitě svým „vlasteneckým“ působením mezi důvěřivým lidem, jehož národní cit a vrozené sobectví a prospěchářství dovede bezohledně využítovati, jest vysoce nebezpečným. Takové důvěřivé, nadšené srdce vylíčeno v Nespalcí, kde však trochu upřílišeno; jeho důvěřivost jest již prostě naivností, jež u vzdělaného a ne již tak docela mladého koncipienta poněkud zaráží. Lépe se zdařil povahopis podhorského faráře, jehož trpké řeči, v nichž snešena veškera hořkost poctivce, pracujícího ve prospěch lidu a vidícího vinou jiných veškeru práci zmařenu, působí trvalým dojmem.

Škoda, že celek připadal nám, jakoby byl napsán v horečném chvatu, v jakési chvíli rozhorlení, neboť jinak si nedovedeme vysvětliti přílišnou rozkouskovanost osnovy a časté sebe opakování, jež autor sám vycítil a na jednom místě přímo, ale nedosti přesvědčivě omlouvá.

Smíme snad shrnouti své poznámky v ten celkový soud, že brněnský roman „První hřích“ je v sociálním ohledu hoden bedlivého přečtení.

M. Zavoral.

Kabinetní knihovna. Č. 70. V. Mrštík: „Obrázky.“ V Praze 1894.

Nakl. F. Šimáček. Str. 184. Cena 60 kr.

Jméno V. Mrštíka má dnes v českém světě literárním již plný, jasný zvuk, a práce jeho, jmenovitě z doby poslední, řadí se právem k nejcenějším. Roman jeho „Santa Lucia“ zčeřil vlny veřejného mínění měrou dosti značnou, a hlasy pro i contra byly stejně četné jako mnohdy nespravedlivé. Proti romanu tomu dá se z čistě uměleckého stanoviska pronésti dosti námitek, tolik je jisto, ač ne zcela spravedlivě dle skromného našeho soudu bylo přičísti dílo toto k literatuře přímo znemravující. Na nás působily posud všechny práce autorovy dojmem poctivé, veliké práce, upřímnosti a nevšední pile, a již to

vylučuje naprosto intenci tak málo čestnou. „Obrázky,“ o nichž máme stručně referovati, přesvědčení to v nás jen utvrdilo. Jsou to kabinetní, přímo bravurní líčení at přírody samé či ruchu v ní panujícího, jimž podobných jazykem českým snad ještě nenapsáno. Pravda, že místy nanešeno barev až oči oslňují, a snaha, vystihnouti náladu přiléhajícím slovem co nej přesněji, někdy až přestřelí; ale celkem viděti všude poetu nevšedního významu, plného hlubokého citu, až podivuhodně jemného a přesného pozorovatele a především mistra slohu. Píšeme slova ta bez obavy, že bude nám vyčteno přepínání; doklady bychom uvéstí mohli z každé stránky malé této knížky. Snad nemíneme se zcela pravdy, vyslovíme-li, že tyto „Obrázky“ zdají se nám býti výslednicí horlivého, s plným porozuměním konaného studia velikých vzorů ruských a francouzských. Aspoň první obrázky „V mlhách“ a „Sluky“ působily na nás kouzlem „Lovcových zápisek,“ a velikolepé, barvami přímo hřící. „V tanci“ vyvolává reminiscence na Zolova některá líčení. — Děje v „Obrázkách“ není. Autor chtěl jen před myslí naší vykouzlití několik obrázků přírody, ale ne ztrnulých, nýbrž produševněných, se vším teplem a zářím a ruchem, jež vystihne jen jemné oko, a vycítí vnímavé srdce, a pokus ten se vydařil plně. Pouze „Na jahodách“ je zároveň duchaplnou, zdařilou povahopisnou studií. — Čtením pro lid ovšem práce Mrštíkovi nejsou; do dnes nemůžeme pochopiti, jak se „Santa Lucia“ dostala do „Matice lidu“ — ale pro kabinetní knihovnu jsou obrázky tyto jako stvořeny.

M. Zavoral.

Sborník světové poesie. Vydává Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění. Č. 29. *Jacinto Verdaguer*: „Sen sv. Jana.“ Rozměrem originalu přeložil P. S. Bouška, O. S. B. V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

O významu Verdaguera v literatuře španělské a světové vůbec, jakož i bližší zprávy o jeho životě a dílech uveřejňuje právě týž spisovatel, který toto dílo přeložil, v „Hlídce liter.“ a též zajisté v ní šíře a lépe než bychom my, kteří Verdaguera známe jen z tohoto překladu a překladu „Atlantidy“ od Vrchlického, dovedli. Těmito řádky chceme jen upozorniti na dílo toto zkrátka.

Báseň tato či vlastně básně, neboť není „Sen sv. Jana“ básní jedinou, nýbrž cyklus básní, spojený sice nitkou velmi jemnou, ale přece souvislou, která na rozličných místech příhodnými dodatky a slovy autora zřejmě probleskává, jest básní čistě náboženskou, hluboce mystickou. Hned zde však musíme přidati, že i nadšení a city vlastenecké zde nejsou cizí, právě ty pravé, které se radují z předností vlasti své a ji pravou slávou ověnciti se snaží. Myšlenka, která básní touto jest provedena, jest velmi smělá a jen básníku dovolena. Krví Pána Ježíše opojil se sv. Jan a usnul při poslední večeri na srdci božského Mistra. Ve snu vidí ctitele lásky nesmírné Spasitele či vlastně ctitele symbolu jejího božského Srdce. Z nich vybral Verdaguer nejvýznamější počínaje Marií, Pavlem, Augustinem až po blahosl. Marketu Alacoque, která žijíc v klášteře Paray Monial,

avedla pobožnost k božskému Srdci do veřejnosti. Tyto postavy svatých a světic i jiných, kteří nejsou jako svatí ctění, jako Dante, obásnil Verdaguer básněmi jednotlivými. Nejsou to však sbázněné legendy, nýbrž vybrán rukou znalce jediný moment, jediná událost vztahující se nějak k účtě k Srdci Páně. Básně některé jsou kratičké a přece vystihují význam a obrovitou postavu světce tak jasně jako obraz do ocele rytý. Sv. Tomáš Akvinský, andělský doktor, je zde na př. zastoupen jen tímto čtveroverším:

Andělský doktor.

Vita cordis amor. (De dilect. Dei XIX.)

Oheň musí spalovat,
srdce musí milovat.

Jesu, v lásce nekonečné
Srdce tvé má žití věčné.

Kdo zná život této hvězdy církve a jeho „Summu,“ pak zvláště Officium v breviáři de SS. Corpore Christi, od něho složené, pochopí slova ta, že vskutku srdce pravého vlastnost jest láska vroucí, jakou plál on.

Poněvadž však, jak už řečeno, sbánil Verdaguer při jednotlivých postavách události nebo věci méně známé, k tomu tonem hluboké mystiky, je porozumění některých básní i vzdělanějším velmi nesnadné; přiznáme se upřímně, že nijak nevystihujeme smyslu básně na sv. Ambrože a sv. Matildu, též nedovedeme si vysvětliti ve třech posledních strofách refrain „o žití moje“ v básni XXIX. „Sv. Michael de Santi,“ tím chceme poukázat, že by byl překladatel cenu práce své zajisté ne lehké velmi zvětšil, kdyby byl přidal tu a tam aspoň kratičkou vysvětlivku.

Ze slov našich pozná čtenář, že dílo „Sen sv. Jana“ je vlastně historií pobožnosti k božskému Srdci, jak překladatel v úvodě svém sám praví. Mimo překrásné básně, již Verdaguer připsuje dílo to papeži Leonu XIII. k jeho kněžskému jubileu a úvodních básní (4), rozdělen jest „Sen sv. Jana“ na tři větší oddíly: „Hvězdnatá noc,“ „Zora“ a „Východ slunce,“ v takovém totiž postupu viděl sv. Jan vyvinovati se pobožnost k Srdci Páně až k Marketě Alacoque, která jest východem tohoto slunce. Konec posledního oddílu tvoří „Apokalypsa,“ je to jako přídavek ku vlastní Apokalypse sv. Jana. Třeba mnohé básně vynikají silou úchvatnou a vroucností velikou, myslíme, že v „Apokalypse“ zaplanul básník nejvíce, zde vlil do poměrně krátkých básní celého svého genia. Zde plane vše nadšením a fantasií světce a proroka, který pozírá jasně do říše myšlenek i budoucna, ale též překrásně maluje. Slověům těmto přisvědčí každý, kdo si jen přečte tam III. báseň, v níž vymaloval nový, mystický Jerusalema.

Aby se však nezdálo, že jsme docela oslepeni jen přednostmi vzácného díla a jeho světovou pověstí, podotýkáme, že některé básně, jak ani jinak býti nemůže ve sbírce větši, jsou též slabší a vyrovnají se jim leckteré Kuldovy, Štastného, Dvořákovy i nyní ze Skalíkových.

Vděční jsme jak p. překladateli za záslužnou práci tak i redakci „Sborníka,“ že „Sen sv. Jana“ uveřejnila, nejen proto, že je to vzácné dílo básníka nyní světového, nýbrž i proto, což v době naší obzvláště jest důležité, že je to dílo čistě náboženské.

O překladě samém mnoho říci nemůžeme, poněvadž originalu neznáme; co nám podáno, čte se plynne a prozrazuje, že to přeložil básník. Chybou jest: hřímati z nebes, z nebe přináší m. s nebes..., též lépe nádra m. nádra, mílo jest jistě chyba tisku. *J. Bloška.*

Al. Jiráskova Sebrané spisy. Seš. 177.—184. po 15 kr. Díl XVIII. „Zahořanský hon a jiné povídky a obrázky.“ V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

V tomto svazku „Sebraných spisů“ Jiráskových umístěny dvě delší povídky: „Zahořanský hon“ a „Povídka z archivu“ i nepatrný obrázek „Povídka přítelova.“ Všimneme si pouze prvních dvou. Ton obou povídek je méně velebný, slavnostní, méně pathetický, než to bývá v mnohých dílech Jiráskových obsahu čistě historického, v nichž často i na újnu pravděpodobnosti nalézáme stále jakousi suchoparnou vážnost vypravování o vysokých myšlenkách, řečech i velikých skutečích hrdinův. Obě tyto povídky jsou rázu veselejšího, svěžejšího a historické obrázky podávají pouze jaksi v episodách, vložkách. Více historie obsahuje „Zahořanský hon.“ Je to rozmarný „příběh, jak malíř a muzikanti přemohli vrchního, t. j. jak umění, nechťic potupně sloužiti, zvítězilo nad hrubou mocí.“ (125.) Tato základní myšlenka opakuje se častěji, že totiž „umění k robotné službě není a nesmí se bez trestu snižovati“ (124), nesmí sloužiti naduté hlouposti a hrubé síle (42). Sebevědomý, smělý malíř Rys, žárlivě dbalý své umělecké cti, maluje pokoje na zámku Zahořanském, na kterém odehrává se děj povídky v době rokokové. Pyšný a nadutý panský vrchní von Schönnau dává malířovi až příliš na jevo, jak málo váží si jeho umění, jemuž ovšem nerozumí. Nejvíce vrchního zlobí, že sličná jeho neť, slečna „Terež“, jež doučuje se hráti u sběhlého učitelského mládence, Václava Vojny, v němž umělec zvítězil nad umělcem, příliš se zajímá o potulného, smělého malíře a dává si s ním dostaveníčka a konečně utekla ze zámku, aby si mohla vzíti milence svého srdce, malíře. Postavy nadutého vrchního a smělého malíře jsou nakresleny mistrovsky. Vedle nich možno postaviti Svidu, potulného myslivce a hudebníka zároveň, jenž troubí 12 dessavských fanfar, a miluje umění, nikde na místě dlouho nevydrží jako pravý umělec. Proti energickému, smělému malířovi a odvážnému myslivcovi stojí ostýchavý, nesmělý Václav Vojna, uprchlý učitelský mládenec, jenž miloval roztomilou slečnu Terež, ale věda, že ona miluje malíře, všecko pro ni obětoval, pomohl jí přehnouti pro jiného; největší slasti jeho bylo tvoření, skládat hudební kusy — pro sebe.

Méně historie je v „Povídce z archivu“: v hlavní nehistorický děj vloženy vlastně jen dvě „povídky z archivu“ a jiné historické vzpomínky ze života dřívějších pánů zámku Radinovského. U dobrého, veselého správce zámku toho dli návštěvou jeho mladá švakrová, slečna Zdenka či Romantika, jak jí správce říkal, jejíž duše blouznivě prahla po romantických vzpomínkách z rytířských

století, jež všude viděla romantiku, kde jini viděli všední prosu, v každém koutku, v každých dveřích zámku. Najednou na tichý zámek Radinovský přijel mladý učenec z Prahy, Švehla, aby prozkoumal archiv zámku Radinovského. Blouznivá Zdeňka věnuje tomuto mladému „panu archiváři“ a jeho studiím neobyčejnou pozornost, což ovšem velice zlobí žárlivého milence jejího, adjunkta Semence. Avšak Švehla je na zámku ne tak pro archiv, nýbrž spíše pro to, aby vyhledal svou milovanou Haničku, dceru polesného, s níž se seznámil v Praze, když tam Hanička byla u strýce setníka na vychování. Hanička navštěvovala školu hudební a po vůli setníkově měla se věnovati divadlu, aby se strýcovi odměnila nějak za jeho starostlivost. Ale paní polesná, zlá macecha Haniččina, chtěla nevlastní dceru provdati za obstarlého boháče, kterého Hanička nemilovala. Aby ušla naléhání jejímu, ujela Hanička tajně se Švehlou do Prahy, věnovala se divadlu, aby vyhověla strýcovi, jenž žil slávou její budoucí; teprve po delším čase stala se ženou milovaného Švehly. Zatím Zdeňka byla již dlouho šťastnou ženuškou adjunkta Semence, jenž se stal správcem nedalekého dvorce. Toť obsah druhé povídky, v níž, jak připomenuto, historie hraje nepatrnou úlohu. Hlavní zájem v povídce vzbuzuje milostná zápletká, dosti obratně sestrojená.

Obě povídky čtou se velice pěkně a náležejí k nejpoutavějším lehčím pracím Jiráskovým.

A. Vrzal.

Besedy slovanské. Red. V. K. Jeřábek. R. I. Č. 4. „Dubrovský.“ Povídka *A. S. Puškina*. Z ruštiny přel. J. Koněrna. — „Julius a Pamfilius nebo: Kráčejte v světle, pokud je světlo.“ Rozmluvy pohanovy s křesťanem. Povídka z doby prvních křesťanů. Napsal *Lev N. Tolstoj*. Z ruštiny přeložil J. Koněrna. V Brně 1894. Nakl. J. Barvič.

Novella „Dubrovskij“ kreslí venkovský statkářský život; nejmělečtější nakresleny typy Trojekurova, starého Dubrovského a Marie, dcery Trojekurova. Trojekurov je hrdým, svévládným, energickým, svévolným a krutým statkářem. Svěvolně vládne všemi, kteří ho obklopují, nesnese odporu; nicméně i v něm jsou některé dobré stránky. On na př. s úctou pohlíží na poctivou hrdost, přísnost starého Dubrovského a vysoko si váží smělosti a statečnosti domnělého francouzského učitele, v němž se skrýval mladý Dubrovskij, jenž chtěl pomstít otce, kterému Trojekurov odňal jeho malý stateček. Starý Dubrovskij, chudý soused Trojekurova, bývalý jeho druh ve službě, je muž prostý vypínavosti, nadutosti, prostý a dobrosrdečný, vzor přímosti a šlechtného vědomí lidské svojí důstojnosti. Tyto vlastnosti spolu s přehlostí povahy a přesvědčením, že pravda na zemi nevyhnutelně zvítězí, byly příčinou jeho nesváru s Trojekurovem, prohry soudní pře s Trojekurovem a jeho náhlé smrti. Pěkně vyobrazení schytralí úředníci soudní, jejich nestoudně drzá úplatnost, náruživost k pitkám. Pěkně, pravdivě, živě nakreslení sedláci Dubrovského, oddaní svému pravému pánovi a po jeho smrti jeho mladému synovi. Věrně na př. nakreslen kovář Archip, jenž chladně zavře opilé nesvědomité úředníky v domě

pána svého, aby neunikli ohni, ale sebeobětavě leze na střechnu, aby zachránil kočku, „Boží stvoření.“ Skvělou stránkou novelly je také obraz hrdinky, Marie, ruské venkovské dívky. Život v samotě s nevlídným otcem a francouzské romany, které četla bez určitého výboru, bez návodu, rozvily v citlivé dívce fantasii na újmu ostatních sil duševních. Marie měla se za hrdinku, ochotnou ke každé oběti pro toho, koho bude milovati. Zamilovavši se do domnělého Francouze, učitele mladšího bratra, a zvěděvši, že milencem jejím není nikdo jiný, než hrozný vůdce lupičů, Dubrovskij, se zvláštní zálibou čeká na chvíli, až ji milenec její odnese od oltáře, kam ji násilně přivlekli, aby ji provdali za prostopášného starce. To zdálo se jí velice lákavým, romantickým, a ona chtěla býti romantickou hrdinkou. Když však Dubrovskij přišel pozdě, a ona byla již sezdána s oním bohatým starcem, zaradovala se, že bude moci zahráti si na věrnou ženu, hrdinku — i odmítla návrh Dubrovského. — Postava hrdiny, mladého Dubrovského, je trochu romantická, melodramatická.

Co se týče překladu, není ani dosti věrný, ani dosti plynňý. Zběžně srovnali jsme překlad s originalem. Na str. 22. stojí: „ranilo ho“ (v originalu: „paralič jeho udaril“: ranila ho mrtvice); na str. 34.: „jak pak by ne“ (v originalu: „kak ne tak“: nikterak!); na str. 41.: „je-li pak to junák!“ (v orig.: „kakov molodec“: jaký to junák, není-li to junák!) a pod.

O povídce Lva N. Tolstého šířiti se nebudeme: náležít k oněm mravoučným, suchoparným povídkám, které veliký umělec tento píše v poslední době a kteréž slávě jeho jako belletristy spíše škodí než prospívají. Rozmluvy pohana Julia s křesťanem Pamfiliem o manželství až k omrzení točí se pořád okolo známé myšlenky Tolstého, že muž má pohlížeti na ženu ne jinak jako bratr na sestru nebo syn na matku.

A. Vrzal.

P. Marco d'Aviano, kněz řádu kapucinského, strážný duch Vídně a Rakouska za tísň turecké r. 1683. Sepsal *Fr. Janovský*. V Brně 1894. Nákladem papežské knihtiskárny benediktinů rajhradských. Str. 72. Cena 30 kr.

Spisek tento jest otiskem z „Obzoru“ r. 1892. Vypravuje se tu život a působení věhlasného kapucína, jenž byl důvěrným rádcem a podporou císaře Leopolda I. Císaři věrně jsa oddán dodával jemu pevnou svou důvěrou zmužilosti i v dobách nejhorších. V pohnutých tehdejších bězích válečných měl P. Marco d'Aviano znamenitý vliv, jehož vždy používal ku prospěchu císaře i říše veškeré. Odklízoval neshody, usmiřoval protivy, všude platně působil a v děj zasahoval, tak že právem nazývá se strážným duchem Vídně a Rakouska za tísň turecké r. 1683. A při všem sprovázel jeho jednání hojný sbor křesťanských, hrdinských ctností. — Pan spisovatel řídil se hlavně osvědčenými spisy Klopových; vypravování jeho spočívá tedy na základě solidním. Spisek psán jest populárně, pro lid, který zajisté rád si jej přečte. Milerádi doporučujeme. — Chybou tiskovou jest na str. 60.: několik námořních lidí, místo: lodí.

J. Tenora.

A. S. Puškin: Piková dama a jiné novelly. Z ruštiny přeložil V. Mrštík.
V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Str. 71. Cena 10 kr.

„Piková dama“ není vlastně novella, nýbrž mistrovsky vypravovaná anekdota, v níž s podivuhodnou věrností nakresleny jsou stará hraběnka, její schovanka, jich vzájemný poměr a demonský sobecká povaha Heřmanova. Nahodilý, anekdotický obsah je také ve „Výstřelu“, v němž velice trefně načrtnuta postava mstivého, ponurého Silvia. V „Obstaravateli pohřbů“ nakreslen všední život ruských prostých lidí, a to tak klidně, objektivně, realně, že novellu tu znamenitý kritik Ap. Grigorjev má za vzor, jímž se řídili naturalisté, spisovatelé, kteří věrně líčili prostou skutečnost, prostý život lidu. Škoda, že nemáme před sebou všech „Novell Bělkinových“, abychom promluvili o významu jejich a přivedli doklady toho, že v Bělkinovi Puškin vytvořil obraz prostého, dobrosrdečného ruského člověka jako kontrast demonských povah, a ústy Bělkina podal řadu prostých, dobrosrdečných příběhů. — Překlad V. Mrštíka je sice věrný originalu, ale rčení: „to nás podivilo (45) a pod. není česky obvyklé. Na str. 49. místo: „Denisovem Davydovem“ má státi: „Denisem.“ A. Vrzal.

Knihovna lidu a mládeže.

Legends. Životy svatých a světic Božích na každý den celého roku. Knihárnám osobním, farním, školním, obecním, spolkovým a rodinným veršem národním sepsal *Beneš Method Kulda*, sídelní kanovník vyšehradský. Dvanáct měsíčních svazků po 40 kr. V Praze 1894. Nákl. vlastním. Str. 96.

Ctihodný veteran českých spisovatelů chtěl napsati českému lidu české legendy populárním, hodně srozumitelným veršem a myslím, že se mu to plnou měrou zdařilo. Lid nerád básně čte. To je faktum, které se popříti nedá. V naší době vůbec i básně předních básníků mezi vzdělanci samými mají málo čtenářů. Studenti, blouznivé slečny a z mužů vyspělých jen tak zvaná elita čtenářstva, jak praví Mistral. Široké vrstvy lidu pro poesii nemají valného smyslu. Jest obyčejně těžká, obsahem i formou, a tu rozuměti nemohou. Nebo vyžaduje delšího a hlubšího přemýšlení, a to zase široké obecenstvo nechce (bohužel!), ono se chce jen bavit. Panem et circenses. Ví to každý, že většina čtenářů při četbě novel a romanů přeskakuje místa lyrická, líčení krajin, líčení stavů duševních. A mladá generace naše tak příliš mnoho si zakládá na mrštíkovsky nádherných krajinomalbách, na svobodovsky pitvaných stavech duše lidské. Mluvím o širokých vrstvách lidu a řeknu hned přímo, že jsem k onomu romanticky ideálnímu pojmu „lidu“ velice pessimistickým! Co jest u nás knihoven pro lid! A co knihoven pro lid bez programu lidového! A lid těch knihoven vůbec nečte, aneb čte-li, nerozumí jim. Redaktoři jejich lidu neznají, sedí někde v Praze, a jejich celá známost je několik kaváren s papírovou znalostí lidu v časopisech a ročném malý výlet na venkov, kde se domnívají proniknouti na dno srdce našeho lidu, který je ku měšťákům a zvláště na Moravě k Čechům velice nedů-

věřivý a opatrný! Bylo by zajímavě sestavit statistická data u našich knihkupeců, které stavy nejvíce kupují knihy a jaké? Dovolil bych si hádati a myslím, že bych mnoho neprohádal. Předně studenti, a to zase ne všichni. Spíše ti chudí, než bohatí. Ve vyšších třídách škol středních bývají studenti, kteří koupí každou skoro novinku belletristickou. Přišedše do Prahy na vysoké školy, nemají kdy čísti, buď pro studia svého oboru, nebo bohužel pro studia kavárny (viz Mrštíková Jordána!), nebo mají zase přístup ke knihám a časopisům v kavárnách a knihovnách, to již tedy tolik nekupují. A dokončivše svá studia, vstoupí do praktického života. Bože, jaký tu kontrast! Jak často z nadšeného bibliofila stane se nepřítel vši literatury! Professor má svou knihovnu professorskou, své odborné knihy, o poesii se obyčejně mnoho nestará. Učitel, který věnuje něco na knihy, nestačí ani na své odborné. Řekl bych, že poměrně nejvíce odbírají a čtou knihy kněží. Ti proskribovaní zpátečníci, nepřátelé osvěty, nepřátelé lidu a přátelé Říma. Ale je to faktum. Každý kněz vám to dosvědčí. Dnes vyjde první sešit jakéhokoli díla a zítra již leží v kaplance venkovského kněze pět, šest exemplářů z různých knihkupectví. I firmy zahraniční mají pečlivě sestavené seznamy českého kněžstva. Každý kněz má svého knihkupce, u něhož nechá sta za knihy theologické, vědecké i belletristické ročně. A ti, kteří nás kdekoli ve společnosti i v novinách proskribují, rádi přicházejí si z naší knihovny vypůjčovat! Faktum. A k čemu tak dlouhé výklady? Chtěl jsem jen ukázati, kdo u nás knihy kupuje. Stav měšťanský nejméně. Namnoze se spokojí jen svým kalendářem a koupí si ten nejlacinější. A knihy pro lid? Vlastní lid koupí jen malé procento. Čte z knihoven veřejných, kde jsou, nebo ze soukromých, zvláště kněžských. A tu jsem přišel k té zkušenosti, že, chce-li kněz mezi lidem knihu dobrou rozšířit, musí ji koupit sám, musí ji dát svázat sám, musí ji půjčovat zdarma a musí ji lidu namnoze vnucovat. Rozumí se samo sebou, že se kniha brzy roztrhá, není k potřebě, a chcete-li ji dále půjčovat, musíte koupit novou. Žádejte za četbu dosti málo, téměř nic (na vazbu a koupí knih nových), a počet čtenářů se vám sevrkne na minimum. Tedy chce-li kněz na venkově s prospěchem apoštolovat, musí sáhnout hluboko do své, často prázdné kapsy. To jsou myšlenky, které se mi namanuly při Kuldových „Legendách.“ Kulda na titulce píše, pro koho určil své dílo. A kdo je koupil? Zajímavá věc. Poslední sešit má doslov. Odběratelé posílajíce peníze poštovní poukázkou, připsali pár slov díky nebo posudku. A kdo to jsou? Biskup, probošt, děkan, vikář, farář, kaplan... a tak to jde dále... zřídka kde čtu: Ant. Jirásek, tovární dělník v Hronově: „Za pili, kterou Jste věnoval tomuto dílu, žehnej Vám Bůh zde na zemi a po smrti k těmto svatým, které Jste opěval, dej Vám Bůh s nimi se radovati.“ Jak krásné! Prostý dělník — ovšem katolický. Někteří kněží koupili více exemplářů!

Kulda napsal skutečně dílo roztomilé. Pravým veršem národním, kterému každý rozuměti bude. Mnohá čísla jsou krásnými písněmi

duchovními, jen hudbu (Nešverové, Sychrové! pozor!) k nim a půjdou z úst do úst. Za zvláštní zásluhu kladu staříckému pěvci, že provanul celé dílo své ryzím duchem vlasteneckým, že si pilně všímal svatých a světic českých a slovanských. Hned 1. leden mimo krásnou píseň novoroční má legendu „Blah. Zdislava, vdova, paní Česká † 1285.“

„Legendy“ psány jsou krásnou českou mluvou, plnou, širokou, jakou se u nás nyní již nepíše, jakou psali naši Sušilové, Soukopové. Verš je ku podivu plynutý a rým zvukný. Ovšem, že nelze očekávat od těchto legend nějaké zázraky básnického umění, mnohá čísla, jak ani nelze jinak, jsou slabší, mnohá se opakují myšlenkově; nezapomínejte však, že jsou to legendy na každý den církevního roku, leckde je jich i více na jeden den! Jaká to jen práce fysická pro starce, jehož zrak slábne, jak si nedávno naříkal, tak že musí užívat písáře! Ale mnohá čísla jsou právě perly duchovní poesie, a Kulda se jimi vryl do našeho srdce.

Budeme musít lid učit tyto legendy číst. A lid jim porozumí. To však je jisté, že by četl raději legendy prosou psané. Do krátké básně, stížená poutem rytmu a rýmu, nelze vložit vše, co se dá říci prosou, třeba dosti úsečně. Kulda to sám cítil a proto často přidává dodatky a vysvětlivky pod čarou. Již to je vadou básně, která potřebuje výkladu. Četl jsem, že někteří kněží, katecheté, předčítají legendy ty dětem ve škole. Myslím, že to bude jen tehdy s prospěchem, vyloží-li katecheta látku předem sám a pak teprve jako básnickou rekapitulaci legendu Kuldovu přečte sám.

Že Kulda umí výtečně psát modlitby a písně pro lid, tomu nasvědčují spousty obrázků potisknutých jeho básněmi. A jak to lid rád kupuje! Básník v úvodním věnování zve „Legendy“ svým „zpěvem labutím.“ Nevěřím tomu a chci býti ještě dlouho, dlouho Tomášem. Zde má odpověď na jeho „Legendy“:

B. M. Kuldovi, básníku „Legend“:

Tvůj slábne zrak, však v duši Tvoji svítá!
Jak poutník stanul jsi na prahu ráje,
kde nedočkavě Svatých sbor Tě vítá.
Tvá lyra, Otče, k jejích počtům hraje,
svět šelí se kol Tebe v teskné hloubi,
však plá Tvůj zrak, v slzách se rozplýváje.
Tvá duše s duší nebes již se snoubí,
Tvůj slábne zrak, však v duši Tvoji svítá.

S. Bouška.

Paměti farnosti holické. Vzpomínka na konsekraci holického chrámu Páně dne 28. května 1893 vykonanou. Podává J. Drápal. V Olomouci 1893. Nákl. vlastním. Str. 95. Cena 35 kr.

Příležitostný spisek tento jest významu místního. Líčí se tu dle pramenů, jaké spisovateli po ruce byly, dějiny chrámu holického a podávají se črty z dějin přifařených obcí. Podotýkáme hned, že sám spisovatel nečiní nároků, že by byl spisek dokonalým, a že sám uznává, že není vše náležitě uspořádáno a zaokrouhleno. Pročež, jak si spisovatel přeje, nechť padá tu více jeho dobrá snaha, než její

provedení na váhu. — Jednotlivé podrobnosti mohou zajímati Holické a kteří v okolí žijí. Jinak by stačilo vypravování stručnější. Pro krajany spisovatelovy mohou však splnit paměti tyto posláni své, aby totiž naučili se milovati a ctíti rodnou ves. — Ve spisku jest několik obrázků.

Z chyb, jichž dosti se naskytá, vytykáme jen: z dvouch (14); služby Boží se odbývaly (20); dle plánu c. kr. ministerstvem kultu schváleným (22); po kázání asi hodinu trvající (25); slavnost, kteráž zůstane nezapomenutelným (25); déšť nebyl v stavu (27); celt na celtu (59) atd.

J. Tenora.

Knihovna „Besed lidu.“ Č. 5. „Z pobratimských luhů.“ V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

Jsou to dvě povídky: „Jankovo vězení“ od L. Ž. Ladanjského a „O svátcích“ od M. Kukučina. Dle titulního listu jsou prý to „dva obrázky z charvatštiny.“ Ladanjský, mladý, nadaný spisovatel, jehož „Crte i slike“ kritika charvatská velice příznivě přijala, jest ovšem Charvatem. Za to však nedovedeme sobě nikterak vysvětliti, jak p. pořadatel „K. B. l.“ M. Kukučina, Slovák, pojednou vřadil mezi spisovatele charvatské.

L. Ž. Ladanjski, jak již praveno, jest mladým talentovaným spisovatelem. Neřeší sice nijakých krkolomných problémů filosofických, za to však všechny jeho povídky, čerpané po většině ze života rodinného, poutají nás svou milou prostotou a nestrojeností. Takovou jednoduchou, milou historií rodinnou vypravuje v črtě „Jankovo vězení.“ Vězením tím byl zámek tery Barbory Rebrovec. Jankovi, zvyklému na hlučný život městský, byl opravdovým nudným vězením. Z této však velkoměstské nudy vyléčen byl svou sestřenkou Haničkou, která sice z jednoho vězení jej vysvobodila, do druhého však vězení — které ostatně Janko rád přijímá — do vězení manželského — jej uvedla. Slovem „Jankovo vězení“ jest pěknou rodinnou črtou. — Neméně pěknou jest Kukučinova kresba „O svátcích“, ve které velmi pěkně a sympathicky líčí dva staroušky před svátky. Takovými čísly, jako „Z pobratimských luhů“, stala by se nová knihovna opravdovou „Knihovnou Besed lidu“, jenom že jiná čísla vesměs taková nejsou.

J. Malota.

Zábavy večerní. R. XIV. č. 5. „Kvítí z luhů jihoslovanských.“
Sebral a přeložil *J. K. Káčer.* V Praze 1894. Nákl. Cyrillo-Methodějské knihtiskárny.

Sbírka obsahuje celkem pět povídek ze slovinštiny. „Kamenné srdce“ od H. Kaše jest pouhým vypravováním života nešťastné Mary, která se ani nesmála ani neplakala.

„Na slemenech“ od Ant. Kodra líčí nám život nešťastného Oglara, uvězněného pro pouhé podezření, že zavraždil cizince, který zmizel tajemným způsobem. Milana, dcera onoho cizince, po návratu Oglarově musí z domu, a s ní i jeho jediný syn Petr, poněvadž ji proti otcí hájil. Teprve náhodou dovídá se Oglar za dlouhý čas, že

onen cizinec zmizel přičiněním jeho souseda Prelesnika, který ucházel se o vypuzenou Milanu. Nyní, boje se prozrazení, sprovodí lstí i Oglara se světa. Vinník však zatím vyzrazen — a brzy na to nalezen mrtvý v milíři.

„Růžena“ od J. Stritara jest příliš romantická. Doktorova dcera Růžena od komediantův uloupená nalezne svého otce — vlastně otec ji — a stane se po rozličných příhodách šťastnou manželkou Markovou, syna bývalého principala.

„Poslední podlouník“ od J. Podgrajského jest smutnou historií ze života slovinských podlouníků. Podlounictví líčí nikoliv jako zaměstnání, ale jako vášeň, které Modras obětoval svého syna, štěstí rodiny, ba i svůj vlastní život.

V „Nejjistějším věnu“ od P. Pajkové ukazuje spisovatelka na dvou sestrách, Mařence a Barči, co jistějším věnem, zda krása či ctnost.

Vánoční črta Ant. Koderova „Pokoj lidem na zemi“ líčí smír dvou úhlavních nepřátel v posvátné noci vánoční.

„Nejlepší věno“ je též nejlepším číslem sbírky.

Do lidových knihoven doporučení hodno.

J. Malota.

Nová knihovna pro mládež. Pořádají M. Weinfurt a Fr. A. Zeman. Sv. 92.

„Po choceňsko-broumovské dráze.“ Cestopisné obrázky pro mládež i dospělé. Napsal Jan Tykač. V Praze. Nakl. Fr. Urbánek. Str. 135.

Cena 50 kr.

Spisek tento zábavně popisuje výlet, který podnikl v prázdninách r. 187* professor Jaroslavský z Litomyšle s několika žáky dílem pěšky, dílem po dráze z Chocni do Broumova a k pověstným skalám u Teplic a Abršpachu. Příložená pěkná mapka, vypravování je poutavé. oživeno vpletenými pověstmi, které se týkají oněch míst, četnými zprávami dějepisnými a geologickými. Nesprávnost věcná, kterou bychom pěknému spisku tomuto vytkli, je vypravování, které autor vložil v ústa P. Viktorina o sporu o kostely broumovský a hrobský. Pan autor snadno se mohl dočísti u Tomka, že protestantští obyvatelé města Broumova a Hrobů neměli práva stavěti kostelů na statecích kláštera broumovského a arcibiskupa pražského a nebyl by vložil vypravování nesprávné do úst P. Viktorina. Jinak spisek rádi doporučujeme cestovatelům do „skalního města.“

Řada II. Sv. 93. „Zimní pohádky.“ Napsala V. Lužická. III.

V Praze 1890. Str. 111. Cena 70 kr.

V. Lužická ve svých „pohádkách“, jak nazývá povídky a obrázky ze života, příliš filosofuje a vkládá do úst buď dětem neb do úst osob, jež mluví k dětem, myšlenky, kterým děti sotva rozumějí. Tak v povídce „Malá dobrodějka“ otec mluví k dceři maličké „o společenském býlí“, o „zmrzlém květu lidském“, jehož význam chápe sice čtenář dospělý, sotva však mládež. V nejdelší „pohádce“: „Povinnost budiž ti svatou“ matka mluví k děvčátku o boji „dvojích povinností“, stojících proti sobě: k jedné táhne srdce,

druhé radí rozum následovat. Povídka sama nebyla by špatná, jen méně rozumování, dokazování, a více obrazů. Nelze souhlasiti s výkladem Lužické a „zlatém zrnú“ (str. 84.).

Sv. 94. „Pod temenem Krušné Hory.“ Příhody pražské ferialní osady chlapecké na venku v stinných lesích Křivoklátských. Sepsal *Karel Černý*. S 10 obrázky. V Praze 1892. Str. 194.

Autor v úvodu ukazuje na význam a vznik „spolku pro české ferialní osady města Prahy a jeho předměstí.“ Účelem spolku jest, aby opatřil žákům obecných, měšťanských a nižších tříd středních škol města Prahy zotavení na zdravém vzduchu venkovském v době prázdnin buď ve společných osadách pod dozorem učitelův a pěstounek anebo soukromě u jednotlivých lidumilů. Dále autor líčí blahodárnou činnost spolku toho, který se stará také o dítky z venkova, v Praze usedlé a líčí život na jedné z ferialních kolonií pod temenem Krušné Hory. Z knihy té, psané poutavě, nabudeme pěkného poučení o věci té.

Sv. 95. „Kytice.“ Almanah pro mládež česko-slovanskou. R. III. Sporádal *Fr. A. Zeman*. S vyobr. V Praze 1893. Str. 195. Cena 1 zl. 20 kr.

V „Kytici“ věnováno několik prací vzpomínce na Komenského neb jeho oslavě. Hned báseň El. Krásnohorské „Splnění“ oslavuje Komenského. Sloh její je dosti těžkopádný. Vůbec z básní, v „Kytici“ obsažených, nemá žádná umělecké ceny, ani delší veršovaná pověst „První pluh“ od Dra. H. Vovse; nejlepší jest ještě „Sněženka.“ Komenskému věnována ještě stat J. Šmahy „Jak Komenský včelařil ve Fulneku“ a L. Fialy dějepisná povídka „Z vlasti do ciziny.“ Povídka „Pod dubem Lichnickým“ od V. J. Jedličky, jejíž děj čerpán z dějin doby braniborské v Čechách, má bleďý kolorit historický. Ostatní práce jednají o zdravotnictví („Na procházce“), neb o ptácích („O čejce“), nebo podávají cestopisné náčrtky („Hejšovina“). Málo dobrého za tak značnou cenu!

Sv. 96. „Svatý Mikuláš.“ Původní činohra pro děti o 2 jedn. od *Fr. Pravdy*. Druhé vydání. Str. 53. Cena 40 kr.

Činohra o sobě pěkná, myšlenku má pěknou, ale pro děti dle našeho mínění dosti obtížná. Úloha Lucie zajisté pro děti příliš obšírná i těžká. Ovšem hrají-li činohru tuto dospělejší děti, je pro menší velice poučná: poučení plyne z činohry samé, ze skutků jednajících osob.

A. Vlas.

Z malého světa. Dvě povídky z ruského: „Pan' Skorochoodov“ od *Mamína-Sibirjaka*. Přeložil *Josef Mlšk*. — „Prokletá sláva“ od *J. N. Potapenka*. Přel. *K. Štěpánek*. V Praze 1894. Nakl. J. Otto. Str. 63.

V obou povídkách hrdiny jsou malí hoši, hoši nešťastní. „Pan“ Skorochoodov, syn chudé vdovy, je stále nemocen a nejlepším přítelem jeho jest švec Gavrilyč, který nenávidí nemocných kromě „pana“ Skorochoodova. Doufaje, že dítěti prospěje venkovský vzduch, Gavrilyč veze je z města, ale na venkově „pan“ Skorochoodov mu

usíná, aby se již neprobudil. -- Dojemná je Potapenkova povídka o mladém hochovi, jenž nucen a trýzněn otcem nabude jakési zručnosti ve hře na housličky; otec, chudý úředník, má za to, že syn jeho má skutečný talent, že jako hudebník se proslaví, zlepší jeho hmotné postavení. Ale hoch, nemoha se ani vyspat, aby ušel trápení a trýznění, oběsí se. — Překlady jsou plynné. A. Vlas.

Literární rozpravy v časopisech.

J. Arbés, Po stopě plagiátu (Kv. 7). — *J. Bloksa*, Dante a Čechy (Č. Mat. mor. 1). — *B. Foustka*, Reforma klasických studií. (Naše doba 9). — *Fr. Janovský*, Jazykozpytné zasluby katolických misijnářů (Obz. 7). — *E. Kadeřavek*, Jaká filosofie předcházela filosofii křesťanskou ve starém věku (Čas. kat. duch. 8). — *F. V. Krejčí*, Filosofie v literatuře (Lit. L. 11). — *Fr. Pasternek*, Památky hlaholského písemnictví (Čas. Mat. mor. 2). — *S. Podlipská*, Slávy Dcera (Ženské L. 5). — *A. Saturník*, O básnických popisech (Zl. Pr. 11). — *T. Šmýd*, Dr. Andrej Radlinský (Vl. 9). — *K. Štěpánek*, Vznik a rozvoj ruského dramatu (Zl. Pr. 39). — *J. Vorel*, Katolický roman (Lit. L. 5); Možnost v realistickém romaně (Lit. L. 15). — Rozklad v literatuře (Zl. Pr. 40). — *Rydel*, Nové stanovisko v estetice (Przegl. powsz. 1). — *Achelis*, Filosofický význam ethnologie (Vierteljahrschr. f. Philos. 3). — *A. E. Berger*, Lidové a umělé básnictví (N. u. Süd 2). — *F. v. Bezold*, O začátcích svěžívotopisu (Ztschr. f. Kulturgesch. I. 2). — *Biese*, Co znamená překládati? (Ztschr. f. vergl. Litt.-Gesch. 1). — *Kamper*, Rok české literatury (Magaz. 24). — *Kolubowsky*, Filosofie v Rusku (Ztschr. f. Philos. 2). — *H. Lorm*, Literární mravnost (Ggw. 49). — *R. Mayer*, Metafysický a empirický názor na literaturu (Magaz. f. Litt. 22). — *Th. Ziegler*, O vzniku estetického pojmu (Ztschr. f. vergl. Litt.-Gesch. 2). — *Nářečí v dramatu* (Kunstv. 9). — *S. Mériadec*, Dantovské studie ve Francii (Études 2). — *Zázrak lurdský a kritika* Em. Zoly (Civiltà catt. 1057).

Zprávy.

Sjezd katolíků českého jazyka zabýval se v odboru literárním (31. července) hlavně těmito třemi předměty: Literární družstva (zprav. rada Vl. Štastný), Krásná literatura (zprav. prof. Dr. J. Korec), Křesťanská filosofie a apologetika, časopis pro tyto vědy, jakož i pro křesťanskou sociologii a vědy přírodní (zprav. kan. Dr. J. Pospíšil). Do výkonného výboru pro založení filosofického a apologetického časopisu zvoleni kan. Dr. J. Pospíšil, prof. Dr. J. Hodr a Dr. P. Vychodil.

Slovinsko. V „Slovanské knižnici“ vydány ve slovinském překladu: „Kjer je ljubezen, tam je Bog“ od Tolstoje, „Rakvar“ od A. S. Puškina a „Božena“, překlad z češtiny. V 16. sv. „Turopoljski top“ od Šenoy a „Dvoboj“ od Sv. Čecha. V 17. a 18. sv. setkáváme se s naším starým známým V. Kosmákem „Izabrami spisov V. K.“ Jak asi přijat byl náš kukátkář u Slovincův, o tom svědčí č. 14. „Dom in sveta“, kdež se o spisech jeho praví: „To vam je berilo (čtení) kakoršnega se veseli človek zdravega srca! Tu naj se učé naši pisatelji, kako treba pisati za narod, kako ga treba zabavati in učiti ob jednom.“

— *Fékonja*, známý slovinský historik, uveřejňuje v „Dom in svetu“ zajímavou studii „Ogled po stari povestnici slovenski“, v níž stručně vypravuje dějiny slovinských zemí před jich zaujetím Slovinci.

— „Matica Slovenska“ vydala záslužné dílo *S. Rutara* „Zemlja slovenska. I. del.“ Jsou to dějiny pokněžněného hrabství Gorišky a Gradišky.

— V č. 11. „Dom in sveta“ referuje univ. prof. *Tumpach* o českých překladech Písma sv. Týž podává častěji zprávy o české literatuře v časopise „Dom in svet.“

J. Malota.

Charvatsko. Dne 17. června měla „Matice charvatská“ svou výroční schůzi, při kteréž ustanoveno vydati pro rok 1894. tyto knihy: „Slike iz obćega zemljopisa“ (sv. 4.) od Dra. Hoiće, „Povijest srednjega vijeka“ (sv. 3.) od Fr. Valla, „Slike iz svjetske književnosti“ (sv. 2.) od Dra. M. Šrepela, Turgeněvovy „Izabrane povijesti“ a sebraných spisů básnických M. Bogoviće sv. 2. „Pripovijesti.“ Mimo tyto vydány budou spisy některých starších pracovníků Matičiných E. Tomiće, Š. Gjalského, V. Novaka a drama Dra A. Trsić-Pavičiće. Vedle těchto členských podílů chystají se nákladem „Matice charv.“: Dra. M. Šrepela „Rimska satira,“ překlad Vergiliovy „Aeneidy“ od Dra. T. Maretiće. Danteovo „Peklo“ letos nevyjde, poněvadž překladatel Š. Buzolić zemřel. Prvý svazek „Národních písní“ pro tutěž příčinu roku loňského vyjítí nemohl. Matice měla roku loňského 10.006 členů. Příjmů měla 35.372 zl. Úhrnného majetku má 171.706 zl.

— *J. Kozarac* ve své povídce „Tena“ načrtal dívku oddanou lásce všech možných způsobů, vyličil okamžiky, kdy svou láskou hřešila, jakož i důsledky, ke kterým ji náruživost její přivedla. Svou „Tenou“ ukazuje spisovatel opět jeden temný obraz ze života Slavoncův, aby upozornil, jak hluboko zlo zapustilo své kořeny ve Slavonii. Obraz ten skutečně jest smutný, neboť Tena není snad výjimkou mezi dívkami slavonskými, ale pravidlem. Morální cit ve Slavonii o dovolené a nedovolené lásce jest velice otupělý. Ethická tendence, kterou vyčísti lze z „Teny,“ jest osobitým znakem péra Kozaracova.

— „Tri ljubavi z mladenačkih uspomena.“ V této povídce týž spisovatel odhaluje nám své srdce, svou duši, skýtá příležitost k hluboké psychologické analýsi, jakož i k tomu, abychom mohli o Kozaracovi jako spisovateli vysloviti jistější soud. Pozoruhodným jest místo, kde praví Ital Charvatu: „Za ovo dvije godine, što živim u Djakovu, naučio sam prilično hrvatski. Kada dodjem u društvo, hoću da se ulaskam vašim ženama, napinjem se, da što točnije hrvatski govorim, a sve — vaše žene i djevojke — u mjesto da mi čestitaju ismjevavaju se i nastave sa mnom govoriti — njemački.“ K tomu dokládá „Vienac“: „Es ist eine alte Geschichte, doch bleibt sie immer neu.“ — *R. Kauk*, františkan, vydal „Sebrane pjesme,“ které vyznačují se jadrnými myšlenkami.

— „Iskre i plamovi“ od *M. Ostojiće* jsou nadšené písně vlastenecké. K původním připojeny jsou básně přeložené z novější literatury vlášské pod názvem „Apeninke.“

J. Malota.

Srbsko. Sebraných spisů grammatických a polemických *Vuka Stefanoviće Karadžiće* vyšel 1. svazek péčí zvláštního odboru pro vydání jeho spisů. Posud vydány dva svazky srbských národních písní; třetí se dotiskuje. Jeho slovník, který přede dvěma lety vydán redakcí Boškovićovou, znova bude vydán, poněvadž objeveny četné nesprávnosti a poklesky, o kterých jsme se zmínili již tehdy.

— Známy básník *Zmaj Jovan Jovanović* chystá novou sbírku básní, které vydá „Srbská Matica“ pod názvem „*Snoh vaticice*.“ Jsou v ní obsaženy lyrické písně, vlastenecké, satirické vedle překrásných ballad a romancí. Zvláště pak pěkné jsou prý básně humoristické. Sbirka jest odpovědí na „trhavou“ kritiku Nedićovu, který básníkovi radil, aby poesie již nechal.

— *V. M. Jovanović* napsal veršovanou povídku „*Realista*“, ve které však nic „realistického“ není, leč bychom sem počítali tu a tam roztroušené frase. Pftitel vypravuje při sklence vína svůj život, ve kterém ničeho zvláštního, co by zasluhovalo poetického zpracování. Celá povídka postrádá vážnější myšlenky.

J. Malota.

Bulharsko. Kdyby bylo možno pokrok literatury posuzovati dle počtu periodických časopisů, mohli bychom býti s Bulharskem spokojeni. Časopisů má hojnost. Odčítáme-li politické listy, zůstane nám ještě dosti slušné číslo — 55 — časopisů věnovaných buď literatuře, buď odborným vědám. Literaturou zabývá se 17 časopisův, obchod, hospodářství pěstuje 13 listů, ba i socialismus má již své bojovníky seřaděny okolo dvou listů. Dále 2 časopisy obírají se stenografií, 3 vojenstvím, 3 právníctvím. Učitelé, ženy, ano i spiritisté mají taktéž své odborné listy. Že „modní list“ mezi těmito rozličnými listy a časopisy neschází, snadno se domyslíme. Takoveto úžasné množství listů že nikterak není ku prospěchu mladičké literatury bulharské, snadno se domyslíme. Bulhaři sami praví, že národ mnohého listu nepotřebuje — ovšem potřebují ho redaktoři.

J. Malota.

Polsko. Nákladem krakovské akademie vyšlo: „*Średnowieczne ustawodawstwo synodalne biskupów polskich*“ od *P. Jana Fialka*. První díl jedná o životě duchovenstva ve středověké Polsce na základě synodních zákonů: I. Oděv duchovních: 1. tonsura, pěstování vlasův a vousů, 2. sukně duchovních, 3. zákaz nositi zbraň. II. Nedovolená zaměstnání a zábavy: 1. choditi do hospod a míti je, 2. hazardní hry (v kostky i šachy), 3. tance a zpěvy, zvláště o hostinách primičních, 4. o představeních divadelních. III. Poměr duchovních k osobám ženským a konkubinát: 1. přebývání ženských v kněžských domech, 2. právní poměry konkubinátu, 3. svoboda testovati a zápisy konkubinářů. Kniha jest velmi cenným příspěvkem ke kulturním dějinám; třeba ovšem míti na zřeteli, že žaloby, které se pronášely na synodách, neznamenaají, že zlo bylo obecně rozšířeno, nýbrž naznačují jeho škodlivost a naprostou nesměstitelnost jistých činů s ideálním ponětím stavu duchovního.

— *Dr. Antoni J.* vydal nedlouho před svou smrtí: „*Sylwetki i szkice historyczne i literackie*.“ Serya IX. (Kraków, Gebethner.) Byl lékařem, vnukem francouzského emigranta (rodné jméno: Rolle); vyrostl na Podolí a archiv venkovský, který jednou z dlouhých chvil prohlížel, vzbudil v něm zájem pro dějiny kraje; psal drobná díla o dějinách Podolí a Ukrajiny, tu volný obrázek s historickým podkladem, tu vážnou črtu, zbudovanou přesně na pramenech. Tak podal obraz jmenovaných krajů, jakého o Velké Polsce posud není. Práce jeho vynikají živostí, a proto se těší oblibě. Pole jím pěstované na ten čas osiřelo.

— *M. Bobrzyński* a *St. Smolka* vydali vloni monografii: „*Jan Długosz. Jego życie i stanowisko w piśmiennictwie*.“ (Kraków

1893.) Spisovatele lze nazvatí vzory spisovatelské svědomitosti, že knihu, která byla napsána již r. 1880., po 14 roků drželi ve skrytě očekávající, neobjevili se nové prameny, které by některé věci jinak objasnily. Oceňují kriticky hlavní spis Długoszův: „Historiae Polonicae libri XII,“ největší dějepisné dílo 15. věku vůbec; a poněvadž byl Długosz nejen dějepiscem, nýbrž i činným politikem, mají autoři příležitost, zabývatí se vůbec poměry rzeczy pospolitěj za Vladislava II., III. a Kazimíra Jag., a tak jest spis zároveň nejlepším dosud vypsaním poměrů té doby.

— *Ernest Deiches* líčí v knize „Koniec Morstina. Studium historyczne z czasów Jana Sobieskiego,“ dobu tohoto prohnaného diplomata a dvořana za posledních dvou Vásovcův a za Jana III., smutnou epizodu polských dějin, kdy se provozovala v Polsce prodajnost a zrada ve velkém slohu.

— Pro kulturní dějiny i pro umělecký průmysl velmi cennou publikací jsou: „Zabytki (památky) przemysłu artystycznego w Polsce,“ seš. 1.—6., sebral prof. *S. Odrzywolski*, architekt. (Kraków, w drukarni „Czasu.“)

— Pro literární dějiny, pro poznání cizích vlivů v literatuře polské vyšly tři zajímavé knížky: *E. Porębowicz* ukazuje ve knize „Andrzej Morsztyn przedstawiciel baroku w poezji polskiej,“ vliv italského básníka Marina na Marsztyna. — *B. Gubrynowicz* („Piaś Dantyszek. Kartka z twórczości J. Słowackiego“) vliv „Božské komedie“ na jmenovanou báseň Słowackého, a *W. Hahn* („Trzy czynyek do genezy Maryi Stuart J. Słowackiego“) souvislost M. St. se spisy W. Scotta. — *K. Łaposzynski* sestavil: „Flora Litvy w Panu Tadeuszu.“

— *Stan. Rossowski* vydal sbírku feuilletonů pod titulem „Z teki impressionisty.“ (Lwów, Księgarnia Jakubowského i Zarudowicza.)

— „Pisma Walentyny z Trojanowskich Horoszkiewiczowej,“ vydaná od jejích žaček, nevynikají zvláštní silou básnickou, ale mluví z nich duše, milující Boha a vlast.

— *B. Prus*, nejvtipnější feuilletonista varšavský, napsal pověst o 4 svazcích: „Emancypantki.“ (Warszawa, Gebethner i Wolf 1894.) „Taký jest duch času, že všichni mladíci jsou positivisty a dívky emancipantkami,“ charakterisuje autor nynější ovzduší varšavské. Dříve bývala dívka, vrátivší se z pensionatu, užitečným členem rodiny: pomáhala matce, učila sestry, časem se bavila a tančila, konečně se stala šťastnou manželkou, — nyní mluví každá jen o samodělnosti, o práci, cítí výčitky svědomí, že jí chléb rodičů... Takovou byla i Magdalena Brzeska, vychovaná v pensionatě pí. Latterové, kde byly učitelky i chovanky zamilovány, kde probíraly učitelky před mladými děvčaty choulostivá themata... Spisovatel líčí osudy Magdaleniny jako vychovatelky a společnice; je to dobrá duše; nemá potud pokoje, pokud nepotěší bédných a nešťastných; jest nevinna, až naivní, jakýsi nepokoj, spěch jest známkou všech jejích prací. Ale lidé ji vyléčili z naivnosti, házíce po ní blatem, selhaly její názory o samočinnosti ženy, ztratila důvěru v lidi. Zbožnost v mládí jí všípená a do té doby v srdci dřímající opět se probouzí, podivín Dębicki, matematik, ji pozbavuje svým vědeckým výkladem o pravdivosti bible pochybností, Magdalena se stýká s jeptiškami a vstupuje do kláštera, kde nalézá její šlechetné srdce potěchy v práci pro Boha a bližního. Povídka

místy snad i kus životní zpovědi spisovatelovy, jest velmi sympathická, třeba se i Magdalenina postava docela nepodařila; dle úmyslu spisovatelova to měl asi býti ideal duše hledající pravdu, ale jak ji vyličil, je to holoubek, jehož křídla přece jen postříkalo bláto pozemské.

— *W. Masłowski* napsal „*Wiarusy, powieść we trzech tomach.*“ (Lwów, nákl. „*Przeglądu*“ 1893.) Děj jest vzat ze začátku povstání Šamylova na Kavkaze r. 1859.; povídka jest bohata pěknými podrobnostmi, ale činí v celku dojem plagiátu romanu „*Ohněm a mečem*“ neb „*Potopu*“, nikoli plagiátu v obyčejném smyslu, nýbrž tak, že se p. Masłowski úplně vžil v Sienkiewiczův způsob tvorby, tak že děj, postavy hrdin, technika, popis bojů, ba i sloh a řeč jsou Sienkiewiczovy.

— V tiskárně „*Czasu*“ vyšla překrásná knížečka: „*Sto rozmyślań o Przenajświętszym Sakramencie na tle (základě) Pisma św.*“

— *Czesław Lubiniński*, Slezan, vydal knihu veršů: „*Z niwy ślązkiej.*“ Nejlepší jest díl I.: „*Z życia i świata.*“ *J. Śuhan.*

Německo. O rouchu Páně v Trevíru a vystavení jeho v r. 1891. vydal tamější biskup Korum nedávno spis („*Wunder und göttliche Gnaden-erweise*“ atd., str. 196, cena 1.50 m.), ve kterém zaznamenány a vědecky doloženy veškeré zázračné události, při pobožnosti oné sběhlé. Zprávy jsou podány a sestaveny s úplnou objektivností, tak že snesou i nejpřísnější měřítko kritiky dějepisné i lékařské.

— Shakespeare či Bacon zaměstnává stále ještě bádání dějep-
zpytné. V prvé z pěti přednášek, vydaných z pozůstalosti *ten Brinka* (Strassb. 1893) vyvrací se domněnka o Baconovi zcela rozhodně; ostatní znamenitá pojednání ta obírají se seřaděním děl Sh., jeho významu jakožto dramatika, komického a tragického básníka. — *E. Bormann* naproti tomu („*Das Shakespearegeheimnis.*“ Leipzig 1894) podnikl důkaz, ovšem nezdařený, kterak podobnost vědeckých a básnických myšlenek poukazuje na stejného spisovatele děl přírodoppytných i dramatických. Mnohých důvodů nelze ani vážně přijímati.

— Zajímavá i cenná je sbírka výrokův (autorit asi půl pátá sta) o literatuře a umění: „*Aus Werkstätten des Geistes*“ v. Walter Eichner. Frankf. a/O. Str. 800. Cena 4 zl. 50 kr.

— Zdárně působící *Görresgesellschaft* měla r. 1893. 2370 členů. Společnost vydává m. j. sborníky historický a filosofický, potom slovník o státních vědách; přednášky ve schůzích jejich konané (posledně v Bambergu) vynikají všestrannou důkladností.

— Rakouská *Leogesellschaft* konala posléze schůzi svou v Salz-
burgu. Prof. Dr. Altenweisel přednášel o křesťanství bez dogmat, v. Berger o divotvorném kouzelníku u Calderona; usneseno vydati návod ku sbírání a oceňování křesťanských nápisův až po r. 1600.

— Ve Stuttgartě počal Th. Schiemann vydávati „*Bibliothek russischer Denkwürdigkeiten.*“ I. svazek obsahuje zápisky Jakoba Ivanoviče de Sanglen, náčelníka policejní kanceláře v l. 1811. a 1812.

— Publicista *Dr. G. E. Haas* vydal nedávno proti přemrštěnému idealisování a zbožňování hellenismu cennou studii „*Der Geist der Antike.*“ (Graz, str. 576.)

— Cenný je spis *Dra. F. Knie*: „Die russisch-schismatische Kirche, ihre Lehre und ihr Cult.“ (Graz, str. 200.) Spis. pracoval na základě původních pramenů, s dobrou znalostí věci až na některá nedopatření a nesprávnosti dogmatické. Zajímavé jest ještě, že dle líčení jeho spojení obou církví je dosud velice málo pravděpodobno.

— Pastor *Gmelin* probírá ve spise svém („Schuld oder Unschuld des Templerordens.“ Stuttg. 1893) znova a podrobně otázku o zrušení řádu templářův, i dochází k výsledku, že potlačení to nebylo nikterak vinou jejich odůvodněno, nýbrž že bylo dílem hrabivosti Filipa Krásného a slabosti Klementa V. Tímto výsledkem staví se spis. zvláště proti Prutzovi.

— V díle „Das Jenseits des Künstlers“ (Wien 1893, str. 311) snaží se *Fr. v. Hausegger* více nežli slušno proukázati ve tvůrčím úkonu uměleckém stránku bezvědomou, bezděčnému snu příbuznou. Jednostrannost ta svádí ve spise jinak cenném a zajímavém ke mnohým nesprávným úsudkům o poměru přírody k umění.

Švédsko. Znamý švédský spisovatel *A. Strindberg*, jenž v poslední době stírášl švédský prach s obuvi své, ano i mateřského jazyka svého se zřekl a usadil se v Německu, v říši dobrých mravův a velikých filosofů, s úmyslem psáti budoucně jenom německy, vydal poslední svůj roman „Minulost blázna“ s podtitulem „Historie vývoje duše.“ Skládá se ze tří svazkův a má 700 stránek. Hrdina Strindbergův zove se Hans. Syn úředníčka a sklepnice má mnoho bratří a sester, s nimiž žije na štiru. Přesvědčen o své „superioritě“, pln nesmírné hrdosti, dává jim rád cítiti, že je pokládá za bytosti příliš sprosté. Jednoho dne jest opomenut od bratra při dělení jakési lahůdky; neurazí se tím. „Nejsem jako druzí!“ zvolá. Na zbytek má všechny chyby svého věku: krade, lže, přetvařuje se. Strindberg omlouvá jeho lživost tím, že prý mu schází paměť; pozoroval prý ten zjev často u švedské mládeže. Hans jest nervosní a zlostný až hrůza, miluje veliké prostředky a radikální rozřešení. Hlavním však rysem jeho povahy jest rozuzdaný duch vzpoury. Na př. rád čte, hltá knihy, v nichž se líčí dobrodružství, ale přeskakuje místa, kdež autor se pozastavuje, aby přednesl své mravní názory, a to proto, že v mravouce spatřuje pojem samých povinností. Nenávidí jí, protože jest nespravedlností. Také otec budí v něm jen odpor, matka je mu lhostejnou osobou. Rodina jest zřídlem společenských neřestí, jakási „table d'hôte“, „restaurant...“ (Tu nám bezděky napadá ze „Santa Lucia“, romanu p. V. Mrštíka, Jordán.) Ve škole se mu také nelíbí. Jeho staromodní šaty, jeho nepozornost, jeho slabost činí z něho terč posměchu a trápení ze strany spolužáků. Je špatným školákem, na zbytek Strindberg spatřuje v tom důkaz „superiority“. Školáci, kteří neposlouchají naučení učitelů, jsou dle Strindberga jediní chlapi, otevřené hlavy. Hans stává se neznabožem, potom upadá v přepjatý pietismus. Když dospěje v mladíka, pozbude své víry, ale není šťastnějším. Znechutí se mu všechna vytrvalá práce, cítí se neschopným každého, i nejmenšího napjetí sil ať už tělesných ať duševních, za to však rád pronáší o všem názory paradoxní a hloupé. Nebudeme ho stopovati na jeho putování za postavením společenským. Napřed jest domácím, potom národním učitelem. Potom začne studovati medicínu, již nechá a jde k divadlu. Předvezme si napsati drama: „Ježíš Nazaretský,“ jímž spečetěn bude konec

křesťanství. Jeho literární ideje jsou praprazvláštní: Dante jest mu hloupým mnichem, hloupým synem své doby. Za účelem rozšíření svých zásad založí spolek mladých básníků, jehož účelem je pořádání výlety a zábavy. Ráno se vždy odebere se svými společníky na venek, ověncí se kvítím po řeckém způsobě, opijí se, a Hans potom zpívá při kytáře romance lyrické a kluzké písničky. Po několikaměsíčním životě toho rázu upozoruje, že mu literatura neodpovídá. Vstoupí do pojišťovací společnosti a přijde o vše. Shledáme se s ním jako s úředníkem telegrafním, potom v redakci časopisu, konečně dostane místo u král. knihovny ve Stockholmu. Laskavý čtenář dá nám za pravdu, že nebylo třeba tolik „žvastu revolucionářského,“ aby hrdina konečně vstoupil do služeb státu. Takle historie, v nejhrubších rysech podána, rozvoje skandinávské duše není ani zajímavou ani novou. Při tom dnešním horování pro literaturu nordickou, při té snaze, jež se zdá všemi ovládati, seřaditi se pod novým praporem, utvořiti si nové velekněze, nová dogmata, nové zákony, beze všeho ohledu a zřetele na ony pověčné a nezměnitelné, jež spravují naše obyčeje a rozvoj našich schopností, v celém tom upřilíceném hnutí „egotickém“ jest něco umělého a groteskního neboli směšného, přihlídneme-li k jádru. Naši literatuře rozhodně nemůže býti k dobrému, nechá-li se pohltiti, „posednouti“ úplně a nadobro ať už francouzskou nebo ruskou nebo konečně norskou literaturou. Jako jinde, tak i v písemnictví platí slova toho největšího spisovatele a veleducha sv. Pavla: „Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte.“ (I. Tessal. 5, 21.)

A. Koudelka.

Anglie. „The King of Schnorrers“ nadepsána sbírka povídek *J. Zungwilla*. Všech jest jich 16, z nichž „Mated by a Waiter“ jest povídečka pro tak zvané „summer“ (letní) číslo časopisu, — láska hrá v takových povídkách prim, — kdežto „The Semi — sentimental Dragon“ hodí se zase do „Christmas“ (vánočního) čísla magazin. Ve čtyřech objevuje se židovský živel, a to v nejdelší, po níž sbírka přezvána. Vypravuje se o triumfech prohnáného žebráka-prosiče Sephardického, se zvukným jménem Manasseh Bueno Barzillai Azevedo da Costa. „A tragic comedy of creeds“ líčí, jak svobodomyšlný dělník poslán pro duchovního, jenž však nesmí býti katolickým knězem, aby zaopatřil jeho umírající ženu, přivádí jí rabína (sic!). „A rose of Ghetto“ a „Flutter-Duck“ mají themata ze života pracující třídy židovské.

— Neradíme nikomu — o slabých lidech ani nemluvíme — čísti před spaním sbírku povídek *R. Murray Gilchrista* pod názvem „The stone dragon and other tragic romances,“ neboť jest více nežli možné, že by se čtenář ne-li už při čtení jich, tož zajisté při snění o nich mohl zblázniti nebo utopiti v té krvi, která se ve sbírce rozlévá a prolévá. Tím však nepravíme, že by nebyly dovedné a umělecky vypravovány.

— Tu, dle časového pořadí, v kterém vyšly, zmiňujeme se o překladu Šmilovského „Nebes“ (angl. „Heavens“) od prof. Mourka a paní jeho. Angličtí kritikové chválí nejenom překlad, ale i zvláště vytýkají krásně kreslenou povahu faráře „Nebes,“ jakož i Jenny, vychovatelky.

— „Life's little ironies and a few crusted characters“ jest sbírka povídek známého spisovatele anglického *T. Hardyho*, jež vynikají všemi přednostmi péra jeho. Jest však v nich patrný vliv francouzských novellistů co do způsobu volby temat a i co do zpracování, ač značně v uzdu jatý.

— „The Copperhead and other stories of the North during the American war“ jest sbírka čtyř povídek vypravovaných v první osobě, a to hochem. V „The Copperheadu“ vypravující jest sirotek, jehož za vlastního přijal farmař Abner Beech, jenž sympathisuje za války o svobodu s jím. Všickni sousedé jeho jsou „aboliconisté“ (totiž: otrokářství) a jeho jediný syn nejenom se dvoří Estheře Hagadornové, dceři náčelníka „aboliconistů“, nýbrž dá se také zapsat do armády „severní.“ Na nějakou dobu zmizí, ale vrací se právě, když farmu jeho otce zničil oheň, co vesničtí rváči se sešli k poradě, jak by Abnera „oškubali.“ Dostává se mu však výstrahy nevěstou synovou. Vylíčení, jak ji Abner přijímá a potom jejího otce jest mistrné. Hlavní však kouzlo nejen této povídky, ale i ostatních záleží v líčení života lidu, nad jehož hlavami se stahuje válka. Autor *Harold Frederic*.

— „Our manifold nature“ od *S. Grandové* jest rovněž sbírkou šesti povídek, z nichž první dvě nejvíce pozornosti zasluhují, ač i ostatním interesantnosti upříti nelze. „The yellow leaf“ (Žlutý list) ukazuje nám, kam to vede, když matka vychovává dceru svou v tom domnění, že povoláním ženy jest oslepovati muže. „Eugenie“ jest historie mladé dědičky, která jedná, jak by Evadne byla jednala, kdyby byla znala historii majora Colquhouna před sňatkem, místo až po něm. *S. Grandová* jeví se tu stoupenkyní Ibsenovou a Zolovou o „dědičnosti.“

— Milovníci allegorie s morálním významem naleznou hojnost látky ku přemýšlení ve svazečku *Frances Forbes Robertsonové* „The Devil's pronoun and other phantasies.“ První parabola začíná líčením utopického kraje, kdež obyvatelé mají vše společné a nevědí nicého o nesvornosti, až někteří vyslanci knížete temnosti zavedou u nich zákon o vlastnictví. „Meriel“ zabývá se problemem, o jehož rozřešení se pokoušela *J. Butlerová* a ji podobné duše. V allegorii „Johan and Kina“ uvažuje autor otázku války v jejím vztahu a poměru ku křesťanství. „Phile“ jest historií sebeobětování až v zámezi jdoucího.

— „A Protégée of Jack Hamlin“ jest sbírka povídek *B. Harte*a. Severní Kalifornie jest opětně jevištěm jeho romantických episod, oplývajících jeho kousavým humorem. Popisy krajin a scen jsou tak grafické, že čtenář zrovna kraj ten vidí před sebou, a to tak, jak skutečně vypadá.

— *Bertram Mitford* znám jest anglickému čtenářstvu jako dovedný spisovatel povídek z kraje Zulův a tamtéž zanáší čtenáře jeho poslední novella „The King's Assegai.“

A. Koudelka.

— I původcem i obsahem vlezajímavo je dílko „Confessio viatoris, by *C. Kegan Paul*.“ (Lond. 1891, str. 66, cena 2 shill.) Chef velké firmy knihkupecké, *Kegan, Trench, Trübner* a spol., vypravuje tu o svém návratu k církvi katolické (12. srpna 1891) po dlouhém zkoumání a bloudění.

— O černém moru z let 1348.—1349. vydal anglický benediktin *F. A. Gasquet* vloni obšírný spis („The great Pestilence,“ London, str. 244), ze kterého zvláště zajímati bude pojednání o neblahých účincích ohromné úmrtnosti na život církevní (nedostatek a nevzdělanost kněžstva), společenský (nedostatek pracovníků, převraty v poměrech mzdy a výživy) a literární.

— Americký přírodopysce, kněz *J. A. Zahm*, vydal vloni obranné dílo „Catholic science and catholic scientists“ (Filadelfia,

str. 218). Kromě povšechných úvah probírá některé sporné otázky, jež věda náboženství předkládá, a poměr Církve k vědám exaktním.

— Povznesení irského lidu věnován jest nový podnik („The Revival of Irish Literature,“ Lond., str. 161), kterým začínají Ch. Gavan Duffy, G. Sigerson a Douglas Hyde pracovati proti znemravňující literatuře. Ve čtyřech přednáškách těch poukazuje se na literární minulost irskou, jakož i na prostředky ku zvelebení literatury nynější; hlavním prostředkem bude vydávati dobré, nové i starší knihy. V.

Italie. „Dedizione“ jest roman romanciera. Milanský Flavio Alcheni uzavře na horách důvěrnou známost se signorou Giovannou Cancianiovou, vrátiv se do města vyhledává ji, miluje ji, nechává se milovati, a když v ubohé ženě lásky vášeň vzplane plapolem, odkopává ji jako neužitečný, zbytečný předmět. Toť stručně obsah nové práce autora těchto děl: „Le confessioni di Andrea,“ „Fumo e cenere,“ „Coscienze oneste“ a „Maria,“ o nichž „Hlídka literární“ už referovala, toť stručně obsah nové práce *Uga Valcarengiho*, pravíme stručně, poněvadž nesnadno nečtenáři knihy té podati úplně vystihující představy o ní, ježto hlavní váha v ní položena ne tak na děj, jako na impresse, dojmy, subtilní analysi, barvitost atd. V jádře je to studie individua, Flavia, již romancier obětuje všechny živly svého romanu: děj, ovzduší, osoby, ideje, kraj atd. Flavio Alcheni jest „světem samým o sobě,“ intencí spisovatelovou jest získati veškerý zájem náš pro to, co se v něm děje a ne co kolem něho jest. Valcarengi představuje nám tu hrdinovu duši ve všech jejích fasích, v různém světle, a ze stanoviska uměleckého nedá se upříti autorovi, že postřehy jeho nejenom jsou bystré a originalní, ale že i podání jejich jest umělecky cenné, po stránce morální ovšem dalo by se ledacos vytýkati, neboť i připustíme-li oprávněnost studia „sensuality,“ nemůžeme ho připustiti do té míry, jak v knize se to místy děje. Rovněž dalo by se ledacos říci o obrácení se hrdiny od egoismu a pessimismu k altruismu, k lásce universální. Celkem podává nám tu Valcarengi postavu moderního spisovatele v jeho fysické, intelektuální, morální, umělecké a literární integritě.

— „Il libro della pietà“ jest knížka skládající se ze 7 novel, zdánlivě jedné na druhé nezávislých, v pravdě však spojených těsně navzájem a podřízených jedinému předmětu: pietě, lásce útrpné, jež vzniká v čistých srdcích při pohledu na utlačování slabých a na poblouzení silných, velikých tohoto světa. Všecky ty povídky vypravuje v první osobě mladík ohnivé a vznětlivé povahy, ale srdce plného dobroty a lásky. Zahazuje svazek „La sera dolorosa“ (Bolestný večer), vypravující o pádu do moře a zahynutí v něm mladíka, sirotka, s nímž nejen v životě, ale i v hodině nemilosrdné osud nakládal, neboť kapitan nechá raději mladce zahynouti ve vlnách, nežli by se o čtvrt hodiny zdržel. Potom následuje povídka „Sulla toglia della felicità“ (Na prahu štěstí), prostinká historie to mladé lásky, které odpor klade matka hrdinova a jež končí sebevraždou ubohé dívky Tullie. V třetí povídce „Navigando“ (Za plavby) vypravuje se o sporu mezi hrdinou povídky, Dinem, a kapitanem Guercim v přístavě kadizském, co bouře hrozí zmařiti přistání. V povídce „Santa debolezza“ (Svatá slabost i mírnost) líčí se bídný život, jaký vede Dino v dílně T. Corsalea, hrubého a ziskuchtivého, jenž

konečně přichází k poznání ctnosti a zásluh svého podřízence, když ho byl tento opustil, aby se vrátil k námořnictví. V povídce „Il Sangue“ (Krev) líčí autor náhlé a osudné zkažení Jiřího, bratra Dinova. „Ultima follia“ (Poslední bláznovství) jest idyllkou mezi Dinem a Armandinou a v povídce „La pace“ (Pokoj) podán smír Dina s bratrem Jirím a jejich matkou. Celkový úsudek o těchto prácičkách zní: Jsou to čišečky z cizelovaného zlata, v nichž se perli — bez pění a šumění — čisté a zdravé víno. Autor *A. S. Novaro*.

— *Antonio Fogarazzo* sebral své po časopisech roztroušené povídky, črty, články a vydal je v knížce pod názvem „Racconti brevi“ (Krátké povídky), jest jich celkem devět, pěkně se čtou, ale ceny umělecké hrubě nemají.

— „Il Marito“ (Manžel), kniha plná ohně, života a ideí, jest nejenom romanem, nýbrž spolu výkřikem protestu, je to kritika neuprosná našich obyčejů, našich předsudků, našich zákonů, našich náruživostí a vášní. A podivno, že tím bojovníkem, morálním revolucionářem jest žena, *Bruno Sperani*. Tu máte poněkud obsažnější děj „Manžela.“ Z něho nejlépe vysvitne čtenářům tendence spisovatelčina. Silvia Orlandi, dcera bohatého a vzdělaného zlatníka, provdá se o 17 letech za Tullia Amedeiho, bohatého měšťana, vzdělaného, hrdého, ale poněkud světáckými názory pokaženého. Jisté výbuchy a projevy jeho ducha budí strach. Silvia ráda by ho byla hned milovala z celého srdce, ale nemohla, poněvadž byla ještě příliš mladá a nezkušená, snad také vzpomínka na poručíka Alberta Signorelliho, jejího přítele z mládí, byla v ní příliš živá. Nenastalo mezi nimi potřebné „fuse“, splynutí, poněvadž S. manžela svého příliš krátkou dobu znala, on pak jí nepochopil. T. Amedei neměl trpělivosti, aby počkal, až se z dívky plaché a pomatené vyvine žena. S. vidouc se tak fíkájíc dehtanou, k zemi tlačenu, tajila svůj hučv pod rouškou mrazivé lhostejnosti, a manžel se od ní úplně odvrátil, honě se za orgiemi atd. Byl slepý, neviděl, jaký poklad měl ve své choti. Příchodem synáčka Pierina na čásek zlomí ledovou kůru mezi manžely, Silvia začala se kojiti blahou nadějí, že jí nastává nový život, život pokoje, lásky atd. Blahová! Dověděvši se o nevěrnosti manželově, opouští ho a vrací se k matce. U matky žije čásek v sladké zádumčivosti jedině svému synáčkovi. Ten však na neštěstí umře. Tím padá také poslední bašta, která jí držela na výši morální, neboť potom poddává se vrátivšímu poručíku Signorellimu. Manžel lituje snad svých chyb a jednak tuše nebezpečí, jež hrozilo jeho cti, přichází k Silvii krátce po mravním pádu a zapřísahá ji, aby se k němu vrátila. Ale Silvia nechce slyšeti. Několik měsíců potom propuká škandál. Matka Silvii zapuzuje, Silvii se odebirá po přání Signorelliho do Romagně k otci jeho, hrdému to a sobeckému aristokratovi. Tam se jí však dostane mrazivého přijetí, v domnění, že je to svedená bohatá dívka, podržují ji u sebe, ale chovají ji jako u vězení. Když však vychází na jevo, co a jak, tu ji bez milosrdenství z domu vyhánějí. A od toho okamžiku nastává odyssea ubohé Silvii. Je to klivá historie ženy vysoce nadané, srdce milujícího, jež se světem běře všude narážejíc, aby obhájila své lásky, svého syna, svých práv a práv svého pohlaví. Ale marný boj jednotlivce proti všem. A Silvia Orlandiová po životě plném strádání, práce, boje a studia vrací se očištěná do náručí svého muže, neboť on ji miluje a ona jeho. Milovala ho vždycky, i tehdy, když se domnívala nenáviděti ho; milovala ho proti své vůli, proti svému

přesvědčení, a konečně povoluje, unavena bojem, povoluje a podrobuje se síle přemocné, osudné, jež potlačuje vraždou theorii odboje. *A. Koudelka.*

— V Turině vydal počátkem tohoto roku prof. *Italo Pizzi* první svazek díla „*Storia della Poesia persiana*“ (Torino, str. 352 s úv.), kteréž slibuje býti cennou pomůckou ke studiu básnictva východního.

— O náboženských názorech básníků Dante, Petrarca, Boccaccio šíří se kniha biskupa *Vinc. Brancia* „*Della ortodossia di D., P., B.*“ (Reggio Emilia 1894, str. 196.)

— Milovníkům vlášské literatury poslouží asi dobře vlášsko-francouzský měsíčník „*Romanae Res*“ (Libreria Romana, ročník za 15 lir), který chce zpravovati o všech projevech, starého i nového Říma se týkajících. Redaktorem jest prof. Fr. Sabatini.

— K oslavě třistaleté památky Torquata Tassa (25. dubna 1895) vydává se v Sant' Agnello di Sorrento ilustr. měsíčník („*Centenario di T. T.*“), v němžto se uveřejňují životopisné i literární zprávy, týkající se „křesťanského Vergilia.“ *V.*

Francie. „*L'Enigme sans clef*“ (Hádanka bez klíče) pí. *Urbain Rattazzi*ové. Jménem Mme. Rattazzi známa jest Marie Let Wyse y Bonaparte de Rute, a to v politice, žurnalistice, literatuře a kronikářství. „Hádankou bez klíče“ představuje se znova jako povídkářka, neboť „Hádanka bez klíče“ zve se sbírka 11 povídek, jichž hrdiny jsou osoby „výjimečné,“ zvláštní, a právě novota myšlenek a zvláštnost morálních „posic“ jsou hlavní přednosti spisovatelčinou, neboť o uměleckou techniku hrubě Rottazziová nestojí.

— „*Fleur d'Abime*“ (Květ propasti) zve se roman *J. Aicarda*, jenž vyjadřuje opovržení a hněv muže oklamaného roztomilou „čechetkou,“ v romanu tom vrací se, co jim po právu patří, palma vítězná idealnosti a lásce nad moderní zkažeností a nad komediantstvím sprosté duše.

— „*Marsyas*“ jest práce, romanem stěží ji nazvati lze, symbolická, — bodejť by ne! vždyť je teď symbolismus en vogue, — jež představuje zápas mezi uměním a přírodou, mezi slétnou a lyrou. Představitelkami umění a přírody jsou dvě ženy, jež autor stejně miluje. Ale třeba mezi nimi voliti: buď půvabnou a nevinnou Anežku nebo delikátní Valerii. Tato, neobyčejně sličná dívka, repraesentuje půvab, kouzlo pokažené uměním, modní „nevrosu,“ chorobnou citlivost, učenosť, filosofii. Onano nemá jiných vlastností leč svou krásu; neví naprosto ničeho, co to esthetika, psychologie a pod. Valeria vydá se se svým milencem na cesty po Německu, sdílí se s ním o nadšení, které v ní vzbudí Bayreuth, ale brzy příroda opanuje, a milenec vrací se v náruč Anežky. Až na několik míst z historie socialní a umělecké a několik idylických líčení z Německa. Je to jalové pleskání. Autor: *André Morel.*

— „*Le roman du grand roi*“ zve se nová práce *L. Pereyho*, v níž spis. líčí historii lásky Ludvíka XIV. s Marií Manciniovou, neteří kardinala Mazarina, na základě dosud nevydaných dopisů. Všeobecně se pokládal dosud kardinal Mazarin za člověka ctižádostivého a nepoctivého, ale ony listy podávají důkaz o opaku, neboť varuje v nich, ano přímo velí Ludvíkovi XIV., aby se nepoddával své náruživosti, v níž chtěl král Manciniovou povýšiti za královnu.

— „Le voile“ jest dialog. báseň *G. Rodenbacha*, jež nedávno dávana v „Comédii Française.“ Nesnadno podati obsahu „Závoje.“ Tu aspoň přibližnou představu. V domě, kdež vše má bleďý nádech, kde staré hodiny a staré svicny zdají se býti němými ostatky zaslých pokolení, žijí dvě osoby velmi smutný a samotářský život. Venku: mrtvé město, pohroužené v hrobové ticho, jež ruší jedině dutý zvuk zvonů na blízkém kostele; přší deštěk. V domě leží na sotnách žena; milosrdná sestra přišla ji ošetřovat. Sestra Gudula je bledounká, skoro průhledná, její drobné tílko — stonek lilie. Všickni poslouchají jejího libého a mystického hlasu, a Jean, bratr umírající, jenž žije jako mnich v starém a ponurém stavení, cítí cosi jako procitnutí srdce svého, co milosrdná sestra vnikla v jeho klášterskou samotu. Zamiluje se do ní, ale netroufá si vyznati to; avšak láska jeho projeví se v svatokrádežném přání: spatřiti, shlédnouti jenom jedenkrát vlasy klášternice. Sestra Gudula, zaražena a třesouc se po všem těle, vinná, že vůbec až do konce vyslechla ono prosebné vyznání, vzdaluje se bolestně vzrušena. Po krátké však chvíli objeví se milosrdná sestra s vlasy rozpoutanými, aby ohlásila Janovi smrt sestřinu, avšak pohled na ubohou a drobnou klášternici tak zsinalou a změněnou pod rusými kadeřemi jest s dostatek silný, aby zničil a utlumil hned v zárodku lásku v srdci Janově. Závoj spadl, skutečnost vystoupila. Úspěch „Závoje“ byl veliký nejen u kritiky, ale i u obecnstva.

— Autor „Závoje“, Georges Rodenbach, jenž mládí své strávil ve Flandersku a jenž žije teď — možno říci — samotářský život v Paříži, vydal sbírečku novel pod názvem „Musée des beghines.“ Každá z těch povídek jest mistrovským dílem věrnosti. Jakoby pod vlivem posvátných míst, do nichž proniká, zdá se, jakoby Rodenbach i ton hlasu svého snižoval, aby nerozptýlil kouzla tichého klidu, jež ovládá okolí, jež studuje. Je to práce prosaika a básníka zároveň, a rázem staví spisovatele do nej přednější řady žijících francouzských spisovatelů. Charakteristika, kterou sám podal o své poesii, plnou měrou připadá i na tuto sbírku. Dí o své poesii, že má unylost starého zvonu, hlaholíciho mlhami šerem.

A. Koudelka.

— Poslední svazek díla „Les Origines de la France contemporaine“ (406, 1894) od *H. Taine* pojednává o náboženských a kulturních poměrech za Napoleona I. Jako věda a umění, tak i náboženství mělo býti sluhou státní všemohoucnosti; náboženství se otročením tím vzkřísilo, vzdělanost a učenost však poklesla. Spis., zatím zemřelý, je v díle tom dosti spravedliv ke všem směrům, jen o náboženském životě, o vzdělanosti duchovenstva a pod. soudí místy poněkud příkře.

— První svého druhu dílo je pseudonyma *Lucia Lectora*: „Le Conclave, origines histoire, organisation, législation ancienne et moderne“ (Par. 1894, str. 784), kde hojná látka odborná pečlivě sebrána a šťastně sestavena.

— *Emm. de Saint-Albin* vydal vloni dosti zdařilý výběr „Les Poètes russes,“ překlady prosou a poznámky životopisné. (Paříž, str. 451.) Jsou tu zastoupeni všichni známější básníci, od Deržavina až po naši dobu.

— Benediktini v Maredsou vydávají sbírku „Analecta Maredsolana,“ důležitou pro starokřesťanskou literaturu. Druhý svazek, letos vyšlý, obsahuje Morinovo vydání starého latinského překladu prvního listu sv. Klementa Ř.

ke Korintánům, objeveného Morinem v klášteře Flourennes; překlad zdá se náležeti 2. stol. a jest nemálo důležit pro dějiny překladů biblických jakož i pro posouzení hierarchických poměrů starokřesťanských.

Tischendorfovo řecké vydání Nového Zákona ukončeno nedávno III. dílem Prolegomen od prof. Gregoryho v Lipsku. Celé dílo stojí 70 m.

Nová světová řeč „Orba“ vyložena jest ve spise José Guardioly: Kosmal idioma. Grammatika uti nove prata kiasmo Orba (Světová řeč. Mluvnice nové řeči zvané Orba). Par. 1893. Skladba jí dosud chybí.

Thensaurus linguae latinae, slovník celé latinity má vyjít do 20 let spolupůsobením universit berlínské, mnichovské a vídeňské s podporou příslušných vlád. Rozpočet učiněn asi na 600.000 m.

Nejstarší chrám, jenž dosud objeven, jest asi v Cappella greca v katakombách římských, kdež J. Wilpert našel malbu o „lámání chleba“ (biskup přel šestičlennou obcí) a stopy původního oltáře. Nález těchto památek, pocházejících z počátku 2. stol., nazval Rossi korunou všech dosavadních objevů.

Hudební památky rakouské mají vydávány býti od zvláštní společnosti, v jejímž čele stojí prof. Hanslick. Z Čechů neviděti ve výboře nikoho.

Knížný trh rakouský vykazuje za r. 1892. přes 16 mill. zlatých za tiskopisy dovezené, a přes 6 mill. zlatých za tiskopisy vyvezené.

Apolarismus, nová monistická soustava světového názoru. Vynálezce Ferd. Maack, ovšem Němec, míní v prvním sešitě „Geeinte Gegensätze“: „Protiiva je základní zákon světa jevového. Jevový svět jest polarisován. Apolarnost spočívá ve světě transcendentálním, kde má existenci individuální.“ V.

Historie ruské literatury XIX. stol. od A. G. Stína, kterou čtenářům svým znova doporučujeme, strhána v 11. č. „Naší Doby“ od J. Polívky s náramně velkopanskou sápravostí. Nic mu není po chuti, nade vším krčí nosem, ovšem s bezvýznamnými frasemi, a se zvláštní chutí vrhá se při díle tak rozsáhlém na některá domnělá nebo skutečná nedopatření slohová. Podle všeho jsme měli čekat, až pražští vědci specialisté se ve svých přeučených bádáních také k této práci dostanou, ne? Takhle se pilná a poctivá práce posuzovati nemá!

Dodatek k referatu uveřejněnému v čís. 7. „Hlídky literární“ o romanu *L. Gualda* „Úpadek.“ Přeložil *J. Vodák*.

Dovídám se, že pan Vodák si pospíšil očistiti se z podezření, které jsem v referatu svém vyslovil, že porídil překlad svůj dle německého nebo aspoň s přílišnou pomocí, hned v č. 27. „Času“ a též prý i v „Liter. Listech“, kdež prý se i přátel dovolává, kteří viděli, jak překlad pracoval. S radostí obranu tuto konstatujeme čtenářům „Hlídky literární“, kterým podobně jako nám ani „Čas“ ani „Lit. Listy“ nedostanou se do rukou. Směšným však, jak je nazývá p. Vodák, naše podezření nikterak nebylo, zvláště v nynější době skutečné fabrikace překladů; příčinu též našeho podezření „záslany“ svými neodstranil, že je překlad málo plynňý a sloh někde příliš německý zřejmě proti italštině. Klasické jest odvolání p. Vodákovy, zdali prý neví, že mladší spisovatelé italští často užívají germanismů; toho ať si povšimnou, kdo překládají z němčiny, neboť je-li správně překládati germanismy z italštiny doslovně, zajisté tím více zpřímá z němčiny.

Jestli plynňost originalu — kterým též p. Vodákovi posloužit nemohu, poněvadž bych peníze zaň ještě více než za český překlad považoval za vyhozené — vsutku jen taková jak překladu, jak vysvítá ze slov p. Vodákových, že překlad nemůže býti plynňější než original, pak ještě více litujeme práce a pílě pana překladatele; dílo nezasluhuje, aby vůbec bylo přeloženo a k tomu se spěchem lepší věci hodnější; patří dle toho k oněm, na něž se vztahují nářky kritikův italských, že belletrie nynější u nich je prázdná a planá, a zboží takového rodí se i na našich nivách bohužel nadbytkem.

Na Sovinci 10. srpna 1894.

J. Bloška.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 10.

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Sig. Boušky, O. S. B. (Č. d.)

Odkud vzal Verdaguer látku ke své „Atlantidě“? Pročítaje asketický spis jesuity P. Eusebia Nieremberga „O rozdílu mezi časným a věčným,“¹⁾ dočetl se mezi jinými příklady trestů spravedlnosti Boží také záhuby staré Atlantidy, o níž tam dle vkusu tehdejší doby dle dialogu Platonova vypravováno bylo. Tak se dostal Platon teprve z druhé ruky k Verdaguerovi. Je to dialog Timaios. Platon vkládá vypravování o Atlantidě do úst Kritia, který tvrdí, že zná tu zvěst z rukopisů zanechaných Solonem. „Tyto rukopisy,“ pravil, „byly u mého otce; chová je dosud u sebe a často jsem je studovával ve svém mládí...“ Solon přinesl zprávy ty od saidských kněží z Egypta a vypravoval je dědu Kritiovu.

Egyptský kněz vypravuje Solonovi: „Mezi tolika slavnými činy vašeho města (Atheny), jejichž památka se chová v našich knihách, jest jeden, jež nutno přede všemi vyznamenati. Tyto knihy nás učí, jak veliká moc od Athen zničena byla, moc, která přišedši přes moře Atlantické, Evropu i Asii zpupně ohrožovala. Neboť tehdy bylo ono moře splavným; před úžinou, již nazýváte sloupy Herakleovými, byl tehdy ostrov větší než Libye a Asie.²⁾ Z tohoto ostrova bylo velmi snadno přejíti na jiné ostrovy a z těchto na celou pevninu, která vniterné moře obkličuje; neboť co jest z této strany úžiny, o níž mluvíme, podobá se přístavu s úzkým vchodem, tam však jest pravé moře a země, jež je obklopuje, pravá pevnina. Na tomto ostrově Atlantidě vládli králové veliké a obdivuhodné moci; ovládali celý ostrov jakož i mnoho ostrovů jiných a některé části pevniny; mimo to vládli též vnitru Afriky až k Egyptu a Evropě až do Tyrrenska. A celá tato spojená moc se pokusila jednou ztročiti jedním útokem naši i vaši zemi a všechny národy z této strany bydlící. Zde pak objevila se v celém světle statečnost a moc Athen... V pozdější době nastala děsná zemětřesení a potopy a za jeden hrůzný den a noc pohlcena byla veškerá vaše ozbrojená moc; celý ostrov Atlantis zmizel v hlubinách moře. Proto jest moře ještě dnes na onom místě nesplavným

¹⁾ De la diferencia entre lo Temporal y Eterno. Madrid 1640.

²⁾ Totéž zaznamenává Strabo a Proklus.

a nepřístupným pro množství bahna, které na tom místě propadlý ostrov zanechal...“

V dialogu Kritias čili Atlantis opakuje Platon¹⁾ touž pověst s novými ještě podrobnostmi. „Dle tradice egyptské je tomu devět tisíc let (!), co byla všeobecná válka mezi národy, kteří jsou za a před sloupy Herakleovými. Atheny, naše vlast,“ praví Kritias, „byly v čele těchto a dokončily válku. Druhou ligu vedli králové Atlantidy... Když bohové dělili se o zemi, každý z nich vzal si jednu krajinu, velkou nebo malou, v níž zřídil chrámy a oběti ke své počtě. Atlantis připadla Neptunovi. Byla to krajina ležící u moře a ku středu ostrova, nejúrodnější z rovin. Padesáte stadií dále ke středu ostrova bylo pohoří málo vystupující... Neptun vyhloubil kolem vysočiny trojnásobný příkop naplněný vodou, vztýčiv dvě hráze v jejich nestejných zátocinách, což činilo místo nepřístupným, neboť tehdy neznali ani lodí ani umění plavebního... Nejstarší z jeho synů, první král této říše, byl Atlas; od něho má ostrov i moře Atlantické, jež je obklopuje, jméno. Jeho bratr měl za podíl konec ostrova v sousedství sloupů Herakleových. Zval se v řeči té země Gadirique a země dle něho Gadire.¹⁾ Synové Neptuna a jejich potomci žili v té zemi dlouho řadu generací a jejich říše rozprostírala se na veliký počet jiných ostrovův a též i s této strany úžiny až k Egyptu a Tyrhenii. Potomstvo Atlantovo se dlouho zachovalo, vždy požívajíc veliké úcty; nejstarší z kmene zůstavil trůn nejstaršímu ze svých, a tak zachovali si moc v rodině své po mnoho a mnoho věků... Skrze mnoho generací pokud potomci Atlanta podrželi něco ze svého božského původu, poslouchali zákonův a měli v úctě božský původ jim všem společný. Duše jejich, připoutány ku pravdě, neotevíraly se než citům vznešeným; jejich moudrost a rozvaha probleskovala za každé okolnosti a ve všech vzájemných vztazích mezi nimi. Neznali jiných statků nežli ctnost, málo si vážili bohatství, zlato bylo jim břemenem... Ale když božský charakter jejich počal se v nich kaziti, ježto tolikrát již se byl smísil s přirozeností lidskou a když člověčenství nabylo vrchu, neschopni jsouce dále nésti své přednosti, zvrhli se... dali se ovládati nespravedlivou vášní po rozmnožení své moci a svého bohatství. Tu Jupiter, bůh bohů, jenž vše řídí spravedlivě a jemně nic není tajno, vida tu zvrhlost tohoto pokolení, kdysi tak ctnostného, chtěl je potrestati, aby je učinil moudřejšími a rozvážnějšími. Shromáždil bohy ve svatyni nebes, umístěné uprostřed světa, odkud vládne všemu stvoření; a když byli všickni shromážděni, pravil...“²⁾

Konec dialogu je ztracen. Zdá se, že Plutarch vzpomíná právě na tento ztracený konec: „Vzpomeňte si, s jakou dychtivostí čítali jsme „Atlantidu“ Platonovu a poslední zpěvy „Iliady,“ plni touhy, jako bychom byli u dveří chrámu nebo zavřeného divadla, když kus nebyl ukončen...“ Zajisté, že sluší z Timaiia doplniti, co v Kritiovi zde schází.

¹⁾ Gades (Cadix).

²⁾ Nemaje po ruce řeckého textu, překládám dle volného překladu francouzského.

Veškeré vědecké otázky týkající se Atlantidy, jejího místa na zeměkouli atd. nespádají do naší studie, čtenář najde je s dostatek objasněny ve spise praelata Tolra de Bordas; nám jednalo se pouze o inspiraci Verdaguerovu, kterou našel v těchto nepatrných zlomcích Platona a které stačily již vyvolati ve fantasii jeho obrazy neobyčejných rozměrův a barev. Verdaguer sám líčí vznik své básně v úvodě, její vydání své básně předeslal. Český překlad J. Vrchlického této předmluvy básníkovy nemá a proto ji tuto uvedu.

„Čta v jednom z velkolepých dialogů Platonových, že Solon chystal se opěvati veliký zpěv geologický pohlčení Atlantidy, když smrt k naší škodě mrazem spálila jeho inspirace dříve, než se zrodily, cítím, že červeň studu vstoupá mi do tváře a cítím, jak mi z rukou padá má bídná kniha. Jsem zdrcen, že takové dílo mělo býti napsáno v žáru řeckého slunce, u týchž starých zdrojů tradice, jež zříceniny národů, zapomenutí a skepticismus vysušily.

A nyní, když je přivádím na světlo, vidím s touhou, že nákladná stavba měla povstati z těch podivuhodných kamenů, kdyby byly padly do rukou mistra; pozoruji, že tu byla půda i prostor pro veliký dub na místě, kde jsem zasadil tuto odnož, kteráž majíc snad rok života a trochu kořene, stojí mě více, než kdybych ji byl zavlažoval krví svých žil.

Byl jsem v prvním nadšení svého mládí (což má omluviti mou odvážlivost), když, málo jsa spokojen se svými zpěvy a písničkami, jež jsem psal, odvážil jsem se tohoto díla. Byl jsem odkázán na dvorec v rovině vichské, neznaje jiné země než té, kterou zrak obsáhne s věže, která jest na temeni jednoho z těch kopečkův obklíčujících tuto planinu, a neviděv nikdy moře leda na obraze. Ale tehdy právě s jakousi nerozvážlivostí vzal jsem péro do ruky; jindy nebyl bych se toho nikdy odvážil.

Moje vzdálenost od velikých středů života, můj nedostatek literární zkušenosti, a především vždy nové divadlo přírody, které nám představuje v nejmenších věcech obraz největších zjevů, mě k tomu přivedly, že jsem vzlétl pod ochranou Boží, bez starosti o slabá křídla svá.

Starodávné kroniky katalanské a španělské, v nichž jsem nejraději listoval přední strany, naplnily mně obrazotvornost těmi událostmi, které, hledíc k jejich dávnému věku a neproniknutelným tmám, jež na ně století nakupila, jsou zapomenuty dějinami. Potom asketické dílo Nierembergovo mně poprvé vypravovalo jednu z těch ran, jichž Bůh užívá, aby trestal zemi: míním pohlčení té pevniny, kterou mnozí učení geologové a přírodovědci vidí ležeti na dně oceanu Atlantického.

Jak se mi jevily svůdně ve stínu svých oranžů ty Hesperidy, miláčkové starého Řecka, jež naplnily něžnými vzdechy lyru svých básníků! jak hrůzoplými jevily se mi hory Pyreneje v plamenech! Však jakou krásu, jaký půvab nalezl jsem v zlatých a stříbrných proudech, které se z jejich útrob valily? Jak jsem si představoval velikého toho Heraklea, který prodloužil hřeben hor a dal mu jméno Pyreny, kterou tam pochoval; který zbil ranami kyje obry v poušti Crau v Provenci; který zničil Geryona i libyckého Antea; který na útěk přinutil zděšené Harpyje a Gorgony, a který, jako dílo poslední, otevřel bránu v pohorí Calpě, hrází moře Středozemního, které se vytilo tehdy jako řeka na Atlantidu, sousedku svoji. Na Atlantidu, tento padací most,

ježž Bůh rozlámá v době zkázy mravní, aby zrušil veškeré spojení mezi světy, jež znova spojil v nejkrásnějším z věků nových rameny titanského Kolumba! A tento, který zvrátil sloupy Herakleova „Non plus ultra“ a strhnul závoj z mare tenebrosus, zdál se mi nejšťastnějším ukončením a korunováním básně, jíž jsem se podjal s přílišnou odvahou, počínaje psáti její první zpěvy.

Stokráte chtěl jsem ustati, jako ten, který proniknouti chce jeskyni, jejíž propasti ještě nikdo byl neprozkoumal, stokráte nechal jsem padnout svět svého nadšení s celé té výše, kam jsem jej byl pozdvihнул, a stokráte jako Sisyfoss zvedal jsem ke vznešenému vrcholi to těžké břímě, tak málo příhodné pro ramena básníka. Uprostřed tohoto děsného zápasu, v němž, vítěz nebo přemožený, vždy jen já sám rány jsem dostával, stav mého zdraví mě nutil opustiti sladké ovzduší své rodné země, bych se šel nadýchatí vzduchu mořského, toho moře, jež bylo věcí pro mne neznámou, ale které jevílo se mi méně hořkým od té doby, co kolébalo mé okouzující any a v písniích a hudbě vyvolávalo čarovné any mládí.

Vlny jeho táhly laškující v celé nádheře své před oslněným zrakem mým a co jsem opustil práh svých drahých hor, můj básnický obzor rozšířil se jako nebe, jež se vyjasňuje.

Viděl jsem Cadix, město sta věží ze slonové kosti, Abylu i Calpu, jež zdály se býti obry, jež moře Středozemní násilně odtrhlo od sebe, otvírajíc si cestu mezi jejich mramorovými nohami. Tázal jsem se železného Montga a mysu Finisterre na jejich legendy skoro zapomenuté, jako národové, kteří je vybásnili; Bétis a Guadiana mi vyprávěly vzpomínky pohlcených krajů, jimiž kdysi prodlužovaly tyto řeky své stříbrné pásy. Tázal jsem se posvátného popela Kolumbova, který, když nám byl daroval novou pevninu, zdá se ze svého hrobu ubohého dosud nám hlídati perlu Antill. Plul jsem kolem Azor a ostatních ostrovův atlantických, které podobny pilířům zříceného velikého mostu, ukazují dosud své čelo rozbrázděné bleskem Božích trestů.

V celém tomto prostoru, jež obnovovala moje fantasie, představoval jsem si atlanty pozvedající tyto skalní teasy a metající je k nebesům; slyšel jsem jejich řvaní, viděl jsem je slézati tyto vrcholy a pak řítiti se v hloubi propastí s troskami své věže pelagické... A mám to říci? moje báseň dokončila se sama sebou, jako jedna z těch škeblí, jež moře vyvrhne na písek, když ji bylo dlouho leželo a tříbilo. Více méně zaokrouhlena leží báseň moje před vámi.

Setřel jsem snad lesk těch divuhodných tradicí, pokladu věků, jež rozsypany jsou jako perly na pobřežích španělských? Zda jsem lístků zbavil ty květy trhané za jitra mého života v údolích a stráních mé vlasti? Ach! kdyby mně byl půjčil orel své mocné perutě, kdybych byl měl zlatý řetěz inspirace velikých básníků, z těch perel, jež nešťastně padly v mé ruce neobratné, byl bych pro svou drahou vlast utvořil náhrdlec sultanův a z těchto květův a jiných ještě lépe vybraných, byl bych upletl korunu pro její čelo královské. Necht' mi odpustí, kladu-li k její nobám skromničkou hrst kláskáfe vedle pozlacených trav pole, vždy oslněného a žehnaného Bohem.

Není tomu dávno, co jsem se rozloučil s mořem, kolébkou svých posledních vidin a co jsem vstoupil na nábreží v Barceloně; tehdy jsem

daleko neočekával, že by se dostalo přijetí tak sympathického a pochlebného básni, jejíž rukopis jsem nesl pod paží, špatně svinutý a prosáknutý ještě slanými výpary vln, vůní dehtu a mořských chaluh. Ani zdaleka jsem netušil, že sotva ji byli jednou nebo dvakrát přečetli v koutě síně katalanské, lidé mé země okážou ji cizincům, označující jim jednou rukou, by je zpozorovali, nečetné její krásy a druhou shovívavě přikrývající její nedostatky a vady.¹⁾ Spíše lásce svých spolurodáků, mužům, repraesentujícím zemi a literaturu, než svému chudičkému talentu jsem povinen díky za šťastné přistání mé bárky v přístavě dobré pověsti. Díky vzdány buďtež ústavu „květinových her“, který jí otevřel cestu, vznešenému vyslanectvu provincie, jež jí otevřelo svou náruč a četným publicistům, kritikům a básníkům, kteří pokryli květy suché ratolesti a trny mé kytice a kteří ji pozvedli na křídlech svých k takové výši, že i na druhé straně Pyrenejí, na druhém břehu řeky Ebro, ano i, co dím! na druhé straně Atlantického oceanu ji zpozorovali.

Dnes, posílaje ji podruhé na světlo, hleděl jsem dáti některým z její obrazů poslední opravu, poslední tah štětce. Mezi jinými přidavky, zadržilými čili nic, nevím, přidávám jako epizodu chor ostrovů středozezemních.“

Jak skromná to předmluva, jaká pravá a neobyčejná skromnost! Znáám Verdaguera blíže z jeho života a z jeho dopisův a vždy se obdivovati musím té neobyčejné v naší době pokoře u umělce tak velikého a přece tak dobře si vědomého všech svých nedostatkův i velikosti vlastních požadavkův uměleckých. Nalezlo se málo kritiků, kteří by věčně vytkli nějaké větší vady básni Verdagerově; obdiv, který vznikl při objevení se „Atlantidy“, rostl dále a neumkl dosud, ale přece nikdo si tak není vědom všech nedostatků grandiosní básně té jako básník sám. Podjal se básně takorba nadlidské, přesahující síly a fantasii básníka největšího, sám líčí v úvodě svém veliký zápas svůj se slovem, do něhož chtěl vtělit své gigantické vidiny, a musíme říci, že dílo podobné nenapsal by za doby naší nikdo jiný než Verdager sám. Mnozí tvrdí, že epos je v době naší je nemožná. Ano, doba naše příliš malicherná, příliš nicotná, neschopná velikých a trvalých ctností a vášní dob starých, ale my dosud neztratili jsme smyslu pro veliká díla epická dob předešlých: Homer, Dante, Tasso a jiní neztratili dosud ničeho ze své glorioly. Verdager vžil se v mytickou dobu pravěku, prosycen duchem starých tradic své země a duchem klasicismu, pojal myšlenku odvážnou, kterou by byl nikdy neprovedl v zastrčeném zákoutí své fanky vinyolaské, kdyby jej Prozřetelnost nebyla šťastně vedla v divoké panorama mořských živelů, do sváru vln a mraků, do hudby bouře a blesků. Zíraje s ošlehanou tváří do divokého reje oceanu neohroženě a přenášej v nezkrácené fantasii své divy soudobé do dávnověku na místě katastrofy samé studoval kraj i podnebí, studoval svět nad vlnami i pod ním a v jeho duši básnické za hudby rozčepřených vln, tepajících kovovým zvukem ve zbytky staré Atlantidy, povstával zvolna celý děj dávnověký. Staré zkazky Platonovy i rodné

¹⁾ Poch creya que après de llegir-lo una y moltes vegades en lo recó de la llar catalana, los propis lo monstassen als estranys, ab una ma signant y fent ovirar ses curtes belleses y ab l'altra cobrint, benevolas, sos defectes y tares.

země jeho byly mu jejich podkladem, jejich východiskem; hluboké pravdy mravní vtiskla celému dílu tomu hluboká jeho zbožnost a asketická přísnost jeho života; veliká a pravá, nezhyčkaná, nezženštilá láska jeho k rodné zemi vpletla do epopeje samé pravý život, tepny svazující dávnověk s přítomností a vsadila celý nádherný obraz prastarých dob do rámu současného života Španěl. Že Verdaguer nevytvořil žádnou chimeru, žádné mrtvé dílo retorty a prachu studovny, že udeřil při vši odlehlosti a gigantičnosti látky nepoddajné péce na strunu pravou, tomu nasvědčuje ten mocný ohlas, jehož se sonorické, nádherné slohy jeho epopeje v Katalansku i v celém Španělsku vůbec dočekaly. Ano i pro cizince má dílo jeho zájem nevšední, třeba by zůstal chladným při místech čistě katalanských, separativních, jichž konečně není v epopeji mnoho. Co dílu Verdaguerovu vtlačuje pečeť klasičnosti, je pravá, zlatá poesie, neobvyčejná fantasie, nezkracená síla výrazu a básnického slova a hluboký podklad mravní, který se nevťirá, ale je půdou zúrodnující a prohlubující básnické slovo.

Úspěch „Atlantidy“ byl rozhodný. Zvítězila při akademické slavnosti 6. máje 1877. Jako cena určena byla nejlepší básni epické v řeči katalanské kolekce svazků nejslavnějších básníků poesie světové. Verdaguer získal cenu tu a mohl právem do knihovny té vřaditi hned svoji „Atlantidu.“ Jeden z úředníků „květinových her“ předčítal úryvky z básně a ty přijaty byly s nadšením, jež hry od svého znovuzřízení ještě neviděly. „Sen Isabelly“ musil se na žádost posluchačův opakovati.

M. Riera y Bertran, sekretář konsistoria květných her, ve svém referatu praví, že „plamen genia svítí v této básni od počátku až do konce, a že některá místa opojují a unášejí vznešeností, kterou budí.“ Předpovídá slávu díla toho a připodobňuje je ku kathedrale.¹⁾

Druhého dne odbýváno sezení učencův a katalanistů, při němž Verdaguer četl fragmenty své básně. Nadšení bylo takové, že prostý kněz musil usednouti na místo předsednické, kamž mu dva jinoši z Vichu přinesli stříbrný věnec.

Verdaguer jmenován záhy členem mnoha slavných a učených společností, dílo jeho vydáváno v nových vydáních. „Atlantida“ přeletěla ocean a vydána ve vydání zvláštním v Buenos-Ayres. Katalanský časopis new-yorský „La Llumanera“ vypsal cenu na nejlepší allegorickou kresbu z básně té. Císař brasilský Petr z Alcantary vyhlédal v říjnu téhož roku Verdaguera v Barceloně, aby mu složil svoji poctu. V listopadu 1878 putoval básník do Říma. Svatý Otec Leon XIII. jej vyznamenal krásnou medailí a žádal jej o zaslání jeho básně. Básník vepsal do exemplaru toho toto distichon:

I, liber, i felix, Magnum visure Leonem.

Si qua tibi est laudis, summa sit ista tuae.

Záhy se rozhovořily listy katalanské a španělské o díle

¹⁾ La obra hará tanto honor á nuestra literatura provincial, como á una agrupacion de casas, por grande y hermosa que sea, la magnífica catedral que corona su cime y hunde en las nubes su valiente aguja...

Verdaguerově. Mnozí výteční kritikové promluvili své rozhodné slovo. Mezi nimi: Menendez Pelayo, Juan Sardá, Pons y Gallarza, Francisco Riemar a j.

„Crónica de Cataluña“ (máj 1877) praví, že „Atlantida“ jest dílo, které tvoří epochu v historii literatury katalanské. „La Renaixensa“ prohlašuje báseň tu za vrchol literatury katalanské, obdivuje „velikost látky, originalní krásu provedení, nescíslné detaily, všecky zářící, jimiž je ciselováno deset zpěvů básně...“

Troje vydání rychle bylo rozebráno. O „Atlantidě“ psány důkladné posudky a rozborů i v cizině. Tak o něm psalo londýnské „Athenaeum“, „Revue générale de Bruxelles“, učený jesuita ruský Martinov v „Études Religieuses“ nadšeně psal o díle tom. Ve Francii prvý na „Atlantidu“ upozornil v „Polybiblion“ hrabě Puymaigre; vidí v ní ohlas jako Camoënse a Tassa. Znamenitý posudek genialního mistra Provençalů Frederiho Mistrala jsem již citoval. Nejdůkladnější studii o „Atlantidě“ napsal citovaný již praelat Tolra de Bordas. Škoda, že výtečného tohoto esthetika, znalce poesie katalanské nevšedního smrt tak záhy studiu odňala. Jeho práce jest rozebrána; spisovatel před smrtí svou oznamoval, že chystá nové rozšířené vydání, bohužel nedošlo k tomu více.

* * *

Posudek „květinových her“, které „Atlantidu“ korunovaly, vrcholí v těchto slovech:¹⁾ Pojetí básně jest grandiosní a introdukce mistrovská, stejně jako dvě ballady do básně vpletené. V desíti zpěvích probleskuje světlo theogonie s nejvěrnější pravdivostí, závěrek je pln nejslechetnějších a nejvlastenečtějších citův. I jinak jest „Atlantida“ dílem pozoruhodným, buď neobyčejnou erudiicí, kterou jeví, buď bohatým tkanivem původních tradicí poloostrova, buď jako vzor moudré a přísné poesie, nebo konečně jako nevyrovnatelný poklad pokud se týče jazyka. A na to zvláštní kladu důraz. Verdaguer „Atlantidou“ svou dal mladé literatuře katalanské normu, zákonník, v němž jazyk básnický vymezil a stanovil s přesností dosud nebývalou.

Genialní V. Balaguer, jež mnozí dnes slaví jako prvního básníka moderní Katalonie, nepíše jazykem tak čistým jako Verdaguer. Katalanista Vogel to také nepokrytě praví, mluvě o čistotě řeči u básníků katalanských: „Aber die erreichbare Reinheit zeigen nur wenige. Der gepriesene V. Balaguer ist nicht das Muster eines catalanischen Dichters... Ganze Zeilen lang hat man Mühe, sich in der Illusion zu halten, dass man catalanisch lese. Andere mögen sorgfältiger schreiben, aber den Nachweis, dass das Catalanische in der Poesie ein selbst gesponnenes Gewand zu tragen vermöge, hat erst J. Verdaguer, der geniale Schöpfer der ‚Atlántida,‘ vollgültig geliefert.“

Proto klade také Vogel za základ svých studií „Atlantidu“ Verdaguerovu, „denn sie gewährte zugleich eine reiche Fülle wirklich

¹⁾ „Jochs florals de Barcelona.“ (Recueil de 1877 p. 53. n.)

catalanischen Stoffes und eine Bürgschaft für einen hohen Grad der Reinheit.“¹⁾

„Atlantida“ jest skutečně dílo gigantické, titanské. Moře a pevniny, Bůh, andělé a odbojní titani, toť jest krajina děje jejího a její stafáž. Není tu lidí, ti byli by příliš malicherní pro obrovské rozměry koncepce básnickovy, pro velikost zloby, vášně a odboje, a pro velký trest boží. Snad proto je báseň chladnější, nemluví nám tak k srdci, ježto v ní málo nalézáme sobě analogického (vyjímaje úvod a konec), ale získává tím ve své grandiosnosti. Lze-li vyčítati Dantovi, že v „Pekle“ jeho jest mnoho ďáblův a v „Ráji“ mnoho andělů? Verdaguer jako výlučný básník přírody opěvá tu především moře, jeho divy a hrůzy. K nekonečnému, obrovitému tomuto živlu nehodili se Verdaguerovi lidé, on potřeboval bytostí větších, mohutnějších, a těmi jsou zde právě atlantovci. Nenalézám nikoho z umělců, jenž by podobal se v této grandiosnosti koncepce i provedení díla uměleckého Verdaguerovi než jedině Michelangelo. V jeho malbách v Sixtině vidím cosi analogického. To vše, co tam nesmrtelný sochař, přinucen jsa státi se malířem, ve svých freskách nástropních a v „Posledním soudu“ vytvořil, to vše vyběhá z tvarů lidských ve formy gigantické. Obrovitému svému duchu dal tam Michelangelo případný výraz formou. Myslím, že i dnes po důkladnějším studiu Verdaguera mohu opakovati, co jsem napsal o něm v lednu 1892 na místě jiném:²⁾ „Myslím, že kdyby chtěl někdo důstojně „Atlantidu“ ilustrovati, musil by zažiti dříve a přeroditi v sobě malby Michelangelovy z kaple Sixtinské, tam jedině nalézám tvary analogické, dílo stejné fantasie a síly. Michelangelo tvoře obrazy z doby stvoření světa a z jeho posledního soudu, užil tvarů zcela klasických, stupňuje tyto v obrysy gigantické a přece myšlenka děl těch jest náboženská, z bible, z církve katolické vzatá; podobně i dílo Verdaguerovo připadá nám jako antický chrám nesmírných rozměrů, vystavený na půdě španělské. Chrám, v jehož nitru místo Joviše trůní neviditelný Tvůrce světa: Jahveh, — uvidíte pouze archanděla s mečem v ruce, nástroj to spravedlnosti Boží, která trestá odbojně plémě gigantů. Zcela případně praví Tolra de Bordas: „Kdyby nám nebylo vykládáno za odvážlivost hledati předky autorovy a prameny, z nichž čerpal nevědomky, zůstáváje při tom zcela samostatným, řekli bychom, že „Atlantidě“ předchází stejně Zjevení sv. Jana jako Michelangelo, Lucretius jako Milton, Dante jako Camoëns“...“ (P. d.)

¹⁾ Dr. Eberhard Vogel: „Neucatalanische Studien.“ Paderborn und Münster 1886, str. 37. a 39.

²⁾ „Hlas Národa.“ Ned. příl.

Posudky.

Dějiny Čech a Moravy nové doby. Kniha III. „Vladaření císaře a krále Leopolda I.“ Část I. sepsal *Dr. A. Rezek*, část II. *J. Svátek*. V Praze 1893 a 1894. Nakl. I. L. Kober. Str. 418 a 452. Seš. 12.—30. po 30 kr.

Obecného uznání a ocenění došly dříve již vydané Rezkovy „Dějiny Čech a Moravy nové doby,“ které otiskovány z „Česko-moravské kroniky.“ Souhlasný úsudek všech chválil svědomitou práci, bystrý rozhled a nestranné pojetí veškeré doby. Chvála tato plnou měrou platí o dílu tomto, v němž vypisuje se vladaření císaře a krále Leopolda I. Doba ta, ve které se vyvíjelo tak mnohé vniterné zařízení, jež pak až do nejnovějších dob potrvalo, doba plná vniterných bouří i těžkých válek se silnějším a úskočným nepřitelem, byla u nás posud velmi málo prostudována a propracována. V Rezkovi nalezla však spravedlivého posuzovatele, jím nastíněn jistě obraz správný a věrný, jak bylo ve vlastech našich po válce třicetileté. Do všech podrobností ovšem se tu p. spisovatel pouštět nemohl, ale více než jich vážíme si povšechného vyznačení doby té veškeré. Za zvláštní zásluhu pak klademe, že vypisuje se tu život veřejný a správa státní u nás do hloubky, že obrácen hlavně zřetel k národohospodářskému vývoji našich zemí; jest jistě třeba, bychom poznali základy dalšího vniterného zřízení v Čechách a na Moravě. Je to důležitou stránkou a přední úlohou v dějepise obracet pozornost ke vnitřním záležitostem, které mnohdy takový vliv mají na děje zevnější, že jim teprve úplna porozumíme. Proto netřeba také omlouvati, že někde, jak se na první pohled zdá, jsou vypravovány věci méně důležité; za zmínku jistě stály. Proto také velkou důležitost mají hojně poznámky, které jsou dokladem správného úsudku a dokonalého ovládnutí látky autorem.

Díla tohoto část první jest rozvržena v 19 kapitol. Podána zprvu charakteristika Leopolda I., promluveno o rádcích koruny a předních úřednících v zemích českých, načež píše se o císařské volbě v říši a o válce švedsko-polské. Následující stati věnovány jsou hospodářské stránce správy státní v Čechách a na Moravě ve všech jejích odvětvích s hojnými podrobnostmi, potom jest kapitola o královských městech, o vrchnostech a utrpení poddaného lidu. Církev a náboženství v Čechách a na Moravě vyliceno podrobně, zajímavě i nestranně. Část první končí označením vývoje zahraničných událostí až do války s Turky.

Část druhou převzal z osvědčených rukou *Dra. Rezka Josefa Svátka*. Nevíme, proč se tak stalo, ale litujeme toho v zájmu dějepisu našeho. Pracoval ovšem také již Svátek o době Leopolda I., ale dílo jeho nevyrovná se nikterak práci Rezkově. Rozdíl již na první pohled jest příliš patrný i v zevnější úpravě. Přestalo označování roku po stranách, zmizely téměř všechny poznámky dole. Nepopíráme sice nikterak, že Svátek pěkné stati v této druhé části má, ale celkový obraz mizí nám tu s očí. Není tu vniterné spojitosti, nýbrž statě jsou většinou jen k sobě přiřazeny. Jsou to jednotlivé kulturní obrázky,

kteřé o sobě hezky se čtou, ale sem se přece jen všechny a u veškerém rozsahu svém nehodí; co by se říci mohlo několika řádky, na to je škoda celého článku, jehož neomluví také vysvětlivka p. spisovatelova, že prý jest charakteristický pro poznání doby. Spis p. Rezkův psán jest moderně historicky, p. Svátkův kronikářsky. Úsudek Rezkův jest samostatný, Svátkův odjinud přejatý, ale zajisté ne vždy oprávněný. Těžko bude p. Svátkovi vyhnouti se poroku předpojatosti a strannictví. Schází mu vyšší rozhled, nebéře v úvahu dobu tehdejší, nevníká až k jádru věci, čehož příčinou bude asi, že nelze mu obeznámiti se úplně s dotčenou rozptýlenou literaturou. Tím se stává, že jinak pojímá touž věc Rezek a jinak Svátek; vizme jen na př. charakteristiku obou o císaři Leopoldovi I.; jaký to rozdíl!

Svátek vypisuje tu hlavně zevnější události, jak se sběhly: válku s Turky; spiknutí Zrinského, válku v říši, povstání Tökelyho, novou válku s Turky a s Francouzskem. Jednotlivým osobám věnovány jsou zvláštní stati, tak knížete Lobkovicovi, caru Petru Velikému, pokud byl v Čechách. Obšírně píše se o moru v Čechách r. 1680., o velké bouři selské téhož roku, o požáru Prahy r. 1689. O činnosti sněmů jednájí dvě kapitoly, o bouři studentské a o zavraždění židovského hochy také dvě. Popsána pak i Praha za Leopolda I.

Z menších oprav uvádíme: V části I. na str. 63. býti má: tyto útraty a odraziti; na str. 328. Karla VI. místo II. — Že by biskup Karel z Lichtensteina působením Středovského obnovil roku 1676. obecné uctění sv. Cyrilla a Methoděje (str. 349.), jest nedorozumění; Středovský narodil se teprve 1679. — V části II. ke str. 238. dodáváme: co nám pomůže, že se pro národ náš reklamují šlechtici, kteří „Čechy se necítíli“? — Že připojuje se k vypravování o Kaplířovi podobizna jeho (str. 247.), platí snad o „Česko-moravské kronice“, nikoli však o tomto otisku (!). — Procházka dle vlastního vyznání (u Beckovského III. 561) nezapálil „u černého orla“, nýbrž až „u smrti“ (str. 276.). — Na str. 279. býti má: 318, m.: 814, a celkový počet domů vyhořelých jest 849 (str. 281.). — Na str. 280. býti má: v bezpečně vystavené škole. — Počátek zemského výboru v Čechách klade Rezek spíše než Svátek (str. 300.). — Str. 316. doplněna mohla býti z Rezkových „Dějin prstonárodního hnutí nábož.“ str. 56. n. — Nesrovnalost a odpor jest na str. 311. a 373. o Praze na začátku a konci 17. stol. — Na str. 357. má býti rok 1681, m. 1581. — Na str. 427. praví Svátek, že Leopold I. byl úplně mocen jazyka francouzského, kdežto Rezek dí na str. 7., že neuměl francouzsky ani slova.

Ani do „Českomoravské kroniky“ ani do tohoto otisku nehodí se způsob, jak projadruje Svátek názory své. Z nerozumu viní ty, kteří domnívali se zažehnati mor modlitbou a konáním skutků dobročinných i bohubých (str. 125.), nelíbí se mu, že lékař zcela vážně prohlašuje mor za trest Boží (135 n.), posmívá se nábožnosti a slibům (139), mluví proti klášterům a kostelům o obrovském nákladu na neplodné poklady chrámové (349). Rád opakuje rčení: ve psí dáti; naskytají se i slova: ušanovati, plac, vem ...

J. Tenora.

Povstání lidu selského v Čechách r. 1680. Jako příspěvek ke kulturním dějinám českým líčí *Josef Svátek*. (Otisk částečně z „Česko-moravské kroniky.“ Díl VI.) V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober. Str. 96. Cena 50 kr.

Z „Osvěty“ r. 1887. přejal článek svůj Svátek do „Česko-moravské kroniky“, do otisku jejího nazvaného „Dějiny Čech a Moravy

nové doby,“ a vydává jej nyní ještě v tomto zvláštním spisku. Jak na obálce udáno, jest otištěn z „Česko-moravské kroniky,“ a to doslovně počínajíc str. 24.; jen na str. 33. jest 12 řádků přidáno. Úvodem předepsáno pojednání o poměrech lidu selského, o jeho porobování, jakož i o dřívějších vzbouřeních selských a vylíčen stav lidu v Čechách po válce třicetileté.

Je to pěkná monografie s mnohými podrobnostmi. Zasluhou spisovatelovou jest, že první souvisle a obšírněji v jazyku českém o velkém onom povstání selském pojednal. Prameny citovány nejsou.

J. Tenora.

Dějiny kroje v zemích českých od počátku století 15. až po dobu bělohorské bitvy. Seepsal *Dr. Zikmund Winter.* Illustrace od Vojtěcha Krále z Dobrušky a j. Sv. 3. a 4. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Ilustrací v 3. svazku 93, ve 4. 96. Str. 300—672. Cena každého svazku 2 zl.

Týmž pořadem, jako ve svazku 1. a 2. vypsán byl kroj u nás ve století 15., vykládá věhlasný spisovatel v 3. a 4. svazku dějiny kroje ve století 16. a až do bělohorské bitvy. Ovšem jsou některé statě pozmeněny pořadem i rozšířeny, jinde zase neshledáváme předměty některé, o nichž před 100 lety byla řeč, — podle toho, jak móda nová nastávala, a stará přestávala. Vyprávováno vše podrobně až do maličkostí.

O spisu tomto netřeba se mnohými slovy znova zmiňovati. Všechnu chválu, která vzdána svazkům předešlým, zasluhují i tyto. Překvapuje mravenčí pile, důmyslný úsudek, ladné seřazení, živé vyprávění. Nemůžeme neopakovati, že je to svědomitá a poctivá vědecká práce česká velkého významu, již nejlepší ocenění a uznání náleží.

J. Tenora.

Kabinetní knihovna. Sv. 73. *J. Vrchlický:* „Okna v bouři.“ Básně. (1892—1893.) V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Str. 144. Cena 50 kr.

Byla to asi strašlivá bouře, jež ztřásla okny básnické dílny Vrchlického. Blesk uhodil do nich, nejen do oken, i do srdce básníkovy, nejen do srdce, ale natřeskl i básníkovu lyru. Umlčel v ní jásavý hymnus lásky, jenž z ní bakchanticky zpíval. Sbíрка mohla dobře slouti též: „Zborcené harfy ton“ nebo „Nová hořká jádra,“ k nimžto se druží svým pessimismem. Vrchlický v několika málo číslech snaží se sice ještě uhájiti svou dřívější posici jako pěvce všemohoucí lásky, toho svého mlhavě rozlitého „boha“ pantheistického světa — ale marně — prázdná slova — sofismata, která rozum bájí, ale srdce nevěří.

Celá ta symfonie krvácejícího srdce a sklamané lásky začíná „Předebrami“ — smutnými a pohansky beznadějnými, jak symfonie sama. Líbezná tváře Kristovy, z níž plyne útěcha a smír, té v těchto zoufalých verších nepotkáte nikde; jen mythické mátohy a mlhy, prázdné allegorie se na vás chmuří.

„Máš pravdu, osude. Jsem posud křemen tuhý. Ty vladař jsi a pán.“ Jen bij a drť mě, nechať zárné duhy mi z nitra blesknou!

Mé nervy jsou jako ztrhané struny, v mém srdci stůně touha podzírání, a místo motýlů smavých písní jen můry — chmurné meditace se chytají v mou síť...

Následují „Smyté obrazy.“ Po děsivé noci svítává rozkošné ráno, z hrobů hřbitovních vyrůstá kvítí. Těma dvěma myšlenkami těší se básník v tomto oddíle, ale hned zase upadá v truchlé zadumání. Bolestně vzpomíná na minulost, na ženy, které v životě potkal a zanechal — a mdlým okem hledí do budoucnosti, do podsvětí, kde se sejdou duše dvou lidí, kteří byli na světě spolu „šťastni“, ale nepoznají se, neboť jejich štěstí bylo tělesné, a duše jejich se nikdy neznaly. Celé pozemské štěstí jest jen zdáním. Dnes sluníš se v jeho letní kráse, ale zítra už se krčíš v podzimních mlhách jako naháči (ocúnky) na zvadlých lukách.

Přicházíme k „Písním o štěstí.“ Však opět tytéž melodie podzimní, Maeterlinckovsky podivínské a nejasné, slohy o spadalém listí a o mrtvém štěstí. Známe tu náladu, kdy mozek je deprimován a zamlčen, a nepokojné srdce přece chce zpívat. Výsledkem nemůže býti zdravá, umělecká píseň, nýbrž jen blábolení ptáka, jenž tiká ze sna. — V „Podzimních mlhách“ vysvětluje Vrchlický poesii:

V té mlze taj divný se sprádá,
v ní kouzlo a půvab se kryje,
cos za ní duše vždy hádá —
Ten taj, toť poesie!

Tedy illuse světa většího a krásnějšího jest poesie — to se mi zdá správným, ale nesrovnává se s tím sloha poslední:

Co v světle ve tvář ti bije,
toť prosa duši je lačné,
snaž všeho poesie
až v mlhách smrti nám začne.

Co jsou mlhy smrti? Smrt je přece světlem, je branou do říše světla, kde přestane illuse, a kde začne tušená krása sama! Filosof Volkmann pravil umíraje: „Teď se ukáže, kdo měl pravdu!“ Všude, každým krokem to cítíte, jak se Vrchlický odcizil Kristu a jak jest opuštěným. Samá nedůslednost. Samá nejistota. Samé tápání ve tmách. Cítíte celou tu vážnou pravdu slov Kristových: Já jsem světlo světa! Kdo nejde za mnou, bloudí ve tmách. A celý ten zoufalý pláč a to lkání zdá se vám nicotnou hříčkou a malicherným rýmováním, jest vám, jako byste se plavili mořem na velikém korábu a dívali se dolů na skořápku, jež tančí na vlnách...

Čtete ještě oddíly „Z lásky a o lásce“, „Smutná moudrost“ a „Dozvuky“, ale zdá se vám celá ta moudrost tak bezútesně smutnou, že nemáte drobka chuti o ní mluvit. Najdete ještě dvě tři místa, o kterých nevíte, jsou-li rouháním nebo nesmyslem, a vaše duše se rozladuje nadobro. Zdá se vám, že Vrchlický má skoro pravdu, an praví:

Vím, svět jsem svými verši znavil.
Kdo v této spouště vyzná se?

Vrchlický ještě není básníkem mrtvým, lze od něho čekat ještě veliká díla — ale z oboru lyriky sotva.

K. Dostál.

Sv. 74. *Eduard Jelínek*: „Jasem i stínem.“ Črty z různých stran. Část II. Str. 174. Cena 60 kr.

Obsah 9 črt „z různých stran“ je velice pestrý a rozmanitý. Děj jedné odehrává se v Čechách, druhé v Polsku, třetí v Rusku, čtvrté v Itálii atd. Myšlenky jednotné, která by črty ty spojovala v jakýsi celek, není: črta k črtě řadí se zcela nahodile. Název sbírky „Jasem i stínem“ vybrán patrně od autora, aby se označilo souměrné rozvržení jasu a stínu, jasných, světlých a tmavých barev, jichž autor užil, líče příběhy a kresle postavy jednotlivé.

Črta „Pro honor!“ vzata ze života polského a jedná o přítele autorově, Sokalském, jenž vyzval na souboj jakéhosi ničemu Zubrického, který oťel se o čest nevinné, sličné paní Sokalské. Autor líčí hrozný stav Sokalského před soubojem, k němuž však nedošlo; Zubrický sám se zastřelil, čímž „zadost učiněno honoru.“ Celek založen na běžném, ale nesprávném názoru, jakoby soubojem bylo možno uražené cti učiniti zadost. — „My jsme psi“ je vypravování o tom, co oprávnilo kozáka říci, „že jsme psi.“ — V „Maladetto“ vypravuje se o události, již za obět padla v mořských lázních na Lidě u Benátek mladá, krásná dama. Manžel její katastrofou tou byl zlomen, zničen, — ale ne na dlouho: dříve než uplynul rok, šplouchal a veselil se s jinou „v hrobě své první ženy . . . nezapomenutelné Giazinty.“ — Črta „Z Pucka“ vypravuje o rybáři, jenž vrátil se z Ameriky, kdež se mu dobře vedlo, do vlasti, aby umřel mezi svými, smířil se před smrtí s Bohem, což není tak snadno v Americe. — „Poslední přítel“ na Sibiř vypovězené paní je pes, který své paní neopustil, když všichni ji opustili. — „Uvadlá růže“ je vypravování o nešťastném životě ženy, jež provdána za nemilovaného člověka chová lásku k dřívějšímu, jedinému miláčkovi srdce svého; ale znaje povinnost svou, pečlivě vyhýbá se, aby se s ním nesetkala. Podobně vyhýbá se jí také on, chovaje při tom v účtě „uvadlou růži“ jako vzpomínku na ni. — V „Sibiřském příteli“ vypravuje autor o svém polském příteli, který studoval v Praze a pak stal se lékařem v Sibiři, odkudž autora nenadále navštívil na štědrý den. — V „Posledních dědicích“ líčí se těžký život paní Romanové, nejmladší dědičky Ludvinova, jež v jednom z kijevských hotelů zapisuje a vydává cizincům účty, při čemž zakouší druhdy hrubosti, surovosti od hrubých hostů, jakým jest na př. kurlandský obchodník, nynější majetník Ludvinova. — „Ve větrníku“ vypravuje se o setkání Rusa Rutkina i Poláka Kotuše, kteří se účastnili bojů při povstání polském r. 1863. jako nepřátelé; nyní setkavše se ve větrníku připíjejí si na zdraví a na bratrskou vzájemnost. „Byl to nejkrásnější přípitek,“ praví autor, „jehož jsem v těchto krajinách kdykoliv byl účasten. Škoda, že vyzněl jen ve — větrníku! Smutné to zajisté svědectví pro vzájemnost rusko-polskou.“

Jak jsme již řekli, obsahem črty nemají nic společného, ani ideami společnými spojeny nejsou. Vůbec tato kniha p. Jelínkova má menší zájem pro čtenáře než dřívější jeho sbírky náčrtků ze života

slovanského. P. Jelinek kreslí a líčí bez rozdílu všecko, kde co vidí zajímavého, dává se ovládati nahodilými dojmy a tak také nahodile seřaduje náčrtky bez jakéhokoli plánu. Jednotlivé náčrtky pěkně se čtou, ale na celek čtenář si nevzpomene, protože celku v knize vlastně není.

A. Vrzal.

Richard Savage: Manžel z ochoty. (My official wife.) Přel. H. Kosterka. V Praze 1894. Nakl. J. Vilímek. Str. 216.

Roman R. Savagea, nazvaný v originále „Úřední manželka“, bude pravou pochoutkou pro čtenáře a zvláště čtenářky, které mají rády v romanech hojnost děje, vnějších událostí, pikantních a sensačních, bezpříkladných zápletek, různých intrik, výstředních postav, efektních výjevův. Autor dovedně udržuje napjetí fantasie čtenářů, překvapuje se stále novými, nepředvídanými obraty děje. Ale ze všeho toho viděti jen, že všecko je tu vypočteno na efekt. Roman plný nemožností a pravdě nepodobností, křiklavých výtvorů fantasie autorovy.

Děj odehrává se v Rusku, které americký spisovatel jakž takž ještě zná, ve vyšších společenských kruzích. Hrdinou jest americký plukovník Arthur Lenox, který jedá do Ruska, aby upravit záležitosti dcery své, má pas, který zní na něj i jeho manželku. O všem tom zví ruská spiklenka, nihilistka, po otci rozená Polka, po matce Židovka, jež vydávajíc se za choť Dicka Gainesa, soudruha Lenoxova z vojenské akademie, výmluvností, sličností a půvaby lákavými přemluví Lenoxe, aby ji vzal do Ruska přes hranice jako svou vlastní ženu, která s ním nejede. Lenox převezze ji tedy jako „úřední manželku“ do Ruska, vydává ji všude i u příbuzných za manželku vlastní a zaplete se takto do mnohých nepřítjemností. Nihilistka ona jede do Petrohradu, aby zavedla nové šifrování, nový způsob přepravování dopisů za hranice, a když všecko dobře provedla, odmítá a má za blázna muže, který se pro ni obětoval, který jí nabídl pas do Ruska, milkuje se s lehkomyšlným Sašou Veleckým, příbuzným Lenoxovým, popouzí „úředního manžela“ k žárlivosti, ano dohání skoro k zoufalství. Lenox chce záhy opustiti Rusko, aby zbavil se nenáviděné „úřední ženy“, jež po nezdařeném úmyslu, zavražditi cara na plese u Ignatěvů („manžel úřední“ ji opojil opiem, když chtěla cara revolverem zastřeliti), unikne rukám ruské policie, ujíždí se Sašou z Ruska, opustí lehkomyšlného Sašu a vrátí se do Paříže. Lenox uniknův hrozcímu jemu nebezpečení života, že převezl do Ruska nebezpečnou osobu, s pravou manželkou šťastně dostane se z Ruska.

Tím jen slabě nastíněn bohatý děj romanu, propleteného zprávami o ruském hlavním městě, o úřednictvu, o policii. Některé úsudky spisovatelovy o Rusku jsou příkré, jako na př., že prý v Rusku o politice nejen domácí, nýbrž i americké není možno ani promluvit. Známe ruské časopisy, které svobodně a ostře posuzují politiku nejen cizí, nýbrž i domácí. Postava hrdiny, s nímž „úřední manželka“ zahrává si jako kočka s myší, vyhrožujíc mu stále ruskou policií, že jí nabídl pas do Ruska, je v očích našich nemožna, a tím také

poměr mezi ním i ženou úřední nevysvětlitelný, jednání jeho pravdě nepodobné, a celý roman čímsi fantastickým. — Překlad, co se týče správnosti a čistoty českého jazyka, je nedostatečný, kostrbatý, málo plynný. — Tiskových chyb je tu až přespříliš. *A. Vrzal.*

Ottova Laciná knihovna národní. „Všední zjevy.“ Obraz ze života malých lidí. Napsal *Fr. Herites*. V Praze 1894.

Hlavními osobami obrazu jsou dělník Vojtěch Trnka a žena jeho Verunka. Oba líčí autor s patrnou láskou. Trnka je řádný, příčinnivý chasník, poctivé povahy, a Verunka hezounké, dobré děvče. Udělali si známost, jež nezůstala bez následkův, ale Vojtěch měl dosti poctivosti, aby odmítl výhodný sňatek s mistrovou dcerou „Smrtkou“, a Verunka dosti mravnosti, aby s rozhořčením zamítla nemravný návrh svého strýce, ač nabízel jí při tom 200 zl. Vzali se a počali ten krušný, lopotný, unavující, ale vysoce čestný zápas o trochu štěstí, o skývu chleba. Autor líčí vše dopodrobna a poutavě. Píli, vytrvalosti a upřímné láске obou se podařilo umlčeti hlasy nepřítelů a závisti a budoucnost jejich brala na se celkem přívtivě, vábně barvy. Jediným stínem, rušícím spokojenost Verunkinu, byla vytrvalá, němá, ale tím vášnivější láska zhejřilého tovaryše Kotrče, jež byla odmítla. Na neštěstí navštívil je bratr Vojtěchův, Jindřich, voják z Bosny, a zdržel se několik týdnů. Ta návštěva rozhodla nad celým osudem rodiny. Stála dosti peněz, i hotových 50 zl. musil mu půjčiti Vojtěch, sám si je vydluživ, a nejhůře, že zvykl sám na návštěvu hospod, on, jehož celý posavadní život byl tak pravidelný a práci věnovaný, a Verunka začala se parádit. Práce zanedbávána, místo krejčoviny se Vojtěch vrhl na sedlačení, najav si malé políčko; upadl v ruce lichvářovy a pak ovšem šlo to s kopce. Nejhůře, že oba začali uvažovat a vzájemně, byť zprvu jen němě, se obviňovat. Vojtěch začal závistivě se dívat na svého bývalého soudruha, jemuž sňatek se „Smrtkou“ dopomohl k závodu Kopeckého, a Verunka počala srovnávat svého muže s — Kotrčem. Dověděla se s hrůzou, a k tomu ještě z Kotrčových úst, že muž její i o polní krádež se pokusil, ba opravdového darebáctví tím se dopustil, že na starém, zbožném tovaryši Francovi vylákal veškerý úspory, 200 zl., se slibem, že po smrti jeho i o pohřeb i o zádušní mše sv. se postará, a místo aby dluhy jimi splatil, najednou vše do loterie vsadil a prohrál. „Ten hřích musí být vykoupen!“ „A třeba hříchem jiným! Prodávám třeba své tělo!“ A šla — ku svému strýci — se nabídnout. Ale stařec začal smlouvat, a to teprve dalo ženě pocítiti celou hanebnost jejího kroku; vyrazila ven, aby padla do moci Kotrčovy, jemuž se poddala — za starý kabát. Dítě mělo hlad! Trnka se o všem dověděl, ale byl již hotovým opilcem; sám v opilosti Kotrčovi ženu nabídl, ba mlčky i další jich spoluzití trpěl, až Kotrčovi se Verunka konečně zprotivila a on s radostí podal ruku sestře její Anně, s níž do Ameriky se odstěhoval.

Co následovalo v rodině Trnkově, to již nebyl život, nýbrž hynutí, umírání. I mravní! Působivé jsou jmenovitě dva detaily:

Vojtěch se rozzuří zvěděv, že hoch jeho vyžebrał kus chleba, ale po chvíli, hladem donucen, sám tajně jej sní. — Verunce poslal Kotrč dva tolary; zbylo jí tolik studu, že nechtěla muži ani o tom daru povědět, a muž jí je ujmul a propil. Těžká nemoc, opilstvím zaviněná, přivedla Vojtěcha, jenž úplně zkažen nikdy nebyl, k sebepoznání, k plnému ocenění mravní skleslosti svojí, a proto umíraje prosil ženu, aby za něho splatila dluh nebožtíku Francovi povinný. Verunka zůstala sama, bez pomoci, bez groše se 2 dětmi. Autor zde přerušil vypravování a přeskočil 20 let. Zcela správně; nebylo možno již účinně líčiti další boj o život, proto nás vede přímo k lůžku umírající stařeny, Verunky, pod jejíž tělem nalezeno 200 zl. bez 2 zl., tedy téměř úplná summa Francovi povinná.

„Ty mše za duši France Jelínka,“ řekl starý farář k Sudovi, „budou slouženy. A také na ty oba, kteří hřích spáchali na něm, vzpomenu v modlitbách k Bohu... Ale ty peníze,“ doložil, „ty peníze, shromážděné těžkou prací, hrozným strádáním, ať zůstanou dětem Trnkové.“

„Jsou to peníze požehnané,“ pravil Suda v pohnutí. „Jako posvěcené. Snad přinesou užitek, povedou na cestu k životu šťastnému a spokojenému...“ Dojemněji povídka dokončena býti nemohla.

Jak patrně, jsou „Všední zjevy“ životní historií řemeslnické rodiny, podrobnou a celou od sňatku až k tragickému zahynutí. Celkem je vysvětlování úpadku psychologicky správné, jen jediné, co jsme si nemohli dobře srovnati, je ta náhlá a osudná změna v životě obou. Trnka byl nám vyličen jako mladík příliš práci a čestnému životu zvyklý, Verunka jako žena příliš praktická, hospodářská, než abychom tak lehko mohli pochopiti, jak několikatydenní návštěva veselého vojáka jim dovedla práci, šetrnost, slovem veškeru péči o domácí krb znechutiti ne na čas, ale na vždy. Tím méně, že přec narodilo se jim dítě, jež dle autora milovali láskou hlubokou a dojemnou. Autor to musel patrně sám cítiti, proto zcela správně uvádí celou řadu silných vášní: marnivost, vzdor, falešný stud, pýcha atd., jež vznikaly postupně v jejich duších a připravily je o veškeru rozvahu.

Nemůžeme se dále zdržeti poznámky, že „všedními zjevy“ snad přece nejsou tito dva lidé, z nichž jeden od nepořádkosti postupuje až ku krádeži, podvodu, opilství, trpění zločinného poměru své ženy ke Kotrčovi, a druhý se chce prodat, ba opravdu prodá, a co horšího, i delší dobu v cizoložství žije. To podotýkáme ovšem jen jako mimochodem; byl by to jen spor o správný název obrazu, jež jinak Herites vším právem počítati smí k nejlepším svým pracím. Mimo hlavních osob je na něm ještě celá řada drobných figurek, jichž kresba prováděna do detailů, s obsírností někdy až souvislost vypravování citelně rušící. Život maloměstský, či správněji život malých řemeslníků chtěl autor podati co nejvěrněji, a proto to pečlivě sbírání znaků, detailů, proto i ta místy až pracná snaha, aby toho jednotvárného, všedního života zachytil každyčký záchvěv. A přece celého života, v dílně řemeslnické, jmenovitě v nynější době,

autor nevyklíčil. Uvedl několik postav dělnických, ale do duše jim nahlédnouti nedává. Všechny jeho obšírné popisy drží se přece jen více zevnějšku, zachytávají jen to, co do očí bije, líčí s podrobnou věrností jen ty všední starosti a radosti, malicherné škorpení, klepy a tuctové rozmluvy, aniž, byť i zdaleka, dotýkají se toho ruchu, jež v mozku a srdci dělníka doba naše nutně musela vzbudit. Kotrče známe jen jako záletníka a později vytrvalého čitatele Verunčina, pan Johan je vtipkář a opilec, Franc, tělem mrzák, je pobožný muž, nemající jiného cíle než uhospodařiti si na slušný pohřeb a několik zádušních mší sv., Suda jest elegán atd. Tedy vždy jen jednotlivý rys povahy, jen jedna stránka duše, a to ne vždy ta nejzajímavější. To už plněji vypadla podobizna starého mistra Kopeckého, jehož celý život nebyl než prací a celý obor myšlenkový omezen jen na dílnu a na vše, co s ní souviselo. Na dělníky dovedl v čas zahromovati, ale také se jich ujmouti i proti ženě své, a co více energie vyžadovalo, i proti svému zeti: tedy celkem typ dobře situovaných, maloměstských mistrů staré školy.

Pokud se pamatujeme, v jedné kritice jako vada vytknuto povídce Heritesově, že čtenář odnese si dojem, jakoby práce, byť sebe úsilnější, byla marnou. Snad nebude přílišnou neskromností, osmělíme-li se projevit, že na nás obraz autorův působil dojmem přímo opácným. Právě pilná práce, s jakou mladí manželé počali, již jim zabezpečovala klidnou budoucnost, a bylo to znechucení si práce, jež uvedlo je ve zkázu. Je tudíž v ohledu tom povídka „Všední zjevy“ přímo poučnou a přineslo by čtení její a porozumění jí v lidu hojně užítku.

M. Zavoral.

George Gordon Byron: Nebesa a země. Sen. Oscar z Alvy. Přeložil Dr. Fr. Krsek. V Praze 1891. Nakl. J. R. Vilímek.

Opozdný, ba hodně opozdný referat. Skoro se mi ani do něho nechce. Ne z nějaké snad nechuti k Byronovi nebo k p. překladateli, ale proto, že kniha vyšla již před třemi roky, že není zrovna dokonalým překladem Byrona, patří k prvním pracím překladatelským Dra. F. Krška, který dnes již nabyt v umění tom mnohem větší rutiny, než jakou nám prozrazuje překlad tento. Pilný a svědomitý překladatel Tennysona podjal se tu práce velice obtížné, překladu těžkého mysteria Byronova „Nebesa a země,“ které patří věru k nejtěžším oriškům překladatelského umění. Své zásady ve příčině překládání básníků cizích jsem již na jiném místě v listě tomto objasnil; při Byronovi platí zajisté v míře stupňované. Byron vyžaduje celého básníka, zde řemeslník-překladatel (který obstarává u nás pravidelně překlady prosaické, třeba by i na titule stálo „autorisovaný překlad,“ který bývá zase pravidelně pořízen dle německého překladu) nesvedl by ničeho, a i překladatel-dilettant přes úmornou práci svou s rýmem a metrem, nevytvořil by díla básnického. Byron patří zajisté k básníkům nejtěžším. K tomu druží se pro českého překladatele obtíž jiná: neobyčejná úsečnost, stručnost angličtiny a neobyčejná

obsažnost, plnost, bohatost anglického verše. V té příčině jediné katalanština mezi jazyky romanskými svojí koncisností podobá se jazyku anglickému. Přeložte anglický verš slovně a seznáte, že vám vydá v českém překladě obvyčejně o nějakou stopu více, než v originále. Tu potom sebe větší znalost řeči i u filologa nejlepšího nepomůže; zde nutno, aby verš ten vzal do práce pravý básník a Byron vyžaduje básníka velikého. U nás dosud mistrem největším v překládání anglických veršů jest Sládek, u něhož nevím, čemu dříve se diviti, zda přesnosti překladu až úžasné, zda krásné mluvě básnické, či v pravdě anglické úsečnosti a obsažnosti slova.

Překlad p. Krskův jeví svědomitou opravdovost, s jakou překladatel na něm pracoval. Je to překlad věrný, snad až příliš věrný, tak že mnohem více tu pozorovati filologa než básníka. Dbal o každé slůvko, každou hříčku originalu, a tu mnohá místa vypadla poněkud tvrdě, hranatě. Verš je často drsný a nucený, zvláště je-li svázán poutem rýmu; místa nerýmovaná jsou plynější a přirozenější. Někde si pomáhá při rýmu i chybou grammatickou, čehož nelze tolerovati:

plál v stíbro Alvkých přilbicí —
tam muše kovem zářící (str. 79.).

Nelíbě zní drsné verše, jako:

jíž nezní v věžích mužů chod...
... zda s právem taká strast je má?

Nechci ale vytýkati dále. V panu Krskovi našla poesie naše pilného překladatele z poesie anglické, u nás dosud tak málo známé. Rád čítám jeho ukázky v listech belletristických, které ukazují, že i cvik a láska k poesii vytvoří často věci pěkné i tam, kde není původního genia básnického. V posledních číslech „Zlaté Prahy“ má p. Krsek ukázkou z Moorovy básně „Lalla Rookh“, pěkný, plynňý překlad, který oprávněuje k nadějím nejlepším.

O básních samých se zmiňovati nebudu, psáno u nás dosti o Byronovi a zde není k tomu místo. „Nebesa a země,“ velikolepé mysterium z doby předpotopní, má látku svou v nesprávně pochopeném místě bible: „Vidouce synové boží dcery lidské, že by byly krásné, brali sobě manželky ze všech, kteréž byli zvolili.“ (Genese 6, 2.) Smyslná láska mezi anděly a lidmi jest nemožností (thema to zpracováno často i u nás, na př. ve Sv. Čecha: „Andělu,“ ve Vrchlického: „Perspektivách“ a j.), a jest biblicky nesprávnou. „Syny božími“ vyrozumívají se v Genesi potomci Sethovi, „syny světa“ potomci Kainovi.

Překladatel připojil jednotlivým překladům svým vhodné vysvětlivky, za které mu čtenáři budou vděční. Format knížky se mi nelíbí, také tiskových chyb by nemusilo býti. Zde nemohu potlačiti přání, abychom konečně již měli v literatuře své souborné vydání básní Byronových. Naše Česká Akademie by snad také ve IV. třídě své mohla něco učiniti. „Sborník světové poesie“ (který vlastně vydává J. Otto — Akademie pouze mu půjčuje honorář překladatelům a po několika letech musí jej Akademii vrátit) sám nestačí a je také tak

drahý, že pořád jsme ještě nuceni sahati k překladům německým. Otázka úplného vydání Byrona v slušné, jednotné formě jest dávno naléhavá a mělo by se o ní konečně trochu vážně přemítati. A když již mluvíme o překladech anglické poesie, J. V. Sládek má v starších ročnících „Lumíra“ tolik ukázek větších i menších z poesie anglické (Coleridge: „Píseň starého námořníka,“ klasické dílo poesie světové, ukázky z Tennysona, Rossettiho, Keatse atd.), že bylo by věru na čase, aby ukázky ty sebral a doplnil buď v anthologii anglickou na způsob anthologií Vrchlického z poesie italské, a francouzskou, anebo jednotlivě je vydal v menších knížečkách, tak jak je to zvykem u národů jiných. Bylo by to poesii a literatuře naší vůbec na prospěch veliký. Zásluhou hlavně J. Vrchlického učiněn nám přístupný Parnass francouzský tou měrou, že veliký vliv francouzské poesie u nás, obsahem a mnohem více formou, jest nepopíratelný, snad až příliš značný. Naučili jsme se od Francouzů mnohemu v technice básnické, ale také jsme se přiučili mnohým nemravům, které bylo by na čase odstraňovati. Studium klidné, bohaté a rozvážnější, zdravější poesie anglické (když ne slovanské, jak by to bylo naší prvou povinností!) uvedlo by k nám nový vzduch, nový život, který by přílišné naší náklonnosti ke všemu francouzskému nebyl na škodu. Potřebujeme anglické knihovny básnické, potřebujeme řádný překlad *Longfellova* (viz jen krásné ukázky Vrchlického v knize „Hostem u básníků“; překlady Sládkovy, Kučerovy atd.), *Tennysona*, *Swinburna*, *Browninga* a jiných veleduchů poesie anglické, kteří nám posud jsou skoro neznámi. — Panu Dru. Krskovi jsme vděční za jeho práce v době poslední, vivat sequens!

S. Bouška.

Ruský slovník. Sestavil *Jan Váňa*. Díl I. „Slovník česko-ruský.“ V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober. Seš. 1. Str. 32. Cena 15 kr.

Celý slovníček má obsahovati asi 16 sešitův a bude prý obsahovati „nejpotřebnější zásobu ruského jazyka.“ Autor vyhýbá se „čistě filologické přítěži“ a proto uvádí pouze ruská podstatná jména v nominativu, neudávaje genetivu ani rodu podstatných jmen, slovesa pak uvádí v infinitivu, neudávaje 1. osoby oznamovacího způsobu atd. Slovníček není ani differencialní, a tím méně úplný. Aby člověk uměl rusky, nestačí, jak p. Váňa asi myslí, uměti nazpaměť několik slovíček ruských, a při tom neznati rodu jmen podstatných. Myslíme, že slovník Váňův sotva tedy vyhoví účelu, pro který byl sestaven. Zásoba slov jest až příliš nepatrná.

A. Vrzal.

Al. a V. Mrštík: Maryša. Drama v 5 jedn. s proměnou. V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

Je to první moravský kus, který dostal se na prkna národního divadla v Praze. Dáván tam byl 9. května t. r. v odpoledním t. zv. představení pro lid se zákulisní předehrou, která širšímu obecenstvu namnoze zůstala utajenou. Ředitelství nár. divadla zkrátka rozpakovalo se „Maryšu“ na jeviště připustit prý z důvodův uměleckých,

zejména pro umělecky pochybný dialekt. Ale „Maryša“ vítězně pronikla a zdá se, že právě onen jistý odpor ředitelství pomohl k úplnému vítězství. Byl krátce po sobě asi pětkrát opakován, také při večerních představeních a našel vždy hojnost nadšeného obecenstva. Tím je zatím budoucnost „Maryše“ zajištěna, a hlavně na Moravě čeká se pro ni stkvělá dráha. Brněnské nár. divadlo dalo ji již na repertoír nastávající zimní sezony. Z ochotníků přispíšily si Šlapanice počátkem tohoto měsíce a zprávy o představení konstatují plný úspěch jak co do účinnosti kusu, tak i co do provedení. Naposledy sehrála ji divad. společnost p. Frant. Trnky v Litovli v polovici t. m.

Motiv k „Maryši“ je nehledaný. Opakuje se ve všech vrstvách společenských zhusta, zejména podobný genre venkovský je v naší literatuře zastoupen v nesčetných exemplářích. Láska bohatého selského děvčete k chudému chasníku nebo naopak, nátlak rodičů, nešťastné vdavky a otrávený život znamená cesty tohoto motivu. Nové může zde býti jen forma a její zabarvení seskupením okolností. V tom autoři „Maryše“ měli velmi šťastnou ruku. Forma, v jaké látku podali, zamlouvá se neobyčejně svou živoucí věrností a sytými barvami venkovských poměrů. Seskupení děje jest bystré, mnohde až příkře bystré, beze zbytečných episod a monologových pomůcek. Umělých efektův autoři používají málo, téměř nic. S dostatek je jich ve scenerii slovácké dědiny, na níž děj se odehrává, s celým plným, prudkým a vzrušeným jejím životem. Loučení odvedenců, zpěv, hudba dodávají dosti efektního pozadí.

Maryša, dcera zámožného sedláka Lízala, a Francek, synek domkářčin, mají se rádi. Odpor obou Lízalů proti této lásce je pochopitelný. Proto, když Francek odejde na vojnu, přinutí rodiče Maryšu ke sňatku s mlynářem vdovcem Vávrou. Maryša brání se sice ze vši síly, ale společným útokům rodičův a ženicha neodolá. Podvolí se a následky vrhá na hlavy těch, kdo ji přinutili. Manželství je neutěšené. Za dvě léta Maryša, dříve děvče plné života, je pouhý stín. Muže nemiluje a dává mu to nepokrytě na jevo, řekla mu to před sňatkem: „Máte vy vědět, koho si berete.“ K této rozladěnosti přichází i to, že Lízal zadluženému zeti nechce vyplatit smluvené věno. Tím rozklad v manželství jen stoupá. Po dvou letech Francek vrátí se z vojny. Chce obnovit s Maryšou staré styky, nadechází mladé ženě, láká ji, aby šla s ním do Brna. Ale narazí na Maryšin odpor. Ona ví, že je vdaná, a třebaš Francka dosud miluje, zadat si nechce a nezádá. Teprv když Francek opětuje nesmyslné své požadavky, rozetne uzel svého postavení zoufalým činem, aby se neprohřešila na manželských svých povinnostech, — otráví Vávru, svého muže.

Rozluštění toto budí nepopíratelný dojem. Je však záhodno srovnat váhu oněch dvou mravních důvodů, z nichž jeden Maryšu zdržuje od hříchu a druhý žene ji k zločinu. V dvouletých vnitřních i vnějších — Vávra ženu bije — mukách Maryšina manželského

života je důvodů dost, aby odpor Maryšin proti muži jen vzrůstal. Vávra sám, povaha trochu potměšilá, víc však tvrdá, před sňatkem pohráží Maryši: „Ale jen až budeš má, já tě naučím poslouchat!“ (jedn. 2., výst. 11.). Ze vzezření Maryše není pochyby, že hrozbu svou plní. K tomu žaluje Lízala o věno. Ale i Maryša je tvrdá venkovská povaha. Sňatku brání se zmužile, ale když jednou řekla své „ano“, nese s odporem sic, ale pevně svůj úděl. Vyzvání otcovo, aby od muže odešla, odmítá příkře. „Takovou haňbu vám neudělám, na to su já lepší, než vy myslíte,“ praví mu (jedn. 4., výst. 1.). Avšak dovede čelit i všem nabídkám Frankovým. Když jí se sebevědomím milence Francek skoro rozkazuje: „Seber se a pojď se mnou“, Maryša, třeba otevřeně se přiznává, že ho má ráda, odmítá mu rozhodně jeho návrh: „Zanech těch myšlének! Mně to udělej k vůli, když mě máš tak rád. Nešťastná su, ale špatná nebudu, rozumíš mně?“ (jedn. 4., výst. 5.). Ale tato síla mravního vědomí má u této venkovské ženy své meze — nazvali bychom je strachem před lidskými řečmi a před veřejným škandálem. Francek jí hrozí, že bude veřejně za ní chodit. A tu by bylo pro Maryšu stejně přirozené, ale neskonale mravnější, kdyby milenci dala výhost a dotrpěla do konce. Ale autoři chtěli Maryšiným zločinem na muži zachránit dramatický efekt, který závratně roste se stupňující se až k nepřičetnosti vášni Maryšinou, jak se jeví od bouřlivé scény s Vávrou v jedn. 4. (výst. 10.), za proměny a v celém 5. jednání, když tlučé otrušík a sype jej muži do kávy i když při posledním pokuse muže, jenž má už jed v těle, aby si ji naklonil, zastírá si tvář. I to poslední slovo Maryšino, jimž přitakuje otázku ženy: „Děvčico nešťastná — ty's je otrávil!“ — „Otrávil!“ svědčí o tom, že všecck rozumový i citový život rekyně vyšinul se z kolejí. A to právě zmírňuje zločinnost Maryšina skutku, který by v nás jako sprostá, sobecká vražda mohl budit jen ošklivost. Než, přec i tento temný stín provází Maryšu. Snad od svatby tkví v ní temný úmysl zbavit se násilím muže a úmysl ten teprv okolnostmi uzrává, které mu dodávají onoho mírnějšího zabarvení, jak jsme poznačili. Nemožnost východu bez porušení manželských závazkův a nesnesitelnost veřejného soudu, který by byl příkrý, třeba Maryša dosud ničeho nepočestného se nedopustila, přivádí objevením Franceka urychlenou katastrofu. Jinak povaha Maryšina jeví vzácnou mravní sílu, která, ač Maryša jest už zmítána horečkou vášně, vrcholí v rozhodném projevu „Nešťastná su, ale špatná nebudu.“ Tomu Maryša po jedné stránce, ve svém způsobu, plně dostojí.

Ke charakteristice ostatních osob netřeba mnoho dodávat. Máme tu před sebou lidi, jak je vytvořil kraj, kmenový ráz a socialní poměry, lidí, jak skutečně žijí. Autoři nehledali obvyklých umělých protiv lidí naivních a hrdinných, dobrých a zlých. Všecky osoby mají společný rys slovácký: prudkost a umíněnost mimo Maryšinu babičku, která však nemá nikde rozhodujícího vlivu a vržena jest jen episodicky ke zvýšení dramatického dojmu. Přes to však jsou všecky povahy celé,

určité, přesně od sebe oddělené a seskupení jejich velmi případné. Kus psán je dialektem od Klobouk u Brna. O ceně dialektu pro umění rozhodovati nebudeme. Správa divadelní, jak z jejich rozpaků o připuštění „Maryše“ patrno, dialektu snad nepřeje. K životní věrnosti předvedeného děje dialekt bez odporu něčím přispívá. Dialekt v kuse není důsledně proveden. Tak máme tu soud str. 61., nabroušené jazyk str. 62. a vedle toho sód str. 61., se tě nebojím a nebojím se ti str. 65., do toho, tomu str. 68. a 69. a toho str. 68., jdeš, nejdeš str. 78. a 79. a přinde str. 84., podivě se a počkej str. 71., su, seš a jsem str. 80. atd.

I. Mrds.

Modrá knihovna. Sborník beletristických prací. Vydává Dr. V. Řezníček. R. III. č. 5. a 6. „Mrtvé duše“ aneb „Příhody Čičikova.“ Z ruštiny M. Gogola přeložil Karel Havlíček Borovský. V Praze 1894. Str. 282. Cena 60 kr.

Překlad Gogolových „Mrtvých duší“ od Karla Havlíčka Borovského poprvé vyšel 1849 ve feuilletonu „Národních novin.“ Pan Dr. Řezníček v předmluvě k překladu Havlíčkovu dí, že jej srovnal s překladem E. Vávry, jenž vyšel v „Slovanských Besedách“ 1862, a s překladem Ign. Hoška, jenž vyšel v „Ruské knihovně“ 1891, a že se odhodlal překlad Havlíčkův vydati ve zvláštní knize, „která bude k vůli svému překladateli zajisté že na všech stranách zajímati jako vzácná památka snah a literárního smyslu a rozhledu K. Havlíčka.“ Tedy z piety k Havlíčkovi vydán u nás překlad „Mrtvých duší“ po třetí ve zvláštní knize. Pan Dr. Řezníček patrně vysoko cenil překlad Havlíčkův, že jej vydal po krásném překladu Hoškově. Srovnajme tedy aspoň poněkud oba překlady, Havlíčkův a Hoškův, a vyberme si k tomu známé ono místo, kde Gogol srovnává osud dvou spisovatelů.

Překlad Havlíčkův:

Šťastný je spisovatel, který mluva charakterů protivně (skučnýj), mrzutě, nepřijemné pro svou skutečnost, zabývá se jenom s osobnostmi jevícími vysokou vznešeností lidskou, který z velikého množství (omuta) každodenně se jevících (vraščajuščichsja) obrazů vybral si jenom řídké výminky, který nikdy nepromění (ne izměňal) vysoce napnuté struny (vozvyšennago stroja) lyry své, nespustil se (ne nispuskalsja) nikdy s výše své k bídným ničemným svým spolubratřím, a nedotýká se země celý se zabral (povergalsja) do svých dalece od ní zvýšených (ottorgnutych) a zveličených obrazů. Dvakrát jest závidný jeho osud... Jiný však jest osud spisovatele, který snaží se (dėrmuvšago) dobyt na povrch všechno to, co jest každou minutu před očima, čeho ale neužívá nevěstímavé oči, všechnu nekonečno u tlupu (strašnuju, potrasajuščuju tinu) drobností...

Překlad Hoškův:

Šťastný je spisovatel, který, pomíjeje povahy nudné, protivné, odporové smutnou skutečností svou, přistupuje k povahám ukazujícím vysokou důstojnost člověka, který z veliké tůně každodenně se vracejících obrazů vybral si jen nemnohé výjimky, který neměnil ani jednou vznešeného souzvuku své lyry, nespouštěl se s výsosti své k ubohým, nepatrným svým bratrům a nedotýká se země, všechen se ponořoval do svých daleko od země odtržených a povznesených obrazů. Dvojnásobně závidí hoden je překrásný (prekrasnij — Havlíček slovo to vynechal) úděl jeho... Avšak jiný jest úděl a jiný osud (ne takov úděl, i drugaja suďba — Havlíček přeložil neúplně) spisovatele, jenž se opovážil vynést na jevo všechno, co každou chvíli je před očima a co nevidí lhostejné oči, — všechno strašné, ošklivé bahno malicherností...

Každý nepředpojatý soudce dá přednost překladu Hoškovu, který věrností a plynností daleko předčí nad překlad Havlíčkův. I myslíme, že nebylo třeba znova vydávat překlad ne dosti věrný a správný, máme-li překlad daleko lepší, „jedině a hlavně proto,“ že je to překlad Karla Havlíčka Borovského!

A. Vrsal.

Knihovna učitelská. Vydavatel a redaktor O. Sadovský. R. VIII. Dílo 48.

„V duchu doby.“ Úvahy a dojmy z venkovského zátíší. Napsal Fr. V. Kodým, řídící učitel v Brzicích. V Brně 1893. Cena 50 kr.

Knížka obsahuje 18 úvah dotýkajících se nejrozličnějších látek. Pouze první čtyři týkají se záležitostí učitelských, ostatní jsou rázu povšechného. Kodým pozoruje pouze a povrhu, nedopracoval se ještě hlubšího názoru na svět, proto úvahy jeho vnikají jen mělce ke kořenům příčin. Ostatně vybírá si autor látky důležitosti skrovnější, nebo nepatrné.

Poměrně nejlepší je článek prvý: „Učitel, kollega, občan.“ Ve stati druhé: „K učitelským srdcím“ bezpředmětné je vybízení k loterii ve prospěch „Bolzanova sirotčince,“ neboť, tuším, již před třemi lety byla skoncována. Vytýkám to jako opomenutí redakce. Námitky proti dětským divadlům ve stati páté jsou málo přesvědčivé. Většina ostatních úvah („Klidnějším proudem,“ „Spiritismus v Podkrkonoší,“ „Novoroční reflexe,“ „Ve dnech podzimních,“ „Dojmy dušičkové,“ „Ve svatvečer,“ „Noviny a čtenáři,“ „Venkovští vandrovníci“ atd.) vykonala snad v krajských listech, odkudž — nemýlím-li se — vybrány jsou, jakous takous úlohu, ale do „Knihovny učitelské“ nehodí se docela. — Celkem širka „V duchu doby“ je literární zbytečností. J. Horáký.

Camille Flammarion: Konec světa. Autorisovaný překlad Jindř. Vodáka.

V Praze 1894. Nakl. J. Otto. Str. 295 a XXII.

Směs astronomických pravd a fantasií, směs filosofie a hlouposti až směšné. Velká a drahá literární zbytečnost.

Překlad je plyný, ale místy česky nesprávný. Obrazy jsou celkem pěkně provedeny, ale invence jejich prapodivná. P. Vychodil.

Knihovna lidu a mládeže.

Besedy mládeže. Sv. 303. „Zbraslavský pasáček.“ Dějepisná povídka z dob Jindřicha Korutanského. Napsal K. Černý, řídící učitel. Se 2 obrázky.

— „Pro vlast.“ Dějepisná povídka. Napsal O. Svoboda. V Praze 1894. Nakl. M. Knapp.

Nedaleko zbraslavského kláštera pasává malý Jiřík se svým otcem Brázdou ovce a mimo to pomáhá strýci svému rybáři lovit ryby. Poněvadž je to hodný hoch, zamiluje si ho pater Petr z kláštera, naučí ho v roce psátí a čísti a pěkně po latinsku promlouvat, a pomůže mu konečně do Prahy k mečíři Skálovi do učení. Skála nucen jest však za krátko přehnouti před násilím korutanské

chásky. Prehne i s Jiříkem ve společnosti pána ze Stráže, osvoboditele Elišky Přemyslovny, do Nymburku. Za chvíle pokojně vracejí se všickni do Prahy. Vedle toho obšírně se líčí rybárna u Berounky, lovení ryb na řece a zastřelení vydry, chycení rybáře Olšovce od Bavoráků, přepadení kláštera zbraslavského a j., tak že pasáček Jiřík k nemalému sklamání útlých čtenářů se vlastně ztrácí a stává pouhým trpným přívěskem vypravovaného děje. Povídka podle toho by mohla mít zcela dobře i jiný titul.

Pan spisovatel stojí na stanovisku, podle kterého i sebe menší troška vědomostí dějepisných a ucházející dovednost vládnouti slohem stačí již ku spisovatelství pro mládež. Bylo by zbytečno více o jeho slaboučké tvorbě mluvit.

„Pro vlast“ je kratičké vypravování z doby porážky Lotharovy u Chlumce 1126.

Sv. 305. „Jaro.“ Povídka z českých luhů. Milé mládeži napsal K. J. Záloucký. Se 2 obrázky.

Továrník Loukota pošle své dvě děti, Bořivoje a chudokrevnou Lidmilkou na zotavenou do Železných Hor k příteli lesníku. Cestou do hor a pobyt dětí na venku, toť předmětem povídky. Rámec vypravování, jak viděti, jest jednoduchý a z povídek známý. Vložiti do něho vylíčení, jak horská příroda, zvláště pak jaro svými mocnými dojmy působilo v mysl dítek odchovaných mezi zdmi továrními, jak suggerovalo duši jejich venkovské ovzduší, pro ně svět sotva tušený — to bylo by pro spisovatele dovedného látkou dojista vděčnou. Záloucký se nám povídkou svojí málo zavděčil. Vypravuje suše, tonem povídek čítankových. Továrník Loukota poučuje na př. děti o Chrudimi, nebo o starých zbořených hradech, jakoby četl dlouhé stati z některé knihy místních dějepisů. Také se zdá, jakoby knížka byla napsána pod dojmem nynějšího národopisného hnutí. Loukota horuje stále o starých pověrách, zvycích a obyčejích, o národním kroji, vede děti, aby sbíraly na venku prstonárodní říkadla. Rovněž tak horuje lesní. Stará děvečka Kulhanka zná a vypravuje mnoho pověr, a vdova Stránská opět pohádky, pro něž se honí za ní celá ves. Děti vesnické jsou samý starodávný zvyk a pasáci zpívají na mezích národní písni. Spisovatel měl snad při svém vymyšleném líčení venkova určitou tendenci — působiti, aby již mládež zvykala si šetřiti a zachovávat starých národních obyčejů, říkadel atd. S názorem jeho o těchto věcech shledáváme se u nejednoho spisovatele pro mládež a proto několika poznámkami dovolíme si tu projevit své mínění. Pověry, staré zvyky atd. jsou přežitky minulých dob, nevždy světlých. Dobře přispívají v mnohém ohledu k poznání našeho lidu, ale přece nikterak nemají tu „velikou důležitost“, kterou jim spisovatel klamně přisuzuje. Tím názorem svedena může býti mládež, že viděti bude konečně v pověře — něco účtyhodného. Horování pro udržení starých zvyků je plané. Zachovati dnes všecky ty staré zvyky a obyčeje znamenalo by zastavovati se v proudu času a vraceti se k minulosti. Nevíme, jaký z toho všeho byl prospěch národní. Většina těch zvyků pozbyla

již prvotného významu, jsou to zbytky forem, z nichž prehl duch nám nedosti již známý. Ty zbytky dnes žijí ještě přirozeným konservatismem našeho lidu, ale konečně i těch lid ponenáhu se zbude. Odpadnou jako suché ratolesti od živého kmene. Umělá záchrana jich neudrží a zůstane jen to, co schopno života, na př. píseň, ač i ta podlehe proměně, ač i nekaždá se udrží. Nemíníme, abychom vědomě zřikali se svých národních zvláštností, považujeme pouze za zpozdlilé úsilovně zachycovati při životu to, co proud časový již již odnáší. Zákon rozvoje platí i o organismu lidské společnosti. Minulé ustupuje přítomnému a chtíti v živé tělo opět vočkovati, co již vykonalo svoji úlohu a odpadlo, bylo by namahání marné a bez prospěchu. Národní kraj se nám líbí, líbí se nám v museích, na výstavách i tam, kde lid ho ještě podržel, ale oblekáme ho nanejvýše o nějaké národní slavnosti. Žádati však, abychom všeobecně se k němu vrátili, bylo by naivní. Proti tomu vzeprl by se nejen náš zvyk, nýbrž i praktický ráz naší doby. S odkládáním těchto a podobných vnějších známek svého ducha národ ještě neodkládá svojí národnosti. Podstata národního ducha leží uvnitř, leží v jeho vnitřních schopnostech, silách, v jeho názoru mravním, světovém. Půjde nám vždy ó to, aby tyto vnitřní, duševní dispoice národní byly shledávány, odhadovány a na jejich základě aby národ rozumově i mravně se rozvíjel.

Místo planého horování o pověrách, říkadlech atd. nechť spisovatelé přímo působí v rozvoj dětský v duchu národním. Ovšem dříve dopracovati se musí sami pozorováním a studiem názoru hlubšího, než jest onen povrchní, s nímž na př. setkáváme se v přítomné knížce.

J. Horský

Kytice. Sbíрка zábavného a poučného čtení pro mládež. Sv. 25. „Blaženka.“

Povídka pro dítky 8—14leté od *Anežky Hoffmannové*. Přeložil V. R. V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober.

Blaženka, desítiletá dceruška paní Soukupové, vdově po zemřelém učiteli, je šťastné dítě. Nikdo nic odepřítí nemůže bystrému a milému děvčeti, jehož veselého života je plno celé okolí. Naproti domku, v němž obývá paní Soukupová s ostatními dětmi, je villa se zahradou. Přistěhuje se tam na léto churavá dceruška bohatého továrníka a s ní její babička a vychovatelka. Blaženka vídává choré dítě jezdit v kočáře na procházku. Touží blíže seznati příčinu jeho smutného vzhledu a je obveseliti. V brzku se jí to poštěstí. Při hře zalétné dětem do cizí zahrady míč. Blaženka se tam plotem prodere a ke svému překvapení shledá se s továrníkovým děvčátkem. Děti se seznámí a Blaženka se doví, že Martička je slepá. Oslepla v nemoci. S dovolením továrníkovým, který dcerušku navštíví, stane se Blaženka společnící a těšitelkou slepého děvčete. Jednou potkají děti v zahradě babu kořínkářku a od té se dovědí, že o noci svatojanské kvete kapradí, z něhož uvařená mast je lékem proti všem nemocem, tedy také proti slepotě. Blažence napadne, že by mast taková mohla též Martičce vrátiti zrak. Umní si, že za tou příčinou sama noční

výpravu podnikne. V určenou chvíli, když všickni usnuli, vykrade se z domu a pospíchá za ves, kde na kopci u kříže kapradí roste. Natrhá ho plný klín a vrací se opět domů. Touž dobou jel pod kopcem ke vsi kočár. Blaženka požádala kočího, aby ji vzal k sobě na kozlík. Prosbu zaslechl však starý pán ve voze sedící a vzal děvče k sobě do kočáru. Je to oční lékař, jenž v horách zbloudiv, zmeškal vlak a proto umínil si navštívit přítele faráře ve vsi. Cestou se od Blaženky doví, co ji pohnulo k odvážné cestě. Pohnut dětskou obětovností, umínil si, že Martiččiny oči prohlédne, není-li pomoci. Vskutku shledá, že slepota je zhojitelná a slíbí později se dostavití a podniknouti operaci. To stane se až v zimě v Praze, kamž Blaženka Martičku provází. Martičce vrácen zrak a všecka rodina tone v štěstí. Z vděčnosti dá továrník paní Soukupovou s celou rodinou k sobě do Prahy přestěhovati, čímž vyplní všech vřelé přání, aby mohli pohromadě žiti. Mimo to poskytne tak chlapcům Soukupovým snadnějšího přístupu ke studiím. Shledání s matkou a s bratry je Blažence připraveno jako překvapení štědrovečerní. — Povídka má některé pěkné stránky, ale není bez obvyklých nepřírozeností. Tak hned na př. půlnoční výprava desítiletého děvčete na kapradí. Strojené jest, že teprve náhodou přichází k osleplé Martičce, dcerušce bohatého továrníka, oční lékař. Dětské řeči jsou namnoze přepjaté. Nepravdivy jsou také dlouhé dopisy, které Blaženka matce z Prahy píše. Ton vypravování je nazbyt sentimentalní a přisládlý.

J. Horský.

Bibliotheka mládeže. Redaktor Xaver Dvořák. Seš. 4. „Slunce zašlo.“ „Sivý hoch.“ Napsal *Dr. J. L. Hrdina*. V Praze 1894. Nákl. Cyrillo-Methodějského knihtiskupectví.

„Slunce zašlo“ líčí osudy chlapce, který oslepl následkem pláče ze žalosti nad úmrtím otcovým. Později byl ukraden od potulných komediantů, kteří ho využítkovali pro svoji uměleckou živnost. Po letech poznán bývalým svým spolužákem a vysvobozen z nehodného postavení, vrátil se opět do své rodné vsi. Konečného útulku a spokojenosti došel v pražském ústavu slepých.

„Sivý hoch,“ Ivan, syn havíře Klimenta Trojana, vzroste na statného chlapce a věnuje se povolání svého otce. Bohatý děd jeho vydědil kdysi matku hochovu, že si vzala pouhého havíře. Před smrtí zželelo se mu tobo, a by aspoň vnukovi nahradil, v čem ublížil matce, odkázal mu celé své jmění. Vykonavatel poslední vůle, správce uhelného dolu, zadržel však dědictví pro sebe. Původní listinu i její duplikat vložil, aby se jich zbavil, do rakve Ivanova otce, jenž si uhnal smrt, když naposledy chtěl uviděti ještě syna táhnoucího s vojskem do Italie. „Sivému hochu“ dědictví žádného nebylo však již třeba. V bitvě u Navarry zmizel.

Hrdina není ani původní, ani zajímavý. Obě povídky jeho jsou bez jádra, bez duše, zvláště druhá. Referent dal knížku jeho několika čipernějším chlapcům čísti. Lhostejně ji zase vrátili, nelíbila se. Autor patrně nedovede psáti ani pro velké, ani pro malé.

J. Horský.

První moravská obrázková knihovna pro českou mládež. Pořádá J. Soukal.
R. V. Č. 10. „Mezi cizími.“ Napsal *J. Kopřiva*. Illustr. K. L. Thuma.
Ve Velkém Meziříčí 1893. Nakl. J. F. Šašek.

Sešmíletý sirotek Karel vychováván je svým strýcem a poručníkem tak tvrdě, že od něho prchne. Dostane se mezi cikány, kdež naučí se hře na housle. Cikáni na svých toulkách přijdou až do Uher, kdež pozváni jsou jednou do zámku hraběte Potockého, aby hrou svoji bavili pozvanou společnost. Tu upoutá Karel pozornost českého houslisty Jaroslava Lipnického, který se chlapce ujme a dá literně i hudebně vzdělání. Z Karla stane se hledaný umělec a vrátí se do vlasti, kde s rodinou svého bývalého utiskovatele se smíří.

Spisovatel jako velká většina jiných, pro svůj material daleko nešel. Cikány chycený a vychovaný chlapec jest obvyklý sujet našich povídkářů. Vypravování počíná pohřbem matky Karlovy — nejošuntělejším počátkem dětských povídek v naší uslzené literatuře. Naprosto nelze pochopiti, proč Lipnický, jenž poznává v chlapci talent hudební a chce hudebníka z něho míti, dává chlapce vzdělání nejprve po tři léta pouze literně, při čemž mu nedovoluje ani housle s sebou vzíti, tak že hoch jich po celý rok ani nevidí.

Spisovatel patrně píše o věcech (zvláště o poměrech životních), o nichž nemá správného ponětí.

Č. 11. „Oříšky.“ Nová sbírka hádanek. Napsal *J. Soukal*.

Význam hádanek, rebusův atd. obyčejně se přeceňuje. Tvrdívá se, že jimi se brousí vtip dětský, tu a onde že pomáhají znalosti zeměpisu, dějepisu nebo přírodopisu. Věc ještě docela vyjasněna není, ale tolik jisto, že hádankami opět hlavně cviku v luštění hádanek dosahují, a že znalost realii různé ty hádanky spíše předpokládají nežli rozhojňují. Nejlépe zamlouvají se nám ještě hádanky početní. V přítomné sbírce jest jich několik, ale jsou pro obyčejné dětské schopnosti těžké, máť i dospělý s nimi tuhou práci.

Ostatní „oříšky, kryptogramy, akrosticha“ atd. jsou pouhé mechanické hříčky.

J. Horský.

J. L. Hrdina: Turistické humoresky. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček.
Str. 147. Cena 50 kr.

Knihy Hrdinovy obsahuje deset drobných anekdot a náčrtků turistických, jež autor pojmenoval humoreskami. Ale humoru je tu málo! Pokud známe p. Hrdinu z jeho dosavadních děl novellistických, humoristou není. Zábavně vypravovaná anekdota ze života pražských turistů není ještě humoreskou. Humor p. Hrdinův záleží nejvíce jen ve výboru slov, výrazův a frází vtipných a žertovných, obsah však humoresek, motivy a postavy hlavní sotva lze nazvat humoristickými. Ale přes to lehké náčrtky Hrdinovy čtou se pěkně, místy vynutí lehký úsměv a pobaví. Aby se však čtenář, jenž je jednou přečetl, k nim vracel, o nich přemýšlel, toho asi ani p. autor sám nezamýšlel. Jedna z nejlepších humoresek Hrdinových v knize této je „Paní tchyně.“ Vypravuje se tu o mladém inženýru, jenž užije loňské

obsílky k vojenským cvičením, aby na nějaký čas mohl opustiti mladou milovanou ženu i tehyni a volně se pobavil mezi svými, a o různých šťastně odvrácených nebezpečnostech, jež jeho úmyslu hrozila. Ale i ostatní náčrtky pobaví, zvláště „Pohádka o rozhledně,“ „Po výletu“ (tu je také náběh humoristický), „Nechte maličkých přijíti ke mně...“, „Společník z inseratu,“ „Nocleh v omnibusu.“ Vtipy a žerty jsou v mezích slušnosti. A. Vlas.

Zprávy.

Čechy. „Malá Slovesnost“ vydána v nově zcela přepracovaná; kromě původního sestavovatele F. Bartoše přičinili k tomu práci svou F. Bílý a L. Čech. Opravy pátého toho vydání pozorovati ve všech částech.

Slovensko. Spolupracovníci a přátelé (58) časopisu „Dom a škola“ měli 16. srpna v Turč. sv. Martině schůzi, v níž m. j. vyzváni čeští učitelé k pěstování československé vzájemnosti. „Učte o vlasti slovenskej so zvláštnou pilnosťou a vrúcnosťou vzájomnosť tak vštěpujúc. Doporučujte aspoň zámožnejším žiakom odoberať knižnicu slovenskej mládeže „Priatel dietok“ (cena seš. 10 kr., s poštou 12 kr.); prispievajte v českej reči do vychovateľského listu slovenského „Dom a škola“, vychádzajúceho v Ružomberku. Všetko, čo žiada tu od Vás, bude slovenské učiteľstvo konať navzájom. Darúvajte vychovateľské, vedecké a zábavné knihy a staré ročníky časopisov učiteľstvu slovenskému. Knihy tie raďte posilať redakcii „Domu a Školy“ v Ružomberku. Z darovaných kníh zariadi se pri redakcii tejže knižnica, z nejž sa bude požíčovať slovenským učiteľom, odoberajúcim „Doma a Školu.“ Vykonajte, čo Vám len možno, čo Vám káže bratrské srdce, zdravý rozhl'ad po potrebách ťažko zkušeneho národa československého.“

Polsko. *Gostomsky Walery: Arcydzieło poezyi polskiej, Mickiewicz „Pan Tadeusz“.* Studium krytyczne (Przedmowa, Geneza poematu. Przedmiot i kompozycja. Obyczaje i stosunki życia. Typy i charakterzy. Obrazy przyrody. Podmiotowa strona poematu. Styl. Znaczenie i wpływ Pana Tadeusza.) str. 266, zl. 2.—. Jsa stoupencem psychologické metody Taineovy, zkoumá kritik, proč jest báseň taková a ne jinaká. V první části objasňuje psychické uzpůsobení Mickiewiczovo, které mu umožnilo vycítili a představití tak věrně zvláštní povahu a vlastnosti šlechtické společnosti polské. Mickiewicz měl velmi bystré pozorovací vlohy, citlivou, vnímavou mysl, ale nepouštěl se do generalisace a abstrakcí filosofských; byl v té věci jeho duch výtvořem polského ducha národního, neboť Poláci myslitelé nebývali. I jinak sledáváme na básníku známky ducha polského: národní výlučnost, stupňovanou až do chauvinismu, jest společenský, dobrodružný, má zálibu v životě venkovském, ve přírodě, bez německé sentimentalnosti. Mickiewicz v době, kdy psal báseň, měl už dobojovaný vnitřní boj, přivinul se k pozitivnímu náboženství, dal už také výhost utopickým blouzněním národním svých mladých let, byl jednotlivý. Že zachytil tak věrně obraz vzdálené doby, přičítati jest živým vzpomínkám z mládí, jeho nadání pozorovacímu, Mickiewicz dovedl sestoupiti do společ-

nosti šlechtické, slíti se s ní v jedno, ale nevzdává se své „vyšší povahy duchové“, když třeba, dovede soudit. „Pan Tadeusz“ jest výtvozem genia, nikoliv uměleckých pravidel, a proto jeho nárok na nesmrtelnost. Co se týče předmětu, obírá se přechodnou dobou, zachycuje staré i nové podmínky bytu národního. Staré chovají živel epický, nové lyrický a dramatický. Báseň, která plyne v prvních zpěvích klidným tokem selanky, mohutní v epopeju, selankový bohatýr Pan Tadeusz ustupuje dramatické osobnosti Jacka Soplice, drobné spory a zájmy ustupují vyšším, všeobecným snažením národním. Co se týče typův a charakterů, jsou v „Panu Tadeáši“ zachyceny zvláště dvě skupiny společenské: šlechta zámožná a chudá (zaściankowa); jsou vytčnuty jejich světlé i temné stránky; bohatá šlechta jest společenská, pohostinná, přející, důvěrná i k podřízeným, popudlivá; chudý šlechtic pohlíží uctivě na velké rody a závistivě na ty, které se nad něho povznesly, ale má uznání ke skutečným zásluhám, zvláště vojenským, k věku, rozumu. Poměr Mickiewiczův ke přírodě vyznačuje prostota a pravdivost. Subjektivnost básníkovy se jeví v citech lásky a lítosti nad rodnou zemí. Sloh „Pana Tadeáše“ jest obyčejná mluva polská, ale vyniká silou, pěkností a plastičností výrazů. Každá osoba mluví vlastní sobě mluvou, čímž nabývá báseň rázu dramatického. Vliv měl „Pan Tadeusz“ jen na tvorbu polskou, za hranicemi ne, poněvadž je nesnadno pořídit dobrý překlad a že tam neznají polské minulosti a obyčejův.

— *Ferd. Hössick*: „O Słowackim, Krasińskim i Mickiewiczu.“ Studya historyczno-literackie. (Kraków, Gebethner i Spółka.) Studie jsou psány lahodným, živým slohem, a zajímavý obsahem, jednájí o intimních poměrech básníků (o první lásce Krasińského, poslední Słowackého, jich seznámení, přátelství, o lásce jednoho z nich k té, která bývala idealem druhého . . .). Ale polská kritika vytýká, že spis stavěl mnoho na domyslu, hypotese přednáší za jisté.

— Krakovské vydavatelské družstvo vydalo spisy *X. Waleryana Kalinky*. Kalinka byl publicistou ve velkém slohu, mužem velikého vzdělání a veliké prozíravosti, nikoli tuctový vyrabitel veřejného mínění; historikem, který dovede z událostí vnějších také souditi o jich vnitřních příčinách mravních, a který se neostýchal povědět do očí pravdu, třeba trpkou; proto si získal výtku, že „odziera z uroku (rve vznešenost) dzieje ojczyzny.“ První dva díly líčí dobu Stanislava Augusta; Kalinka dospívá k soudu, že by Poláci nebyli unikli rozborům, ani kdyby byl místo Augusta zasedl na trůn polský nějaký nový Batory; tedy hloub že tkví příčiny tragického pádu Polsky, než ve vnějším násill. „Pisma pomniejsze“ jsou sborníkem statí, nezbytným pro poznání let 1857—60; dovidáme se tam, jak židé ve válce krímské dělali peníze, jaké byly poměry úvěru veřejného i soukromého, jaké bylo obecní hospodářství, co činila v ten čas aristokracie, nebo vl., že nečinila nic, jak se vychovávali kněží v seminářích atd. a všecko to jest založeno na důkladných studiích, cestách, vlastní zkušenosti. Hojně jest statí, které také jednájí o církvi, o papežství. Ve článku „Chrześcianstwo“ ukazuje Kalinka, že jest náprava zbědovaných poměrů evropských možná jen tehdy, když nechají národové politických i socialních utopii a přivínou se k církvi; a proto mají Poláci nechati t. zv. „polské

politiky zahraničné“ a posvětit se výlučně práci vnitřní, na prvním místě pracovati o rozkvět církve v Polsce.

— *Th. Jeske-Choiński*: „W pętach.“ Powieść. (Warszawa, Księg. Paprockiego 1893. str. 394.) „W pętach“ jest povídka s filosofskou tendencí, a vlastně filosofský traktát doložený příklady. Spisovatel se obírá mužem, vychovaným filosofií positivistickou a ukazuje na něm úplný bankrot této filosofie. Topoliński odhodil na studiích staré „předsudky“ a přísahá na „novodobou vědu“; aby se dopracoval úplné jistoty, studuje filosofii starou i novou. Ale shledává, že od časů Demokritových byli filosofové negace, ale že neděkuje jim lidstvo za činy u Salaminy a v Thermopylách, že nevypěstovaly encyklopedistu křížové vojny, nýbrž hniloba Ludvíků, že ve velkých dobách dějin také panovaly soustavy ideální. — Obcuje s literaty a učenci a shledává, že v onu negaci, vševládné nic nevěří, ale ani důsledků z toho nečiní, stojí na rozhraní, ku předu nemohou, ale ani se nevrací. — A když ho ještě oklame domácí štěstí, jež si sliboval od ženy, vychované týmiž myšlenkami, stojí sám, bez podpory, nešťasten; z vědy si odnesl jen choré nervy. Ale nemá tolik síly, aby se udeřil v prsa — nýbrž chytá se spiritismu a pověr.

J. Šilhan.

Rusko. Básnictví ruské tohoto roku opět je velice chudé. Nové původní sbírky básní nemají žádné ceny, a proto znova a znova otiskují se básně i takových starých básníků, kteří nemají skoro žádného významu v literatuře. Tak nedávno vyšlo „Polnoje sobranije sočinenij I. P. Mjatleva.“ Ivan Petrovič Mjatlev narodil se 1796 a zemřel 13. února 1844. Literární činnost jeho spadá tedy do doby bezstarostného statkářského života, dobroserdečného šlechtického vtípkování, básnění pro zábavu vlastní nebo k potěše přátel a známých, do doby, kdy skoro každý statkář, sotva uměl psát, ve veršované formě psal pozvání svým sousedům. Mjatlev sám byl bohatý statkář, náležel ke vznešenému světu, byl nadaný, vzdělaný, vtípný, dobrosrdečný, a výborně předčítal své veselé, žertovné, lehce satirické verše, tak že byl miláčkem společnosti petrohradské i moskevské. Jeho básně „Sensaciji i zamětki gospoži Kurdukovoj za granicej“ způsobila sensaci, nadšení obecnstva i většiny kritiky. Nyní těžko přechází tuto rozvláchnou, nudnou a podivinským jazykem psanou báseň.

— Sbírká básní *Eugenije Bělozerského*: „Ot duši i serdca“ je právě tak bezcenna jako jeho starší drama „Dvě materi“ a sbírka básní „Na zarě“; není v nich ani stopy po básnickém nadání, po jiskře básnické.

— Podobně bezcenna sbírka „Básní“ *S. A. Rafaloviče*, v níž kromě špatných veršů původních nalézáme chatrné překlady z Heinea, Lamartinea, Coppéa a j.

— Z belletrie zaznamenáme přede vším „Kavkazské povídky“ *P. P. Gnědiče*, mladého spisovatele i u nás z překladů dosti známého. V knize Gnědičově, ozdobené četnými ilustracemi od M. M. Dalkeviče, jsou čtyři pěkné, zajímavé povídky. V malé povídce „Pustyňa“ vypravuje se smutná událost z lázeňského života na Kavkaze. Mladá paní, žena místoředitele departementu, nudíc se v Petrohradě, odjíždí na Kavkaz do lázni, ne aby se léčila, nýbrž aby se bavila. Záhy zapře milostný roman s mladým Kabardincem, který

ji nabídne, aby s ním jela do daleké vesnice. V noci, kdy milenci odjíždějí, přijede žárlivý manžel, jede za chotí, ale cestou zachvácen mrtvici. Mladé paní, jež se chtěla bavit s milencem, nezbyvá, než aby ošetřovala manžele umírajícího. Do vypravování vpleteny krásné popisy přírody. — V povídce „Otec“ vypravuje se o znamenitém lékaři, jenž stydí se přiznati, že nepatrný úředníček na Kavkaze jest jeho otcem. Gnědič zná dobře Kavkaz, různé stránky života té divoce malebné krajiny, zná obyvatelstvo a umí v jasných obrazech a barvách kresliti zajímavé typy tamější.

— „Zolotyja rozsypi“ nazývá se roman *V. M. Michejeva*; vycházel dříve v „Artistu.“ Autor nakreslil tu zajímavý život ve zlatých rýžovnách v odlehlých místech sibiřských lesů. Patrně, že autor líčí to, co sám viděl; ale popisuje to, co zná, nerozlišil důležitého od nepotřebného, podstatného od nepodstatného, charakteristického od bezvýznamného, tak že obraz jest nesouměrný, příliš pestrý. Osob je příliš mnoho, svazek mezi nimi je slabý, čistě vnější. Ve dvou svazcích, jež napsal Michejev, jest ne jeden roman, nýbrž několik romanů, nikterak nespojených mezi sebou. Kromě toho autor často se opakuje, mnohé výjevy jsou nakresleny bledě; bledy jsou také charaktery hlavních jednajících osob. Místy Michejev chce býti příliš realistou i upadá do kynismu.

— Zcela bezbarvý je roman *K. N. Ldova*: „Sarauča.“ Je to nepěkná historie naivního spisovatele, jenž pojal za choť dívku, která zpívala v zábavných místech, žila život podobných zpěvaček, a krátce po svatbě řekla mužovi, že pro manžela nechce se vzdávati svobody, nýbrž chce žíti vesele a v rozkoši. Manžel ji opustí, oddá se pití, a manželka se zastřelí na hrobě manželky bohatého kupce, jenž ženu vyhnal, aby žil se zpěvačkou. Děj tento propleten nudnými epizodami, úvahami o poesii, malířství atd. Roman napsán podivínským jazykem.

— „Sueta mirskaja“ je nadepsána kniha tří povídek *J. A. Salova*, povídek ze života lidu venkovského, který autor zná výborně. Salov miluje zvláště přírodu, lesy, řeky, jezera, půvaby dne i noci; lidé jeho jsou věrně nakresleni dle přírody. Fabule povídek jsou prosté. V povídce „Jede“ vypravuje se s příměsí humoru o tom, jak selský duchovní s bázní očekává svého biskupa, jenž jede visitovat své biskupství. Otec Gerasim je postava živá, sympathická, neb aspoň sympathičtější než mladý, nový pop v povídce „Nikolaj Suetnoj“, kde autor nakreslil dva protivné typy: Nikolaje Suetného, jenž až příliš se namáhá a shání, aby se zbavil nouze, a pevného, tvrdého „molokána“ Abrama Petroviče, jenž býval špatným sedlákem za nevolnictví, ale za svobody se polepšil. Suetnému odvedli syna, výborného dělníka, ale špatného vojáka; bili jej u vojska, i utekl, zšlel. Hospodářství Suetného zatím hynulo, obecní hromada mu nepomohla, i stal se Suetnyj molokánem, potom pijákem, až konečně se oběsil v zoufalství nad šíleným synem. „Lěs“, nejlepši ze tří povídek Salova, vypravuje o veselé, smělé krasavici, dívce, jež se svým dědečkem, Dronyčem, žila v chýži lesní a byla nevěstou venkovského junáka, který však ze žárlivosti zařezal milenkou svou, podezřívaje ji z nevěrnosti, jakoby ona chtěla přehnouti do Petrohradu s bohatým pánem.

— „Skvoz dymku směcha“ nadepsáno 10 povídek *I. Ščeglova* jenž asi před sedmi lety vydal pěknou sbírku povídek z vojenského života:

„Pervoje sraženje.“ V přítomné sbírce autor pod „rouškou smíchu“ chtěl asi povědět něco vážného; ale tento úmysl se mu nezdařil. Přechetli jsme celou knihu I. Ščeglova, ale nikde jsme nebyli naladěni ani k smíchu, ani k vážnému přemýšlení. Pokusy autora, aby byl hravý, veselý, vtipný, jsou rozhodně nezdařilé. Místo humoru povídky jsou plny hrubosti. Obsah vzat ze života divadelního, malířského a literárního. Tu vidět mladíka, jenž mermomocí chtěl být umělcem na jevišti, ale nešťastné vystoupení první vyhnalo z něho divadelního demona („Teatralnyj demon“), tu mladého malíře, jenž sice šťastně započal uměleckou dráhu, ale sveden kritikou, kreslil divné obrazy, jichž nikdo si nevšímal („Pod běloj berezoy“), tu dramatického spisovatele, jenž zpracováv německé drama, které mělo úspěch, počal blouznit o vysokém povolání svém, zanedbával obchod svůj a klesal, nemaje nadání ani vzdělání potřebného („Porčennyj“), tu básníka blouznivého, nepraktického, jenž chtěl zachránit padlou dívku, ale potom sám od ní byl ošetřován, aby nezhylnul hladem („Poet i propaščaja děvica“), tu spisovatele, jenž dodělal se úspěchu první prací a pak psal romany a novelly z řemesla, pro honorář („Jeromuza“), tu paní, jež hrála první úlohy ve spolku ochotníkův a zahrávala si s mladými milovníky dramatického umění („Baryňa i Šekspir“) atd. Vrecholem nechutnosti je „malá parodie na veliká současná dramata“ s názvem „Rokovyja kaloši“: osudné byly milencovy kaloše nevěrné ženě, jež za nepřítomnosti manžellovy baví se s milencem, a mužem, jenž nenadále se vrátil, usvědčena z nevěrnosti manželské oněmi kaloši, na které milenec ve spěchu útěku zapomněl.

— *S. A. Vengerov* vydal 4. sv. sbírky děl ruských básníků („Russkaja poezija“), v němž obsaženy vybrané básně Deržavinovy, básně Ablesimova, Barkova, Daškové, Jelagina, Kapnista, Kňaznina, Kozodavleva i Lvova. Úvodní statě k básním Deržavinovým od J. Jak. Porfirjeva, J. K. Grota i V. G. Bělinského, statě Vengerova i Tupikova o Ablesimovu, stať Vengerova o Barkovu jsou velmi cenné. Slabší jsou statě Ljaščenkova o Daškové, Longinova o Jelaginovi, Sajinova o Kapnistovi, Garšina o Kozodavlevu, Galachova o Kňazninovi a Grotova i Galachova o Lvovu.

— *P. A. Matvějev* vydal o sobě historicko-literární náčrtek „Nikolaj Vasiljevič Gogol i jeho perepiska s družjamy“, který byl vytištěn před tím v „Rusském Věstn.“ Vypravuje o poslední době života Gogolova, autor hledí určití ve vložkách charakter různých tehdejších činitelův a společenských proudů. Matvějev bojuje v knize své, opíraje se o různé důvody, proti kritice Bělinského, Černyševského i Pypina, kteří příliš posuzovali poslední díla Gogolova.

— *P. V. Vladimirov* vydal krátký článček o „Alexandru Vas. Kolcovu“, jako člověku i básníku. Mezi jiným chce autor dokázati, že Kolcov nestál v literatuře osaměle, nýbrž že závisel na předchůdcích Delvigovi a Slěpuškinovi, sám pak měl veliký vliv na Nekrasova i Nikitina.

— V biografické bibliothece F. Pavlenkova: „Žizň zaměčatelných ljudej“ vyšly posledně životopisy N. J. Pirogova od *J. G. Malisa*, znamenitého pedagoga barona N. A. Korfa od *M. L. Peskovského*, básníka T. G. Ševčenky od *V. J. Jakovenky*, A. F. Pisemského od *A. M. Skabičevského* a A. D. Kantemira od *R. J. Sementkovského*. Příležitostna

je zvláště stat' o Kantemirovi, od jehož úmrtí 31. března t. r. uplynulo 150 let (Kantemirov zemřel 31. března 1744.) Autor stati, Sementrovskij, zveličuje trochu význam Kantemirův v literatuře ruské. *A. Vrzal.*

Německo. Zoologická společnost připravuje velké dílo (*Das Thierreich*), ve kterém by byly sestaveny a popsány všechny živočišné útvary v historické době vymřelé i dosud žijící. Jen dosavadní vědomosti mají býti podávány. Ředitelem podniku je prof. dr. Fr. E. Schulze, ředitel zool. ústavu v Berlíně.

— Ve sbírce „*Strassburger theologische Studien*“ vydáno cenné dílo *A. Ehrharda*: „*Die altchristliche Litteratur und ihre Erforschung seit 1880.*“ (Freibg. Herder. Str. 258.)

— Professor pražské něm. university *Aug. Sauer* začal vydávati časopis pro dějiny literatury: „*Euphoriion.*“ První sešit obírá se téměř docela písemnictvím německým.

— Bosenskému národopisu věnovány jsou „*Wissenschaftliche Mittheilungen aus Bosnien und Hercegovina*“, jež vydává sarajevské museum, založené 1888, a rediguje Mor. Hoernes.

— Měsíčník „*Deutsche Dramaturgie*“ chce od podzimka vydávati Dr. P. Kühn, univ. knihovník v Lipsku. Obsahem mají býtí rozpravy dějepisné i kritické, dále posudky a rozbory, jakož i zprávy o divadlech.

— Berlínská král. knihovna zakládá museum pro knihovnictví. Počátek učiněn předměty, jež byly od knihovny vystaveny v Chicagu.

— Dolnorakouská advokátní komora vypisuje cenu na dílo: *Stofflexikon der deutschen Dichtung*. Dějinná nebo vybájená jména, o kterých básněno, mají býtí uvedena, básně pak knihopisně zaznamenány. Cena 50 duk. Lhůta 31. říjen 1895. Ucházeti se mohou jen rakouští občané.

— Životními názory Tolstého obírá se *G. Glogau* ve spise „*Graf Leo Tolstoi, ein russischer Reformator*“ (Kiel u. Leipzig 1893). Podobného významu je spis *R. Saitschika* „*Die Weltanschauung Dostojewskis u. Tolstois* (Neuwied u. Leipzig 1893). Pathologické, chorobné zjevy v mohutných postavách obou básníků probrány tu však více se stanoviska hospodářského, kdežto onde stanovisko náboženské převládá. *V.*

Španělsko. Časopis barcelonský „*La Veu de Catalunya*“ z 12. srpna t. r. přináší katalanský překlad básně S. Bouškovy Sv. Maria Ripollská z pera J. Verdaguera v mistrném přebásnění (Santa Maria de Ripoll, poesia escrita en llengua de Bohemia, per lo Pare benedictí Segimon Bouska). *S. Bouška.*

Italie. V srpnovém sešitě „*Hlídky lit.*“ upozornili jsme na referat padovanského profesora *E. Tezy* o Vrchlického překladu menších děl Dante Alighieriho. Jak vidíme z časopisu „*Biblioteca delle scuole classiche italiane*“ (anno VI.), je tento spisovatel velikým milovníkem a bystrým pozorovatelem naší literatury, neboť zde jest od něho opět referat o překladu Ariostova „*Zuřivého Rolanda*“ pod názvem: „*L'Orlando Furioso tradotto in boemo da J. Vrchlický. Praga, Otto; in cinque volumetti*“ (L. Ariosto: „*Zuřivý Roland*“). Nejprve zmiňuje se referent o oslavě jubilea J. Vrchlického a vzpomíná zvláště časopisu „*Praga d'oro*“ (Zlaté Prahy). Pak mluví o úžasné překladatelské činnosti a raduje se, že zvláště z italštiny převedl na jazyk český nejznamenitější veleduchy Italie, kde prý Vrchlický dosti dlouho byl

hostem. Dále přechází k „Zuřivému Rolandu,“ věnci více než 4800 ottav či stancí. Ottavy, praví, jsou neporušené dle způsobu originalu, rytmus iambický s 11 slabikami v každém verši, s rýmy a formami, jak žádá poesie italská. Vytyká sice některé licence v rýmu, ale praví, že při takové bohatosti rýmů, jaká jest u Ariosta, i on si dovolil některých neobvyklých licencí. Též některé obraty a figury nejsou úplně doslova, ale smyslu odpovídají. Za to chválí v překladu elegantní sloh, pestrost a lehkost. Jak známo, jsou vynechány v našem překladu některé příliš smyslné scény, to referent schvaluje.

J. Blokká.

— „Il Designato“ od *L. Zuccoliho*. (Milano, 3 l.) Děj asi tento: Sergio Lacava, aristokrat rodem a vkusem, nasytiv se dobrodružného života zamiluje se do Lydie Folengové, jediné dcery bohatého a příčinlivého měšťáka, a pojme ji za choť. Po sňatku vydá se s mladou žínkou na cesty po Švýcarsku, potom se vrátí do Italie a zastaví se v Milaně, v duchu však odhodlán pokračovati v přerušené cestě svatební. Lydia, octnuvši se v novém světě, brzičko se celá změní. Z prosté dívky měšťanské, vyrostlé pod ochranou vychovatelek a matky, vyvine se pomalu pomaloučku dama milovná přepychu, povrchnosti a hluchného života světského. Nemá ještě ani po libáncích, a už ji obletují ctitelé, útočící nestydatě na její srdce a na ostatek. Avšak manžel, honěný v těch pletkách praktikus, strhuje jim vždy v čas masky. Ale na neštěstí holduje Sergio literatuře, i jme se studovati den ze dne vývoj a rozvoj své ženy; vystihne její temperament, uhádne její tajné tužby a konec konců začne se obávat, že skončí tak, jako všechny ženy tak zvané vyšší společnosti. Nastane rozpor mezi ním a jí, z něhož se vyvine odpor a nechutenství jakési mezi nimi. Ovzduší zkažené, v němž se pohybují, nakazí brzy svědomí mladé choti, jež dosud jest zachovalá, třebaš ne podle ducha. A ubohý muž, jenž věří nebezpečí, mučí se slíděním po tom, kdo bude určeným milencem Lydie. Brzy toho, brzy onoho má v podezření, ale padá z bludu do bludu. Roman končí dříve, nežli se mu podaří pravého, neznámého vinníka vysлідiti. Předností knihy jest správné vystižení ovzduší lombardské a milanské aristokracie. Roman podán ve způsob vypravování manžela Sergia, a toť zcela správně, poněvadž hlavní věcí jeho jest jeho psychologie. Dokonalým není roman, poněvadž jeho zakončení jest poněkud neurčité a mlhavé, ale povahy osob jsou pěkně kresleny; nicméně pochybujeme silně, že by se charakter Sergiův čtenářům líbil. Manžel, který se opovází vyznati, že mu jeho choť nedostačí a že se v něm ozývá jakási touha po polygamii, není a nemůže býti sympathickým. Nejsympathičtější rozhodně osobou jest Pietro Folengo, typ to moderního pracovníka, a to vážného a opravdového. Celkem možno roman ten pokládati za příspěvek, ne sice z náboženského stanoviska, ale z čistě lidského, ke studiu otázky týkající se rozvodu a zákonitě čistý manželství.

A. Koudelka.

Anglie. „Songs from Dreamland“ zove se sbírka básní *Miss May Kendalllové*, jež spatřily už všechny světlo světa v časopisech. Jako vůbec všechny její práce, tak i tyto básně vynikají originalností myšlenky, na př. v básni „The Captains Dream,“ kdež výraz dává naději v lidstvo a v jeho budoucnost, již zničení nepodaří se viditelnému zlu tohoto světa, nebo na př. v satíře na sociální theorie. Nastala nová potopa světa. Noe

ve své arše pozoruje různé metody, jimiž ostatní míní zniknouti všeobecné záhuby. Jedni kritisují a míní, že utrpení jest jistější nežli kterýkoliv čun. Každá Esterie, každá škola má své vlastní názory. Hlavní myšlenka každé básně jest vždy jasně podána, netopíc se v záplavě detailů. Forma bezvadná.

— „The Manxman,“ nejposlednější práce *Hall Cainea*, znova potvrzuje mínění, že autora dlužno řaditi mezi první současné novellisty anglické. Old Deemster Christian z Balawhainu má dva syny, starší Tomáš zdědí po otci jeho vniternou vroucnost a něžnost, Petr jeho zevnější chladnost. Když se však Tomáš vrátí z Anglie ze studií a pojmouti chce za choť dívku socialně níže postavenou, vydědí ho otec. Petr pak se všemožně vynasnaží, aby propast mezi otcem a bratrem jeho se nepřeklenula. Tomáš umírá nesmířen s otcem, zanechav po sobě synáčka Filipa, jehož se ujímá tetička Anne de la Tremouille. Ač milován tetičkou, přece by byl Filip vedl samotářský život, kdyby nebyl našel přítele a druha v Petovi, nezákonném a zanedbaném synu svého strýce Petra. Přátelství mezi nimi roste, až se podrobuje zkoušce. Pete zamiluje se do Katy, dcery hostinského, jenž mu jí však nechce dáti, poněvadž je chudý. Pete umíní si, že půjde hledat jmění do diamantových polí, a odchází se svěřuje Filipovi, nevěda, že on též dívku miluje, Katu, aby nad ní bděl za jeho nepřítomnosti. Filip, aby věrným zůstal druhovi, vzdálí se na tři léta, odevzdav péči o Katu osobě svědomité. Když však Kate dospěje, sama volá ho k plnění povinnosti mu svěřené. A tu Filip, jenž vzdálen Katy věrným zůstal příтели, podléhá pokušení. Dříve však nežli má kdy vzpamatovati se z hanby a hrůzy nad svou pronevěrou, dochází zpráva o smrti Petově. Ale zpráva ta po čase osvědčuje se předčasnou, neboť Pete vrací se domů churav sice a raněn, ale poměrně zámožný. Kate, slabá a zdrcená, pojímá Peta za manžela, ale po čase opouští domov a dítě, hledajíc útulku u Filipa. Dramatického vrcholce dostupuje zájem při líčení setkání se bratrancův a vzájemného smíření přinesením těch největších obětí z obou stran. Vypravování postupuje s neobyčejnou živostí, povahy, i podřízenějších osob, jsou pečlivě promyšleny a podány, prozrazující, že autor jest nejenom výtečným znalcem lidské přirozenosti, ale že vládne také dovednou rukou při podávání svých zkušeností.

A. Koudelka.

Francie. Konečně spatřila poslední kniha *Zolova* u G. Charpentiera a E. Fasquellea světlo Boží, totiž „Lurdy“ (Lourdes). Psáno o ní dlouho už napřed pro et contra, my jsme vyčkávali s úsudkem až po jejím samostatném objevení se. A tu hned pravíme, že jsme byli velice zklamáni. Co do umělecké ceny je to nejslabší práce téhož romanopisce. S našeho pak speciálního stanoviska díme, že to není nic jiného nežli kopanec, víře katolické v zázraky a katolickým kněžím zvláště zasazený. Z jaké intence vedený a daný, to ponecháme stranou. Kniha rozdělena jest na pět dílův a každý má pět kapitol. Název dílů jest: „První, druhý atd. den,“ ježto se v něm vypravuje, co E. Zola viděl anebo domníval se viděti každého dne z hromadné pouti k zázračné sluji podniknuté. Ve vagoně vlaku za parného dne srpnového z Paříže vypravovaného s nemocnými všeho druhu seznamujeme se s hlavními osobami romanu: s Marií de Guersaint, dívkou to 23letou, jež od deseti let trpí ochromením páteře a záchvaty nervovými, a s opatem Pierre Fromentem, přítelem jejím z mládí, jenž stůj co stůj chtěl doprovoditi ji a jejího otce, stavitele De Guersainta,

do Lurd. Ve vagoně kromě Marie, stavitele a opata a kromě mladé klášternice a damy, jež přijela ošetřovat nemocných za těch pět dní, co pouť potrvá, jest ještě celá řada nemocných. Všichni jsou od lékařů prohlášeni za nevyléčitelné, všichni cítí na tvářích svých ledový dech smrti, jedinou naději svou skládají v přispění Boží, v zázrak na přímluvu Panny Marie Lurdské. Co vlak unáší za zpěvův a modliteb k přečisté Panně nemocné k cíli jejich nadějí, opat P. Froment, sedící v koutku vozu, s očima přimhouřenýma zří táhnouti mimo svou obraznost léta svého mládí, potom jinošství a uvažuje dlouho a bolestně o krisi, kterou prodělalo jeho svědomí a jež z něho učinila kněze bez víry, ač šetřícího svých povinností kněžských. Byl hošíkem, když jeho otec, slavný chemik Froment, materialista skrz naskrz, zabit byl explozí alambiku ve své laboratoři, a matka, paní to velice zbožná, pokládala neštěstí to za test nebes, kterým bezbožnost jejího manžela postižena byla, i umínala si synáčka svého vychovati co nejzbožněji a učiniti z něho kněze. Mládí jeho bylo nanejvýš strohé, jehož jediným světlým paprskem byla společnost dívenky rusovlasé, jež bydlela v sousedním letohrádku. O 16 letech byl nucen vstoupiti do semináře, kamž si vzal jako milou památku vzpomínky na den, který posledně prožil se svou kamarádkou, a na polibek, kterým se rozloučili. Nespatřil Marie až po osmi letech, několik dní před svým vysvěcením; našel ji ochromenou. Ach, zůstane na vždy nemocnou, odsouzenou nestati se nikdy ženou, ani chotí ani matkou, jak on pod svou černou sutanou odsouzen byl nestati se nikdy mužem, ani manželem ani otcem; toliko v hloubi jejích duší tkvěla libá vzpomínka na nevinnou dětskou idyllu. O 26 letech sloužil Pierre svou první mši sv. k největší radosti matky své, jež krátce potom, skoro náhle ho odumřela. Rána ta uvrhla jej na lože, na němž po tři neděle potácel se mezi životem a smrtí. Konvalescence trvala náramně dlouho a za ní následkem četby knih v otcově knihovně a vlivem rozmluv s doktorem, starým přítelem domácím, uskutečnila se revoluce v jeho duši, jejímž následkem bylo pozbytí víry. Od té nevěřil, ale viděl kněze odpadlíky, a opovrhoval jimi, viděl kněze ženaté, a hnusili se mu, a následkem toho po dlouhých vniterných bojích pojal hrdinský úmysl zůstat knězem, a to počestným knězem (sic!). Teď doprovázel do Lurd svou přítelkyni z mládí. Prohlášena byvši ode všech lékařů za nevyléčitelnou, doufala, jako její otec, v zázrak na přímluvu Marie Panny; také opat Pierre doufal v její uzdravení, neboť přítel doktor přesvědčil ho, že možné jest její vyléčení následkem mocné auto-suggeste. Vlak konečně dojíždí stanice lurdské, nemocní dopraveni jsou do hotelů nebo do nemocnice a netrpělivě čekají, kdy jim bude dovoleno navštívit kapli Madony a vykoupati se nebo napítí zázračné vody. Marie de Guersaint a opat Pierre spolu s jinými nemocnými a poutníky navštíví několikrát svatyni, ale zázrak se nedostavuje až posledního dne. Jak předvídal přítel opatův, doktor, ukaz auto-suggeste, spásná síla vůle, jež se tájí pod mystickým vzrušením a unesením, přivozuje nenadále uzdravení, jež budí náboženské nadšení věřících a hned za zázrak se prohláší. Ale Pierre, jenž doufal, že v tom kraji zázračně znova v duši jeho víra se ujme, cítí, že jest nenahraditelně tatam a že rozum i na dále panovati bude v jeho smýšlení. A nedosti na tom, Pierre při vši radosti z uzdravení své drahé přítelkyně nemůže se ubrániti pocitu žárlivosti, že se Marie stane ženou druhého. Dívka však uhaduje, co se v jeho duši

děje, a co je vlak zpět unáší, zjevuje mu, že učinila slib obětovati panenství své Marii Panně, jež ji uzdravila. Toť v hrubých rysech celý děj „Lurd“ Zolových. Odezírajíce od náboženství pravíme, že postava opatova jest kus loutky v rukou Zolových. O nějakém vnitřním boji a zápase, jenž by se v jeho nadrech odehrával aneb odehrávati měl ohledně nabytí víry nebo její ztráty, není vlastně ani potuchy. Opat Pierre myslí vlastně Zolovým mozkiem. A to má býti umělecký objektivismus, pro který p. Zola tolik boroval ve svých kritických spisech! Prohřešil se už proti té zásadě v romaně „L'oeuvre“, učiniv z P. Sandoza svou hláskou troubu, ale tam byla to postava podřízená, rovněž „Doktor Paskal“ vykládá vlastně moralku p. Zolovu a jeho názory o životě a světě, ale při tom přece zůstává bytostí lidskou, žijící svůj život, ale P. Froment není člověkem, nýbrž loutkou Zolovou. Nové knize Zolově schází tedy ona centralní historie lidská, více méně dramatická, jež jest nezbytným požadavkem každého romanu aspoň s hlediska, s kterého naň pohlíží spisovatelé naturalističtí, jako na „studium skutečnosti.“ A o nic zajímavější nejsou také podružné epizody, jako na př. idyllické přátelství sestry Hyacinthy k doktorovi Ferrandovi, jež silně připomíná Goncourtův roman „Sestra Filomena“; erotické dobrodružství sličné a elegantní Pařížanky, jež přichází do Lurd ošetřovat nemocných, ale aby se vlastně miliskovala s tajemným milencem, a jiné. Neupíráme, že i v „Lurdech“ jsou umělecké stránky, k nimž počítáme líčení davů a průvodu, ale v celku trváme na tom, co jsme hned na začátku řekli. Co se týká výtek, které činí autor kupčení a jiným zlořádům v Lurdech prý panujícím, na to, jak čteme, odpověděli už kněží francouzští. Končíme předpovědáním, že „Řím“ Zolův sotva lépe dopadne, když jej poznati chce, prosím, za „dvě neděle,“ kdežto Ed. de Goncourt výslovně praví, že kdo Řím si chce zamilovati, musí tam delší čas, a to několikrát po sobě pobýti.

— „L'Italie d'hier.“ E. a J. de Goncourt. (Paris. Charpentier et E. Pasquelle, 1894.) Jsou to dojmy z cesty, kterou dotčení bratři vykonali do Italie v letech 1855. a 1856. v úmyslu, jak se praví v předmluvě, „de trouver sur cette terre inspiratrice les éléments d'un livre.“ Spis ten vzbudil velikou nevoli v italských literárních kruzích, poněvadž autoři na vše příliš povrhně, s jakýmsi opovržením pohlíží, a co se předmětu dotýče, všímají si jen částečně umění a trochu obyčejů, politiky však ani za mák. Vytýkají bratřím, že nemají ani práva soběti si titul umělců, když se ani nepozastavili, aby si prohlédli milanský dom a podívali se na Večeři Páně od Leonarda, Padově věnovali prý kapitolu o půl stránce a celý dojem že prý shrnují v tyto řádky: „Padove m'a laissé le souvenir de la ville de la faim!“ atd.

— „Perle fausse“ od Ad. Chenevière (Lemerre) líčí poslední, nejpodivnější, nejparadoxnější morální deformaci moderní ženy pařížské následkem postupního otravování ovzduší, v němž ona nucena jest žíti od malička, ať si už v salonech aristokratických či bohatých měšťáků. Následkem četných, rychle na sebe následujících a prudkých sensací, kratochvil, zábav atd. vysýchá pro dívku o 20 už letech všecken zdroj nových rozkoší, upřímných a opravdových pasí a citů. Je „blasée“ v plném a smutném slova toho významu vším, co ji obklopuje, ovšem nejvíce opovrhne, aspoň se tak staví, láskou. Ale už Alfred de Musset napsal: „On ne badine pas avec l'amour“ a dokladem toho jest i Alice de Pompeuil. Intelligentní muž, stařec o 35 letech, jak jím jen

raffinovaný pařížský *viveur* může býti, připojí svou nudu, svůj skepticismus, svou přesycenost k téměř vlastnostem Alice. Ona se mu líbí, on jí; láska by je mohla spojit, ale aby se lásky kouzlu poddali, to by si zadali. Uzavrou tedy sňatek bez lásky. A líčení života a podivného poměru mezi oběma činí právě nejzajímavější část knihy. Roman postupuje logicky, soustředěně k rozřešení morálně nanejdříve smutnému. Autor sice neklade si žádné these, ale z mravní pohromy, které hrdinka podléhá, vyznívá zdravý a lidský protest proti společnosti nynější a hymnus na pověčnou lásku.

— *Maurice Pottecher*, proslulý už svým filosofickým dramatem „Muks ducha“ (*La peine de l'esprit*), vydal v nově sbírku legend, novel, povídek pod titulem „*Le chemin de mensonge*“ (Cesta lži). Je to rovněž výbojný výpad proti naturalismu, ale kdyby zase reakce v ty konce měla dospěti, v které ji chce mít autor, nehrubý užitek by vzešel z toho kvasu. Po našem rozumu, i stoupenci Zolovi mají mnoho dobrého, a dobré, byť vzešlo kde vzešlo, dlužno respektovati a podržeti, a ne slepě a nerozumně zamítati. Jenom rozumným splynutím obou živlů lze docíliti v pravdě něčeho dokonalosti se blížícího.

— Z mladých spisovatelův uvádíme ještě *F. Chaperona*, a to jeho roman „*Une rédemption*.“ Hrdinou romanu jest starý „bonvivant“ pařížský, jenž si umíní svou hříšnou minulost napravit apoštolským životem. Neuzávře se v kláštere, aby zbytek dnů svých strávil kázáním sám sobě, nýbrž zůstane ve světě a činí dobře. Věru, vede život nápodobný Kristu, obcházejícímu a všude dobře činícímu, a konečně hyne jako obět vzpoury lidu, ale jemu oddaného.

A. Koudelka.

— Francouzi, kteří, jak známo, málo se zajímají o věci mimo francouzské, neměli dosud všeobecných dějin světových. Z části má tomu býti pomoheno dílem professorů *E. Lavissea* a *A. Rambauda*: „*Histoire général du IVe siècle à nos jours*“, jehož první svazek vydán vloni. Dílo vy počteno na 12 svazků, jednotlivé oddíly jeho pak svěřeny různým odborníkům.

— Národní knihovna v Paříži ukončila svoje seznamy, jež prý budou tištěny a vydají asi 80 4° svazků po 32.000 heslech. Výbor poradní, složený z vynikajících odborníků, jako *G. Picot*, *Omont*, *Delisle* a j., rozhodl se konečně pro seznam trojdílný, aby v prvním díle byly dle abecedy zaznamenány knihy, jichž původci jsou na nadpise uvedeni, v druhém knihy bezejmenné a časopisy, v třetím pak — což neobyčejno — t. zv. specialia, na př. universitní these, hudebniny a pod. Tisk ovšem bude trvati dlouho.

— Ke studiu francouzské revoluce podává cenný příspěvek *E. Joyan* v díle „*La Philosophie en France pendant la Révolution*“ (1789—1795). Par. 1893. Str. 305. Nejde tu ovšem ani tolik o vlastní vědeckou filosofii, jako spíše o myšlenkové proudy, které tehda Francií hýbaly. V.

Ve „*Sprawozdaniach*“ o konferenci ředitelů středních škol haličských (v březnu 1893) jest zajímavý referat zemského inspektora *Dra. L. Germana*. Stěžuje si na „náboženský a mravní skepticismus mládeže“ a uvádí za jeho příčiny: vliv společnosti a žáků židovských, špatnou četbu, které poskytují mládeži nesvědomití knihkupci a antikváři, že se podkopává lehkomyšlnými časopisy a lidmi vážnost školy, zhoubné společenské nauky, které osoby zlé vůle šíří mezi mládeží; s několika stran se ozvaly též hlasy, že někteří učitelé nedosti ostražitě jednají

s mládeží, že činem, slovem, časem gestem nebo posuňkem působí na oťesení víry a mravnosti, nebo aspoň nic nečiní, aby udrželi tyto podstaty vychování. Celiti by se mělo proti tomu: 1. že by se zakládaly laciné konvikty; 2. že by úřady vedly pilnou dohlídku na kavárny, hostiunce a jiné domy, a zakročovaly rázně proti čítárnám, půjčujícím špatné knihy; 3. dohlídkou na byty studentské, které by konali učitelé za pomoci organů obecních a duchovních.

J. Šilhan.

Dílo G. Brandesovo Hlavní proudy v literatuře atd. německy zpracované vyšlo nedávno znova u H. Barsdorfa v Lipsku. G. Brandes zaslal vídeňskému „Oest. Literaturblatt“ zprávu, že o vydání tom nic neví, že doplňky jeho nepocházejí od něho a že samostatný otisk z díla toho „Shelley u. Byron“ nebyl od něho povolen. Nakladatel naproti tomu prohlašuje, že od dědiců překladatele Strodtmanna nabyl práva vydavatelského a doplňky že dal poříditi ve prospěch díla.

Staroarabské a starosyrské rukopisy objevil nedávno Dr. Bedrich Grote na Sinai. Nejdůležitější z rukopisů bude prý asi aramejské evangelium, jež prý veškerý známé rukopisy evangelií státní převyšuje.

Studium staroklasických jazyků, jež ve Francii školským zákonem má býti velmi omezeno, uznala pařížská lékařská fakulta pro lékaře za potřebné už z toho důvodu, že názvosloví lékařské je takotka venkoncem vzato z řečtiny a latiny. Zůstává prý trapný pocit duševní inferiority, používati stále nástroje, jehož původu neznám.

Mezinárodní spolek pro fototypografické rozmnožování důležitých rukopisů má popudem halleckého knihovníka prof. Hartwiga býti založen v Leydenu, za jednatelství leydenského knihovníka W. N. du Riena; okružním dotazníkem se vyjednává o zařízení a udržování podniku.

Monumenta Tridentina, jež po úmrtí vydavatele prof. v. Druffell přestala vycházeti, svěřena mnichovskému akademii věd Dr. K. Brandimu.

Universala jmenuje se nová světová řeč, kterou na základě latiny a frančtiny sestavil E. Heintzeler; mluvnice jeho, vydaná ve Stuttgartě, nemá ani celých 12 stran. Jaké to pohodlíčko, za hodinu se naučiti nové řeči!

V.

(Z a s l á n o.)

V 11. čísle „Naší Doby,“ jak „Hlídky lit.“ v č. 9. poznamenala, uveřejnil p. J. Polívka posudek o mé „Historii literatury ruské XIX. století,“ a to posudek venkoncem nepřívznivý. Přiznám se, že zabořela mne neuznalost p. Polívkovy jednak k mé práci, jejíž obtíže mu docela neznámý býti nemohou, jednak k ochotě nakladatelově. Jinak nezavdávalo mi jalové povídání p. Polívkovy prázdné příčiny k nějaké diskusi věcné, a protož nehodlal jsem se o něm ani zmiňovati; však vybědnut byv pořadatelem „Hlídky lit.“ abych odpověděl, odpovídám, a to více z ohledu na nakladatele a na ty, kteří práci mou příznivě uvítali, nežli na své nároky.

P. J. Polívka si počíná v recenzi své náramně furiantsky. Člověku se dělají sliny v ústech, když čte ty krásné návrhy a pokyny páně Polívkovy, co že by v „Historii“ všechno mělo býti; chybí jen ještě ty příslušné zlaté hodinky. V Praze ovšem si to mohou dovolit. Vždyť učenci naši napsali nám už pravědecká, na moderní úrovni stojící díla o literaturách na př. (jenom na př.) francouzské, anglické atd. atd. — proč by si pan Polívka furiantsky neporučil také načisto vědecké vypsání „vývoje novoruské literatury celé“? Že sami Rusové, neřku-li jiní národové, ho nemají, nic nedělá; me sme me!

Je dobře vytykati snahám svým i cizím cíle vždy vyšší, jenom se člověk při tom nesmí dělati směšným, jako se přihodilo p. Polívkovi s jeho požadavky.

Jedinou pochvalu má p. P. pro spis můj, pochvalu totiž skromnosti, s jakou vydávám spis svůj za to, čím jest, totiž za kompilaci. Děkuji, a přeji nápodobně! Ale tak zhola skromným nejsem, abych si nechal namluviti, co by se p. Polívkovi líbilo.

Co má p. P. proti spisu Skabičevského, dle něhož hlavně můj spis porizen, do toho mně nic není. Mně v mé nedostatečnosti musí stačiti ten skutek, že dílo Skabičevského bylo v Rusku příznivě přijato, a požadavkům vědeckým poměrně nejlépe vyhovuje, lépe než knihy Galachova, Porfirjeva, Karaulova, Nezelenova a j. Já vady spisu Skab. také znám, ale když takový spisovatel, spisovatel domácí, s celkovou spokojeností kritiky a obecnstva vydá spis jen takový, tedy je to snad pokyn dosti zřetelný, že dějepis literatury ruské není ještě tak propracován, aby se přání páně Polívkovu mohlo státi žádost; snad on sám chystá něco takového, dokonalého, a pak ať jen se ohlásí, já svůj spis ihned zastavím. Takto však si mohu s dobrým svědomím — a p. Polívka mi ničím nedokáže, že svědomí to je bludné — lichotiti, že jsem čtenářstvu českému, toužícímu seznati novoruskou literaturu, podal na to, ne-li nejlepší, tedy aspoň tak dobrou rukovět, jako je kterákoli v Rusku nebo v Německu. A to je, myslím, prozatím dost, zvláště u nás, kteří nemáme dosud ani kloudné historie vlastní literatury!

Za té situace bych si pokládal vždy ještě za zásluhu, kdybych Skabičevského byl prostě jen přeložil, neboť u nás pro poznání ruské literatury nebylo před tím učiněno téměř nic. Avšak já jsem spis Skabičevského svědomitě — dle spisů na obálce uvedených a ještě jiných — doplnil, po případě poopravil; i v I. díle, kde bylo jiných pomůcek nejméně, kde tedy překládáno ze Sk. místy doslovně, se o tom p. P. může přesvědčiti.

Prapodivná jest výtká, že karamzinské doby jsem prý neobjasnil téměř „ani slovem“ a že jsem nepoložil žádné váhy na působení prvních literárních vůdců. Dívám se opět a znova do svého spisu, probírám ty strany, kde psáno o době Karamzina, o Puškinu, Turgenevu, Gončarovu, zvláště pak Dostojevském, Tolstém atd., a dívám se, kde p. Polívka měl oči, když ty strany měl čísti.

V II. díle následují Skabičevského mnohem méně, a zvláště v úvahách o Turgenevu, Gončarovu, Dostojevském, Tolstém, Pisemském, Ščedrinu-Saltykovu a j. se od něho značně odchylují; libo-li, račte jen srovnávat.

O Pypinu nenapsal jsem tolik, co o Skabičevském, protože jsem psal o kritice, nikoliv o literárním dějepise.

Co se týče Tolstého, že prý mne při posuzování jeho opustila rozvaha, to bude, pane Polívko, spíše naopak: rozvahy nedostává se spíše jistým čtitelům Tolstého, kteří bez rozvahy všecko tolstojské zbožňují, i ty jeho chorobné přemrštěnosti.

Slohové vady, které mi p. P. vytýká, z části jen uznávám za vady a mám je už poznamenány, aby na konci byly opraveny. Chyba člověkem vládne a zrak se kolikrát ošidí. P. Polívka radíž to usouditi odtud, že na př. spisovatel německého díla o ruské literatuře se jmenuje Reinholdt, a ne Reinhold, jak on píše. To se přihodí v několikařádkové recenzi, kde si člověk obyčejně, stíhaje jiných, dává lépe pozor; snad tím p. P. bude mírněji naladěn, a nebude hned říkati, že jsem „neuměl, nedovedl“ a pod., neboť by zajisté se ohradil, kdybych toho použil též proti němu.

Toť má odpověď, první a poslední. P. Polívka svou racensí neukázal valně práva, zasedati na soud nad kritiky jinými, na př. Skabičevským; recenze jeho není ukázkou vědecké kritiky, která dle možnosti a okolností oceňuje, nýbrž ukázkou, jak už ve „Hlíde lit.“ napsáno, velkopanské pražské sáparosti

A. G. Sttn.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 11.

Posudky.

Řečice Kardašová a bývalé panství Řečické. Dle původních pramenů sepsal *J. Hrubý*. V Praze 1893. Nákladem vlastním. Str. 275.

Kniha tato jest na základě původních pramenů pilně sestavena. Rozdělena jest ve tři části. V první se popisuje Řečice, v druhé se uvádějí dějiny městské, kteréž si spisovatel rozdělil na patero dob, v třetí části vylicuje se bývalé panství Řečické, k němuž náleželo 16 osad.

„Řečice Kardašová“ jest cennou monografií; píše, svědomitost a celkem nestrannost spisovatelova zasluhuje všeho uznání. Mimo dějepis všiml si spisovatel bedlivě i místopisu a vylicuje zajímavě rozvoj města a stále připomíná poměry společenské a vzdělanost, dotýkaje se všeho, co důležitějším se býti zdálo a co na město vliv mělo. Sestavil tedy obraz podrobný, v jednotlivostech až překvapující; když však přece někde mezera se vyskytuje, toho příčinou jest, že pramenů není, jichž by se použití mohlo. Spisovatel sám zajisté všeho užil, čeho jen mohl; zejména čerpal hojnou měrou z rukopisných památek domácích, pokud se zachovaly, a vhodně seřadil material rozptýlený. Upřímně vyznáváme, že dílo to jest Kardašové Řečici ke cti.

Omylem asi jest na str. 19. výnos štoly a fundací udán na 67.025 zl. — Na str. 39. místo Slavovic, býti má: Slavonic. — Že rozdávání svátostí oltární pod obojí způsobou připomínalo lidu dávné učení věrověstů slovanských sv. Kyrila a Methoděje (str. 46.), není pravda. — Na str. 48. místo slova „nespasila“ lépe by bylo bývalo jiného slova užití. — Nejstarší syn krále Jiřího byl Boček, nikoli Jindřich (str. 50.). — Ku str. 79. a 125. dodati možno z Rezkových „Dějin Čech a Moravy nové doby“ II. 1. 300., že r. 1659 přišlo v Řečici ke zpodobě 1266 osob, nepřišlo celkem přes 80, a ku str. 220., že v Drákové nepřišlo 44 osob. — Že by číhadlo při pomezích cestách sloužilo asi témuž účelu jako Stráže (227.), o tom možno důvodně pochybovati. — Na str. 263. dí se, že kacírství (a kacírem byl každý, kdo nebyl katolík) trestalo se smrtí, ale za císaře Leopolda I. r. 1684. zajisté Franta Vojtě tím trestem stížen nebyl. — Rejstřík, jenž by byl přezáducí, není.

Ale to jsou maličkosti, které snadno se přihodí. Proto vždy spis záslužným dílem zůstává. S láskou byl psán, nuže ať zvláště mezi krajany spisovatelovými s uznáním se potká, a ať spisovatel, jenž jej nákladem vlastním vydal, podpory hojné dojde.

J. Tenora.

Školní zahrada. Dle různých pramenů pro potřebu škol obecných a měštanských sestavil *Karel Lorenc*, učitel při měštanské škole v Humpolci. V Praze 1893. Nakl. Fr. A. Urbánek.

Zahrada školní jest často tvrdým oříškem sboru učitelského, do něhož se nikomu nechce. Obstarávání zahrady vyžaduje mnoho času a práce, žactvo není právě dovedným a pohodlným pomocníkem, a odměny za práci není žádné; vydání však dosti, zvláště z počátku. A přece zase má zahrada školní velikou důležitost a je k řádnému vyučování přírodopisu nezbytnou pomůckou. Zahrada školní musí býti jinak upravena, než zahrada soukromá.

C. k. zemská školní rada v Čechách vydala dne 3. února 1892 instrukci o zařízení školních zahrad a na základě tohoto výnosu sestavil pan Karel Lorenc přítomný spisek. Je to knížka nevelká, obsahující 67 stran, pojednává však o všem, čeho třeba správci zahrady školní, dobře, jasně a stručně.

V čele knihy stojí zmíněné již nařízení c. k. zemské školní rady v Čechách a pak následuje všeobecné pojednání „O zařízení školní zahrady vůbec,“ kteréž podává dobré a praktické rady o pozemku, ohrazení, upravení půdy a rozdělení zahrady, o vodě v zahradě, kompostu a pařeníšti. V další části jsou tyto oddíly: I. Školka ovocná. II. Oddělení zelinářské. III. Oddělení květinářské. IV. Oddělení botanické.

Nejdůkladněji pojednává pan spisovatel o školce ovocné. Oddíl tento rozpadá se ve články: 1. Zařízení školky ovocné. 2. Setí jader a pecek, sázení odnožův a další práce prvního roku. 3. Vysazování ve školce. 4. Šlechtění stromků. 5. Vychovávání stromků vysokokmenných. 6. O pěstování krsků. 7. Další práce ve školce. 8. O pěstování révy vinné. 9. Pěstování srstek, rybízu a malin. 10. Pěstování jahod. Připojuje též seznam nejvhodnějších druhův ovocných.

Také při částech ostatních jsou seznamy vhodných cen rostlin, z nichž nejpečlivěji sestaven jest seznam květin vytrvalých, a to vším právem. Oddíly o zelinářství, květinářství i část botanická jsou podobně jako oddíl I. rozčleněny a nezapomenuto ani na pěstování květin ve světnici školní. Jednoduché nákresy byly by však celé knize dodaly zajímavosti a objasnily by mnohý popis značně. Ku konci podány jsou některé methodické myšlenky o školním zahradnictví a hospodářství.

Nová kniha tato bude dobrou a vítanou pomůckou všem, jimž je péče o zahradu školní svěřena; nebude jim třeba shledávati poučení po různých knihách zahradnických, poznají, jak myslí si zahradu školní jiný učitel a vykořistí zkušeností jeho, poznají též, jaké obtíže předvídal a neochabnou, až tytéž nesnáze potkají je, ba dovedou se jich varovati.

Kdosi pronesl, že nová tato kniha o školní zahradě neobsahuje nic nového. Se stanoviska zahradnického ovšem, neboť to není jejím účelem; se stanoviska didaktického jest však první českou knihou toho druhu, a to knihou dobrou.

M. Krejčů.

Moderní básníci francouzští. Vybral a přeložil *J. Vrchlický*. (Č. d.)

Také Vrchlického kniha „Hostem u básníků“ má pěkný výbor ze tří básníků francouzských: H. Cazalise, Leconte de Lisle a S. Prudhomme.

Sestavití řádnou anthologii z poesie francouzské nové doby nebylo by lehkou úlohou ani pro rodilého Francouze a důkladného znatele básníků francouzských, neřku-li pro básníka českého. Při úžasném množství básníků francouzských a jejich děl, při četnosti různých, vzájemně se předstihujících, potírajících a znevažujících směrův a škol, při různosti a nesvornosti moderní kritiky není divu, že jest těžko dopátrati se pravého stavu věci, dobádati se úsudku objektivního. Studium poesie francouzské dnes vyžaduje celý život práce a lásky ku věci té, a tu zajisté byl jedině J. Vrchlický povolán u nás vybrati nám z hluboké pokladnice poesie francouzské skvosty nejvýznačnější a nejcennější. Vrchlickému zajisté jednalo se v prvé řadě o charakteristiku moderní poesie francouzské, jeho úkolem bylo podati českému čtenářstvu knihu, v níž by v malém obražel se celý současný Parnass francouzský se všemi svými přednostmi i význačnými znaky, se vším vřením a vášní moderního života. Máme-li tedy správně posouditi dílo Vrchlického, musili bychom ukázati, zda Vrchlický vskutku tomuto požadavku vyhověl, zda jeho obraz poesie francouzské moderní doby je úplný a pravdivý, zdali překlad odpovídá originalu, snaže se formy původní odlíti správně a čistě v poddajném a ohebném básnickém slově českém. Ještě jeden zřetel se nám tu do péra vtírá: zřetel praktický. Je slušno z básníka smyslného překládati verše ohnivé smyslnosti proto, že jsou psány umělecky a tím do literatury naší uváděti čísla mravně závadná? Je radno překládati verše básníka neznaboha, třeba by byly císlovány dovedností největší? Stejně choulostivo jest v několika číslech chtíti charakterisovati básníka celého, chtíti ukázati celý portret jeho z několika rychle načrtnutých tahů. Jsou mistři kresby, kteří i to dovedou. Ale často stane se jinak, buď z těch několika tahů vyjde karikatura nebo kresba originalu pochlebuj. Má básník překladatel, pořádaje anthologii svou, vybrati z originalu i tahy takové, které originalu ke cti neslouží? V zájmu pravdy byl by ovšem povinen tak učiniti. V díle vědeckém bych také na tom přísně stál, aby se vymezily přednosti i vady v poměru, jak dle pravdy vedle sebe leží. Vrchlický částečně na tyto otázky naše v úvodě odpovídá: „Rozumí se, že řádky tyto ani ukázky následující nevyčerpávají moderní poesii francouzskou. Jen signalisují a upozorňují. Také nebylo lze překládati všechno a od každého. Je to právě jen anthologie, a tu nelze již bez ublížení někomu sestaviti. Aspoň neznám v literaturách úkazu, který by v tomto směru vyhověl všem a všemu. Místy rozhodovala také osobnost překladatele, jeho vlastní zájem a záliba; ač snahu po spravedlnosti, aspoň relativní, znalec jistě mu neupře. Jinde, zvlášť u škol nejnovějších, vadily velké obtíže formální, a já bych si jen ze srdce přál, aby naši obhajci a velebitelé těchto směrů byli také dobrými jejich básníkův překladateli.“

Závadných míst jest v anthologii Vrchlického poměrně málo a nebijí v oči. Zde konečně bylo těžko voliti pravou cestu: pro školy anthologie ta není, ale de facto, kdo čte u nás knihy takové? Po většině studenti. Francouzi mají pěkné anthologie pro školy, připomínám na př. Merletovu,¹⁾ dle jejíhož formátu a úpravy zdá se, jakoby právě naše anthologie vytištěna byla. Ovšem, že má anthologie taková zase jiné úskalí, pro mládež se vše nehodí a mnohé perly poesie, třeba nezávadné, musí se vyloučiti. (Anthologie Merletova pořizena je dle látky básní.) Ještě něco. Každá literatura má čísla, která jdou z anthologie do anthologie. Vyřknete-li jméno básníka, vybaví se vám ihned také některé to číslo jeho poesie, které vám z anthologií utkvělo v mysli. Někdy je to básníku na prospěch, často také ne, dle toho, dle jakého měřítka anthologie ta byla pořizena. Vrchlický pořádaje knihu svou, pojal do ní také některé básně takové, které staly se již majetkem světovým, ale k jeho cti říci musím, že pořádal a vybíral anthologii svou z knih a sbírek původních, nových a i nejnovějších, často měl po ruce knihy, které vůbec dnes rozebrány jsou, anebo pro různé caprice básníků-vydavatelů jsou knihkupecům nepřístupny; také jeho osobní známost a přátelství s básníky cizozemskými umožnily mu přístup k mnohým zavřeným pokladnicím poesie francouzské.

* * *

Všimněme si nyní anthologie Vrchlického blíže. Počíná abecedně *Jeanem Aicardem* (1848). Básník vesměs všestranný. Na Parnasse francouzském má jméno jeho dobrý zvuk zvláště pro jeho vesnickou idyllu „Miette et Noré“ (kterou mnozí srovnávali s klassickou Mistralovou Mirejí, ovšem že jí nedostihuje), pro znamenité básně ze života dětského, v nichž vedle Huga nemá sobě rovného, a pro krajinářské básně z Provence. (Přál bych si v anthologii naší aspoň báseň Rhoně věnovanou.) „Les poèmes de Provence“ patří k jeho nejkrásnějším pracím. Psal též básně filosofické, překládal „Othella“, psal dramata atd. Vrchlický z něho podává několik drobných popisů krajín (Les, Rosa, Vitr . . .). „Verše arabské“ mohly dobře odpadnouti Nic zvláště charakteristického v nich není a smyslnost jejich zaráží. „Héramdat-el-Hamad,“ pověst arabská, vyniká pěkným líčením zkletého města v oblacích. Krásná je báseň „Ježíš“. Básník tu praví:

A doba vědy, šklebu chtívá,
jest pouze jeho slovem živa,
ať chcem, či nechcem, žije v nás!

Byl bych si přál ještě roztomilou scenu z jesliček „La légende du chevier“. (Hned při těchto ukázkách z Aicarda obdivuji se četným tiskovým chybám, jimiž se ostatně celá kniha hemží! Malá čest pro tiskárnu Vilímkovu! Již v první básni „Les“ čtete hned *pojď*, hned *pojď*; *teď* místo *teď* zdá se býti obligatním v celé knize!)

¹⁾ „Anthologie classique des poètes du XIXème siècle“ par Gustave Merlet. Paris 1891, A. Lemerre. (Dva díly: „Cours élémentaires et moyens“ a „Cours supérieurs.“) Pěkná a laciná je také téhož nakladatele „Anth. des poètes français depuis le XVe siècle jusqu'à nos jours.“ (2 fr. 50 cent.)

Následuje ukázka z *Jeana Ajalberta* (1863), básníka realisty. „Pařížská neděle“ jest všední motiv, všedně, až prosaicky psaný. Zdá se býti žákem Coppéovým. — *Henri Frédéric Amiel* (1821—1881) má také jedinou ukázkou „Oheň pod sněhem“. — *Emile van Arenbergh* jest prvý z básníků belgických, jichž Vrchlický nepominul v knize, vyhradiv jim místo čestné. Má zde tři sonety: „Vzpomínka“ je všední, „Středověk“ jest poněkud bizarní, ostrá kresba, „De profundis“ jest mohutná báseň velikého rozmachu, hluboce pojatá a lapidárními tahy psaná. — *Antoine Vincent Arnault* (1766—1834) napsal sbírku drobných veršů (*Fables*), z nichž „Lupen“ stal se všude známým. Vrchlický přeložil jej velmi pěkně:

La feuille.

De ta tige détachée
Pauvre feuille desséchée,
Où vas-tu? — Je n'en sais rien.
L'orage a brisé le chêne
Qui seul était mon soutien;
De son inconstante haleine,
Le zéphir ou l'aquilon
Depuis ce jour me promène
De la forêt à la plaine,
De la montagne au vallon.
Je vais où le vent me mène
Sans me plaindre ou m'effrayer;
Je vais où va toute chose,
Où va la feuille de rose
Et la feuille de laurier.

Lupen.

Utržený od haluze,
uschlý, větrem sdraný tuze,
kam jdeš, lístku? — Nevím sám,
dub sklátila bouř svým dechem,
teď mnou zmítá sem a tam
zofir tíše, sever spěchem,
v nestálé dál svévoli
prohání mne plání, mechem,
po horách a v údolí;

za větrem jdu, aniž vzdechem
zalkám, jak se pošine;
jdu, kam všecko v světě spěje,
kam se lístek růže schvěje,
a kam lupen vavřínu.

Vrchlický přeložil patnáct veršů pouze čtrnácti. — *Félix Arvers* (1806—1851) podobně jako předešlý básník připjal slávu svou na jedinou báseň, sonet: „Un secret“ (Tajemství). Překlad je méně zdařilý, original je koncisejší a jasnější.

Mon âme a son secret, ma vie a son mystère:
Un amour éternel en un moment conçu.
Le mal est sans espoir, aussi j'ai dû le taire,
Et celle qui l'a fait n'en a jamais rien su...

Svůj taj má duše moje i mé žití.
Kdys láskou vzplála v ráz má bytost celá
a bez naděje, tož ji musím skryti.
Má paní o tom nikdy nevěděla.

Překlad byl by lépe vypadl, kdyby interpunkce originalu byla zachována, jakož i mužský rým verše druhého, který tu není bez příčiny:

en un moment conçu.

Tím vyjádřen případně kontrast un amour éternel a pak en un moment. V překladě jest na místě slovo v ráz, ale mělo spíše býti na konci verše. V prvním trojverší lépe zní:

Pour elle, quoique Dieu l'ait faite douce et tendre

než:

ač něžná jest a dobrá,...

Krásný je předposlední verš:

Elle dira, lisant ces vers tout remplis d'elle:
„Quelle est donc cette femme?“ et ne comprendra pas.
... se zeptá, o sobě štoupe moje písně:
„Kdo je ta žena?“ — Ale nepochopí.

V překladě citelně pohřešuji slova: tout remplis d'elle — ty verše jsou jí plny, měla by se tedy v nich viděti, poznati, ale ona ve své nevině nechápe.

K vůli curiositě uveden tu také dramatik *Emile Augier* dvěma ukázkami z malého svazečku svých veršův. Aug. Dorchain o něm praví:

Émile Augier, le mâle observateur qui prit
la droiture à Molière, à Beaumarchais l'esprit.

Pěkný je sonet „Cizopásníci“. (Zase tu čtu *zed* místo *zed'*.) — *Joseph Autran* (1813—1877) byl od r. 1868. členem franc. Akademie. Díla jeho vyšla v osmi svazcích. Autran je básníkem moře (Les Poèmes de la Mer), klasické formy, poněkud monotonní. Zdá se, že vychází dnes z módy. Vrchlický přeložil zde z posmrtného díla jeho („Komédie dějin“) „Denník Noema“. Lépe se nám líbí ukázky z Autrana v „Poesii franc. n. d.“ — *Theodore de Banville* (1823—1891), veliký lyrik francouzský, virtuos formy zářící, pln humoru a veselí, jest jedním z pěti velkých básníků, kteří udávají ton moderní poesii francouzské (Baudelaire, Leconte de Lisle, Banville, Coppée, Sully Prudhomme). Vrchlický má z něho řadu ukázek. „Rada žákovi“ je trochu povážlivá:

Dej s bohem škole, ve pohodlí
kde podřimuje umění,
u dívky na kolenou prodli,
jí nožku zlíbej v nadšení!

„Loys“ jest ohlasem staré poesie troubadourské. Mistrná je báseň „Slepý“ (Milton), vtipný je sonet na „Rým“, do jehož čtverého rýmu se podivným rozmarem i Bismark dostal. „Vlasy“ jsou brilliantně psány, ale příliš smyslně. Trochu přílišným realismem zavání „Ulice Lobineau“. Pěkné jsou „Počasy“, charakteristická pro tvorbu básníka „Číše“, „Pantoum“ jest bezcenná hříčka, ale konečná báseň „Matce“ je perla. — *Auguste Barbier* (1805—1880), genialní satirik slavných „lambů“ (viz „Poesii franc. n. d.“), psaných v červencové revoluci r. 1830. Leconte de Lisle prohlašuje za nejlepší dílo jeho „Il Pianto“ (motivy italské, věnované umění). Slavné jsou také jeho sonety, věnované slavným malířům, sochařům a hudebníkům. V naší anthologii čteme báseň na Beethovena a dvě písně. — *Jules Barbier* (1825), známý librettista, má zde ukázkou „Orakulum“ a „Posavad“, dvě písně z jeho jedině sbírky veršů. — Následuje slavený básník děsu a hrůzy *Charles Baudelaire* (1821—1867). List náš o něm instruktivně psal v prosincovém čísle l. r., kamž čtenáře odkazují. Baudelaire, jako málokterý básník, měl neobyčejný vliv na poesii moderní vůbec doma i za hranicemi. Jest něco nového, neobyčejného, tajuplného, co mrazí a láká, v jeho verších. V mnohém se podobá Poeovi, jehož

povídky přeložil. Symbolisté a decadenti jsou jeho žáky ve své honbě po novotě, ve své sensitivnosti, jež se stupňuje až v chorobu, a v umělecké diki prvého řádu. Baudelaire však je plastický, průhledný, kdežto žáci jeho jsou mlhovití, bez kontur a forem. Známá jsou slova V. Huga k Baudelairovi: „Vous dotez le ciel de l'art d'on ne sait quel rayon macabre; vous créez un frisson nouveau.“ V tom je mu i podoben z moderních básníků M. Maeterlinck. Bizarnost, hrobový taj, výstřednost, jdoucí za hranice zdravého rozumu (Sainte-Beuve to nazývá „la folie Baudelaire“), vidiny hašišu a opia a konečně i satanismus jsou význačnými tahy jeho poesie. Poesie jeho jest nádherný exotický, bizarní květ, ale jedovatý. Některá čísla poesie jeho jsou nezávadná, neskonale krásná, plynoucí jako hudba neznámých světů. Krásná je báseň „Povznesení“ (Élévation). Vrchlický tu překládá dokonale alexandrin originalu stručnějším pětistopým nadměrným veršem.

Au-dessus des étangs, au-dessus des vallées,
Des montagnes, des bois, des nuages, des mers,
Par delà le soleil, par delà les éthers,
Par delà les confins des sphères étoilées,
mon esprit, tu te meus avec agilité ...

Výš nad rybníky, nad údolí výše,
nad hory, lesy, mraky, nad moře,
nad slunce, ether v jeho prostore
a daleko nad zářivých hvězd říše
můj duchu letíš v čilé veselosti ...

Podivuhodně nadechnutá báseň „Harmonie večera“ mistrnou, etherickou svojí formou byla vždy lákavým oříškem pro překladatele, sám jsem se o ni kdysi pokoušel. Vrchlický přeložil báseň tu šťastně, poněkud i zvukem rýmy: dýše, výše, pýše, tiše připomínají zvuk originalu: tige, vertige, afflige, fige; méně se mi líbí, že v básni té přehodil ženské a mužské rýmy. Sonet „Vzdor“ se mi příliš nelíbí, ač v něm krásně podána myšlenka o odpírání milosti Boží. Nemohu si srovnati pojmy: Un ange furieux, car je suis ton bon Ange (tedy anděl strážný) a v posledním trojverší:

Et l'Ange, châtiant autant, ma foi! qu'il aime,
De ses poings de géant torture l'anathème;

Překlad Vrchlického byl by ještě získal, kdyby byl vystihl i českým veršem protiklad: na konci prvého čtyřverší praví Anděl: „Je le veux!“ (Já to chci!) a sonet končí vzdorem hříšníka: „Je ne veux pas!“ (Nechci!)

Děs a hrůzu působí neobyčejná báseň „Un voyage a Cythère“ (Cesta na Kytheru) svým frappantním kontrastem: Básník pluje podle ostrova Cythery, ostrova lásky, vzpomíná na slávu Venušina Eldorada, tu náhle upozoruje na holém úbočí skal divnou věc: oběšence, jež rvou dravci. Báseň končí:

Dans ton île, ô Vénus! je n'ai trouvé debout
Qu'un gibet symbolique où pendait mon image ...
Ah! Seigneur! donnez-moi la force et le courage
De contempler mon coeur et mon corps sans dégoût!

Neb na ostrově tvém, kde ráj vše býti mělo,
já viděl, Venuše, stát čekán s vlastní tváří...
Ach, Pane, sílu dej a odvahu mi, v stáří
bez hnusu dívat se na srdce své i tělo!

Preklad je velmi zdařilý. Báseň „Abel i Kain“ (z oddělení „Révolte“ jediné knihy básní Baudelairových „Les fleurs du mal“) je nespravedlivou výčitkou s rouhavým koncem:

Race de Caïn, au ciel monte
Et sur la terre jette Dieu!

Preklad je až ku podivu věrný, škoda té práce! „Zpověď“ byl bych nepřekládal. „Smrt chudých“ je mistrný sonet, ale příliš pessimistický. „Slepčům“ dobře nerozumím, co jimi básník myslí. Líčení jejich chůze je mistrné. „Večeře“ je malý genrový obrázek coppéovský. V básni „Spleen“ („Květy zla“ č. 78.) má v prvním verši býti n á s místo n á m.

Když nízké nebe nás jak víko rakve tíží
na duchu štkajícím ve spáru dlouhé nudy, —

Quand le ciel bas et lourd pèse comme un couvercle
Sur l'esprit gémissant en proie aux longs ennuis, —

je to mistrné líčení nálady, které ve vás tutéž náladu budí. „Mrcha“ je odporná báseň při všem umění básnického slova. Genialní je sonet na „Tassa ve vězení“ (dle malby E. Delacroixovy). Pointa básně jest:

Toť duše, symbol tvůj, jež v temných žiješ snech,
a kterou Skutečnost ve čtyrech rdousí zdech.

Voilà bien ton emblème, Ame aux songes obscurs,
Que le Réel étouffe entre ses quatre murs!

Vrchlický přidal k básním těmto ještě několik z „Malých básní v prose“. „Cizinec“ všeho nenávidí, pouze miluje čarovné oblaky, jež jdou tam v dáli. Líbí se mi pouze „Oči chudých“, v nichž je skutečná, vroucí poesie. Ukázky z Baudelaira končí básnickou definicí „Thyrsu“, věnovanou F. Lisztovi. Je známo, jak miloval Baudelaire hudbu. Jeho poměr k Wagnerovi vylíčil Vrchlický ve svých „Studích a podobiznách“ str. 121—125. (P. d.)

S. Bouška.

Salonní bibliotheka. Čís. 90. „Kytka aster.“ Básně J. Vrchlického. V Praze 1895 (!). Nakl. J. Otto. Str. 120.

Sotva jsem dočetl tu sbírku, slévalo se mé zklamání v sonet:

Co ještě ucho zadumáno slouchá
tvé písní poslední — už hřmí a bouchá
lis v tiskárně a, chrle z tlamy hadí,
ke starým svazkům novou sbírku řadí.

Tu s touhou lačnou, jak činilo v mládí,
mé oko zástupem tvých veršů pádí,
jimž nádherná zas vlají s ramen roucha —
však srdce z nich jen — staré písně slouchá!

Ó mistře, mistře! Vyslovíš-li „lásku“,
vím, jistě druhý verš s ní „trhá masku“ —
a přec jak jongleur hady krotí's rým!

Ted' stal se despotou i drábem tvým,
a myšlenka, jež ve tvém srdci zrál,
v objetí „hadů“ teskně umírá!

Ale div. Četl jsem sbírku podruhé — a tu oko již uvyklé s lehkostí se přehupovalo přes místa, která je při prvním čtení zarážela svou drsností, výrazy otřelé a banální četlo s mizícím, slabounkým akcentem, jaký jim v celku básně přísluší, to všechno padalo jako zbytečná přítěž, jako protivné závoje — a do duše se vlévalo jenom teplo a zář toho, co básník říci chtěl.

A bylo mi líto mého dřívějšího odmítavého úsudku, pochybnost mnou zmítala — a péro se třese v mé ruce. Cítím celou tíhu kritické práce, vidím, jak tu člověk může snadno státi se nespravedlivým, a to poctivého muže rmoutí.

Tím však nepravím, že by si byla sbírka druhým a třetím čtením získala mé úplné sympathie. Druhé čtení opravilo můj úsudek jen potud, že jsem v tom, co se mi prve zdálo prázdňným a studeným rýmováním, našel myšlenku; ale 1. idejový obsah a 2. poklesky formální zůstaly mně i po třetím čtení nesympathickými a protestuji proti nim dosud hlasitě.

Sbírka počíná „Modlitbou.“ Ke komu?

Že's věčný v hmotě, Pane, věřím,
a ta je živa, věčný proud...

Neb ty se ve mně proměňuješ,
ty čistý v mého těla rmut...

A po tomto pantheistickém bohu přichází hned v „Jarní symfonii“ antická Maja. Rokokové líčení jara.

Ty's mládí světa, Majo přespanilá,
je v tobě povzlet, ruch a naděj, síla,
je v tobě láska, milenci to vědí.
Dva drozdi na větvi jedné sedí
a nesplaší se, ty když kráčíš polem,

a skřivan jásající v lánu holém (?)
ví, o huizdo že postaráš se jemu,
až svedeš k osení jej zvlněnému,
by hlídal svým zpěvem klasy příští,
v jichž osinách se tvoje slzy blyští.

Na přirovnání kladu zde svěží slovanské líčení jara z „Velikého ptačího sněmu“ od Fr. Táborského:

Na svatého Řehoře přeletěly vlaštovky přes moře.
Štěbetaly, šveholily: Nesem máj!
Rozvíjej se zeleňoučko luh i háj!
Celý svět je jako dukát, lesk a smích,
jako šuhaj, jdoucí k milé, při houslích.
A kde srdce, poskočí si: Eja huj!
Líbalo by, objímalo — Bože můj!
Hraj, muziko, na cimbály, zvuč a hraj!
Ověnčen a opentlen jde vonný máj!

Pavouka, ježž viděl v lese tkáti, staví básník za vzor všem básníkům:

Sám sobě světem (jsa pavouk), neví, co je státi,
vždy v práci tiché dále tká a tvoří...

Mimovolně tu myšlenku rozšiřuji: On nikomu své pavučiny nenabízí (jako básníci činí tiskem a reklamou), a mouchy, které do ní vlétají, hynou!

Z několika podzimních čísel, v nichž básník už touží po „bledém květu asfodelu,“ jasnějším tonem zvoní dva zpěvy, v nichž Vrchlický jásá nad dokončením překladu „Fausta“ a „Zurivého Rolanda.“ V prvním praví:

Jen děkovat! — neb zřídka v lidské pouti
 nám zlíbá čelo anděl splnění,
 v té vřavě, kde se boží vše a hroutí,
 kde světlem v průvanu je nadšený,
 mně bylo dáno vesmír obsáhnouti
 a v jedné aspoň brázdě umění,
 nechť zvukem slova jen a echem rýmů
 se aspoň přiblížiti — k nejvyššímu.

A se stejně neobměněným nadšením opěvá Ariosta. Překrásná
 jest sloha, v níž líčí své překládání:

Jest dokonáno, mistře Ludvíku!
 — — — — —
 My spolu dvanáct let jsme svorně žili
 a svorně taktem šel nám srdcí tluk;
 jak milenec se ku milence chýlí
 a chytá dech, já chytal sloky zvuk,
 ať hřímá, jáás, usmívá se, kvílí,
 nad tebou skloněn, pozdní doby vnuk
 jsem ptal se málo, komu zpěv tvůj vhod?
 Mně líbil se, tož Pegasa jsem bod'.

(Je známo, že z vůle IV. třídy České Akademie byla některá
 lascivní místa v tisku vynechána. To některé mladé pány nesmírně
 pohoršilo. Chce-li prý nyní Čech studovati dílo Ariostovo, má prý
 v rukou pouhé torso. Pánové, to jest maska! Za prvé jest překlad
 Vrchlického volný [protože básnický] a proto k vědeckému studiu
 díla méně způsobilý — a za druhé onen jediný z 10.000 Čechů, jenž
 bude na Ariostovi konati hluboké literární studie, přečte jej sobě vlašsky.)

Příšerné světlo vrhají do sálu naší poesie verše:

Má žena vedle spí, mé dítě vedle ní.
 To krčky jsou mých hnízd, a by měli co jíst,
 já sním a přemítám zde okem v oku tmám.

Krásným obrazem rodinného štěstí jest „Život a píseň.“ Soulad
 básně kalí jen disharmonická první sloha:

Je život bouř, je život shon, a srdce mého burný zvon
 jen v stínu krbu mír a chlad, zní všemu v odvet napotád.

Ani v této sbírce nechybí příslušná dávka zoufání a rouhání.
 (A přece už prý i Carducci, pěvec Satanův, v St. Marině uznal nad
 sebou Boha!)

Jeť božství němé ve mračnech —
 My víme, že nás neslyší,
 že nerozumí našim snům...

Ó srdce! Prach, popel, který víchř smetá,
 jest jediná tvá meta!

Nemístnou nonchalantností zdají se mi býti banální a drsné,
 náš jazyk zahanbující verše, jako: Stál náhle před ní jsem a beze
 dechu — mnohá starost s všedním prachem — to krčky jsou mých
 hnízd — kdy hnízdo v hvozdě uzří zrak — ať z ženských očí,
 z hvězdných sfer — náramek, jenž s dívčí smek' se ruky — to úl,
 zkad zkradli včely... Toť písek do zubů!

K. Dostál.

Sv. Čech: Zpěvník Jana Buriana. V Praze 1894. Nakl. F. Topič. Str. 109.

Veršovaná povídka, takorčka novella, jejíž pisatel jest i hrdinou
 jejím:

Já Jan Burian
 do těch vetchých blan
 píšu, co kdy hlavou táhne,
 píšu, co kdy k srdci sáhne,
 píšu rukou neumělou
 duši celou
 plnou chmur a hran.

Potomek starých kacířů českých „selským dvorcem směnil školy“;

pozbyv naděje
v duchů trofeje
studentských jsem nechal zvyků,
zapomněl jsem poetiku
a přec někdy z nenadání
snivou skrání
píseň zachvěje.

A jaká píseň! To milostné toužení a cukrování našeho „Zpěvníka“, ty čarovné popisy a nálady v něm jsou — inu řekněme, že jsou vykouzleny od Svatopluka Čecha.

Příběh je prostý. Burian vyšel si v metelici do hospůdky v Podhoří mezi druhy své. Náhle objeví se zplašené spřežení se saněmi, v nichžto muž a děvka — pán z Borce s dcerou — i s vozatajem smýkáni jsou, a to do jisté záhuby. „Arcidemokrat“ Burian spřežení zastaví a vida strach dívčin, sám se chopí opratí a společnost do dvorce zaveze. Láska — návštěvy — neshody našeho vlastence se šlechticem dle slov kosmopolitou, dle skutkův ústavákem — tajné schůzky se Stellou — volby a zjevné nepřátelství mezi nápadníkem a šlechticem — náhlý odjezd Stelly — návrat její — list poslední:

Zaplašte sen bez naděje!
Propast mezi námi zeje.
Zapomeňte! Buďte s bohem!

List už ani není psán „v milé řeči naší“, které se Stella byla přiučila. Burian si zoufá — však „výstřel tehdaž sídlo žití minul“, zůstaviv pouze těžkou ránu. Ošetřuje jej Maruška, jejíž matce, známé rodiny své, byl poskytl přístřeší.

Jen krátce přepisuji: Měsíc tomu, jsem uved žínku do předního domu.
co z chaty, jež se třeptá v roušce nové, Jsem šťasten. S bohem, kniho. Práce zove.

Závěrem básně je tklivě rozjímavý popěvek „U kolébky.“

Milostná část básně se bude spanilým čtenářkám zajisté velice líbiti, i ten vlastenecký motiv, kterak Stella — bez pochyby k vůli miláčku — se učí česky a kupuje i české knihy. Ale není v části té nic nového ani zvláště významného. Prostinkým příběhem chtěl Čech říci více. Pojímaje úkol českého básníka jakožto úkol věštce národního, a to v kladném, příznivém slova významu, vložil do básně směr a reflexe vlastenecké: v Burianu jsme náchylni spatřovati tak trochu šlechtice, neb raději zemana českého, národního, neb aspoň zástupce snah takových, v panu Boreckém zástupce šlechty odrodilé a nám nepřátelské. Ani toto thema, boj národnostní ve sporu s láskou milostnou, není naší belletrii nové: ale od Čecha je vždy rádi přivítáme i znova. Šak velké thema to se jaksi nezdá v tomto úzkém rámečku idyllického děje býti doma. Vyžadujeť po mém soudě širšího rozvedení a prohloubení, jakož i volnějšího oděvu: je to thema velkého eposu neb romanu.

Báseň tedy se nese po výtce směrem vlasteneckým, ale právě v tom směru méně dojíhá. Šv. Čech ve mnohých vlasteneckých básních chce své přesvědčení o věcech národních a nadšení své

vštipiti člověku téměř násilím. Mluví proto zřetelně a přímě, slovy ráznými a pádnými, ale dojem ostává daleko před cílem: řečnický ráz vlasteneckých rozjímání Čechových spíše oslňuje a k údivu unáší, než by rozechvěl příbuznou strunu srdce. Tu a tam se dokonce setkáš s frásí, jež jakoby utekla z úvodníka „Národních Listů“, s frásí zcela novinářskou. Sv. Čech jest si svou věcí jist, jako slavnostní řečník, a proto posluchače tíhou slov a myšlenek bez odporu důrazných a důtklivých, s jakousi bezohlednou rozhodností překonává, však méně získává. Mnoho světla, málo tepla! Tak se mně aspoň zdá.

Borecký pán podotkl cosi proti boji, dříve náboženskému (husitství, protestantství), nyní národnostnímu.

Hrot jeho slov mě nutkal k odpovědi.
„Zrak arci s děsem v zašlé boje hledí,
jež rodila tůň fanatismu žárná;
leč s víření těch krvorudých mraků
nám vyzářila hvězda blahodárná:
to volnost svědomí.“

Tu ji máte, tu frasi, řekl by Sv. Čech, kdyby nebyla jeho. „Volnost svědomí“ — co to? kdy že vyzářila? jak? kde? kde jest? atd. Retor se o takové otázky nesmí starati — on jde dál a mluví o „sbratření národů“; toto je sice trochu makavější, než ta domnělá volnost svědomí, ale stejně málo — odpusťte — realistické, totiž nyní málo pravdivé a budoucně málo pravděpodobné — leda snad na troskách národností.

Významné pro báseň i život chtí býti zmínky o šlechtě, které vrcholí v tom, že české šlechty nemáme. Je to pravda, ale šlechta chudera, myslím, sama za to tak tuze nemůže; myslím tak z jistých důvodův, ač se vůbec v aristokratických věcech po kozlech málo vyznám. Tu předvádí básník zástupce dvou směrův, odrodilého šlechtice z Borce, a statkáře Buriana, jenž by asi byl takhle šlechticem národním. Onen je zdvořilý, ale urputný stranník; není o něm v básni mnoho řeči, ale cítíme hned, že podle smýšlení svého také něco provede, jakož také skutečně hledí přátelství Burianovo při volbách využítkovati. Burian to sice odmítne, tedy také čin, ale na všechny ty vroucně ideální řeči o vlasti, pokroku, hrdosti atd. se přece trochu málo hodí, zanedbávati v milostném blouznění své majetnosti, za rolničení své se, byť i jenom na okamžik před vyvolenou stydět, a konečně se pro ni i střílet, byť i nešikovně; nevím, zda schválně či mimovolně podal tu Sv. Čech vzorek našich vůdcův a předáků národních: hodně mluvíti a horovati. Burian aspoň na konec si praví: „práce zove“ — dejž Bůh, aby se do ní dal. Do té doby však na duši vlasteneckou tuze příznivě nepůsobil.

I po stránce veršové jest báseň nádherná, Čechovská. I v této básni osvědčil Sv. Čech zásluhu svou nikoli nejmenší, že — z mála našich básníků — verš jeho co do volby slov i slovosledu plyne přirozeně, česky, že jej lze prostě čísti a netřeba ho napřed grammaticky analysovati. Rozměr úvodní básně nezdá se býti vhodný.

Na str. 20. ve verši 2. vypadla asi přechložka na v rýmě. P. Vychodil.

Ottova Laciná Knihovna Národní. „Mezi sedláky a pány.“ (Nad Němnm.) Napsala *E. Orzeszkova*. Přeložil *J. Paulík*. V Praze 1894. Cena 1 zl. 20 kr.

Nejnovější dílo E. Orzeszkové „Mezi sedláky a pány“ (Nad Němnm) vyvolalo mezi čtenáři polskými značné nadšení. Spisovatelka, známá nám z překladů několika svých zdařilých prací, zůstala svému způsobu — líčiti totiž poměry jisté vrstvy společenské s bedlivou zevrubností a přesnou charakteristikou — i v nejnovějším romanu věrna. Líčí zde život drobné polské šlechty samé o sobě a ve stycích se sedláky a se šlechtou vysokou. Je to zvláštní druh lidí, ta drobná šlechta polská. Kdo četl Mickiewiczova „Pana Tadeáše“, zná již z části význam toho názvu. Nikde není tolik erbovní šlechty jako mezi Poláky. Mnoho z rodin šlechtických usedlých v městech odložilo svůj přídomek a svůj erb, ale na venkově udržují se na malých poměrně usedlostech a dvorcích — a zápasí začasto dosti těžce o udržení svého živobytí.

V prvé části svého romanu uvádí nás autorka do dvora Korčinského nad Němnm, jenž kdysi býval sídlem značného bohatství. Nynější hospodář, Benedikt, jenž byl od otce svého vědeckěji vychován, než bývalo zvykem v rodinách šlechtických, pozbyl, dobývá chleba pracně z ne příliš rozsáhlých pozemků, vezření i povahy elegantního šlechtice a stal se ustaraným hospodářem. Žena jeho, Emilie, citelně nesla nedostatek romantické lásky v manželství, a jsouc nanejvýše nervosní, odcizila se manželu úplně, žijíc své nemoci a čtení zamilovaných, romantických autorův. O domácnost pečuje Marta, vzdálená příbuzná pana Benedikta, stará panna, věčně pokašlávající, ale vzorná hospodyně. O ni se byl ucházel Anselm Bohatyrovič, hospodář z nedaleké vesnice, byl však, ačkoliv jej milovala, odmítnut, poněvadž Marta bála se těžké práce, která by jí nastala, kdyby se vdala do selského statku. Marta samostatně vede dům, a stará se o děti Korčinského, Vitolda a Leonii, více než vlastní matka. Nejzajímavější pro nás osobností jest Justina Orelská, příbuzná pana Benedikta, která ve statku Korčinském se svým otcem bydlí. Šlechtična myšlením, ale pravý opak vyfintěných slečen. Chodí v oděvu prostém, v práci nalézá úlevu a zapomenutí nešťastné lásky, kterou byla vzplála k svému bratranci Zikmundovi Korčinskému, malíři. Mnoho slibů věrnosti byli spolu vyměnili, když ale bylo uskutečniti krásná slova sňatkem, ukázalo se, že matka nadaného mladíka nikdy nesvolí, aby si vzal chudou příbuznou. Za krátkou dobu oženil se Zikmund s bohatou dědičkou Klotildou, která se do něho v lázních šíleně zamilovala. Po tom sklamaní se Justině znechutilo strojení a zábavy kruhů šlechtických, jejich poesie a láska. Odmítá důsledně každý pokus bývalého milence, aby se znova s ní sblížil, rovněž jako lásku Rožice, magnata, který mešká z donucení na svých statcích poblíž Korčína, jež mu jedině zbyly z ohromného kdysi majetku. Vyžilý, blaseovaný morfinista jest přirozeným, nezkaženým půvabem Justininým nadobro okouzlen, nemůže se však u ní dodělati žádných úspěchův. Otec Justinin, umělec, hudebník s velmi pestrá minulostí, připravil galantními událostmi sebe o majetek a ženu o život. Žije teď na dvoře Korčinském, věnuje se úplně hudbě a oceňování výtečné domácí kuchyně. Justina uprhe jednoho odpoledne z velké

společnosti do polí a setká se tam s orajícím mladým Janem Bohatyrovičem, sedlákem z blízké vesnice, synovcem Anselmovým. Jan představuje ve zdravé své mužnosti typus lepšího rolníka, který nestaraje se o lásku panskou, úděl svůj vzdělává. Mladík jest Justině nakloněn; vidí v ní zosobnění všech svých tužeb, které jej často uchvacují a hledí na ni jako výjimku onoho panského stavu, s kterým rolníci žijí v neshodě a sváru. Zve Justinu, aby si prohlédla jeho domácnost, a ona puzena touhou dostat se do jiného ovzduší, následuje ho do sadu, kde se setká s Anselmem, bývalým milencem Marty. Anselm pohlíží s nedůvěrou na podivnou návštěvu z panských prahů, srdečná prostota dívčina podmaní si starce, který k ní brzy přilne. Počátek obcování šlechtičny s prostým lidem, k němuž ona cítí tolik sympathie a k němuž jest puzena nejen duševní potřebou, ale také zrozenou láskou k Janovi, jest učiněn.

Díl II. Jiné ovzduší. Malý dvůr pana Kyrly, šlechtice, který nenaučiv se pracovati, projížděl se po sousedech. Doma převzala jeho žena celou starost o hospodářství a o děti. Dosud hezká, ale upracovaná a ustaraná hledí vši silou k tomu, aby rodinu vyživila a aspoň synům umožnila jíti do škol. Návštěvou přijíždí k ní Rožič, její příbuzný, který přese všechnu blaseovanost cítí náklonnost a úctu ke vzorné ženě a matce. Ona jediná mluví s ním upřímně a kárá jej pro zmařenou jeho mladost. Jí také svěřuje se se svou láskou k Justině a žádá ji za prostřednictví. Ve dvoře Korčinském zápasí zatím pan Benedikt s novou starostí. Švakr jeho, pan Dařecký, žádá na něm, aby vyplatil věno jeho paní, jehož prý má zapotřebí k nové, nákladné úpravě svého bytu. Pan Dařecký jest sám dosti bohat, dcerky svoje vychovává v přepychu a bezmyšlenkovitosti. Pan Benedikt, jemůž by vyplacení značnější sumy činilo velké obtíže, snižuje se před svým švakrem k ponižujícím prosbám. Syn jeho Vitold, který byl ukončil svá studia na vyšší škole hospodářské a přináší odtud nové ideje o rovnosti a ideálním uskutečnění shody mezi sedláky a pány, vytýká otcí, že si prosbami zadal před sobeckým a pyšným na větší svůj majetek Dařeckým a upozorňuje otce na to, jak pochybené jest vychování jeho sestřenek, které „nevzdělané ženy, ale světové straky, které ve svých ptačích hlavách nemají ani dvě civilisovaných myšlenek.“ Když byl Vitold podotkl, že sestra jeho Leonie není také lépe vychována, rozhněvá se na něho otec a vytýká mu přepjatost a nelásku. Oba rozejdou se v hněvu. Styky Justininy s rodinou Bohatyrovičů stávají se častými a srdečnými. Cítí se volnou mezi těmi lidmi, jichž zdravý způsob života a prostý názor o světě jsou jí bližší než dusný vzduch v pokojích nervosní paní Emilie Korčinské. Chodí se svým příbuzným Vitoldem, který snaží se sblížit se selským lidem, s nímž jeho otec žije ve stálém rozporu, na pole, pomáhá sama žiti obilí a tráví večery v selské světnici u Bohatyrovičů v rozhovoru s Anselmem, Janem a Toničkou, jeho sestrou. Poznává pravý význam práce, váží si jí a pracovníků samých. Anselm oblíbí si Vitolda, který mnohé nové ideje a zkušenosti theoretického hospodářství sdílí s rolníky vždy víc a více. Justina svěřuje obrat duševního směru svého Janovi vždy upřímněji — láska obou nepozorovaně roste. On cítí se šťastným, že panské dítě má tolik porozumění pro svět, v němž on žije; jí vábí život pln práce a prostoty.

V díle třetím seznamujeme se důvěrněji s poměry Ondřejovou-Korčinskou, švakrovou pana Benedikta, matkou Zikmunda, malíře. Muže svého, Ondřeje,

nadšeného vlastence a demokrata, milovala a nerozuměla mu. Jsouc vychováním aristokratkou, nesnesla sblížení se s vrstvy nižšími, ač ctila nadšenou práci svého manžele. Týž zahynul v polském povstání. Mladá vdova ujala se pomoci švakra svého Benedikta správy majetku a vychování jedináčka svého Zikmunda. Prvější starosti byly jí nezvyklé, nechutné a podvolila se nutnosti pouze proto, aby synu svému zajistila jmění. Syna svého vychovávala jako pravé dítě šlechtické doma, nepřipustivši ho do škol veřejných. Když v rozhýčkaném dítěti jevílo se nadání k malířství, bylo jedinou snahou její učiniti z něj dokonalého umělce. Stranila se světa a žila pouze svému synovi. Překazivši známost jeho s Justinou, oženila jej, jak již bylo podotknuto, s bohatou dědičkou Klotildou. Zikmund nebyl talentem. Pochybené vychování učinilo z něho pochybeného člověka. Nesmírná sobeckost, podporovaná zbožňováním matčiným, nepřipustila ho k práci vážné. Žena ho zbožňovala, On se jí brzy nasytil a toužil zpět po Justině, kteréžto přednosti nemohly mu nenapadnouti při srovnávání se s všední, titěrnou povahou jeho ženy. Odcizoval se Klotildě, nepracoval, byl rozmrzělý. Mladá žena žárlila. Matka hleděla na změnu svého syna s bezmocným ustrnutím. Přicházela k vědomí, že ona sama zavinila ten nešťastný obrat v jeho životě.

Ve vsi Bohatyrovičů měla býti svatba. Justina a Vitold přislíbili, že se sčastní. Jednalo se ještě o to, vyprositi i Leonii. Pan Benedikt odmítl. Nechtěl žádného sblížení se sedláky, s nimiž vedl právě tuhý proces o pastvíska. Mezi otcem a synem došlo k bouřlivému výstupu, v němž objevil se rozdíl obou povah ve světle nejprůkrčejším. Syn sympathisuje s lidem, chce s ním žiti ve shodě, sblížit se s ním. Otec stojí na svém utkvělém mínění: šlechtic a sedlák dva různé živly. Nad to syn nechce prositi Dařeckého, aby nestál na vyplacení věna své ženy panem Benediktem, považuje to za nedůstojné. Roztržka mezi otcem a synem dostupuje vrcholu.

Zikmund Korčinský dověděl se, že Rožic uchází se o ruku Justininu, a naposledy vynasnažuje se, aby bývalou svou milenkou opět sobě získal. Justina jej zkrátka odmítne. Roztrpčen vrací se k matce a na její výčitky, že nepracuje a zanedbává svou ženu odpovídá chladně, že se mu okolí znechutilo, že potřebuje pro vzpružení svého talentu jiný svět, než nudný otcovský dvorec. Přemlouvá matku, aby vše prodala a odstěhovala se do Vlach. Ubohá matka zoufá nad neláskou syna k ní a k památce zesnulého otce.

Na svatbě u Bohatyrovičů zasnoubí se Justina s Janem. Tím jest rozdíl mezi sedláky a pány v jednom směru vyrovnán. Marta nechťela Anselma, aby nemusela pracovati, Justina následuje Jana, aby mohla pracovati. I rozpor pana Benedikta a Vitolda se vyjasní. Otec uvědomí si, že syn ve své idealnosti jest podoben jemu samému za mládí, a že repraesentuje v rodině Korčinských jediný živel zdravý, jemuž patří budoucnost.

Paní Kyrlová přichází do Kolčína, aby požádala jménem Rožice o ruku Justininu. Paní Emilie i její otec nemohou se dosti vynadiviti štěstí, které ji potkalo tak skvělým nabídnutím. Tu však Justina prohlašuje, že jest již zasnoubena s Bohatyrovičem. Poslední pokus Zikmundův, obrátiti zbloudilou Justinu — o níž myslí, že nešťastná láska k němu ji přiměla k tak zoufalému kroku — na pravou cestu, jest co neúčinněji odmítnut.

Pan Benedikt požehnává radostně svazek dvou milujících.

Líčení přírody i společnosti jest provedeno stejně mistrně, povahopis proveden do nejjemnějších odstínů. Žádné umělkování, nic efektního, ani trochu bombastu. Nezvyklému čtenáři budou snad nemilé některé rozsáhlejší reflexe. — Překlad čte se pěkně, až na některé mluvnické nesprávnosti, které citelně urážejí, ačkoliv jsme takovým maličkostem při čtení našich překladův až příliš uvykli. *Fr. S.*

M. A. Šimáček: Dvoji láska. Roman. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček.

Autor „Otce“ a „Štěstí“ připojil k těmto svým dvěma románům třetí, který spolu s ním nazvali bychom proti oněm intimnější. V takové intimní historii kreslené pravdivě a při tom plně poetického pelu libují si čtenáři, a tak zavedl se asi Šimáček mnohým vydav svou „Dvoji lásku“, která uveřejněna byla ve „Světozoru“ r. 1891., nyní v samostatné knize. Jako v „Otcích“ i zde látka vzata ze života cukrovnického, a také zde jeví se Šimáček bystrým pozorovatelem, jenž s láskou a porozuměním dívá se na cukrovar a jeho život, kus to života českého.

V naší knize líčena láska úředníků v panských cukrovarech, kteří nemohou se ženit v době, kdy láska jejich je nejmocnější. „Milují, jsou mladí, vzali by se, prožili by ve štěstí tu nejkrásnější dobu svého života — a neschází.“ Láska mezitím umírá, a často přes odpor poctivého srdce dostavuje se druhá, jež vítězí na ujmu první. Tak bylo též u Lužného, hrdiny našeho romanu.

Josef Lužný, jediný syn chudých venkovanů, zamiloval se v 18. roce do své příbuzné Staziny, která byla u rodičů jeho na vychování, a zůstával jí stále věren, nemoha jí pojat za choť jako adjunkt v panském cukrovaru v Hrachovanech. Žil velice jednoduše se svou starou posluhovačkou Papšovou, až se po 11 letech stal správcem cukrovaru v Lesinách. Tak přiblížila se také doba jeho sňatku se Stazinou. Lužný chtěl si jen zaříditi vše dle svého přání v továrně a pak slaviti svatbu. Zatím stalo se jinak. Seznámil se s mladičkou dcerou panského důchodního, Hermínou, a častěji se s ní stýkal přes velikou zdánlivě protivu mezi nimi: on usedlý, zkušený člověk, ona mladá, veselá slečinka. Ale čím dál tím více se sblížovali, a Lužný stále odkládal svůj sňatek, sám před sebou různě se omlouvaje. Vznikalat v něm mocná láska k Hermíně, která z něho činila docela jiného člověka, nežli byl dosud. Láska ta vzrůstala v něm přes odpor, jaký jí kladl jako čestný člověk, jsa poután starším závazkem, o němž se zmíniti Hermíně neměl dosti zmužilosti. Najednou přijel otec se Stazinou přesvědčit se, co se s Lužným děje, a Stazina rázem poznala, že Lužný miluje Hermínu. Tento chtěl sice zůstat věren své povinnosti a pojat Stazinu za manželku. Stazina však chtěla jeho štěstí, odmítla sňatek bez lásky s jeho strany a vrátila Lužnému svobodu. Zatím Hermína, která Lužného si také zamilovala, hluboce jsouc uražena sklamaním, jaké jí bylo připraveno, opustila Lesiny a odebrala se do Prahy. Lužný zůstal sám při své práci s trudnými vzpomínkami. Konečně se zmužil, vymohl si od Hermíny odpuštění a znova získal si její lásku, když Stazina zaslíbila se ženichu, jenž dlouho již o ni se ucházel.

Děj našeho romanu, jak patrně z obsahu, jest jednoduchý; není také věcí nejdůležitější, nýbrž psychologický rozbor,

charakteristický pro moderní román, který tak dobře také Šimáčkovi se daří jsa prováděn velmi pečlivě a se znamenitou znalostí nejvnitřnějších záhybů duše lidské, jež právě v bouřích vášně, jako je láska, nejsnáze a nejpěkněji se projevují.

Dobře vybral si autor k tomu cíli hrdinu. Lužný je syn chudých venkovanů, byl vychován v jejich přísných zásadách, přísně také pojímá život a veškerý povinnosti ať již ze studií, ať jako úředník cukrovaru, ať ku své první lásce Stazině, již si zamiloval, trochu také zvyknuv jí doma jako osmnáctiletý student a již zůstává věren a dopisuje po celých 14 let beze všelikého valného vzrušení. Stále má na mysli svou povinnost k ní, ale prudčí cit lásky jest mu cizí. Právem mu namítá Stazina při jeho návštěvě, kdy zůstává tak chladným, že by vůči ní mohl vykonat také povinnost proti své mysli. „I kdyby tomu tak bylo, bych ji vykonal, mohla bys býti beze strachu.“ A není tomu tak? „Není.“ Ona cítila, že v jejím nitru jest jiná láska než v jeho, které nestačí tento klid, nýbrž která žádá více (str. 74.). Jak horlí Lužný slyše, že známá Stazinina byla milencem po dvanácti letech opuštěna: „To je darebák za to. Celé mládí mu obětuje, a on jí otráví život“ (76).

Tak přísný je Lužný k sobě i k jiným zapomínaje na nej-mocnějšího protivníka povinnosti, na vášeň. Brzy pozná její moc. Nejprve téměř z nutnosti, pak ze zvědavosti chodí s Hermínou, poznává v ní krásnou dívku povahy, o jaké dosud u žen ani nesnil, srovnává ji se Stazinou, což ovšem není na prospěch této, zapírá svoji nevěstu, zapírá si také sám svoji vzrůstající lásku k Hermíně, až konečně musí doznati, že jest přemožen. Tu schází mu však již odhodlanost vyváznouti z této situace. Krise nastává příchodem Staziny, která poznávajíc pravý stav věci, nepřijímá jeho oběti a vrací mu svobodu. Spisovatel našel právě pro vylíčení nálady hlavních osob svého románu v tomto rozhodném okamžiku tóny nejhlubší a nejdojemnější, jaké nemohou se také minouti s mocným účinkem na čtenáře, ať již líčí se morální utrpení Lužného v těchto těžkých hodinách, ať ponížení Hermínino, když poznala, jak byla klamána, ať konečně vznešenou odhodlanost prosté trpící Staziny. Také další stav mysli Lužného až do získání Hermíny posledním bojem podán velmi pěkně.

Vedle tohoto líčení lásky Šimáček nezapomíná ani jiných stránek duševních našeho hrdiny, a tak poznáváme Lužného dokonale až do nejmenších podrobností.

Vychováním jeho o samotě vysvětluje se nám jeho ostýchavost, ale také s druhé strany jakási usedlost, klidnost, z jeho chudoby šetrnost někdy snad až přes míru jdoucí. Jak pěkně objevuje se pak jeho náklonnost k Hermíně, když k vůli ní značnou summou těžce nastřádaných peněz pomáhá marnotratnému důchodnímu! Jako muž vyšlý z prostého lidu zná lid pracovitý, ví, jak s ním zacházeti, a je mu také srdečně nakloněn: to viděti z jeho náklonnosti k ubohé Lojzce s dřevěnou nohou, k staré Papšové atd. Za to povrchní

uhlazenost lidí tak zvaných vyšších vrstev se mu přičí, nerozumí jejich zábavám a choutkám, sám jako jeho rodiče jedinou zálibu máje v práci. S vřelostí vždy zmiňuje se o této práci v továrně, jež je mu rozkoš jako jiným karty a pivo, což přirozeně všedním duším je nepochopitelné; ba směšno.

Ale jen muž takové povahy jako Lužný mohl také při svém cele zkaženém okolí uchovati onu vzácnou čistotu srdce, pro niž spolu s přítelem jeho světáckým Brejchou bychom jej opravdu mohli nazvati dítětem, v krásném ovšem slova toho smyslu.

Úředníci ostatní v romanu vystupující jsou lidé docela jiného rázu než Lužný; známe podobné již z autorova „Otce.“ Jsou to hrabivci nešťítící se podvodů, mravně nízcí, jimž není svaté ani cizí jmění, ani čest, často ani klid a spokojenost rodiny vlastní; kteří vždy holdují nezřízeným svým choutkám. Takový jest v první řadě otec Hermínin, u kterého nejví se také ni nejmenší stopy obratu ani po strašlivé smrti jeho utýrané choti, věc, jež nás až zaráží.

Téměř zdálo by se nám tak jako Papšové podivno, že by z takových poměrů rodinných, jaké byly u důchodních, vzrostla dívka tak ušlechtilá a čistá, jako byla Hermína. Tato byla povahy živé a veselé, vychování nabyla v Praze a dospívajíc, stále poznávala lépe neblahý poměr svých rodičů, kleslost svého otce. Snášejíc spolu s matkou těžce tento stav, již tak zpevnila svoji povahu; ještě více však zušlechťena stykem s Lužným, jímž mysl její obrácena k věcem vážnějším, třeba vrozená jí veselost vždy přicházela k platnosti. Těžce byla zasažena smrtí matčinou. Tím blíže přivínila se k Lužnému, tím více však byla též jeho klamem zdrcena, v hrdosti své ponížena. Jako žena milující konečně odpouští Lužnému vědouc, že provinil se jedině z lásky k ní, a že Stazina dojde snad klidu jiným sňatkem.

Vzácná je též povaha Staziny, a pěkně vylíčen převrat v její duši dlouhou dobu již připravovaný. Jenom u dívky tiché, ale povahy pevné lze si vysvětliti tu odhodlanost k obětování sebe samé, jejím realním nazíráním na svět, jaký je klidnějšímu venkovu také vlastní, její odhodlání se k sňatku s Pavlouskem, jímž stává se pečlivou hospodyní i matkou. Básník k tomu cíli, abychom ji s této stránky poznali, sestrojil hned na počátku romanu pěknou scenu mezi Pavlouskem, jeho hochem a Stazinou, kde se tato objevuje v celé své rozšafnosti.

Z vedlejších osob roztomile kreslena je stará Papšová a pak otec Lužného, poctivý venkovan starého rázu, u něhož slovo dané je tak dobré jako úpis. Jím přidružil Šimáček také vesničana-sedláka ke skupině svých obvyklých postav úřednických a dělnických a vykreslil ho s nemenším zdarem nežli tyto.

Ale i pro přírodu Šimáček má velice jemný smysl a pěkně nám líčí její půvaby: tak zvláště březový háj probouzející se ze zimního spánku, Hradčany s Petřínem a j. v., kterážto líčení často dobře přiléhají k duševní náladě těch kterých osob. — Roman náš vyniká půvabným slohem, v kterémto přičině u Šimáčka proti prvním jeho pracím shledáváme značný pokrok.

Vůbec roman Šimáčkův je velmi cenným příspěvkem k naší dosud skrovné dobré literatuře romanové. Není to tuctová historie lásky, vypočtená na zálibu nějaké útlocitné čtenářky, nýbrž práce vážná, opravdová, jaké jsme zvykli od Šimáčka vidati. Teplo, jaké práce jeho vyzařuje, mile působí na čtenáře, na kterého se útočí obyčejně v dnešním romanu prostředky mnohem důraznějšími, za to však méně uměleckými, nežli jaké jeví se ve „Dvoji lásce“ Šimáčkově. Nejdrastičtější jest scena při umírání paní důchodňové, která připomíná nám některé sceny z „Otce“ a „Štěstí.“ Jinak všude jest jas, klid, a nikde neviděti snahy po efektech. Jsme jisti, že Šimáček stále více si bude získávati zálibu našeho obecnstva a umění našemu vážnost a oblibu v cizině.

J. K.

Dramatická díla L. Stroupežnického. IX. a X. „Zvíkovský rarášek.“

Veselohra o 1 jedn. — „Paní mincmistrová.“ Veselohra o 1 jedn.
V Praze 1893. Nakl. F. Šimáček.

Obě dvě veselohry tyto jsou práce starší, vydány byvše poprvé roku 1886. Dnes leží před námi prvá ve vydání již třetím, druhá v druhém. V našich literarních poměrech nevšední to zajisté zjev, tak jako nevšedním zjevem byl jejich spisovatel. Zajímavě, že přední pěstitel směru realistického na jevišti našem, za jakého přece sluší pokládati Stroupežnického, nedovedl se zbaviti záliby v látkách historických, proti nimž se realismus tak zhusta ostře vyslovuje. V nejlepších právě pracích Stroupežnického mimo Václava Hrobčického z Hrobčie čerpána právě látka z historie, a to z historie naší. Tak také u veseloher našich, jichž děj vzat z dob Rudolfových, a které patří k nejoblíbenějším pracím Stroupežnického.

Menší z nich je „Zvíkovský rarášek“ (stran 53). Raráškem tím jest míněn mladičký pan Petr ze Švamberka, který ze zvědavosti a z pomstychtivosti způsobí zápletku našeho kusu. Vezme límec staré kastelánové a pohodiv jej v komnatě otcově, vzbudí tak podezření u matky, jakoby otec jeho pan Křištof zle byl si zahrál s krásnou poddanou o výhost žádavší. S druhé strany zase podav otcí veršované vyznání lásky pana Mikuláše Dačického z Heslova odnáté z kapsáře matčina, zavdal příčinu k domněnce, jakoby tato byla naklonila sluchu dvornostem záletného pana Mikuláše, hosta Švamberkova. Nedorozumění s obě strany se vysvětlí, a pán z Heslova přičiněním ctnostné paní ze Švamberka opouští s nepořízenou a posměchem Zvíkov.

Zápletku sestrojena celkem šťastně, paralelní dvě záletné sceny (ovšem povahy zcela různé) jsou pěkné; i povahy na jednoaktovku jsou velmi určitě kresleny. Dialog je živý, vtipný, a vůbec celek velmi působivý. Jistě se jím lépe pobavíme než leckterou veselohrou cizí.

Pan Mikuláš Dačický z Heslova se objevuje ve „Zvíkovském rarášku“ jako mladistvý světlák, vyznavač „religionu podobojí.“ Pán ze Švamberka však charakterisuje ho slovy: „Ty nejsi ani podobojí ani pod jednou — tys pod trojí! Tučná krmě, víno a fraucimor — to je tvůj religion. Tys religionu epikurejského!“ — Tím podán

však jenom s jedné stránky obraz tohoto neobyčejného šlechtice, který je tak rázovitým repraesentantem nižší šlechty doby Rudolfovy, s té stránky, kterou nám jeví nejvíc ve své „Prostopravdě.“ Stroupežnický dobře tak učinil, neboť jest právě úkolem spisovatele dramatického zachytit jen ty rysy povahy, jimiž celý děj jest motivován a postupuje ku předu. Ale v „Pamětech“ Mik. Dačického z Heslova, odkud Stroupežnický seznal osobu tohoto pána a nejvíce studoval život pohnuté doby Rudolfovy, mocnější nežli tato méně pěkná stránka páně Mikulášova v popředí vystupuje jiná, krásná, myslíme tím lásku vlasteneckou a lásku k pravdě.

Ježto nebylo nezajímavé viděti, jak se vede dřívějšímu „mladému epikureovi“ jako „starému podagricovi,“ a kromě toho i lepší stránka p. Mikuláše hlásila se k novému životu, přidána asi k „Zvíkovskému rarášku“ veselohra druhá „Paní mincmistrová,“ která však již vzrostla více (stran 81). Děj její odehrává se o 26 let později nežli první, tedy r. 1611. Spisovatel vzal osoby svého kusu, dále některé drobné věci, jako na př. vypravování o Němci Davidu Wolframovi (v „Pamětech“ při r. 1600.), jež možná dalo mu první námět k „Paní mincmistrové,“ a také kolorit časový i lokální ze zmíněných již „Pamětí,“ knihy kulturně historicky velmi zajímavé; ale umělecký celek, invence zápletek atd. je do c e l a dílem Stroupežnického samého. Děj kusu je na aktovku velice bohatý, jak bývá obyčejně u Stroupežnického, a postupuje skutečně ráz na ráz. Ve stavbě kusu také zde se autor vyznamenal.

V krátkém výstupu prvním seznamujeme se rázem se situací a povahami hlavních osob. Hned na to účinně počíná vlastní děj. Šmelníř Wolfram smlouvá u mincmistra útěk s paní Žofkou, chotí pregere mince Trásky, jda žádat za vydání svých průvodních listin, kdežto manželé Tráskovi přišli tamtéž žalovat na pana Dačického, že potupil paní Žofku políbením. Dačický přicházejí, aby se ospravedlnil z toho přečinu a zodpověděl z nařknutí Wolframa, jehož v písni hanlivě podezíral ze zlodějstva, tasením kordu na Wolframa provinil se ještě více, tak že odsouzen do vězení, leč by se vykoupil 2000 toлары. Tak nastává krise: Dačickému nelze se vyprostit, ani když doví se o zamýšleném útěku Wolframově, neboť paní mincmistrová rozezlená jsouc na jeho nepořádný život nechce mu pomoci, a tak nemůže Dačický protivníka svého chytit. Obrat v ději nastává vystoupením maršejdníka Brtnického. Paní mincmistrová se dovídá od něho, kterak Dačický vsadil se, že políbí paní Žofku, jen aby vyhrál peníze potřebné na vysvobození Brtnického ze šachty. Paní mincmistrová tím jsouc dojata zjednává propůjčenými penězi Dačickému svobodu, a ten dovede pak překaziti útěk Wolframa s paní Žofkou. Tak dokázal, že právem Wolframa obvinil, a propuštěn z vězení, zavázav si nad to pana mincmistra k vděčnosti. Také paní Žofka, již byl velkomyslně pomohl z nesnáze, odpouští mu jeho políbení. Dačický odchází jako vítěz.

Hlavní hrdinou kusu je pan Dačický, nikoli paní mincmistrová, dle níž kus nazván. Okolo něho se soustřeďuje děj, a paní mincmistrová

s jedné a zase kus náhody ve způsobě listu nalezeného s druhé strany dopomáhá mu jen k šťastnému výsledku. Povahy jsou znamenitě provedeny, zvláště ovšem povaha pana Dačického, v němž snoubí se v podivuhodné harmonii lascivní pijan s mužem o dobro krále, města rodného i nešťastných havířů pečlivým. Ku kresbě pana mincmistra Vil. z Vřesovic mnoho látky poskytly „Paměti“ a dle nich celkem také vykreslen jako hrdý, neústupný pán, jenž však přece na konec nazná svou křivdu. Pěkná je též povaha paní mincmistrové. Vystoupení maršejdníkovo je velmi poetické, třeba trochu dlouhé: také pro vývoj děje má důležitost značnou. — Dialog je velmi živý, místy pikantní.

„Paní mincmistrová“ není historická veselohra rázu Scribeovy „Sklenice vody“ nebo Bozděchova „Světa pána v županu,“ nýbrž jenom obrázek, v němž zachycen život kutnohorský a vůbec český století 17. se své žertovné stránky. To se také Stroupežnickému znamenitě podařilo přes obtíže, jaké s podobným líčením minulosti v dramatu bývá spojeno. Buď totiž spisovatel podává ze života starého málo, nebo zase mnoho, ale často také věci nepodstatné. Básník pěkně udržel se uprostřed. Vystihl a podal nám v „Paní mincmistrové“ zvláštnosti pro tehdejší dobu charakteristické, vzrůstající nenávist proti rozšířenému cizáctvu, alchymii okrádající zemi, císaře i jednotlivce a konečně spory náboženské, jaké při tehdejších stavu věcí ozývaly se také mezi členy téže rodiny. Do detailu charakterisoval dobu děje (jako také ve „Zvíkovském rarášku“), věrně napodobě mluvu stol. 17. se všemi hojnými slovy latinskými, německými i pokaženými. Toť přirozeno u Stroupežnického, který si podobně vede i v kusích z doby naší na venkově se odehrávajících, tím ovšem dodáváje kusům svým význačného zbarvení.

Pro tyto své přednosti zůstanou obě veselohry naše zajisté dlouho milými kusy našeho jeviště. Bohužel, autor jejich ukončil již svou činnost dramatickou, byv nám záhy vyrván smrtí. Bylo by na čase učiniti v kruzích povolanych bilanci jeho dramatické činnosti, aby se zjistilo, co Stroupežnický u vývoji českého dramatu znamená!

J. K.

Knihovna lidu a mládeže.

Dr. J. Vlach: Národové zemí uherských. Šaškova „Moravská bibliotheka“ r. VIII. č. 23. a 24. Ve Velkém Meziříčí 1894. Str. 114. Cena 20 kr.

Znamenitý zeměpisec náš Dr. Vlach napsal v knize této kromě úvodu pět statí: I. O Maďarech, II. O Slovanech uherských, III. O Němcích, IV. O Rumunech a V. O Cikánech. Spisek tento, třeba ve všem všudy vědecký, je psán slohem prstonárodním, s klidnou rozvahou. Spravedlivě oceňovány, posuzovány a vypisovány jsou různé stránky národů v Uhrách obývajících. Nejsou to tedy snad politickým zbarvením se vyznačující články novinářské. A proto právě každý rád bude hledati a najde také v práci Dra. Vlacha správného poučení o národnostních poměrech i nepoměrech, jak právě v Uhrách kvasí.

Kterých věcí se pan spisovatel postupně dotýká, nebudeme tu dopodrobna vypisovati; stačí snad ukázka. O Maďarech píše tímto postupem: Původ Maďarů. Tělesná povaha. Vlastnosti duševní. Ves uherská. Kroj maďarský. Život na pustách uherských. Novější národní osvěta u Maďarů. — Podobně asi je psáno i o jiných národech nėslovanských. Stať o Slovanech činí tu výjimku. Tu bychom přirozeně o každém kmeni slovanském v Uhrách bytujícíím dočetli se podrobnějších zpráv, jako na př. o Rumunech. Jak poutavé jsou stránky o banatských Bulharech! Těmito pracemi, třeba rozsahem nevelikými, p. spisovatel tak navnadil čtenáře, že od něho očekává pokračování. Doufáme, že p. Dr. Vlach prosbě čtenářstva vyhoví a že naši nebohatou zeměpisnou literaturu podobnými pracemi bude obohacovati. Jinak není ani třeba dobré práce této doporučovati. Dobré dílo samo se chválí.

Tisková nedopatření: na str. 57. ve 14. ř. zdola čti: ježto *neněmecké* obyvatelstvo, m. německé; na str. 63. dole osývají, m. osývají; na str. 68. popíjí, m. popijí; na str. 96. vloudila se nesprávná číslice do počtu cikánů: čti 75.911, m. 754.911.

Hodí se do knihoven lidových.

J. Funtíček.

Z dob poddanství. Historické povídky *Josefa Brauna*. V Praze 1893.

Nakl. Fr. Topič.

Libuše, Matice zábavy a vědění. R. 1894. „Dvě historické povídky.“

Z literární pozůstalosti † *Josefa Brauna*.

O spisech zemřelého již J. Brauna referovala „Hlídka lit.“ již několikrát a poukázala při tom na přednosti i slabosti jejích, podobné přednostem i slabostem spisů Třebízského. I tyto obě knihy nesou se docela směrem ostatních. Rázovitý sloh a mluva prozrazují, jak Braun se zdarem studoval spisy staré a jak se dovedl vžítí do života dob zašlých nejen v královské Praze, nýbrž i na hradech šlechtických a v selských chaloupkách. Vše to ozářeno jest září vlastenectví, jen bohužel, že ideí vlastenecké někdy obětováno jest umění a tím se stává, že to, co za povídku se vydává, povídkou není.

Takovou nepovídkou je též druhá ze „Dvou povídek.“ Za to tím pěknější jest povídka první nadepsaná: „O pravém zlatě. Historický obrázek z dob zlatodějcův.“ Odhaluje v ní spis. šmejdy cizáckých alchymistů, kteří přišli do Čech se obohatit používajíce k tomu všelijakých prostředkův i nekalých. Takoví dva umínili si připraviti o peníze mladého rytíře Radolína z Ostrohu, který prodav otcovský statek usadil se s mladou ženou na Horách Kutných. Jeden z nich měl rytíře náchylného k alchymii lákati k tomuto řemeslu, a druhý mladý hejsek, aby odstranil vliv mladé ženy na rytíře, chtěl ji svést k nevěrnosti. U rytíře se jim vše dobře dařilo, neboť se stal horlivým alchymistou, ale zavčas rozmiškou mezi manžely otevřely se mu oči, když v rozhodném okamžiku přišel a zachránil choť před dotěrností druhého alchymisty, poznal, jakým zlatem pravým jest ona.

První kniha, která v pěkné úpravě vyšla nákladem F. Topiče, je pojmenována „Z dob poddanství,“ každý by tedy se domýšlel, zvláště pohlédne-li na obrázek na obálce, kde utrápená žena táhne

s koněm, že ve čtyřech povídkách této knihy budou popsány útrapy, poroby a roboty lidu, ale k tomu vztahuje se jen obrázek druhý „Z vladyckých vojen,“ v němž se vypravuje o týrání sedláka, který, poněvadž se opozdil a nevytáhl s pánem proti sousednímu vladykovi. Sedlák je zde pravá česká povaha, která ráda zapomene na bezpráví a útrapy, někdy za pouhý úsměv.

Ostatní tři obrázky nikterak se neshodují s nápisem knihy. První „O lovu krále Václava“ vypravuje o starém vladykovi Přeboji Drslavicovi, jak neohroženě hájil své území i proti králi, který část jeho lesa přikázal německým osadníkům. — Slabé, mlhovitě je vypravování v „Lučanské hlavy.“ — „Neplatné zápisy“ je práce nejdelší, ale celý děj a myšlenka dala by se pěkně povědět na čtvrtině stránek. Zde spisovatel dokázal, jak zručně ovládá jazyk ve formě staré, ale je proto rozvláčný. Práce ta vhodněji by byla pojmenována „Burian Prostibořský z Vrtby,“ neboť o neplatných zápisech se zmiňuje jen mimochodem, a ony vlastně ničeho nebyly příčinou. Otázkou jest, jsou-li zásady některé tvrdohlavého Buriana pravé! — Obě knihy lze vřaditi do knihoven.

J. Bloška.

R. XXIV. č. 2. „Selské črty.“ Napsala *Tereza Svatová.*

Deset podává zde spisovatelka obrázků větších a menších a pod názvem „Vycházky do polí“ čtyry kratičké črty, které zachytla při svých procházkách. Postavy ve všech obrázcích, jak už nápis „Selské črty“ ukazuje, vzaty jsou všechny z lidu selského a některé jsou rázovité, jako „Klátivý Vašek,“ maloduchý sprostáček, ale dobrák, který za zlé mstí se dobrým a raději sám trpí. Též takové tvrdohlavce a tyrany proto svých rodin často na venkově lze nalézt, jako je Zarecký v nejdelší povídce: „Na vojnu se přece dám.“ Obrázky ty se pěkně čtou; některé z nich připomínají Stráneckou naši, jako mimo zmíněné „Hruška“ a „O květné neděli.“ Nejslabší jsou „Sokové“ a „Návštěva u rodičů.“

Knihu lze do knihoven zařaditi.

J. Bloška.

Hlasy katol. spolku tiskového. R. 1894. č. 1. „Průvodce katolika do Ameriky.“ Napsal *Fr. Novodvorský.*

Šťastná to byla myšlenka „Katolického spolku tiskového,“ že knihu tuto vydal. Jest až s podivem, že vůbec až dosud jsme takového spisu neměli, ač právě z našich vlastí stěhování do Ameriky jest až příliš živé. Chvály zasluguje spisovatel, že ve spisu tomto shrnul vše, co o Americe věděti nutno nejen vystěhovalci, ale co zajímá zvědětí každého. Látka je zde tak ohromná, že by ne na 289 stránkách, nýbrž v několika svazcích mohla býti projednána.

V prvním oddělení mluví spisovatel nejprve o Americe severní, zvláště o Unii, kam se nejvíce dosud stěhují krajané, a tu s podrobností zodpovídá mnoho důležitých otázek. Nejprve mluví o životě vůbec, pak vypočítává jednotlivé státy a udává ráz jejich, rozdělení půdy, zákony o osazování, udává též k orientování města a místa, kde je mnoho Čechů. Dále probírá poměry v městech a jednotlivých živností,

upozorňuje na ty, při kterých ještě jest pro cizince vyhlídka na výživu. Články o peněžnictví a zvláště tabulky o zákonech úrokových byli bychom vynechali.

Pak teprve v hlavním oddílu seznamuje čtenáře s obyvateli Unie. Celkový dojem líčení je takový, že, jak vskutku věc zasluhuje, odstraňuje od stěhování. Kdo přes to setrvá při úmyslu svém, pro toho je pak obšírný a pěkný návod k cestování, rozdělený na kapitoly: Před nastoupením cesty, na cestě, s třemi oddíly velmi zajímavými: k moři, do přístavu a v přístavě evropském. V tomto oddílu budou každého poutati zprávy o zařízení lodí a o hlavních společnostech plavebních. Dále dává pokyny na cestu na moři, při příjezdu do Ameriky, též dále k cestování na dráze tam.

Při těchto cestovních návodech pozná každý důležitost ohromnou spolku sv. Rafaela, který po celé cestě i v Americe se ujímá ubohých vystěhovalců a chrání je před švindlem, jemuž jsou všude vydáni.

Dále jsou kapitoly: Novinářství, Poštovní a telegrafické předpisy a jiné. Na str. 213. začíná krátký kurs řeči anglické se slovníčkem nejobyčejnějších výrazův i konversací. Když takto seznámil vystěhovance se všemi věcmi pro potřebu tělesnou, mluví o duševních věcech: O zařízení církve a náboženství, dále o škole a rodině.

Ve zvláštním doplňku k severní Americe mluví se o Kanadě a v druhém oddílu o státech jižní Ameriky, kam se Evropané stěhují nejvíce, totiž o Brasilii a Argentinii.

Jak viděti z těchto kapitol, podává knížka poměrně malá věci velmi mnoho, ale právě tato rozsáhlost látky byla asi příčinou, že spisovatel nebyl s to, aby vše náležitě zmohl a vykrystalisoval; odtud ten brozný sloh a jazyk někde až děsný. Přejeme si, aby kniha tato byla v každé obci naší v několika exemplarech.

J. Bloka.

Vilímkova knihovna mládeže dospívající. Seš. 1.—10. po 20 kr. „Staré pověsti české.“ Vypravuje *A. Jirásek*. S 97 ilustracemi V. Černého. V Praze 1894. Nakl. J. Vilímk. Str. 353.

Ve „Vilímkově knihovně mládeže dospívající“ kromě Tyšlerovy knihy „Mořem a pevninou“ je to první původní a pozoruhodné dílo. Všecko, co dosud knihovna ta přinesla, bylo efemerním zbožím, které pro literaturu neznamenaló pranic. Teprve „Staré pověsti české“ jsou knihou pozoruhodnou a důstojnou oně pěkné úpravy, v níž vychází knihovna ta. Kniha tato může býti jaksi doplňkem „Obrázkových dějin národa českého,“ doplňující je obšírnějším vypravováním starých národních pověstí českých, které dosud nikde tak souborně a soustavně sebrány nebyly. Jirásek, čehož mu nikdo neupře, je výborným vypravovatelem, a proto jeho zpracování starých pověstí čte se velice pěkně; i není pochyby, že kniha tato nalezne velikou oblibu u dospívající mládeže, jež znáje všeliké pověsti staroklasické a cizojazyčné téměř ani nevěděla, jak krásné pověsti národní máme my, Čechové. Ovšem kniha přítomná daleko ještě nevyčerpává bohatého pramene pověstí národních, ale ty, které

obsahuje, jsou většinou zdařilé. Kniha tato rozdělena na tři díly: v prvním jsou staré pověsti české z doby pohanské, v druhém pověsti doby křesťanské a v třetím umístěny ukázky ze starobyklých prorocství. Že Jirásek tam, kde mluví o Žižkovi a Husitech, všemožně se snaží v růžovém světle nakreslit postavu velikého válečníka, to předvídal každý, kdo zná směr Jiráskův. — Kniha jest ozdobena četnými krásnými ilustracemi.

A. Vlas.

České spisy pro mládež. Č. 39. „Z našich luhů.“ Povídky ze života mládeže. Vypravuje *El. Krásnohorská*. V Praze 1894. Nakl. A. Storch syn. Str. 96. Cena 70 kr.

El. Krásnohorská jest jednou z oněch lepších spisovatelů našich, kteří píší ob čas také pro děti. A skutečně její povídky a básně pro děti náležejí k nejlepším plodům toho druhu. Také přítomné tři obrázky ze života dětského jsou cenné, obsažné. V povídce „Svůj svět“ vypravuje se o mladém studentovi, jenž jsa zeměpisce z celé duše horlivě kreslí všude mapy. Napadlo ho nakreslit celý svět na zemi ve staré stodole otcově. Když byl hotov a z díla svého měl velikou radost, stalo se, že otec jeho marně u sousedů hledal přístřeší pro vystěhovalce, z nichž jednoho lehce postřelil přítel studentův. Vida otce v nesnázi, mladý student nabídne, aby otec umístil vystěhovalce ve stodole, kdež ovšem dříve rozkopal „svůj svět“, obětoval jej takto k úlevě a štěstí bližních. Ve tklivém obrázku „Stromořadí“ líčí se výčitky svědomí starce před smrtí, který kdysi byl svévolně zničil lipové stromořadí. Trápen svědomím, odešel do ciziny, kdež uspořil něco peněz, které uložil u soudu a daroval své dědině na zařízení nového stromořadí. V povídce „Štěstí a zcestí“ vypravuje se o dvou mladých malířích. Jeden v čas poznal, že nemá nadání k malířství, jež ohnivě miloval, že je na zcestí, i oddal se tedy obchodu. Přítel jeho dlouho a dlouho zápasil s bídou, a když již chtěl opustiti dráhu uměleckou, aby zvolil jinou a tak octl se na zcestí, kde by byl duševně hynul, byl dobrotou svého přítele, obchodníka, jenž chtěl sloužiti umění, jak mohl, zachráněn pro umění. — Všecky tři povídky jsou psány plyným slohem a čtou se pěkně.

Čís. 40. „Z ladných krajů.“ Cestopisné obrazy z Posázaví. Nakreslil *J. V. Neudoerff*. S mapkou a 7 obrázky. Str. 131. Cena 1 zl.

Autor cestopisných obrázků těchto nelíčí tak krásy přírody posázavské, jako spíše si všímá různých závodů, továren v krajině té, jejichž zařízení věnuje velikou pozornost. Místy propleťá své vypravování vzpomínkami historickými, které rovněž stručně vykládá. — Cena svazků je trochu vysoká.

A. Vlas.

Paběrky.

Čeština a čeští spisovatelé. „Švanda Dudák“ ob čas odpovídá některým zasilatelům rukopisův, aby, nežli začnou psáti, a nad to ještě psáti posměšky o brusičích a grammaticích, aby vzali do rukou českou mluvnici a matiční Brus a pilně v nich studovali, protože prý neumějí ani správně skloňovati. Také nový proud volnosti a svobody!

Jak se u nás překládá. „Národní Listy“ podávají v zábavné příloze č. 6. překlad E. Jauberta „Zkrocená vašeň“, již přeložil A. Knötek, a „Česká Politika“ tutéž povídku překladem K. Kádnera uveřejňuje v zábavné příloze č. 235, ale už pod názvem jiným, totiž „Klíček.“ Stopovati oba překlady bylo by velice zajímavé, ale jest namnoze vůbec nemožno, poněvadž se ty dva „překlady“ příliš různí. Tak na př. Kádner vynechal hned prvý odstavec a celou stat podává o 197 řádcích. V „N. L.“ táž věc při stejném tisku spotřebovala 336 řádek. Na ukázkou podáváme, co se vůbec srovnati dalo.

„Č. P.“

„Za tím vězí něco zajímavého ze života!“ zvolala hraběnka d'Aar, „Vypravujte nám o tom milý doktore.“

„Choť obchodníka měla oči zelené jak moře a stísněné dlouhými hnědými řasami, mající naivní a zároveň vyzývavý výraz, zlato lehce kučeravých kadet, jakož i bílou pleť, která tropickým sluncem zůstala netknuta.“

„Drama bylo snadno předvídati, bude-li dále prohrávati.... A prohrál vše.... Bylo to hrozná.“

„Slyšel jsem, že D. prohnal si v herně kulí hlavu, sotva že jsem odešel.“

Jak viděti, počínají si překladatelé jenom tak „od oka,“ aby vystihli obsah, ale zapomínají udati, že to jest pouze psáno „dle autora“ nebo „volně přeloženo.“ A tohle není pouze jediný příklad a případ; kdo čte několikéré noviny, sezná, jak marně se táž věc několikrát překládá a jak rozmanitě co do formy a mnohdy i celého obsahu jsou překlady ony.

A. Dostál.

„N. L.“

„To jest podivné opravdu,“ zvolala vévodkyně, „což ten klíček má takovou čarovnou moc, nebo jest vše jen předmluvou k zajímavé báčorce?“

„Krásné oči, které zpod dlouhých hnědých řas hleděly tak naivně a tak vyzývavě.... zlaté vlasy.... hebkou pleť, která i pod tropickým sluncem zachovávala svoji zářnou bělost a hebkost.“

„Vše za několik hodin ztratil, celé své štěstí, svůj blahobyť, který si získal neunavnou prací a namáháním. Byl skutečným žebrákem.“

„Starý můj přítel mi psal, že se pan A. ještě v herně sám potrestal a odsoudil, neboť si prohnal srdce kulí z revolveru.“

Zprávy.

Anthologie z básní Jaroslava Vrchlického ukončena 20. sešitem (str. 614), ve kterém podáno též ocenění básnické činnosti Vrchlického z pera Zenona Przesmyckého (z časop. „Świat“ 1893). Anthologie přijde českému čtenáři zajisté velice vhod.

Sborník Historického Kroužku prospívá velmi zdárně. Seš. 3. nově vydaný obsahuje opět důkladné a zajímavé práce o starší době dějin českých.

Rajhradský klášter miní r. 1895. oslaviti 1050letou památku svého založení m. j. též vydáním některých spisů. Prvý z nich jest pilně pracovaný historický náčrtek „Rajhrad 1048—1895,“ který vydán v „Moravanu“ na r. 1895. a nyní také v otisku samostatném. Nedopatřením nebo čímsi jiným stalo se, že (bez vědomí spisovatelova) otištěn tam také passus o nedostatku vytčeného místa, pro něž poslední a hlavní část dopadla chuději než potřebí; platilo to zajisté jen o kalendáři, odkud také některé chyby tisku a slohu převzaty (na str. 31. neškodilo by snad více delikatesy od pořadatelů), nikoliv o zvláštním výtisku, a že nevydán náčrtek doplněný a rozšířený, toho litovati je tím více, poněvadž by to byla o Rajhradě dosud takofka jediná větší práce v jazyku českém. Takto má náčrtek cenu menší, než má práce p. spisovatelova, kterou chystal.

Nová knihovna pro studující mládež bude vydávána péčí Ústředního spolku českých professorů. 1. číslo bude obsahovati sbírku historických pověstí lidu českého a moravského od prof. Aug. Sedláčka.

Rusko. Mladý, veleplodný spisovatel, *Ignatij Nikol. Potapenko*, vydal 7. a 8. svazek „Novel a povídek.“ Potapenko narodil se 1856 v jihoruské vesnici; otec jeho, bývalý hulánský důstojník, vstoupil později do stavu duchovního, a právě tento stav, duchovenstvo ruské umí Potapenko kresliti nejlépe. K nejlépším až dosud povídkám látku čerpal právě ze života venkovského duchovenstva. Tak první jeho novella „Ve skutečné službě,“ kterou 1890 obrátil na sebe pozornost kritiky i obecnstva, líčí život horlivého selského kněze, Kirilla, jenž na vsi mezi lidem uskutečňuje ideal dobrého pastýře. V přítomných dvou svazcích nalézáme povídku z duchovenského života s názvem: „Isполнителnyj (výkonný) organ,“ v níž setkáváme se s ideální postavou selského dějaka Amvrosije, který v době hladu a moru byl výkonným organem komitetu, který se utvořil k podpoře stížených hladem a morem, vlastně však všechno sám dělal za celý komitet: sbíral a žebřil o příspěvky, organisoval širokou pomoc pro hladové, rozděloval podpory, působil jako ranhojič v době cholery, přemohl se, když mu jediná dceruška, útěcha života, nakazivši se zhoubnou nemocí zemřela a obdržev od svého biskupa požehnání pracoval dále ve prospěch bližního. Z téhož života vzata povídka „Nebyvalo je dělo.“ Otec Antioch chtěl prodati vlastní dům a přestěhovati se do církevního domu, ve kterém do té doby bydlil jáhen Pavel s četnou svojí rodinou. I poradil otec Antioch otcí Pavlovi, jež farníci měli velice rádi, aby je požádal, by mu vystavěli nový dům. Farníci rádi vystavěli pro milovaného jáhna dům a darovali mu jej doživotně. Ale nový dům zalíbil se najednou O. Antiochovi, který by se byl rád do něho přestěhoval, i radil otcí Pavlovi, aby zůstal ve starém domě. Otec Pavel, jinak pokorný a poslušný svého představeného, tentokrát neuposlechl, i byl od otce Antiocha obžalován u konsistoře, že by bylo ne slušno, aby kněz bydlel ve špatnějším domě než jáhen. „Nebývalá pře“ dlouho se protahovala, a když vítězství se klonilo na stranu otce Pavla, zlomyslný otec Antioch v prehlivosti chtěl se mu pomstiti, uvésti ho v posměch: napsal tedy biskupovi list, že by jáhen Pavel mohl se podrobiti zkoušce na arcijáhna, že prý má pěkný bas. Otec Pavel byl tedy předvolán k biskupovi, ale poznav, že otec Antioch chtěl se mu pomstiti, řekl

upřímně, že nemá hlasu a za tu upřímnost místo posměchu došel u biskupa pochvaly. Otec Antioch vida, že msta se mu nepovedla, podal žádost do výslužby, věda, že by to s ním zle dopadlo, kdyby se věc dále vyšetřovala. A tak otec Pavel zůstal v novém domě, do starého pak domu přišel nový mladý kněz. Potapenko opět dosvědčil povídkou touto, že výborně zná ruské duchovní a ženy jejich. Všecky osoby jsou jako z kamene vytesány.

Mnohem slabší jsou ony povídky Potapenkovy, k nimž látku čerpal ze života selského lidu. V obšírné povídce „Na pensi“ předvádí nám spisovatel odpornou postavu vyřídoucha Jeroškima, bývalého kupce a nyní bohatého statkáře, jenž pod záminkou, že chce spasiti rodnou půdu, kupuje zadlužené statky, odírá lid. Jsa hlavním věřitelem bohatého statku a domu šlechtického, učiní smlouvu s dědicem zadluženého statku, „umělcem“ Michajilem, jehož sestru Lizu, dívku milující lid, pojal za choť, smlouvu, že mu bude posílati do Petrohradu, kamž uražený umělec prehl, „na pensi“ 200 rublů měsíčně, ač na jmění vydělává aspoň 200.000 rublů. Potapenko s vlastní sobě jakousi chochláckou mravní lhostejností sleduje činy svého hrdiny. V povídce „Země“ venkovan, rolník opouští rolnictví, vzdělávání rodné půdy, sveden lákavou perspektivou lehkého života v městě. Spisovatel líčí dosti bezbarvě, nudně mravní, duševní převrat, který nastal v mužikovi po změně této. Půvabný obraz přírody jarní táhne mužíka opět k zemi a k osvěžující práci na lůně přírody. Námět povídky této nevyniká novotou, a celá povídka zavání učením hr. Tolstého.

Mravní lhostejnost, s jakou Potapenko líčí druhy odporné zjevy, zaráží zvláště v povídce „Rodinná historie.“ Do většího venkovského města přijíždí z Petrohradu na prázdniny mladý student, idealista, který teprve nedávno opustil rodinu; na gymnasiu pilně studuje úlohy své, nepozoroval, co se děje kolem v rodině. Zatím rodina dávno už se rozpadala, otec, bohatý inženýr, i matka jeho dávno se rozešli po dobrovolném souhlase. Matka studentova žije s přítelem mužovým, řádným po jejím mínění člověkem, a otec liberal, který dosud miluje a váží si ženy své, žije s herečkou. Oba, otec i matka se smluvili, že k vůli dětem budou žítí spolu v platonickém poměru a hrají takto před dětmi i světem dvojsmyslnou úlohu šťastných manželů. Zatím lehkomyšlná dcera pozoruje již lživost rodinného života mezi rodiči, a syn otevřeně předstupuje před otce a vytýká mu, že je nevěren matce jeho; otec vykládá mu celou rodinnou historii a chce mu vysvětlit, že oba, on i matka, jednali poctivě, že zapřeli se k vůli dětem a zůstali spolu, nemilující sebe, že měli na mysli štěstí dítek, že srdci nelze rozkazovat atd. Ale všechno to neupokojí mladého idealisty, jenž pobouřen celou tou věcí hněvá se na milence matčina a udělá veřejný skandal, nepodav mu před matkou ruky. Uražená matka uteče z domu k milencovi, a student i se sestrou odjíždějí do Petrohradu učit se. Mladý student počíná kolísati v mravním přesvědčení svém a obviňuje sebe samého, že jednal nedobře, uraziv milence matky své, že jednal „hluboko sobecky,“ zničiv cizí život, štěstí, že „netřeba od lidí žádati čistoty, nýbrž čestnosti.“ Milenec matčin vytýká mladému idealistovi, že nemá ještě rozumu a tím dává se sváděti k nepěkným činům, že jeho mladistvá „nevinost a čistota“ není ničím než nevědomostí, nedostatkem, tělesnou i duševní nezralostí, že

máme býti na každém kroku shovívavi k sobě, i když chybujeme, a v té shovívavosti že záleží spravedlnost. Ejhle, ideal spravedlivosti přikrývá se bledým idealem shovívavosti, a lživost rodinných poměrů nazývá se čestností, ideal rodinného života, jaký si utvořil mladík, má se podrobiti hrubému životnímu optimismu, životní zkušenosti, hnusnosti starších lidí! Pěkná to moralka! — Nic lepší není mravouka v kratší povídce „Pravo na sčastje.“ Statkář Pozdnev vystudovav universitu oddal se hospodářství, zapomněl na všechny idealy a lepší snahy, oddal se jídlu a pití, ležení na divaně a spaní, chochlácké lenosti. Energická žena jeho těžce nesla nudný život, jaký vedla s lenivým a nedbalým mužem a proto před duševní smrtí s mužem prehně za přítelem jeho, aby žila „plněji a veseleji,“ máť „právo na štěstí.“ A žena ta předvádí se jako vzor k následování! Z drobných povídek těchto dvou svazků tklivostí vyniká „Třetí“: sedlákovi umírá třetí žena, se čtvrtou dle ruských církevních zákonů pop ho nesezdá! V povídce „Pozdě“ vypravuje se o vdovcovi, jenž chtěl pojeti za choť hodnou vdovu, kterou také dospívající dcera jeho miluje. Když však otec oznámí dceři svůj úmysl, vytýká mu tato, že zapomíná na matku, že matku má dosud milovat. Otec tedy slíbí, že se neožení, že zůstane s dcerou. Když pak později dcera se zamilovala a otce chtěla opustiti, poznala, že krutě jednala, když nepřála lásce otcově, i radí otcí, aby se oženil. Ale vdova ona nechtěla se už vdávati, bylo „pozdě.“ Vypočítavý lékař v povídce „Prjamoj razsčët“ chce pojeti za choť starší dívku, porodní bábu, ne však z lásky, nýbrž jen proto, že tím zvětší se jen praxe obou a příjmy, když se budou vzájemně doporučovat. Dívku návrh nejprve zastráší, ale brzy uvykla mužovi, i skládali společně peníze do spořitelny.

— *V. Dědlov* vydal své poznámky z cest, jež 1891—92 uveřejňoval v Knižkách Neděli ve zvláštní knize s názvem: „Pereselency i novyja města.“ Autor tu vypravuje dosti zajímavě o dojmech svých cest po orenburské gubernii, na Urále a dále za ním.

— *Vladimír J. Nemirovič Dančenko*, známý dramaturg a autor romanu „Na literarních chlebech,“ vydal sbírku 10 povídek s názvem „Slzy.“ Pozorovati, že autor je dosti originalní v zámyslu i rozvoji příběhu, že vybírá zajímavé předměty ze skutečnosti, že vypravuje prostě a přirozeně a má jasný, bodrý názor o životě, cizí pessimismu, byť i nazval sbírku svou „Slzami.“ Pláčí sice hrdinové a hrdinky povídek jeho, ale mírně, a úsměv často ozařuje ústa i obličej jejich a přechází v bodrý smích. Nejméně se nám líbí delší práce sbírky, na př. „Vichr,“ kdež se vypravuje o mladíkovi Nikolajovi, jehož otec stav se nevěren ženě, žije s vdovou, která má již třiatvacetiletou dceru, Ženi, která dávno milovala již Nikolaje. Když mladí lidé tito setkali se na plese po 12letém rozloučení, obnoví známost, lásku; ale Ženi vidouc, že nemůže si vzíti Nikolaje, provdá se z vypočítavosti za obstarlého a bohatého doktora. Charakter hrdinky nakreslen dosti pěkně, originelními tahy. Je to dívka velikého světa, která všecko prožila v preludech, procitila všecko svou zkaženou fantasií, ale neustoupila na vlas od velikosvětského tónu a slušnosti. V povídce „S diplomem“ vidíme bezcharakterního, ničemného statkáře, který žije v konkubinatě s dívkou selskou, jež chtějíc se mužovi vyrovnati vzděláním, jde do Petrohradu a

vrací se s diplomem, ale nalezne na místě svém hrubou, venkovskou ženštinu, s níž žije statkář. Sympathická, ale blbě nakreslená hrdinka naše opouští statkáře, otec dvou jejích dětí a kráčí směle novou těžkou cestou života jako porodní bába. Povidka je zdloouvavá. Dvě povídky: „Herečka“ a „Poslední večer“ líčí život kočovných herců.

— *L. N. Trefolev* vydal sbírku dosti pěkných „Básní (1864—93.“) Autor je skutečný básník, sympathický lyrik, člověk, jenž má smysl pro pravdu i dobro, hluboko cítí hoře bližního, vybízí k boji za idealy a k boji proti zlu i nepravdě. Sympathie jeho náleží ovšem především Rusku, ale má cit i pro jiné národy. V jeho knize je dosti svěží, živé, boдрé poesie.

— V červnu t. r. oslavovali Rusi padesátileté jubileum úmrtí jednoho z nejpřednějších přátel A. S. Puškina, totiž básníka *Jevgenije Abramoviče Baratynského* († 1844). Puškin ve své laskavosti vysoko cenil básně Baratynského, dával některým přednost před básněmi svými. Bělinskij stavěl ho hned po bok A. Puškina. Ale nyní básně jeho málo kdo čte, a ani laciná vydání básní jeho, která byla pořízena za příležitosti padesátiletého jubilea jeho smrti, neobnoví básnické slávy jeho. Baratynskij byl básníkem pro nemnohé, psal příliš vysoko, hluboko filosoficky. Forma básní jeho je pěkná, ale v básních pozorovati jest nedostatek hlubokého citu. Ani jeho melancholie, ani jeho pessimismus, který ho tak proslavil jako prvního ruského pessimistu, není upřímný, přirozený. Ač Baratynskij jako dosti zámožný pán, statkář, žil dosti šťastně, přece stále nařikal na osobní život svůj, a nárek ten nemohl býti upřímný. Odtud nucenost, nepřirozenost jeho pessimistických veršů. Jeho větší básně, na př. „Eda,“ „Cikánka,“ „Hody“ atd. jsou bezcenný.

A. Vrzal.

Německo. *M. F. Spielhagen* uveřejnil v „Cosmopolitu“ zajímavou studii o moderním divadle německém, z níž vypisujeme toto: Jako prvního z moderních autorů dramatických uvádí Ernsta v. Wildenbruch, posledního harcovníka klasického dramatu. Dnes však následkem nových tendencí ustupuje z popředí, nicméně Wildenbruch jest člověk moderní, který není schopen patřiti na minulost leč s dnešního hlediska. Divným úkazem, jenž se zdá odporovati výlučné zálibě německého obecenstva v naturalistickém divadle, jest skvělý úspěch, kterého se dodělal „Talisman“ L. Fuldý. H. Sudermann jest spisovatel dramatický, jenž se dovedl vymaniti nejvíce ze všech spisovatelů německých z konvencionalnosti divadelní. V kuse nadepsaném „Die Ehre“ staví Sudermann pojem cti, jaký o ní mají chudí, proti pojmu, který o ní má menšina, šťastnou protežovaná, a dochází k úsudku, že v jádře jsou oba pojmy stejné nebo že mají aspoň stejnou cenu, poněvadž v prvním případě nedostatek, v druhém láska k přepychu je uvádí ad absurdum. — „Konec Sodomy“ ukazuje poklesnutí mladého, nadaného umělce v otravném ovzduší společnosti, v níž žízeň luxu ničí všecku šlechtnost ducha. Jestliže v „Konci Sodomy“ vzal si autor na mušku bursu a žoky peněz, v „Oteckém domě“ vystupuje proti hrdosti a zpupnosti jiných hodnostářů civilních a vojenských. — *Otto Erich Hartleben* jest nejmladším z dramatických spisovatelů německých. Jak jeho první práce „Angela,“ tak i druhá „Anna Jagertová“ byly velice příznivě přijaty. — *Max Halbe*, nar. r. 1865., vydal už čtyry kusy, poslední „Mládí“ povznesl ho na vysoký stupeň. — Po té krátké revisi

přechází Spielhagen k náčelníkovi mladé školy dramatické, ke *G. Hauptmannovi*, o němž dozrává, že se mu podařilo překonat předsudky mass a nepřátelství protivníků, neméně dí, že ani on neujde osudu své školy. Umění jeho je toliko přechodné, razící cestu k definitivním formulám.

A. Koudelka.

— S velikou pochvalou potkává se dílo *Dra. Jos. Müllera*: *Jean Paul und seine Bedeutung für die Gegenwart*. (München 1894, str. 436.) Při básnické činnosti vytčena idealnost a záliba v dětském obzoru myšlenek a citů; „J. Paul byl mravní pěvec“ (Börne), „věčný mladík mezi německými básníky“ (Eichendorff). Výtečně působil též jakožto vychovatel. I v jiných stránkách má o německou řeč i písemnictví veliké zásluhy. Spis. ostatně nezamlčuje ani rozličných podivností v povaze a vzdělání; proti katolictví měl pro nedostatečnou znalost jeho jakýsi odpor, i přes přátelství Görresovo.

V.

Italie. „*Myricae*“ zove se sbírka básní *G. Pascoliho*, a řekněme hned básní, jež činí čestnou výjimku v záplavě dnešní ba chorobné, ba smyslné, ba drze bezbožecké poesie. Z básní Pascoliových mluví k čtenáři pravá sympathie k přírodě a k duši lidské, ve verších jeho obráží se vnější svět, ale spolu jsou ozvěnou vniterného života. V básních ve sbírce „*Myricae*“ nalezneš svůj vlastní život, a city a myšlenky Pascoliovy shledáš býti výrazem svých citů, svého smýšlení. A co nejceněnějšího v nich jest, že z nich vane také víra v život. Pravíť sám v předmluvě: „Život jest krásný, kdybychom si ho jenom sami nekazili.“ A z toho přesvědčení vycházejí patří básník i na nejžalostnější příběhy v životě našem hranolem, který vše jase a mírem obdává. Dokladem toho báseň „*Giorno dei morti*“ (Dušiček). Co se týká jeho krajinomaleb, lze je přirovnati všim právem k pracím hollandských malířů Brauwera, van Ostade, Wouwermana a Gerarda Dova. Dokladem stůjítež tu jenom tyto verše:

V českém asi překládě:

Nel campo mezzo grigio e mezzo nero
resta un aratro senza buoi, che pare
dimenticato tra il vapor leggiero.
E cadenzato da la gora viene
lo sciabordare de le lavandaie
con tonfi spessi e lunghe cantilene:
Il vento soffia e nevicca la frasca,
e tu non torni ancora al tuo paese!
Quando partisti, come son rimasta!
come l'aratro in mezzo a la maggese.

Na pološerém poli za soumraku
pluh bez volů tkví v zemi opuštěný
a lehká mlha zastírá jej zraku.
A sestupující s hory v hlučné tísni
dav praden chvátá, bezstarostné ženy,
se smíchem na rtech, s nekonečnou písní.
Vláš od severu vítr, sněží v role,
a ty se posud nevracíš mi domů!
Když odešel's, já osířela v bole
jak tam ten pluh uprostřed toho pole!

S. Bouška.

— „*Roró*“ jest roman pro děti, jež napsala *Elvira Simonatti-Spinelli*. Vypravují se v něm obšírně dobrodružné cesty neposlušného papouška, jenž přechne od západních břehův afrických do Evropy, ale hned v Terstě „zatýká“ ho rakouská policie, protože se opovážil hvízdati italskou národní hymnu. Ubohý papoušek, stíhán stále krutými ranami osudu, konečně vrací se do svého domova, jež byl opustil proti vůli rodičův, ale nenalézá žádného z rodičů již na živě. Krátce potom hyne. Trebas práce nepatřila zrovna k nejlepším, pěkně se čte a psána jest slohem přiměřeným rozumu čtenářů, jimž jest určena.

— Nákladem Gianotty vyšel první svazek spisů *M. Rapisardiho*. První ten svazek obsahuje kromě několika poznámek autobiografických „*Peccati*

confessati“ a tři nejlepší věci duchaplného toho básníka sicilského, totiž „Palingenesi,“ filosofickou báseň o 10 zpěvích, psanou blanceversem. Báseň ta pochází z r. 1868.; potom „Francesca da Rimini,“ dramatickou fantasii ve dvou aktech. Jí patří z celého svazku co do hloubky myšlenek palma. A konečně „Le ricordanze“ z let 1863.—1872., tedy z mládí básnickova. Rozlita je v nich tesklivost leopardovská spolu s vroucím smyslem pro přírodu a vše šlechtčné a zdravé, jak to nalézáme jenom u Giuseppa Puriniho.

— „La ruina“ zove se kus *Carla Bertolazziho* ve 4 dějstvích. Myšlenka v jádře zasluhuje vši chválu, ale provedení myšlenky té připraví vás o všechny enthusiasmus, a vám zbude pocit, že máte před sebou něco nepřírozeného, brutálního, slovem pathologickou zkázu. Na důkaz toho zkrátka děj, — budiž nám však prominuta hnusnost jeho, nejsme my tím vinni a uvádíme jej pouze na doklad toho, co už silné nervy publika fin de siècle snesou a potom, že naše hořejší tvrzení jest oprávněno. Carlo Alberti, umělec, zamiluje se do jedné své žáčky, a ačkoli vždy pokládal manželství za nesmysl, ožení se s ní. Po roce však se mu vše přejí: rodina, žena, vůbec všechny něžnější city a affekty. Udělá si z jednoho svého modelu — nevěstku, či pardon: milou! A miliskuje se s ní i v tom okamžiku, kdy mu umírá jedináček i když ho vynášejí na pole svaté! Choť v zoufalství opouští dům. Tím končí 2. akt. V 3. aktě předvádí nám spisovatel, jak se hleděla žena z toho neštěstí povyraziti. Pomijíme ostatní a pravíme toliko, že mezi jinými záletníky jejími nalézá se též její muž (!), jenž se znova do ní zamiluje. Ale hodná žena ho mívá, posměch si z něho tropí. Uplyne několik let. Alberti maluje — z bídy — venkovský kostelík. Tam v krčmě jednoho dne pozná sprostou a spustlou ženštinu. Ostatní si domyslí laskavý čtenář sám. Ženština ta však s ním hrubě zachází. Přichází Giulio, první žena, aby mu odpustila, ale když vidí, co a jak, odchází a nechává muže svého trpěti v okovech, které si ovšem sám na sebe ukul. A opona spadá!

— „La Sicilia nei canti popolari e nella novellistica popolare“ jest název konference (studie), kterou měl *L. Capuana* není tomu dávno (na konci května) v Bologni ve prospěch společnosti „Dante Alighieri“ a již teď vydal samostatně. Ale knížечka ta neobsahuje pouze studii folkloristickou — nepovídá v tom ohledu také nic nového, — nýbrž jsou v ní podány také dojmy Siciliana, jenž vrátiv se po šestileté vzdálenosti na ostrov rodný, cítí se cizincem v zemi, kde přebýval své dětství a jinošství, a právě tyto dojmy činí essayi onu zajímavou a poutavou.

— „Micia“ zove se nový roman spisovatelky *Amilcare Lauria*, jež vydala knihovna časopisu „Fanfully della Domenica.“ Pohozenec, Elisa, je přijata do sirotčince, kdež svou zvláštní povahou a nadáním brzy všechny si osedlá. Konečně také pohledem svým okouzlí Ernesta, syna šlechtického protektora sirotčince. Rodiče odporují úmyslům Ernestovým, ale konečně — hrozí jim, že se zastělí — svolují a Ernest pojímá za choť Elisy či „Miciu,“ jak jí v hospici říkali. Micia brzy vidí, že do toho ovzduší se nehodí, a v tom právě okamžiku objevuje se třetí, přítel Ernestův. Co se dále stane, snadno si čtenář domyslí. Elisa opouští muže a své dítě a přítel zrazuje přítele. Nastanou Elise dni opojení, jež ruší obava, aby Maurizia — tak se jmenuje přítel Ernestův — neztratila. Ze samého strachu (bodejť!), aby ho

neztratila, když Maurizio na několik dní odejde, vrhne se do náručí jistého herce, jenž se jí od nějaké doby dvořil. Dostaví se Maurizio a dovídá se o nevěrnosti Elisy, a bere si život. Jak vidíte, porce romantismu z módy vyšlého, shněteného s verismem — falešným. Hlavním postavám schází pravdivost. Kromě toho technika nepovedená — následek to nepodařeného napodobení francouzských spisovatelů, kteří rádi podobná témata si obírají, — o umění darmo mluvíti. Celkový úsudek: Poslední práce Lauriina nestojí za čtení.

— „Versi“ zove se sbírka básní *G. Pagliary*. Význačným rysem jeho poesie jest příroda a láska neboli ještě správněji řečeno: příroda pozorovaná prismaticem lásky, jež tu a tam má nádech jemné a zádušné smyslnosti jako básně Alfreda de Musseta. Příroda pak jeví se v nich zahalena v jemnou roušku tajemnosti. — Naproti tomu ve sbírce *G. Manticy* (čti: Mantiky) „Rime gaie“ převládá veselá nota a výpravná tendence, jen že forma tu a tam pokulhává. Tu a tam kalí dojem vulgarnost a obscenost (srv. výpr. povídku ve verších: „Prudenza“).

— „L'uomo e l'infinito“ jest báseň lyrická, ven a ven materialistická. Idea či vůdčí myšlenka její jest: „Nekonečnem jest látka, jež nezná mezí ani časových ani prostorových. Mezi člověkem a nekonečnem existuje vztah nejenom jako mezi částí a celkem, nýbrž člověk jest v tom nekonečnu živlem vědomým, poněvadž se člověk myšlením povznáší k uvažování o nekonečnu a navzájem nekonečné díky lidskému myšlení vidí a uvažuje sebe.“ Autor *Antioeo Zucca*.

— „Cuori di Donne“ jest název sbírky sedmi povídek *A. Maspesa*. Themata jsou různá, na př. jedna jedná o dívce, jež doznává zklamání v první lásce své, jež však nepodléhá, nýbrž nalézá obrození v umění a potěchu v lásce chudého slepce; jiná o žárlivosti dítěte, jež stopuje matku svou prohrěšující se proti věrnosti manželské atd. Všecky povídky psány jsou s jistotou, vynikají bystrým pozorovacím talentem; čtouce je, bezděky vzpomínáte na Guy Maupassanta. S našeho stanoviska ovšem nelze všech schváliti, ale se stanoviska formálního umění je to kniha jediné cenná, jež v poslední době v Itálii vyšla.

— „Un Martirio“ jest vlastně denník obsahující dojmy Laury Rizziové. Manžel Laury Rizziové jest učenec, ale člověk bez srdce; nerozumí své choti, zachází s ní jako s nějakou hračkou; podrobuje ji spiritistickým experimentům, podkopává její zdraví a vraždě předčasně své dítě; zrazuje ji; necítí, jak ji uráží; ano, neostýchá se ji pomlouvati, tak že Laura konečně manžela svého zavraždí. Jest odsouzena do blázince, kde bídně svůj bídný život končí. Co knize *Reginy de Luanto* nejvíce vadí, jest forma zápisek, ale pravdiva jest venkonce. Charakteristika hlavních osob správná, umělecky podána.

— „Storie di amore e di dolore.“ Pod tím titulem sebrala známá vlašská spisovatelka, pišící pod pseudonymem „Contessa Lara“, několik povídek v elegantní knížku. Některé z nich jsou dobré, jiné prostřední a jiné mohly vším právem býti pominuty, na př. „Su la fabbrica“, „La Rosona“, „Malefizio lunare.“ Celkem slávy nevynesou jinak znamenité spisovatelce a básničce kromě toho.

A. Koudelka.

Francie. „L'Angelus“ *Guy Maupassanta*. Památka Guy Maupassanta jest stále živá jako jednoho z nejslavnějších tvůrců současného umění. Jak

doslycháme, vydá Ollendorf v krátké době v souborném vydání jeho spisy a přední francouzské revue zápolí mezi sebou o čest, aby mohly přinést jeho posmrtné dílo, jež jeho nešťastná matka dosud žárlivě u sebe chovala. Když Guy de Maupassant v Cannech zachvácen byl prvním návalom nemoci, jež ho měla tak předčasně skláti v chladný hrob, zvěstovaly časopisy, že pracuje o romanu o válce z r. 1870., i mluvilo se o jakémsi soupeřnictví mezi Zolou, jenž tehdy psal „Zkázu,“ a Guy Maupassantem, jenž skládal „L'Angelus.“ Ale to byly naprosto liché dohady. Předmětem „Anděl Páně“ není, jako ve „Zkáze,“ válka, nýbrž ona je tu toliko východištěm a jeho roman jest dramatem charakterním rázu čistě intimního. V okamžiku francouzské invase Francouzka, matka už synáčka, jest samadruhá. Prchajíc před nepřitelem, upadne chudera a porodí synáčka, jehož pod srdcem nosila, mrzáčkem. Mrzáček však projeví v brzku takovou bystrost ducha a povahu tak dobrou, že matka úplně zapomene na jeho tělesné znetvoření, ano, přilne k němu láskou tím něžnější, můžeme říci, skoro nespravedlivou. Bratří když dospějí mužných let, zamilují se oba do jedné dívky. Ona zprvu chová se k oběma stejně přívětivě a laskavě, ale potom začne se chovati zdrželivěji ke staršímu, jenž jest sličného těla a jehož začne milovati, co k druhorozenému důvěrněji se chová, ježto k němu lne přátelstvím takorba sesterským, jimž se netají. Ubohý mrzák domýšlí se, že jest milován, a nevyověditelná radost a blaženost zmocní se jeho chorobné duše. Ale procitnutí jest bolestné. Bratr řekne o ruku dívky a také ji dostává za choť. Z toho mrzáček upadá do nemoci a v horečce zří stále milovanou děvku v objetí sokově. Matka, jež byla až dosud zbožnou křesťankou, pocituje v duši své vzpouru proti Bohu, jenž takový kříž na jejího miláčka seslal. Nemoc se horší. Je večer. Matka bdí u lože blouznícího syna. Z dálky rozlévají se vzduchem zvuky zvonů, vyzývajících k „Anděl Páně.“ Matka bezděky, puzena navyklou zbožností, padá na kolena, aby se pomodlila, ale pojednou vzpomíná muk svého nevinného syna, a místo aby se pomodlila, vstává a klné Bohu. Toť děj romanu, který byl už dokončen, když Guy de Maupassant byl zachvácen šílenstvím. Za převážení autorova do „Maison Blanche“ (blázince) a za nepořádku v domě jeho nastalém ztratilo se několik listův, avšak začátek a konec byl zachován. Kromě „L'Angelus“ zůstavil ještě Guy de Maupassant rozepsaný roman „L'Âme étrangère,“ i ten bude prý uveřejněn, ježto obsahuje stránky, jež dlužno počítati k nejlepším, co jich napsal.

— „Mon ami Gaffarot“ zove se nový roman *F. Fabra*. Družit se roman ten k řadě knih téhož spisovatele, v nichž líčí svým jemným způsobem vzpomínky z dětství a mládí. Děj jest prostounký a odehrává se v Bédarieuxu, rodišti to Fabrově, tak před 50 lety. Hrdina knihy, Gaffarot, pochází z urozené, ale zchudlé rodiny; svou lehkomyšlností a rozpustilostí jest postrachem celého Bédarieuxu, ale pro jeho dobrosrdečnost, upřímnost a lásku, kterou lne ku svým čtyřem sestrám, jejichž jest podporou, odpouštějí mu jeho kousky klidní obyvatelé Bédarieuxu. Náhradu za průhlednost děje skýtají čtenáři četné vedlejší epizody, různost typův a jiné přednosti péra Fabrova.

— *Paul Févalova* „Un amour de belle-mère“ (Láska macechy) jest, krátce řečeno, roman vypočtený na sensaci ze situace, kde muže miluje matka a její dcera.

— Bavaí jest městečko v severním kraji (D. du Nord) francouzském, vzniklé na místě starobylého města „Bajacum,“ za vpádu barbarů rozkotaného. Tajemství toho rozkotání nedalo pokoje fantasmii *H. Verlyho*, jenž se pokusil ve svém romanu „*Le sac*“ o vylíčení života v oné době.

— *J. Verne* uveřejnil u Hetzela nový román s nápisem: „*Mirifiques aventures des Maître Autifer.*“ Je to první svazek řady fakt či zjevů pravděpodobných, historických a vědeckých, psaných způsobem spisovatelovým. Poklad 100 milionů uschován jest na ostrově ztraceném v moři. Znám jest jenom jeho poledník. Jedná se vynajítí jej. Toť zkrátka obsah nové práce Verneovy.

— Do počtu románů symbolických dlužno zařaditi „*L'éternelle poupée*,“ román *J. Boisa*. Praviť autor sám: „*L'éternelle poupée*,“ tot naše století, toť naše společnost dekadentní... „Pověcnou loutkou“ je též žena našich dnů.“ Román jest historií jistého Marcela Liserola. Zamiluje se do vdané ženy (bodejť by ne!), lehké (rádi věříme!), jež jej zradí. Tu všecek zoufalý seznámí se s jistým — inu, jak to honem pověditi? — čarodějem, řekněme, z Egypta, jenž obývá mramorový palác nedaleko Marseilles, Theopole. Milý čaroděj (u nás obyčejně úkol ten zastávaly staré baby, čarodějnice), aby Marcela potěšil, zasnoubí ho s královnou babylonskou, Aglaonisou, načež se oba odeberou do Paříže, kdež Aglaonisa potají provozuje kult Molochův, dává všem velikášům tabule a Marcela — nemiluje. Marcel probiv s královnou 40.000 franků, vrátí se do Marseilles, kdež se zamiluje do sochy Astarty, pro niž se — vraždí! Spisovatel věru osvědčil touto prací, že patří skutečně ku společnosti — „schátralců,“ tak oněhdy za řeči s ním nazval jistý znatel francouzské společnosti tamější lidi, počítající se k dekadentům. Relata refero!

— „*La vie douloureuse*“ zove se práce (román) dosud neznámého autora, z listu však Lecomtea de L'isle dovidáme se, že *Jean Dornis* jest pseudonym, za nímž se kryje dama. „*La vie douloureuse*“ lze definovati jako tragickou idyllu. Spisovatelka líčí v ní prostinkým a průhledným způsobem rozpor mezi hříšnou láskou a vědomím povinnosti. A proti obyčejům „moderní esthetiky“ vítězí cit povinnosti a smrt mladé choti u přítomnosti toho, ježž miluje, podána velmi dojemně. Psán román ten dle pravidel klasicismu.

— „*Ce qui meurt*“ jest sociální román *H. Nera*, těmi vymírajícími rozumějí se synové starých rodin, jimž se nepodařilo mėsallianci novou krev vpraviti v žilobiti vyžilých potomků; co vymírá, jest víra, duchaplnost, jež v těch potomcích vadne a hyne. Autor předvádí nám za tím cílem na dráze k šílenství hodného, věřícího, poctivého muže, jemuž děti umírají, musí umřít krátce po narození, a ježž následkem toho zešlíl. A není to jenom historie jednotlivce, nýbrž drama celého pokolení lidského, ježž onen otec zastupuje. Nejsou to všechny myšlenky autorovy, ale tu jsme uvedli, bychom na knihu upozornili, jež vyznívá blahou nadějí do budoucnosti.

— „*L'amour et la vie*“ zove se sbírka povídek, ježž se těší veliké oblibě nyní v Paříži. Autorem jest jistý *Xanrof*. Převládající ton všech povídek jest komický, ale lehký, ač jemný a neodolatelný komičností.

— *J. Bertheroy* vydal (u A. Collina) pod nápisem „*Le Mime Bathylle*“ zajímavý román, v němž shrnul vše, co známo o životě herců za dob caesara Augusta. Mladá patricijka zamiluje se do slavného herce, klesne a potom

od něho opuštěna bere si život v tom okamžiku, v kterém herce lid nese u vítězoslávě spolu s jeho milenkou. Přese všecku učenost v knize snešenou není román těžkopádným.

A. Koudelka.

Anglie. „The Silver Christ and a Lemon Tree“ jsou (snad mají býti) studie vesnického lidu vlášského. Děj první povídky „Stříbrného Krista Pána“ jest poněkud příšerný. Castruccio Lascari — sousedé říkají mu zkrátka „Caris“ — jest mladý venkovan, jenž v létě pracuje v ořechových lesích, v zimě pak v poli v Maremmě. Matka jeho uměla čarovati, Caris na popud dívky, k níž plane nerozumnou vášní, umíní si vykopati rakev, v níž pochována byla jeho matka i se svými čarami. Caris rakev nenalezne, ale přijde na drahocenný skvost, na stříbrný kříž, o němž se domnívá, že se působením nadpřirozených mocí tam ocitl, jenž však ve skutečnosti byl ukraden a jemu podvodně podhozen. Caris za svou svatokrádež jest potrestán, dívka pak, již miloval, zrádně jej opouští; celá láska Carisova byla jen žebříkem její ctižádosti. Klidnějším tonem psána povídka „Lemon Tree.“ Podkladem jejím jest pověra, že duše člověka s „duší“ stromu splynuta bývá. Autorkou obou jest známá spisovatelka *Ouida*.

— „Red and White Heather“ zove se sbírka básní a povídek *R. Buchanan*, a sice po čtyřech. Prosa, vyjma skvostnou věru balladu „The Broken Tryst“, stojí výše nežli básně. Z prosaických prací nejdelší jest „Miss Jean's Love Story“ se zakončením trochu nepřirozeným a tragickým, črta „Sandie-Macpherson“ jest humoristická.

— *J. J. Astor* pokusil se nápodobiti francouzského spisovatele *J. Verne* ve své povídce „A Journey in other Worlds.“ Spisovatel vychází ze století 21. a líčí pokus o rovné postavení zemské osy za tím účelem, aby došlo bylo všude stejnoměrné teploty a jiných výhod. Vadí však illuzi živé „spiritualistický“, jenž převládá v kapitolách věnovaných Saturnovi.

— *Barry Pain* sebral své po časopisech roztroušené povídky a črty ve sbírku „The Kindness of the Celestial and other Stories.“ Převládá v nich humor, ač některé vyznačují se též tragickým živlem. Nejceněnější jsou: „The Redemption of Gerald Rosecourt“, je to vyznání či zpověď „dipsomaniaka“ (opilce), jenž obětuje vše, konečně i sama sebe této utkvělé vášni, zděděné po rodičích; druhou pak povídka či vlastně řada črt, v nichž se vypisuje, co kdo podle svého gusta pokládá za největší rozkoš na světě: „The seven Delights.“

A. Koudelka.

Pomník Stendhalovi. Město Grenoble ve Francii zavedlo subskripci na pomník *Henrymu Beyleovi*, známějšímu pod pseudonymem *Stendhala*. A tu uveřejnil v „Gauloisu“ *Gaston Jollivet* článek, jenž zasluhuje pozornosti. Autor článku toho nesouhlasí s Grenoblany. Klaní se genu a umění *Stendhala*, ale nemyslí, že by zasluhoval vystavován býti jako vzor mládeži ani jako člověk ani jako umělec. Všecky jeho práce (dle mínění *Jolliveta*) jsou nanejvýše nemravné, jež mohou míti na mládež, která nemá ještě ustáleného a pevného názoru světového, vliv co nej-žloubnější. V „Rouge et Noire“, jež se pokládá za jeho chef d'oeuvre a jehož překlad do češtiny, ač-li se nemýlím, se chystá, sofismata, jimiž *Julien Sorel* snaží se ospravedlniti nejprve svoje slabosti a potom svoje zločiny, mohou jen žloubně působiti na mladíky v chudobných poměrech zrozené. (Na vysvětlenou podotýkáme, že *Julien Sorel* vetře se jako učitel do šlechtické rodiny za účelem svědnickým.) Co se pak týče osobních vlastností *Stendhalových*, věru nezasluhují také žádné chvály. Šlechtnost, nezištnost, dobrota ducha byly mu „terra incognita“, a takový člověk má býti postaven na sousoší, snad aby tytéž nectnosti vnukal divákům?!

A. K.

Zola o Lourdech psal nejenom nepravdivě nýbrž i neupřímně. Jsa na místě, vyslovil se k H. Lasserreovi o zjevech lourdských s velkým pohnutím a úctou. „Lourdy jsou oasou ve světě: odporovati tomu, bylo by zločinem, ba zradou proti lidstvu. Slibuji Vám, p. L., že žádné slovo moje nebude takové, aby ctitelé Lourd jím byli zarmouceni.“ Lasserre píše dále Zolovi: „Zločin péra Vašeho jest sice neomluvitelný, ale nikoli nevysvětlitelný. Vám jest nesnadno býti zpravodajem nezávislým a nepředpojatým Vám by bylo zapříti celou svoji minulost zadržeti onen proud zkázy, kterým po dvacet let zemi naši pustošíte. Ale ovšem špína ta valí s sebou neustále zlatá zrnka a zadržeti jej, značilo by okamžitě zničení a ztrátu 80 až 100 tisíc lir důchodu Vašeho“ Zola pronesl se o tom listě, že prý „mozky jejich (Zolův a Lasserreův) nejsou ze stejné hmoty a že si oni dva nikdy neporozumějí.“ Klasická jest poznámka „Lit. L.“ (č. 21.): „Dekretem Kongregace Indexu ze dne 22. srpna t. r. byl roman Zolův „Lourdes“ dán do klatby (!). Roman líčí známé poutní a zázračné místo dosti mdle. Příčina klatby bude tedy ta, že jí chce se dáti spisovateli pokyn, aby o věcném místě, o němž píše nový roman p. t. „Řím“, podal obraz jasnější.“ Tedy proto se dávají knihy na „Index librorum prohibitorum“!

FEUILLETON.

O novější žurnalistice.

Rusky napsal *F. Bulgakov*. — Přeložil *J. Mrdž*.

I.

Dle nejnovějších statistických dat čítá se na zeměkouli do 43 tisíc periodických časopisů. Z nich polovina tiskne se anglickým jazykem a větší část v této polovině vychází ve Spojených státech. Anglie „vyrábí“ kolem 6 tisíc časopisů, Německo 5½, Francie 5, Itálie 1400, Rakousko 1200, Spojené státy 17.000, t. j. skoro tolik, jako ve vypočtených státech starého světa.

Aby se mohlo posouditi, jaké množství rozumové, tělesné a strojové práce kryje se za těmito ciframi, jaká ohromná část národního kapitalu má účastenství při žurnalistickém oboru, jak značně zúčastňují se všechny ty větší i malé organy tiskové v průmyslovém rozvoji států, stačí uvéstí toliko jeden číselný doklad. Jsou listy, jako new-yorský „World“, kterých se za rok vydá 100 millionů výtiskův. A může-li se zapomněti na důležitou úlohu, jakou hrála žurnalistika v rozvoji nejnovější kultury života? Ti, kdo by se chtěli poučiti v této příčině, ať nahlédnou do nedávno vyšlého naučného díla „Dictionary of the World Press“, které seznamuje s vývojem a současným stavem tisku všeho světa i s jeho ohromným civilisačním vlivem. Zesnulý Cuvillier-Fleury, jehož publicistická činnost ve francouzské žurnalistice zjedнала mu křeslo v řadách sta nesmrtelných francouzské akademie, pravil kdysi, že řemeslo žurnalisty možno nazvat temným, práci jeho spěšnou, nástroj jeho nedokonalým, ale poslání jeho zůstane přece velikým. „Neznám nic vznešenějšího než řemeslo žurnalisty, zabýváš-li se jím čestně. Ve velkém boji denního života básník hraje úlohu trubače, učenec vůdce armády a žurnalista — vojáka věrného své povinnosti. On

jest ústy veřejného mínění, on nezřídka v několika na rychlo načrtaných řádcích vyjadřuje soud veřejného mínění. Nebezpečí dodává také svůdnosti tomuto řemeslu, kde naskytá se čelit tolika nespravedlivostem, odstraňovat tolik bludů, zastupovat zástup tolika nevědomých osob, kterým kdysi je souzeno státi se slavnými, kde konečně možno vynášet na světlo bílého dne plody umělcův a spisovatelů z temnot knihoven. A což nemají žurnalisté možnost působit více dobra než ostatní lidé? Nemyslím těch, kteří se poddávají vnutitím nenávisti a pomluvačství. Nenávist nikdy ničeho nepostávila, urážka nikdy ničeho nedokázala, kleveta nikdy ničeho nezmařila. Aby se triumfovalo nad těmito lidmi, stačí opovrhovati jimi.“

Žurnalista z povolání nejen se rodí, nýbrž musí se i mnoho, mnoho učit, pracovat ve dne v noci s napjatými nervy, s mozkiem věčně rozpáleným, při čemž síly mizí mu dříve než lidem jiných oborů. Žurnalista, možno říci, dělá dějiny. A vskutku; dříve dějiny psaly se s velikou námahou jenom z archivních dokumentů. To byl pro ně velmi jednostranný pramen. On seznamoval s diplomatickými i jinými předními činy zvláštních osob, ale o tom, jak děje vyvíjejí se z života národů a jak se své strany naň působí, těžko najíti stopu ve vzpomenuých dokumentech. Taková mezera odstraněna je žurnalistikou, která den ze dne podává obecnou náladu a za spolupůsobení kritiky poskytuje historiku možnost o různých epochách a dějích utvořiti si nejen jednotný, nýbrž i úplný a správný obraz dějstva.

Pozoruhodný je tento těsný svazek žurnalistiky s životem. V tomto případě máni připadají na mysl slova latinského básníka: „nec tecum, nec sine te vivere possum“ — ani s tebou, ani bez tebe nemohu žíti. Ve Francii za červencové monarchie tisk nazýval se „quatrième pouvoir.“ Druhé císařství, nehledíc k různým pokusům, potlačiti tisk, konec konců samo bylo donuceno, pustiti se s tiskem v různé kompromissy a úmluvy. Teď francouzský tisk nabyl téměř neobmezeného rozšíření.¹⁾ Všude vniká, i v nejnížší baráky a chudé chaty se svými hanami, kritikami, vášněmi, ale i se svými vědomostmi, myšlenkami, světlem. A není divu, že v Paříži chystá se postavení pomníku prvému francouzskému žurnalistu, jakož není divno ani to, že pařížský tisk ohnivě zastává práva žurnalistův na nesmrtnost. „Což — táže se „Figaro“, ukazuje na nepatrné procento zástupců žurnalistiky ve francouzské akademii — organ, který den se dne padá do všech možných hostinců, spolků, kroužků, do vozů železných drah, restaurantů, zaplavuje boulevardy a proniká i do nejpustších uliček, má menší váhu, než lecjaká báseň, vydaná pro zjemnělý vkus v 500 výtiscích anebo roman, který zvědavi a nic na práci nemající lidé koupí třeba ve 20 tisících výtiscích? Potřebují-li nadání ti, kdo klidně sedíce v kabinetě napíšu báseň, historické pojednání, roman, tuť zajisté nemenší dávka

¹⁾ Přijaté právě zákony proti anarchistům stihly poněkud i tento volný tisk.

Pozn. překl.

vloh vyžaduje se, aby se nakrmil denně nenasytný list, upoutal se zástup vybíravých a vrtošivých čtenářův, aby se vypátraly všelijaké události, všemožné soustavy, zvláštní zápletky a proměny v životě a by se objasnily a ocenily. Básník, romanopisec, historik, filosof, řečník mohou jednou pro vždy prokázat svůj talent, kdežto žurnalisté jsou nuceni dělati to neustále a ve dne i v noci v otázkách nejrozumnějšího zrna o rozličných předmětech a i nepředvídaných událostech. Ano potřebí sil k plnění tohoto úžasného povolání a ne málo sil, aby se vyhovělo jeho požadavkům ve 20—30 letech, aniž si člověk zlámal vaz.“

II.

Bedřich Veliký pravil: „Chcete-li, aby časopisy byly zajímavé, nesmíte jich svírat.“ A tento výrok nabývá oprávněnosti celou historií žurnalistiky, minulou i přítomnou. Na dotvrzenou jeho není ani třeba bráti za příklad amerických časopisů. Ve Spojených státech časopisy samy o sobě tvoří zvláštní svět. Tam, kde pokládá se za hanbu vzdalovati se od práce i pro ty, kdo vydělali miliony, časopis v plném slova smyslu je prostředníkem mezi čtenářem a celým světem, je proň i železnou drahou, lodí i balonem, on vpravdě okřídluje rozum yankeeho. Otázka, z kterých vrstev obyvatelstva verbují se čtenáři amerických časopisův, otázka v každém jiném kraji na místě, ve Spojených státech nemá ani smyslu. V zemi yankeeův čte celý národ od milionáře do nejchudšího. Avšak pro lidi starého světa mnohem poučejší i bližší mohou býti ty ony zjevy evropské žurnalistiky. Třebas anglický denní tisk. On teď pokládá se za vzorný i co do péče redigování i co do hojnosti zpráv a novinek i co do gentlemenstva (most gentlemenlike) a snaží se zachovat si úctu před sebou. Ale i tento tisk byl dáván a dušen, i on začal svou kariéru v podřízené oficiosní úloze.

Není neznámo, že oficiosní tisk nikdy a nikde ve světě nehrál zvláště pochvalné úlohy. V Anglii prvním oficiosem byl „Věstník“ (Intelligencer) sira Rogera L'Estrangea. Tyto noviny vznikly v r. 1663. a byly organem krále Karla II. a jeho ministrův, aby seznámily anglický národ s jejich názory. Karel II. se domníval, že pro odstranění všeliké kritiky o skutech vlády je nejlépe přiskřípnout všechny noviny a dovolit uveřejnění toliko takových zpráv, které budou schváleny dvorem a L'Estrangeem. Avšak i tehdy jakýsi Twain odvažil se zasednout na tiskovou stolicí, aby s ní obrátil politické mínění. L'Estrange za to pobnal ho na soud lorda vrchního soudu. Ten odsoudil ho k tomuto mučení: vyrvat mu vnitřnosti, pak uřezat hlavu a pro další ponechat ho milostivému soudu krále.

Oficiosný tisk v Anglii trval ještě i v době, kdy již svoboda tisku nedala se poutati mučením podobného druhu. William Pitt přispěl mu ku pomoci, aby zpopularisoval své názory a strhl veřejné mínění na svou stranu. Tu se užívalo takového prostředku. Zvláštní úředník srozumíval se s majiteli větších krajinských listů.

Posledním dostávalo se na podporu dvou tří londýnských časopisů s vyznačenými články. Vydavatelé podporovaní štědrostí vlády zavazovali se otisknout tyto články dle toho, jak dovolovalo místo v jejich časopisech. Ale tato procedura vyvolala nelibost ve svobodném tisku a nepřinesla Pittu užitku.

Jiné taktiky držel se John Croker, kterého lord Hartford najal k provádění torijské politiky v londýnském tisku. S kynickou otevřeností hlásal tento oficiální žurnalista: „Předkládám obecnostu články z pera premiéra a ostatních ministrů a někdy zůstávají jejich dobrému zdání své články. Oni dávají fakta, já takt a spojenými silami obyčejně dosahujeme překvapujícího efektu.“

V Anglii tak dalo se na konci 20tých let tohoto století a už tam odžilo dávno svůj věk, protože tisk přestal být otrockým nástrojem ministrů nebo politických stran. Od těch dob angličtí ministři zajistivši si podporu velkých listů pro svou politiku nejednou přesvědčili se o pravdivosti slov, řečených lordem Wellingtonem, když jako první ministr užíval podpory „Standardu“: „Co poděláš s takými pomocníky. Nemůžeme jim dávat směr.“ A když „Times“ začaly být v čele londýnské žurnalistiky, poměry mezi ministry a tiskem ustavily se takto: list nepoddával se přáním vlády, spíše vláda brávala vnuknutí z „Timesů“. V pamětech Grevillea vypravuje se, že kdysi večer Le Marchant navštívil Barnes, redaktora „Timesů“. Brzy přišel sem i jakýsi druhý návštěvník, kterého zavedli do druhé přijímací síně. Barnes šel k němu a za čtvrt hodiny vrátil se k Le Marchantu. Tento podotkl: „Říci vám, kdo u vás byl?“ Barnes odpověděl: „Víte-li, řekněte.“ Znáám jeho chůzi a jeho hlas. Byl to lord Durham. A vskutku jmenovaný lord přišel k redaktoru Timesů proto, že král Leopold cítil se dotknutým některými články tohoto listu a Durham žádal, nebylo-li by možno psát něco v jiném duchu. (O. p.)

(Z a s l á n o.)

Ku kritice dílka „V duchu doby“ („Hl. lit.“ č. 10.) dovoluji si dodatí toto: „V duchu doby“ jest sbírkou úvah a dojmův i dotýkají se tyto ovšem většinou věcí, jichž si běžný život a ruch nevšímá. Na takové věci upozorňovati jest vlastně účelem mé knihy a ta tendence ve všech úvahách o spise byla zvlášť chválena. Luštění problémy světové není a nebylo účelem dílka mého — toť jasno již z názvu jeho každému. Jsou-li úvahy moje literární zbytečností a vykonaly-li „jakous takous“ úlohu, o tom suď kdo chceš jak chceš. Já mám dopisy vynikajících pedagogů, v nichž vyslovují se o nich velmi příznivě toužíce, aby zvlášť v učitelstvu a ve venkovském obyvatelstvu došly rozšíření a vím, že beze vši literární kamaraderie velice příznivě odporučily je: „Učitelské noviny“, „Komenský“, „Hlas národa“ a j. a že I. díl („Proudem doby“) rozebrán jest úplně ve dvou vydáních a II. díl („V duchu doby“) téměř již rozebrán bude — bez nejmenší reklamy a reklamní podpory vůbec. O tom ale, jak dalece „dopracoval jsem se hlubšího názoru na svět“ — úsudku páně Horského neuznávám při vši skromnosti své. A také ani nikdy neuznám.

Fr. V. Kodým.

HLÍDKA LITERARNÍ.

Ročník XI.

1894.

Číslo 12.

Rozbor básně Svatopluka Čecha: „Hanuman.“

Napsal *Leander Čech.* (O.)

Nelze najít podstatných námitek, proč by básník nemohl učiniti předmětem své básně projev svého smýšlení. Přijímáme-li s povděkem, odhaluje-li nám citovou bohatost svého nitra a svého srdce, proč bychom také s radostí se nekochali, otvírá-li před námi široký obzor svého názoru na svět, ať již se dotýkají jeho myšlenky velikolepého souhrnného celku, ať se jen probírají jednotlivými otázkami, které hýbou současnou dobou a uvádějí celý národ nebo celou společnost v rozvířený proud. Neboť i přemýšlení o větších i menších záhadách působí zpět na básníkovu nitro, různá zařízení společenská, neshody a protivy v nich rozbuňují jeho srdce — a tak myšlenka ponořená a vykoupaná v citové tůni hledí prodrati se ven, hledí sdělena býti jako každý jiný cit způsobený okolnostmi jinými. Básník, jež láska plní slasti nebo bolem, básník, jehož srdce překypuje při kráse ženíně, při kráse krajinné, básník, jež nejrozmanitější popudy nutí do zpěvu — takový a takový básník smí a může vyslovovati vše, ale básník, jenž přemítá, jenž pln jest výsledků přemýšlení o nejrozmanitějších věcech, ten by se zastaviti měl při sdělování této stránky svého ducha, poněvadž ubohá věda esthetická neví si dosud rady, co s tak zvanou didaktickou poesíí? Jsou špatné didaktické básně, jest jich více než při družích jiných. Ale nejsou také špatné básně lyrické, špatné básně epické a špatné básně dramatické? Umění může se zmocniti myšlenek, a to ne pouze nahodile, přívěskem a pokradmo, ale přímo a účelně, umění může se zmocniti myšlenek přes to, že tak často se opakuje a vytýká onen velký rozdíl mezi činností myšlenkovou a ostatní činností ducha lidského. Jak a kdy, ve kterém bodu se právě myšlenky zmocniti může umění, vyložil dobře ve svém spise Baumgart („Handbuch der Poetik“ str. 77.—80.). Ale Baumgart měl ve vývodech svých jíti ještě dále a neměl se obmeziti jen na básně, které v podobě lyrických básní řadou obrazů pronášejí řady myšlenek, jako jím rozebrané básně Schillerovy. Jestliže básně lyrické jakožto prostředku mohou se chopiti též jednání a děje, proč by básník, jehož jediným účelem jest projeviti jisté smýšlení, nemohl jakožto prostředku užiti děje a jednání v rozměrech tu kratších tu delších?

Jest na snadě, že právě básně tohoto druhu, budiž jakékoliv jich jméno, nejvíce jsou vydány nebezpečství, vyšínouti se z kolejí

území esthetického a přestoupiti v říši pojmův a abstrakcí, brátí na se roucho neplodného allegorisování, utonouti v abstraktním suchoparu. Četné a veliké naskytují se tu věru překážky, na ostrá a nebezpečná úskalí naráží se při této básnické plavbě. Co ztroskotalo se již úmyslův a snah o všechny tyto nástrahy! A zkušenost přece nás učí, že stále a stále jen podobné básně vznikají, tak že se zdá, jakoby činnost tvořivá neodvratným pudem jakýmsi byla hnána, aby z půdy zmrvené nesčetnými nezdařenými výtvary vzrostlo jen přece i zde dílo dokonalé.

Snadno jest určití, na čem při díle podobném bude záležeti. I takové básně nemohou pustiti na suchou cestu abstrakce, i tu básnický obraz, přímá názornost prostředkem jest nejpůsobivějším, i tyto básně především k obrazivosti a obrazivosti k rozumu i citu mluví, i tyto básně vznik mají z citění rozbouřeného a zase jen na prvním a posledním místě vyznění hledí u posluchače citem a rozkoší, tou pravou esthetickou rozkoší, k níž tíhne veškeré umění. Ta myšlenka, ten názor, to přesvědčení a smýšlení, které básník vyslovuje, nemá především na básnickou cenu básně vlivu žádného a může jen pak v řadě stejně zdařilých básní udávati místo té které básně. Že ovšem stejná hodnota básnická i myšlenková dílu samému cenu a hodnotu zvyšují, jest na bíledni.

Vraťme se po té k našemu „Hanumanovi.“ Sv. Čech jest zajisté také myslícím básníkem. Jej zaměstnávaly také vyšší filosofické záhady; vidíme to v „Adamitech,“ „Evropě“ a jinde. Ale on především přemýšlí i o českém světě a tvoří sobě názory o poměrech v tom českém životě našem se vyskytujících. Myslíme, že to tak českého básníka trochu povinností. Jisté snahy viděl nejen v českém životě, ale viděl je i u jiných národův a zdají se mu býti nemožnými, nepřírozenými, v mnohém komickými, v zápětí za sebou trest nesoucími. Toto smýšlení, toto své přesvědčení mohl mimochodem nárazkou pověděti v různých jiných básních a spisech, a bylo již řečeno, že Sv. Čech tak byl učinil. Ale k vyslovení tohoto přesvědčení mohl mu posloužiti také děj, ne prostý a jednoduchý, ale složitý, v podstatě své epický. A skutečně celý epos. Nedal mu však ráz allegorie: tak aby rozložil pojem některý v jeho znaky, které by zosobnil a obrazným způsobem vzájemné vztahy těchto znaků znázornil. Ne: celý děj vznikl v jeho mysli, který způsobem jasným, živým, názorným ukazoval protipřírozenost podobných nemožných snah. Ve vypravování děje působila již jen obrazivost, která osnovala sceny názorné, živé a odívala je v roucho názorné a básnické. Celému ději dáno dějiště vyzývající k básnickému líčení půvabu okouzlujícího. Líčení pralesa, bouře na moři, sněmování opic a jiných a jiných okolností jsou místa působivé krásy básnické. Básník užil komiky, satiry, parodie — to bylo jeho právo. Zda by se bylo i jinak dosíci účinu toho, což nám záleží na tom při vnímání díla samého?

Ukázali jsme již napřed, čím by se bylo logické básnické komposici více posloužilo. Že snahy Hanumanovy samy sebou nebyly přivedeny ad absurdum, že Hanuman vlastně slavil vítězství, tím

přímý účín komický básně naší zmařen. Viděli jsme v tom, že se básníkovi nejednalo o čistý epos komický, tím právě se značně liší od Goetheova „Reinecke Fuchs.“ „Etiam Homerus claudicat,“ lze říci i zde o našem Čechovi: že taková méně vyhovující logická komposice bývá znakem i jiných prací Čechových, jest známo.

Jaké smýšlení básník svojí básní chtěl projevit, víme již. O jeho správnosti nebo nesprávnosti, o jeho větší nebo menší důležitosti pronášeti úsudky, spadá v obor zcela jiné činnosti.

Nám jednalo se ukázati, že jest možno, aby pohnutkou k básnické činnosti byla také snaha projevit určité smýšlení, a že tento projev může býti hlavním účelem básně. Prostředkem pak k účelu tomu může býti také děj, a sice ne pouze děj krátké epické básně, ale celého eposu. Básně toho druhu dlužno nějak pojmenovati. Komu po chuti není i básnictví didaktické, tendenční, smíšené, nechť provádí ho šťastná hvězda a nalezne termin vhodný a případný. Ale jen pro nedostatečný a nevhodný termin nezavrhujeme básně samé. Či nebude nás těšiti krásná vonná růže, které bychom my nebo zahradník nebo přírodopisec nemohli zatím zařaditi v určitý známý druh?

Jacinto Verdaguer

a jeho význam v literatuře katalanské.

Studie a překlady P. Šig. Boušky, O. S. B. (O.¹)

Netajím toho, že báseň Verdaguerova „Atlantis“ měla u nás mnoho chladných čtenářů. Grandiosní koncepce skladby nehřeje, ale ohromuje; budí úžas, obdiv. Je to jako moře samo nekonečné, velikolepé, plno taje a děsu. Nelze básně přecísti v jednom dechu, jako moře nelze celého obsáhnouti a proniknouti v jeho nekonečnosti a v jeho neustálé změně. Čtenář neví si někde rady, jakoby zabloudil v divokou scenerii pralesa, kde jej vábí i leká fantasie přírody nejbujnější Faunou i Florou. Nelze vám užaslým projíti prales ten najednou, proniknouti až k jeho hloubi, nové a nové dojmy unavují ducha překonaného obdivem. Schází tu také teplo lidské duše, je tu vše nadlidské, sami giganti, Atlantovci i ten Herakles, rámě božské Spravedlnosti trestající, vzrůstá v rozměry pohádkovitě. V „Atlantidě“ je celá příroda obsažena ve své moci nad člověkem, ve své velebě i hrůze, před níž člověk stává se bezmocným!

Báseň jako celek vyžaduje studia, ne pouhého čtení pro zábavu. Verš Verdaguerův je také přeplněn podrobnostmi, přesycen barvami a vůněmi. Překlad Vrchlického je znamenitý, ale je nemožno českému překladateli, aby obsažnost originalu při nesčíslných elisích verše dovedl všude napodobiti i v jazyku českém. Je tu hned předem nedostatek

¹) V části druhé v ročníku přístím pojednáme o Verdaguerově „Canigó“ a jeho mystických básních.

jednoslabičných slov, jichž má katalanština nadbytek, a tu pak je nutno, že verš český, má-li zachovati stopy originalu, často musí vypouštěti mnohé obrazy a podrobnosti. Však i tak je čtenář český pln obdivu nad nevyčerpatelnou fantasií básnickovou, která hýří v barvách nejsytějších.

Pokud vím, učinil podstatnější výtky „Atlantidě“ pouze don *Manuel de la Revilla* (ve článku v časopise „El Liceo“), ale i ten nespořil obdivem ve příčině „Atlantidy“: „Brillatní fantasie, invence bohatá a překypující, mocná a nadšená inspirace, neobyčejná síla komposice; obdivuhodné popisy, skoro až přeplněné, obrazy, jichž pevná kresba a mohutný kolorit jest spíše znakem malíře než básníka... Odvážný a grandiosní v obrazech, dává svým koncepcím tvary vskutku skulpturalní. Živý a produševněný při vypravování, má čistotu a eleganci slohu, jenž často je poněkud zastaralý, ale brilliantní, bohatý a překypující v harmonické a grandiosní poesii... V té příčině jest „Atlantida“ velkým básnickým pomníkem a důvodnou slávou literatury katalanské.“

Velice závažný jest úsudek slavného publicisty španělského *J. Sardá*: „...Verdaguer jest praktickým vychováním jako povahou svou (je-li dovoleno tak říci) básníkem objektivním, jak se vyjadřuje moderní kritika... Verdaguer jest dítě přírody: dýchal ji a miloval od svého dětství a jeho verše nemohou nic jiného činiti, než ji zrcadlit v sobě, ji zpívati. Narozen na velikých horách, povznesl později své myšlenky k širému moři: hle, toť celá jeho báseň... Odtud znak popisný jest nejvýznačnějším v jeho díle. Ale co popisuje, jedině on mohl popsati; v tom smyslu, že možno říci, že, vyhledal-li si Verdaguer látku ku své básni, tato látka, kdyby hledala svého básníka, nemohla by naléztí jiného než jej... Pochopíte, že tyto obrazy, tato zkáza celé pevniny nemohla býti popsána (ba ani pojata!) některým z našich básníků městských, kteří neznají přírody a jejich krás leda v tom, co starostlivá správa městská nám skýtá v hájích a parcích... Náš básník je vskutku mistrem v líčení a bohatství tohoto jest u něho nevyrovnatelné. Nezdružuje se při podrobnostech: je to vždy velikost, barva, světlo a především realnost v celé její síle a majestatu. Nic neunavuje, nic nenudí. To je příčinou toho, že báseň jeho jest krátkou, jakkoli látka objímá deset zpěvů...“

Tak ovšem může mluvit jen španělský kritik vůči svým čtenářům, u nás bude mnoho čtenářů, jimž bude „Atlantida“ příliš těžkou stravou přes všechny nádherné přednosti své — ale kolik jest u nás svědomitých čtenářů veršů vůbec?

Ale všimněme si některých výtek kritika dona de la Revilla.

Vyčítá „Atlantidě“, že svým duchem náboženským jest dílem „Herkula, Jehovy a společníka.“ Je to vtip, který se leckde zalíbil; je na něm něco pravdy, ale v jádru svém je to výtku nesprávná. Verdaguer jako kněz-básník, jako výlučně mystický básník, nemohl napsati dílo antické s bohy a fatem, nemohl také jako Camoëns smíchatí živly křesťanské s Venuší, nýbrž produševnil a prohloubil.

grandiosní scenu geologickou hlubším motivem: spravedlností jediného Boha, jehož nástrojem mythický Herkules zde jest. Spojil svět antický s názory křesťanskými a kritik Menendez Pelayo praví, že je to „synthesa velmi harmonická.“ Vedle Heraklea je v básni i Anděl Zhoubce. Herakles symbol drtící síly přírodní, síly hrubší, surovější, Anděl symbol síly mravní, hlubší. A pak nejedná se tu jen o zničení odboje Atlantocův, o zkázu země, nýbrž o renaissanci nové země: Španěl, Ameriky, o znovuzřízení země křesťanské, která vstává na troskách paganismu surového, otrockého.

Verdaguer řeší celý mythus o Herakleovi novým, duchaplným způsobem, bez bohův a fata, otvíraje před zrakoma našima rozhled v úžasnou dáli minulosti a spojuje v Prozřetelnosti Boží tuto s budoucností. Ani giganti mi nevadí! Vzpomínám slov bible (Gen. VI.): „Obrové pak byli na zemi v těchto dnech.“ Celá Atlantida připadá mi jako mohutná basilika křesťanská, vystavěná na staré půdě klasické, ze starého materialu, stojící na nesmírných sloupech dorských, týčící se v mraky a korunovaná posléze ve výši oblačné křížem. (Viz zpěv poslední.)

Příliš odvážným zdá se mi býti výrok Revillův, že „Atlantida“ je „básni geologickou a bez zájmu.“ Je to strannické. Zkáza celého národa, ano celého kontinentu nemůže přece býti věcí zcela bezvýznamnou, docela bez zájmu! Totéž by se mohlo říci potom o potopě světa! To byla také událost geologická. A pak celá ta perspektiva Atlantidy od pravěku až do objevení Ameriky musí býti zvláště pro Španěla, jakožto předem interessovaného diváka, plna zájmu. Báseň je tedy když ne populární (pro umělý svůj ráz), tož přece národní celou svojí látkou.

Veliká přednost „Atlantidy“ leží v tom, že je to dílo naskrze původní, celou invencí i provedením, Verdaguer je tu umělcem samostatným a zároveň moderním, ježto neskrocenou fantasií svou živil na samém místě grandiosního jeviště svojí básně. Uprostřed bouří oceanu studoval látku básně své, neobyčejného hrdinu díla svého, kterým jest samo — moře!

Odtud také ta neustálá rozmanitost celé skladby, ta pestrost celého provedení, nádherné popisy, lyrická místa, dramatické scény. Výtečný kritik jesuita *Baumgartner* praví: „In einer Zeit, wo vielfach der flachste Realismus die Geister beherrscht und die ekelhafteste Prosa des Lebens für Poesie genommen wird, ist es wahrhaft erfreulich, einmal wieder einem solchen Erzeugnis kühner, idealer, jugendkräftiger Phantasie zu begegnen.“ O náboženském duchu básně praví: „Seine Seele ist nicht nur mit den Worten und Bildern der alttestamentlichen Propheten vertraut, sondern von ihrer tiefen Ehrfurcht für die Allmacht, Heiligkeit und Gerechtigkeit Gottes erfüllt. Die Grundstimmung beherrscht wehevoll die ganze Dichtung und gibt ihr einen bleibenden Gehalt. Doch ist V. weit von jenem Predigerton entfernt, durch den die deutschen Patriarchendichter des vorigen Jahrhunderts diese erhabenen Stoffe in Misscredit gebracht haben. Er ist und bleibt

Dichter!... Gross gedacht und wahrhaft grossartig ausgeführt, wird Verdaguers „Atlantis“ darum für immer ein Markstein in der neuern Literatur der Catalanen bleiben.“ — A *Menendez Pelayo* praví: „Díky autoru „Atlantidy“, „Španělsko nemusí záviděti Tennysonovi, Longfellowi, Carducciovi, Mistralovi a jiným velkým básníkům cizím.“

Báseň Verdaguerova vzdor překladu J. Vrchlického jest u nás posud velice málo známa, je to křivda na Verdaguerovi páchaná. Ano i naše katolické listy, jichž to bylo přední povinností básně si všimnouti, překlad „Atlantidy“ namnoze ignorovaly.¹⁾ Konstatuji to jako smutné faktum.

Posudky.

Moderní básníci francouzští. Vybral a přeložil *J. Vrchlický*. (0.)

Paul Berlier, belgický parnassista, má zde dvě drobné ukázky. — *Aloisius Bertrand* (1807—1841), mistr malých básní v prose, v nichž ho mnozí následovali. „Madame de Montbazou“ umírající touhou po lásce, vdechla duši svou do hyacintového kalichu. — *Mme. Blanchecotte* (1836). Ukázky epigrammatické mnoho nepraví. — *Vicomte de Borrelli*, general francouzský, jest obratný sonetista. — *Henri de Bornier* (1825) je znám jako básník dramatický. Některé básně jeho korunovala akademie. Má zde dvě pěkné ukázky, tytéž jako Lemerre: „Paysage“ a „Résignons-nous.“ Tato počíná:

C'est la saison des avalanches...

Vrchlický překládá volněji: Je doba sněhu, umírání... Též lépe mi zní refrain originalu: Résignons-nous. — *Maurice Bouchor* (1855), básník podivuhodný svou nestálostí názoru světového. Počal básnit v duchu Lamartinově a vybočil záhy v mystický pantheismus. Nespokojen s tímto toužil po „úplném odpočinku duše ve klínu Boha“ a skončil rozhodnutím, „že vyjádří svou adoraci před Bytostí nekonečnou,“ užívaje nejkrásnějších slov, které v proudy časů vytryskly z duše lidské (Les Symboles). Konečně psal starozákonní zvěsti pro divadlová loutka. Zjev v nynější poesii francouzské ne ojedinělý; i Maeterlinck, ovšem že z příčin zcela jiných, píše poslední dramata svá pro marionety. Vrchlický podává z Bouchor. hojně ukázky. Nejvíce cením sonety na některé mistry z říše hudby: Bacha, Beethovena, Händla, Wagnera. „Babylonská věž“ jest velikolepa svým líčením, ale zdá se býti z prvních dob básnickovy nevěry. Mnohá místa tomu nasvědčují. Škoda, že báseň není celá. „Láska k přírodě“ nehezky končí. V tom věčném faunství nevidím poesie. Nepěkná je „Nová doba“ s frivolním koncem:

kus ubrusu, jenž polit vínem,
mně ustihnete na rubáš!

¹⁾ Časopisu našemu podal p. prof. Dr. J. Korec sám od sebe posudek překladu Vrchlického. Redakci nebylo možno, dožádati se na nakladatelství (Pospíšilové) redakčního výtisku!! A tak se bezpochyby vedlo i jiným.

Red.

Přál bych si výbor hojnější z jeho posledních sbírek! — *L. Bouilhet* (1822—1869), velký mistr formy, tu má několik drobných čísel. — *Paul Bourget* (1852), známý romancier, jest autor dvou sbírek lyrických „Neklidný život“ a „Les aveux“ a idyllky „Edel.“ Jest zde zastoupen řadou krásných, ryze uměleckých čísel. Je to poesie delikátní, jakou naleznete jen u několika anglických mistrů: Shelleye, Rosettiho a zvláště Mary Robinsonové, jejichž básni dočkáme se v překladě Vrchlického ve „Sborníku České akademie.“ Překlad je dokonalý. — Zde pohřešuji nerád jméno *Georges Boutelleau*! Vrchlický přeložil básníky menšího řádu v anthologii své, tohoto neměl vynechat. Alespoň něco z jeho „Miniaturních básní“ by zde bylo na místě. — *Jules Breton* (1827), slavný malíř krajinář, má zde sonet „Zora.“ — *Auguste Brizeux* (1803—1858) psal také bretonsky. Byl pro svou rodnou zem tím, čím Roumanille pro Provence, ale nedocílil takého úspěchu. Má zde dvě drobné básně. — *Hippolyte Buffenoir* (1849) má zde „Radu stoikovu.“ — *Alice de Chambrier* (1861—1882) v posledních pěti letech svého krátkého života napsala tři tragédie, mnoho komedií, dramát, románů... Byl to duch řídkého vzdělání; její díla mají duch mužný. Výbor jejích básní s předmluvou Sully Prudhommea vydal Godet r. 1885. Má zde tři krásné básně. — *F. R. vicomte de Chateaubriand* (1768—1848), známý autor Mučedníků (přel. Prokop Ondrák), Ataly, Reného atd., psal veršem málo. Pěkný formou i obsahem jest „Horal ve vyhnanství.“ — *Louis de Chauvigny* má tu pěkný genrový obrázek „U děda“ a básně „Pytlák,“ „Sedlákovi“ a „Hříbě,“ plné života a barev. — *Charla de Chênédollé* (1769—1833) „Mrouci gladiator“ jest parafraza z Byronova „Childe-Harolda.“ — *Christian Cherfils* jest jedním z nejmladších. „Serenada“ a „Patnáctiletá“ jsou hudební pantoum obratné formy. — *Emile Chevé* (1829) jest básník nádherného koloritu. Byl dlouhá léta námořníkem a kapitanem fregaty. Jeho poesie má většinou ráz filosofický pessimistický a popisný. Krásné jest jeho „Moře,“ plné eruptivní síly. — *F. Coppée* (1842), básník u nás známý a oblíbený svými verši i prosou, a četně překládaný.¹⁾ Vrchlický podává z něho výbor velmi charakteristický. — *Charles Coran* (1814) jest duchaplný básník rokoka. — *Tristana Corbièra* († 1873) „Serenada“ je bizzarní píseň umělé formy. — *Charles Cros* (1842—1888) vydal jedinou knihu veršův originalních a plných kouzla. „Ballada o uzeném slanečku“ jest výtečná satira na pedanty, „Kout obrazu“ je bizzarní nesmysl. Přál bych si lepší výbor. — *Rodolphe Darzens* nar. v Moskvě r. 1865. Z počátku měl na něho veliký vliv Baudelaire, ale vymanil se ze všeho vlivu. Jeho lyrika je plna nadšení a plamene. Má zde dvě básně veršem, dvě v prose; z těchto „Zimní“ má umělou novou formu. Přílišná smyslnost však z nich prosvítá. — *Alphonse Daudet* (1840) zastoupen tu „Modrým ptákem“ z knihy veršů „Les Amoureuses.“ — *Marceline Desbordes-Valmore* (1786—1859), cituplná básnířka velikého lyrismu, kterou si velice cením. Zvláště její dětské motivy a pak elegie

¹⁾ Václav Černý, překladatel Coppée, není onen nedávno zemřelý, jak jsem často v jeho nekrologu čítal; je to učitel ve Žďárnách u Hronova.

trpícího srdce ženského jsou vysoké ceny. Má zde dvě intimní skladby. — *Antoni Deschamps* (1800—1869) má tu známý klasický sonet „Trest Jidášův v pekle.“ — *L. Dierx* (1858) jest básník velice samostatný, originalní, básník každým veršem. Catulle Mendès správně o něm tvrdí: „La poésie est la fonction naturelle de son âme, et les vers sont la seule langue possible de sa pensée.“ Básník „Uzavřených rtů,“ jak zní jedna sbírka jeho. „Modlitbu Adamovu“ se stanoviska náboženského schváliti nelze, nemá ani smyslu. „Ve stínu lesním“ je zbytečný hold faunům do omrzení se všednělý — *Auguste Dorchain* (1857) má tu krásnou „Píseň,“ mistrný sonet „Oblak“ a méně cenné číslo „Nemocné s květinami.“ — *Tola Derian* jest pseudonym ruské kněžny. Duchaplná je definice „Myšlenky,“ pěkné jsou slohy „Naděje.“ „Žitřa“ a „Resignace“ jsou milostné verše, plné síly neobyčejné. — *Alfred des Essarts* (1813), básník, romancier, dramatik. Mnohé básně jeho korunovány jsou Akademií. „Sonet“ mistrně tlumočí strach před zapomenutím a slova Vanitas vanitatum. — *Emanuel des Essarts* (1839) čerpal své nadšení z poesie klasické, jež i při látkách ryze moderních nepopírá. „Purpur“ a „Bez nápisu“ jsou hrdé a krásné verše. — *F. Fabié* (1846), básník přírody, venkovského života, má zde dopis „Slečně,“ plný krásných reminiscencí na otce básníkovu. — *Anatole France* (1844), pravým jménem A. Thibaut, je známý kritik a romancier. Umělecký ciseleur drobotin básnických (*Les poèmes dorés*). Mohutný je sonet „Římský senator,“ pěkný genrový obraz ulice „Poslání příteli“ a zvláště krásná „Pia,“ k níž vzata látka z „Očiště“ Dantova. „Láska“ měla býti vypuštěna. — *Felix Frank* (1837) má tu milostnou píseň. — *Charles Fremine* (1841) je zastoupen básní „Maják,“ živě psanou a vtipně končící. — *Charles Fuster* (1866) jest z nejmladších a nejsympathičtějších básníků současných. Vydává sborník mladých sil „L'année des poètes,“ varující se vši výstřednosti. Má tu několik lyrických čísel vroucího citu, neumělkovaného ve verších umělecké struktury. — *Théophile Gautier* (1810—1872), velký básník formy až bizzarní a koketní v nových hříčkách veršův a rýmů. Vrehlický podal z něho hojný výběr. Jsou to umělecké drobnomalby zvláštní živosti a plastiky. — *Ivan Gilkin*, belgický parnassista, má v poesii své sledy musy baudelairovské. — *André Gil* (1814—1885), slavný kreslír karrikatur, charakterisován jako básník sonetem „Waterloo.“ Je to znamenitá krajinomalba přítomnosti. — *Philippe Gille* (1831), známý libretista, má tu jemně procítěnou „Figurku.“ — *Raoul Gineste* (1852) v stručných dvojverších „Proklati“ mistrně líčí marný hon za idealem. „Vyznání“ dýše nevinnou poesii Dantovy „La Vita nuova.“ — *Albert Giraud* (1860), belgický parnassista, jeden z nejmohutnějších vedle Gilkina, má v „Drahém hlase“ hudbu neobyčejného půvabu. Méně se mi líbí „Ženě čtyřicetileté,“ „Oklamaný pierrot“ je pouhý vtip. — *A. Glatigny* (1839—1873), formálně příbuzný Banvillovi, byl cestující herec, v bídě zemřelý. Má tu jedinou ukázkou „Hle, večer!“ — *Émile Goudeau* (1850) vychován byl na hřbitově mezi pomníky, jež otec jeho tesal. Poesie jeho má ráz filosofie epikurejské. Ukázka není

pěkná. — *F. Gramont* (1812) zavedl sestinu do poesie francouzské, kterouž i rýmoval. Ukázkou zde „Vyhnanství duchů.“ — *Charles Grandmougin* (1850) výtečně charakterisuje hudebníky v jednotlivých sonorních slohách. Divuhodná jest báseň „Housle,“ kde sní, že tělo jeho jest v housle změněno. Komicky působí v básni „Odřikání“ verš:

Sem habit, sandaly! je konec všemu.

„Epistola mému příteli rolníkovi“ jest výtečná lekce, zcela případná i na poměry naše. — *Edouard Grenier* (1819), z počátku diplomat, pak pouze poeta romantik v duchu Vignyho a Lamartina. Má zde krásnou báseň „Nekonečno“ a plné moudrosti „Tajné hlasy.“ — *Vicomte de Guerne* jest z nejmladší generace básnické; pěstuje poesii prosáklou studiemi historie a kultury. Má zde motivy egyptské a chaldejské. — *Ulrich Guttinguer* (1785—1866), přítel Sainte-Beuva, Musseta a Huga, zastoupen je básní „Do loď!“ (*Embarquez-vous*) ve věrném překladu. — *Edmond Haraucourt* (1857) má zde „Smrt slunce,“ pessimistického „Toulavého psa“ a pěknou náladu večerní „Píseň při návratu.“ — *José-Maria de Heredia* (1842), jeden z největších mistrů sonetu. Jediná sbírka jeho „Trofeje,“ dlouho očekávaná vyšla vloni. List náš přinesl o ní zprávu. „Pohřby“ je zbytečný hold nyní platonicky oblíbeného spalování mrtvol. Slavný jest jeho sonet na kobylku. — *A. Hermant* (1862) má tu pěkný sonet „Kain.“ Ten se rouhá Bohu, o němž mní, že se mu posmívá:

Vzhléd' k nebi, hvězdu zřel a ta se usmívala.

Ernest de Hervilly (1839) má tu žertovný sonet zamilovaného gymnasisty. — *Victor Hugo* (1802—1885), zvláště zamilovaný básník Vrchlického, jeho vzor, zastoupen je tu řadou básní, hlavně z posledních posmrtných publikací. Divukrásní jsou „Evangelisté“ z knihy „Bůh.“ Nádherné jest líčení v „Otevřeném okně,“ široce vlíní se „Život,“ retoricky „Slova na břehu.“ Případně charakterisován lehkovážný „Toreador,“ „Rosamunda“ zdá se býti ohlasem poesie troubadourské, krásná je paralela „Zvon a kovadlina.“ „Nimrod“ vyniká neobyčejnou fantasií a smělostí slova. Vzlétl až k nebesům, chtěje v odboji svém Boha zranit. Spadl k zemi a vedle něho ležel zkrvácený šíp. Báseň končí: „Což poranil přec Boha?“ Konec není jasný a myšlenky rouhavé nelze připustit. Báseň by krásně vyzněla, kdyby ta krev na šípě byla krví Nimrodovou. Pěkný jest orientální „Šejk a zloděj,“ psaný úsečným dialogem. V harmonických slohách plyne „Večer.“ „Torquemada“ se mi rozhodně nelíbí a pochybuji, že by báseň měla historický podklad. To je fanatismus, jehož nelze tolerovati. „Divadlo na svobodě“ je vtipné, ale jsou tam mnohé posměšky vůči církvi. Originelní je „Hrbatá,“ ale tuze rozvleklá. Více retoriky než poesie. Pěkná malba je „Příchod na nocleh.“ „Večer“ je nejasný. Z dalších ukázek jsou pěkné „Vyhnanec,“ stesk „Při smrti synově,“ „V lese“ končí neslušně. Hroznou nenávistí psán je „Napoleon III.“ — *Olovis Hugues* (1851), známý poslanec, má tu krásnou allegorii „Stařena.“ — *R. Lafayetta* (1842) „Kaskady“ mnoho nepraví. — *Georges Lafenestre* (1837) napsal krásnou odu na torso sochy Michelangelovy „Otroci.“ — *Jean Lahor*, pessimista,

známý pod jménem *Henri Cazalis*, má tu atheismem vyznívající „Mrtvé,“ „Hlas ženy“ a píseň „U moře.“ — *Alphonse de Lamartine* (1790—1869), veliký básník křesťanský, má tu hojný výběr. Vrchlický podává tu na prvním místě překlad slavné elegie „Jezero“ v původním znění, které má o dvě slohy víc. Nemám toho textu po ruce, ale cituji dle znění později básníkem změněného slohu druhou:

O lac, l'année à peine a fini sa carrière,
Et, près des flots chéris qu'elle devait revoir,
Regarde! je viens seul m'asseoir sur cette pierre
Où tu la vis s'asseoir.

Ó krásné jezero! Rok neuběhl celý
a blíže proudů tvých, jež chtěla viděti,
sám sedám v myšlenkách na kámen obemšlý,
kde ztelo ty's ji seděti!

Znameníť je neznámá oda básníkova „Sochaři d'Orsay,“ krásný je „Vlčí mák,“ „Ideal“ a sonet na „Krista potírajícího zlo,“ který se však nesmí vykládati pessimisticky.¹⁾

Pro nedostatek místa nelze se mi šířiti o všech básnících knihy, a proberu tedy jen ty významnější.

Leconte de Lisle (1820—1894), nedávno zemřelý, má tu řadu ukázek. „Malajská pantoum“ byl bych vynechal. Jest litovati, že to nebyl básník věřící! Jaká díla nesmrtelná byl by vytvořil jeho nesmírný talent! — *Jules Lemaitre* (1853), známý kritik, má zde dvě drobotiny. Cizoložná, frivolní „Femina“ mohla dobře scházeti.

Zvláště pěkný a cenný výbor pořídil Vrchlický z belgického symbolisty *Maurice Maeterlincka* (1861) z jeho jediné a vzácné sbírky básní „*Serres chaudes*,“ která má 33 čísel. Vrchlický přeložil 8 čísel, a to právě největší a nejvýraznější. Obyčejný čtenář veršů se zarazí před touto novou, neznámou, nepochopitelnou mu poesíí. Z ukázek anthologie pouze prvá jest rýmovaná („Modlitba“), ostatní psány jsou Maeterlinckovským veršem bez rytmu a rýmu. Jednotlivé myšlenky kladeny jsou pod sebe, tak jak táhnou po sobě duši básníkovou. Není tu logické souvislosti mezi obrazem prvním a následujícím, o to se také básníku nejednalo, u něho hlavní a jedinou věcí jest vzbuzení nálady, sesilování základního dojmu, čehož dosíci hledí originelními obrazy. Ne ta forma, ta slova, ale duch této formy, obsah těchto slov jest mu hlavní věcí. Jemu se jedná o to jádro, které se v každém tom harmonickém řádku jako ve slupce skrývá. Jak těžko jest slovem vystihnouti náladu duše! Vždyť tato není jednotná, nýbrž výslednicí nesčíslných, často podvědomých představ a hnutí duše. Básník také sám si není vědom všeho, co v jeho duši se děje, on jen z obsahu jejího vytkne to, co se právě ve chvíli té vytknouti dá, co možno vtělit ve formu. Odtud ty podivné, různé obrazy, ty skoky, propasti mezi jedním a druhým ve slově, ve výrazu, kdežto v duši dojem těchto obrazů fakticky splývá. Nepopírám, že sám nerozumím básním Maeterlinckovým cele, jako jim i jiní (na př. výtečný znalec jeho

¹⁾ Viz náš překlad genialní básně „Chor cedrů na Libanonu“ v „Museu“ brněnském 1889—1890.

Zenon Przesmycki¹⁾ nerozuměl úplně), ale tuším, co básník cítil. U Maeterlincka jest všecko symbolem něčeho hlubšího, tajemného, nevyslovitelného, ale přece reálného. V životě všedním vidí více než jiní, vidí to tajemné, co za věcmi se skrývá.

Hodlám o všech dílech Maeterlinckových (básních, dramatech, překladech), jež dodnes vydal, promluvit zde v roce příštím, a proto se o básních jeho dále šířit nebudu. Vrchlický přeložil z něho: „Skleník,“ „Duše,“ „Potápěcí zvon,“ „Ohmatání,“ „Pohledy,“ „Nuda,“ „Nemocnice.“ „Ohmatání“ nezdá se mi vhodným překladem slova „Attouchements,“ spíše bych řekl „Doteknutí.“ „Ohmatání“ zní mi poněkud trivialně. Nepopírám však, že překlad Maeterlincka je vůbec velmi těžký, jakkoli řeč jeho je prostá, úsečná, nehledaná, někdy až primitivní. Ale právě proto je těžko poesii jeho překládati. Zde nelze překladateli básnit, zde se musí vázat na každé slovo, které má svůj hluboký význam. Tím, že se vzdal namnoze metra a rýmu, položil na slova největší důraz, naši mladí by řekli: na jejich barvu a vůni. V tom má mnoho podobného s americkým Walt Whitmanem. V překladu básně ty vůbec cizí zní, je mnoho z nich smyto, co je jediné vlastní jazyku francouzskému. Básně Maeterlinckovy vyžadují studia originalu. Co se mnohému zdá býti nesmyslem, má potom svůj zvláštní, nový a hluboký smysl.

Hned za Maeterlinckem jde náčelník decadentů, básníkův úpadku, *Stéphane Mallarmé* (1842). Básník ten psal málo a i z toho mála málo jest srozumitelné. Zmínil jsem se o poesii té při posudku básní p. Karáska. Vrchlický přeložil z něho překrásné „Květiny,“ „Vere novo“ a „Vzdech.“ Je to básník básníků. Poesie raffinovaná, přebásněná, skrývající se v bombastu a hádankách. Poesie vonných a barevných mlh, roztékající se v tisícero odstínů nevyslovitelných, poesie rozkošníků ducha, přemělkovaných umělců. Proto je také neplodná a i v tom mále, co produkuje, se opakuje. Nechytí za srdce, zůstává vás chladnými. Je to směs zvuků, barev a vůní, které se vzájemně prostupují, zaměňují, hledíce jedna druhou nahraditi. Poesie ta jde až na hranici nemožnosti, absurdnosti. Je to něco nezvykle nového, svůdného, kouzelného. Proto tolik adeptů tohoto nového umění ve Francii a i jinde u několika mladých, kteří se studiem poesie vůbec až k tomuto extrému propracovali. Upozorňuji u nás na p. O. Březinu. U nás není půdy pro tento květ, to jsou jen virtuosně hrané skladby cizí, ne domácí, naše ucho nemá pro to porozumění. U nás je to jen virtuosní reprodukce cizí hudby, a proto nelze se stanoviska tohoto umění posuzovati produkci domácí, která má jiné cíle, jiný účel, jiné poslání. Jako raritu, jako ukázkou sverchovaného umění, které žijící samo sobě, nemá pro nic jiného smyslu, snesu tuto poesii, ale psáti ji jako heslo na štít své a bojovati za ni není moudré. Konečně je to poesie neškodná, ojedinělá, neboť není u nás pro ni a nebude nikdy porozumění v širších vrstvách. Zahyne sama sebou, ustupující něčemu modernějšímu, čeho dosud neznáme, neubliživší

¹⁾ Viz studii jeho ve „Światu“ r. 1891.

starým pracím klasickým. — *Paul Manivet* (1859) má tu krásný sonet „Kristu.“ — Milým básníkem je mi *Eugène Manuel*, přál bych si z něho větší výběr. — *Paul Mariéton*, kancléř felibriže a redaktor výtečné „*Revue félibréenne*“ v Paříži, píše pouze francouzsky. Zasloužil by si většího výboru, aspoň některá jeho v klasickém duchu psaná báseň z „*Hellady*“ tu mohla býti. — Také nešťastný romanopisec *Guy de Maupassant* zde má dvě ukázky své vzácné poesie. — *Francis Melvil*, záhy zesnulý, byl ze školy Leconte de Lisle. Jeho pravé jméno jest *Léonce Gibert*. Pěkným, živým obrazem krajiny egyptské jest „*Sen soch*“, širokým epickým tokem plyne „*Stáří Heleny*.“ — *Catulle Mendès* (1840) je známý žid, autor necudných drobotin, jimiž se živí u nás obskurní plátky, štítící se veřejného trhu literárního. Je to vskutku podivuhodné, že týž autor (stejně jako *Armande Silvestre*!) dovede psáti i věci zcela opačné svému necudnému řemeslu. Je to spisovatel velikého talentu a stejně velikého uměleckého poblouzení. Vrchlický moudře vybral věci nezávadné „*Ach!*“ a „*Žena*.“ Zvláště tato jest krásná. — Hrabě *Robert de Montesquiou-Fézensac* má tu krásný výbor. Patří k nejmladším; jeho dvě knihy vyšly vloni a nelze jich dostati cestou knihkupeckou. Se stanoviska uměleckého je to vrchol formálního umění parnassistů. Jsou to pravé divy umění veršovníckého, piecy nepřeložitelné. Filigranské hříčky nejnežnějších barev. — *Jean Moréas* patří k odvětví básníkův úpadku: k romanistům. Chválí se jeho sbírka „*Les Syrtes*.“ Vrchlický, který nepatří ku slepým obdivovatelům *decadentů*, věnoval jim přece v anthologii své péči nevšední. Překládům jejich básní věnoval zajisté času nejvíce. Tak hned překlad básně Moréovy „*Smrt cválá*“ jest mistrný, hledící i zvuk originalu napodobiti v češtině. — *A. Musset* (1810—1857), básník svého času tak slavený, nemá dnes pro nás již takého významu. Naši studenti vydali jeho „*Rollu*“, kterou Vrchlický sám, v úvodě k ní napsaném, odsoudil. Byl bych si přál ve výboru buď jeho „*Důvěru v Boha*“, nebo „*Stance na Malibranovou*.“ — *Gustave Nadaud* (1821—1893) má tu několik lehkých deklamovánek à la *Béranger*. — *Jacques Normand* zamlouvá se svou delší „*Idyllou Normandskou*.“ — Básně *Frédérica Plessise* (1851) byly Akademií korunovány. Vyniká hlubokým citem k přírodě. — *Charles de Pomairols* (1843) upoutá svým sonetem „*V chatě*.“ — *Ernest Prarond* (1821) má tu pár čísel prodechnutých pessimismem. — *Pierre Quillard* (1864) má tu mistrný „*Sen hřebců*“, báseň nádherného koloritu. — *Jean Rameau* je básník neobyčejné fantasie, velký básník přírody. Originelní a mohutné jsou „*Dialogy*, kterých nikdo neslyší,“ líčící boj člověka s přírodou o život. — *Henri de Regnier* jest vynikajícím symbolistou. — *Jean Richépin* (1849) charakterisován četnými ukázkami. Je to divoký, originelní a bizzarní básník, připomínající poněkud *Baudelaira*. Z básní jeho zní apotheosa hmoty. „*Píseň zvonku při křtu*“ je trivialní a bizzarní. „*Hluboká cesta*“ pěknou náladu prosaickým koncem zbytečně ruší. Přál bych si raději více ukázek z jeho knihy „*Moře*.“ Krásnou, zvonivou formu má báseň „*Slzy*.“ — Geniální dobrodruh *A. Rimbaud* má tu několik

krásných ukázek. — *Maurice Rollinat* (1846), poeta přírody a hmoty, plný síly a původnosti, velký mistr formy, má zde četné ukázky. — *Armand Silvestre* (1838), autor knih pornografických, opěvateľ nahoty za každou cenu, psal také etherické verše, něžné a cudné, jaké byste od něho nikdy neočekávali! Jak něžné jsou slohy „U rakve“! A jaké je to poblouzení básníka, který k vůli hamižnému nakladateli je všeho i největšího hnusu schopen! — *Josephin Souvary* (1815—1891), velký mistr sonetu, velký přítel felibrův. Umělec ryzí, snad jen proto méně známý, že nežil v Paříži, ale v Lyoně. Výbor z něho je hojný a případný. Do 14 řádků sonetu dovedl vložiti více než jiný básník do dlouhé ody, ba do celé knihy. Vedle Herediy nemá soka v této příčině. — *Sully Prudhomme* (1839) jest básník filosof. Znamenitá je delší epická báseň „Chlén Augiášův.“ Prál bych si některé z jeho drobných perel, jako: „Le vase brisé,“ „Les amours terrestres“ a j. — *André Theuriot* (1833) má zde ptačí motivy, v nichž je takým mistrem. Zdá se, že A. Heyduk jej v posledních písniích svých napodobí. — *Emile Verhaeren* (1855), belgický parnassista, je mistr koloritu. Krásná je „Meditace“ a sonet „Pečení chleba,“ pěkná drobnomalba „Velká jizba.“ „Píseň blázna“ je rýmovaný nesmysl. „Zbožné“ je rouhavé. — *Paul Verlaine* (1844), veliký mistr symbolismu. Poesie na výsost raffinovaná a spolu časem stejně naivní. Jeho verš je sama hudba. Po řadě sbírek v moderním duchu psaných náhle objevil se s knihou „Moudrost,“ v níž jsou některé skvosty poesie katolické. Bohužel, v poslední době odvrátil se ku smyslůsti až odporné (*Chanson pour elle*). „Škeble“ mohla býti vypuštěna. Výtečná jsou „Muka Tantalova“ i „Něštěstí,“ úvod knihy „Sagesse.“ Překrásné jsou „Terciny!“ Jen více takových dokonalých básní! Jen za tuto báseň zasloužil by si Verlaine vděk každého srdce katolického. Forma je zvláštní:

O mon Dieu vous m'avez blessé d'amour
Et la blessure est encore vibrante,
O mon Dieu vous m'avez blessé d'amour.

Prál bych si ve výboru tom Verlainovu nádhernou parallelu Nioby a Matky Boží, aneb některou jeho báseň Marianskou. — Katolického publicistu *Louise Veuillota* (1813—1883), velkého polemistu a výtečného prosaika, zbytečně tu zove Vrchlický ultramontanem, vyčítaje mu jizlivost i kynismus. Přeložil jeho vtipný sonet „Lettre a une éplorée“ (Paní, která stále bědovala). Byla by se našla vhodnější ukázka z jeho náboženské poesie. — Slavný *Alfred de Vigny* (1797—1862) má tu delší básně „Mojžíš“ a „Láhev v moři.“ — Anthologie končí ukázkami z poesie *Zolovy*, více pro kuriositu než pro cenu její.

Celkový dojem anthologie je tento: ohromná a svědomitá práce překladatelova, poesie mistrovsky dokonalé formy, obsahem většinou neklidná, rozervaná, tápající ve věcech víry, často i nelibě a příkře dotýkající se smělymi slovy srdce věřícího. Málo poměrně je těch čísel, kde by umění křesťanské prosvítalo. Nesl to již úkol anthologie sám, chtějící udati ráz nynější poesie francouzské. Lásce pohlavní, smyslné nevěnováno příliš pozor, což je chvályhodno.

Kniha je pěkně vypravena, ozdobena některými podobiznami básníků (Maeterlincka postrádám!) vynikajících. Tisk je pln chyb, často velmi nemile oku se vtírajících. Cena je přiměřená. *S. Bouška.*

Večerní zpověď. Básně *J. E. Bočka*. — Básně. Sepsal *J. Basl*. V Praze 1895 (!). Nakl. I. L. Kober.

Nobile par fratrum! Hledím na ty knížечky jako vyjevený. Obracím titulní list na líc a na rub, zda bych tam někde nevyslídil letopočet 1825, prohlížím si pátravě papír a tisk, zda ten potvrdí mou domněnku a zladí harmonii mezi úpravou a obsahem — ale marně. Jenom obsah je Pickovský, Vackovský a Rautenkrancovský — všechno ostatní je nové.

Z ilustrované „Večerní zpovědi“ stájež tu dvě dojemné pointy:

Ten zpěv můj, to jest zpěv labutí,	A zítra až zas přijdu,
hrdlo před smrtí jenž svírá,	pak zapějí arie
ústa se sice k zpěvu nutí,	své lásky již ti v hrobě,...
však srdce — dávno umírá! —	ty, bílá má lilije!

Pan Josef Basl je také troubadourem lásky, ale libuje si více ve hravém tonu proustárodním. Začíná:

Touha má veliká	Ku Svaté Hote
přes hory, moře,	přes hory, lesy,
přes skalí všeliká	dívko má milená,
ku Svaté Hote.	spanilá, kde jsi?

A tak hluboce, jak pronikl poesii lidovou, tak důmyslně imituje i erotiku Vrehlického:

Ó to blaho, ó ty chvíle krásné,
kdy jen u vás kleoím, vlasy zlaté!
U vás blaho mé je vrchovaté,
u vás láska nikdy neuhasne.

Nebo:

Tak mi dobře jako nikdy není,
v hluboké když oko tvé se dívám.

Napadají mi verše, jimiž jsem se kdysi kochal ve „Švandě Dudáku“:

Zrak její roní perlesklé slze.
Proč? A skrze?

Láska p. Baslova je hrozná:

Pověz mi, má milá, proč tě mám tak rád,
že bych svého Boha pro tě zapřel snad,
že bych na mou věru pro tvůj vášný zrak
chtěl i v samé peklo přijít za to pak!

Zdá se, že máme před sebou t. zv. samouka nebo sextana. S tím se však nesrovnávají verše:

Prostou mám halenu	Lůžko mé pod listím,
z hrubé jenom vlny,	v stínu vonné chvoje,
ale rty celý den	Boží chrám, hudba v něm:
písníček jsou plny.	les a ptactva roje.

Ale už dosti škádlení. Pan Basl nám je odpustí — učenník, mučenník, — zvláště připustíme-li, že písníčky: „Či je ten domeček,“

„Prší“ a „Jarní“ se vyrovnají nejlepším písničkám Sládkovým a oprávnějí k lepším nadějím. — Ale jedna věc ostává zajímavou: Že p. Kober tato nedochůdčata vydal. A potom prý nemáme čilých, obětivých nakladatelů!

K. Dostál.

Svatba. Proslovy a díky nevěstiny a ženichovy, přípitky o svatební hostině a odpovědi k nim. Napsal R. V. Kuttan. Ve Velkém Meziříčí 1894. Nakl. Šásek a Frgal. Str. 94. Cena 28 kr.

Není-li pravda? Čta titul, zaradoval jsi se jako já: Zase pěkný, užitečný kousek práce! Kterási dobrá moravská duše sebrala naše překrásné lidové promluvy svatební z Kuldy, Václavka, Vykoukala a odjinud a uvila nám z nich vonnou poetickou kytku pro potřebu lidu, aby se vrátil k tomu, co v minulosti měl dobrého a krásného, moudrého a zbožného...

Ale chyba lávky! Celá knížka jest původní práce p. Kuttanova! Řemeslný výrobek. Bez jiskry ducha a poesie. Nechutné předřikávání papouškovi, kterým se posvátná svatba profanuje.

Kniha tato značí pohrdání naším poetickým dědictvím a výsměch soudobého ruchu národopisného.

K. D.

Naše knihovna. Řada II. „Za hradbami.“ Vzpomínky starého majora. Napsal G. N. Mayerhoffer. V Praze 1894. Nakl. Bursík a Kohout.

Spisovatel podává tu sedm kratších a delších novell ze života vojenského, jaký nyní za hradbami všech pevností se odehrává. Hlavní děje všech svých novell položil spisovatel za hradby Josefova. Všechny práce, třeba některé, jako „Sirotek“, nevynikají zvláštní uměleckou koncepcí, pěkně se čtou. Charaktery osob jsou kresleny přirozeně bez hledané pikantnosti. Látkou novell těch jsou boje povinností vojenských a příbuzenských, jako v první „Z plukovního archivu“, v němž je líčena scena ze života známého Klapky, jehož rodině na útěku jsoucí odepřel důstojník úkrytu, třeba žena Klapkova byla jeho sestrou. „Pan Lajtnant“ se zhláznul, když viděl zoufalost ženy své při svém zatčení jako sběha. V obrázku „U rodného prahu“ jest kousek byrokracie vojenské, která nedbá ani nejsvětějších citů. Boje milostné a útrapy jich jsou podkladem novell „Soudný den“, „Baron Daorsy“ a zmíněné už „Sirotek.“ — Až na malé jiskry vojenské češtiny jest jazyk správný.

J. Bloška.

Ze všech koutů Prahy. Rozmarné obrázky z pražského života. Napsal K. L. Kukla. S 92 ilustr. J. Ulricha. V Praze 1894. Nakl. J. R. Vilímek.

15 obrázků z pražského života pouličního, hospodského, loterního ajp., ze života pražské bohemy, abych to řekl moderněji. Jeden z obrázků („Jak bylo zavedeno v Praze pití čaje“) vrací se do r. 1848. k Bakuninu, který v tehdejší zbourání naučil prý Pražany pít jak se patří čaj. Většinou vypravovány příběhy tyto rozmarné, ač ne rozpustilé. Některé však i obsahem i podáním naladí čtenáře k přemýšlení i soustrasti; tak zvláště „Batalión“, kde se v pusté

krémě setkáváme se zničenými existencemi na př. básníka Václava Solce, advokata Uhra a j.

Spisovateli šlo více o věrné vyličení postav a událostí, než o kresby umělecké; avšak charakteristika jeho povznáší se nejednou k ceně umělecké, aspoň formálně. Duševný život bytosti těchto stojí z pravidla hodně nízko, a takto ovšem máme v pracích těchto více staffaž pražského života i s tou pouliční hantýrkou, než samostatné ukázky umění. Jest-li pravda, že střediska pražského nočního života, bez nichž se konečně velké město už neobejde, nejsou doupaty neřestí, a že i ty zábavy jejich směřují k probouzení ducha vlasteneckého, bylo by to dosti potěšitelné. Spis praví: „Oč je v Praze méně hlučnější a divočeji (!), o to je zde pobyt pro lidi dobré vůle bezpečnějším, spokojenějším a půvabnějším, a naše stará zlatá matička bude se moci povždy honositi pověstí města idyllického, dokud nezmění svou prostotu, a zůstane podobna milému družnému krbu rodinnému, klidné, počestné české domácnosti!“ Kéž by tak bylo, ale dle některých obrázků samého spisovatele a jiných nezdá se to bohužel býti venkoncem pravda.

Spisovatel dobře pozoruje a obratně vypravuje; čeština celkem dosti správná mohla by někde býti ještě poopravena. *P. Vychodil.*

Jules Verne: Doktor Ox. Přeložil L. Schmidt. Třetí vydání. V Praze 1893. Nakl. J. Otto.

Jedna z nejstarších prací Verneových, vtipná a originelní. Dr. Ox se svým famulem Ygenem vleje nový, nebývalý život do ideálně liné krve obyvatelů Quiquendonu pomocí kyslíku, jímž prosycuje vzduch. Výsledkem jsou ovšem výjevy drastické komičnosti, ač nutno poznamenati, že by humorista lepšího zrna než Verne byl jistě z této vděčné myšlenky vytěžil mnohem působivější scény než rámus v divadle a konečně i směšné tažení do boje proti sousednímu městu proto jen, že r. 1135. kráva obce Virgamenu vešla na půdu kirkandonskou a zde začala se pásti.

Úprava díla je pěkná, překlad uspokojivý.

M. Zavoral.

Levné svazky novel. Č. 6. Jean Richepin: „Bizzarní smrti.“ Přeložil Em. z Čenkova. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Cena 10 kr.

Názvem vystižen celý obsah. Extrakt všeho, k čemu třeba ocelových nervův a co možno málo vkusu, má-li člověk na podobné lektuře naléztí zálibu. Místo mnoha dokladů pouze jediný: „Deshouli crès“ — člověk, hledající ve všem a všude cosi „nepředvídaného.“ Usmrtil svou milenkou, balsamoval ji a „pokračoval dále ve svém milostném poměru“ (!). Zločin zůstal neobjeven, proto se udal sám. Obhájce tak skvěle ho obhájil, že osvobozující výrok poroty byl téměř zajištěn. D. chopil se slova, vyvrátil celou obranu a dosáhl „nepředvídaného“ výsledku: ortelu smrti. Když přišel kněz, aby ho vyzpovídal, chtěl napřed, aby kněz jemu se zpovídal, a když se tak stalo (!), odbyl ho vtipem. Měl býti guillotinován; smrti, rozumí se,

praní se nebál, jen se lekal, že by mohl býti popraven způsobem obyčejným. V posledním okamžiku sebou trhl, tak že mu „byla odčtata svrchní část hlavy, jako když se odloupne čepička s vejce na měkko uvařeného!“

K ukázce této, tušíme, netřeba přidávati ani slova, aby čtenář nabyt přesvědčení, že škoda píle, jakou očividně p. překladatel črtám Richopinovým věnoval.

M. Zavoral.

Kabinetní knihovna. Sv. 66. *Josef Braun*: „Ze zlých i dobrých časů.“ Tři histor. povídky ze 16. stol. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček.

Ani tyto povídky neobsahují ničeho, co by celkový obraz spisovatelské činnosti Braunovy obohatilo nějakým novým, rázovitým tahem. I zde se jeví týž svědomitý, pilný kronikář, snažící se poutavými, kulturně poučnými obrázky znázorniti českému lidu přednosti i vady předků, vzpomenouti mu na jich utrpení a pokud to není na úkor uměleckosti díla, přímo napomínati a varovati. Klidným, pouze místy, a to ne vždy šťastně, trochu vřelejším tonem vypráví o dnech minulých hledě popisy a napodobením staré mluvy vzbuditi ve čtenáři pravou náladu. Že to k pojmu histor. povídky ještě nestačí, o tom, tuším, dávno již sporu není, a tak cena spisů Braunových roste či klesá dle toho pouze, pokud v té či oné knize buď zajímavou událost z archivů vynesl, či výsledkem kulturních studií k poznání zvyků, mravů, způsobu života našich předků přispěl.

V povídce první ukazuje na lehkověrnost, s jakou sedáno na lep šejdířům slibujícím objevení pokladů; jistě nepochybil, že ve zvláštním dodatku tendenci svých řádek vyslovil moralisující sentenci: „Za svého nepřítele hlavního pokládej každého, kdo by ti namlouval, že můžeš zbohatnouti jinak než poctivým, ale neunavným přičiněním.“

„K Martinkům,“ obrázek z časů zlých, kdy selský lid, nemoha déle snášeti týrání od šlechty, vypovídal poslušenství a pojil se ve sbory, ohrožující veřejnou bezpečnost. V sedláku Jírovi snažil se Braun markantně nakresliti typ českého sedláka, vzdorného a hrdého — trochu tradicionelní líčení lidu po způsobu Třebízského, — ale ihned hotového k odpuštění, žádáno-li pro lásku Boží. — Nejdelší povídka „Dva strýcové“ se nám líbila nejméně: zde upřilíšeno až na škodu pravděpodobnosti.

M. Zavoral.

Ottova Laciná Knihovna Národní. „Mezi sedláky a pány.“ (Nad Němnm.) Napsala *E. Orzeszkova*. Přeložil *J. Paulík*. (O.)

V romanu Orzeszkové stýkají se typické postavy různých společenských stran šlechty a zemanstva polského. Typy jsou co nejzdařileji vybrány a co nejpečlivěji charakterisovány. Rozdílné jejich snahy a tužby stýkající se ve vzájemném poměru podávají vděčnou látku k psychologickým rozborům, v nichž jest spisovatelka chvalně známa i z dřívějších svých prací (připomínáme z děl do češtiny přeložených: „Ztracený,“ „Přeludy“ a „Meir Ezofovič,“ obrázek ze života haličských židů).

Pan Teofil Rožic, velký pán, jenž byl promarnil své ohromné jmění až na nějaké statky nad Sluči, repraesentuje onu kategorii někdy velmocné šlechty, kterou Kraszewski líčí ve svém romanu „Morituri.“ Pokolení fysicky i mravně zničené hýlením ve světových městech, bez vyšších snah, bez životní síly, neschopné k založení generace lepší.

Zdravější, ale vždy ještě stínem beznadějnosti obestřená postava jest pan Benedikt Korčinský. I on jest potomkem rodu slynoucího bohatstvím a slávou; ale odkázán jsa na vzdělávání poměrně malého statku, ztrácí v klopotném boji o živobytí pružnost duševní. Pracuje úsilovně až do únavy a nevidí žádných výsledků. „Práce není neštěstím, jedná se pouze o půdu, ve které člověk pracuje a o — výsledky. Musíš-li na každém kroku hlavou do zdi vrážeti, a při tom mysliti, že vše, cokoliv bys učinil, jde k čertu...“ Výsledky hmotné neodpovídají vynaložené práci. Není potom divu, že jest pan Benedikt nevlídný vůči svým domácím a sousedům rolníkům, s nimiž se hašteří a soudí o každou píď půdy, o každý groš odškodného za polní pych.

Švagr pana Benedikta, pan Dařecký, se svou rodinou náleží k boháčům, kteří jmění svoje a vnější lesk, jimiž se se vší okázalostí obklopují, považují za modlu, již se bez rozmyslu klanějí. Děti jeho jsou loutky, vychované v eleganci nadutosti. Právě šlechtictví je zde setřeno nešetrným sebevědomím mamonáře. Ze šlechtice stal se úzkoprsý, sobecký, nešetrný prospěchář.

Domácnost pana Kyrly, domácího přítele pana Korčinského, je typicky polská. Muž nemá schopnosti ani vůle k práci vážné. Jest darmochléb, který otírá se o kliky panských domů, stará se o svou zábavu zaháleče. Malý stateček spravuje manželka, která snaží se dáti dítkám aspoň takové vychování, které by jim stačilo k tomu, aby se jednou ve světě samostatně vyživily. Miluje svého muže vášnivě a vyhovujíc jeho slabostem, pracuje neunavně ve dne v noci.

Malíř Zikmund Korčinský byl již v obsahu díla podrobněji charakterisován. Také dekadenci dědic vznešených idealů svého otce, neschopný opravdové práce.

Zcela jinak působí na nás líčení zemanův a sedláků ze sousední Korčinskému statku vesnici Bohatyrovičů. Tam je zdravá práce, život na základě přirozenosti. Nejsou sice Bohatyroviči příliš pozhnání statky vezdejšími, ale práce jejich dostačuje úplně k slušné výživě. Bývali dříve v bližším styku s dvorem Korčinským. Anselm chtěl pojeti za manželku Martu, příbuznou pana Benedikta; ona však bála se práce a odřekla mu. Nyní žijí se dvorem dokonce v nevůli. — Autorka líčí život na vsi s nevšední láskou a nejsprávnějším pochopením vlastního názoru. Jest nám, jakoby neustále poukazovala k tomu, že jedině život rolníkův jest onen, ve kterém člověk dochází nejpříměřnějšího uspokojení.

A konečně hlavní moment v celém romanu jest: sblížení se šlechty venkovské se stavem selským. Odložení zastaralých předsudků, sloučení dvou dosud nepřirozeně odloučených živlů ve zdárnou jednotu.

Šlechticezna Justina Korčínská provdá se za sedláka, Jeníka, jenž se nám zdá ovšem býti značně idealisován, což nás však při spisovatelce a Polce nikterak nepřekvapuje ani neuráží. Justina nahlíží, že čeká ji lepší úděl po boku milovaného muže ze stavu selského, než v nezdravém ovzduší šlechtického paláce. Rozebíráti zde psychologický proces, jenž se v nitru dívky odehrává, vymyká se z úzkého rámce naší rozpravy. Stačí podotknouti, že postava Justinina jest spisovatelkou zvláště krásně vylíčena.

Druhým prostředníkem mezi šlechtou a lidem jest syn Korčínského, Vitold. Jsa vychován moderními ideami na vyšší škole hospodářské a nadán bystrým duchem, poznává za svého pobytu na statku otcovském, že jest otec nepráv, nakládaje se svou čeládkou přísně a nešetrně a považuje sousedící rolníky za své úhlavní nepřátely, s nimiž jest mu vésti boj o život. Nepochopuje také, proč by se měl jeho otec kořiti osobám, které vzděláním a hodnotou mravní stojí daleko pod ním, jen proto, poněvadž mají více peněz a bezstarostnější život vedou.

Nová generace ozbrojená zásadami lidumilnosti a rovnoprávnosti přichází nutně v rozpor s generací starší, konservativní. Že se neobejde bez šarvátek, jest přirozeno, zdá se, že otec a syn úplně se odcizí. Ale v pravý čas poznává pan Benedikt, že syn jeho není blouznílek, není revolucionářský novotář — vidí, že Vitolda dotkl se bol a celé utrpení života že vtisklo jeho mladé duši svou pečeť. Vidí, že myšlenky synovy mají podklad hlubší, že v jejich provedení leží zdárná budoucnost. Otec a syn si porozumějí, usmíří se a shoda jejich jest zárukou, že nadále spojenými silami pracovati budou ne o to, aby se snížili k lidu, ale aby lid povznesl se k nim.

Odkládáme zdařilou práci Orzeszkové s uspokojením. Jest v ní mnoho trpkosti, mnoho rozporů, mnoho bolu neusmířeného, ale celkový dojem díla není negativní. Mluví z něho budoucnost tělesně i duševně zdravého pokolení a vědomí započínající práce do budoucna uspokojí čtenáře. A to lze říci o velmi málo dílech naší současné literatury.

F. Sedláček.

Charakteristické obrázky o přírodních a kulturních poměrech státův evropských. Ze spisů Dra. Buchholze a j. upravil a sestavil *Klement David*. V Telči 1894. Nakl. E. Šolc. Str. 178. 4 sešity po 30 kr.

Toto dílo dle slov pana spisovatele ve předmluvě není práce samostatná, a to, dle jeho mínění, ceny mu neubírá; lepší je dobrý překlad práce důkladné než chatrné, na vlastních pozorováních a zkušenostech nezaložené dílo původní. Správně řečeno. Spis p. Davidův jest opravdu práce cenná, zajímavá a bude všem, kdož zeměpisu vyučují, zajisté vhod. Kniha celkem podává tolik, kolik p. spisovatel v předmluvě slibuje. Ve spise svém pojednává o přírodních a kulturních poměrech všech státův evropských mimo říši Rakousko-Uherskou. O této slibuje napsati svazek zvláštní. Sotva se mylíme, že p. spis. pojednává o přírodních poměrech států s naší říši sousedících sám pociťoval, že tento vydaný svazek bude kusý, jelikož je z něho vytrženo — srdce evropské. Přirozené souvislosti této měla i kniha

hověti, po případě mělo býti naše soustátí předem popsáno a ostatní státy kolem našeho seskupeny. Ale i tak s povděkem přijímáme, co nám spisovatel podává. Promluviv o důležitosti povahopisných obrázků zeměpisných, předvádí nám jich XVII skupin. Tyto nám povstaly vzájemným propletením dvou dělidel: poměrů přírodních a útvarů státních. Následkem toho skupiny ty nejsou přesně odděleny, což však není větší závadou. Také postup mohl býti po skupině VII. (Rumunsko) správnější než je v knize, ale ani té výtece značné váhy nepřikládáme. Společně s seskup si každý podobizny, jak chceš, jen když jsou jednotlivé obrazy jak možná správné a pěkné. Po této stránce patří největší části „obrazů“ ve spise tomto plná chvála. Zvláště v první části knihy jsou krátké články krátkými, obsažnými větami napsány. I jinak najdeš v přední části knihy více předností, méně vad a nedostatkův. Upozorníme-li tuto na některé, činíme tak jen s dobrým úmyslem knize prospěti.

Předem poznamenáváme některá věcná nedoplnění. Na str. 20. mohla a měla se státi zmínka o obchodní cestě, vedoucí od Terstu k Vídní, Moravou k Visle a Baltu. — Na str. 70. praví se o kapli na Sněžce: „Od r. 1824. užívá se kaple za odpočinek pro cestující... Od r. 1850. věnuje se kaple zase bohoslužbě.“ — Na str. 75. byla vhodná příležitost vzpomenouti starých Slovanů při dolním Labi. — Na str. 78. vypravuje se, že Tacitus o jantaru, o jeho vzniku „nejpodivnější náhledy pronesl, považuje jej za zkamenšlou pryskyřici,“ a přece se týž vznik naznačuje na konci téhož odstavce. — Je pravdivou věta na str. 95.: „Není bohatší a krásnější země nad Srbsko?“ — Na str. 104. ve stati o Římu učiněna sice poznámka o „náboženství, jež i císařské vládcy si podmanilo a Řím podruhé hlavou světa učinilo,“ ale to je věru velice málo o nejdůležitějším zjevu kulturním ve všech dějinách světových. Je přece na titulní stránce napsáno „o přírodních a kulturních poměrech státův evropských!“ — Na str. 146. mluví o Tuilerích, spisovatel si odporuje. — Najdeš ve knize tu a tam nejasnosti: „ručnice na klínky“ (122) a j. — Více výtek bylo by činiti stránce jazykové. Jsem o tom přesvědčen, že p. spisovatel snažil se všemožně o přesnost jazykovou, ale věru těžko z němčiny překládati a nechybiti. Tak na př. najdeš ve knize mnoho cizích slov; je pravda, že látka sama k tomu mnohdy nutí, a pak není kniha psána přímo pro mládež: ale jisto je, čím méně cizích slov, tím lépe. Při skloňování cizích jmen měli bychom se důsledně řídit dle nauky Gebauerovy v §§ 164.—167. A když se již odchylujeme, budme aspoň důslednými. (Na str. 121. „z Göschen,“ na str. 122. „od Göschene.“) Pro německý slovosled a zbytečné užívání náměstek bylo by lze dosti dokladův uvést. Ve zbytečné větě na str. 25.: „Bohužel, nebylo (v Kristianii) náležitého programu stavebního, nové stavby zabíhají do země“ (! m. na venkov). — Na str. 37.: mají tutéž uniformu; až ke vratům kariským (Kara — karský, srv. Vltava — vltavský). — Str. 49.: produkty naftové. — Str. 57.: Inn u Passova k vřelí krásce krajinně dává přednost skalní těsnině před rovinou. — Str. 65.: Tato horská skupina... Ona jest... schůdná... — Str. 68.: Ač jméno „Kravín“ není pěkné, přece náleží k nejvznešenějším krásám této krajiny (m. ač jméno její „Kravín...“). — Str. 69.: Krkonose... náležejí k málo úplně vyvinutým horstvům hrbebovitým (m. „málo“ snad míněno „nečetným“?). — Str. 71.: Než uvidí výletník Zámarsky, překvapen jest na vysokých za nimi polích pohledem, jenž... — Str. 84.: Odbyvají knihkupci svou říšskou radu. — Str. 95.: Vepří krmit se odpadlými duběnkami (snad žaludy?!). — Str. 111.: Často nalezeny (v Pompejích) kostry lidské nebo těly učiněné dutiny ve stuhlém popelu, jež sádrou se zachoval. (Kdo tomu rozumí?) — Str. 115.: Na jisto (?) očekávati lze nové spojení mezi Sicílií a Afrikou. — Str. 144.: Francie předějí (?) nad řecký poloostrov... vlivem moře. — Str. 145.: Rozvodí ukazuje všude mezery a pohyby. — Z ostatních chyb přichází třeba mnoho na vrub tiskárny, nicméně třeba ještě na tyto věci upozorniti. Staví, m. stavějí (9); mnohosti vody (7. p., str. 57.); (zemáky) jí se se solí (67); doví se

(3. mn., str. 73.); břez (74, srv. Gebauera); do výše Šipka — průsmyku (87); u majáku rumunského (?) břehu (88); dlažinky (dlážděný chodník, 89, nové slovo?); okřídlený kamenný lev pozdravuje nás, vjíždíme-li do přístavu ze sloupu na kamenném břehu Piazzetty (101, za slovem „přístavu“ patří čárka, m. „ze se“); tvar „Neapolan“ (109) nezvyklostí zaráží, jako bychom řekli: Konstantinopolan; s mohutným sloupovým (! 111); Trimakria, m. Trinakria (113); povlovný svah (127); z jedné bažinaté krajiny do druhé (142); Mecheth, m. Macbeth (164); kteří z ní nedobytnou pevnost učinily (! 115) a j. Str. 59., 100., 120., 172. tiskové chyby.

Tisk je zřetelný, úprava pěkná. Spis p. Davidův čtenářům doporučujeme. J. Funtíček.

Almanach „Zlaté Prahy.“ R. II. Kalendář na rok 1895. Pěčí redakce „Zlaté Prahy.“ V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

Nádherně vypravený a četnými ilustracemi vyzdobený almanach „Zlaté Prahy“ kromě „Kalendaria“, k němuž připojeny jsou ukázky „z národního mudrosloví“, v části slovesné podává pestrou směs básní, povídek, novell, náčrtků, článků cestopisných, literárně historických (Štěpánek: „Vánoční mystéria v Rusku“). Z básní nejcennější je reflexivní báseň R. Jesenské: „Meditace hřbitovního zvonku“, vynikající pěknou myšlenkou a napsaná různými verši. Kromě této básně nalézáme tu více méně cenné veršované příspěvky K. Prokopa, J. Vrchlického, A. Heyduka, J. Machara, Fr. Svobody, J. Šnebergra („Píseň rolníkova“), A. Mužíka. Z povídek a náčrtků nejzdařilejší je náčrtek „Ubohý Befka“ od M. Jahna. Autor velice dojemným způsobem líčí tu osud ubohého, hluchoněmého sirotka Befky, jejíž nesvědomitý, hrubý strýc přijímá za pasáka, aby ho ubil a zmocnil se jeho polnosti. Autor slibuje celou řadu takových povídek lidumilného rázu, na něž se těšíme. Další povídka Fr. Svobody: „Hra pocitů“ vypravuje o chvilkové neshodě mezi milenci. Kresba „U zeleného hroznů“ předvádí řadu postav z nepatrné hospůdky a smutnou historii oficíala Rubáška. Pěkně se čte „Upomínka (!) bývalé učitelky“ od J. Laichtera. „Hřích“ od O. Červinky chce čtenáře přesvědčiti o tom, že „mnohdy ctnost bývá hříchem“; ale vypravování Červinkovo nepřesvědčí nás, abychom přisvědčili jeho paradoxní myšlence. Podle toho děvče mělo by se líbat s každým, s kým poprvé se setká a na koho učiní nějaký dojem. Podivná mravouka! Bezvýznamny obsahem i rozsahem jsou příspěvky Al. Jiráska, Fr. Flose, J. V. z Finberků, Ot. Jirmáře, G. Preissové. Zvláštní váhy nepřikládáme ani cestopisným črtám a vzpomínkám v almanachu uveřejněným.

Úprava almanachu, jak již řečeno, je skvostná. A. Vrzal.

J. Šmaha: Americké táčky. Dojmy se zaokeanské cesty. V Praze 1894. Nakl. J. R. Vilímek. Str. 90. Cena 50 kr.

V minulém čísle „Hl. lit.“ upozornili jsme na „Průvodce do Ameriky“ určeného hlavně pro ty, kdo tam hledají štěstí své. Dle něho obraz Ameriky nebyl příliš lákavý, poněvadž se v něm maluje prosa skutečného, trpkého života v zemi cizí s poměry našim nepodobnými. Že však i našinec v Americe vesele žíti může, poučuje nás tento spisek. Spisovatel zajel si tam ne za prosou, nýbrž jako

turista s penězi v kapse a jako milý host podívat se na výstavu do Chicaga. Krajané američtí snažili se též známému členu Národního divadla pobyt jeho všemožně zpříjemniti, proto není divu, že obrázky jeho malují Ameriku růžově a že jsou plny humoru.

Látku rozdělil sobě spisovatel na sedm oddílův a dodatek o cestě z Anglie. V prvním článku popisuje rozmarň a názorně cestu přes moře na parníku Elbě, při níž dle jeho vypravování držela se česká výprava nejstatečněji. V „Newyorských párnech“ dává nám nahlédnouti trochu do života hlavního města Unie. V oddílu „Z New-Yorku do Chicaga,“ jak každý už uhodne, popisuje cestování na amerických drahách. Že jako herec si všímal popředně svého odboru, jest zcela přirozeno, a proto též pěkně, jak by jiný nedovedl, vypravuje ve čtvrtém článku „O divadlech amerických.“ Hlavním cílem cesty, jak již řečeno, bylo Chicago — o výstavě samé mluví velmi málo — proto nejvíce dojmů je odtamtud, které dále líčí pod nápisy „Z chicagského turfu“ a „Chicagské paběrky.“

Vypravování je lehké a živé, pobaví se jím každý, jestliže ho jen nedozlobí cizí výrazy někde zbytečné, k jichž luštění aby byly dva slovníky, anglický a francouzský.

Případný obrázek ustálenosti našeho pravopisu podávají nám titulní listy této knížky. Na vnitřním snad od spisovatele je: „Dojmy se zaoceanské cesty,“ ilustrator obálky má cestu již zaoceanskou.

J. Bloka.

Knihovna lidu a mládeže.

Dr. Pius Maria Mortara čili **Dítko Prozřetelnosti. Svěžitopis.** Na oslavu stoleté ročnice narození Pia IX. česky upravil *Alois Kolísek*, doktor filosofie. V Brně 1894. V komisi J. Barviče. Str. 56. Cena 25 kr.

Před pětaticeti lety byl v Evropě o jméně „Mortara“ velký pokřik. Dítě židovské, v nebezpečí smrti od služby tajně pokřesťně, odňato pak dle zákona církevního rodičům (v Bologni), aby bylo křesťansky vychováno. Pius IX. ujal se ho a staral se o ně až do smrti své. Bouře diplomatická i novinářská zaburácela Evropou; vždyť šlo o žida a o papeže! Tento nepopustil, a tak Mortara ostal v řadě Augustinianů, který si byl oblíbil.

Životopis jest velmi zajímavý; jediná vada jeho jest, že je příliš stručný. Budiž čtenářům našim i do knihoven lidových doporučen co nejlépe.

P. Vychodil.

Kytice. Sbirka zábavného a poučného čtení pro mládež. Sv. 23. *K. Šmída* „Vybrané povídky.“ Přel. *K. Petřík*. V Praze 1894. Nakl. I. L. Kober.

Šmíd je ve svých drobnějších povídkách působivější shrnutým dějem, nemá tolik místa na dlouhá, nudná, moralisující kázání jako v prácech delších. Jinak i drobné povídky nezapírají nikde dobrých i slabých stránek svého původce: na jedné straně táž průhlednost a přístupnost slohová, zřetelná dikce, ušlechtilé snahy ethické, všude silně patrné, hluboká víra v Boha, odplácejícího dobré a trestajícího

zlé, jako na druhé nereelní líčení života, obrazy ploché, situace vymyšlené, náhodné, zbarvení často romantické, cit přehnaný, přeteklý a j.

Český překlad „Vybraných povídek“ mohl být svižnější. Mluví-li pouhý pasáček: „Nyní však jest nám jíti potichu,“ nebo: „Bylo mi v zimě doma stále přisti“ a pod., není to ani přirozené ani hezké.

J. Horský.

Bibliotheka mládeže. Red. Xaver Dvořák. Seš. 5. „Sněhový medvěd.“
Z frančiny přeložila B. Pazderníková. V Praze 1894. Nákladem Cyrillo-Methodějského knihkupectví.

Po dlouhé době bloudění literárním suchoparem, nezáživnou, nudnou lekturou maličká oasa svěží, upřímné poesie. Povídka o lásce dvou dětí, bez pruderie, čistě, jasné.

Nils Biard, dítě pobřežního Norska, má v sobě zárodky umělecké. První jeho dílo, sněhový medvěd, postavený na rodné návsi, vzbudí obdiv a úžas v zástupu maličkých.

„Víte, co jsem udělal?“ táže se Nils dětí vítězoslavně.

Nikdo neodvážil se odpovědět. Mělit veliký strach, aby se nezmýlili. Za nastalého ticha ozval se slabý hlásek: „To je medvěd ledový,“ řekla Lina, sestřenička Nilsova.

„Uhodla!“ zvolal Nils záře radostí. „Je to maličká čiperka! Pojd, Lino, a podívej se naň dobře. Neměj strachu, on tě nesežere!“ atd.

Přijdou zvědavé kmotry, sousedky, starý Biard, jeho žena a všickni se díví.

Nils Biard, hoch zvláštní, „veliký ničema,“ jak říkával o něm otec i matka častokráte; když rukama klátě a mrzutě hledě, šel po nějaké domácí práci, která mu nevoněla, má jen k umění náklonnost. Nejmilejší společníci a vděčnou obdivovatelkou jeho primitivních výtvorů ze dřeva, hlíny, vosku, chleba je mu jeho milá sestřenička Lina. Z těchto zárodků vyroste pozdější láska obou mladých lidí. Nils dostane se na vzdělání do Stockholmu. Stane se slaveným umělcem a předmětem hrdosti rodné obce. Ale přijde doba kritiky chladné, střízlivé, konečně nepříznivé. Nils zasáhnut bolestně v duši, opustí svět umění a vrátí se domů. Stanoví si, že zůstane sedlákem. Ale zde mu napravuje hlavu a energicky povzbuzuje sestřenka Lina, která zatím rozvila se v dívku krásnou tělem i duchem.

„Mám potřebí odpočinouti si,“ namítá jednou Nils.

Lina vypukla v smích. „Odpočinouti si! Hleďte, hleďte na toho stařečka! Což někdo o tvém věku odpočívá?“

Jednou zašli spolu ke skalám, kde Lina objevila skladiště hlíny. Zajímalať se o vše, co týkalo se sochařství a tak znenáhla poznala i hlínu, sochařům se hodící. Nils shledal, že její hlína je výborná a hovoře, uloupil kus a jal se ji hnísti, aniž věděl, co z ní dělá.

„Podívej se,“ řekla mu najednou Lina, „na ono dítě, jež leze po skalách naproti nám. Jak svižné, jak obratné! Jistě že vidělo poletovati tu kajky a hledá jejich hnízda.“

Za hovoru jejího dítě, klučina asi 8- nebo 10letý, zachytilo se viklajícího se kamene: kámen se utrh, spadl a strhl s sebou i dítě.

Lina nemohla se zdržeti výkřiku. „Ó ten chudinka! Jest poraněn zajisté! Vidím krev na jeho košilce... Pojď se rychle podívat, Nils!... Avšak ne, nezlomil si nic,... vstává... oprašuje se... Již opět leze... Ó ten statečný mužiček!...“

„Jest příkladem vytrvalosti, není-liž pravda?“

„Ovšem že... a přece si ublížil... Jen aby znova nespadl... Jest opatrný... podívej se, jak dává pozor!... Už je tam!... Nemýlil se, našel hnízdo... již tam hrouží ruku... dává prach do pytle... No! už je hnízdo prázdné a pytel hodně nadmutý... Šťastnou cestu při sestupování!“ — Nils hnětl horlivě hlinu.

„Co pak to děláš?... A, to bude malý výběrčí prachu kajícího! Vid, že jsem uhodla?“

„Zajisté, právě tak jako jsi uhodla tehdy, že to bude medvěd ledový, drahá sestřeničko! To se hodí velmi dobře... Jestliže se mi to podaří, odnesu si malý tento model a provedu ve Štokholmu velikou sochu.“

Nils odjel druhého dne. Model se zdařil. Zdařilo se i druhé dílo: mladá dívka v norském kroji, předoucí u kolovrátku. To byla Lina. Nils Biord byl navržen, aby dostalo se mu velké čestné medaile a nikdo neodvážil se protivit se tomu. Nils vrácen byl opět umění. Požádá ještě za ruku Lininu, neboť „nezná dívky, jež by se lépe hodila za ženu umělci a sedláku norskému, jímž býti za čest si klade...“

J. Horský.

První moravská obrázková knihovna pro českou mládež. Pořádá J. Soukal.

R. V. č. 13. „Dětská směska.“ Chůvičkám, aby dítkám vyprávěly, podává *K. Čermák*. Illustruje K. L. Thuma. Ve Velkém Meziříčí 1893. Nakl. Šašek a Frgal.

Sbírka obsahuje 30 krátkých a kratších povídek rázu často anekdotního a původu i cizího. Krátké ruské pohádky jsou sem vloženy vhodně. Valná většina sbírky však není pro „chůvičky k vyprávění,“ nýbrž svědčí dětem již dospělejším (na př. životopis Filipa M. Opitze, „Moc národní písně,“ „Strýček Vít“ a j.). — Ilustrace Thumovy knihovny nikterak neokrašují.

J. Horský.

R. VI. čís. 1.—2. „Z věků minulých.“ Sbírká povídek dějepisných. Napsal *A. B. Šťastný*. Str. 124. Cena 28 kr.

Sbírečka tato obsahuje 13 drobných dějepisných povídek a pověstí českých. Z povídek nejcennější a nejobširnější je „Poruka,“ čerpaná z doby Přemysla Otakara I. Rytíř Závaše byl příliš ukrutný k poddaným, mnohdy je týral až k smrti. Jedenkráté trýzněn zlým svědomím v noci vnikl do domku Hněvsova, trýznil Hněvsu, smrtelně poranil, a tu syn Hněvsův ve hněvu rozrazil rytířovi lebku. Dlouho se pak Oldřich, syn Hněvsův, skrýval, ale když uslyšel, že ves, z níž pochází, má platiti poruku, nevydává vraha rytířova, dostaví se k soudu sám, ale jest osvobozen. Povídka sama je pěkně vypravována, ale historického je v ní málo. Ostatní drobnější povídky čtou se pěkně, ale nemají zvláštní ceny.

Č. 5.—6. „Dvanáct obrázků z přírody.“ Nakreslil *Stanislav Řehák Kamenický*. Str. 94. Cena 28 kr.

Úmyslem p. spisovatelovým bylo, podati dětem prosté obrázky, z nichž by děti jaksi názorně, lehce poznaly vlastnosti známějších zvířat. A úmysl ten autor se zdarem provedl. Obrázky jeho skutečně věrně a poutavě líčí život zvířat a jejich vlastnosti. Podobných knih více!

Č. 7.—8. „Ohlasy slavné minulosti.“ Básně výpravné. Sepsal *K. V. Kuttan*. Str. 90. Cena 28 kr.

Sbírečka básní Kuttanových nemá pražádné ceny. Kuttan je špatný veršotepec, básnílek, který pro verš a rým dopouští se křiklavých chyb mluvnických, ode kterých, jako učitel, měl by varovati děti. Kuttan píše: z něžž (str. 9.), zkratěj, zabráněj (str. 9.), vidíce (str. 12.), ztrácí (3. osob. množ. č., str. 18.), byť by (29) atd. Proti rytmu a rýmu prohřešuje se p. Kuttan na každé stránce. Patrně p. autor spoléhal na vlasteneckost látky svých povídek, v nichž obviňuje sbor kardinálů, že Husa uznal za kacíře, ač prý byl „nevinný bludů“ (kdyby byl na sněmě Kostnickém býval p. Kuttan, byl by mohl poučiti kardinály o tom, co je blud a co není bludem), Sigmundovi vytýká, že nedržel slova, nazývá ho ohavou a podobnými tituly. Neškodilo by p. Kuttanovi; aby místo psaní chatrných básní trochu bedlivěji prostudoval dějiny a snad také nahlížel častěji do české mluvnice.

A. Vlas.

Levné svazky novel. Č. 26. *V. Nemirovič-Dančenko*: „Zlato, zlato, zlato!“ Z ruštiny přeložil *Fr. Mach*. V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Str. 94. Cena 10 kr.

Známy také u nás spisovatel a cestovatel *Nemirovič-Dančenko* vypravuje v přítomné knize o své cestě do Monte Carla a Monaka, tohoto loupežného hnízda, kamž přichází množství lidí, aby tu ztratili jmění, čest a skončili život samovraždou. Autor vypravuje velmi zajímavě o typech a hrůzách rouletty, líčí její zařízení, a to s tím úmyslem, aby čtenáře varoval od této peleše, jež ve všech navštěvovateli vyvíjí lakotu, zlobu, závist, zoufalost. Hnízdo to plno krupierů, lichvářů, falešných hráčů, penězokazů, prodaných ženštin a tomu podobných existencí. Nákazlivost tohoto místa popisuje spisovatel takto: „Věc spočívá v tom, že rouletta jest vypočtena na nejnižší pudy člověka, na jeho ziskuchtivost. Vždy bývá okamžik, kdy vyhráváte, nikdo však nemá tolik síly, zůstatí při tom. Kdyby člověk uměl přestatí — rouletta by praskla. Ale vy se roznítíte, rty vaše se otvírají vždy šíře. Žádáte vždy více. A konec konců jest, že vaše peníze se octnou úplně v banku rouletty, a vy jste žebrákem v plném smyslu slova!“

Nepatrný spisek tento je skutečně velmi poučný, škoda jen, že p. autor na dvou místech beze všech důvodů opakuje hloupý klep, jakoby jesuité byli přemluvili knížete monackého, jenž chtěl zničití toto zlodějské místo, aby herny neničil! V překladu českém plno chyb.

A. Vlas.

Romanová knihovna „Světózora.“ Sv. 32. *J. Habberton: „Dvojčátka paní Mayburnové,“* a co všecko tato paní zkusila zrána, v poledne, odpoledne a na večer za jediný den. Přel. *Ant. Malá.* V Praze 1894. Nakl. F. Šimáček. Str. 80. Cena 24 kr.

Přel. Malá podává tímto třetí již povídku anglického spisovatele J. Habbertona v překladu čtenářům českým. První povídka ze života dětí, nadepsaná „Helenina drůbež“ líbila se nám nejvíce; v druhé, „Děti jiných rodičů“, bylo již méně jadrného humoru, a „Dvojčátka paní Mayburnové“ je četba dosti nudná. O čem se tu vypravuje, povi dosti určitě nadpis knihy samé. J. Mayburn trávil všecek čas téměř od rána do noci v obchodě, po večeri rád ještě odskočil si do klubu, nerád se mazle s dětmi; a tak žena jeho opuštěna manželem, věnovala se zcela dětem, jimž z veliké lásky všecko dovoluje, čehož manžel její nerád vidí. Humor spisovatelův, který v dřívějších knihách tak mocně vytryskoval, zde téměř vyschl.

Jazyk český zasluhoval by větší šetrnosti, než jakou mu věnovala pí. překladatelka.

A. Vlas.

Sbírka spisů pro mládež vynikajících českých spisovatelů. Č. 3. „Čarovné květy.“ Původní pohádky od *Fr. Hrnčíře.* S 5 obrázky. V Praze 1894. Nakl. Dr. Fr. Bačkovský. Str. 104.

V knize této obsaženo 15 pohádek, vhodných pro malé čtenáře. Co se týče „původnosti“, nedovedli bychom udati pramenů, z nichž snad p. autor čerpal; že však všechny pohádky nejsou plody jeho fantasmie, to dosvědčí na př. pohádka „Čaroděj Žita“, „Strýček Příhoda“ a j., které patrně autor pouze zpracoval dle starších pramenův. Některé pohádky, na př. „Bohatství nebelaží“ a „Plevník“ jsou velice pěkné. Hrubší jsou: „Olbrím“, „Bazilišek.“

A. Vlas.

Zábavná bibliotheka. Dílo 136. „Obrazy z katakomb.“ Šest povídek z prvních století církve římské. Napsal *Ant. de Waal.* Přel. *Dr. Tomáš Korec.* Díl II. V Brně, dle obálky 1894, na titulu 1893. Nákl. papežské knihtiskárny benediktinův rajhradských. Str. 235. Cena 75 kr.

Na I. díl těchto „Obrázků z katakomb“ upozornili jsme již ve „Hlídce lit.“ r. 1892, tam jsme poukázali na zajímavost jejich. V tomto II. díle vyšly zase dvě delší povídky a poslední šestá, jak titulní list, jímž tento díl končí, vyjde jako díl III. První z obou povídek „Vypovězení“ vypravuje o útrapách tělesných, ale též o duchovních radostech křesťanských mučovníků vypovězených do dolů na Korsice s jedné strany a s druhé o bojích duševních i tělesných hrdých Římanů, než se dostali do přístavu křesťanské víry. Druhá „Soteris“ vzata jest ze života sv. mučnice Sotery z rodiny starořímské, ze které zrodil se i sv. biskup Ambrož. Líčení jest opět živé, zajímavé projevující velkou znalost života jak starořímského tak i prvních křesťanů.

Překlad je sice plynutý, ale zdá se, že přece s jakýmsi chvatem byl pořizován, poněvadž na dvou místech i jména zaměněna; tak na

str. 10. místo Hippolyta má být Faustina, podobně na str. 196. poslední řádek místo Korinthus Kryšpín. Na str. 140. z loubí vábily sedadla, na str. 15. píše překl. i bohy pohanské velkým písmenem. J. Bloksa.

Knihovna „Besed lidu.“ Č. 4. Markýzka Colombiová: „Zlaté sny.“

Z vlastiny přeložil G. Žďárský. V Praze 1894. Nakl. J. Otto.

Zlaté sny o blahobytu v Americe často již rozbily tichý a spokojený život mnohé rodiny u nás, zvláště když sny takové vloudily se do hlavy, která jest základem štěstí rodiny, totiž do hlavy otce. O takových záhubných snech vypravuje známá italská spisovatelka v této povídce. Dosti nuzně sice, ale přece při příčinlivosti všestranně spokojeně žil varhaník Viktor se ženou, která byla učitelkou. Oba milující se, se společným úsilím starali se o zaopatření dětí. Tu vrátil se strýc z Ameriky bohat a popletl hlavu Viktorovi tak, že z lásky k rodině a dychtivosti jí bohatství zaopatření odešel tajně do Ameriky. Tam brzy se sny jeho rozplynuly, když nouze, do které upadl, poněvadž jako varhaník tam nic vydělati nemohl, a konečně nemoc mu ukázaly holou skutečnost. Churav přepraven od konsula do Italie zpět, stydí se vrátiti se k ubohé ženě, která mezi tím s nadlidským úsilím děti své živí, a k návratu nedal se pohnouti dopisy ženinými. Konečně vyhledají byt jeho děti a nemohouce k němu, napíší před domem do sněhu, aby k nim přišel. Tím přemožen připlížil se v noci k oknu, kde nejstarší dcera spí, aby se s ní rozloučiti mohl, poněvadž chtěl odejít do světa, aby snad slabotou přemožen přece k rodině se nevrátil. Rozmluvu jejich uslyší žena a než on může odejít, otevře mu, tu dojat vchází znova domů.

Jak poznati z této črtý, je myšlenka zde velmi šlechetná a též plynně vypravována až na některé nesprávnosti v překladu doslovném z italštiny. — Kéž jen redakce „Knihovny Besed lidu“ svědomitě vybírá, aby četba v ní uveřejňovaná byla skutečnou potravou, ne otravou lidu.

J. Bloksa.

Emil Zola: „Za živa pohřben.“ Přeložil Josef Bartoš.

„Národ náš od pradávna rád a mnoho čítal a z čtení svého čerpal posilu a nadšení k podnikům, jež jej postavily mezi první bojovníky za svobodu a rovnoprávnost národů.“ — „Můžeme směle říci, že pouze tehda, když každý i nejprostší příslušník národa našeho bude proniknut vlasteneckým nadšením a pravým vzděláním, z něhož se rodí mravný i hmotný pokrok, jen tehda národ náš vítězně obstojí v denních bojích za svůj život a za drahé odkazy předků našich.“ „Při tom vyhýbáme se bedlivě všemu, co by za odměnu okamžité sensace a pikantnosti uvedlo v nebezpečí útlouc a smysl pro mravnost, vlastenectví a nábožnost našeho lidu.“

Vyňali jsme úmyslně z delšího provolání p. Ottova, přiloženého k „Besedám lidu“, tyto tři věty, abychom jednak vděčně kvitovali mu jmenovitě slib v poslední větě daný, a jednak projevíli silnou pochybnost, že by právě tato novella Zolova uveřejněná v „Knihovně Besed lidu“, jež přece mají míti stejný program a účel jako „Besedy

lidu,“ byla obzvlášť způsobilou vzbuditi i v „nejprostším příslušníku národa“ ať již nadšení, či povznešení, či poučení. Novella Zolova je přece pouze a jedině na sensaci vypočtena a co horšího, při vši snaze dodati jí rázu pravděpodobnosti, prostě nemožná! Thema není dokonce novým — stav zdánlivě mrtvého, jehož činnost tělesná naprosto je paralysována, ale duch zůstal svěžím a vnímavým — lichen bezpočtukráte; novým jest pouze, že tento za živa pohřbený, ač hrob zasypán, bez cizí pomoci se dostal ven. Vytáhl z rakve hřebík, propiloval jím prkno, obrátil se v rakvi, s nadlidským úsilím prkno vylomil, prorazil úzkou stěnu hlíny, dělicí jej od vedlejšího, na štěstí prázdného a otevřeného hrobu — a vpadl tam. Opakujeme — prostě nemožné! Ale Zola tohoto osvobození potřeboval k vůli efektnímu zakončení: Za živa pohřbený totiž nesmírným rozčilením a vysílením upadl do těžké, dlouhé nemoci, a opustiv nemocnici shledal, že žena jeho, majíc jej za mrtvého, chystá se podati ruku muži, který mnohem spíše nežli on jí zabezpečiti může klidný, šťastný život. Má se objevit? Naděje její zničit? Začít znova s ní ten život plný bídy, neschopen k práci, nezdravý a bez moci? Po dlouhém duševním boji — odchází, aby štěstí jejího nepokazil.

Podnik Ottův bezpříkladnou lácí svou (číslo 6 kr.) hodí se pro kruhy nejširší; tím více tedy třeba, aby při volbě látky v ničem nespustěn se zřetele krásný účel, jenž v povolání přesně vytčen.

M. Zavoral.

Listy z Prahy. XX. Případla nám letos tisíciletá památka úmrtí velkého krále mocné říše velkomoravské. Jest věc přirozená, že byla slavena především na Moravě, kdež i zasloužilý oživovatel slavné minulosti moravské P. Method Halabala napsal o Svatoplukovi ve chvalné péči o poučení lidu obšírnější spis. Ale v Čechách památka ta byla úplně pominuta. Tu i tam objevila se ovšem zprávečka v novinách, kromě ní však ani Praha ani venkov, ani věda ani poesie neuznaly výročí to za hodno bližšího povšimnutí. Jakoby to byla událost bezvýznamná, bez všelikého dosahu na další osudy národu, a jakoby Čechy a Můrava nebyly jedno tělo, jedna krev; vzájemnost, sounáležitost, pospolitost obou zemí zůstala — jak obyčejně ve skutečnosti — na jazyku a na papíře. Snad aby nezevšedněla; neboť co by si pak počali slavnostní řečníci, není-li pravda? A přece hodila se památka ta dobře ke srovnávání a uvažování. Řekněme jen tolik: Roku 1892. připadla tisíciletá pamět usídlení divokých Maďarů v Evropě, a potomci jejich chystají se ten skutek světu připomenouti r. 1897. způsobem nejvelikolepějším. Invnuje se úvaha: jakými nacházejí dějiny po 1000 letech nás, národ už tehdy křesťanský a kulturní, a jakými nachází historie Maďary, tehdy divoký kmen? Tu se namítala příležitost zajisté příhodná, vysvětliti ten sestup a vzestup, pověděti několik slov pravdy národu, rozebrati minulost a její proudy, jakož i duši kmene našeho a její složky, a po případě i otevřiti perspektivu do druhého tisíciletí.

Ale u nás řadí božská sebedůvěra, každý myslí, že vše je dobré, co dělá, a že to nebude mítí následků; spisy lehkomyšlné, mravnost a poctivost obratně podvracující, sprosté, házejí se na trh, vystavují ve výkladních skříních a odebírají v kavárnách a hostincích — a to jsou — naše nejveřejnější čítárny! — bez protestu veřejnosti i nejpovolanějších činitelův, a ponechávají se svému všeotravujícímu osudu, jako bychom byli národ třicetimilionový, který si ovšem už může dovoliti ledajaký luxus, a jakoby nikdo na světě nám nemohl a nechtěl ublížiti. A přece ještě není žádný z velikých cílů našeho národního boje dosažen, ba posud nesmí ještě ani česká Praha na každém domě vyvěsiti pouze českou tabulku uliční, posud česká fakulta právnická vydává svým posluchačům po rigorosech pouze německá vysvědčení, posud chodí v Praze do německých škol obecných přes 2000 dětí českých, a — ať uvedeme i ten příklad — v král. Oboře, zemi náležející a sněmem spravované, v němž máme už 10 let většinu, názvy stromův a rostlin, jakož i nápisy cest jsou napřed německé! Ale přes to už, jak se zdá, mnohým se omrzuje ten nekonečný boj jazykový (zdaž také Němcům?), už i mocné druhy šiky proti jednomu nepříteli postupující se rozestupují na drobné houfky, věnující mysl i srdce místo hlavnímu boji věcem docela jiným, druhotným, bavící neb haštefící se mezi sebou a rozcházející se podle libosti své na nejprotivnější strany, odkud kdo ví kdy a zda vůbec se opět sejdou.

Ale takým národ náš byl vždycky: s nadšením vždy se vrhal za novou ideou, když pak mu dosti rychle nepadala uskutečněna v klín, ochladl oheň, v půli cesty jsme se obrátili, a ze všech skvělých výprav a podnikův odnášíváme si jen — vzpomínku: zisk sklízejí druzí. Svět se diví našemu zápalu, uznává naši podnikavost a energii, naše nadání, ale jest už zvyklý viděti při tom všem konečný neúspěch. Chybíť české povaze vytrvalost, rozmysl, vzájemná sebeúcta a opět vytrvalost. Zvláště pak zasluhuje povšimnutí ten úkaz, že většina všech nectností domácích připadá na vrub našeho vzdělanectva, která je Bůh sám ví odkud vdychuje a vssává. Lid jest obětovný, statečný, k vůdcům ochotný, lne opravdu vzácnou láskou k svému národu a jazyku; ale podívejme se už na Čecha zbohatlého aneb úřadu vyššího dosáhšího: jak opatrně se vzdaluje všeho, kde by měl osvědčovati veřejně národní ctnosti a býti lidu vzorem, jak ze samé spravedlnosti je k vlastním rodákům nespravedlivým, řeč mateřskou skromně řadí vůde za cizí, a počíná si vůbec libovati v tak zvaném tajném vlastenectví, jestliže se dokonce neoderve od svého rodu. Nemůžeme si pomoci, ale zdá se nám, že čím více se množí intelligence česká, tím méně se jeví jednoty a pospolitosti i v cílech nejvyšších, i v cestách k nim vedoucích. Jakási valorie chybí krvi její. Jen poslyšme prostého čtenáře, co soudí o těch stále se množících sporech a o tom vzrůstajícím drobení názorů! Budeme sotva povznesení jeho úsudkem. A kdož by se mu také divil? Neboť ubohý hned čte, že státní právo je bezcenný, zvetšělý pergamen, brzy zase toto třebaš od téže osoby se vyhlašuje za nejdrahocennější poklad národní; tu opět se dočítá, že stačí právo přirozené místo historického; jen řici: Jsme tu, a musí se nám státi po právu. Jinde se hlásá, že napřed je chléb, aby se člověk mohl najísti, a pak teprve přijde národnost a vše ostatní. Jiné vidí hledati spásy ve všeobecném právu volebním, odmítati spojenství se šlechtou, po kterém však nepřátelé mocnější a vlivuplnější touží

a sní; jiné časopisy konečně mu píší, že nám už není třeba náboženství ani viry. Schválně se ani nezmiňujeme o těch časopisech, které se smýkají toliko bahnem babských klevet, osobního ostouzení a špinění z pohnutek nevěcných a nízkých. A tu se nám opět zdá, že ta bujná úroda na časopisy, jichž bylo za rok minulý bibliograficky napočítáno již přes 500, nepřinesla a nepřináší demnéleho užitku a požehnání a že by nebylo zle, kdyby jich bylo o polovinu méně. Neboť mnohým pišicím chybí vědomí odpovědnosti, dostatek objektivnosti, nezbytný kousek idealnosti, ba některým snad i potřebná výše vědomosti a zvláštní ušlechtilosti. A kdyby jim i nechybělo nic: čtenářstvo tím vzrůstem časopisů se rozptýluje, odběratelstvo se drobí, lidé podporující nějakou tou zlatkou existenci časopisu myslí, že obětovали dosti na účely národní, a tak i kapital národní se zbůhdarma utrácí, a lidé při tom zvykají pozlátkové chvále a slávě novinářské, ba kadidla toho se přímo dožadují i za prosté konání povinnosti.

A jak o tomto druhu tisku platí slovo Goetheovo: „Méně bylo by více,“ tak ve svém dnešním zpátečnictví se odvažujeme i dále a pokládáme též nynější produkci knihovou za méně užitečnou, než kdyby se tisklo o polovici méně. Malá procházka knihopisným katalogem ukazuje, jaká zpousta knih ročně padá do propasti nepaměti a co zbytečných knih původních i přeložených se mihlo tržištěm knihkupeckým. Nakladatelé rozšiřují své závody, — ale i svá skladiště neprodaných knih. A kdo trpí nejvíce tou horečkovou hyperprodukcí? Kniha dobrá — které při tom všem ku podivu pořád je nedostatek. Trvá skoro 20 knihoven pro mládež, které samy ročně na 200 knih vysílají do dětského světa: a kolik z nich vlastně mělo být vydáno?

Jako jsme před lety toužili po hojnějším počtu časopisů, knih, ilustrací — tak dnes čtenáři volají po opaku. Ale kdybychom se i smířili se vším: že časopisy jako „Vějíř,“ knihy jako „Děvče se třemi spodničkami,“ „Divoké koření“ a „Pikantní procházky Prahou“ mohou u nás nacházeti takový odbyt, s tím by se upřímný přítel české knihy a jejího poslání neměl smířiti nikdy, proti tomu by všichni měli volati do zbraně. —

Bohužel mohou se opíratí takovéto výpary fantasie o směr, který u nás strana pokroková přivedla k slovu, ač se tak zajisté děje proti jejím snahám i proti její vůli. Ptáte se, co je to vlastně ta pokroková strana? Vypisuje to sama v knize „Proces s omladinou,“ vyšlé v Kolíně nákladem Al. Hajna a k tisku upravené Ant. Čížkem a Al. Hajnem; i nebude snad nezajímavo vzhledem k její veřejné již důležitosti zmíniti se o tom obšírněji.

Vznikla z mladočeské části studentsva družici se kol „Časopisu českého studentsva,“ jež r. 1889. počal vydávati K. St. Sokol. Časopis sám byl již „pouhým výnikem jistých již existujících snažení, která vznikla hlubším studiem modernějších proudů literárních, pozorováním života u cizích národův a u nás, srovnáváním jich a nalézáním nedostatků v životě našem, odkrýváním nových potřeb v něm a pod.“ Roku 1890. stoupenci „Časopisu“ ve spolku „Slavii“ dali si poprvé jméno pokrokové strany a získali při volbách ve spolku většinu. Přijavše do programu otázky politické, kulturní a socialní, vešli ve styk s dělnictvem a „způsobili nevidaný posud u nás zjev, aby si práce rukou podala pravici s prací mozku.“ Strana svolala dva sjezdy roku 1891. do Prahy a roku 1892. do Vídně, a tam přijat za účasti

studentstva též jinosslovanského tento program: Každý národ má být svým pánem; on má činiti stát. I český národ má být politicky samostatným, jako býval. Prostředkem k nabytí té samostatnosti jest obnova státního práva. I ostatní národnosti rakouské budtež politicky samostatny a foederativně spojeny. Ústava má být ryze lidová: má vlastní úplná svoboda svědomí, slova, tisku, společovací a shromažďovací; všeobecné právo hlasovací do všech sborů zastupitelských bez rozdílu pohlaví od 21. (!) roku. Úředníci mají být osobně odpovědní za velké porušení zákona, soudci volitelní, působnost lidových soudů se má rozšířit a soudnictví být bezplatné a na výkonné moci zcela neodvislé. Místo stálého vojska, „které s újmou svobod jednotlivců, s újmami mravními i hospodářskými jest nejmocnější stále broživou podporou dnešních řádů,“ má nastoupiti milice, vojsko lidové. Samospráva má být proti možné úřadovládě rozšířena i na záležitosti politické; školstvo chce míti strana opraveno, bezplatné a až do vysoké školy přístupným obojímu pohlaví. Náboženství jest soukromou věcí jednotlivcovou, církev má být nezávislá na státu a stát nezávislý na církvi, obě má být odděleno. Nejcharakterističtější pro pokrokové hnutí je však stránka sociální. Tu chce odstraniti porobu na poli hospodářském, povznéstí postavení maloživnostníka, rolníka, dělníka a ženy; chce spravedlivé rozdělení břemen zavedením progressivní daně důchodové, která by stihla právě nejbohatší třídy, zrušení daní nepřímých, chce bezplatnou pomoc lékařskou a sestátnění lékařů, hospodářskou rovnost obojího pohlaví, zrušení fideikomisu, vyloučení z exekuce existenčního minima rolníkova, zkrácení pracovní doby pro dělníka až i na 8 hodin denně, stanovení nejmenší mzdy pro muže i ženy stejné, zákaz práce dětí atd. atd.

Literárně vystupovala pokroková strana studentská vedle „Časopisu českého studentstva“ také ještě „Vzdělávací bibliothekou,“ „Bibliothekou sociálních nauk“ a „Epištolami pro lid,“ jichž prý rozšířila na 60.000, později ještě „Novými proudy“ a „Rozhledy“ (chrudimskými), politicky získala si několik časopisů též dělnických, a dnes prý už má strana ta asi 16 časopisů v řízení svém. Nejnověji počala vydávati v Kolině krejcarové listy „Lid“ a „Ruch.“ Též nástupce krajně (radikálně) mladočeské „Neodvislosti,“ „Radikální listy,“ dnes už náleží jim. Dělnický živel, který se ke straně přidal, pochází většinou z mladší generace, „omladiny,“ jak si sama přezdívá, nespokojené s posavadním vedením a programem dělnickým.

V programu tomto heslo volné lásky se ještě nevyskytuje. Ale ozývá se čím dál hlasitěji ve straně. Ono prý nejlépe přispěje k rozřešení otázky ženské vůbec a manželské zvlášť. Nemluvě o tom, je-li potřeba rozvíjati otázku tuto právě v naší společnosti a dokonce v době, kdy ještě nemáme zabezpečenu jsoucnost národní, pak se strany mládeže, namnoze ještě na rodičích závislé, se studii svými nehotové, neženaté, neb dokonce se strany pomocníků dělnických, a neohlížeje se na to, že věci té vůbec nerozhodne národ jediný a nerozřeší ještě ani žádný národ takový, jež snad opravdu pálí, poněvadž s ní nerozlučně spojena jest otázka výchovu dětí z volné lásky pošlých, poněvadž dále církev všude bude proti ní a poněvadž otázka ta nikde ještě není tak naléhavá, aby parlament a vláda pro ni nové boje zdvíhati a společnost rozvracet musili: chceme jen připomenouti zde konkrétní případ, který se udál minulý měsíc a také novinami byl zaznamenán. Medik B.

zamiloval si choť jistého učitele, matku tuším dvou dítek. Svedl ji, ona od muže odešla a odstěhovala se do bytu medikem placeného, který tam za ní dojížděl. Kdysi tam přišel také její muž, strhla se váda, jejíž výsledek stál dva životy lidské: medik milenku probodl a sebe otrávil. Kollegové pak mu za to položili na rakev věnec s nápisem: „Hrdinovi volné lásky“ a druhý s nápisem podobným. — Kdyby medik onen byl učitelovi ukradl 5 zl., byl by sprostým zlodějem; ale že mu ukradl ženu a dětem matku, že mu zničil štěstí životní a dětem zůstavil nečestnou a otravnou vzpomínku, za to byl po smrti oslavován — jako hrdina volné lásky... Co k tomu ještě dodávati? Ale první toto veřejné „vystoupení“ volné lásky vrhá jistě příšernou záři na její příchod. Ona straně pokrokové získá nejméně lásky a národu, jenž zrodil Štítného, Husa a Komenského, také hrdiny její, podivně svědčí.

FEUILLETON.

O novější žurnalistice.

Rusky napsal *F. Bulgakov*. — Přeložil *J. Mráz*. (O.)

III.

Ale to, co v Anglii bylo a jest odbyto, skutečně odbyto, v Německu vládne až do této doby, lze-li věriti Karlu Lou, který otiskl v „*Mineteenth Century*“ velmi zajímavé pojednání o poměrech současného německého tisku.

Na březích Sprevy veřejné mínění daleko není takovou silou, jakou se jeví v Anglii nebo ve Francii. I německý tisk ve většině případů zaznamenává toliko fakty, ale nepřipravuje jich. On jest poslušný nástroj vládnoucí moci, jejím protokolistou nebo tajemníkem, ale nikoli rádcem. Berlínská vláda vyhledává si mezi časopisy buď obránce, buď censorsy, ale nikoli kontrolory a učitele, jak se to má s tiskem v Anglii. V Německu i nejsilnější a nejvzletnější článek v očích knížete nebyl než „tiskařská čerň“ (*Druckerschwärze*), které nepřikládalo se významu víc než větru, který zafoukl do starého komínu.

Takové hluboké opovržení k tisku zůstává v platnosti i od té doby, kdy padl „železný“ kancléř. Pravda, německý tisk odplácí mu i s úroky jeho opovržení k sobě. Lokaji péra pro bývalého kancléře, kteří nedávno ještě žádali od něho milostí, teď obrátili se proti němu. Pravda jest i to, že ze všech nepříjemností, stíhajících člověka, jenž ztratil moc, jest nejtěžší snášeti urážky od svých včerejších lokajův. Ale tu veliký státník žne jen to, co jím samým bylo naseto. Naučiv německý tisk psáti pod svým diktandem, nesmí se rmoutit z nynějšího jeho štvání proti sobě, protože tisk zůstal věren tomuto svému zvyku i za nového kancléře. Ne nadarmo hr. Kaprivi v nedávné své řeči s takovým opovržením vyslovil se o „pisálcích.“

Německý tisk naučený nemít vlastního mínění poddával se toliko všeobecnému instinktu panujícímu v Německu, kde se nic

nedá dělat bez rozhodování policie. Angličan diví se i tomu, že tisk tam ještě nestal se státním zřízením.

Tento nedostatek iniciativy má za následek paralysování v německých listech všeliké původnosti a možno říci všelikého skutečného nadání. Není téměř ani jediného organu, který by držel vysoký ton, byl by neodvislý ve svých úsudcích, měl by své zprávy. Lou tvrdí, že v Berlíně ne víc než tři časopisy dostávají zvláštní telegramy z jiných hlavních měst. V příčině Anglie německé časopisy užívají autografického listu pod názvem „Englische Correspondenz“ nebo „Dopisů z Londýna,“ vyráběných v Berlíně podle anglických novin.

Ostatně i užívání zvláštního telegrafního drátu pro ně spojeno je s obtížemi a překážkami, neboť monopol v příčině telegrafických zpráv patří agentstvu Wolfa, tomuto „bureau plazičho se tisku,“ t. j. toho tisku, který dostává podpory od vlády za bezprostřední služby v jejích zájmech. Podpory platí se obvykle buď penězi, buď in natura. Agentstvo Wolfa odplácí se in natura: s jedné strany úřední ochranou, s druhé — výsadou. Úřední ochrana jeví se v dodávce agentstvu zvláštních zpráv a vládních sdělení, objasnění, opravení nebo vzorných zpráv určených pro německý i zahraničný tisk. Výsadou pak rozumí se právo prvenstva ve výpravě a dodávce telegramů. Důležitost takové přednosti je patrna. V náhradu za tyto výhody agentstvo Wolfa zavazuje se nepustiti do oběhu nic, co by mohlo býti na ujmu vlády, dáti ke kontrole ministra věci zahraničných všecky pochybné zprávy a vůbec upravovat každou zprávu ve vkusu kuchyňského umění berlínské politiky.

Tisk čerpající z podobné organisace větší část svých zpráv, vždy jest v bezprostřední odvislosti od vlády. A nad to německé kancléřstvo za pomoci monopolu agentstva Wolfova může nepřímo působiti také na zahraničné časopisy.

Máme-li mluvit o „fondě obojživelníků“? V poslední čas na tento účet počítalo se nemálo. Ale nelze nevzpomnět na jeden Louem vypravovaný významný skutek z nedávné minulosti tohoto fondu. Běží o pokus podplatit jmenovaný autografický list „Englische Correspondenz.“ Pruská vláda, pokládajíc tento pramen německých zpráv o Anglii za cenný nástroj k úpravě výkladův a mínění anglického tisku na svou manýru, chtěla koupit jej s tím, aby redaktor jeho Schlesinger (je londýnským korespondentem „Kölner Zeitung“) zůstal redaktorem jako dříve. Cena byla ustanovena na 30.000 tolarů. Dr. Schlesinger strčil tuto sumu do kapsy a pak rozhodně odmítl jakoukoliv změnu ve své politické taktice.

IV.

Současné časopisecké poměry docela neřídí se dle vkusu nebo vrtochů jednotlivých vydavatelů nebo žurnalistů. Zde, jako všude, jest především tázati se po propozici, i tiskový organismus musí počítati s požadavky naň kladenými a žurnalisté býti tím, čím dělá je naše doba. Noviny podávají to, čeho si od nich přeje sám čtenář.

Na tento účet jde pěkný výklad všelijakého zneužívání novější žurnalistiky v předmluvě H. Maréa k pařížskému „Ročníku tisku“ na r. 1891. (Annuaire de la presse). Jeden anglický kazatel dobře řekl, že z lásky křesťanské lid nesnesl by listu, který by si výhradně vedl dle evangelického učení. Zajímavý mezi jiným jest následující skutek z nedávné praktiky anglické žurnalistiky. V Londýně vydává se pololiterární týdeník „Tit — Bits“ (Skoupé drobtý). V něm uveřejňují se krátké články a nenezajímavé anekdoty o nejružnějších věcech. Časopis má ohromný odbyt. A když tajemný vrah žen, slovutný „Jack“, ve whitchatelské čtvrti v Londýně začal provozovat své řemeslo, prodej „Skoupých drobtů“ klesl na 40.000 výtisků. Zločiny jeví se zajímavější než krotké zábavy, podávané obecnstvu zajímavým časopisem. Ale jakmile zločiny tyto omrzely, i „Tit — Bits“ opět značně stoupl v odbytu.

Je nezvratný fakt, že reporterství v současných novinách nabývá vrchu, že různými zprávami a výklady buď ve formě krátkých poznámek nebo dlouhých „interviewů“ vytlačují úvahy. Tento zjev vznikl ze dvou podstatných příčin: ze svobodné konkurence časopisův a z proměnlivosti choutek čtoucího obecnstva. Současný odběratel není spojenec nebo věrný přítel časopisu, jak bývalo se čtenáři dřívějších žurnálů, nýbrž spíše milovník nestálý ve svých citech, na jehož sympathie nelze se spoléhat. Na větší zabezpečení sympathií čtenářů nyní nevolky vymýšlejí se některé nikoli zbytečné vtipné prostředky.

„Figaro“ na př. od minulého roku uvedl v modu novinářský plebiscit, t. j. čtenářům předkládají se otázky o různých běžných událostech a thematech, která živě zajímají každého vzdělaného člověka, nebo o literárních a dějepisných problémech. Odpovědi došlé do redakce od čtenářů třídí se a nejzajímavější z nich otisknou se v celku nebo ve výtazích. Taková hra na otázky a odpovědi, dobrovolně přitahující k spolupracovníctví čtenáře a čtenářky a cvičící je v duševním tělocviku, těsněji sblíží je s časopisem, který ztrácí v jejich očích ráz čehosi slavnostního. Počet odpovědí o některých thematech dosahuje mnohdy až 1500.

Ostatně i současné obecnstvo není od toho, aby vyslechlo krátký úsudek, zvláště neodporuje-li jeho názorům, ale nic tak nevábí ho jako toto nakupení různých zpráv, krátkých novinek ze společenského života, z ulice, ze soudních síní, ze zákulisí, různých drobných událostí, z nichž skládá se náš denní život. Pravda, mnohdy i teď slyšeti výtky reporterstvu, ale odsuzování šmahem není zde docela na místě, neboť škodlivá nebývá nová soustava, nýbrž ve většině případů její užití. K vůli vážnosti reporterstva pro novější novinářství měli by se jím zabývat jen zkušení a třetí žurnalisté, kdežto nyní svěřuje se pomocníkům žurnalistiky. A takový systém sotva je přiměřený cíli. Dokud reporterstvo ještě bylo v plenkách, bylo snad na místě svěřit je podřízeným v žurnalistice, kteří neměli nic na práci, než sbírat zprávy, kde se hodilo. Vždyť i Charles Dickens, počav svou literární kariéru jako

nelze popřít ani se stanoviska jakési špatně pochopené „volnosti“ spisovatelské, aby bránila rozlišující se nadbytečné produkci literárních mělkostí a titěrek. Plně tento úkol, nemůže se pozastavovati u toho, co lichotivého „vynikající“ a „slovutní“ pánové spisovatelé napíší. Jsem-li při své činnosti referentské p. Kodymem velikopanský uznán či neuznán, nemůže mít vlivu na můj úsudek. Ze „Učit. Noviny“, „Komenský“, „Hlas Národa“ spisek p. Kodymův pochválily, není proto již dobrý, a moje kritika špatná, a vím, že tytéž časopisy pochválily věci ještě horší. *J. Horský.*

Dodatek.

P. Dr. Václav Rezníček napsal do „Lidových Novin“ (č. 234.) feuilleton: „Havlíčkův překlad Gogolových ‚Mrtvých duší‘ a referent ‚Hlídky Literární‘ pan Vrzal.“ Na vysvětlenou dodávám toto.

P. Rezníček brzy potom, když referat p. A. Vrzala v č. 10. „Hlídky Lit.“ vyšel, psal mi delší list, ve kterém si stěžuje, že jsme jeho záměru s vydáním Havlíčkova překladu neporozuměli, a naznačoval, že referat onen povstal nějakým působením od vydavatelstva „Ruské Knihovny“ na p. referenta. Maje za to, že jest mi jednati s poctivým člověkem, odepsal jsem p. Ř., že milerád uveřejním ve „Hlídkce Literární“ jeho vysvětlení, že však by velice křivdil panu referentovi, kdyby jej obviňoval z nějakého nekalého spojení s „Ruskou Knihovnou“; ani p. referent ani já s vydavatelstvem žádných styků v té věci jsme neměli a nemáme. Dodal jsem, že p. referent asi sotva přijme „boj“, kterým p. Rezníček mu vyhrožuje. Dále jsem nemínil věci tou se zabývat. Avšak onen feuilleton je takového druhu, že dlužno naň poukázati, aby se objevil v pravém světle jeden z těch reformátorů naší literatury, za jakého se p. Ř. vtírá.

1. Ujistil jsem p. Ř. v listě svým jménem i svou ctí, že kniha byla panu referentovi, jakožto referentu o ruštině, ode mne na posouzenou poslána, a že ani p. referent ani já nějaké zprávy neb žádosti od „Ruské Knihovny“ a jejich spolupracovníků jsme nedostali, jež by snad na posudek onen byla působila. Za to nyní p. Ř. odpovídá p. referentovi týmž podlým podezíráním, že mu úsudek jeho byl z Prahy podstrčen.

2. Nemá prý „Hlídkka Literární“ ani „toho nejmenšího práva“ vytýkati mu, co má a co nemá vydávat; stejně prý by on mohl říci, že není třeba vydávati „Hlídku Lit.“, poněvadž v Brně již vycházejí „Lit. Listy.“ — Logika ve srovnání tom je předně hodně šmatlavá. Dále, od které pak doby nemá časopis kritický práva říci, co kdo má neb nemá vydávati? P. Rezníček smí prazbytečným vydáním „Mrtvých Duší“ demonstrovati proti vydání jinému, a nadávati na „Ruskou Knihovnu“, že vydala, co chtěla (a dobře učinila!), a jemu se nesmí ani říci, že vydává zbytečnosti.) Prapodivno!

3. Překlad Havlíčkův jest na naši dobu nedostatečný, jest příliš volný, místy neúplný. Náš p. referent to dokázal srovnáním, p. Rezníček mluví do větru, nemoha dokázati opaku; neznaje věci, opět podle podezírá, že p. referent vybral „opatrně“ jen těch 14 řádků z překladu.

4. P. Ř. mi psal a také ve feuilletoně píše o jakýchsi zákulisních plotkách stran „Ruské Knihovny.“ Po těch ani p. referentovi ani mně jakožto redaktoru nic není. Zde šlo pouze o to, bylo-li vydání překladu Havlíčkova zbytečné či ne. A bylo!

Podle toho posoudiž laskavý čtenář, jakým právem takový člověk, jako p. Dr. Rezníček, se dere do úlohy veřejného karatele. Chtěl prý „provokovati“ diskusi; já k takovému nepočetným provokacím nemám dále za odpověď leť — opovržení.

P. Vychodil.

1) P. Ř. prý také zvěděl, kdyby se o Havlíčkově překladu a jeho vydání bylo vědělo, že by „R. K.“ překladu Hoškova nebyla vydala. P. Jar. Hrubý, red. „R. K.“ však v dopise ujišťuje, že před svědky řekl panu Ř. právě opak toho!

AP52
H57
V.11
1894

DATE DUE			

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES
STANFORD, CALIFORNIA
94305

